॥ श्रीमद्रहस्यत्रयसारम् ॥

भागम् - १

॥ अनुबन्धः ॥

Srirangam Srimad Andavan Ashramam

2011

श्रीः

श्रीमते श्री रङ्गरामानुज महादेशिकाय नमः
श्रीमते वेदान्तरामानुज महादेशिकाय नमः
श्रीमते निगमान्त महादेशिकाय नमः

।। श्रीमद्रहस्यत्रयसारम् ।।

भागम् – ४

।। अनुबन्धः ।।

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரய ஸாரம்

(பாகம்-4) அநுபந்தம்

परिशोधकः

श्रोत्रियं पैयम्बाडि-चेट्टलूर् , श्री. वा. श्रीवत्साङ्काचार्यः
नडादूर् तिरुक्कुडन्तै, श्री.उ.वे. व. नरसिंहाचार्यः

श्रीरङ्गं श्रीमदाण्डवनाश्रमः
Srirangam Srimad Andavan Ashramam, Chennai.
2011

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரய ஸாரம்
பாகம்-4
அநுபந்தம்

பொருளடக்கம்

ஸ்ரீரங்கம் ஸ்ரீமத் ஆண்டவன் (ஸ்ரீமுஷ்ணம்) ஸ்ரீ ரங்கராமாநுஜ மஹாதேஸிகன்

श्री:

श्रीमते श्री रङ्गरामानुज महादेशिकाय नमः

श्रीमते वेदान्तरामानुज महादेशिकाय नमः

श्रीमते निगमान्त महादेशिकाय नमः

ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேசிகாய நம:

ஸ்ரீமாந் வேங்கடநாதார்ய: கவிதார்க்கிக கேஸரீ ।
வேதாந்தாசார்யவர்யோ மே ஸந்நிதத்தாம் ஸதா ஹ்ருதி ।।

திருக்குடந்தை ஆண்டவன்
ஸ்ரீமத் வேதாந்த ராமாநுஜ மஹா தேசிகன்
அருளிய
ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸார ஸங்கிரஹம்

ஸ்ரீமந் நிகமாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரய ஸாரம் என்னும் திருமந்த்ரம், த்வயம், சரம ச்லோகம், என்கிற ரஹஸ்யங்களின் அர்த்தங்களை விளக்குகிற கிரந்தம், ஸுப்ரஸித்த வைபவமாய்ப் பிறவிக்கடலுள் நின்றுழலுகின்ற ஜீவர்களைக் கரையேற்ற வல்லதாய் ச்ரிய: பதியான ஸர்வேச்வரனுக்குப் பிரியதமமுமாய் விளங்குகிறதென்பது நாடும் நகரமும் நன்கறிந்த விஷயமே!

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தை ஆசார்யனிடம் காலக்ஷேபம் பண்ண உபக்ரமிக்கும் போது ஸ்ரீ குருபரம்பராஸாரம் என்னும் சிறியதோர் கிரந்தத்தைக் காலக்ஷேபம் செய்துவிட்டு தான் ஸ்ரீமத் ரஹஸ்ய த்ரயத்தை ஸேவிப்பது வழக்கம். ஆனதுபற்றி குருபரம்பராஸாரம் ரஹஸ்ய த்ரய ஸாரத்தோடு ஏகக்ரந்தம் என்றும் பணிப்பாருண்டு. ஆகிலும் முப்பத்திரண்டு அதிகாரங்கள் எனப் பேசப்பட்ட ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில் இந்நூல் சேராமலிருப்பது பற்றி இது தனி நூல் என்பதே உசிதம். எப்படியிருப்பினும் குரு பரம்பராஸாரம் காலக்ஷேபம் செய்துவிட்டு, பிறகுதான் ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம் ஸேவிப்பது ஸம்பிரதாய ஸித்தம். ஆதலால் குரு பரம்பராஸாரத்தில் ஆசார்யன் அருளிய விஷயங்கள் சுருக்கமாக விக்ஞாபிக்கப் படுகிறது.

குருபரம்பரா ஸாரம்

எல்லா ஜீவன்களும் மோக்ஷமடைவதற்குக் காரணம் ஆசார்யன். ஆசார்யன் அருளாலேயே மிகுந்த பாபியான கத்திரபந்து என்பவனும், புண்யவானான புண்டரீகனும் மோக்ஷத்தை அடைந்தார்கள். ஆசார்ய பரம்பரையை பகவான் வரையில் அநுஸந்திக்க வேண்டும். எல்லா உலகங்களுக்கும் முதலாச்சார்யன், ச்ரிய: பதியான நாராயணன்.

ஆதியில் ஸ்ரீமந் நாராயணன் ப்ரம்ம தேவனை ஸிருஷ்டி செய்து அவனுக்கு வேதங்களை உபதேசித்தான். அந்த வேதங்களை மதுகைடபர்கள் திருடிச் சென்ற போது பகவான் மீட்டுக் கொடுத்தான். ஸநகாதிகளான ரிஷிகளைக் கொண்டு லோகத்திற்கு ஹிதம் செய்வித்தான். வியாஸர் முதலானவர்களை அநுப்ரவேசித்து மஹாபாரதம், ப்ரஹ்மஸூத்ரம் முதலிய கிரந்தங்களைச் செய்தருளினான். ஹம்ஸ,மத்ஸ்ய, ஹயக்ரீவ, நரநாராயண, கிருஷ்ணாதிகளாக அவதாரம் செய்து ஹிதோபதேசம் செய்தான். புதிதாகப் பத்து ஆழ்வார்களாக அவதாரம் செய்து திவ்யப் பிரபந்தங்களை அருளிச் செய்தான். ஆனது பற்றி, பகவான் ஆசார்யனாகிறான். பகவான் வரையில் ஆசார்யர்களின் வரிசையை அநுஸந்திக்க வேண்டும். இவ்வாசார்யர்களில் ஈச்வர முனிகளின் பிள்ளை நாதமுனிகள். இவருக்கு நம்மாழ்வார் ஆசார்யர். நாதமுனிகளின் பிள்ளை ஈச்வரப் பட்டாழ்வான். அவர் பிள்ளை ஆளவந்தார். ஸ்ரீமந் நாதமுனிகளின் சிஷ்யர் உய்யக் கொண்டார். அவர் சிஷ்யர் மணக்கால் நம்பி. அவர் சிஷ்யர் ஆளவந்தார். அவர் சிஷ்யர் பெரிய நம்பி. பெரிய நம்பிகளின் சிஷ்யர் எம்பெருமானார் என்கிற ஸ்ரீராமாநுஜர். ஸ்ரீராமாநுஜர் ஸ்ரீஆளவந்தார் சிஷ்யரான திருக்கோட்டியூர் நம்பிகளிடம் ரஹஸ்யார்த்தங்களை சிக்ஷித்தார் (அறிந்தார்). திருமாலை ஆண்டானிடம் திருவாய் மொழியைக் கேட்டார். ஆளவந்தாராழ்வாரிடம் திருவாய் மொழியுமோதி ஸ்தோத்ரங்களும் அருளிச் செய்யும் நல்வார்த்தைகளும் கேட்டருளினார். திருமலை நம்பி ஸ்ரீபாதத்தில் ஸ்ரீமத் ராமாயணம் கேட்டருளினார். ஸ்ரீபகவத் ராமாநுஜர் திருவடிகளில் ஆச்ரயித்த முதலிகளை, தம்தம் ஸம்பிரதாயப் படிகளிலே அறிந்து கொள்ள வேண்டும்.

ஜீவனுக்கு ஆசார்ய பக்தி இருக்க வேண்டும். ஆசார்ய பக்தி உள்ளவனுக்குத்தான், ஆசார்யன் உபதேசித்த பொருள்கள் தெளிவுடன் விளங்கும். பகவானிடம் போல் ஆசார்யனிடமும் பக்தி பண்ண வேண்டும். ஆசார்யனைப் பிரகாசிப்பிக்க வேண்டும். அபாத்ரங்களில் மந்திரங்களை உபதேசிக்க லாகாது. ஆசார்யனைப் பிரகாசிக்காது மறைத்து வைத்தாலும், மந்திரங்களை வெளிப்படுத்தினாலும் ஸம்பத், ஆயுள் குறைந்து விடும்.

ஆகையால் ஆசார்யனிடம் பக்தி செய்தல் அவசியம். ஆசார்யனுக்கும், ஆசார்யர்களான பரமகுருக்களிடமும் பக்தி பண்ண வேண்டும். நாம் மந்திரங்களை அநுஸந்திக்க வேண்டும். அவ்வாசார்யபரம்பரையிலும் எம்பெருமானார், ஸ்ரீஆளவந்தார், நாதமுனிகள் இவர்கள் பல க்ரந்தங்கள் செய்து உபகரித்திருப்பதால் அவர்களிடம் விசேஷமாக அதிக பக்தி செய்தல் வேண்டும்.

ஸ்ரீ ரஹஸ்யத்ரயஸார ஸங்கிரஹம்

1. உபோத்காதாதிகாரம்

ச்ருத்யந்த லக்ஷ்மணமுநிம் ச்ருத்யந்தாந்வய பாரகம் ।
ச்ருதிஸம்பாவிதா சாரம் ச்ரயேஹம் யதிசேகரம் ॥
ஸ்ரீநிவாஸ யதீசாநம் தேசிகேந்திரமஹம் பஜே ।
யத்க்ருபாலேசத: ஸத்தாம் உபாயாதோஹம் அல்பதீ: ॥

உபோத்காதம் என்றால் முகவுரை என்று பொருள். இப்புத்தகத்திற்கு முகவுரை இவ்வதிகாரம். இவ்வாத்மாவுக்கு பகவானை அடைந்து அவன் திருவடிகளில் கைங்கர்யம் செய்கையாகிற பிரயோஜனத்தை உத்தேசித்து இந்தக் கிரந்தம் செய்யப்படுகிறது. இவ்விஷயத்தில் சில கேள்விகள் உதிக்கின்றன. 'இக்கிரந்தம் செய்ய வேண்டியது அவச்யம் தானா? கைங் கர்யம் செய்வது கஷ்டமாதலால் அது தான் பிரயோஜனமாகுமா? ஆயினும் பகவான் கைங்கர்யத்திற்கு நித்ய ஸூரிகள் தகுதியுள்ளவர்களோ? தகுதி யிருந்தாலும் இவ்வளவு காலம் ஏன் அதை இழந்திருக்க வேண்டும்? இவ்வளவு நாள் இழந்திருந்த நமக்கு இனிதான் கிடைக்குமோ?'' என்ற பல விதமான கேள்விகள் ஏற்படும். அவைகளுக்கு பதிலுரைத்து இந்தக் கிரந்தம் அவச்யம் அருளிச் செய்ய வேண்டியது தான் என்று இந்த அதிகாரத்தில் பேசுகிறார்.

ஒரு ராஜா அந்தப்புரத்துடனே வேட்டைக்குச் சென்றான். அக் காட்டிலே வேட்டையாடி விளையாட்டிலே ஈடுபட்டான்; மீண்டும் நகரம் வந்தான். அரண்மனையில் வந்த வளவிலே வார்த்தை பேசவுமறியாத தன் புத்திரனைக் காணவில்லை. அவன் காட்டிலே வழி தப்பிப் போனான். ராஜா மிகவும் அனுதாபப்பட்டான்; தேடினான். ராஜகுமாரன் அகப்பட வில்லை; அப்புத்திரனும் எடுத்தார் கைப்பிள்ளையாய் ஒரு வேடு வச்சேரியிலே வேடர்களின் ஆகாரத்தை உட்கொண்டு வளர்ந்தான். அவர்கள் பேச்சே அவனுக்கும் பேச்சாகி விட்டது. அவர்கள் கார்யமே அவனுக்கும் கார்யமாகிவிட்டது. இப்படியே காலம் சென்றது. இவ்விஷ

யத்தையறிந்த சில தார்மிகரான முனிவர்கள், அந்த ராஜகுமாரனைக் கண்டு கிட்டி, ''நீ வேடனல்ல, ராஜகுமாரன். மிருகங்களை அடித்துத் திரிகிறது உனக்குத் தொழிலல்ல; நீ உன்னை வேடனாக நினைத்து இக்கார்யங்களைச் செய்கிறாய். உடம்பில் மாம்ஸ ருதிரங்களின் வாசனை உனக்குத் தகுதி அல்ல, நீ சுத்தனாயிரு. மிருகங்களைக் கொல்லாதே! நீ அரசனாகி விடலாம். உன்னை உன் பிதாவான அரசன் தேடியும் நீ அகப்படவில்லை. ஆதலால் உன்னைக் கை விட்டான். அவனுக்கு நீ அரசனுக்குரிய குணங்களோடு இருப்பதாகத் தெரிவித்தால் அவன் உன்னை அழைத்துக் கொண்டு போய் உனக்கு ராஜ்யத்தைக் கொடுப் பான்'' என்று உபதேசித்துத் திருத்தி வைத்தார்கள். பிறகு சில ராஜாக் களுக்கு அந்தரங்கர்களான மனுஷ்யர்கள் அவனைக் கண்டு, அவனை அரசனிடம் அழைத்துச் சென்று, ''உன் புதல்வன்'' என்று சொல்லி அவனிடம் சேர்ப்பித்தார்கள். அரசனும் மகிழ்ச்சியுடன் பெற்று, அவனுக்கு அபிஷேகமும் செய்வித்தான். அதுபோல ஜீவாத்மாக்கள் பகவானுடைய திருமார்பிலுள்ள கௌஸ்துபரத்னம் போன்றவர்கள். பகவானுக்கு மிகவும் பிரியமானவர்கள். அனாதி காலமாகப் பண்ணின கர்மங்களாலே பகவானை இழந்திருக்கிறார்கள். சில தார்மிகர்கள் ராஜகுமாரனுக்கு உபதேசித்தாற் போல் ஜீவன்களுக்கு உபதேசித்து, ஐம்புலன்களால் அநுபவிக்கும் சுகத்தில் வெறுப்பை உண்டாக்கி, நல்ல வர்ணாச்ரம தர்மங்களை அநுஷ்டிக்கும்படிச் செய்விக்கிறார்கள். பிறகு பகவானுக்கு அந்தரங்கர்களான ஆசார்யர்கள் அவனை நெருங்கி, '' ஜீவன் உடம்பு அல்ல, இந்த்ரியங்களல்ல. பசு-பக்ஷி களல்ல, ஞானரூபன். பகவானுக்கு தாஸன். அவ்வீச்வரனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்ய வேண்டியவன்.'' என்கிற உண்மையை உணர்த்தி பகவானிடமும் சொல்லி பகவான் இந்த ஜீவனைச் சேர்த்துக் கொள்ளும்படி செய்கிறார்கள். வேடனாயிருந்தவன் அரசனானாற்போலே நாமும் பகவானை அடைந்து கைங்கர்ய ஸாம்ராஜ்யத்தை அடையலாம். நித்யஸூரி களைப் போல நாமும் கைங்கர்யம் பண்ணத் தகுதியுடையவர்களே! கைங் கர்யமும் துக்கமாயிராது. சுகமாகவிருக்கும். கர்மங்களால் ஏற்படுகிற கைங் கர்யம் தான் துக்க ரூபம்.

ஸர்வேச்வரனிடம் செய்யும் கைங்கர்யம் ஸுகரூபம். ஏழையாயிருப் பவன் பணக்காரனாவதில்லையா? மூடன் ஞானவானாகி விடுவதில்லை யா? ஜீவனுடைய கர்மங்கள் பாபபுண்யங்களாய்க்கலந்து மாறிமாறிச் சுழல் கின்றன! ஒரு நல்ல கர்மம் பலம் கொடுக்க வரும் போது அதின் பலமாய் ஆசார்ய ஸம்பந்தம் ஏற்பட்டு பகவத் கிருபையைப் பெற்று மோக்ஷத்தை அடைந்து விடலாம். ஆகையால், முக்தியடைகிற ஜீவனுக்கு அம்முக்தி ஸாதனங்களான தர்மங்களும் அறிய வேண்டியதற்காக இந்தக் கிரந்தம் செய்ய வேண்டியது அவசியம் என்று தலைக்கட்டினார்.

2. ஸார நிஷ்கர்ஷாதிகாரம்

இந்தக் கிரந்தத்தில் திருமந்த்ரம், துவயம், சரமச்லோகம் என்கிற மூன்று ரஹஸ்யங்களின் பொருள் உரைக்கப்படுகிறது. "முக்தியை ஆசைப் படும் அவர்களுக்கு ஸாங்கியம், யோகம் முதலிய விஷயங்களைப் பேசலாம். அல்லது வேதத்தின் பூர்வ பாகத்தில் சொல்லப்பட்ட கர்மாக் களைப் பற்றி விசாரிக்கலாம். அவைகளை விட்டு ரஹஸ்யத்ரயங்களைப் பேசுவது எதற்கு?'' என்று கேள்வி பிறந்தால், அதற்குப் பதிலாக இந்த அதிகாரம் பேசப்படுகிறது.

தெரிந்து கொள்ள வேண்டிய விஷயங்கள் பல. கரையல்லாத கடல் போல் பல சாஸ்திரங்களிருக்கின்றன. நமது ஆயுட்காலமோ குறைவு. வாசிப்பதற்கு இடையூறுகளோ பலவுள. ஆதலால் எது மிகவும் ஸார மானதோ அதை, ஜலம் கலந்த பாலில் அன்னப்பறவை பாலை மாத்திரம் அருந்து மாப்போல, கற்றுணர வேண்டும். வேதத்திற்கு விரோதமாயுள்ள ஜைன புத்தாதிகளுடைய உபதேசங்களான மதங்கள் அஸாரங்கள்; விஷம் போல் ஆத்மாவை அழிக்கக் கூடியவை. வேதத்திலும் இவ்வுலகில் அநுபவிக்கும் ஸுகங்களுக்குக் காரணங்களாகச் சொன்ன காம்ய கர்மங்கள் அல்பஸாரங்கள். அநுபவிக்கும் போது இன்பமாயிருந்தாலும் பின்பு துக்கத்தை விளைவிக்கக் கூடியவை. மேல் உலகங்களில் அநுபவிக்கும் ஸ்வர்க்காதி ஸுகங்களைக் கொடுக்கும் கர்மாக்களைச் சொல்லும் வேத பாகம் சிலருக்கு ஸாரமானது. ஆயினும், துக்கத்தைப் பின்பு விளைவிப் பதாகையால் அதுவும் நமக்கு வேண்டாதவையே. தன் ஜீவாத்மாவையே அநுபவிப்பதாகிற கைவல்ய ஸுகத்தைச் சொல்லும் வேதபாகம் ஸாரதரம். ஆகிலும் பரமாத்மாவை அநுபவிக்கும் இன்பத்தைவிட ஆத்மாநுபாவம் மிகவும் ஸ்வல்பமாதலால் அதுவும் அநுபாதேயம். ஆதலால் பரமாத்மாவை அநுபவிக்க வேண்டி, அதற்கு உபாயமான வேதபாகமே நமக்கு உபாதே யம். அதிலும், ரஹஸ்யத்ரயம் ஸாரதமமானது. தத்துவஹித புருஷார்த்தங் களைச் சுருக்கமாகச் சொல்லுகிற ரஹஸ்யத்ரயம் தான் ஸாரதமம். ஆதலால் திருமந்திரம், துவயம், சரமச்லோகம் இவையே அறிய வேண்டியவை.

எவ்வளவு கற்றாலும் போதாது எனக் கருதி, பதினெட்டு வித்யா ஸ்தானங்களை வாசித்தாலும் அது நமக்கு பாரமே. அது முக்திக்கு வழியாகாது. ஆதலால், நமது பூர்வாசார்யர்கள் மூன்று ரஹஸ்யங்களை உபதேசித்துப் போந்தார்கள். இம்மூன்று ரஹஸ்யங்களின் பொருளை நன்குணர்ந்தவர்கள் நமக்கு ஸ்வாமிகள்.

3. பிரதான பிரதிதந்திராதிகாரம்

சேதன, அசேதன ஆத்மகமான ப்ரபஞ்சமெல்லாம் ஸர்வேச்வரனான ஸ்ரீமந் நாராயணனுக்கு உடம்பு. அவ்வீச்வரன் பிரபஞ்சங்களுக்கெல்லாம்

ஆத்மாவாகவிருக்கிறான். இவ்வார்த்தைதான் சரீராத்மபாவம் என்கிறது. இப்பொருள்தான் விசிஷ்டாத்வை தஸித்தாந்திகளுக்குப் பிரதானமானது. பிரதி தந்த்ரம் என்றால் இதர மதங்களிலில்லாமல் நம் ஸித்தாந்தத்திலே மாத்திரமுள்ள பொருள். அதில் பிரதானமானது பகவான் உலகங்களுக்கெல் லாம் ஆத்மா, உலகம் அவனுக்கு உடம்பு என்னும் பொருள் தான். இப்பொருள் மனதில் வந்தால் பின்பு வேதங்களில் பிணக்கு உண்டாகாது. ஸ்ரீ வைஷ்ணவ மதத்தில் முக்யமான அடிப்படையாக முதலில் அறிய வேண்டிய இப்பொருள் இவ்வதிகாரத்தில் விளக்கப்படுகிறது.

''ஈச்வரன் உலகங்களையெல்லாம் உடலாகக் கொண்டவன்'' என்றால் அறிவுள்ள ஜீவன்கள், அறிவில்லாத பொருள்கள் இவைகளை எப்பொழுதும் தூக்கிக் கொண்டு, ஏவிக்கொண்டு, இவைகளால் ஏற்படும் பயனை அடையபவனாயுமிருப்பவன் எனப் பொருள். ' உலகங்களெல்லாம் அவ்வீச்வரனுக்கு உடம்பு' என்றால் ஈச்வரனால் அவனுடைய உபயோகத் திற்காகவுள்ள பொருள் எனப்படும்.

ஈச்வரன் பிரபஞ்சங்களைத் தரிக்கையாவது, தன் ஸ்வரூபத்தால் பிரபஞ்சம் இருக்கிறது என்கிற தன்மைக்கும் சிறிது காலம் நீடித்து இருப்ப தற்கும் காரணமாயிருக்கை. இப்பிரபஞ்சத்திற்கு நியந்தாவாக விருப்பது என்பது தன் ஸங்கல்பத்தால் (நினைவால்) உலகங்கள் உண்டாவதற்கும் நீடித்திருப்பதற்கும், வேலை செய்வதற்கும் காரணமாயிருப்பது. நமது ஜீவன் நம்முடம்பைத் தூக்குகிறது; ஏவுகிறது; உடம்பின் இருப்புக்குக் காரணமாகிறது. ஆதலால் ஜீவனுடைய உடம்பு என்கிறோம் . அதுபோல, பகவான் பிரபஞ்சங்களை வஹித்துக் கொண்டும் ஏவிக் கொண்டு மிருப்பதால், பிரபஞ்சமெல்லாம் பகவானுக்கு உடம்பு எனப்படுகிறது.

ஈச்வரன் திரவியங்களை நேராகவே தரிக்கிறான்'' திரவியங்களில் குணங்களுக்கு அந்த திரவியத்தின் மூலமாக ஆதாரமாகிறான். எல்லாப் பொருள்களும் பகவானை விட்டுப் பிரியாதவை. ஆதலால் பகவானுடைய இருப்பின் அதீனமாக இவைகளின் இருப்பு ஈச்வரனில்லையென்றால் பிரபஞ்சமும் பிரபஞ்சப் பொருள்களுமில்லை.

பொருள்கள் பகவானின் ஸங்கல்பாதீனங்களாலானவை. பகவான் சில பொருள்களை ' அநித்யங்களாகவிருக்குக' என்று ஸங்கல்பிக்கிறான். அவைகள் அநித்யங்களாக விருக்கின்றன. சிலவற்றை 'நித்யங்களாக விருக்கட்டும்' என்று ஸங்கல்பித்திருக்கின்றான். அவை நித்யங்களாக விருக்கின்றன என்பதுவே.

ஜீவனிருந்தால் உடம்பு இருக்கிறது. ஜீவன் போனால் உடம்பு அழிந்து விடுகிறது. ஜீவனிருப்பதால் இருக்கிறது ஆனது பற்றி உடம்பு ஜீவ ஸ்வரூபாச்ரித மெனப்படுகிறது. அதுபோலவே, பிரபஞ்சமும்

பகவானால் இருக்கிறது. அவனில்லையாகில் இராது. ஆதலால் பிரபஞ்சம் ஈசுவர ஸ்வரூபாச்ரிதம் எனப்படுகிறது.

ஜீவன் இருப்பதால் உடம்பு இருப்பது தூங்கும் போதுமிருப்பதால் தெளியவறியலாம்.

ஒருவன் விழித்துக்கொண்டிருக்கும் நிலையில் ஜீவன் தன் உடம்பை ஸங்கல்பத்தால் தரித்துக் கொண்டிருக்கிறான் என்பது விளங்கும். ஜீவன் உட்கார்ந்து கொண்டே தூங்க ஆரம்பித்தால் உடம்பு சாய்ந்து விழுகிறது. ஜீவன் உள்ளேயிருக்க உடம்பு ஏன் விழுகிறது என்று கேட்டால் ஜீவன் ஸங்கல்பத்தால் தாங்கிக் கொண்டிருந்தது. அந்த ஸங்கல்பம் (நினைவு) தூங்க ஆரம்பித்தவுடன் மறைந்தது. அதனால் உடம்பு சாய்ந்தது என்று சொல்லலாம்.

பகவான் ஆதாரம்: நாம் ஆதேயம் அவன் நம்மைத் தூக்குகிறான்; நாம் தூக்கப்படுகிற பொருள்' என்று தெரிந்தால் ''பகவானை விட்டுப் பிரியாத் தத்துவம் நாம்'', என்று அறியலாம்.

பகவான் சேஷி, நாம் சேஷபூதாள்; பகவான் ஏவுகிறவன். அவனால் நாம் ஏவப்படுபவர்கள்' என்றுணர்ந்தால் அதற்கேற்ற சரணாகதியாகிற உபாயத்தை அறிவது பயனாகவேற்படும்.

திருமந்திரத்தில் 'நாராயணாய' என்கிற பதத்தில் 'நாராணாம் அயனம்' என்கிற வ்யுத்பத்தியாலும், 'நாரா: அயநம் யஸ்ய' என்கிற வ்யுத்பத்தியாலும் நாம் பகவானைத் தவிர வேறு ஆதாரமில்லாதபடி அவனையே ஆதாரமாகக் கொண்ட தத்துவம் என்கிற ஸ்வரூபலாபம் பிறக்கும். திருமந்திரத்திலுள்ள 'ஓம்' என்ற பதத்தால் வேறு பயனில்லாத படி அவ்வீசனே நமக்குப்பயன் எனப்பொருள் கிடைக்கும். 'நம' என்கிற பதத்தால் நாம் அநந்ய சரணங்கள் என்றறியலாம்.

பிரணவத்தின் அர்த்தத்தை அர்ஜுனரதத்திலும் 'அக்ரத; ப்ரயயௌராம' என்கிற சுலோகத்திலும் காணலாம்.

'நம' என்கிற பதத்தின் அர்த்தமான பகவத் பாரதந்திரியத்தை பரதாழ்வான் விருத்தாந்தத்திலே கண்டு கொள்வது.

'நம:' என்கிற பதத்தில் ஆர்த்திகமாகக் கிடைக்கும் பாகவத பாரதந் திரியத்தை சத்ருக்னாழ்வான் விருத்தாந்தத்திலே காணலாம். நாராயண சப்தார்த்தத்தை கோஸல ஜனபதத்தில் ஜந்துக்களையும் ஸ்ரீ சக்ரவர்த்தித் திருமகனையும் உதாஹரணமாக்கிக் கண்டு கொள்வது நாராயண சப்தத் தின் மேலுள்ள நான்காம் வேற்றுமையின் பொருளை இளையபெருமாள் பாதுகை இவர்களுடைய பிரவிருத்தி நிவர்த்திகளிலே கண்டு கொள்வது.

ஆகவே, ஈசுவரன் நமக்கு நிலைதந்த தாரகன்; நம்மை நியமிக்கும் இறைவன். அவனுக்கு நாம் உடம்பு என்பது தான் அறிய வேண்டிய பொருள்.

வேதங்களில் ஈச்வரன் வேறு, ஜீவன் வேறு என்று பேதம் சொல்லி-யிருக்கிறது. சில விடங்களில் ஈச்வரனும் ஜீவனும் ஒன்றே, ஒரே தத்வம் என்றும் கூறியிருக்கிறது. இவை முரண்பாடுள்ளது. விரோதமானது. சிலர் ஒன்று என்பதை எடுத்துக் கொண்டு மதம் செய்தார்கள். சிலர் வேறு என் பதை வைத்துக் கொண்டு மதம் செய்தார்கள். இவர்களுக்குள் சண்டை ஓய வில்லை. இந்த முரண்பாட்டைத் தவிர்ப்பது எப்படி என்று ஆலோசித் தால், ஈச்வரன் ஆத்மா, பிரபஞ்சம் உடம்பு என்கிற பொருளைத் தெரிந்து கொண்டால் சண்டை ஓய்ந்துபோய்விடும். ஜீவனும், உடம்பும், ஈச்வரனும் வேறு தத்துவங்கள் தான், ஒன்று என்று வேதம் சொல்லுகிறது என்று முரண்பாட்டைத் தவிர்க்கலாம். ஆதலால், இந்த உடல் ஆத்மா என்கிற தத்துவத்தை உணர்வது முக்கியமாகும். இது அறியப்பட்டால் முரண்-பாடுகள் முடிந்துவிடும்.

4. அர்த்த பஞ்சகாதிகாரம்

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்தத்திற்கு அஸாதாரணமான சரீராத்மபாவ ஸம்பந்தத்தோடு அர்த்த பஞ்சகத்தையும் ஆசார்யர்கள் உபதேசித்துப் போந் தார்கள். **'அர்த்த பஞ்சகம்'** என்றால் **'ஐம்பொருள்'** எனப்பெயர். ஐந்து பொருள்களாவன 1. பகவான், 2. ஜீவன், 3. பகவானை அடைவதற்கான உபாயம், 4. அவனை அடைவதற்குத் தடையான பிரதிபந்தகம், 5. அவ்வீச் வரனை அடைந்து அநுபவிக்கும் பயன் ஆக ஐம்பொருள்கள் அறிய வேண்டியவை.

அவற்றில் பகவானுடைய ஸ்வரூபம் திருமந்திரத்திலுள்ள பிரணவத் திலுள்ள 'அ' என்கிற அக்ஷரத்திலும், நாராயணாய என்கிற பதத்திலும் அநு ஸந்திக்கப்பட வேண்டும், துவயம் என்னும் மந்திரத்தில் 'ஸ்ரீமந் நாராயண', 'ஸ்ரீமதே நாராயணாய' என்கிற விடத்தும் சரம சுலோகத்தில 'மாம், அஹம்' என்கிற பதங்களிலும் அநுஸந்திக்கப்பட வேண்டும்.

திருமந்திரம் முதலான மந்திரங்களில் பகவானை அநுஸந்திக்கும் போது ஸர்வப்ரகாரத்திலும் ஸர்வாவஸ்தையிலும் ஸஹதர்ம சாரிணியான பெரிய பிராட்டியாரோடு பிரிவில்லாதவனாகவும் அனந்த ஞானானந்த ஸ்வரூபனாகவும், அனந்த கல்யாண குணங்களை உடையவனாகவும், ஸர்வலோகாச்ரயமான அப்ராக்ருத திருமேனியோடு கூடினவனாகவும்,

அநந்த விபூதி விசிஷ்டமாகவும், லீலாரூப ஜகத் ஸ்ருஷ்டி முதலான வ்யா பாரங்களை உடையவனாகவும் தியானம் செய்ய வேண்டும்.

1. பகவான் லக்ஷ்மியோடு கூடினவன் ஞானாநந்த ரூபி; உயர்ந்த திருமேனியுள்ளவன் கல்யாண குணங்களால் நிறைந்தவன்; அநந்த விபூதி யுள்ளவன்; ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி, ஸம்ஹாரம் முதலிய வியாபாரங்களைச் செய் கிறவன் என்று அறிய வேண்டும்.

2. அப்பொருளை அடைகிற ஜீவன், யார் என்று தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் . ஸம்ஸாரியான ஜீவன் அனாதி கர்ம பிரவாஹத்தால் கட்டுண்ட பிரம்மா முதல் புல் புழுக்களான ஜீவர்கள்.

முக்தர்கள் பக்தி அல்லது பிரபத்தி செய்து ஸம்ஸாரத்திலிருந்தும் நிவ்ருத்தி அடைந்து பகவானை அடைந்தவர்கள்.

நித்யர் பகவானைப் போலவே அநாதியாக ஞான ஸங்கோசமில்லா மல் ஸம்ஸார வாஸனையே தெரியாத நித்ய கைங்கர்யம் பண்ணுகிற ஆதி சேஷன், கருடன், விஷ்வக்சேனர், முதலானவர்கள். பொதுவாக எல்லா ஜீவர்களும் அணு, அமலம், ஞானம், ஆநந்தம், பகவத் சேஷம்.

இந்த ஜீவனை திருமந்திரத்தில் பிரணவத்தில் ''ம்'' என்ற எழுத்திலும் நம: என்கிற பதத்தில் மகாரத்திலும் ''நாராயணாய'' என்கிற விடத்தில் 'நார' என்கிற சப்தத்திலும், துவயத்தில் ப்ரபத்யே என்கிற பதத்திலும், சரமசுலோகத்தில் ''வ்ரஜ'', ''த்வா'' என்கிற பதங்களிலும் நினைத்துக் கொள்வது.

3. உபாயம்: அவனை அடைவதற்கு ஸாதனம் மேலே 8,9,10,11,12 அதிகாரங்களில் சொல்லப் போகிறார். அதனால் இங்கே நிரூபிக்கவில்லை. பக்தி அல்லது பிரபத்தி உபாயமாகும்.

4. பகவானை அடைந்தவன் பிரயோஜனம்: பரிபூர்ண ப்ரம்மானு- பவாதிகாரத்தில் பேசப்போகிறார். அங்கே கண்டு கொள்வது (அதாவது கைங்கர்யத்தை எல்லையாகக் கொண்ட பகவதனுபவம்).

5. ப்ராப்தி விரோதி: பகவானையடைய பிரதிபந்தமாயிருப்பவை: அவித்யா, கர்மா, வாஸநா, ருசி, பிரகருதி ஸம்பந்தம். இவைகள் பகவானை அடையத் தடையாயிருப்பன. அவைகளில் பிரதானமானது அநாதி காலமாக பகவானுடைய உத்தரவான வேதங்கள், ஸ்மிருதிகளில் சொன்னவைகளை மீறி நடந்ததால் ஏற்பட்ட பகவானுடைய கோபம். அது நம்மைப் பலபடியாக ஸம்ஸாரத்தில் இருக்கச் செய்து, ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ் என்னும் முக்குணங்கள் கொண்ட உடலோடு சேர்க்கும். இந்திரியங் கள் இட்ட வழக்காக நம்மை ஆட்டி வைக்கும் . சாஸ்திரவச்யதை கூடாத

பசு, பக்ஷி ஜாதியில் பிறக்கச் செய்யும். அதிலும் மேலான மனுஷ்ய ஜாதியில் பிறக்கச் செய்து வேதத்தை ஒப்புக்கொள்ளாத வெளி மதங் களாலே கலக்கப் பண்ணும். விபரீத ஞானத்தைக் கொடுத்து சிற்றின்பங் களுக்காகப் பாபங்களைப் பண்ணச் செய்து அதன் பலமாக கர்பவாஸம், பிறப்பு, கிழத்தன்மை, மரணம், என்கிற சக்கரத்திலே சுழலச்செய்யும். க்ஷுத்ர தேவதைகளை வணங்கச் செய்து அவர்கள் கொடுக்கும் அல்ப போகங்களிலே மயங்கச் செய்யும். யோகாப்யாஸம் பண்ணுமவர்களையும் க்ஷுத்ர தேவதா யோகம் அசேதன உபாஸனங்களில் இறங்கச் செய்து, யோகத்தைத் தலை சாய்ப்பிக்கும். யோகத்திலும் தன் ஆத்மாவைப்பார்க் குமவர்களையும் நாலுவிதமான ஆத்மோபாஸனத்திற்குப் பலமான அல் பாஸ்வாதங்களைக் கொடுத்து மறுபடி திரும்பச் செய்யும். பரமாத்மோபா ஸனம் பண்ணுகிறவர்களையும் ஆத்மானுபவம், அஷ்டைச்வர்யம், வஸூஸ் தானம் பிரம்மகாய நிஷேவணம் என்கிற பலங்களில் ஆசையைக் கொ டுத்து பகவானை-யடைய வொட்டாது செய்யும். இப்படி ஏதேனுமொரு படியாக பகவானை- யடைய வொட்டாமல் நம் கர்மத்தின் பலனாக வந்த பகவானுடைய கோபத்திற்குப் பரிஹாரம் சரணாகதியாகிற உபாயம் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் அருளிச் செய்தார்.

இவ்விரோதி வர்க்கத்தை திருமந்திரத்திலும் துவயத்திலும் ''நம: என்கிற பதத்தில் ம: என்னும் பகுதியிலும், சரம சுலோகத்தில் ''ஸர்வ- பாபேப்ய:'' என்கிற விடத்திலும் அறிந்து கொள்ளவேண்டும்.

உபாயத்தைத் திருமந்திரத்தில், ''நம:'' ''அயநம்'' என்கிற பதங்களி லும், துவயத்தில் பூர்வ கண்டத்திலும், சரமசுலோகத்தில் ''சரணம் வ்ரஜ'' என்கிற விடத்திலும் கண்டு கொள்ளவது.

பலத்தை ''நாராயணாய'' என்கிற பதத்தில் நாலாம் வேற்றுமை யிலும். துவயத்தில் மேல்பாதியிலும், சரமசுலோகத்தில் பாபேப்யோ மோ க்ஷயிஷ்யாமி என்கிற விடத்திலும் கண்டு கொள்வது. ஆகவே, பகவான், ஜீவன், உபாயம், பிரதிபந்தகம், பயன் என்று ஐம்பொருள்கள் அறியத்தக் கவை.

5. தத்வத்ரய சிந்தனாதிகாரம்

அசேதனம், ஜீவன், பெருமாள் என்கிற மூன்று தத்வங்களுடைய உண்மையை அறிய வேண்டும். இப்படி மூன்று தத்வங்களையும் உணர்ந்தால், 'உடம்பே ஆத்மா' என்கிற எண்ணமும் ''ஆத்மா ஸ்வதந்த்ரன்'' என்கிற எண்ணமும் உண்டாகாது. இந்த எண்ணங்களுக்கு காரணமான ஈச்வரன் இல்லை என்று பேசுவதில் ஆசையும் உண்டாகாது. அதற்காக ஆசார்யர்கள் தத்வத்ரயத்தை உபதேசித்தார்கள்.

அசேதனம் : அறிவில்லாத தத்துவம் மூன்று வகை: ப்ரகிருதி, (த்ரிகுண த்ரவியம்) காலம், சுத்தஸத்வம்.

ஜீவன் மூன்று விதமானது: ஸம்ஸாரிகள், முக்தர்கள், நித்ய ஸூரிகள்.

பெருமாள் ச்ரிய:பதியான நாராயணன் மூன்று வித அறிவில்லாத வஸ்துக்களுடைய இருக்கையும், சிறிது காலம் நீடித்திருப்பதும், ப்ரவ்ருத்திகளும் பகவானுக்கதீனமானது. மூன்று வித ஜீவர்களுடைய இருப்பும் நித்யமாயிருப்பதும் வேலைகளும் பகவானுக்கதீனமானது. பகவான் ஸ்வதந்திரன். ஜீவாத்மாவை ஞானம், ஆநந்தம், அமலம், அணுவென்று சொல்லலாம். பரமாத்மாவான நாராயணனுக்கு ஜீவாத்மா எப்போதும் சேஷபூதன்; வேறு ஒருவனுக்கும் சேஷபூதனில்லை.

பகவான் விபு, எங்கும் வியாபித்திருப்பவன்; எங்கும் நிறைந்திருந்து அறிவுள்ளவனாயிருப்பவன்; ஒருவருக்கு அதீனமல்லாதவன்; எல்லோருக்கும் இயற்கையான சேஷியாயிருப்பவன் என்று பகவானைக் குறிக்கலாம்.

ஜீவன், பெருமாள் இவ்விருவருக்கும் சேதனத்வம், ப்ரத்யக்த்வம், பொதுவான லக்ஷணம். சேதனத்வம் அறிவோடிருப்பது; ப்ரத்யக்த்வம் தனக்குத்தான் தோன்றுகை.

ஜீவனுக்கு சேஷத்வே ஸதி சேதனத்வம், அணுத்வே ஸதி சேதனத்வம் லக்ஷணம்.

ஸம்ஸாரியான ஜீவன் அவித்யா, கர்ம, வாஸநா, ருசி, சரீர ஸம்பந்தம் இவைகளோடு கூடியிருப்பவன். பிரம்மாதிஸ்தம்ப பர்யந்தமாக ஜீவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் ஸுகம், துக்கம், ஞானம், இவைகளில் பல விதங்களாயனுபவிப்பார்கள். மோக்ஷம் வருமளவும் ஸம்ஸாரம் இவர்களுக்குத் தொடர்ந்து கொண்டேயிருக்கும். இவர்களுக்கு பிரவ்ருத்தி, புண்யம், பாபம் அநுபயங்களான ப்ரவ்ருத்திகள்.

முக்தர்கள் பக்தி அல்லது பிரபத்தியால் ஸம்ஸார பந்தம் கழிந்து ஸ்வரூபாவிர்பாவம் பெற்றவர்கள். அவர்களுக்கு மேல் ஸ்திதி, தன் ஸ்வரூபாவிர்பாவம் உண்டானதற்கு எல்லையில்லாமல் நீடித்திருக்கை.

வேலை, அநாதி காலம் இழந்திருந்து பெற்ற பகவத் கைங்கர்ய விசேஷங்கள்.

நித்யர்கள் : அநாதியாகவே ஸ்வரூபாவிர்பாவம் பெற்றவர்கள். இவர்களுக்கு ஸ்திதி அநாதியாக வந்த பகவதநுபவம். வேலை அநாதியான கைங்கர்யங்கள்.

இவ்வாத்மாக்களுக்கு ஞானமுண்டு. அந்த ஞானத்தை தர்மபூத ஞானமென்பார்கள். ஒரு ஆத்மாவுக்கு ஒரு பொருளைக் காட்டுகிற ஸமயத்தில் அந்த ஆத்மாவுக்கு அந்த ஞானம் ஸ்வயம் பிரகாசமாயிருக்கும். இது ஈச்வரனுக்கும், நித்யர்களுக்கும் நித்யவிபுவாயிருக்கும். ஸம்ஸாரி களுக்கு கர்மங்களுக்குத் தக்கபடி ஏறியும் சுருங்கியுமிருக்கும். முக்தர் களுக்கு முக்தாவஸ்தையில் மலர்ந்து பின்பு கால தத்வமுள்ள வரையில் விபுவாயிருக்கும்.

இந்த தர்மபூத ஞானம் விஷயங்களைப் பிடிக்கும். பிரயத்னம் என்கிற நிலையையடைந்து உடம்பைக் காரியத்தில் ஏவும் ஸுக துக்கம் என்கிற போகத்தை அடையும். ஜீவனுடைய ஸ்வரூபம் தனக்கு ஸ்வயம் பிரகாசம் ஈச்வரனுடைய ஸ்வரூபமும் அவனுக்கு ஸ்வயம் பிரகாசம்: இந்த ஜீவஸ்வரூபம் நான்; நான் என்று எல்லோருக்கும் தோன்றும். இத் தோற்றத்திற்கு ஒருகாலும் அழிவில்லை. தர்மபூத, ஞானம், ஜீவாத்மா இவை இரண்டுக்கும் ஞானமிருப்பது, ஸ்வயம் பிரகாசமாயிருப்பது என்பது பொதுவாகவிருக்கும்.

தர்மபூத ஞானத்திற்கு விஷயித்வம் அதிகமாயிருப்பது. ஆத்மாவுக்கு ப்ரத்யக்த்வம் அதிகமானது.

அசேதனத்தில் ப்ரகிருதி, காலம் இரண்டும் ஜடங்கள், சுத்த ஸத்வத்தை ஜடமென்றும் சிலர் சொல்லுவார்கள். ஜடமாவது ஸ்வயம் பிரகாசமில்லாதது.

பிரகிருதி ஸ்வரூபமானது ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ் என்கிற முக்குணத் துடனிருப்பது. இம்முக்குணங்கள் அந்யோந்யம் ஸமமானபோது மஹாபிரளயம்; விஷமமான போது ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதிகள். இப்பிரகிருதியை 24 தத்வங்களாக வகுத்துச் சொல்லுவார்கள். பிரகிருதி, மஹத், அஹங்காரம் 3, கந்த தந்மாத்ரம், ரஸ தந்மாத்ரம், ரூப தந்மாத்ரம், ஸ்பர்ச தந்மாத்ரம், சப்த தந்மாத்ரம் என்கிற 5 பூத ஸூக்ஷ்மங்கள், பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாசம் என்கிற 5 பூதங்கள், ஞானேந்திரியங்கள் 5, கர்மேந்திரியங்கள் 5, மனம் 1, ஆக 24 தத்வங்கள். இவையெல்லாம் ஸர்வேச்வரனுக்கும் அஸ்திர பூஷணாதி ரூபங்களாயிருக்கும். இது ஸ்ரீ வைகுண்டம் என்கிற சுத்த ஸத்வத்தால் பிரிக்கப்பட்ட விடத்தில் அளவற்றதாகச் சொல்லப்படும். இது ஸம்ஸாரிகளுக்குக் கர்மங்களுக் கீடாக பலவித உடம்புகளாக மாறுகிறது, சுத்த ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ் கலக்காத சுத்த ஸத்வ குணமுள்ளது. இது பகவானுக்கு உடம்பாயிருக்கி றது; நித்யருக்கும் முக்தருக்கும் அநித்யங்-களான உடம்புகளாயிருக்கும். இதற்கு வேலை பகவத் கைங்கர்யத்திற்கு உதவியாயிருக்கை.

காலம்: ஜடமாயும் விபுவாயுமிருக்கும், நித்யமானது கலை, நிமிஷம், நாழிகை நாள், மாதம், வருஷம் முதலிய பிரிவுகளை அடையும்.

ஸர்வேச்வர தத்வம்; ஸத்யமாய், ஞானமாய், அமலமாய், அநந்த மாய், ஆனந்தமாயிருக்கும், அவன் ஐந்து ரூபங்களுடனிருப்பான். ஸ்ரீவைகுண்டத்திலிருக்கும் ரூபம் பரம் என்று பேர் பெற்றிருக்கும்.

வ்யூஹ ரூபங்கள் நான்கு, வாஸுதேவன், ஸங்கர்ஷணன், ப்ரத்யும்னன், அநிருத்தன், எனப்படும். கேசவன், நாராயணன் என்று சொல் லப்படும் பன்னிரண்டு ரூபங்களும் வியூஹாந்தரங்கள்.

விபவங்கள்: பத்மநாபாதிகளான முப்பத்துச் சின்ன ரூபங்கள், ஓரோரு பிரயோஜன விசேஷத்தை முன்னிட்டு தசாவதாரங்களென்று விசேஷித்துச் சொல்லுகிறது.

பரவ்யூஹாதிகள் தானே ஆச்ரிதர்கள் அபேக்ஷித்தபடி பிம்பமாக ஆலயங்களில் நிற்கிற நிலை அர்ச்சாவதாரம். கிருஹங்களில் ஸாளக்ராம ரூபங்களும் அர்ச்சாவதாரமே.

எல்லோருடைய ஹ்ருதயங்களிலே ஸூக்ஷ்மமாயிருப்பதொரு ரூப விசேஷத்தைக் கொண்டு நிற்கிற நிலை அந்தர்யாமி அவதாரம்.

இவ்வீச்சரன் ஜகத் ஸ்ருஷ்டி, ஸ்திதி, ஸம்ஹாராதிகளைப் பண்ணு கிறான். இவன் ஸர்வாவஸ்தையிலும் ஸபத்னீகனாய்க் கொண்டேயிருக் கிறான். இப்படி சித்து, அசித்து, ஈச்வரன் என்கிற மூன்று தத்துவங்களை அழகாகவும் விஸ்தாரமாகவும் உபதேசித்திருப்பது இவ்வதிகாரத்தில் மிகவும் அறிந்து கொள்ள வேண்டிய விஷயமாகும்.

6. பரதேவதா பாரமார்த்தியாதிகாரம்

ஈச்வரன், ஜீவன், அசேதனம் என்கிற தத்துவங்களைப் பொது வாகத் தனியே தெரிந்து கொண்டாலும், ஈச்வரன் இன்னார் என்று தனித்து விசேஷித்துத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். பரதத்வம் ஈச்வரன் இன்னார் என்று தெரிந்தால் தான் அவனை ஆச்ரயித்து இஷ்டத்தைப் பெறலாம். ''உன்னித்து மற்றொரு தெய்வம் தொழாள் அவனையல்லால்'' என்கிற ஆழ்வார் அருளிச் செயல்படி மற்றுள்ள தேவதைகளை ஆச்ரயிக்காது பர தத்வத்தையே தொழும்படியான பாரமேகாந்தயம் பர தேவதை இன்னார் என்று தெரியாமல் போனால் ஸித்திக்காது. பரமே காந்தி அல்லாதவருக்கு காலதாமதமின்றியும் மறுபிறவியின்றியும் மோக்ஷமே கிடைக்காது. ஆதலால் இந்த அதிகாரத்தில் பரதேவதை ச்ரிய:பதியான நாராயணன் என்று உபநிஷத்துக்களாலும் ஸ்ம்ருதிகளாலும், புராணங்களாலும், இதிஹாஸங்களாலும் ஆழ்வார்களின் திவ்ய ஸூக்திகளாலும் ஸ்தாபிக்கப் படுகிறது.

அறிவுள்ள ஜீவாத்மாக்களுக்கும், அறிவில்லாத பிரக்ருதி முதலிய பொருள்களுக்கும் பலவிதமான வேறுபாடுகள் பிரமாணங்களாலே காணப் படுவதால் எல்லாம் பிரம்ம த்ரவியம் என்கிற மதம் சேராது. ஜீவனுக்கும், ஈச்வரனுக்கும் உள்ள வேறுபாடுகளும், தேவன் மனுஷ்யன் முதலான ஜீவர் களுக்குள் வேறுபாடுகளும், ஒவ்வொருவருக்கும் சுகதுக்கங்களில் மாறுபாடுகளும் பிரமாணங்களால் தெரியப்படுவதால் பிரம்மாதி தேவதை களும் ஈச்வரனோடும் தாங்களும் வேறுபாடற்றவர்(ஒன்று) என்கிற பேச்சும் பிரமாணங்களுக்கு ஒவ்வாது. பிரமன், ருத்ரன், இந்திரன் முதலிய தேவர் கள் கர்மவச்யர்களென்றும், ஸர்வேச்வரனால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டவர்கள் என்றும், அவர் அவர்களுடைய சரித்திரங்களாலே அறியப்படுவதால் அவர்களும் பரதத்வமல்ல என்பதும் புலப்படும். திரிமூர்த்திகளும் ஸமர் என்றும் திரிமூர்த்திகளும் ஒரே தத்வம் என்றும் திரிமூர்த்திகளிலும் வேறான ஒருவன் பரதத்வம் என்றும் பேசுமவையெல்லாம் பிரமாணங்களுக்குச் சேராது என்று நிரூபிக்கப்பட்டிருப்பதுடன் லக்ஷ்மீபதியும் ஸமஸ்தலோகங் களையும் தனக்கு உடம்பாகப் பெற்றவனும் மோக்ஷம் கொடுப்பவனுமான ஸ்ரீமந் நாராயணன் தான் பரதேவதை என்று நிஷ்கர்ஷிக்கப்பட்டது.

7. முமுக்ஷுத்வாதிகாரம்

மோக்ஷத்தில் ஆசையுண்டானால்தான் அதற்குரிய உபாயத்தை செய்ய முயற்சிப்பான். மோக்ஷத்தில் ஆசை எப்படி உண்டாகும் என்று இவ்வதிகாரத்தில் பேசப்படுகிறது. முமுக்ஷுத்வமானது மோக்ஷத்தில் ஆசை. அதை நிரூபிக்கிறார் இவ்வதிகாரத்தில், வேதாந்த சாஸ்திரத்தால் உடல் வேறு, ஆத்மா வேறு என்று உணர்ந்தால், அழியக்கூடிய உடம்புக் காகப் பாடுபடாமல் நித்யமான ஆத்மா, உடலழிந்தபிறகு மேல் லோகங் களில் அடையுமின்பத்தை ஆசைப்பட்டு அதற்கு வேண்டிய தர்மங்களைச் செய்ய விரும்புவான். மேலும், நரகம் முதலிய துக்கங்களை அடையும்படி யான பாபகாரியங்களையும் செய்யமாட்டான். அதற்கு மேல் ஆத்மாவுக்கும் ஸர்வேச்வரனுக்குமுள்ள வேறுபாடுகளைத் தெரிந்து கொண்டால், ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்திற்கேற்ப பகவானை அடைந்து கைங்கர்யம் செய்கையாகிற பரமபுருஷார்த்தத்தை ஆசைப்படுவான். அப்படி ஆத்மா-வையும் ஸர்வேச்வரனையும் அறியவேண்டி திருமந்திரத்தைக் கொண்டு அறியும் போது பிரணவத்தில் மூன்றாவது அக்ஷரத்தின் பொருளைத் தெரிந்து கொண்டால் உடம்பே ஆத்மா என்றும், உடம்பைச் சார்ந்த பொருள்களில் என்னுடையது என்கிற அஹங்கார மமகாரங்கள் நசித்து விடும். முதல் எழுத்தில் மறைந்து கிடக்கும் நாலாம் வேற்றுமையின் பொருளை ஆராய்ந்தால் தன் ஆத்மாவிலுள்ள குணங்களில்

என்னுடையவை என்கிற மமகாரமும் அழிந்து விடும். பிரணவத்திலுள்ள 'உ' என்கிற நடுவெழுத்தின் பொருளை உணர்ந்தால், நான் ச்ரிய:பதியைத் தவிர வேறு ஒருத்தனுக்கு சேஷபூதன் என்றும், எனக்கு வேறு ஒருவர் சேஷி என்கிற அஹங்கார மமகாரங்கள் அழியும். திருமந்திரத்தில் நடுப் பதமான ''நம:'' என்கிற பதத்தை அறிந்தால் நம்மைக் காப்பாற்றிக் கொள்வதில் 'நான் ஸ்வதந்திரன்' என்கிற அஹங்காரமும் 'நான் சேஷி' என்றும் வருகிற அஹங்கார மமகாரங்களும் இனி பெறப் போகிற கைங்கர்ய பர்யந்தமான பலத்திலும், ''நான் ஸ்வாதீனமாகச் செய்கிறேன்,'' ''என் பொருட்டுச் செய்கிறேன்'', 'நான் ஸ்வாதீனமாக அனுபவிக்கிறேன்'' என்கிற அஹங்கார மமகாரங்கள் நடையாடாது. இப்படி அஹங்கார மம காரங்கள் எல்லாவற்றையும் கழித்துப் பின்பு அறிவில்லாத வஸ்துக்களான பிரம்மலோக பர்யந்தமாகவுள்ள ஐச்வர்யானுபவத்திலும் தன் ஜீவனை அனு பவிக்கிற விஷயத்திலும் ஸம்பவிப்பவைகளான: 1. அல்பமாயிருப்பது, 2. துக்கம் கலந்திருப்பது, 3. நிலையில்லாமை, 4. துக்கத்தினால் சம்பாதிப்பது, 5. மேல்துக்கத்தை விளைவிப்பது, 6. ஜீவனுக்கு இயற்கையாகவனுபவிக்க வேண்டிய இன்பத்திற்கு விருத்தமாயிருப்பது, 7. விபரீதாபிமானத்தினால் வந்தது என்கிற ஏழு தோஷங்களையும் நினைத்துப் பார்த்தால் ஐச்வர்ய கைவல்யங்களில் ஆசை ஒழிந்து பரமாத்மாவை அடைய ஆசைப்படு வான். உடனே பகவானை அடைய ஸாதனமான நிவ்ருத்தி தருமங்களில் இழியுமவன் முமுக்ஷு என்று சொல்லப்படுகின்றான். இப்பாவக் கடலிலுள்ள துயரங்களையும் பகவானிடம் சென்று செய்யும் கைங்கர்ய-மாகிற பயனையும் ஆராய்ந்து பார்த்தால் பகவானிடம் ஆசை தானாகவே உண்டாகும் என்று நிரூபிக்கப்பட்டது.

8. அதிகாரி விபாகாதிகாரம்

கீழதிகாரத்தில் மோக்ஷத்தில் ஆசைப்படுகையாகிற முமு க்ஷுத்வம் பேசப்பட்டது. மோக்ஷத்தை விரும்பும் அதிகாரிகளின் பிரிவுகள் இவ்வதிகாரத்தில் பேசப்படுகிறது; அவ்வதி காரிகள் இருவராகிறார். பக்தன், பிரபன்னன் என்று. பக்தி யோகம் பண்ணுகிறவன் பக்தன். இவனை ஸத்வாரக பிரபத்தி நிஷ்டன் என்று சொல்லுகிறார்கள். (அதாவது பக்தியோகத்திற்கு அங்கமாகப் பிரபத்தி செய்து அப்பிரபத்தியின் பலமான பக்தியை வழியாகக் கொண்டு மோக்ஷம் பெறுபவன்). சரணாகதி செய்கிறவன் பிரபன்னன்.

இவனை அத்வாரக ப்ரபத்தி நிஷ்டன் என்று சொல்லுகிறது. (அதா வது பிரபத்தியை செய்து அப்பிரபத்தியால் நேராகவே மோக்ஷ பலத்தைப் பெறுபவன்). ஆக இவர்கள், இரண்டுபேர்களும் மோக்ஷாதிகாரிகள்.

இருவருக்கும் மோக்ஷம் என்கிற பயன் ஒன்றாகவிருக்கும். ''இரண்டு அதிகாரிகளாகச் சொல்வதேன்?'' என்றால் பக்தி யோகத்தின் பிரிவான மது வித்யா, தஹரவித்யா முதலான வித்யைகளுக்கு மோக்ஷம் ஒன்றாகவிருக்க அங்கே பிரிவு சொல்வது போல் இங்கேயும் கண்டு கொள்ள வேண்டும். அஷ்ட வஸுக்கள் என்கிற ஸ்தானத்திலிருந்து விட்டுப் பின்பு பகவானை அடைய விரும்புகிறவன் மதுவித்யையில் அதிகாரி. நேராகவே பகவானை அடைய விரும்புகிறவன் தஹரவித்யை முதலான வித்யைகளுக்கு அதிகாரி என்று சொல்லுமாப்போல், இங்கேயும் பிராரப்த கர்மங்கள் கழிந்த பிறகு மோக்ஷத்தைக் கடுகப் பெற வேண்டு மென்று ஆசைப்படுகிறவன் பிரபத்திக்கு அதிகாரி.

பக்தனுக்கு பிராரப்த கர்மங்களைக் கழித்து விட்டு எவ்வளவு ஜன்மங்கள் கழித்தோ மோக்ஷத்தைப் பெற வேண்டும். ஆகையால் பஹுகாலம் தாமஸம் செய்து மோக்ஷம் கிடைக்கும். ஆனால் மோக்ஷம் பெறுமளவும் பகவத்தியானம் செய்வதால் தியான ஸுகத்தைப் பெற்றிருப்பான். அந்த தியானஸுகம் மிகப் பெரியது. அவனுடைய வாழ்நாள் மிகவும் இன்பமாகவே செல்லும். பிரபத்தி செய்கிறவனுக்கு மோக்ஷம் சீக்கிரம் கிடைக்கும். ஆனால் தானிருக்கும் வரையில் ஸுகம் பிராரப்தப்படி பரிமிதமாயிருக்கும். இவ்வளவுதான் பேதம். ஆகவே, பிராரப்தத்தையும் நிவ்ருத்தி செய்துவிட்டு கடுக மோக்ஷத்தை விரும்புகிறவன் பிரபத்திக்கதிகாரி. பிராரப்தத்தை அநுபவித்த பின்பு மோக்ஷத்தை விரும்புபவன் பக்திக்கு அதிகாரி.

ஸ்நாநங்கள், மந்திரம், பௌமம், ஆக்னேயம், வாயவ்யம், வாருணம், மானஸம் என்று ஏழு விதங்களானாற்போலே உக்திநிஷ்டை, ஆசார்ய நிஷ்டை என்கிறவிவையும் பிரபத்தியின் முகபேதங்கள் என்று சொல்லியும், உக்தி நிஷ்டை, ஆசார்ய நிஷ்டை இவைகளின் ஸ்வரூபங்கள் இவ்வதிகாரத்தில் சொல்லப்படுகின்றன.

9. உபாய விபாகாதிகாரம்

இவ்வதிகாரத்தில் மோக்ஷத்திற்கு பரம்பரையான உபாயங்களான கர்மயோக ஞானயோகங்களையும் நேராகவே உபாயமாகவிருக்கிற பக்தி யோக சரணாகதிகளையும் பிரித்துக் காட்டுகிறார்.

மோக்ஷத்துக்கு பகவான் தான் உபாயம் என்று உபநிஷத்துக்கள் பேசுகின்றன. அப்பகவானைப் பிரஸன்னனாகச் செய்வதற்கு சரணாகதியும் பக்தியும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

கர்மயோகமாவது சாஸ்திரங்களால் ஜீவபரமாத்ம ஞானமுண்டாகி, தன்னாலே செய்ய முடிந்தவைகளாய் பலத்தில் ஆசைப்பட்டாலும் நான் செய்கிறேன் என்கிற நினைவுமில்லாமலும் செய்யப்படுகிற, கார்யகர்மங் களோடும் நித்ய நைமித்தி கங்களோடுங்கூட ஸநியமமாகச் செய்கின்ற கர்ம விசேஷம். இந்தக் கர்ம யோகத்தால் அந்தக்கரண ஜயம் பிறந்து ஞான யோகம் பின்பு பிறக்கும். கர்மயோகம், ஞானயோகம், யோகாப்யாஸம், ஜீவாத்ம தர்சனம், பக்தி என்று கிரமம் பேசப்பட்டிருக்கிறது. கர்மயோகம் நடுவே ஞானயோகமில்லாமலே யோகாப்யாஸத்தைக் கொடுத்து ஆத்ம தர்சநத்தைப் பண்ணுவிப்பதுமுண்டு.

ஞானயோகமாவது சரீரத்திலும் வேறான பகவானுக்கு விதேயனா கவும் சேஷனாயும் நியாம்யனாயுமிருக்கிறதன் ஜீவ ஸ்வரூபத்தை இடை விடாமல் நினைத்துக் கொண்டிருக்கை. இதன்பின் யோகாப்யாஸம் ஏற்பட்டு ஜீவாத்மாவலோகனம் பிறக்கும். பக்தியோகத்துக்கு அதிகார கோடியில் நிற்கும்.

பக்தியோகமாவது ஸ்வதந்த்ரனாய் அனன்ய சேஷபூதனாய் ஸர்வ சேஷியான பகவானை ப்ரீதியுடன் இடைவிடாது நினைத்துக் கொண்டி ருப்பது. இது நேரில் பகவானைப் பார்ப்பது போல் தெளிவாகத் தினந் தோறும் அனுஷ்டிக்க வளருகிறதாய் பரமபதத்திற்கு பிரயாணம் பண்ணும் நாள் வரையில் அனுஷ்டிப்பதாய் அந்திம ஸ்ம்ருதியை எல்லையாகக் கொண்ட ஞானத்தின் வரிசையாயிருக்கும். இதற்கு வர்ணாச்ரம தர்மங்கள் அங்கங்களாக இருக்கும். இந்தபக்தியோகத்தை நான்குவித பலன்களுக் காகவும், செய்யலாம். புதிதாக ஐச்வர்யத்தை விரும்பியும், இழந்த ஐச்வர் யத்தை மீண்டும் பெற விரும்பியும், கைவல்யத்தை விரும்பியும், பகவானைப் பெற விரும்பியும் இப்பக்தி யோகத்தைச் செய்யலாம்.

பகவானை அடைவதாகிய மோக்ஷத்தை வேண்டி இப்பக்தியை செய்தால் இப்பக்திக்கு ப்ரபத்தி என்று பெயரிடுகிறார்கள்.

இப்பக்தியே பகவானைக் காண வேண்டுமென்று ஆசையை உண்டாக்கும். அதனால் அவன் ''ஒருநாள் காண வராய்'' என்னும்படி பகவானை ப்ரார்த்திப்பான். ஈச்வரனும் தத்கால நியதமான தனது பரிபூர்ண ஸாக்ஷாத் காரத்தைக் கொடுப்பான். அந்த ஸாக்ஷாத்காரத்திற்குப் பரஞானம் என்று பெயர்.

அவனைப் பார்த்த பிறகு முன்னிலும் பதின்மடங்கு பெரிதாய் அவனிடம் பிரீதி பிறக்கும் . அதுதான் பரமபக்தி எனப்படும். அது மேலும் பகவானை அடைந்தே தீரவேண்டும் என்கிற பெருவிடாயை உண்டாக்கி

அவனை ஆணையிட்டு வளைத்துக் கூப்பிடச் செய்து வீடுபெறச் செய்யும்.

இப்பக்தியோகம் பிராமண, க்ஷத்ரிய, வைச்யர்களென்கிற மூன்று வர்ணங்களில் பிறந்தவர்கள் தான் செய்யலாம். ஞானமில்லாதார்க்கும் ஞான மிருந்து சக்தியில்லாதார்க்கும் செய்யவியலாது. இவையிருந்து கால தாமதத்தை பொறுக்காமல் கடுக வீடுபெற விரும்பினாலும் இப்பக்தி காரியகரமாகாது. ஆகையால் த்ரைவர்ணிகரல்லாதார்க்கும், ஞான சக்திகள் யில்லாதார்க்கும், கால தாமதத்தைப் பொறாதவர்களுக்கும் பிரபத்தி என்கிற சரணாகதிதான் மோக்ஷோபயமாகிறது.

10. பிரபத்தி யோக்யாதிகாரம்

சரணாகதி என்கிற உபாயத்தைச் செய்பவனுக்கு யோக்யதை இவ்வதிகாரத்திலே சொல்லப்படுகிறது. இங்கு மோக்ஷமாகிற பலத்தை ஆசைப்படுவது முதல் யோக்யதையாகும். ஒரு பலத்தை ஆசைப்படுமவன் தான் அதற்கு வேண்டிய உபாயத்தைச் செய்வான். ஆதலால் முதலில் மோக்ஷத்தில் ஆசைவேண்டும். அடுத்தபடியாக இப்பிரபத்திக்கு விசேஷித்த அதிகாரம் ஆகிஞ்சன்யம், அனன்யகதித்வம் என்பவை. அனன்யகதித்வமாவது வேறு பலனை விரும்பாமை, வேறு தேவதைகளை ஆச்ரயிப்பதில் விமுகனாயிருப்பதும். வேறு பலன்களை ஆசைப்படா திருந்தாலே வேறு தேவதைகளை ஆசைப்படமாட்டான். பகவானைத் தவிர ஒன்றையும் ஆசைப்படாமலும் வேறு தேவதைகளைக் கண்ணெடுத்துப் பார்க்காதவனும் பிரபத்திக்கு அதிகாரி.

நிற்க: ஆகிஞ்சன்யமாவது பக்தி யோகத்தில் ஸாமர்த்தியமில்லாமை. பக்தியோகத்தில் ஸாமர்த்தியமாவது அது செய்யத் தகுந்த ஜாதியில் பிறந்திருப்பது, அதை அறிந்து கொண்டிருப்பது, பக்தி செய்வதற்கு வேண்டிய சக்தியுடனிருப்பது. இம்மூன்று மில்லாமை ஆகிஞ்சன்யம். இந்த ஆகிஞ்சன்யமும் அநந்யகதித்வமுமிருந்தால் எல்லோரும் பிரபத்திக் கதிகாரிகள். ஸ்ரீ சக்ரவர்த்தித் திருமகனிடம் சரணம் புகுந்த காகாசுர னிடம் பிரபத்தி யோக்யதையைக் காணலாம். ஆகவே, பக்தியோகத்திற்கு வேண்டிய ஞானம் 1, சக்தி 2, பிராமண, க்ஷத்ரிய வைச்யர்களென்கிற மூன்று ஜாதிக்குள் பிறப்பு 3, கால தாமதத்தைப் பொறுப்பது 4, என்ற இந்நான்குமிருந்தால் பக்தியோகம் செய்ய வேண்டும். நான்குமில்லாவிடி னும், இந்நான்கில் மூன்றில்லாவிடினும், இரண்டு இல்லாவிடினும், ஒன்றில்லா விடினும் அவன் பிரபத்திக்கதிகாரி, பிரபத்தி யோக்யன் என்று பொருள்.

11. பரிகர விபாகாதிகாரம்

பிரபத்தியின் அங்கங்களை இவ்வதிகாரம் சொல்லுகிறது. பிரபத்திக்கு ஆநுகூல்ய ஸங்கல்பம், பிராதிகூல்ய வர்ஜனம், மஹாவிசுவாஸம், கோப்ருத்வ வரணம், கார்ப்பண்யம் இவைகள் வேண்டும். அஹிர்புத்ன்ய முனிவர் பலத்யாகம் என்று ஒரு அங்கம் சொல்லியிருக்கிறார். அது மோக்ஷத்திற்காகச் செய்யும் பிரபத்தியில் தான். ஆகையால் பொதுவாக எல்லாப் பிரபத்திக்கும் ஐந்து அங்கங்கள். இந்த ஐந்து அங்கங்களையும் அதன் பிரயோஜனங்களையும் விசதமாகக் காட்டுகிறது இவ்வதிகாரம். ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான் செய்த சரணாகதியில் இவையெல்லாம் ஸ்ரீ வால்மீகி பகவானால் நன்றாகக் காட்டப்பட்டிருக்கிறது.

12. ஸாங்க ப்ரபதநாதிகாரம்

கீழதிகாரத்தில் பிரபத்தியின் அங்கங்களை நிரூபித்தார். இப்போது அங்கி ஸ்வரூபத்தை சொல்லுகிறார். இவ்வுபாயத்திற்கு அங்கிஸ்வரூப மாவது ஆபரணத்தை உடையவனுக்கு அவன் தானே ரக்ஷித்துக் கொண்டு பூணக் கொடுக்குமாப்போலே யதாவஸ்திதமான ஆத்மநிக்ஷேபம். அதாவது, ஸர்வேச்வரனைப் பற்றி என்னையும் என்னைச் சேர்ந்தவர்களையும் காப்பாற்றுவதனால் உண்டாகும் பலத்திலும், எனக்கு ஸ்வாதீனமாகவோ ஸ்வபிரயோ ஜனமாகவோ ஸம்பந்தமில்லாதபடி மிகவும் பராதீனமான ஜீவன் பகவானுடையதே என்று அநுஸந்திக்கை. 'நானும் எனக்குரியேனல் லேன். ஒன்றை எனது என்று சொல்லவும் உரியேனல்லேன். என்னுடையது என்று பேர் பெற்றவைகளை ரக்ஷித்துக்கொள்ள யோக்யனுமல்லேன். என்னுடைய ஆத்மாவும் என்னைச் சேர்ந்தவைகளும் அவ்வீச்வரனுடை யதே, இவைகளைக் காப்பாற்றுகிற பாரமும் அவ்வீச்வரனுடையதே'' என்று பாவிக்கை சரணாகதியாகும்.

''என் ஆத்மாவும் உன்னுடையது. இதைக் காப்பாற்றும் பாரமும் உன்னுடையது'', என்று எல்லாவற்றையும் பகவானிடமும் ஸமர்ப்பிப்பது மான சரணாகதி. இதன் விரிவுகளும் ஸூக்ஷ்மமான விஷயமும் பேசப் பட்டிருக்கிறது. ஆகவே, அங்கிஸ்ரூபத்தைச் சொல்லுகிறது இவ்வதிகாரம்.

13. க்ருத க்ருத்யாதிகாரம்

ஒருவன் மோக்ஷோபாயமாகச் சரணாகதி செய்த பிறகு தனக்கு இனி செய்ய வேண்டிய கார்யமில்லாமையால் நிர்பரனாய், சரண்யனுடைய 'ஸர்வ பாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி' என்கிற வார்த்தையைக்கண்டு நிர்பயனுமாய், ஸந்தேஹமுமில்லாதவனாயிருக்கும் நிலையைச் சொல்லு கிறது.

'க்ருதக்ருத்யன் என்றால் 'செய்ய வேண்டிய காரியத்தைச் செய்து முடித்தவன்' என்று பொருள். மோக்ஷத்திற்காகச் செய்ய வேண்டிய கார்ய மான பிரபத்தியைச் செய்து விட்டபடியாலும், பிரபத்தி ஒரு தடவை செய் தாலே போதும் என்று சொல்லுவதாலும், நமக்கு இனிச் செய்ய வேண்டிய கார்யமொன்றுமில்லை என்றும், நமக்கு இனி பாரம் ஒன்றுமில்லை என் றுமிருக்க வேண்டும். நம்பத்தகுந்தவனான பரமாத்மா உன்னை எல்லா பாபங்களிலிருந்தும் விடுவிக்கிறேன் என்று சொல்லியிருப்பதால் பின்பு நரகாதிகள் வருமோ என்று பயப்பட வேண்டியதுமில்லை. ஒரு யத்னமுமில் லாமல் ஒருவனுக்கு ஒரு புதையல் (மஹாநிதி) கிடைத்தால் எப்படி ஸந்தோஷப்படுவானோ, அம்மாதிரி தனக்கு வரப்போகிற மோக்ஷத்தை நினைத்து ஸந்தோஷத்துடனுமிருக்க வேண்டும். ஒருவன் பிறக்கும் போதே தேவர்களுக்கும், பித்ருக்களுக்கும், ரிஷிகளுக்கும் கடன் பட்டவ னாகவே பிறக்கிறான் என்றும், யாகம் பண்ணுவதாலும், புத்ர ஸந்ததி யாலும், வேதாத்யயனத்தாலும் அக்கடன்கள் நிவ்ருத்தியாகின்றன என்றும் சொல்லியிருப்பதால், அத்யயனம், புத்ரஸந்ததி, யஞ்ஞானுஷ்டாநமுமில் லாதவர்கள் அக்கடன்கள் நிவ்ருத்தியாகவில்லையே என்றும் வருந்த வேண்டாம். பிரபன்னர்கள் விஷயத்தில் அக்கடன்கள் பாதிக்கமாட்டா என்றும் பிரமாணங்கள் பேசுவதால் அக்கவலையில்லை. ஆகவே, சரணா கதனை எல்லா யாகங்களும் செய்தவர், ராஜாக்கள், விண்ணவரென் றெல்லாம் பிரமாணங்கள் கொண்டாடுகின்றன. உபாய பூர்த்தி ஏற்பட்டு விட்டதால் க்ருதக்ருதத்யன் ,பிரபன்னன் உத்தர காலத்தில் செய்யும் ஆஞ் ஞா-னுஞ்ஞாரூபங்களான அநுகூல விருத்திக்கெல்லாம் கைங்கர்யங்களா கை-யால் புருஷார்த்த பூர்த்தியாய் கிருதார்த்தனாயுமிருக்கிறான்.

14. ஸ்வநிஷ்டாபிஞ்ஞாநாதிகாரம்

ஒரு பிரபன்னன் தனக்கு ஆத்ம ஸ்வ ரூபத்திலும், சரணாகதியாகிற உபாயத்திலும் கைங்கர்யமாகிற புருஷார்த்தத்திலும், நிஷ்டை (நிலை அதாவது ஸ்திரமான ஞானம்) இருக்கிற தென்பதற்கு அடையாளங்களை யும் சொல்லுகிறார் இவ்வதிகாரத்தில்.

உடம்பைக் காட்டிலும் ஆத்மா வேறு. அணுரூபம், அமலம், பகவா னுக்கு சேஷபூதன் என்கிற நினைவு தனக்கு இருக்கிறதா என்று பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும். மேல் சொல்லப்புகும் அடையாளங்கள் இருந்தால் தனக்கு நிஷ்டையுண்டென்றறியலாம். தன் உடம்பைப் பற்றி பரிபாவுகர் சில குற்றங்களைச் சொன்னால் தன் ஆத்மா வேறு, உடம்பைச் சொல்லு கிறான், நம்மைச் சொல்லவில்லை என்று துக்கப்படாமலிருக்க வேண்டும். நாம் செய்த பாபங்களைச் சொல்லி நம் ஆத்மாவையே பிறர் நிந்தனை

செய்தால், நிந்திக்கப்படுகிறவனுடைய பாபங்களை நிந்தனை செய்கிற வன் வாங்கிக் கொள்கிறான் என்கிற சாஸ்திரத்தால் 'ஐயோ! நம் பாபங்களை இவன் வாங்கிக் கொள்கிறானே,' என்று நிந்தனை செய்தவர்களிடம் கருணை காட்ட வேண்டும். நாம் பகவானிடம் நம் பாபங்களைச் சொல்லி அவைகளை க்ஷமிக்கும்படி பிரார்த்திக்க வேண்டுமாதலால் நம் பாபங்களை ஞாபகப்படுத்தினார்களே என்று அவர்களிடம் நன்றி காட்ட வேண்டும். பகவான் நிந்தனை செய்கிறவர்களுக்கு அந்தர்யாமியாயிருந்து அவனால் தூண்டப்பட்டு நிந்தனை செய்கிறார்களென்று அவர்களிடம் கோபமில்லா மலிருக்க வேண்டும். பிராரப்த பாபங்கள் கழிகிறது என்று ஸந்தோஷமா யிருக்க வேண்டும். இப்படி இருந்தால் ஸ்வரூபத்தில் நிஷ்டையுண் டென்று அறியலாம்.

உபாயத்தில் நிஷ்டை உண்டென்பதற்கு அடையாளங்கள் சொல்லுகிறார்.

ஸர்வேச்வரனைத் தவிர தானும் மற்ற ஜீவன்களும் நமக்கு காப்பாற்றுகிறவர்களல்ல. ஈச்வரனே ரக்ஷகன் என்கிற புத்தி இருக்க வேண்டும். மரணபர்யந்தமான பயஹேதுக்களைக் கண்டாலும் இவ்வுடம்பு நீங்கினால் ஸுகிக்கப் போகிறோம். நாம் செய்ய வேண்டிய கார்யம் செய்தாய் விட்டது.

பகவானை அடையப் போகிறோம் என்று ஸந்தோஷத்துடனிருக்க வேண்டும். ரக்ஷகனான பகவான் நம்மை ரக்ஷிக்கிறான் என்று தைரியத் துடன் தான் பகவானை அடைவதில் பிரயத்னமில்லாமலிருக்க வேண்டும். இப்படியிருந்தால் உபாய நிஷ்டை உண்டென்று அறியலாம்.

புருஷார்த்தத்தில் நிஷ்டை உண்டென்பதற்கு அடையாளமாவது:

எப்படி தேஹயாத்ரை நடக்கும், குடும்ப ரக்ஷணம் பண்ண வேண்டுமே என்கிற கவலை யிருக்கலாகாது. நம்மை உண்டு பண்ணின ஈச்வரன் நம்மை ரக்ஷிக்கிறான். பூர்வகர்மாதீனமாக நடந்தே தீரும். ஸமுத்ரம் தாண்டினாலும், ஆகாசத்தில் பறந்தாலும், பாதாள லோகத்தில் சென்றாலும் நமக்கு உள்ளதுதான் கிடைக்கும். நாம் நினைத்தபடி நடப்பதில்லை. நாம் ஒன்று நினைத்தால் ஈச்வரன் ஒன்று நினைக்கிறான். நமது பூர்வ கர்மானு ஸாரமாக ஜீவனம் நடக்கும் என்று நினைத்து தேஹயாத்ரைக்குக் கவலைப் படாமலிருக்க வேண்டும்.

நாம் ஸம்பாதிப்பதற்காகப் பிரயத்னம் செய்யலாகாது. மலைப் பாம்பு போல் நாமிருந்த விடத்தில் வந்ததை வைத்துக் கொண்டு ஜீவனம் நடத்த வேண்டும். அகப்படாத பொருளுக்கு அலையக் கூடாது. ஸுகங்கள் வந்தால் கர்வமடையக் கூடாது. துக்கம் வந்தாலும் கரையக்கூடாது. இது

தான் புருஷார்த்த நிஷ்டைக்கு அடையாளம். இது முதலான விஷயங்கள் இவ்வதிகாரத்தில் அழகாகப் பேசப்பட்டுள்ளன.

15. உத்தர க்ருத்யாதிகாரம்

சரணாகதிக்குப் பின்பு தேஹம் விடுமளவும் உத்தர காலத்தில் செய்ய வேண்டிய கார்யங்களைப் பேசுகிறது இந்தவதிகாரம்.

சாஸ்திரார்த்தங்களில் நிஷ்டையுடைய பெரியவர்களுடனே நெருங்கி வர்த்தித்து அனுஷ்டாநங்களில் தனது வர்ணாச்ரமங்களுக்கு அநுகுணமான தர்மங்களை நிஷ்கர்ஷம் பண்ணி அதை அநுஷ்டாநம் செய்ய வேண்டும். தன்னைப் புகழ்வதும் பிறரை நிந்தனை செய்கிறது மாகிற படுகுழியில் விழாமல் நடக்க வேண்டும். தன்னுடைய அஞ்ஞாநத் தையும், அசக்தியையும், அயோக்யதனத்தையும் எப்போதும் நினைத்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும். ஆஞ்ஞானு ரூப கைங்கர்யங்களை விடாமல் ஸாத்விக ஆஹாரங்களாலே இந்திரியங்களை யோக்யமாக்கி பகவதனுப வத்திலே மூட்டி, சிற்றின்பங்களில் இந்திரியங்களைப் புகவிடாமலிருக்க வேண்டும். நித்ய கர்மங்களை பகவத் ப்ரீதிக்காக அநுஷ்டிக்க வேண்டும். அர்ச்சாவதாரத்தில் ஈடுபாடு செய்தல் வேண்டும். தனது யோக க்ஷேமங் களை ஸர்வேச்வரன் பக்கல் ஸ்ரீபரதாழ்வானைப் போல் ஸமர்ப்பிக்க வேண்டும். ஆசார்யன் விஷயத்திலும் ஸர்வேச்வரன் விஷயத்திலும் கிருதஞ்ஞனாயிருத்தல் வேண்டும். மேலே மனம், வாக்கு, உடல் என்கிற மூன்றாலும் செய்ய வேண்டியதைச் சுருக்கமாகவும் அருளிச் செய்கிறார்.

மனத்தால் ஆசார்யன் செய்த உபகாரங்களை நினைக்க வேண்டும். சிற்றின்பங்களை அநுபவிக்க வேண்டுமென்கிறதை மறக்கவேண்டும். வாக்கினால் துவயம் என்னும் மந்திரத்தைச் சொல்லிக் கொண்டிருக்க வேண்டும். சொல்லாதிருக்க வேண்டிய விஷயம் தன் பெருமைகள். உடம் பினால் செய்யக் கூடாததில் முக்கியமானது பாகவதாபசாரம். செய்ய வேண்டியது பகவத் கைங்கர்யமும், பாகவத கைங்கர்யமும். இவைகள் உத்தர கிருத்யங்களாகப் பேசப்பட்டுள்ளன.

16. புருஷார்த்த காஷ்டாதிகாரம்

புருஷார்த்தத்தின் எல்லை பாகவத கைங்கர்யம் என்று பேசப்படு கிறது. நாம் பகவானுக்கு உகப்பான கைங்கர்யங்களைச் செய்ய வேண்டுவதே நம் ஸ்வரூபத்திற்குச் சேர்ந்ததாதலால், பகவானுக்கு உகந்தது எது என்று ஆலோசிக்குமளவில் அவ்வீச்வரன் தன்னடியார் களுக்குக் கைங்கர்யம் செய்வதே தமக்குப் பெரிய உகப்பாகப் பேசுவதால்

நமக்கு பாகவத கைங்கர்யம் பண்ணப் பிராப்தம். பாகவத கைங்கர்யத்தை இழந்தால் பகவத் கைங்கர்யமும் ஸித்தியாகாது. ''அடியார்க் கென்னை யாட்படுத்த விமலன்,'' ''உற்றது முன்னடியார்க் கடிமை,'' ''அடியார்கள் எந்தேம்மை விற்கவும் பெறுவார்கள்'', என்கிற ஆழ்வார்கள் அருளிச் செயல்களாலும் இவ்வர்த்தம் தெளியலாகும்.

17. சாஸ்த்ரீய நியமனாதிகாரம்

'' பிரபன்னனான பின்பு பூமியிலிருக்கும் வரையில் தன் இஷ்டப்படி கைங்கர்யம் செய்யலாமா ? சாஸ்திரப்படி செய்ய வேண்டுமா?'' என்கிற ஸந்தேஹம் வர, சாஸ்திரம் சொன்னபடியே நடக்க வேண்டுமென்று இவ்வதிகாரம் பேசுகிறது.

பிரபன்னனுக்கு ஆத்மாவைப்பற்றி விசாரப்பட வேண்டியதில்லை. அதின் ரக்ஷண விஷயத்தை பகவானிடம் ஒப்படைத்தாய் விட்டது.

உடம்பைப் போஷிப்பது பற்றியும் கவலை வேண்டியதில்லை. அது பூர்வகர்மப்படியே நடக்கிறது. ஆனால் இஷ்டப்படி நடக்கலாமோ வென்னில் அது கூடாது. பின்பு இவன் பண்ண வேண்டிய கைங்கர்யங்கள் ஐந்து உண்டு. ஸ்ரீபாஷ்யத்தை வாசித்துப் பிரவர்த்திப்பித்தல், திவ்யப் பிரபந்தங்களைக் கேட்டுப் பிரவர்த்திப்பித்தல், அதற்கு யோக்யதை இல்லையாகில் அர்ச்சாவதாரங்களுக்கு திருமாலை, அமுதுபடி, சாற்றுபடி, முதலிய கைங்கர்யங்களைப் பண்ணுதல், அதுவும் முடியாவிடில் த்வயத்தின் அர்த்தானு ஸந்தானம் பண்ணுதல், அதுவும் முடியாவிடில் ஸ்ரீ வைஷ்ணவனின் அபிமானத்தில் ஒதுங்கி இருத்தல். இவை முக்கிய மாகப் பேசப்பட்டுள்ளன.

பிரபன்னனுக்கு அநுகூலர்கள் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள். அவர்களைக் கண்டால் நிலவு, தென்றல்களைக் கண்டாற் போல், உகந்து வர்த்திக்க வேண்டும். பிரதிகூலர்கள் என்கிற பகவத் த்வேஷிகளைக் கண்டால் ஸர்ப்பம், அக்நி இவற்றைக் கண்டாற் போல் பயந்து வர்த்திக்க வேண்டும்.

அநுபயர்கள் ஸம்ஸாரிகளைக் கண்டால் காஷ்டம், சல்லி, ஓடு இவைகளைக் கண்டாற்போல் அலக்ஷியமாயிருத்தல் வேண்டும்.

மற்றுள்ள நித்ய நைமித்திக தர்மங்களையும், அநுஞ்ஞாஸித்தங் களான தர்மங்களையும் ச்ருதி ஸ்ம்ருதி ரூபங்களான சாஸ்திரங்கள் சொல்லு கிறபடியே நடத்தவேண்டும். சாஸ்திரத்தை மீறி நடந்தால் பகவான் திருவுள்ளம் அழன்றுபோம். அவனும் ''மம த்ரோஹீ மத்பக்தோபி ந வைஷ்ணவ:'' என்கிறான். சாஸ்திரம் சொன்னபடி நடக்க வேண்டும்.

18. அபராத பரிஹாராதிகாரம்

ஒருவன் பிரபன்னனானாலும் அவன் செய்த பாவங்கள் நரகம் முதலிய துக்கங்களைக் கொடுத்தால் என் செய்வது என்று வினவ, பிரபத்தியினால் ஸகல பாபங்களும் கழிந்து இவன் கோலின காலத்தில் முக்தனாகிறான். பாவங்கள் தடையாகமாட்டா வென்று உத்தரம் சொல்லி பிரபன்னனுடைய பாபங்கள் தீரும் வழியைச் சொல்லுகிறார்.

இவனுக்கு பாபங்கள் ஸஞ்சிதங்கள், பிராரப்தங்கள் என்று இரு வகையாகும். ஸஞ்சிதங்கள் ஸம்பாதிக்கப்பட்டவை. அனாதிகாலம் ஸம்பாதிக்கப்பட்ட பாபங்களை சரணாகதி செய்கிற காலத்தின் முதல் க்ஷணத்திலேயே பகவான் விலக்கி விடுகிறான்.

பிராரப்த பாபங்கள், நமக்கு பலம் கொடுக்க ஆரம்பித்திருக் கின்றவை. அவைகளை நாம் மோக்ஷம் கேட்கும் காலப்படி வேண்டுமளவு வைத்துக் கொண்டு மிகுதியானவைகளையும் விலக்கிவிடுகிறான். அதாவது நாம் சரீரத்தின் முடிவில் மோக்ஷம் வேண்டுமென்றால் இச்சரீரம் முடியும் வரை வேண்டிய பிராரப்தத்தை வைத்துக் கொண்டு ஜன்மாந் திரங்களுக்குக் காரணமான பிராரப்தங்களை யெல்லாம் போக்கி விடு கிறான். இப்பொழுதே மோக்ஷம் வேண்டுமென்று கேட்டால் பிராரப்தங் களை முழுமையும் போக்குகிறான். சரணாகதிக்குப் பிறகு தேசம், காலம், நிலைமை இவைகளுடைய அஸௌகர்யத்தாலும் அறியாமையாலும் பண்ணும் பாபங்களையும் நம்மோடு ஒட்டாமல் செய்து விடுகிறான். சரணா கதி பண்ணிய பின்பு தெரிந்து பண்ணுகிற பாபங்களை இவனுக்கு அநுதா பத்தை உண்டாக்கி பிராயச்சித்த ரூபமாகப் பிரபத்தி செய்து அம்முகத் தாலே போக்கிவிடுகிறான். புத்தி பூர்வமான பாபங்களுக்கு பிராயச்சித்தங் களோ, அல்லது பிராயச்சித்த பிரபத்தியோ செய்யாவிடில் இலேசான தண்டனைகளைக் கொடுத்து அவற்றையும் ஒழித்து விடுகிறான். ஆகவே, பிரபன்னனை ஒருபடியாலும் கைவிடுவதில்லை. மேல் நரகங்களும் கிடையா. இவன் கோலின காலத்திற்குள் இவனை சுத்தனாக்கி முக்த னாக்குகிறான்.

19. ஸ்தான விசேஷாதிகாரம்

இவ்வதிகாரத்தில் ஸ்வயம் பிரயோஜனமான பகவத் கைங் கர்யத்திலே ஆசையுடைய பிரபன்னனுக்கு வாஸம் செய்யுமிடத்தைச் சொல்லுகிறது.

'' ஆர்யாவர்த்த: புண்யபூமி: '' என்று சொல்லப்பட்ட ஆர்யாவர்த்தம் முதலான விடங்களும், முத்திதரும் நகரங்களான அயோத்யா, மதுரா, மாயா,

காசி, காஞ்சீ, அவந்தி, துவாரகை முதலான நகரங்களும் வாஸஸ்தானமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அவைகள் யுகஸ்வபாவத்தால் வ்யாகுலங்களானாலும் வர்ணாசிரம தர்மம் நிலையாயுள்ள விடத்தில் வஸிப்பது இப்போதைக்கு உபாதேயம். அதிலும் எம்பெருமானடியார்களான பாகவதாள் உகந்து வாஸம் செய்கிறவிடமே நமக்கு வாஸஸ்தானம். ஆதலால் பகவத்பாத ஸேவாதிகளுக்கு பாங்கான பரமைகாந்திகளான பாகவதாள் உகந்து வர்த்திக்கிற ஸ்ரீரங்கம், திருமலை, பெருமாள் கோவில், திருநாராயணபுரம், முதலிய பகவான் உகந்தருளிய நிலங்களே நமக்கு யோக்யம். அதிலும் பாகவதாள் வஸிக்குமிடம் தான் நமக்கு கங்கை, காவிரி, கடல், இமயமலை முதலான புண்ய தீர்த்தங்களும் புண்ய ஸ்தலங்களுமாம்.

20. நிர்யாணாதிகாரம்

ஜீவாத்மா சரீரத்திலிருந்தும் புறப்படும் கிரமத்தைச் சொல்லுகிறது இவ்வதிகாரம். பகவான் பிராரப்த சரீராவஸானத்தில் இவனுக்கு பரமபதம் கொடுப்பதாகக் கோலி, பந்தங்களான பூர்வோத்தர புண்யபாபங்களையும், பிராரப்தத்தில் இவன் ஒப்புக் கொண்டதைத் தவிர மற்றுமுள்ள அம்சங்களையும் சரீர பாதஸமயம் வந்தவாரே இவனுடைய ஸுஹ்ருத்துக்களிடத்திலும், துவேஷிகளிடத்திலும் பகிர்ந்து கொடுத்து பகல், சுக்லபக்ஷம், உத்தராயணம் என்கிற கால நிர்பந்தமில்லாமல், இரவிலோ பகலிலோ தக்ஷிணாயத்திலோ, உத்தராயணத்திலோ தான் ஸங்கல்பித்த ஸமயத்தில் சரீரம் பிரிவதற்கு ஏதேனுமொரு காரணத்தை உண்டாக்கி, கர்மேந்திரிய ஞானேந்திரியங்கள் பத்தையும் மனஸ்ஸிலே சேர்த்து அந்த மனஸ்ஸை பிராண வாயுவோடே சேர்த்து, அந்தப் பிராணவாயுவை ஜீவனோடே சேர்த்து அந்த ஜீவனை ஹிருதயஸ்தனான அந்தர்யாமியான தன் பக்கலில் இளைப்பாற்றி, இப்படி ஸ்தூல சரீரத்திலிருந்து புறப்படும் 101 நாடிகளில் ஸ்வர்க நரகங்களுக்குப் போகும் மார்க்கங்களான நாடிகளில் ஜீவனைப் போகாதபடி வழிவிலக்கி 101வது நாடியான பிரம்ம நாடியிலே பிரவேசிப்பித்து, ஸூர்ய கிரணங்களைப் பிடித்துக் கொண்டு புறப்படும்படி செய்யும். இந்தக் கிரமத்தை விஸ்தாரமாகச் சொல்லுகிறது இவ்வதிகாரம்.

21. கதிவிசேஷாதிகாரம்

ஜீவாத்மா ஸ்தூல சரீரத்திலிருந்து புறப்பட்டுச் செல்லும் அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தைப் பேசுகிறார். கீழ்ச்சொன்னபடி சிரஸ்ஸிலுள்ள பிரம்ம நாடியிலே பிரவேசித்த ஜீவனை முகவாச்யனான ராஜகுமாரனை ராஜா எடுத்துக்கொண்டு புறப்படுமாப் போல புறப்பட்டு தேவயான மார்க்கத்திலே

செல்லும்படி செய்து அர்சிஸ், அஹஸ், சுக்லபக்ஷம், உத்தராயணம், ஸம்வத்ஸரம், வாயு, சூரியன், சந்திரன், வைத்யுதன், அமானவன் என்று பேருள்ள வைத்யுதனுக்கு ஸஹாதிகாரிகளான வருணன், இந்திரன், பிரஜாபதிகளென்னும் தேவர்களைவிட்டு தான் பிரதானனாய் வழி நடத்தி, அவ்வவ்வோர் எல்லைகளில் போகங்களையுமனுபவித்து வைகுண்ட தேச விசேஷத்திலே சென்றவளவில் ஸூக்ஷ்ம சரீரத்தை விடுவித்து, விரஜை என்னும் நதிக்கு அக்கரைப் படுத்தி, அப்ராக்ருத சரீரத்தைக் கொடுத்து, ஐரம்மதீய மென்கிற ஸரஸ்ஸினளவும் சேர்த்து, ஸோமஸவநம் என்கிற அச்வதத்தைக் கிட்டுவித்து, ஐந்நூறு திவ்ய அப்ஸர ஸ்த்ரீகளையிட்டு எதிர் கொள்ளவித்து ப்ரம்மாலங்காரத்தால் அலங்காரம் செய்து துவார கோபுரம் குறுகுவித்து, வைகுந்தம் புகுதலும்,' என்று துடங்கி மூன்று பாட்டுக் களிலும் நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்தபடி அப்ராக்ருத ராஜோபசாரங்களைப் பண்ணி வத்து, ஆனந்தமயமான மண்டபத்தில் அழகோலக்கலத்திலே புகுர விட்டு, தன்னைக் காட்டித் தன் திருவடிகளின் கீழே கொள்ளும். அவன் பின்பு அவ்விடமிருந்து மீள்வதில்லை. இவ்வநுபவம் மிக அழகா கப் பேசப்பட்டுள்ளது.

22. பரிபூர்ண ப்ரம்மானுபவாதிகாரம்

அர்ச்சிராதி கதியாலே சென்றவனுடைய பரிபூர்ண பிரம்மானுபவ மிருக்கும்படி சொல்லுகிறது இவ்வதிகாரம். ''அனைத்துலகமுடைய அரவிந்த லோசனைத் தினைத்தனையும் விடாள்'' என்கிறபடி ஸர்வதேச, ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் ஸர்வேச்வரனை விக்ரஹ குண விபூதி களில் ஒன்றும் குறையாமே யோக்யமாக அநுபவிப்பது மோக்ஷாநுபவம். இவ்வநுபவம் பகவானுக்கும் முக்தனுக்கும் ஸமானமாகையால் சுருதிகள் பரமஸாம்யம் சொல்லுகின்றன. ராஜ மகரிஷிக்கு ராஜா போக்யனானால், ராஜாவினுடைய ஐச்வர்யம், குணங்கள், அவனது ராஜ்யம், எல்லாம் ராஜாவினுடையது என்னுமாகாரத்தால் போக்யங்களாகுமாப்போல பகவானுடைய குண விக்ரஹ விபூதிகளெல்லாம் போக்யங்களாகின்றன. ஆனால், லீலா விபூதியாகிற பதினாலு லோகங்களும் இவ்வுலகத்தில் பிரத்யக்ஷமாகத் தோன்றுகிற பொருள்களும் போக்யங்களாமோ? என்னில் எல்லாம் போக்யங்களாகவேயிருக்கும். கர்மாவினால் தான் வஸ்துக்கள் பிரதிகூலங்களாயும் அநுகூலங்களாயும் தோன்றுகின்றன. கர்மம் கழிந்தால் எல்லாம் அநுகூலமாகவே தோன்றும். இந்த பரிபூர்ண பிரம்மானுபாவம் பிறந்தவாறே அதன் பரீவாஹமாக ஸர்வதேச ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தை களிலும் கைங்கர்யங்கள் செய்கிறான்.

இவ்வநுபவத்துக்கு மேல் ஒரு நாளும் குறைவில்லை. மோக்ஷ

மடைந்தவர்கள் இப்புவியில் அவதாரங்கள் செய்தாலும் இவ்வநுபவத் துக்குக் குறைவில்லை. துக்கானுபவமுமில்லை. மீண்டும் ஸம்ஸார வாஸனையு மில்லை. ப்ரம்மாநுபவத்தோடு இருக்கிறான். இவ்வனுபவம் வைகுண்டம், பரமபதம் என்னும் சொல்லுகிற லோகத்தில் சென்றால் தான் ஏற்படுகிறது. முக்தனுக்கு ஜகத் வ்யாபாரம் இல்லையென்றாலும் அத னால் பகவானுக்குள்ள ஆனந்தம் ஜீவனுக்குமுண்டு. ஆனந்தத்தில் முக்தரானவர்களுக்கும், நித்யர்களுக்கும், பகவானுக்கும் வாசியில்லை. சமானமானவனுபவமே. 'ஸாயுஜ்யம் ஸார்ஷ்டிதா' என்று வேதம் சொல்லு கிறது. ஸாயுஜ்யம் என்றால் ஒரே வஸ்துவைச் சேர்த்து அநுபவிப்பது. ஸார்ஷ்டிதா என்றால் அநுபவத்தில் தாரதம்யமில்லாமலிருப்பது. இவை களையடைகின்றான் முக்தன் என்று சுருதி சொல்லுகிறது. மற்றும் இதன் விரிவுகளெல்லாம் இவ்வதிகாரத்தில் பரக்கப் பேசியிருப்பது நோக் கத்தக்கது.

23. ஸித்தோபாய சோதனாதிகாரம்

கீழே இருபத்திரண்டு அதிகாரங்களில் சொல்லப்பட்ட விஷயங்களே ஒரு முமுக்ஷுவுக்குத் தெரிய வேண்டியவை. இதற்கு அர்த்தானுசாஸந பாகம் என்று பெயர். இந்த இருபத்திரண்டு அதிகாரங் களில் சொல்லியுள்ள விஷயங்களில் தெளிவு பிறந்து ஸம்ஸய விபரீத ஞானங்களின்றி யிருப்பானாகில் அவனே கிருதார்த்தன். பரம ஆஸ்திகனா யிருப்பானுக்கு இவ்வுபதேசமே பிரதானம். மற்றுமுள்ளார்க்குத் தங்கள் தெளிகைக்காகவும், குதர்க்கங்களாலே கலங்குவாரைத் தெளிவிக்கைக் காகவும் நல்ல யுக்தகங்களோடு கேட்கவேண்டும். அதற்கு மேல் நான்கு அதிகாரங்கள் சொல்லப்படுகின்றன. இதற்கு ஸ்திரீகரணபாகம் என்று பெயர். அதில் முற்பட ஸித்தோபாயமான பகவானைப் பற்றி வரும் கலக் கங்களுக்குப் பரிஹாரம் முதலிய சொல்லுகிறார். ஸித்தோபாய சோதனாதி காரத்தில், பகவான் நாம் செய்யும் உபாயத்தை எதிர்பாராது நிர்ஹேதுக மாகவே மோக்ஷம் கொடுக்கிறான். ''பிரபத்தி முதலான உபாயங்கள் எதற்கு?'' என்ற கேள்விக்கு பஹுமுகமாக பிரமாண ஸம்பிரதாயங்களுடன் பிரபத்திவசீக்ருதனான ச்ரிய:பதியே ஸித்தோபாயம் என்று ஸ்தாபிக்கிறார். பெரிய பிராட்டியாரும் உபாயமாகிறாள். இவ்விஷயத்திலும் சுருதி, ஸ்ம்ருதி, இதிஹாஸ, பூர்வாசார்ய, ஸூக்திகளையும் பிரமாணமாகக் காட்டி லக்ஷ்மீ விசிஷ்டனான நாராயணனே ஸித்தோபாயம் என்று ஸ்தாபிக்கிறார். அதன் பிரகாரங்களை எழுதுவது விஸ்தாரமாகு மாதலால் முக்கியமான விஷயத் தைச் சொல்லி உபஸம்ஹாரம் பண்ணப்படுகிறது.

24. ஸாத்யோபாய சோதனாதிகாரம்

இவ்வதிகாரத்தில் சரணாகதியைப் பற்றி வரும் கலக்கங்களுக்குப் பரிஹாரங்கள் சொல்லுகிறார். ப்ரபத்தியின் அதிகாரத்திலும், ஸ்வரூபத்திலும், அங்கங்களிலும் வரும் கலக்கங்களுக்குப் பரிஹாரங்களான யுக்திகள் பிரமாணங்களுடன் சொல்லப்படுகின்றன. ஆத்மா எம்பெருமானுக்கு சேஷபூதன் என்று சாஸ்திரத்தால் நன்கு தெரிந்து கொண்டவனுக்கு அதிகார விசேஷத்தோடும் ஐந்து அங்கங்களோடும் பல ஸங்கல்பத்தோடும் கூடி பகவானுக்கு சேஷபூதன் என்கிற நினைவுடன் கூடின ஸ்வாத்ம ரக்ஷாபரந்யாஸம் சரணாகதி என்று சரணாகதி ஸ்வரூபத்தை நிரூபிக்கிறார். ஸர்வாதிகாரம் என்று ஸ்தாபிக்கிறார். ஐந்து அங்கங்களும் அவசியம் வேண்டும் என்றும் நிரூபிக்கிறார். இன்னும் ஸாத்யோபாய விஷயமாக வரும் பல வித கலக்கங்களுக்குப் பரிஹாரங்கள் பரக்கப் பேசியுள்ளார்.

25. ப்ரபாவ வ்யவஸ்தாதிகாரம்

பகவானை ஆச்ரயிப்பதனால் சூத்ரர் முதலானவர்களுக்கு சூத்ரஜாதி போய் பிராம்மண்ய முண்டாகிறதென்று சாஸ்திரத்தை மீறிச் சிலர் பாகவதப் பிரபாவம் சொல்லுகிறார்கள். அந்தக் கலக்கத்துக்குப் பரிஹார மாக ஜாதி வ்யவஸ்தை குலையாதே சாஸ்திரம் சொல்லுகிற வளவுக்கே பாகவத பிரபாவம் சொல்லவேண்டும் என்றும் பகவானை ஆச்ரயித்தவன் சாஸ்திரத்தை மீறி நடந்தாலும் அவனுக்குக் குறைவில்லை என்று சொல்லும் பக்ஷத்திற்குப் பரிஹாரமாக சாஸ்திரம் சொன்னபடியே பிரபன்னன் நடக்கவேண்டும் என்று இவ்வதிகாரம் சொல்லுகிறது. பாகவத பிரபாவத்தை அதிகமாகச் சொல்லாமல் சாஸ்திரங்கள் பேசுமளவுக்கு வியவஸ்தையை சொல்லுவது பிரபாவ வியவஸ்தை எனப்படும்.

26. ப்ரபாவ ரக்ஷாதிகாரம்

சிலர் பாகவதர்களுக்கு பிரபாவம் சாஸ்திரங்களில் சொல்லியிருந்தாலும் அது அதிவாதம், பிரபாவம் கிடையாது என்கிறார்கள். அக்கலக்கத்திற்குப் பரிஹாரமாக பாகவதப் பிரபாவம் ஸ்தாபிக்கப்படுகிறது. இவ்வதிகாரத்தில் பாகவதப் பிரபாவத்தைக் குறைய நினையாமல் சாஸ்திரம் சொல்லுகிறபடி ரக்ஷிக்கை பிரபாவரக்ஷை. ஆகையால் பாகவத பிரபாவம் ரக்ஷிக்கப்படுகிறது இந்த அதிகாரத்தில்.

27. மூலமந்திராதிகாரம்

இனி மூன்று அதிகாரங்களில் திருமந்த்ரம், துவயம், சரமசுலோகம் அர்த்தம் சொல்லப்படுகிறது. இந்த பாகத்திற்கு பதவாக்ய யோஜனை என்று

பெயர். முதலில் மூலமந்த்ரம் என்கிற திருவஷ்டாக்ஷரத்திற்குப் பொருள் கூறப்படுகிறது. திருமந்த்ரத்தினுடைய பிரபாவம் விஸ்தாரமாகப் பேசப் படுகிறது. மந்த்ரங்களுக்கு விரிவாகப் பொருளுரைப்பது ஸாத்யமில்லாத படியாலும் காலக்ஷேபத்திலேயே கேட்டறிய வேண்டியிருப்பதாலும் இங்கு ஸமுதாயார்த்தத்தை ஸங்கிரஹமாகவே எழுதப்படுகிறது.

ப்ரணவார்த்தம்: ஸகல ஜகத்காரணமாயும், ஸர்வ லோக ரக்ஷக னாகவும் லக்ஷ்மீ விசிஷ்டனாயுமிருக்கிற பகவானுக்கே இருபத்தைந்தாவது தத்துவமாயும், ஞானரூபியாயும், ஞானாச்ரயமாயுமிருக்கிற ஜீவாத்மா சேஷபூதன்.

நம: என்கிற இரண்டாவது பதத்தின் பொருளாவது: நான் எனக்கு உரியனல்லேன். ஒரு பொருளையும் பற்ற எனக்கு நிருபாதிக ஸ்வாமித்வ மில்லை. எனக்கு ஸ்வாதந்த்ரியமுமில்லை. பாகவத சேஷத்வம் அர்த்த ஸித்தமான பொருள். சரணாகதியாகிற உபாயத்தையும் சொல்லுகிறது.

நம:- என்கிற பதத்திற்கு ஸ்தூலம், ஸூக்ஷ்மம், பரம் என்று மூன்று பொருள்கள் அஹிர்புதன்யன் வ்யாக்யானம் பண்ணியிருக்கிறார்.

ஸ்தூலார்த்தம்:- உயர்ந்தவனான புருஷனைக் குறித்து நீசனானவன் தன் வணக்கத்தைக் காண்பிக்கிற வியாபாரம். இயற்கையாகவே ஸ்ரீமந் நா ராயணன் புருஷோத்தமன், ஜீவர்கள் இயற்கையாகவே தாழ்ந்தவர்கள். மேலானவனைக் குறித்து தாழ்ந்தவனுடைய வணக்கம் 'நம' என்கிற பதத்தினர்த்தம். பரமாத்மாவுக்கும் ஜீவனுக்கும் சேஷசேஷிபாவேனே அந்வயம் சொல்லப்படுகிறது.

ஸூக்ஷ்மார்த்தமாவது:- அங்க பஞ்சக ஸம்பந்தமான சரணாகதி.

பரமாவது: ஸர்வேச்வரன் பிரதானமான உபாயமாயிருக்கிறான்.

நாராயண சப்தார்த்தம்:- ஸமஸ்த சேதந அசேதநாத்மகமான ஜகத்துக்கு ஆதாரமாயிருப்பவன் ஜகத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டவன் நரனிடத்திலிருந்துண்டான பிரம்மருத்ராதி ஸகல சேதனர்களுக்கும் ஆதார பூதன். பிரளயத்தில் ஜலத்தில் சயனித்திருந்தவன். ஸர்வ ஜீவன்களுக்கும் கதியாயிருப்பவன். ஸர்வ ஜீவன்களுக்கும் ஸர்வ வித பந்துவாயிருப்பவன்; மூன்று வித ஆத்மாக்களுக்கும் உபேயமானவன் அபேக்ஷிக்கப்பட்ட புருஷார்த்தங்களைக் கொடுப்பவன் ஸகல கல்யாண குணங்களுக்கும், அஸ்த்ர பூஷணாகதிகளுக்கும், விக்ரஹத்திற்கும் ஆச்ரயமாயிருப்பவன்.

நாலாம் வேற்றுமைக்குப் பொருள்:- பல ஸித்திக்குக் காரணமான வனிடம். இம் மந்த்ரத்தின் சக்தி ரூபம். இங்கு பல பிரார்த்தனை செய்யப் படுகிறது. சேஷித்வம் பொருள். கைங்கர்யமும் பொருள். பிரணவத்தைத்

தவிர ஏழு திருவக்ஷரங்களுக்கு மந்த்ர ஸ்ம்ருதிகளில் சொன்ன பொருள் களும் நோக்கத்தக்கவை.

இத் திருமந்த்ரத்தில் வாக்யமும் வாக்யார்த்தமும் இருக்கும்படியும் சொல்லுகிறார். இதை ஒரு வாக்யமென்றும், இரண்டு வாக்யங்களென்றும், மூன்று வாக்யங்களென்றும் அவரவர் ஸம்பிரதாயங்களாலே அநுஸந்திப் பார்கள்.

ஏக வாக்யம்

1. ஓம் நாராயணாய நம: (உபாய விருத்திபரம்)
2. ஓம் நாராயணாய நம: (சேஷ விருத்திபரம்)

இரண்டு வாக்யங்கள்

3. ஆய நாராயணாய உம், 1. நம: 2 (முழுக்க ஸ்வரூபம்)
4. ஆய நாராயணாய உம், 1. நம: 2 (முழுக்க உபாயபரம்)
5. ஆய நாராயணாய உம் ஸ்யாம்: 1. நம: (ஸ்யாம், 2. இஷ்டப்ராப்தி அநிஷ்ட நிவ்ருத்திரூப புருஷார்த்த பிரார்த்தனாபரம்)

மூன்று வாக்யங்கள்

6. ஓம்,1., நம: 2., நாராயணாய ஸ்யாம் 3. (இரண்டு வாக்யம் ஸ்வரூபபரம். மூன்றாவது வாக்யம் புருஷார்த்த பிரார்த்தனாபரம்)
7. ஓம்,1., நம: ஸ்யாம் 2., நாராயண ஸ்யாம் 3. (முதல் வாக்யம் ஸ்வரூபபரம். இரண்டாவது வாக்யம் அநிஷ்ட நிவ்ருத்திப் பிரார்த் தனை. மூன்றாவது வாக்யம் புருஷார்த்த பிரார்த்தனாபரம்)
8. ஓம், 1, நம: ஸ்யாம் 2., நாராயண ஸ்யாம் 3. முதல் வாக்யம் ஸ்வரூபபரம் மேல் இரண்டு வாக்யங்கள் கோப்த்ருத்வவரண முகேன உபாயபரம்)
9. ஓம், 1., நம: 2., நாராயண ஸ்யாம் 3. (முதல் வாக்யம் பரந்யாஸ பரம் மேல் இரண்டு வாக்யங்கள் பல ப்ரார்த்தனை)
10. ஓம், 1., நம: 2., நாராயணாய 3. ஸ்வரூப உபாய புருஷார்த் தங்கள் அடையவே சொல்லப் படுகின்றன.

இப்படி பத்துப்படியாக வாக்யார்த்தங்களை நிர்வஹிப்பார்கள். இத் திருமந்திரத்தை அநுஸந்தானம் பண்ணுகிறவர்களுக்கு எட்டு புஷ்பங்கள், எட்டு ஸித்திகள், எட்டு வித பக்திகள், எட்டு யோகங்கள், எட்டு ஐச்வர் யங்கள், எட்டு குணங்கள், அறுபத்துநாலு கலைகள், ஒன்பதாவது சாந்தி

ரஸம் எல்லாம் கிடைக்கும். இவைகளில் கிடையாதவை ஒன்றுமில்லை. இவ்வதிகாரத்தில் இவ்வர்த்தங்கள் எல்லாம் பரக்க நிரூபிக்கப்பட்டிருக் கின்றன. இங்கு சொல்லியிருப்பது மூலக்கிரந்தமாகிற கடலின் ஒரு திவலையே.

28. த்வயாதிகாரம்

உபாயம், புருஷார்த்தம் இவையிரண்டைச் சொல்லுகையாலும் இரண்டு வாக்யமாயிருப்பதாலும் இம்மந்த்ரத்திற்கு துவயம் என்று பெயர். இது சுருதி மூலமான தாந்த்ரிக மந்த்ரம்.

ஸ்ரீ சப்தார்த்தம்:- ஆத்ம உஜ்ஜீவனத்தை விரும்பும் ஜீவர்களாலே ஆச்ரயிக்கப்படுகிறாள்.

ஜீவர்களை உஜ்ஜீவிப்பிக்கைக்காக ஸர்வேச்வரனை ஆச்ரயித் திருக்கிறாள்.

நம்முடைய ஆர்த்த த்வனியைக் கேட்கிறாள். அதை ஸர்வேச்வரன் கேட்கும்படி விண்ணப்பம் செய்கிறாள்.

ஸர்வேச்வரனிடம் ''ஆந்ருசம்ஸ்யம் பரதர்ம:'' முதலானவைகளைக் கேட்டு ஜீவர்கள் ஆச்ரயிக்கும் காலத்தில் அவன் சொன்னது அவனுக்கு ஞாபகத்துக்கு வரும்படி கேட்பிக்கிறாள்.

ஸர்வேச்வரன் பக்கல் லோகஹிதத்தைக் கேட்டு ராவணாதி களுக்குப் போலே நம்மைக் கேட்பிக்கிறாள்.

ஆக, பகவானை ஆச்ரயிக்கப் புருஷாகாரமாயிருக்கிறாள் என்பது பொருள். ஜீவர்களுடைய விரோதிகளான கர்மங்கள் முதலானவைகளை நாசம் செய்கிறாள். ஜீவர்களுக்கு கைங்கர்யம் அளவான குணபரிபாகத்தை உண்டாக்குகிறாள்.

ஸ்ரீமந் நித்ய ஸம்பந்தத்தைச் சொல்லுகிறது. லக்ஷ்மியோடு ஸர்வ காலத்திலும் சேர்ந்திருப்பவன்.

நாராயண சப்தத்தில் வாத்ஸல்யம், ஸ்வாமித்வம், ஸௌலப்பயம, ஸர்வஞ்ஞத்வம்,ஸர்வ சக்தித்வம், ஸத்ய ஸங்கல்பத்வம், பரமகாருணி கத்வம், கிருதஞ்ஞத்வம், ஸ்திரத்வம், பரிபூர்ணத்வம், பரமோதாரத்வம், முதலான குணங்களுடன் கூடின நாராயணன் என்று பொருள் நினைக் கத்தக்கது.

ஸ்ரீமந் நாராயண சரணௌ என்று ஒரு பதமாகவும் சொல்லுவார்கள்.

ஸ்ரீமந், நாராயண சரணௌ என்று மூன்று பாதங்களாகவும் சொல்லு வார்கள். இரண்டும் ஸம்பிரதாய ஸித்தங்களே.

சரணௌ என்பதால் சுபாச்ரயமான பகவானுடைய திருமேனி யையும் தியானம் செய்து கொள்ளவேண்டும்.

சரணம்: உபாயம் என்கிற பொருளை சொல்லுகிறது.

பிரபத்யே: காப்பாற்றுவான் என்கிற மஹாவிசுவாஸத்தைச் சொல்லுகிறது.

சரணம், ப்ரபத்யே என்கிறவிடத்தில் மஹாவிச்வாஸம், கார்ப் பண்யம் , கோப்த்ருத்வ வரணம், பரஸமர்ப்பணம் ஆகிய அர்த்தங்கள் சொல்லப்படும் கிரமத்தை மூலக் கிரந்தத்தில் நிரூபித்திருப்பது நோக்கத் தக்கது.

ஸ்ரீமதே : லக்ஷ்மியோடு கூடினவன்

நாராயணாய : ஸ்வாமித்வம், போக்யத்வம் முதலான ப்ராப்யதைக்கு உபயோகமுள்ள குணங்களோடு கூடின நாராயணன் பொருட்டு கைங்கர்யம் பண்ணக்கடவேன். நாம் லக்ஷ்மீ நாராயணன் இருவர்களுக்கும் கைங்கர்யம் செய்ய வேண்டும். கைங்கர்ய பிரதிஸம்பந்திகள் இருவருமே.

நம: ஸ்யாம் என்று ஒரு சிறிய பதம் சேர்த்துக் கொண்டு எனக்காகவேனல்லேன் என்று பொருள் கூறி 'நமம கிம்சித் ஸ்யாத்' என்று ஸர்வ அநிஷ்ட நிவ்ருத்தியைப் பிரார்த்திக்கிறது.

ஸ்ரீமானான நாராயணன் திருவடிகளில் அநிஷ்ட நிவ்ருத்தி பூர்வக கைங்கர்யங்களெல்லாம் செய்யும் பொருட்டு ஸ்ரீமானான நாராயணனுடைய திருவடிகளை உபாயமாகப் பற்றுகிறேன் என்பது திரண்ட பொருள்.

இம்மந்திரத்தை ஒரு தடவை பகவான் கேட்கும்படி சொல்வானே யானால் அவன் கிருதக்ருத்யனாகி விடுகிறான்.

பல தடவைகள் துவயத்தையே சொல்லிக் கொண்டிருந்தால் கிருதார்த்தனாகிறான். இம்மந்திரம் ஸம்ஸாரமாகிற காளராத்திரிக்கு விடியற் காலை நேரமாகிறது. மோக்ஷத்தைக் கொடுக்குமது வேறு உலகிலில்லை. ஆதலால் இம்மந்திரத்துக்கு மந்த்ர ரத்னம் என்று பெயர்.

29. சரம ச்லோகாதிகாரம்

ச்ரிய:பதியான ஸர்வேச்வரன் துவாரகா நாதனான கண்ணனாக அவதாரம் செய்து சரணாகதர்களான பாண்டவர்களுக்காக அன்னார் தூதன் என நின்று, அர்ஜுனனை ரதியாக்கித் தான் ஸாரதியாய் நின்றவளவில் பந்துவிநாசம் ஸித்தமென்று அஸ்தான காருண்யத்தாலும், அஸ்தான ஸ்நேஹத்தாலும், ஆசார்யாதிகளுடைய வதத்தால் பாபம் வருமோ என்கிற

பயத்தாலும் 'யத் ச்ரேய: ஸ்யாத் நிச்சிதம் ப்ரூஹி தந்மே' என்று கண்ணனிடம் விண்ணப்பம் செய்ய, கண்ணனும் ஆத்ம ஸ்வரூபத்தையும் அதன் பரம புருஷார்த்தமான மோக்ஷத்திற்குக் காரணமான கர்மயோக, ஞானயோக, பக்தியோகங்களையும், ஸபரிகரமாக உபதேசிக்க அர்ஜுனன் மோக்ஷத்தைக் கடுகப் பெறவேண்டுமென்று ஆசைப்படுவதாலும், அந்த கர்ம ஞான பக்திகள் கஷ்டப்பட்டும் செய்ய முடியாதவைகளாகயிருப்ப தாலும், செய்தாலும் சீக்கிரம் மோக்ஷத்தைக் கொடுக்க முடியாதவைகளாக இருப்பதாலும் முன்னிலும் பதின் மடங்கு சேவிக்கிற அர்ஜுனனைப் பார்த்து பகவான் பரம காருண்யத்தால் இச்சுலோகம் அருளிச் செய்கிறான். இச்சுலோகத்தின் பொருள் மிகவும் விரிவாக இவ்வதிகாரத்தில் காட்டி யிருந்தும் சிறிதளவு இங்கு எழுதப்படுகிறது.

ஸர்வ தர்மாந் பரித்யஜ்ய : சாஸ்திரங்களைக் கொண்டே தெரிந்து கொள்ள வேண்டியிருக்கும் புருஷார்த்த ஸாதனங்கள் தர்மங்கள் 'அங்கங் களோடு கூடின தர்மங்களெல்லாவற்றையும் விட்டு' என்று பொருள்.

'ஸர்வதர்மாந் பரித்ஜய' என்பதற்கு ஆறு விதமான பொருள்கள் கூறுகிறார்.

1. உன்னால் செய்ய முடியாத தர்மங்களில் முயல வேண்டாம்.
2. முதலில் செய்ய முடியாத தர்மங்களில் ஆசையை விடுவது நல்லது.
3. சரணாகதி அதன் அங்கங்களைத் தவிர வேறொன்றின் துணையை வேண்டாது.
4. சரணாகதி வேறொன்றைக் கூட்டாக வேண்டினால் அது பிரம் மாஸ்திரம் போல் வெட்கப்பட்டுக் கொண்டு பலன் கொடுக்காது.
5. கர்ம, ஞான, பக்திகளாகிற உபாயாந்தரங்களைச் செய்ய முடியாத அசக்தன் சரணாகதிக்கு அதிகாரி என்றபடி.
6. 'உன்னுடைய ஆகிஞ்சன்யத்தை முன்னிட்டுக் கொண்டு என்னைச் சரணாகதி பண்ணு' என்று கார்ப்பண்யமாகிற அங்கத்தைச் சொன்னபடி.

மாம் - 1. ஸுலபனுமாய் ஸ்வதந்த்ரனுமான என்னை.
2. உன்னைக் காப்பாற்றுவதற்கு அபிமுகனாக விருக்கிற என்னை.
3. உயர்ந்த திருமேனியோடு கூடிய என்னை.
4. பரம காருணிகனான என்னை.

ஏகம் -1. உனக்கு உபாயமும் ப்ராப்யமும் நான் ஒருவனே.
2. பராதீன கர்த்தாவான நீ சரணாகதி பண்ணுகிறேன் என்று உன்னையும் என்னைப்போல உபாயமாக நினைக்காதே.

3. கிருபை, ஸ்வாதந்த்ரியாதி குணங்களோடு கூடின நான் ஒரு அபிமத பலத்தைத் தருவதால் நீ பண்ணுகிற சரணாகதியும் ஒரு வியாஜமாத்ரமாதலால் நீ பண்ணும் சரணாகதியையும் முக்ய உபாயமாக நினைக்காதே.
4. சரணாகதிக்கு பக்திக்கு போல் வர்ணாச்ரமாதி தர்மங்களை அங்கமாக அநுஷ்டிக்க வேண்டாம்.
5. சரணாகதிக்கு, கர்மயோகம் முதலான தர்மங்களையும் இதற்கு உதவியாக அநுஷ்டிக்க வேண்டாம்.
6. எல்லா பலத்திற்கும் நான் ஒருவனே அமையும் எந்தெந்த பலன் களைத் தரவல்லவையோ, அந்தந்த ஸகல தர்மங்களின் ஸ்தா நத்தில் நானே நிற்கிறேன்.

இவ்வண்ணம் ஏக சப்தத்திற்கும் ஆறு பொருள்கள் கூறப்பட்டன.

சரணம் வ்ரஜ: அங்கபஞ்சக ஸம்பந்தமான சரணாகதியைப் பண்ணு.

அஹம்: ஸர்வசக்தனாய், ஸத்யஸங்கல்பனாய் ஸ்வதந்த்ரனாயு மிருக்கிற நான்.

த்வா: தத்வஹித புருஷார்த்தங்களைத் தெளிந்து ஸர்வேச்வரனான என் பக்கலிலே பரந்யாஸம் பண்ணி பல லாபத்தைப்பற்ற இனிச் செய்ய வேண்டுவதொன்றுமில்லாதபடியிருக்கிற உன்னை.

ஸர்வபாபேப்ய: முமுக்ஷுவைப்பற்றி அநிஷ்டபலங்களான ஸகல புண்ய பாபங்களினின்றும்.

மோக்ஷயிஷ்யாமி: விடுவிக்கிறேன் ஸகல பாபங்களிலிருந்தும் விடுவிக்கிறேன் என்பதால் ஐச்வர்ய கைவல்யங்களில் உன்னை விடாமல் பரிபூர்ண ப்ரம்மானுபவமாகிற மோக்ஷானந்தத்தை அடைவிக்கிறேன்.

மாசுச: நீ ஒருபடியாலும் சோகிக்க வேண்டாம் இங்கு பத்துப்படி யாகச் சோகம் ஸம்பாவித மென்று பத்துப் பிரகாரங்களாகவும் நீ சோகிக்க வேண்டாம் என்று பரக்க வருளிச் செய்திருப்பது நோக்கத்தக்கது.

அல்பஞ்ஜனாய் அல்ப சக்தியாய் பரிமித காலவர்த்தியாய் கால தாமதமாய் பொறுக்காத நீ அநுஷ்டிக்க முடியாத வேறு உபாயங்களில் அலையாதே. என்னை ஒருவனையே உபாயமாக அத்ய வசித்துக் கொண்டு ஐந்து அங்கங்களோடு கூடிய சரணாகதியைப் பண்ணு. இப்படி சரணாகதி பண்ணி, க்ருதக்ருத்யனானவுன்னை விரோதி வர்க்கங்களான ஸகல பாபங் களிலிருந்தும் விடுவித்து என்னோடொக்க துல்யபோகனாக்கி பரிபூர்ணா னுபவ பரீவாஹங்களான ஸகல கைங்கர்யங்களையும் கொடுத்து காப்பேன்'' என்பது சரம ச்லோகத்தின் திரண்ட பொருள்.

30. ஆசார்ய க்ருத்யதிகாரம்

ஆசார்யன் செய்ய வேண்டிய காரியத்தைச் சொல்லுகிறார். இந்த ஸம்பிரதாயம் ஒரு தீபம் போன்றது. நல்ல பாத்திரத்தில் நல்ல திரியையிட்டு சுத்த எண்ணையோடும் கூடின அத்திரியை ஏற்றிவைக்குமாப்போல, ஆசார்யன் பரமபதத்தையடையப் போகிறவனாய்க் கொண்டு நன்றாகப் பரீக்ஷித்துப் பார்த்து சிஷ்ய குணங்களோடு கூடின பக்தியுள்ளவொரு பாத்திரத்தில் சீரிய ஸம்பிரதாயமான இவ்வர்த்த விசேஷங்களை உபதே சிக்க வேண்டும். ஸர்வேச்வரன் முதலாக ஸதாசார்ய ஸம்பிரதாயமாக தங்களாலான ரஹஸ்யத்ரயார்த்தங்களை அயோக்யர்களுக்கு உபதேசிக் காமல் பாத்திரமறிந்து உபதேசிக்க வேண்டும். தபஸ்ஸில்லாதவனுக்கும், பக்தி இல்லாதவனுக்கும், சுச்ரூஷை செய்யாதவனுக்கும், பகவானை துவேஷிப்பவனுக்கும், பொய் சொல்லுகிறவனுக்கும், சடனுக்கும், வஞ்சக னுக்கும், வக்ர புத்தியுள்ளவனுக்கும், தன்னைப் பண்டிதனாக நினைத் திருப்பவனுக்கும், பிறருக்கு ஹிம்ஸை பண்ணுபவனுக்கும், உபதேசிக்க லாகாது. ஆஸ்திகனுக்கும், ஆத்ம குணங்களுள்ளவனுக்கும், வேதத்தில் சொல்லிய தர்மங்களை அநுஷ்டிக்க ஆசையுள்ளவனுக்கும், பக்தியுள்ளவ னுக்கும், உபதேசிக்க வேண்டும், சரண்யனனுமதி பண்ணும்படியான ஸாத் வீகதாஸ்தி க்யாதி குணங்களை யுடையவனுக்கும் அஷட்கர்ணமாக வெளியிட்டு அஸுர பிரக்ருதிகளுக்கும் மறைத்து கிருதார்த்தர்களாய் சீரிய தனமுடையார் சேமித்து வாழுமாப்போல் கிருதார்த்தராய் இருக்க வேண்டும். ஸங்கிரஹருசிகளுக்கு (அதாவது சுருக்கமாகக் கேட்க வேண்டும் என்று நினைக்கிற சிஷ்யர்களுக்கு) தத்வஹித புருஷார்த்தங் களை சுருக்க அருளிச் செய்வார்கள், இப்படியிருக்கும் போது ஆசார்யர்கள் சிஷ்யனை ரக்ஷிக்கிற வ்யாஜத்தால் தன் ஸ்வரூபத்தையும் ரக்ஷித்துக் கொள்கிறார்கள்.

31. சிஷ்யக்ருத்யாதிகாரம்

இதில் சிஷ்யனிருக்கவேண்டிய நிலையைப் பேசுகிறார். ஆசார்ய னிடம் பக்தி குறையாமல் இருத்தல் வேண்டும். எப்போதும் ஆசார்யனைத் துதித்துக்கொண்டிருக்க வேண்டும். ஆசார்ய ஸம்பந்தமுள்ளவர்களிடம் பஹுமானம் வேண்டும். ஆசார்யனிடம் கிருதஞ்ஞனாயிருக்க வேண்டு மென்றும், துரோஹம் செய்யாமலிருக்க வேண்டும் என்றும் சாஸ்திரங்கள் சொல்லுகின்றன. சிஷ்யன் ஆசார்யனுக்குச் செய்கிறது பிரத்யுபகாரமல்ல. சிஷ்யனை ஹிரண்ய ராவணாதிகளைப்போல் ஜனங்கள் சீச்சீஎன்று வெறுக் காமைக்காகவும், தண்ட்யனாகாமைக்காகவும் ஆசார்யனுக்குப் பிரத்யுப காரம் செய்யமுடியாது என்று பிரமாணங்கள் சொல்லுகின்றன. ஆசார்யன்

உபதேசித்த அர்த்தங்களை மண்டை ஓட்டில் வைத்த கங்காதீர்த்தம் போலவும் நாய்த்தோலில் வைத்த பால் போலவும் ஆக்கக் கூடாது. ஆதாவது சிஷ்யன் ஆசார சீலனாயிருக்க வேண்டும்.

ஆசார்யன் உபதேசித்தபடி நடக்கவேண்டும். தான் உபதேசிக்கிற படி தானும் நடக்க வேண்டும். விலைமாதர்கள் பிறருக்காத் தாங்கள் அலங் காரங்கள் செய்து கொள்வது போல் தான் கேட்ட அர்த்தங்களைப் பிறருக் காக ஆக்குவது தகாது. ஆசார்யன் உபதேசித்த அர்த்தங்களைச் சொல்லி அத்தால் வயிறு வளர்த்தலாகாது. உபதேசிக்கப்பட்ட வித்யை கமை கணிக் கலங்காரம் ஆக்குதல், குரங்கின் கையில் பூமாலை ஆக்குதல், அம்பலத் தில் அவல் பொறி ஆக்குதல் செய்யலாகாது. சாஸ்திர முறை மீறிப் பிறருக் கும் உபதேசிக்கலாகாது. ஆசார்யனை பிரகாசிப்பிக்க வேண்டும். ஆசார் யன் திருவடிகளே இங்குமங்கும் நமக்குச் சரண் என்றிருத்தல் வேண்டும்.

இப்படி பல ப்ரகாரங்கள் சிஷ்ய குணங்கள் கண்டு கொள்வது,

32. நிகமநாதிகாரம்

இப்படி முப்பத்தொன்று அதிகாரங்களிலே அர்த்தங்களையெல்லாம் ஸதாசார்யன் பக்கலிலே கேட்டு நம் பூர்வாசார்யர்கள் நடந்த வழியிலே நடந்தால் நமக்கு வருவதொரு தப்பில்லை என்று கிரந்தத்தை முடித்து இக்கிரந்தத்தால் ஏற்படும் பிரயோஜனத்தையும் சொல்லி தலைக்கட்டு கிறார். இக்கிரந்தத்தில் சொல்லியபடி ஆசார்யன் பக்கல் கேட்டு கேட்ட படியே நடந்தால் மஹரிஷிகள் நெஞ்சாறல்படும் நரக மார்க்கங்கள் காண வேண்டாம். பஞ்சாக்நி வித்யையில் சொன்னபடி தூமாதி மார்க்கத்திலே சுழலவும் வேண்டாம். பகவானுக்கு லீலோபகரணமாயு மிருக்கவேண்டாம். அர்ச்சிராதி வழியே சென்று, பரமபதமேறி, ஸபத்நீகனான ஸர்வேச்வரன் திருவடிகளின் கீழ் ஸர்வதேச, ஸர்கால, ஸர்வாவஸ்தோசித, ஸர்வவித கைங்கர்யங்களையும் பெற்று வாழலாம். ஆகவே ச்ரிய:பதியான நாரா யணன் திருவடிகளே உபாயதசையிலும் பல தசைகளிலும் உபஜீவ்யங்கள், வாகீச்வரனான ஹயக்ரீவன் உள்ளத்தெழுதியதை ஓலையிலிட்டேன், என்று சொல்லி இக்கிரந்தத்தை அம்ருதம் போல் யாவரும் பானம் பண் ணுங்கோள் என்று சொல்லித் தலைக் கட்டினார்.

சுபமஸ்து.

கவிதார்க்கிக ஸிம்ஹாய கல்யாண குணசாலிநே ।
ஸ்ரீமதே வேங்கடேசாய வேதாந்த குரவே நம: ।।

।। श्री:।।

श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नम:।।

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரய ஸாரம்

அதிகாரங்களின் ஆத்யந்த ஸ்லோகங்கள்

श्रीमान् वेङ्कटनाथार्य: कवितार्किककेसरी ।
वेदान्ताचार्यवर्यो मे सन्निधत्तां सदा हृदि ।।

ஸ்ரீ குருபரம்பரா ஸாரம்

गुरुभ्यस्तद्गुरुभ्यश्च नमोवाकमधीमहे ।
वृणीमहे च तत्राद्यौ दम्पती जगतां पती ।। १ ।।

एते मह्यमपोढमन्मथशरोन्माथाय नाथादय:
त्रय्यन्तप्रतिनन्दनीयविविधोदन्ता: स्वदन्तामिह ।
श्रद्धातव्यशरण्यदम्पतिदयादिव्यापगाव्यापका:
स्पर्धाविप्लवविप्रलम्भपदवीवैदेशिका देशिका: ।। २ ।।

हृद्या हृत्पद्मसिंहासनरसिकहयग्रीवहेषोर्मिघोष
क्षिप्तप्रत्यर्थिदृप्तिर्जयति बहुगुणा पङ्क्तिरस्मद्गुरूणाम् ।
दिक्सौधाबद्धजैत्रध्वजपटपवनस्फातिनिर्धूततत्त-
त्सिद्धान्तस्तोमतूलस्तबकविगमनव्यक्तसद्वर्तनीका ।। ३ ।।

1. உபோத்காதாதிகாரம்

आभगवत्त: प्रथितामनघामाचार्यसन्ततिं वन्दे ।
मनसि मम यत्प्रसादाद्वसति रहस्यत्रयस्य सारोऽयम् ।। ४ ।।

कर्मब्रह्मात्मके शास्त्रे कौतस्कुतनिवर्तकान् ।
वन्दे हस्तिगिरीशस्य वीथीशोधककिङ्करान् ।। ५ ।।

मणिवर इव शौरेर्नित्यहृद्योऽपि जीव:
कलुषमतिरविन्दन् किङ्करत्वाधिराज्यम् ।
विधिपरिणतिभेदात् वीक्षितस्तेन काले
गुरुपरिषदुपज्ञं प्राप्य गोपायति स्वम् ।। ६ ।।

कर्माविद्यादिचक्रे प्रतिपुरुषमिहानादिचित्रप्रवाहे
तत्तत्काले विपक्तिर्भवति हि विविधासर्वसिद्धान्तसिद्धा ।
तल्लब्धस्वावकाशप्रथमगुरुकृपागृह्यमाण: कदाचित्
मुक्तैश्वर्यान्तसम्पन्निधिरपि भविता कश्चिदित्थं विपश्चित् ।। ७ ।।

2. ஸாரநிஷ்கர்ஷாதிகாரம்

श्रुतिपथविपरीतं क्ष्वेलकल्पं श्रुतौ च
प्रकृतिपुरुषभोगप्रापकांशो न पथ्य: ।
तदिह विबुधगुप्तं मृत्युभीता विचिन्वन्ति
उपनिषदमृताब्धेरुत्तमं सारमार्या: ।। ८ ।।

शास्त्रानामुपरि स्थितेन मनुना मूलेन लब्धात्मक:
सत्ताहेतुसकृज्जपेन सकलं कालं द्वयेन क्षिपन् ।
वेदोत्तम्सविहारसारथिदयागुम्भेन विस्रम्भित:
सारज्ञो यदि कश्चिदस्ति भुवने नाथ:स यूथस्य न: ।। ९ ।।

3. ப்ரதாந ப்ரதிதந்த்ராதிகாரம்

आधेयत्वप्रभृतिनियमैरादिकर्तु: शरीरं
सत्तास्थेमप्रयतनफलेष्वेतदायत्तमेतत् ।

विश्वं पश्यन्निति भगवति व्यापकादर्शदृष्टे
गम्भीराणामकृतकगिरां गाहते चित्तवृत्तिम् ।। १० ।।

यद्येतं यतिसार्वभौमकथितं विद्यादविद्यातमः
प्रत्यूषं प्रतितन्त्रमन्तिमयुगे कश्चिद्द्विपश्चित्तमः ।
तत्रैकत्र झटित्युपैति विलयं तत्तन्मतस्थापना -
हेवाकप्रथमानहैतुककथाकल्लोलकोलाहलः ।। ११ ।।

4. அர்த்த பஞ்சகாதிகாரம்

आदौ प्राप्यं परममनघं प्राप्तृरूपं च मादौ
इष्टोपायं त्वयननमसोरीप्सितार्थं चतुर्थ्याम् ।
तद्व्याघातं ममकृतिगिरि व्यञ्जयन्तं मनुं तं
तत्प्रायं च द्वयमपि विदन् सम्मतः सर्ववेदी ।। १२ ।।

प्राप्यं ब्रह्म समस्तशेषि परमं प्राप्ताऽहमस्योचितः
प्राप्तिर्दायधनक्रमादिह मम प्राप्ता स्वतः सूरिवत् ।
हन्तैनामतिवृत्तवानहमहंमत्या विमत्याश्रयः
सेतुः सम्प्रति शेषिदम्पतिभरन्यासस्तु मे शिष्यते ।। १३ ।।

5. தத்துவத்ரய சிந்தநாதிகாரம்

प्रकृत्यात्मभ्रान्तिर्गलति चिदचिल्लक्षणधिया
तथा जीवेशैक्यप्रभृतिकलहस्तद्विभजनात् ।
अतो भोक्ता भोग्यं तदुभयनियन्तेति निगमैः
विभक्तंनस्तत्त्वत्रयमुपदिशन्त्यक्षतधियः ।। १४ ।।

आवापोद्वापतः स्युः कतिकति कविधीचित्रवत् तत्तदर्थे-
ष्वानन्त्यादस्तिनास्त्योरनवधिकूहनायुक्तिकान्ताःकृतान्ताः ।

तत्त्वालोकस्तु लोप्तुं प्रभवति सहसा निस्समस्तान् समस्तान्

पुंस्त्वे तत्त्वेन दृष्टे पुनरपि न खलु प्राणिता स्थाणुतादिः ।। १५ ।।

6. பரதேவதா பாரமார்த்யாதிகாரம்

आत्मैक्यं देवतैक्यं त्रिकसमधिगता तुल्यतैक्यं त्रयाणाम्

अन्यत्रैश्वर्यमित्याद्यनिपुणफणितीराद्रियन्ते न सन्तः।

त्रय्यन्तैरेककण्ठैः तदनुगुणमनुव्यासमुख्योक्तिभिश्च

श्रीमान् नारायणो नः पतिरखिलतनुः मुक्तिदो मुक्तभोग्यः ।। १६ ।।

जनपदभुवनादिस्थानजैत्रासनस्थेषु

अनुगतनिजवार्तं नश्वरेष्वीश्वरेषु ।

परिचितनिगमान्तः पश्यति श्रीसहायं

जगति गतिमविद्यादन्तुरे जन्तुरेकः ।। १७ ।।

7. முமுக்ஷுத்வாதிகாரம்

कालावर्तान् प्रकृतिविकृतीः कामभोगेषु दोषान्

ज्वालागर्तप्रतिमदुरितोदर्कदुःखानुभूतिम् ।

याथातथ्यं स्वपरनियतं यच्च दिव्यं पदं तत्

काराकल्पं वपुरपि विदन् कस्तितिक्षेत बन्धम्? ।। १८ ।।

विषमधु बहिष्कुर्वन् धीरो बहिर्विषयात्मकं

परिमितरसस्वात्मप्राप्तिप्रयासपराङ्मुखः।

निरवधिमहानन्दब्रह्मानुभूतिकुतूहली

जगति भविता दैवात् कश्चिज्जिहासितसंसृतिः ।। १९ ।।

8. அதிகாரி விபாகாதிகாரம்

मुमुक्षुत्वे तुल्ये सति च मधुविद्यादिषु यथा
व्यवस्था संसिद्ध्यत्यधिकृतिविशेषेण विदुषाम् ।
विकल्प्येत न्यासे स्थितिरितरविद्यासु च तथा
नियत्या वैयात्यं नियमयितुमेवं प्रभवति ।। २० ।।

प्रपन्नादन्येषां न दिशति मुकुन्दो निजपदं
प्रपन्नश्च द्वेधा सुचरितपरीपाकभिदया ।
विलम्बेन प्राप्तिर्भजनसुखमेकस्य विपुलं
परस्याशु प्राप्तिः परिमितरसा जीवितदशा ।। २१ ।।

9. உபாயவிபாகாதிகாரம்

उपायः स्वप्राप्तेरुपनिषदधीतः स भगवान्
प्रसत्त्यै तस्योक्ते प्रपदननिदिध्यासनगती ।
तदारोहः पुंसः सुकृतपरिपाकेण महता
निदानं तत्रापि स्वयमखिलनिर्माणनिपुणः ।। २२ ।।

कर्म ज्ञानमुपासनं च शरणव्रज्येति चावस्थितान्
सन्मार्गानपवर्गसाधनविधौ सद्वारकाद्वारकान् ।
एकद्व्याकृतियोगसंभृतपृथग्भावानुभावानिमान्
सम्यक् प्रेक्ष्य शरण्यसारथिगिरामन्ते रमन्ते बुधाः ।। २३ ।।

10. ப்ரபத்தி யோக்யாதிகாரம்

अर्थित्वेन समर्थता त्रिकतनुः सम्पिण्डिताधिक्रिया
सा चाष्टाङ्गषडङ्गयोगनियतावस्था व्यवस्तापिता ।

श्रौती सर्वशरण्यता भगवतः स्मृत्याऽपि सत्यापिता
सत्यादिष्विव नैगमेष्वधिकृतिः सर्वास्पदे सत्पथे ।। २४ ।।

भक्त्यादौ शक्त्यभावः प्रमितिरहितता शास्त्रतः पर्युदासः
कालक्षेपाक्षमत्वं त्विति नियतिवशादापतद्भिश्चतुर्भिः ।
एकद्वित्र्यादियोगव्यतिभिदुरनिजाधिक्रियाः सम्श्रयन्ते
सन्तः श्रीशं स्वतन्त्रप्रपदनविधिना मुक्तये निर्विशङ्काः ।। २५ ।।

11. பரிகரவிபாகாதிகாரம்

इयानित्थम्भूतः सकृदयमवश्यम्भवनवान्
दयादिव्याम्भोधौ जगदखिलमन्तर्यमयति ।
भवध्वंसोद्युक्ते भगवति भरन्यासवपुषः
प्रपत्तेरादिष्टः परिकरविशेषः श्रुतिमुखैः ।। २६ ।।

प्रख्यातः पञ्चषाङ्गः सकृदिति भगवच्छासनैरेष योगः
तत्र द्वाभ्यामपायाद्विरतिरनितरोपायतैकेन बोद्धया ।
एकेन स्वान्तदार्ढ्यं निजभरविषयेऽन्येन तत्साध्यतेच्छा
तत्त्वज्ञानप्रयुक्तात्त्विह सपरिकरे तादधीन्यादिबुद्धिः ।। २७ ।।

12. ஸாங்கப்ரபதநாதிகாரம்

अभीष्टे दस्साधे स्वत इतरतो वा क्वचन त-
द्भरन्यासं याच्ञान्वितमभिवदन्ति प्रपदनम् ।
इतः पश्चादस्मद्यतननिरपेक्षेण भवता
समर्थ्योऽसावर्थस्त्विति मतिविशेषं तदविदुः ।। २८ ।।

युग्यस्यन्दनसारथिक्रमवति त्रय्यन्तसन्दर्शिते
तत्वानां त्रितये यथार्हविविधव्यापारसन्तानिनि ।

हेतुत्वं त्रिषु कर्तृभाव उभयोः स्वाधीनतैकत्र तत्
स्वामिस्वीकृतयद्भरोऽयमलसस्तत्र स्वयं निर्भरः ।। २९ ।।

13. க்ருதக்ருத்யாதிகாரம்

समर्थे सर्वज्ञे सहजसुहृदि स्वीकृतभरे
यदर्थं कर्तव्यं न पुनरिह यत्किञ्चिदपि नः ।
नियच्छन्तस्तस्मिन् निरुपधिमहानन्दजलधौ
कृतार्थीकुर्मः स्वं कृपणमपि कैङ्कर्यधनिनः ।। ३० ।।
भगवति हरौ पारं गन्तुं भरन्यसनं कृतं
परिमितसुखप्राप्त्यै कृत्यं प्रहीणमकृत्यवत् ।
भवति च वपुर्वृत्तिः पूर्व कृतैर्नियतक्रमा
परमिह विभोराज्ञासेतुर्बुधैरनुपाल्यते ।। ३१ ।।

14. ஸ்வநிஷ்டாபிஜ்ஞாநாதிகாரம்

स्वरूपोपायार्थेष्ववितथनिविष्टस्थिरमतेः
स्वनिष्ठाभिज्ञानं सुभगमपवर्गादुपनतात् ।
प्रथिम्ना यस्यादौ प्रभवति विनीतः स्थगयितुं
गभीरान् दुष्पूरान् गगनमहतश्छिद्रनिवहान् ।। ३२ ।।
स्वापोद्बोधव्यतिकरनिभे भोगमोक्षान्तराले
कालं कश्चिज्जगति विधिना केनचित् स्थाप्यमानाः ।
तत्त्वोपायप्रभृतिविषये स्वामिदत्तां स्वनिष्ठां
शेषां कृत्वा शिरसि कृतिनः शेषमायुर्नयन्ति ।। ३३ ।।

15. உத்தரக்ருத்யாதிகாரம்

सन्तोषार्थं विमृशति मुहुः सद्भिरध्यात्मविद्यां
नित्यं ब्रूते निशमयति च स्वादुसुव्याहृतानि ।
अङ्गीकुर्वन्ननघललितां वृत्तिमादेहपातात्
दृष्टादृष्टस्वभरविगमे दत्तदृष्टिः प्रपन्नः ।। ३४ ।।

प्रणयिनमिव प्राप्तं पश्चात् प्रिया स्वसमन्वितं
महति मुहुरामृष्टे दृष्ट्वा मनौ मणिदर्पणे ।
प्रपदनधनाः सन्तः शुद्धैः प्रभुं परिभुञ्जते
प्रसृमरमहामोदस्मेरप्रसूनसमैः क्रमैः ।। ३५ ।।

16. புருஷார்த்தகாஷ்டாதிகாரம்

स्वतन्त्र स्वामित्वात् स्वबहुमतिपात्रेषु नियतं
श्रियःकान्तो देवःस खलु विनियुङ्क्ते चिदचितौ ।
यथालोकाम्नायं यतिपतिमुखैराहितधियां
ततो नः कैङ्कर्यं तदभिमतपर्यन्तमभवत् ।। ३६ ।।

नाथे नस्तृणमन्यदन्यदपि वा तन्नाभिनालीकिनी-
नालीकस्पृहणीयसौरभमुचा वाचा न याचामहे ।
शुद्धानां तु लभेमहि स्थिरधियां शुद्धान्तसिद्धान्तिनां
मुक्तैश्वर्यदिनप्रभातसमयासत्तिं प्रसत्तिं मुहुः ।। ३७ ।।

17. சாஸ்த்ரீயநியமநாதிகாரம்

मुकुन्दे निक्षिप्य स्वभरमनघो मुक्तवदसौ
स्वतन्त्राज्ञासिद्धां स्वयमविदितस्वामिहृदयः ।
परित्यागे सद्यः स्वपरविविधानर्थजननात्
अलङ्घ्यामामोक्षादनुसरति शास्त्रीयसरणिम् ।। ३८ ।।

श्रुतिस्मृत्याचारैः स्वमतिगतिभिः शुद्धमनसां
सुसङ्कल्पैः धर्म्यैः कुलचरणदेशादिसमयैः ।
नियोगैर्योग्यानां नियमयितुरादेरभिमतं
निमित्तस्वप्नाद्यैरपि निपुणमन्विच्छति बुधः ।। ३९ ।।

18. அபராதபரிஹாராதிகாரம்

स्वच्छस्वादुसदावदातसुभगां दैवादयं देहभृत्
मालिन्यप्रशमाय माधवदयामन्दाकिनीं विन्दति ।
यद्यप्येवमसावसारविषयस्रोतःप्रसूतैःपुनः
पङ्कैरेव कलङ्कयन् निजतनुं प्राज्ञैर्न संश्लिष्यते ।। ४० ।।
प्रारब्धेतरपूर्वपापमखिलं प्रामादिकं चोत्तरं
न्यासेन क्षपयन्ननभ्युपगतप्रारब्धखण्डं च नः ।
धीपूर्वोत्तरपाप्मनामजननाज्जातेऽपि तन्निष्कृतेः
कौटिल्ये सति शिक्षयाऽप्यनघयन् क्रोडीकरोति प्रभुः ।। ४१ ।।

19. ஸ்தாநவிசேஷாதிகாரம்

यत्रैकाग्र्यं भवति भगवत्पादसेवार्चनादेः
यत्रैकान्त्यव्यवसितधियो यस्यकस्यापि लाभः ।
वासस्थानं तदिह कृतिनां भाति वैकुण्ठकल्पं
प्रायो देशा मुनिभिरुदिताः प्रायिकौचित्यवन्तः ।। ४२ ।।

सा काशीति न चाकशीति भुवि साऽयोध्येति नाध्यास्यते
साऽवन्तीति न कल्मषादवति सा काञ्चीति नोदञ्चति ।
धत्ते सा मधुरेति नोत्तमधुरां नान्याऽपि मान्या पुरी
या वैकुण्ठकथासुधारसभुजां रोचेत नो चेतसे ।। ४३ ।।

20. நிர்யாணாதிகாரம்

मनसि करणग्रामं प्राणे मनः पुरुषे च तं
झटिति घटयन् भूतेष्वेनं परे च तमात्मनि ।
स्वविदविदुषोरित्थं साधारणे सरणेर्मुखे
नयति परतो नाडीभेदैर्यथोचितमीश्वरः ।। ४४ ।।

दहरकुहरे देवस्तिष्ठन्निषद्वरदीर्घिका-
निपतितनिजापत्यादित्सावतीर्णपितृक्रमात् ।
धमनिमिह नस्तस्मिन् काले स एव शताधिका-
मकृतकपुरप्रस्थानार्थं प्रवेशयति प्रभुः ।। ४५ ।।

21. கதிசிந்தநாதிகாரம்

ज्वलनदिवसज्योत्स्नापक्षोत्तरायणवत्सरान्
पवनतपनप्रालेयांशून् क्रमादचिरद्युतिम् ।
जलधरपतिं देवाधीशं प्रजापतिमागतः
तरति विरजां दूरे वाचस्ततः परमद्भुतम् ।। ४६ ।।

पितृपथघटीयन्त्रारोहावरोहपरिभ्रमैः
निरयपदवीयातायातक्रमैश्च निरन्तरैः ।
अधिगतपरिश्रान्तीनाज्ञाधरैरतिवाह्य नः
सुखयति निजच्छायादायी स्वयं हरिचन्दनः ।। ४७ ।।

22. பரிபூர்ண ப்ரஹ்மாநுபவாதிகாரம்

वितमसि पदे लक्ष्मीकान्तं विचित्रविभूतिकं
सचिवगमितः सम्पद्याविर्भवत्सहजाकृतिः ।
स्फुटतदपृथक्सिद्धिः सिद्ध्यद्गुणाष्टकतत्फलो
भजति परमं साम्यं भोगे निवृत्तिकथोज्झितम् ।। ४८ ।।

अविश्रान्तश्रद्धाशतकलहकल्लोलकलुषाः
ममाविर्भूयासुर्मनसि मुनिसिद्धादिसुलभाः ।
मधुक्षीरन्यायस्वगुणविभवासञ्जनकन-
न्महानन्दब्रह्मानुभवपरिवाहा बहुविधाः ।। ४९ ।।

सन्दृष्टः सारवाग्वित् स्वपरनिशितधीः सङ्गजिन्नैकसम्स्थः
स्पष्टोपायोऽतिखिन्नः सपरिकरभरन्यासनिष्पन्नकृत्यः ।
स्वावस्थार्हं सपर्याविधिमिह नियतं व्यागसं क्वापि बिभ्रत्
निर्मुक्तस्थूलसूक्ष्मप्रकृतिरनुभवत्यच्युतं नित्यमेकः ।। ५० ।।

23. ஸித்தோபாயசோதநாதிகாரம்

युगपदखिलं प्रत्यक्षेण स्वतः सततं विदन्
निरवधिदयादिव्योदन्वानशक्यविवर्जितः।
जलधिसुतया सार्धं देवो जगत् परिपालयन्
परमदुरुषः सिद्धोपायः प्रतीष्टभरः सताम् ।। ५१ ।।

विश्राम्यद्भिरुपर्युपर्यपि दिवानक्तं बहिर्दर्शनैः
अस्मद्देशिकसंप्रदायरहितैरद्यापि नालक्षितः।
स्वप्राप्तेः स्वयमेव साधनतया जोघुष्यमाणः श्रुतौ
सत्त्वस्थेषु भजेत सन्निधिमसौ शान्तावधिः शेवधिः ।। ५२ ।।

24. ஸாத்யோபாயசோதநாதிகாரம்

यथाधिकरणं प्रभुर्यजनदानहोमार्चना-
भरन्यसनभावनाप्रभृतिभिः समाराधितः ।
फलं दिशति देहिनामिति हि सम्प्रदायस्थितिः
श्रुतिस्मृतिगुरूक्तिभिर्नयवतीभिराभाति नः ।। ५३ ।।

तत्तद्वैतुकहेतुके कृतधियस्तर्केन्द्रजालक्रमे
बिभ्राणाः कथकप्रधानगणने निष्ठां कनिष्ठाश्रयाम् ।
अध्यात्मश्रुतिसम्प्रदायकतकैरद्धा विशुद्धाशयाः
सिद्धोपायवशीक्रियामिति हि नः साध्यां समध्यापयन् ।। ५४ ।।

25. ப்ரபாவவ்யவஸ்தாதிகாரம்

स्वरूपं यद्यादृग्गुणविभवलीलादि च विभोः
तदाज्ञासेतुश्च श्रुतिभिरवसेयं तदखिलम् ।
तथा तद्भक्तानां तदुपसदनादेश्च महिमा
यथाऽधीतं सद्भिर्यतिपतिमुखैरध्यवसितः ।। ५५ ।।
चातुर्वर्ण्यचतुर्विधाश्रममुखे भेदे यथावस्थिते
वृत्तं तन्नियतं गुणानुगुणया वृत्तया विशिष्टं श्रिताः ।
त्यागोपप्लवनित्यदूरशरणव्रज्याविधौ कोविदाः
चिन्तामभ्युपगन्तुमन्तिमयुगेऽप्येकान्तिनः सन्ति नः ।। ५६ ।।

26. ப்ரபாவரக்ஷாதிகாரம்

शिलादेः स्त्रीत्वादिर्विपरिणतिरस्त्वद्भुतमिदं
ततोऽप्येतच्चित्रं यदुत दहनस्यैव हिमता ।
तृणस्यैवास्त्रत्वं रिपुषु निहतेरेव हितता
पदत्रेणैवेह त्रिभुवनपरित्राणमिति च ।। ५७ ।।
रागद्वेषमदादिकैरिह महारक्षोभिरक्षोभिते
नित्ये रक्षितरि स्थिते निजभरन्यासाभिधानं तपः ।
यत् कक्षीकृतमत्यशेत विविधान् धर्मानधर्मद्रुहः
तद्भूमार्णवलेशवर्णनमपि प्राचां न वाचां पदम् ।। ५८ ।।

27. மூலமந்த்ராதிகாரம்

तारं पूर्वं तदनु हृदयं तच्च नारायणाये-
त्याम्नायोक्तं पदमवयतां सार्थमाचार्यदत्तम् ।
अङ्गीकुर्वन्नलसमनसामात्मरक्षाभरं नः
क्षिप्रं देवः क्षिपतु निखिलान् किङ्करैश्वर्यविघ्नान् ।। ५९ ।।

कल्याणमावहतु कार्तयुगं स्वधर्मं
प्रख्यापयन् प्रणिहितेषु नरादिकेषु ।
आद्यं कमप्यधिगतो रथमष्टचक्रं
बन्धुः सतां बदरिकाश्रमतापसो नः ।। ६० ।।

यदन्तस्थमशेषेण वाङ्मयं वेदवैदिकम् ।
तस्मै व्यापकमुख्याय मन्त्राय महते नमः ।। ६१ ।।
इह मूलमन्त्रसंवृतमर्थमशेषेण कश्चिदनुभवति ।
स्फटिकतलनिहितनिधिमिव देशिकदत्तेन चक्षुषा जन्तुः ।। ६२ ।।

इत्थं सङ्घटितः पदैस्त्रिभिरसावेकद्विपञ्चाक्षरैः
अर्थैस्तत्त्वहितप्रयोजनमयैरध्यात्मसारैस्त्रिभिः ।
आद्यस्त्र्यक्षरवेदसूतिरजहत्स्थूलादिवृत्तित्रयः
त्रैगुण्यप्रशमं प्रयच्छति सतां त्रय्यन्तसारो मनुः ।। ६३ ।।

28. த்வயாதிகாரம்

आकर्णितो वितनुते कृतकृत्यकक्ष्याम्
आम्रेडितो दिशति यश्च कृतार्थभावम् ।
प्रत्यूषतां भजति संसृतिकालरात्रेः
पद्मासहायशरणागतिमन्त्र एषः ।। ६४ ।।

न वेदान्ताच्छास्त्रं न मधुमथनात् तत्त्वमधिकं
न तद्भक्तात् तीर्थं न तदभिमतात् सात्त्विकपदम् ।
न सत्त्वादारोग्यं न बुधभजनाद्बोधजनकं
न मुक्तेः सौख्यं न द्वयवचनतः क्षेमकरणम् ।। ६५ ।।

29. சரமஸ்லோகாதிகாரம்

य उपनिषदामन्ते यस्मादनन्तदयाम्बुधेः
त्रुटितजनताशोकः श्लोकः स्वयं समजायत ।
तमिह विधिना कृष्णं धर्मं प्रपद्य सनातनं
शमितदुरिताः शङ्कातङ्कत्यजः सुखमास्महे ।। ६६ ।।

दुर्विज्ञानैर्नियमगहनैर्दूरविश्रान्तिदेशैः
बालानर्हैर्बहुभिरयनः शोचतां नः सुपन्थाः ।
निष्प्रत्यूहं निजपदमसौ नेतुकामः स्वभूम्रा
सत्पाथेयं किमपि विदधे सारथिः सर्वनेता ।। ६७ ।।

व्यासाम्नायपयोधिकौस्तुभनिभं हृद्यं हरेरुत्तमं
श्लोकं केचन लोकवेदपदवीविश्वासितार्थं विदुः ।
येषामुक्तिषु मुक्तिसौधविशिखासोपानपङ्क्तिष्वमी
वैशम्पायनशौनकप्रभृतयः श्रेष्ठाः शिरःकम्पिनः ।। ६८ ।।

30. ஆசார்யக்ருத்யாதிகாரம்

अधिजिगमिषुराद्यं धाम दिव्यं त्रिधाम्नः
श्रुतविविधपरीक्षाशोधिते क्वापि पात्रे ।
अनघगुणदशायमाहितस्नेहमार्यः
प्रदिशति निरपायं सम्प्रदायप्रदीपम् ।। ६९ ।।

निरवधिदयादिव्योदन्वत्तरङ्गनिरङ्कुशैः
नियमयति यः शिष्यान् शिक्षाक्रमैर्गुणसङ्क्रमैः ।
अचरमगुरोराज्ञापारंपरीपरवानसौ
न परमिह तांस्तल्लक्षेण स्वमप्यभिरक्षति ।। ७० ।।

31. சிஷ்யக்ருத்யாதிகாரம்

अशिथिलगुरुभक्तिस्तत्प्रशंसादिशीलः
प्रचुरबहुमतिस्तद्वस्तुवास्त्वादिकेऽपि ।
गुणवति विनियोक्तुं गोपयन् सम्प्रदायं
कृतविदनघवृत्तिः किं न विन्देन्निधानम् ।। ७१ ।।

अध्यासीनतुरङ्गवक्त्रविलसज्जिह्वाग्रसिंहासनात्
आचार्यादिह देवतां समधिकामन्यां न मन्यामहे ।
यस्यासौ भजते कदाचिदजहद्भूमा स्वयं भूमिकां
मग्नानां भविनां भवार्णवसमुत्ताराय नारायणः ।। ७२ ।।

32. நிகமநாதிகாரம்

करबदरितविश्वः कश्चिदाचार्यदृष्ट्या
मुषितनिखिलमोहो मूलमन्त्रादिभोगः ।
सगुणविषयसिद्धौ सम्प्रदायं प्रयच्छन्
सुचरितसिलहारी सूरिबृन्दाभिनन्द्यः ।। ७३ ।।

इति यतिराजमहानसपरिमलपरिवाहवासितां पिबत ।
विबुधपरिपन्निषेव्यां वेदान्तोदयनसम्प्रदायसुधाम् ।। ७४ ।।

कलकण्ठगणास्वाद्ये कामस्यास्त्रे निजाङ्कुरे ।
निम्बवृत्तिभिरुद्गीर्णे न चूतः परितप्यते ।। ७५ ।।

निर्विष्टं यतिसार्वभौमवचसामावृत्तिभिर्यौवनं
निर्धूतेतरपारतन्त्र्यनिरया नीताः सुखं वासराः ।
अङ्गीकृत्य सतां प्रसत्तिमसतां गर्वोऽपि निर्वापितः
शेषायुष्यपि शेषिदम्पतिदयादीक्षामुदीक्षामहे ।। ७६ ।।

आस्तिक्यवान् निशितबुद्धिरनभ्यसूयुः
सत्सम्प्रदायपरिशुद्धमनाः सदर्थी ।
सङ्केतभीतिरहितः सतृणेष्वसक्तः
सद्वर्तनीमनुविधास्यति शाश्वतीं नः ।। ७७ ।।

रहस्यत्रयसारोऽयं वेङ्कटेशविपश्चिता ।
शरण्यदम्पतिविदां सम्मतः समगृह्यत ।। ७८ ।।

कवितार्किकसिंहाय कल्याणगुणशालिने ।
श्रीमते वेङ्कटेशाय वेदान्तगुरवे नमः ।।

श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः ।

।। श्रीः ।।

श्रीमते वेदान्तरामानुजमहादेशिकाय नमः ।।

श्रीमते गोपालार्यमहादेशिकाय नमः ।।

ज्ञानवैराग्यानुष्ठानशेवधये श्रीमते वेदान्तरामानुज महादेशिकाय नमः ।।

श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः ।।

அதிகாரஸங்கிரஹ சுலோகங்கள்

श्रीमान्वेङ्कटनाथार्यः कवितार्किककेसरी ।
वेदान्ताचार्यवर्यो मे सन्निधत्तां सदा हृदि ।।

गुरुभ्यस्तद्गुरुभ्यश्च नमोवाकमधीमहे ।
वृणीमहे च तत्राद्यौ दम्पती जगतां पती ।। १ ।।

(பதவுரை) गुरुभ्यः=நம்முடைய குருவுக்கும், तद्गुरुभ्यःच=அவருடைய குருக்களுக்கும், नमोवाकम्=நமः என்கிற சொல்லை, अधीमहे= சொல்லு கிறோம். तत्र=அவர்களில், आद्यौ=முதல் குருக்களான, जगतांपती=உலகங் களுக்கு ஸ்வாமிகளான दम्पतीच=பிராட்டியையும் எம்பெருமானையும், वृणीमहे=நாம் அடைய வேண்டியவர்களாகவும், அதற்கு உபாயமாகவும் வரிக்கிறோம்.

குறிப்பு:- (1) ஸ்ரீ தேசிகன் தன்னுடைய ஆசாரியனான அப்புள்ளாரை "गुरुभ्यः" என்கிற பன்மைச் சொல்லால் சொன்னது அவரிடம் தனக்குள்ள கௌரவத்தைக் காண்பிப்பதற்காக.

(2) இந்த முதற் சொல்லாலேயே அவர் குருக்களையும் சொல்லக் கூடியதாயிருக்கையில், "तद्गुरुभ्यः" என்று தனித்துச் சொன்னதற்கு கருத்து-ஒருவன் தன்னுடைய குருவையும், அவருடைய குருக்களையும் வணங்கவேண்டும் என்று சொல்லுகிற பிரமாணத்தைக் காட்ட வேண்டும்— என்று.

(3) 'च' என்கிற சொல், குருவையும் வணங்க வேண்டியது, அவர் குருக்களையும் வணங்கவேண்டியது, ஒன்றை விட்டு ஒன்றைச் செய்யக் கூடாது—என்று காட்டுகிறது. இப்படி அர்த்தத்தைச் சொல்லும்போது சகாரமானது இதரேதரயோகத்தைச் சொல்லுகிறது. சுலோகத்தில் பின்

பாதியிலிருக்கும் 'च' என்பதானது ஸமுச்சயம் என்சிற பொருளைச் சொல்லுகிறது. அதாவது-சொல்லப்பட்ட இரண்டு விஷயங்களில் ஒன்றைச் செய்யலாம், ஒன்றைச் செய்யாமலிருக்கலாம் என்று காட்டுகிறது.

(4) ''नमः'' என்கிற சொல் நமஸ்காரத்தையும், பிரபத்தியையும், பெரியோர்களிடம் இருக்கவேண்டிய வணக்கத்தையும் சொல்லுகிறது. இந்த மூன்று பொருள்களும் இங்கே வேண்டுமென்ற கருத்தினுல் இங்கு ''நம: என்கிற சொல்'' என்று சொல்லியிருக்கிறது. நமஸ்காரம் பண்ணு கிறேன் என்று சொன்னுல் ஒரே பொருள் தான் கிடைக்கும்.

(5) ''अधीमहे'' என்பதற்கு குருவை வணங்குவது வேதத்தைப் போல் இருக்கிறதென்று கருத்து.

(6) ''जगतांपती'' என்று இரண்டுபேர்களை உலகத்துக்குப் பதி என்று சொல்லுவதால் இரண்டு பேர்களுக்குள் கலஹம் வருமோ என்று ஸந்தேஹம் வரும். அதைத் தீர்ப்பதற்காக— ''दम्पती'' என்கிற சொல். பிராட்டி-எம்பெருமானுக்குப் பத்திநியாய், அவன் அபிப்பிராயத்தை ஒத்து இருப்பவளாகையாலே கலஹம் வராதென்று கருத்து.

(7) இந்த சுலோகத்தில் குருவை வணங்கினதைச் சொன்னபடி யாலே, ஒருவன் ஆசாரியனை யடையவேண்டு மென்றும், ''तद्गुरुभ्यः'' என்பதால், தன் ஆசாரியனை வணங்கும் போது அவர் ஆசாரியர்களையும் வணங்க வேண்டும் என்றும், '' तत्राद्यौ'' என்பதால், இதை எம்பெருமான் உள்படச் செய்யவேண்டு மென்றும் காட்டப்படுகிறது. இது இதில் சொல்லப் போகிற முதலாவது இரண்டாவது விஷயங்கள்.

அவ:- ஒருவன் குருவினிடத்தில் மிகுந்த பக்தியுள்ளவனுயிருக்க வேண்டுமென்று சொல்லப்பட்டது. ஸம்ஸாரத்திலிருக்கும் போது, அந்த பக்தி வருவதற்கு அநேகம் தடைகளிருக்கின்றன. அவைகள் போய் பக்தி உண்டாக வேண்டுமென்று ஒவ்வொரு நாளும் பிரார்த்திப்பதற்காக ஒரு சுலோகத்தை யருளிச் செய்கிருர்:-

एते मह्यमपोडमन्मथशरोन्माथाय नाथादय
स्त्रय्यन्तप्रतिनन्दनीयविविधोदन्ता:स्वदन्तामिह ।
श्रद्धातव्यशरण्यदम्पतिदयादिव्यापगाव्यापका:
स्पर्धाविप्लवविप्रलम्भपदवीवैदेशिका देशिकाः ।। २ ।।

(ப-ரை) एते=இந்த, नाथादय:=நாதமுனிகள் முதலான, देशिका: = ஆசாரியர்கள், इह =இந்த ஸம்ஸாரத்திலிருக்கும்போதே, अपोडमन्मथ शरोन्माथाय=மன்மதனுடைய பாணங்களாலுண்டான கலக்கங்கள் நீங்குவதற்காக, मह्यम्=எனக்கு, स्वदन्ताम्=ருசிக்க வேண்டும். அவர்கள் எப்படி யிருந்தார்கள் என்ருல், त्रय्यन्त=உபநிஷத்துக்களால், प्रतिनन्दनीय= ஸந்தோஷத்துடன் கொண்டாடும் படியான, विविध=அநேகவிதங்களான, उदन्ता:=சரித்திரங்களை யுடையவர்கள், श्रद्धातव्य= விச்வாஸம் பண்ணத் தகுந்த, शरण्य=சரண்யர்களாகிய, दम्पति=பிராட்டியினுடையவும் எம்பெரு மானுடையவும், दयादिव्यापगा=தயையாகிய கங்கையை, व्यापका:= நம்மிடத்தில் வரும்படி செய்தவர்கள், स्पर्धा=தாம் படித்தவர்கள் என்கிற கர்வத்தாலே மற்றவர்களை அவமானப்படுத்துவதில் விருப்பம், विप्लव= முன்னோர்களால் ஏற்படுத்தப்பட்ட நல்ல மார்க்கத்தையழிப்பது, विप्रलम्भ= வஞ்சனை, पदवीवैदेशिका=இவைகளிருக்கிறவிடத்தில் இல்லாதவர்கள்.

(கருத்து) எனக்கு விஷயங்களிலிருக்கிற ஆசை போய், இந்த ஆசாரியர்களிடம் பக்தி யுண்டாகவேண்டும். அவர்களுடைய ஜ்ஞாந மானது உபநிஷத்துக்களும் கொண்டாடும்படியாயிருக்கிறது. அவர்கள் மிகுந்த தாழ்ந்த என்னிடத்திலும், எம்பெருமானுடைய கிருபை வரும்படி செய்தார்கள். அவர்களிடத்தில் உரையில் சொன்ன குற்றங்கள் ஒன்று மில்லை.

குறிப்பு:- (1) மன்மதனுடைய பாணத்தினுலுண்டான கலக்கம் என்று சொல்லியபோதிலும், எல்லாவிஷயங்களிலுமுள்ள ஆசை போக வேண்டு மென்பது கருத்து.

(2) இவர்களுடைய அநுஷ்டாநத்தையும், இவர்கள் வாதிகளைக் கண்டிக்கும் போது சொன்ன ஸூக்திகளையும் பார்த்து, ''ஆ! இவர்கள் வேதத்தின் அர்த்தத்தை நன்ருய் அறிந்திருக்கிருர்கள்'' என்று உபநிஷத் துக்களே ஸந்தோஷப்பட்டுக் கொண்டாடும்படியாயிருந்தது.

(3) பகீரதன் கங்கையைப் பாதாளலோகம் கொன்டுபோய் தன் பாட்டனார்களின் சாம்பலை நனைத்தது போல், ஆசாரியர்கள் எம்பெருமா னுடைய கிருபைக்கு நம்மை விஷயமாகப் பண்ணினார்கள். இதனால் அவர்களுடைய கருணை காட்டப்படுகிறது.

(4) ஒருவன் குணமுள்ளவனாயும், குற்றமில்லாதவனாயுமிருந்தால் தான் அவனிடத்தில் பக்தியுண்டாகும். சுலோகத்தில் பக்தி வேண்டப்

படுவதால், குணமுடைமையும், தோஷமில்லாமையும் சொல்ல வேண்டியது. இதைச் சுலோகம் சொல்லுகிறது. சிஷியனுக்கு வேண்டிய ஆசாரியனுடைய குணம் - ஜ்ஞாநமும் கருணையும். அந்த இரண்டும் இங்கே காட்டப்பட்டன. (2)

அவ:- குருவைப் பிரகாசிப்பிக்கவேண்டுமென்று சொல்லப்பட்டது. அப்படிப் பிரகாசம் பண்ணும்விதத்தைக் காண்பிக்கிறார்-

हृद्या हृत्पद्मसिंहासनरसिकहयग्रीवहेषोर्मिघोष
क्षिप्तप्रत्यर्थिदृप्तिर्जयति बहुगुणा पङ्क्तिरस्मद्गुरूणाम् ।
दिक्सौधाबद्धजैत्रध्वजपटपवनस्फाति निर्द्धूत
तत्तत्सिद्धान्तस्तोम तूलस्तबकविगमनव्यक्तसद्वर्तनीका ॥ ३ ॥

(ப-ரை) बहुगुणा-அநேக குணங்களை யுடையதும், हृद्या-மனதிற்குப் பிடித்ததுமான, अस्मद्गुरूणाम् पङ्क्तिः-நம்முடைய ஆசாரியர்களுடைய வரிசை, जयति-நன்றாய் விளங்குகிறது. அந்த குருக்களின் வரிசை எவ்விதமிருந்த தென்றால், हृत्पद्म-ஹிருதயகமலமாகிற, सिंहासनरसिक-ஸிம்ஹாசனத்தில் ஆசையுடன் எழுந்தருளியிருந்த, हयग्रीव-ஹயக்ரீவ னுடைய, हेषोर्मि-அலைகள் போல் வரும் கனைப்புகளுடைய, घोष-சப்தத்தாலே, क्षिप्त-போக்கடிக்கப்பட்ட, प्रत्यर्थिदृप्तिः-வாதிகளின் கர்வத்தை யுடையது, दिक्सौध-திக்குகளாகிற மாடிகளில், बद्ध-கட்டப்பட்ட, जैत्र-ஜயத்தைத் காட்டும், ध्वजपट-கொடிகளின் துணிகளுடைய, पवन-காற்றினுடைய, स्फाति-விருத்தியினாலே, निर्धूत-பறக்கடிக்கப்பட்ட, तत्तत्सिद्धान्तस्तोम-அந்தந்த ஸித்தாந்தங்களுடைய கூட்டமாகிற, तूलस्तबक-பஞ்சுக்கொத்துக்களுடைய, विगमन-போனமையாலே, व्यक्त-நன்றாய்த் தோன்றுகிற, सद्वर्तनीका- நல்லமார்க்கத்தை யுடையது.

(கருத்து) ஆசாரியர்கள் வாதஞ்செய்து, எதிரிகளினுடைய கர்வத்தைப் போக்கினார்கள். வாதிகள் அந்தந்த மதத்தை ஸ்தாபித்து, மோக்ஷமார்கத் தைத் தெரியாதபடி பண்ணியிருந்தார்கள். ஆசாரியர்கள் கிரந்தங்களை எழுதி அந்தந்த மதங்களைத் கண்டித்து, மறைந்து போன நல்ல மார்க்கத்தை எல்லாரும் அறியும்படி செய்தார்கள்.

குறிப்பு:- (1) மூலத்தில் எம்பெருமானே ஆசாரியரூபமாக அவதரிக்

கிறானென்று சொல்லியிருக்கிறது. இந்த ச்லோகத்தில் ஹயக்ரீ வனைச் சொன்னதினால் அது காட்டப்படுகிறது.

(2) ஒரு ஊரில் மாடிகளில் கட்டப்பட்ட கொடிகளுடைய காற்றானது தெருவை மறைத்துக் கொண்டிருக்கும் பஞ்சைப் பறக்கடித்து, தெருவை தெரியும்படி செய்வது போல, ஆசாரியர்கள் கிரந்தமெழுதி துர்வாதிகளின் மதங்களைக் கண்டித்து, அவைகளால் தெரியாதிருந்த மோக்ஷமார்க்கத்தை நன்றாய் அறியும்படி செய்தார்கள்.

(3) மதங்களைப் பஞ்சுக் கொத்தாகச் சொன்னதாலே, அவைகளைக் கண்டிப்பதில் வருத்தமில்லை என்று காட்டப்படுகிறது. (3)

।। श्री रहस्यत्रयसारः ।।

1-வது உபோத்காதாதிகாரம்

आभगवत्तः प्रथितामनघामाचार्यसन्ततिं वन्दे ।
मनसि मम यत्प्रसादाद्वसति रहस्यत्रयस्य सारोऽयम् ।। ४ ।।

(ப-ரை) अनघाम्-ஒருவிததோஷமுமில்லாத, प्रथिताम्-பிரஸித்தமான, आचार्यसन्ततिं-ஆசாரியர்களின் வரிசையை, आभगवत्तः-எம்பெருமானுள் பட, वन्दे-நமஸ்காரஞ்செய்கிறேன். यत्प्रसादात्-எவர்களுடைய அநுக் கிரஹத்தால், मम-என்னுடைய, मनसि-மனதில், रहस्य त्रयस्य सारोऽयम्-இந்த ரஹஸ்ய த்ரயத்தின் ஸாரமான அர்த்தம், वसति-நிலையாயிருக்கிறதோ.

குறிப்பு:- ''अयम्'' என்பதால் எழுதப்போகிற கிரந்தத்தின் அர்த்தமானது ஸ்ரீதேசிகன் முன்னாலேயே இருந்தது என்று காட்டப்படுகிறது. (4)

कर्मब्रह्मात्मके शास्त्रे कौतस्कुतनिवर्तकान् ।
वन्दे हस्तिगिरीशस्य वीथीशोधककिङ्करान् ।। ५ ।।

(ப-ரை) कर्मब्रह्मात्मके-கர்மவிசாரம் பிரும்மவிசாரம் என்கிற இரண்டு பாகத்தையுடைய, शास्त्रे-சாஸ்திரத்தில், कौतस्कुतनिवर्तकान्- ஹைதுகர் களைக் கண்டித்தவர்களும், हस्तिगिरीशस्य-ஹஸ்திகிரியில் எழுந்தருளி யிருக்கும் நியந்தாவான எம்பெருமானுடைய, वीथीशोधक किङ्करान्-

வீதிகளிலிருந்தும் குப்பைகளைப் போக்கி சுத்தஞ் செய்வதாகிய கைங்கரியம் செய்தவர் களுமான அப்புள்ளாரை, वन्दे-நமஸ்காரம் செய்கிறேன்.

குறிப்பு:-(1) வாதிகளைக் கண்டித்ததையும், தெருக்களை சுத்தி செய்ததையும் சேர்த்துச் சொன்னதினாலே, குப்பையைப் பெருக்குவது போல் வாதிகளைக் கண்டித்து அவருக்கு லகுவாயிருந்தது என்று காட்டப்படுகிறது. (5)

இந்த அதிகாரத்தின் முதல் சுலோகம்.

मणिवर इव शौरेर्नित्यहृद्योऽपि जीवः
कलुषमतिरविन्दन् किङ्करत्वाधिराज्यम् ।
विधिपरिणतिभेदात् वीक्षितस्तेन काले
गुरुपरिषदुपज्ञं प्राप्य गोपायति स्वम् ॥ ६ ॥

(ப-ரை) शौरेः-சூரன் என்கிறவருடைய குலத்தில் கிருஷ்ணனாய் அவதரித்த எம்பெருமானுக்கு, मणिवर इव-கௌஸ்துபம் என்கிற சிலாக்கியமான ரத்தினம்போல, जीवः-ஜீவன், नित्यहृद्यःअपि எப்போதும் வேண்டியவனாயிருந்தபோதிலும், कलुषमतिः-கலங்கின புத்தியை யுடையவனாய், அதினால், किङ्करत्वाधिराज्यम्-எம்பெருமானுக்குக் கைங் கரியம் செய்வதாகிய பெரியபாக்யத்தை, अविन्दन्-அடையாதவனாய், विधिपरिणतिभेदात्=ஒரு புண்ணியம் பலனைக் கொடுக்கும்போது, काले =ஒரு காலத்தில், तेन=அந்த எம்பெருமானாலே, वीक्षितः=பார்க்கப்பட்டவ னாய், गुरुपरिषदुपज्ञं=குருக்களின் கூட்டத்தை அடைவது முதலாக, தன் ஸ்வரூபத்தை, प्राप्य-தெரிந்து, गोपायति-அதை ரக்ஷிக்கிறான்.

(கருத்து) எம்பெருமானுக்கு ஜீவன் எப்போதும் வேண்டியவன். ஆகையால் அவனிருக்கும் பரமபதத்தில் போய் அவனும் பிராட்டியுமிருப் பதை அநுபவித்து, அவர்களுக்குக் கைங்கரியம் செய்யத் தகுந்தவன். ஆனால், அவன் அதை இப்போது அடையவில்லை. இதற்குக் காரணம், அவன் தன்னை உடம்பாகவும், உடம்பைச் சேர்ந்தவர்களை தன்னு டையவர்களென்றும் எண்ணி, அவர்களுக்காகப் பாடுபட்டு, அவன் மனது கலங்கியிருக்கிறது. எம்பெருமான், ஸஹஜமான கருணையினாலே,

அவனை ரக்ஷிப்பதற்கு எப்போது இடம் அகப்படப்போகிறது என்று பார்த்துக் கொண்டிருப்பதால், ஜீவன், அறியாமல் செய்த ஒரு நல்ல வேலையைப் புண்ணியமாகக் கணக்கிட்டு, அதை வியாஜமாகக் கொண்டு அவன் பிறக்கும் போது எம்பெருமான் அவனைப் பார்க்கிறான். இதைக் காரணமாகக் கொண்டு படிப்படியாக ஜீவன் ஆசாரியர்களை அடைந்து, அவர்களிடமிருந்து தன் ஸ்வரூபத்தை அறிந்து பிரபத்தியைச் செய்து, கைங்கரியமாகிற ஸம்பத்தை அடைந்து தன்னை ரக்ஷித்துக் கொள்ளுகிறான்.

குறிப்பு:- (1) சுலோகத்தின் முதல் பாதத்தால், ஜீவன் இருக்க வேண்டிய இருப்பும், இரண்டாவது பாதத்தால் அவன் இப்போது இருப்பதும், பாக்கி சுலோகத்தால், எப்படி அவன் நல்ல கதியடையலாம் என்பதும் சொல்லப்படுகின்றன.

(2) ''स्वम्'' என்கிற சொல்லானது, மூலமந்திரத்தின் அர்த்தத்தையும், ''गोपायति '' என்பதால் பிரபத்தியைச் சொல்லுகிற த்வயமந்திரத்தின் பொருளும், ''किङ्करत्व '' என்பதால் புருஷார்த்தத்தைச் சொல்லுகிற சரம ச்லோகத்தின் பொருளும் காட்டப்படுகின்றன. ஆகையால் இந்த மூன்று ரஹஸ்யங்களும் இந்த கிரந்தத்திற்கு விஷயமென்றும் ஸ்வரூபத்தை அறிவதும், பிரபத்தி பண்ணுவதும், கைங்கரியத்தைப் பெறுவதும் இந்த கிரந்தத்தின் பிரயோஜநங்கள் என்றும் காட்டப்படுகின்றன.

(3) கௌஸ்துப உதாஹரணத்தால், ஜீவன் ஸ்வபாவத்தில் குற்றமில்லாதவன் (निर्मलன்) என்றும் அவனுடைய ஸ்வரூபம் ஆநந்த மென்றும், அவன் எம்பெருமானுக்கு அதிசயத்தை அதாவது -ப்ரீதியைச் செய்யத் தகுந்தவன் என்றும் காட்டப்படுகிறது.

(4) किङ्करत्वाधिराज्यम्- எம்பெருமானுடைய கைங்கரியமானது ஒரு பெரிய பாக்கியம். இப்போது கர்மத்தினால் அது அப்படித் தோன்றவில்லை.

(5) எம்பெருமான் ஜீவனைப் பார்ப்பதற்குக் காரணமும், அதின் பலனும், அடியில் வரும் சுலோகத்தால் தெரியவரும்,

ईश्वरस्य च सौहार्दं यदृच्छासुकृतं तथा ।
विष्णोः कटाक्षमद्वेषमाभिमुख्यं च सात्विकैः ।।
सम्भाषणं षडेतानि ह्याचार्यप्राप्तिहेतवः ।।

நியந்தாவான எம்பெருமான் எல்லா ஜீவன்களும் நன்றுயிருக்க வேணும் என்று எண்ணுவது, அறியாமலும் எண்ணமில்லாமலும் செய்யப் பட்ட ஒரு

புண்ணியம், எம்பெருமான் அவன் பிறக்கும் போது அவனைக் கடைக் கண்ணுல் பார்ப்பது, ஸாத்துவிகர்களிடத்தில் இருந்த த்வேஷம் போவது, அவர்களுக்கு முகங்கொடுப்பது, அவர்களுடன் பேசுவது-ஆகிய இந்த ஆறும் ஒருவன் ஆசாரியனை அடைவதற்குக் காரணங்கள். (6)

அவ:- முன் சுலோகத்தில் ''विधिपरिणतिभेदात्'' என்கிற பாகத்தை கடைசி சுலோகத்தால் விரிவாய்ச் சொல்லுகிருர்:-

कर्माविद्यादिचक्रे प्रतिपुरुषमिहानादिचित्रप्रवाहे
तत्तत्काले विपक्तिर्भवति हि विविधा सर्वसिद्धान्तसिद्धा ।
तल्लब्धस्वावकाशप्रथमगुरुकृपागृह्यमाणः कदाचिन्
मुक्तैश्वर्यान्तसम्पन्निधिरपि भविता कश्चिदित्थं विपश्चित् ॥ ७ ॥

(ப-ரை) अनादिचित्रप्रवाहे =அநாதியாயும் வெவ்வேருயும் பிரவஹித்துக் கொண்டிருக்கிற, इह=இந்த, कर्माविद्यादिचक्रे= கர்மம் அவித்யை இவை முதலான சக்ரத்தில், प्रतिपुरुषम्=ஒவ்வொருவனுக்கும், तत्तत्काले=அந்த அந்த காலத்தில், विपक्तिः=பலன் கொடுப்பதானது, विविधा=வெவ்வேருக, भवति=வருகிறது. हि= இது பிரஸித்தமான விஷயம். (இது) सर्वसिद्धान्तसिद्धा= எல்லா ஸித்தாந்திகளாலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது. तल्लब्ध=இதிஞலே அடையப்பட்ட, स्वावकाश=தன்னுடைய இடத்தையுடைய, प्रथमगुरुकृपा= முதல் குருவான எம்பெருமானுடைய கருணையாலே, गृह्यमाणः=பிடிக்கப் பட்டவனுய், कश्चिद् विपश्चित्=ஜ்ஞாநமுள்ள ஒருவன், इत्थं=இப்படி, (முதல் சுலோகத்தில் சொன்னபடி) मुक्तैश्वर्यान्त=முக்தனுடைய ஐசுவரியம் வரையி லுள்ள, सम्पन्निधिरपि=பாக்கியத்திற்கு இருப்பிடமாகவும், भविता=ஆவன்.

(கருத்து) ஒருவனுடைய கர்மங்கள் ஒன்றின் பின் ஒன்ருக ஆறுபோல் பெருகிக்கொண்டிருக்கின்றன. ஒருவனுடைய கர்ம ப்ரவாஹம் மற்றவர் களின் கர்ம ப்ரவாஹங்களைக் காட்டிலும் வேருயிருக்கும். அது இப்போது ஆரம்பித்ததென்று சொல்லமுடியாது. இந்தக் கர்மப்ரவாஹங்கள் வெவ்வேருயிருப்பதால், கர்மங்கள் பலன்கள் கொடுக்கும் காலங்களும் வெவ்வேருக இருக்கும். ஆகையால் ஒருவனுக்கு ஒரு புண்ணியம் பலன் கொடுக்க ஆரம்பித்ததும் எம்பெருமாஞல் அவன் பார்க்கப்படுகிருன். ஆதலால், ஏன் இது முன் உண்டாகவில்லை, இப்போது ஏன் நேர்ந்தது என்று

கேட்கக்கூடாது. எம்பெருமானுடைய கருணை ஒரு ஜீவனை ரக்ஷிப்பதற்கு எப்போது இடம் அகப்படப் போகிறதென்று பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறது. ஒரு புண்ணியம் பலன் கொடுக்கும்போது, அதற்கு இடம் அகப்பட்டு அந்த ஜீவனை ஆசாரியனிடம் கொண்டு போய் சேர்த்து, பிரபத்தியைப் பண்ணுவித்து, முக்தனுக்கி, எம்பெருமானுடைய கைங்கரியத்தைப் பெறும்படி செய்கிறது.

குறிப்பு:- (1) அவித்யை என்பது-உடம்பை ஆத்மாவாக எண்ணுவது. சுலோகத்தில் ''आदि'' என்கிற சொல்லால், வாஸனையும், ருசியும், உடம் போடு சேர்க்கையும் சொல்லப்படுகின்றன.

(2) கர்மத்திஞல் ஒரு வாஸனை உண்டாகிறது. அதஞல் மறுபடியும் அவ்வித கர்மத்தில் ருசி உண்டாகிறது. மறுபடியும் கர்மம் செய்கிருன், அதஞல் உடம்புடன் சேர்க்கை உண்டாகிறது. இவை எல்லாவற்றுக்கும் அவித்யை காரணம். இவைகள் வண்டிச்சக்ரம் போல் சுழன்று சுழன்று வருகின்றன.

(3) இந்த விஷயத்தைச் சார்வாகன் தவிர, மற்றவர்கள் ஒப்புக் கொள்ளுகிருர்கள். சார்வாகனுக்கு பிரத்யக்ஷமொன்றே பிரமாணம். உடம்பே ஆத்மா.

(4) இப்படி எவஞவது ஒருவன் முக்தஞகக் கூடுமென்று சொன்ன திஞல், எழுதப்போகிற கிரந்தம் பிரயோஜநமில்லாமல் போகாதென்று காட்டப்படுகிறது.

(5) ''विपत्तिः'' என்கிற சொல்லாலே, ஒருவனுக்கு இந்திரப்பட்டம் வருவதற்கும், ஒருவனுக்கு ப்ரம்மபட்டம் வருவதற்கும், ஒருவனுக்கு மோக்ஷம் வருவதற்கும் தகுந்தபடி கர்மங்கள் வெவ்வேருகப் பலனைக் கொடுக்கின்றன என்று காட்டப்படுகிறது. (7)

2-வது ஸாரநிஷ்கர்ஷாதிகாரம்

அவ:- புஸ்தகங்கள் அநேகமாக இருக்க, இந்த மூன்று ரஹஸ்யங்களை மாத்திரம் இந்த க்ரந்தத்திற்கு விஷயமாகப் பண்ணுவதற்குக் காரணத்தை அதிகாரத்தின் முதல் சுலோகத்தால் சொல்லுகிருர்.

श्रुतिपथविपरीतं क्ष्वेलकल्पं श्रुतौ च प्रकृतिपुरुषभोगप्रापकांशो न पथ्यः ।
तदिह विबुधगुप्तं मृत्युभीता विचिन्त्युपनिषदमृताब्धेरुत्तमं सारमार्याः ।।

(ப-ரை) श्रुतिपथविपरीतं = வேத மார்க்கத்திற்கு விருத்தமானது, क्ष्वेलकल्पं= விஷத்திற்கு ஸமாநமானது, श्रुतौ च = வேதத்திலும், प्रकृतिपुरुषभोग = பிரகிருதியினுடையவும், ஜீவனுடையவும் போகத்தை அடைவதற்கு, प्रापकाम्श: = உபாயமானவைகளைச் சொல்லுகிற இடங்கள், न पथ्य: = ஜீவனுக்கு அநுகூலங்களன்று. तत् = ஆகையினாலே, मृत्युभीता: आर्या:= ஸம்ஸாரத்தைக் கண்டு பயப்படுகிற நல்ல விவேகமுள்ள பெரியோர்கள், इह = இந்த வேதத்தில், उपनिषदमृताब्धौ = உபநிஷத்துக்களாகிற திருப் பாற்கடலில், विबुधगुप्तं = முன்னிருந்த ஆசாரியர்களால் ரக்ஷிக்கப்பட்டு வந்த, उत्तमं सारम्=மிகவும் ஸாரமானதை, विचिन्वन्ति=தேடுகிறார்கள்.

குறிப்பு:- (1) பிரகிருதியினுடைய போகமாவது - இந்த உலகத்தில் அநுபவிக்கக்கூடிய விஷயங்களால் வரும் போகமும், ஸுவர்க்கம் முதலான இடங்களில் கிடைக்கக்கூடிய போகமும். புருஷனுடைய போகமாவது- உடம்பைக் காட்டிலும் வேறான ஆத்மாவை யோகம்செய்து, அதை அநுபவிப்பதனால் வரும் போகம்.

(2) '' विबुध'' என்கிற சொல்லுக்கு தேவர்கள் என்றும் பொருள். அந்தச் சொல்லாலும், '' अमृताब्धौ'' என்கிற சொல்லாலும் '' मृत्युभीता: '' என்கிற சொல்லாலும், தேவர்கள் அஸுரர்களோடு சண்டையில் மரணம் அடைவதைக் கண்டு பயப்பட்டு, திருப்பாற்கடலைக் கடைந்து, அதிலிருந் துண்டானவைகளில் மற்றவைகளைத் தள்ளி, அமிருதத்தை எடுத்துக் கொண்டு, அதைச் சாப்பிட்டு மரணமில்லாமலிருக்கிறார்கள் என்கிற புராண கதை சொல்லப்படுகிறது. இந்த மூன்று ரஹஸ்யம் சொல்லும் பொருளானது அமிருதம் போலிருக்கிறது. அதை அறிகிறவனுக்கு ஸம்ஸாரம் போய், கிழத்தனம், மரணமுமில்லாத நல்ல இருப்புண்டாகும்.

(3) மீதியிருந்த அமிருதத்தைத் தேவர்கள் இரக்ஷிப்பது போல் இந்த மூன்று ரஹஸ்யங்களை முன்னிருந்த ஆசாரியர்கள் தகாதவர்களுக்கு உபதேசம் செய்யாமல் ரக்ஷித்து வந்தார்கள்.

(4) உபநிஷத்துக்களை ''अमृताब्धि'' என்று சொன்னதினால், அவைகளுக்கு அளவில்லை என்றும், வேதங்களின் முன்பாகம் போலில்லாமல், நமக்கு அவசியம் வேண்டுமதைச் சொல்லுகிறபடியாலே போக்கியமாயிருக்கும் என்று காட்டப்படுகிறது.

(5) ''विचिन्वन्ति'' என்று நிகழ்காலச் சொல்லாலே, இப்போதும் தேடிக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று காட்டப்படுகிறது. (8)

அவ:- இந்த மூன்று ரஹஸ்யங்களால் ஒருவன் அடைய வேண்டிய பிரயோஜநங்களைச் சொல்லி அவைகளை அடைகிறவனைக் கொண்டாடுகிருர்:-

शाखानामुपरि स्थितेन मनुना मूलेन लब्धात्मक:
सत्ताहेतुसकृज्जपेन सकलं कालं द्वयेन क्षिपन् ।
वेदोत्तंसविहारसारथिदयागुम्भेन विस्रम्भित:
सारज्ञो यदि कश्चिदस्ति भुवने नाथ: स यूथस्य न: ।। ९ ।।

(ப-ரை) शाखानामुपरि = வேதங்களின் சாகைகளுக்குமேல் (உபநிஷத்துக்களில்), स्थितेन = இருக்கிற, मूलेन मनुना = மூலமந்திரத்தாலே, लब्धात्मक: = தன் ஸ்வரூபத்தைத் தெரிந்தவனுய், सत्ता = தன் ஸ்வரூபத்துக்குப் பொருந்தின கைங்கரியத்திற்கு हेतुसकृज्जपेन=காரணமாக ஒரு தடவை சொல்லுவதையுடைய, द्वयेन=த்வயம் என்கிற மந்திரத்தினுல், सकलं कालं क्षिपन् = பிரபத்திக்கு மேல்பட்ட எல்லா காலத்தையும் போக்கிக் கொண்டு, वेदोत्तंस=வேதத்திற்கு தலை ஆபரணம்போலிருக்கிற, विहारसारथि=லீலைக்காக அர்ஜுநனுக்கு ஸாரதியாயிருந்த எம்பெருமானுடைய, दयागुम्भेन = தயையால் தொடுக்கப்பட்ட சரம ச்லோகத்தாலே, विस्रम्भित:=மஹாவிச்வாஸமுள்ளவனுகச் செய்யப்பட்டவனுய், இப்படி, सारज्ञ:= ஸாரங்களான அர்த்தங்களையறிந்த, कश्चिद्=ஒருவன், भुवने यदि अस्ति=இந்த உலகத்திலிருந்தால், स:=அவன், न:यूथस्य नाथ: = நம்முடைய கூட்டதிற்குத் தலைவனுவன்.

(கருத்து) மூலமந்திரத்திற்குப் பிரயோஜநம்-ஒருவன் தன் ஸ்வரூபத்தை அறிவது. த்வய மந்திரத்திற்குப் ப்ரயோஜனம் அதைச் சொல்லி பிரபத்திசெய்வதும், அது போக்கியமாயிருப்பதால், அதை எப்பொழுதும் சொல்லிக்கொண்டு காலத்தைப் போக்குவதும். சரமச்லோகத்தின் பிரயோஜநம்-தான் செய்த பிரபத்தியாலே பிரீதியடைந்த எம்பெருமான் தன்னைக் கட்டாயம் இரக்ஷிப்பன் என்று மஹாவிச்வாஸமுள்ளவனுய்ச் செய்யப்படுவது. இப்படி ஒருவன் தன் ஸ்வரூபத்தைத் தெரிந்து, பிரபத்தி பண்ணி, மஹாவிச்வாஸத்துடன் பின் காலம் எல்லாம் போக்குகிறவனுயிருந்தால், அவனே நம்முடைய ஸம்பிரதாயத்தை பிரவர்த்தநம் பண்ணத்தகுந்தவன்.

குறிப்பு:-(1) ''विहारसारथि''என்பதால், நம்மைப் போல கர்மத்துக்கு உட்பட்டு, அர்ஜுநனுக்கு வண்டியோட்டவில்லை, லீலையாக அந்த வேலை செய்தான் என்று காட்டப்படுகிறது. ஏனென்றால், அவனே வேதமானது தலையாபரணம்போல் பிரீதியுடனே காட்டுகிறது.

(2) दयागुम्भेन=என்பதால், எம்பெருமான் சரம ச்லோகத்தாலே பிரபத்தி மார்க்கத்தை தன் தயையினாலேயே வெளியிட்டான் என்று காட்டப்படுகிறது. (9)

3-வது பிரதாந பிரதிதந்திராதிகாரம்

அவ- இப்படிக் கிரந்தத்திற்கு விஷயத்தையும் பிரயோஜநத்தையும் சொல்லி, மேல் நான்கு அதிகாரங்களால் தத்துவ நிரூபணம் செய்கிறார். தத்துவங்கள் மூன்று-எம்பெருமான், ஜீவன்கள், பிரகிருதி-என்று. அவைகளுள் முதல் அதிகாரத்தால் எம்பெருமானுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் உள்ள உறவைச் சொல்லுகிறார்-

आधेयत्वप्रभृतिनियमैरादिकर्तुः शरीरं
सत्तास्थेमप्रयतनफलेष्वेतदायत्तमेतत् ।
विश्वं पश्यन्निति भगवति व्यापकादर्शदृष्टे
गम्भीराणामकृतकगिरां गाहते चित्तवृत्तिम् ।। १० ।।

(ப-ரை) भगवति - எம்பெருமான், व्यापकादर्शदृष्टे=மூல மந்திரமாகிய கண்ணாடியிலே பார்க்கப்படும்பொழுது, एतत् विश्वं = இந்த உலகமானது, सत्ता=ஒரு வஸ்துவாக உண்டாவது, स्थेम=உண்டானது அப்படியே இருப்பது, प्रयतन=ஒரு வேலை செய்வது, फलेषु = எம்பெருமானுக்குப் பிரீதி உண்டாக்குவதான பலன்-இந்த விஷயங்களில், एतदायत्तम्=இவனுக்கு உட்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால், आधेयत्वप्रभृति=அவனால் தூக்கப்படுவது முதலானவைகளுடைய, नियमैः=எப்போதுமிருப்பதாலே, आदिकर्तुः शरीरं=அதற்கு முதல்காரணமான எம்பெருமானுக்கு உடம்பு इति=என்று, पश्यन्=பார்க்கிறவன், गम्भीराणाम्=ஆழமான, अकृतकगिरां=ஒருவனாலும் செய்யப்படாத சொற்களாகிய வேதத்தினுடைய, चित्तवृत्तिम्=உட்கருத்தை, गाहते =உள்ளபடி அறிகிறான்.

(கருத்து) உலகத்தை எம்பெருமான் ஒரு வஸ்துவாகப் பண்ணி, அது அப்படியேயிருக்கும்படி தன் ஸ்வரூபத்தாலும் ஸங்கல்பத்தாலும் தூக்குகிறான். ஆகையால் அது தூக்கப்பட்டது. அது ஒரு வேலையைச் செய்யும்படி அதை ஏவுகிருன். அது ஏவப்பட்டது. அது செய்யும் வேலை யின் பலஞகிய பிரீதியை அவன் அடைகிருன். ஆகையால் அவன் சேஷி, அது சேஷம். இந்த மூன்றுவிதமான உறவு எப்போதும் இருக்கும். ஒருபோதும் அதை விட்டுநீங்காது. ஆகையால் உலகம் அவனுக்கு உடம்பு. இந்த விஷயங்களை மூலமந்திரத்தைக் கொண்டு ஒருவன் அறியவேண்டியது. இப்படி அறிந்தவன்தான் வேதத்தினுடைய உட்கருத்தை அறிந்தவன். இப்படி அறியாதவனுக்கு வேதத்தின் உட்கருத்து தெரியாது.

குறிப்பு:-(1) ''गम्भीराणाम्'' என்கிற சொல்லாலே, வேதத்தின் பொருளை அறிவது கஷ்டமென்றும், அது மூலமந்திரத்தினால் ஏற்படும் சரீரம் ஆத்மா என்கிற உறவாலேயே கண்டு பிடிக்க வேண்டிய தென்றும் சொல்லப் படுகிறது. வேதத்தில் உலகமும் எம்பெருமானும் ஒன்று என்றும், வேறு தத்துவங்கள் என்றும் சொல்லுவதால் ஸந்தேஹம் உண்டாகிறது. ஆகையால் அதன் உட்கருத்தை அறிவது கஷ்டம்.

(2) உடம்பு என்பது ஒரு அறிவுள்ளவனுலே தூக்கப்பட்டு அவனுல் ஏவப்பட்டு, அவனுக்காகவே இருப்பது. இந்த அறிவுள்ளவன் அதற்கு ஆத்மா. ஆகையால் எம்பெருமான் உலகத்திற்கு ஆத்மா. அது அவனுக்கு உடம்பு.

(3) சேஷன் என்பவன் ஒருவனுக்கு அதிசயத்தைப் பண்ணுவதற் காகவே இருக்கிறவன். அதைப் பெற்றுக் கொள்ளுகிறவன் சேஷி. அதிசயமென்பது முன்னுலில்லாமல் பிறகு உண்டாகிற ஒரு விஷயம். எம்பெருமானுக்குச் செய்யும் கைங்கரியத்தாலே யுண்டாகும் அதிசயம் அவனுக்குப் பிரீதி.

(4)एतत्= என்கிற சொல்லாலே, கண்ணுலே பார்க்கிற இந்த உலகம் என்று காட்டப்படுகிறது. இதனுல் அது ஒருவனுக்கு உட்படாதது என்கிற எண்ணம் பிசகு என்றும், எப்பொழுதும் எம்பெருமானுக்கு உட்பட்டே யிருக்குமென்றும் காட்டப்பட்டது. (10)

அவ-முதல் சுலோகத்தில் சொன்ன விஷயமானது, எல்லாவாதிகளை ஜயிப்பதற்கு உதவுகிறபடியால் அது பிரதாநம் என்று கடைசி சுலோகத்தால் அருளிச் செய்கிருர்-

यद्येतं यतिसार्वभौमकथितं विद्यादविद्यातमः
प्रत्यूषं प्रतितन्त्रमन्तिमयुगे कश्चिद्विपश्चित्तमः ।
तत्रैकत्र झटित्युपैति विलयं तत्तन्मतस्थापना-
हेवाकप्रथमानहैतुककथाकल्लोलकोलाहलः ।। ११ ।।

(ப-ரை) यतिसार्वभौमकथितं= ஸ்ரீபாஷியகாரராலே சொல்லப்பட்டதும், अविद्यातमःप्रत्यूषं=அவித்யையாகிற இருட்டுக்கு விடியற்காலம் போல் இருக்கிறதுமான; एतं= இந்த, प्रतितन्त्रम् = பிரதிதந்திரத்தை, कश्चित् विपश्चित्तमः = நல்ல அறிவை உடைய ஒருவன், अन्तिमयुगे = இந்த கடைசி யுகத்தில், यदि विद्यात्=அறிவானேயாளுல், तत्र एकत्र-அவன் ஒருவனிடத்தில், तत्तन्मतस्थापना = அந்தந்த மதத்தை ஸ்தாபிப்பதில், हेवाक= குதூஹலத்தால், प्रथमान = பரவுகிற, हैतुककथा = ஹைதுகர்களுடைய வாதமாகிற, कल्लोल= அலைகளுடைய, कोलाहलः= இரைச்சலானது, झटिति= சீக்கிரத்தில், विलयम् उपैति = இருந்தவிடம் தெரியாமல் போகிறது.

(கருத்து) ஸ்ரீபாஷியகாரர் அருளிச்செய்த இந்த பிரதிதந்த்ரத்தை ஒரு புண்ணியத்தாலே அறிந்தவனிருக்கிறவிடத்தில் வாதிகளுடைய வாதங்கள் இருந்தவிடம் தெரியாமல் போய்விடும்.

குறிப்பு:-(1) பிரதிதந்திரம்-ஒரு ஸித்தாந்தத்திலேயே உள்ளதாய், வேறு ஸித்தாந்தங்களிலில்லாததான ஒரு விஷயம்.

(2) விடியற்காலம் வந்தவுடன் இராத்திரியின் இருட்டுப் போவதுபோல், இந்த பிரதிதந்திரத்தாலே எம்பெருமானை அடைவதற்கு விரோதியான பாபங்கள் போய், அவனை அடைவதற்கு வேண்டிய உபாயங்களைச் செய்ய அதிகாரமுண்டாகும். இருட்டுப் போல் பாபங்கள், விடியற்காலம்போல் இந்த பிரதிதந்திரம். மேல் வரும் பகல்போல், உபாயத்தைச் செய்வதும், எம்பெருமானை அடைவதும்.

(3) கடைசி யுகத்தில் என்பதால், மற்ற யுகங்களில் அதை எல்லாரும் ஒப்புக்கொண்டவர்களென்றும், இந்த யுகத்தில் அதை ஒப்புக் கொள்பவர்கள் கர்மத்தினுல் குறைந்திருக்கிருர்களென்றும் காட்டப்படுகிறது.

(4) यतिसार्वभौमक्थितं=என்பதால், இது ஸம்பிரதாயத்தால் நமக்கு வந்திருக்கிறதென்று காட்டப்படுகிறது. क्थितं என்கிற சொல்லாலே இதை ஸ்ரீ பாஷியகாரரும் தாம் சொல்லவில்லை என்றும், இது ஸூத்திரகாரரின் அபிப்பிராய மென்றும், அதையே வெளிப்படுத்தினர் என்றும் காட்டப் படுகிறது.

विपश्चित्तम:=என்பதின் கருத்து- विपश्चित्=(இதை அறிந்தவன்) எம்பெருமானை அடைவதற்கு விரோதியான பாபங்களிலிருந்து விடுபவன், विपश्चित्तम:= (இதை மிகவும் நன்ருய் அறிந்தவன்) வாதிகளை ஜயிப்பவன், என்று. (11)

4-வது அர்த்தபஞ்சகாதிகாரம்

அவ:- இதில் கீழ் அதிகாரத்தில் சொன்ன உறவோடுகூட, ஐந்து விஷயங்களை அறியவேண்டியதென்றும், அவைகளை மூலமந்திரம் எந்த எந்த விடங்களில் சொல்லுகிறதென்றும் முதல் சுலோகத்தால் அருளிச் செய்கிருர்.—

आदौ प्राप्यं परममनघं प्राप्तृरूपं च मादा
विष्टोपायं त्वयननमसोरीप्सितार्थं चतुर्थ्याम् ।
तद्व्याघातं ममकृतिगिरि व्यञ्जयन्तं मनुं तं
तत्प्रायं च द्वयमपि विदन् सम्मतः सर्ववेदी ।। १२ ।।

(ப-ரை) आदौ = அஎன்பதை முதலாக உடைய சொற்களில், (அகாரத்திலும், நாராயண என்கிற சொல்லிலும்) अनघ=தோஷமில்லாத தாயும், परमम् = மிகவும் உயர்ந்ததாயுமிருக்கிற, प्राप्यं = அடையவேண்டிய வஸ்துவையும், मादौ= மஎன்கிற எழுத்துக்களிலும், நர என்கிற சொல்லி லும், प्राप्तृरूपं= அடைகிறவனுடைய ஸ்வரூபத்தையும், अयननमसो:तु = அயநம் நமஸ் என்கிற சொற்களில், इष्टोपायं= ஜீவனுக்கு இஷ்டமான உபாயத்தையும், चतुर्थ्याम्=நாராயண என்கிற சொல்லிலிருக்கிற நான்காம் வேற்றுமையில், ईप्सितार्थं = அடைய வேண்டுமென்று ஆசைப்படுகிற பொருளையும், ममकृतिगिरि = மமகாரத்தைச் (என்னுடையது) சொல்லுகிற சொல்லில், तद्व्याघातं=அதற்கு விரோதியையும், व्यञ्जयन्तं=காட்டுகிற,

तं मनुं=அந்த மூல மந்திரத்தையும், तत्प्रायं च= அது போலிருக்கிற, द्वयम्= த்வயத்தையும், अपि=என்பதால் சரம சுலோகத்தையும், विदन् =அறிகிறவன் सर्ववेदी= எல்லாவற்றையும் அறிந்தவனுக, सम्मत:= ஒப்புக் கொள்ளப் பட்டவன்.

(கருத்து) ஒருவன் அறியவேண்டிய விஷயங்கள் ஐந்து- அடையவேண்டியவன் எம்பெருமான்; அடைகிறவன் ஜீவன், அடைவதற்கு உபாயம் எம்பெருமானும், ஜீவன் செய்யும் பிரபத்தியும்; அவன் அடையவேண்டிய பொருள் எம்பெருமானுடைய கைங்கரியம்; அதை இதுவரையில் அடையாததற்குக் காரணம் அவனுடைய 'என்னுடையது' என்கிற எண்ணம். இவைகளைக் காட்டுகிற மூன்று ரஹஸ்யங்களையும் அறிந்தவனே அறியவேண்டிய எல்லாம் தெரிந்தவன்.

குறிப்பு-சுலோகத்தில் மமகாரத்தைச் சொன்னபோதிலும், அதற்குக் காரணமான அஹங்காரமும் சொல்லப்படுகிறது. அஹங்காரம் என்ருல், உடம்பை ஆத்மாவாக எண்ணுவது. மமகாரம் என்பது-உடம்பைச் சேர்ந்தவைகளைத் தன்னுடையவைகளென்று எண்ணுவது.

(2) तम् =பிரஸித்திமான, இதை ஒன்றை அறிவதிஞலேயே, அறியவேண்டியவைகள் எல்லாம் அறியப்படுகிறது என்கிற பிரஸித்தியை உடையது என்று கருத்து.

அவ:- மோக்ஷம் வேண்டும் என்று ஆசைப்படுகிறவன், தான் கீழ்ச் சொல்லிய ஐந்து அர்த்தங்களை அறியவேண்டியவைகளாக நினைத்து, பிரபத்தியைச் செய்யவேண்டும் என்று தீர்மானம் பண்ணுவது அந்த அறிவுக்கு பிரயோஜநம் என்று காட்டி, அவைகளை நினைக்கவேண்டிய விதத்தை அதிகாரத்தின் கடைசி சுலோகத்தால் அருளிச்செய்கிருர்:-

प्राप्यं ब्रह्म समस्तशेषि परमं प्राप्ताऽहमस्योचित:
प्राप्तिर्दायधनक्रमादिह मम प्राप्ता स्वत: सूरिवत् ।
हन्तैनामतिवृत्तवानहमहम्मत्या विमत्याश्रय:
सेतु: सम्प्रति शेषिदम्पतिभरन्यासस्तु मे शिष्यते ।। १३ ।।

(ப-ரை) प्राप्यं=(நான்) அடையவேண்டியதோ, परमं=மிகவும் உயர்ந்த தாயும், समस्तशेषि = எல்லாருக்கும் சேஷியாயும், இருக்கிற,

ब्रह्म=எம்பெருமான்; प्राप्ता अहम्=அடைய வேண்டியவனுன நான், अस्योचित: =அடைய வேண்டிய எம்பெருமானுக்குத் தகுந்தவன். प्राप्ति:= அடைவதானது, दायधनक्रमात्= தகப்பனுருடைய ஸொத்தானது உறவினு லேயே பிள்ளைக்கு வருவது போலவும், सूरिवत्=நித்தியஸூரிகளுக்கு அவனுடைய கைங்கரியம் கிடைத்திருப்பது போலவும், मम=எனக்கு इह=(பிரயாஸப்பட்டு கிடைக்கும் ஸ்வர்க்கம்போல் இல்லாமலிருக்கிற) ப்ராப்யத்தில், स्वत:=ஸ்வரூபத்தோடு சேர்ந்ததாய் தானுகவே, प्राप्ता= கிடைக்க வேண்டியது, हन्त=ஐயோ! अहम्मत्या=அஹங்காரத்தாலே (உண்டான) विमत्याश्रय: =தப்பெண்ணத்திற்கு இருப்பிடமாய்க் கொண்டு, अहम्=நான், एनाम्=இதை, अतिवृत्तवान्= இழந்திருக்கிறேன். सम्प्रति= இப்பொழுது, मे= எனக்கு, शेषिदम्पति=சேஷிகளான தம்பதிகளிடத்தில் செய்யவேண்டிய, भरन्यास:=பிரபத்தியாகிற, सेतु:=உபாயமானது, शिष्यते=பாக்கியிருக்கிறது.

(கருத்து) நான் இதுவரையில் எம்பெருமானிடம் போகாததற்கு என்ன காரணம் என்று விசாரிக்கையில், அது எம்பெருமானுடைய குற்றமன்று; ஏனென்ருல், அவன் மிகவும் உயர்ந்தவன், அவன் எனக்கு சேஷி, என்னை ரக்ஷிப்பதற்கு ஸித்தமாய் இருக்கிருன். என்னுடைய குற்றமும் அன்று; ஏனென்ருல், நான் அவனுடைய சேஷனுனதாலேயும், ஸ்வபாவத்தாலே நான் தோஷமில்லாதவனுனதாலும், நான் அவனிடம் போகத்தகுந்தவன். அவனை அடைவது கஷ்டப்பட்டு கிடைக்கவேண்டுமோ என்ருல், அதுவு மில்லை. அது தானுகவே வரவேண்டியது. ஆகையாலிதுவரையில் அதை இழந்ததற்குக் காரணம் என்னுடைய தப்பெண்ணமே. ஆகையால் நான் இப்போது செய்யவேண்டியது அவன் திருவடிகளில் விழுந்து என் பிழைகளைப் பொறுக்கவேணுமென்று வேண்டுவதாகிய பிரபத்திதான் பாக்கியிருக்கிறது.

குறிப்பு:—(1) எம்பெருமான் தோஷமுள்ளவனுயும் குணமில்லாதவனு யும் நம்மோடு ஸம்பந்தமுமில்லாதவனுயுமிருந்தால், அப்போது அவனை அடையவேண்டியதில்லை; அவன் அப்படி இல்லை என்று காட்டுவதற்காக परमं=என்றும், समस्तशेषि=என்றும் சொல்லப்பட்டது.

(2) दायधन=உதாஹரணமானது உலக வழக்கம்; இது பரலோக விஷயங்களில் வரக்கூடுமோ என்கிற ஸந்தேஹத்தைத் தீர்ப்பதற்காக நித்யஸூரி உதாஹரணம் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது.

(3) शेषिदम्पति भरन्यास:=என்பதால் பிராட்டியும் எம்பெருமானுமாகிய இருவரிடத்திலேயே பிரபத்தி செய்யவேண்டுமென்று காட்டப்படுகிறது.

(4) ஸேது என்பது ஒரு ஆற்றில் இக்கரையிலிருந்து அக்கரைக்குப் போவதற்கு உபாயமான பாலத்தைச் சொல்லுகிறது. இங்கு ஸம்ஸாரமாகிய இக்கரையிலிருந்து மோக்ஷமாகிய அக்கரைக்குப் போவதற்குப் பிரபத்தி உபாயமாயிருப்பதால், அது ஸேது என்று சொல்லப்படுகிறது. (13)

5-வது தத்துவத்ரயாதிகாரம்

அவ:- கீழ் இரண்டு அதிகாரங்களில் சொன்ன விஷயங்களில் அடங்கிய மூன்று தத்துவங்களைப் பற்றிச் சில தப்பு எண்ணங்கள் போவதற்காக மறுபடியும் விசாரிக்கபடுகிறது:-

प्रकृत्यात्मभ्रान्तिर्गलति चिदचिल्लक्षणधिया
तथा जीवेशैक्यप्रभृतिकलहस्तद्विभजनात् ।
अतो भोक्ता भोग्यं तदुभयनियन्तेति निगमैः
विभक्तंनस्तत्त्वत्रयमुपदिशन्त्यक्षतधियः ॥ १४ ॥

(ப-ரை) प्रकृति = உடம்பாயும் இந்திரியங்களாயும் மாறியிருக்கிற பிரகிருதியில், आत्मभ्रान्तिः=ஆத்மா என்கிற மயக்கம், चिदचिल्लक्षणधिया அறிவுள்ளவர்களுடையவும் அறிவில்லாதவைகளுடையவும் லக்ஷணங் களுடைய அறிவினால், गलति=தானாகவே போய்விடும். तथा=அப்படியே, जीवेशैक्य प्रभृतिकलहः=ஜீவனும் ஈஶ்வரனும் ஒன்று என்பது முதலான விஷயங்களில் உண்டாகும் கலஹமும், तद्विभजनात्=ஜீவனையும் ஈஶ்வரனையும் பிரித்துச் சொல்லுவதினால், गलति=போய்விடும். (अतः- ஆகையினாலே) இந்த எண்ணங்கள் போவதற்காக, भोक्ता=போகத்தை அடைகிறவன், (அறிவுள்ளவன்) भोग्यं=போகத்தைக்கொடுப்பது, (அறிவில்லாதது) तदुभयनियन्ता=இவையிரண்டையும் நியமநம் பண்ணு கிறவன், (எம்பெருமான்) इति=என்று,निगमैः=வேதங்களால், विभक्तं= பிரிக்கப்பட்டிருக்கிற, तत्त्वत्रयम् = மூன்று தத்துவங்களை, अक्षतधियः= ஒன்றாலும் கலங்காத அறிவை உடைய நம்முடைய ஆசாரியர்கள், नः=நமக்கு, उपदिशन्ति-உபதேசம் செய்கிறார்கள்.

(கருத்து) உலகத்தில் சில தப்பெண்ணங்கள் இருக்கின்றன-உடம்பே நான், எம்பெருமானென்று ஒருவன் கிடையாதென்றும், நானும் எம்பெருமானும் ஒன்று என்றும், நான் ஒருவனுக்கும் உட்படாதவன் என்றும். பிரகிருதி, ஜீவன், எம்பெருமான் ஆகிய இவர்களைப் பிரித்து இவைகளின் லக்ஷணங்களைச் சொல்லுவதால், இந்தத் தப்பெண்ணங்கள் போய்விடுகின்றன. வேதமே அவைகளைப் பிரித்துச் சொல்லுகிறது. இவைகளை நம்முடைய ஆசாரியர்கள் நமக்குச் சொல்லிக் கொடுத்திருக்கிறார்கள்.

குறிப்பு:- உடம்பே ஆத்மா என்கிற எண்ணம் படிக்காதவர்களுக்கு வருகிறது. ஜீவனும் எம்பெருமானும் ஒன்று என்கிற எண்ணம் படித்தவர்களுக்கு வருகிறது. அது போவது வருத்தமென்று காட்டுவதற்காக ஒன்றை भ्रमம் என்றும், மற்றொன்றை कलहं என்றும் சொல்லியிருக்கிறது. (14)

அவ:- இந்த மூன்று தத்துவவிஷயமான விசாரம் பண்ணினது போதுமா? ஸ்ரீபாஷியத்திற்குப் பின்னால் உண்டாகும் மதங்களால் கலக்கங்கள் வருமே, அவைகள் எப்படிப் போகுமென்பதற்கு, அதிகாரத்தின் கடைசி சுலோகத்தால் பதில் சொல்லுகிறார்:-

आवापोद्वापतः स्युः कतिकति कविधीचित्रवत् तत्तदर्थे-
ष्वानन्त्यादस्तिनास्त्योरनवधिकुहनायुक्तिकान्ताः कृतान्ताः ।
तत्त्वालोकस्तु लोप्तुं प्रभवति सहसा निस्समस्तान् समस्तान्
पुंस्त्वे तत्त्वेन दृष्टे पुनरपि न खलु प्राणिता स्थाणुतादिः ।। १५ ।।

(ப-ரை) आवाप-ஒன்றைக் கொண்டுவந்து சேர்ப்பது, उद्वापतः- இருக்கிற ஒன்றை எடுத்துவிடுவது, ஆகிய இவைகளால், तत्तदर्थेषु - அந்தந்த அர்த்தங்களில், अस्ति नास्त्योः-இது இருக்கிறது இது இல்லை என்று பிரயோகம் பண்ணுவதற்கு, आनन्त्यात् - முடிவில்லாமையாலே, अनवधि- எல்லையில்லாத, कुहनायुक्ति- கபடமான யுக்திகளால், कान्ताः- நல்லது போல் தோன்றுகிற, कति कति-சில சில, कृतान्ताः- ஸித்தாந்தங்கள், कविधी चित्रवत् -கவிகளுடைய புத்தியினுடைய வேறுபாட்டால் உண்டான காவியங்கள் போல், स्युः- உண்டாகின்றன. (ஆனபோதிலும்) निस्समः-ஒப்பில்லாத, तत्त्वालोकः-தத்துவங்களுடைய அறிவானது, तान् समस्तान्-அவைகள் எல்லாவற்றையும், सहसा-உடனே लोप्तुम् - இருந்த

விடம் தெரியாதபடி போக்குவதற்கு प्रभवति-சக்தியுள்ளதாயிருக்கிறது. पुंस्त्वे- (முன்பிருக்கிற வஸ்துவில்) 'இது கட்டையோ? புருஷனோ' என்கிற ஸந்தேஹமுண்டானபோது புருஷத்தன்மையானது,तत्त्वेन-உள்ளபடி,दृष्टे-பார்க்கப்பட்டபோது, पुनरपि-மறுபடியும், स्थाणुतादिः-இது கட்டை முதலானவைகள் என்கிற எண்ணம், न प्राणिता - உயிருடன் இருப்ப தில்லை.

(கருத்து) ஒரு ஸித்தாந்தத்தில் இருக்கிறவைகளில், ஒன்றை எடுத்து விடுவதாலும், வேறு ஸித்தாந்தத்திலிருந்து ஒன்றைக் கொண்டுவந்து சேர்ப்பதாலும், அதுவே வெவ்வேறு ஸித்தாந்தமாக ஆகிறது. ஒரே தத்துவத்தின் விஷயத்தில் இந்த குணமிருக்கிறது, இது இல்லையென்று சொல்லக்கூடிய விஷயங்களுக்குக் கணக் கில்லாமையால் பல பல ஸித்தாந்தங்கள் உண்டாகின்றன. எப்படி ஸ்ரீமத்ராமாயணகதை ஒன்று யிருக்க, ஒரு கவி ஒன்றை அதில் சேர்ப்பதாலும், வேறொரு கவி அதி லிருந்து ஒன்றை எடுப்பதாலும் அது வெவ்வேறு காவியமாக ஆகிறதோ, அப்படியே இந்த ஸித்தாந்தங்களும் உண்டாகின்றன. இவைகளை நல்லதுபோல் தோன்றுகிற யுக்திகளைக்கொண்டு ஸ்தாபிக்கையால் இவைகள் நல்ல ஸித்தாந்தங்கள்போல் தோன்றுகின்றன. இப்படி இருந்தபோதிலும் தத்துவங்கள் இத்தனையென்றும், அவைகளுடைய குணங்கள் இன்னவையென்றும் உள்ளபடி அறிவதால் இந்த மதங்கள் உடனே மறைந்துவிடும். கட்டையைப் போலிருக்கும் ஒரு வஸ்துவைப் பார்த்து 'இது கட்டையோ, புருஷனோ' என்று ஸந்தேஹமுண்டான போது அது புருஷன் என்பதாகத் தெரிந்தால், அது கட்டையோ என்கிற ஸந்தேஹமானது மறுபடியும் உயிருடன் இருக்காது.

குறிப்பு:-(1) தத்துவங்கள் மூன்றாயிருக்க, அவைகளில் எம் பெருமானுன தத்துவத்தை ஸாங்கியனும் பௌத்தனும் ஜைநனும் எடுத்துவிடுகிறார்கள். ஸாங்கியன் ஜீவனை ஒப்புக்கொள்ளுகிறான். பௌத்தன் ஜீவனை ஒப்புக்கொள்ளுகிறதில்லை. ஜ்ஞாநமொன்றையே சங்கரனும், யோகாசாரனென்கிற பௌத்தனும், தத்துவமென்று சொன்ன போதிலும், சங்கரன் அது நித்தியம் என்றும், ஒன்றென்றும் சொல்லுகிறான். யோகாசாரன் அதை ஒரு க்ஷணம்தான் இருக்கிறதென்றும், ஜ்ஞானப்பிர வாஹங்கள் வெவ்வேறு என்றும் சொல்லுகிறான். இப்படி சுலோகத்தில் சொன்னபடி வெவ்வேறு மதங்கள் உண்டாகின்றன.

(2) கடைசி பாதத்திற்கு வேறு விதமாயும் அர்த்தம் காட்டப்பட்டதாக

வுமாகிறது. पुंस्त्वे–பரதேவதையானது, புருஷோத்தமனுன ஸ்ரீமந்நாரயணன் என்று, तत्त्वेन–உள்ளபடி, दृष्टे–பார்க்கப்பட்டபோது, स्थाणुतादिः–அது ருத்திரனே, பிரம்மாவோ என்கிற ஸந்தேஹமானது, पुनरपि न खलु प्राणिता– மறுபடியுமிருக்கிறதில்லை.

(3) निस्सम: என்பதற்கு ஸமமில்லை யென்று பொருள். இதனுல் மேற்பட்டதுமில்லை என்று காட்டப்படுகிறது. இந்த ஜ்ஞாநத்துக்கு எதிரான ஜ்ஞாநமும், அதைப்போக்கும்படியான ஜ்ஞாநமும் இல்லை என்று கருத்து. (15)

6-வது பரதேவதாபாரமார்த்யாதிகாரம்

அவ:- இதுவரையில் எம்பெருமானுன தத்துவம் பொதுவான சொற்களாலே சொல்லப்பட்டது. அது இன்னதென்று முதல் சுலோகத்தில் காட்டப்படுகிறது:-

आत्मैक्यं देवतैक्यं त्रिकसमधिगता तुल्यतैक्यं त्रयाणाम्
अन्यत्रैश्वर्यमित्याद्यनिपुणफणितीराद्रियन्ते न सनत: ।
त्रय्यन्तैरेककण्ठैः तदनुगुणमनुव्यासमुख्योक्तिभिश्च
श्रीमान् नारायणो नः पतिरखिलतनुः मुक्तिदो मुक्तभोग्यः ।। १६ ।।

(ப-ரை) आत्मैक्यं–ஆத்மாக்கள் எல்லாம் ஒன்று, देवतैक्यं–தேவதைகளெல்லாம் ஒன்று, त्रिकसमधिगता तुल्यता– பிரம்மா, விஷ்ணு, ருத்திரன் ஆகிய த்ரிமூர்த்திகள் ஸமர்கள், त्रयाणाम् ऐक्यम्–த்ரிமூர்த்திகளும் ஒன்று, अन्यत्र ऐश्वर्यम् – இவர்களைக் காட்டிலும் வேருன ஒருவன் ஈஶ்வரன், इत्यादि– என்று சொல்லுவது முதலிய, अनिपुणफणिती:–அறிவில்லாதவர்கள் சொல்லுகிற வார்த்தைகளை, सन्त:– (இது ஸாரம், இது ஸாரமல்ல என்று இவைகளைப் பிரித்து அறியக்கூடிய) பெரியோர்கள், न आद्रियन्ते – ஸரியானவை என்று ஒப்புக்கொள்ளுகிறதில்லை. एककण्ठै:–ஒரே விதமாய்ச் சொல்லுகிற, त्रय्यन्तै:–உபநிஷத்துக்களாலும், तदनुगुण–அவைகளோடு ஒத்திருக்கிற, मनुव्यास मुख्योक्तिभि:– மநு, வியாஸர் முதலா னவர்களுடைய ஸூக்திகளாலும், अखिलतनु:–எல்லாவற்றையும் தனக்கு உடம்பாக உடையவனுகவும், मुक्तिद:–மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கிறவனுகவும்,

मुक्तभोग्यः-முக்தர்களால் அநுபவிக்கக் கூடியவனாயுமிருக்கிற,श्रीमान् नारायणः-லக்ஷ்மியுடன் சேர்ந்திருக்கிற நாராயணனே, नः-நமக்கு, पतिः-சேஷி.

(கருத்து) பரதேவதையைத் தெரியாதவர்கள் வெவ்வேறாகச் சொல்லுகிறார்கள். அதைப் பெரியோர்கள் ஒப்புக்கொள்ளுவதில்லை, வேதம் முதலான பிரமாணங்களைக்கொண்டு லக்ஷ்மியோடு கூடிய நாராயணனே பரதேவதை என்று பெரியோர்கள் தீர்மானம் செய்கிறார்கள்.

குறிப்பு:- (1) ஆத்மா என்கிற தத்துவம் ஒன்று என்பது யாதவப் பிரகாசன் மதம். சேதநம் என்றும், அசேதநம் என்றும் ஈசுவரன் என்றும் பிரிவுகள் இல்லை. ஒரு அவஸ்தையில் ஸத்து என்கிற ஒரே திரவியமாயிருக் கிறது. இன்னொரு அவஸ்தையில் அதுவே மூன்றாகக் காணப்படுகிறது. இது அவன் மதம். இதைக் கண்டிப்பதாலேயே பிரம்மம் ஒன்றேயிருக்கிறது என்கிற சங்கரமதமும், பிரம்மாவும் ஆத்மாவும் ஒன்று என்கிற பாஸ்கரமதமும் கண்டிக்கப்பட்டதாக ஆகின்றன.देवतैक्यं- என்பது பிரம்மா, ருத்திரன், இந்திரன், அக்கினி முதலானவர்களுக்கு ஒரே ஆத்மா உடம்புகள் மாத்திரம் வேறு என்கிற மதம். தேவதைகளுக்கு வெவ்வேறு ஆத்மாக் களிருந்தாலும், பிரம்மாவும், ருத்திரனும் விஷ்ணுவும் ஜ்ஞாநத்தாலும், சக்தியாலும், மற்ற குணங்களாலும் ஸமம் என்று ஒரு மதமுண்டு. இந்த மூன்று பேர்களுடைய ஸ்வரூபம் ஒன்று; ஒருவனே மூன்று விதமாய்த் தோன்றுகிறான் என்று ஒரு மதம். இந்த மூன்று பேர்களுக்கும் மேற்பட்ட வனாய் பரமசிவன் என்று ஒரு தேவதையிருப்பதாக ஒரு மதம்; இது சைவர்களின் மதம். சுலோகத்தில் ''ஆதி'' என்கிற சொல்லால் வேறு மதங்களும் இருப்பதாகக் காட்டப்படுகிறது. அவைகளாவன- த்ரிமூர்த்தி களில் ப்ரம்மாவே பரதேவதை என்றும், ருத்திரனே பரதேவதை என்றும், பிராட்டியை விட்டு நாராயணனே பரதேவதை என்றும்.

(2) ''अखिलतनुः'' என்பதால், வேதத்தில் ஜகத்காரணத்தையும், உபாஸநங்களையும் சொல்லுகிற இடங்களில் ருத்திரன் முதலானவர்களைச் சொன்னபோதிலும், அவர்கள் நாராயணனுக்கு உடம்புகளாயிருப்பதால், அவர்கள் பரதேவதை அன்று, அவர்களுக்கு ஆத்மாவான நாராயணனே பரதேவதை என்று காட்டப்படுகிறது.

(3) தேவதை என்பது ஒரு ஜீவனால் ஆராதிக்கப்பட்டு, அவன் வேண்டுவதைக் கொடுக்குமவன். தேவதைகளுக்குள்ளே மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கிறவன் நாராயணனேயாகையால் அவனே பர-எல்லாருக்கும் மேலான, தேவதை.

(4) ‘‘अनिपुण’’ என்கிற சொல்லுக்கு, நல்ல யுக்திகளைக் கொண்டு விசாரிக்காதவர்கள் என்று பொருள். இதனால் கீழே சொன்ன மதங்கள், அப்படி விசாரிக்கப்பட்டவைகள் அன்று என்று கருத்து.

(5) உம்முடைய மதம் இப்படி விசாரிக்கப்பட்டதோ என்கிற கேள்விக்கு ‘सन्त:’ என்கிற சொல் பதில் சொல்லுகிறது. இது ஸாரம், இதில் ஸாரமில்லை என்று பிரித்து அறிய சக்தியுள்ளவர்கள் தம்முடைய மதத்தை ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று கருத்து.

(6) நீர் சொல்லுவதற்கு என்ன பிரமாணம் என்கிற கேள்விக்கு ‘‘त्रय्यन्तैरेककण्ठै:’’ என்கிற சொற்கள் பதில் சொல்லுகின்றன, இதற்குப் பிரமாணங்கள் வேதாந்தங்கள் என்றும், பன்மைச் சொல்லாலே எல்லா உபநிஷத்துகளும் இதையே சொல்லுகின்றன என்றும், அவைகளுக்குள்ளே இந்த விஷயத்தால் ஒரு விரோதமில்லை என்றும் காட்டப்படுகிறது.

(7) லிங்கம் முதலான புராணங்கள் வேறு விதமாய்ச் சொல்லவில்லையா என்பதற்கு ‘तदनुगुण’ என்கிற சொல் பதில் சொல்லுகிறது. வேதமொன்றே பிரமாணமாகையால், அதற்கு விருத்தமானவைகள் பிரமாணங்கள் அன்று என்றும், லிங்கம் முதலானவைகள் வேதத்துக்கு விருத்தங்களாய் இருப்பதால், அவைகள் பிரமாணங்கள் அன்று என்றும் கருத்து. உபநிஷத்துக் களுக்கு ஒத்து இருப்பதால் மநுஸ்மிருதியும், மஹாபாரதமும் பிரமாணங்கள். ‘‘मुख्योक्तिभि:’’ என்பதால், ஸ்ரீமத்ராமாயணமும், விஷ்ணு புராணமும், ஸ்ரீபாகவதமும் சௌநகஸ்மிருதியும் பிரமாணங்கள் என்று காட்டப்படுகிறது. (16)

அவ:- நாராயணனே பரதேவதையாகையாலே அவனைத் தவிர, வேறொருவனையும் எந்த விஷயத்திலும் நமக்கு ரக்ஷகன் என்று எண்ணக் கூடாதென்று காட்டுவதற்காக அதிகாரத்தின் கடைசி சுலோகம்:-

जनपदभुवनादिस्थानजैत्रासनस्थषभेषु-
वनुगतनिजवार्तं नश्वरेष्वीश्वरेषु ।
परिचितनिगमान्त: पश्यति श्रीसहायं
जगति गतिमविद्यादन्तुरे जन्तुरेक: ।। १७ ।।

(ப-ரை) जनपद-தேசங்கள், भुवन-உலகங்கள்,आदि-இவைமுதலான, स्थान-இடங்களில், जैत्रासनस्थेषु -அவைகளில் உள்ளவர்களை ஆளுவதற்குத் தகுந்த ஸிம்ஹாஸநங்களிலிருந்த, ईश्वरेषु-ஈசுவரர்கள், अनुगतनिजवार्तम्- தங்களுடைய கதைகளும் தங்களுடன்போகும்படி नश्वरेषु-நாசத்தை யடையும் போது, अविद्यादन्तुरे- அவித்யை நிறைந்திருக்கிற, जगति- இந்த உலகத்தில், परिचितनिगमान्त:- வேதாந்தங்களை அடிக்கடி படிக்கிற, एक:जन्तु:- ஒரு ஜந்துவானவன், श्रीसहायम्- ஸ்ரீமந் நாராயணனை, गतिम्-ரக்ஷகனாக, पश्यति-பார்க்கிறான்.

(கருத்து) உலகத்தில், தங்களுக்கு ரக்ஷகராக வெவ்வேறு ஜீவன்களை அறிவில்லாதவர்கள் தேடுகிறார்கள், அவர்களில் சிலர் தேசத்திற்கு அதிபதியான ராஜாவை; சிலர் மூன்று உலகங்களுக்கும் அதிபதியான இந்திரனை; சிலர் அண்டத்திற்கு அதிபதியான பிரம்மாவை. இந்த அதிபதிகள் எல்லாரும் தங்களுடைய காலங்கள் முடிந்தவுடன் போய்விடுகிறார்கள். அவர்களுடைய கதைகளும் அவர்களுடன் பின்னாலே போய்விடுகிறது. ஆகையால் அவர்களைத் தங்களுக்கு ரக்ஷகராக எண்ணுவது பிசகு. உபநிஷத்துக்களை நன்றாய்ப் படித்தவன் ஸ்ரீமந்நாராயணனையே ரக்ஷகனாகத் தேடுவன். உலகத்தில் அவித்யையினால் வெகு ஜநங்கள் மயங்கி இருந்தபோதிலும் இதைத் தெரிந்தவன் ஒருவனாவது இருப்பன்.

குறிப்பு:- (1) जनपद-என்றும்,भुवन-என்றும் பிரித்துச்சொன்னதாலே, ஒரு தேசத்தின் அதிபதிக்கு வேறு தேசத்திலும், ஒரு லோகத்தின் அதிபதிக்கு வேறு உலகத்திலும், ஒரு அண்டத்தின் அதிபதிக்கு வேறு அண்டத்திலும் அதிகாரமில்லை என்று காட்டப்படுகிறது.

(2) ''जैत्रासनस्थेषु'' என்று சொன்னதால், அந்த அந்த அதிபதிகளுக்குத் தங்களுக்குத் தகுந்த அதிகாரத்தைச் செலுத்துவதற்காகவே அவர்களுக்கு ஸிம்மாஸநம் கிடைத்திருக்கிறது, அவர்களுடைய ஸ்வபாவத்தினால் அவைகள் வந்ததன்று என்று காட்டப்படுகிறது.

(3) இந்த உலகத்து ராஜாவோடும், இந்திரனோடும் சேர்த்து பிரம்மாவைச் சொன்னதினால், குறித்த காலம் போனவுடன் மற்றவர்களைப் போல அவனும் போய்விடுகிறானென்று காட்டப்படுகிறது. ஆகையால் அவன் பரதேவதை அன்று என்று ஏற்படுகிறது.

(4) இங்கு அவித்யை என்பது ஒருவன் முன் செய்த கர்மம். அதனுல் ஒருவன் வேதாந்தங்களைப் படிக்காமலும், ரக்ஷிக்கத் தகுதியில்லாதவனை ரக்ஷகனுக எண்ணிக் கொண்டுமிருக்கிருன்.

(5) 'पश्यति' என்று நிகழ்காலச் சொல்லாலே நாராயணனையே ரக்ஷகனுக எண்ணுகிறவனை நாம் இப்போதும் பார்க்கிருேம். முன் காலத்திலும் அப்படிப்பட்டவன் இருந்தான். இனி மேலும் இருப்பன் என்று காட்டப்படுகிறது.

(6) ஒரு தடவை வேதாந்தங்களைப் படிப்பது போதாது என்றும், அதை அடிக்கடி படிக்கவேண்டியதென்றும், அப்படிச் செய்கிறவனுக்குத்தான் உண்மையான அர்த்தம் தெரியுமென்றும் "परिचित" என்கிற சொல்லால் காட்டப்படுகிறது. (17)

7-வது முமுக்ஷுத்வாதிகாரம்

அவ:- இப்படி நான்கு அதிகாரங்களால், தத்துவங்களைச் சொல்லி மேல் ஆறு அதிகாரங்களால் உபாயங்களை விசாரிக்கிருர். அவைகளில் இந்த அதிகாரத்தில் முமுக்ஷுவின் லக்ஷணத்தைச் சொல்லுகிருர்:-

कालावर्तान् प्रकृतिविकृतीः कामभोगेषु दोषान्
ज्वालागर्तप्रतिमदुरितोदर्कदुःखानुभूतिम् ।
याथातथ्यं स्वपरनियतं यच्च दिव्यं पदं तत्
काराकल्पं वपुरपि विदन् कस्तितिक्षेत बन्धम् ? ॥ १८ ॥

(ப-ரை) कालावर्तान्-சுழல்கள்போல் திரும்பித் திரும்பி வருகிற காலங்களையும், प्रकृतिविकृतीः-பிரகிருதியையும், அதிலிருந்து உண்டான மஹத் முதலானவைகளையும், कामभोगेषु दोषान्-இந்த லோகத்திலும், பரலோகத்திலும் இருக்கும் போகங்களில் தோஷங்களையும், ज्वालागर्त प्रतिम-நெருப்பு நிறைந்த குழிபோலிருக்கும், दुरित-பாபங்களுக்கு, उदर्क-பலன்களான, दुःखानुभूतिम्-துக்கத்தின் அநுபவத்தையும், स्वपरनियतम्-தன்னிடத்திலும் எம்பெருமானிடத்திலும் எப்போதும் சேர்ந்திருக்கும், याथातथ्यं-உண்மையான ஸ்வபாவத்தையும், यत् तत्- பிரஸித்தமான, दिव्यं पदं च-பரமபதத்தையும், काराकल्पम्-ஜெயில்போலிருக்கும் वपुरपि-

உடம்பையும், विदन्-அறிகிற, कः-எவன், बन्धम् -கர்மத்திஞல் கட்டுப்பட்டிருப்பதை, तितिक्षेत-பொறுப்பன்.

குறிப்பு:- (1) சுலோகத்தில் சொன்னவைகளை உள்ளபடி தெரிந்த எவன் தான் கர்மபந்தத்தைப் பொறுப்பன், ஒருவனும் பொறுக்கமாட்டானென்று கருத்து.

(2) காலத்தைச் சுழலாகச் சொன்னதால், அதில் அகப்பட்டவன் அடிக்கடி பிறந்து, கிழத்தனத்தை அடைந்து இறந்துபோகிருன் என்றும், வருஷரூபமான காலமானது வெயிற்காலமாயும், மழைகாலமாயும், குளிர்காலமாயும் இருந்து வருத்தத்தை உண்டு பண்ணுவதுபோல், பிறப்பு முதலானவைகளால் அவனுக்குத் துன்பத்தை உண்டுபண்ணுகிற தென்றும், இதற்கு ஒய்வு கிடையாதென்றும், அதிலிருந்து தன் இச்சையால் வெளிக்கு வரமுடியாதென்றும் காட்டப்படுகிறது.

(3) பிரகிருதியானது பிரளயகாலத்தில், ஜீவனுடைய குணமான ஜ்ஞாநத்தை மிகவும் சுருங்கும்படி செய்து அவனை அறிவில்லாததைப் போல் செய்கிறது.

(4) 'विकृती:' என்பதால், பிரகிருதியிலிருந்து உண்டான மஹத் முதலானவைகள் ஜீவனுக்கு உடம்பு முதலானவைகளாயிருந்து, அவனு டைய அறிவைக் குறைத்துப் பலவிதங்களான தொந்திரவுகளைச் செய் கின்றன என்று காட்டப்படுகிறது.

(5) விஷய போகங்களின் தோஷங்கள் மூலத்தில் சொல்லப் பட்டிருக்கின்றன.

(6) '' याथातथ्य'' என்பதால், தனக்கும், எம்பெருமானுக்கும் இருக்கும் உறவும், அதஞல் அவனுக்குக் கைங்கரியம் செய்வதாகிய பாக்கியத்தை அடையக்கூடியதான தனக்கு இயற்கையான இருப்பும் காட்டப்படுகிறது.

(7) '' यत् तत्'' என்பதால், முன் சொன்ன குற்றங்கள் பரமபதத்தில் ஒன்றுமில்லை யென்றும், எல்லா நல்ல விஷயங்களுமிருக்கின்றன என்றும் சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லுகிற பிரஸித்தி காட்டப்படுகிறது.

(8) உடம்பைச் சிறையாகச் (ஜயிலாக) சொன்னதால், ராஜாவின் பிள்ளை சிறையில் இருப்பதுபோல், நித்தியஸூரிகளோடு கூட இருக்கத் தகுந்த தான் இந்த உடம்பிலிருக்கிருனென்றும், அதஞல், அவனுக்குக் கிடைக்கக்கூடிய கைங்கரியத்திற்குத் தடை உண்டாயிருக்கிறதென்றும், மோக்ஷதசையில் ஒரு சரீரமோ, பல சரீரங்களோ எடுத்துக்கொண்டு

இஷ்டப்படி ஸஞ்சரிப்பது இப்பொழுது முடியாதிருக்கிறது என்றும், சேஷியான எம்பெருமானுடைய விருத்தாந்தங்களை இப்போது அறிய முடியாதென்றும், இருக்கிற இடத்தினுடைய பல விதக்குற்றங்களினால் அதிக அருவறுப்பாயும் பொறுக்கமுடியாததாயும் இருக்கிறதென்றும் காட்டப்படுகிறது.

(9) இதனுல் முமுக்ஷு என்பவன் தன் ஸ்வரூபத்தைத் தெரிந்து பாபங்களைச் செய்யாமல் காம்ய கர்மங்களில் வெறுப்புள்ளவனுய், பரமபதத்திற்குப் போவதில் மிகுந்த ஆவலுள்ளவனுய் அவ்விடம் போவதற்கு உபாயத்தைச் செய்யத்துடிப்பன் என்று ஏற்படுகிறது. (18)

அவ:- ஒருவன் கீழ்ச் சொல்லியபடி முமுக்ஷுவாக ஆவதற்கு முக்கியமான காரணம் எம்பெருமானுடைய ஸஹஜகாருண்யமென்று கடைசி சுலோகத்தால் அருளிச்செய்கிறுர்:-

विषमधु बहिष्कुर्वन् धीरो बहिर्विषयात्मकं
परिमितरसस्वात्मप्राप्तिप्रयासपराङ्मुखः ।
निरवधिमहानंन्दब्रह्मानुभूतिकुतूहली
जगति भविता दैवात् कश्चिज्जिहासितसम्सृतिः ।। १९ ।।

(ப-ரை) जगति–உலகத்தில், कश्चित् धीरः–கலக்கமுடியாத மனதை உடைய ஒருவன், बहिर्विषयात्मकं–ஆத்மாவைக் காட்டிலும் வேருயிருக்கிற விஷயங்களாகிய, विषमधु–விஷத்தோடுகலந்த தேனை, बहिष्कुर्वन् – தள்ளிவிட்டு, परिमितरस–கொஞ்சமான ஸுகத்தை உடைய, स्वात्मप्राप्ति–தன்னை அறிந்து ஸுகப்படுவதில், அதாவது-கைவல்யமென்கிற அநுபவத்தை அடைவதில், प्रयासपराङ्मुखः–பிரயாஸத்தை விட்டவனுய், निरवधि–அளவில்லாத, महानन्द–மிகுந்த ஆநந்தத்தைக்கொடுக்கக் கூடிய, ब्रह्मानुभूति–எம்பெருமானுடைய அநுபவத்தில், कुतूहली–மிகுந்த ஆவலுள்ள வனுய், दैवात्–எம்பெருமானுடைய அநுக்கிரஹத்தினுல், जिहासितसंसृतिः– ஸம்ஸாரத்தை விடவேண்டுமென்று ஆசையுள்ளவனுய், भविता–ஆவன்.

(கருத்து) துக்கத்தோடு கலந்த விஷயஸுகங்களையும், இப்படித் துக்கத்துடன் கலக்காமல் ஆத்மாநுபவம் முழுவதும் ஸுகமாயிருந்தாலும், அது கொஞ்சமாயிருப்பதால் அதையும் தள்ளிவிட்டு, இவைகளுக்கு

எதிர்த் தட்டாயிருக்கிற, அதாவது-துக்கத்துடன் கலப்பில்லாமலும், அளவில்லாத தாயும் இருக்கிற எம்பெருமானுடைய அநுபவத்தில் மிகுந்த ஆவலுள்ளவனுய் ஸம்ஸாரத்தை விட்டு வெளிக்கிளம்ப ஒருவன் ஆசைப் படுத்துவதற்கு பிரதாந காரணம் எம்பெருமானுடைய அநுக்கிரஹமே.

குறிப்பு:- ஒரு மலையைக் கல்லி எலியைப் பிடிப்பது போலாகும் ஆத்மாநுபவத்திற்குப் பிரயாஸப்படுவது. (19)

8-வது அதிகாரிவிபாகாதிகாரம்

அவ:- இதில் முமுக்ஷுவான அதிகாரிகள் இருவர்களென்று காட்டுகிருர்:-

मुमुक्षुत्वे तुल्ये सति च मधुविद्यादिषु यथा
व्यवस्था सम्सिद्ध्यत्यधिकृतिविशेषेण विदुषाम् ।
विकल्प्येत न्यासे स्थितिरितरविद्यासु च तथा
नियत्या वैयात्यं नियमयितुमेवं प्रभवति ।। २० ।।

(ப-ரை) विदुषाम् - பிரம்மவித்யையைச் செய்யும் அதிகாரிகளுக்கு, मुमुक्षुत्वे- மோக்ஷம் வேண்டுமென்கிற ஆசையானது, तुल्ये सति च-ஒரே விதமாயிருக்க, अधिकृति विशेषेण-அதிகாரபேதத்தாலே, मधुविद्यादिषु-மதுவித்யை முதலானவைகளில், यथा-எப்படி, व्यवस्था-இவன் இதைச் செய்ய வேண்டியது, இன்னெருவன் வேறென்றைச் செய்யவேண்டியது என்கிற ஏற்பாடு, संसिद्ध्यति-கிடைக்கிறதோ, तथा- அப்படியே, न्यासे- பிரபத்தியிலும், इतरविद्यासु च- வேறு வித்யைகளிலும், स्थिति:- இருப் பானது विकल्प्येत-அதிகாரத்துக்குத் தகுந்தபடி வேறுபடுகிறது. नियत्या:- அதிருஷ்டத்தினுடைய, वैयात्यं- இஷ்டப்படி நடக்கும் ஸ்வபாவமானது, एवं- இப்படி नियमयितु- வியவஸ்தை பண்ணுவதற்கு, प्रभवति- சக்தியுள்ளதாக இருக்கிறது.

(கருத்து) பிரம்மவித்யைகளில் சிலவற்ருல் ஒருவன் வஸு முதலான தேவக் கூட்டங்களில் சேர்ந்து ஸுகத்தை அநுபவித்து, பிறகு மோக்ஷம் அடைகிருன். சிலவற்ருல் நேராகவே மோக்ஷம் பெறுகிருன். இரண்டு பேர்களுக்கும் மோக்ஷம் வேண்டுமென்கிற ஆசை ஒன்ருயிருக்கிறது. ஆனபோதிலும், அவர்களுடைய ஆசைக்குத் தகுந்தபடி இந்த பேதம்

ஏற்படுகிறது. ஆகையால் மோக்ஷத்தை மாத்திரம் வேண்டுகிறவன் தகரவித்யை முதலானவைகளைச் செய்யவேண்டியது. மோக்ஷத்தோடு வேறொன்றை ஆசைப்படுகிறவன் மதுவித்யை முதலானவைகளைச் செய்ய வேண்டியது. இப்படியே ஒரு முமுக்ஷு பிரபத்தியைச் செய்து அதினால் பக்தி செய்வதற்கு விரோதிகளைப் போக்கி பக்தி வழியாக மோக்ஷத்தை அடைகிறான். மற்றொருவன் பக்தியில்லாமலே மோக்ஷத்தை அடைகிறான். இருவருக்கும் மோக்ஷத்தில் ஆசை ஸமம். ஆனபோதிலும் ஒருவன் ப்ராரப்தம் என்கிற கர்மம் முழுவதும் போனபிறகு மோக்ஷத்தை ஆசைப் படுகிறான். மற்றொருவன் அவைகளும் போய் உடனேயோ அல்லது, இருக்கும் உடம்பு போனபோதோ மோக்ஷத்தை வேண்டுகிறான். ஆகை யால் அவர்கள் செய்யவேண்டிய உபாயங்கள் வெவ்வேறாக இருக்கின்றன. இப்படி வெவ்வேறான ஆசையிருப்பதையும், மற்றொருவனுக்கு அப்படி இல்லாமையையும் செய்கிறது. அவரவர்களுடைய அதிருஷ்டம். அதை ஏன் இப்படி செய்கிறாய் என்று கேட்க ஒருவனுக்கும் அதிகாரமில்லை. (20)

அவ:- கீழ்ச் சொன்ன இரண்டு அதிகாரிகளுக்கு எந்த விஷயத்தில் ஸாம்மியமும், எந்த விஷயத்தில் வேறுபாடும் இருக்கிறதென்று கடைசி சுலோகத்தால் அருளிச் செய்கிறார்:-

प्रपन्नादन्येषां न दिशति मुकुन्दो निजपदं
प्रपन्नश्च द्वेधा सुचरितपरीपाकभिदया ।
विलम्बेन प्राप्तिर्भजनसुखमेकस्य विपुलं
परस्याशु प्राप्तिः परिमितरसा जीवितदशा ।। २१ ।।

(ப-ரை) मुकुन्दः- மோக்ஷங்கொடுக்கிற எம்பெருமான், प्रपन्नात् अन्येषाम्- பிரபத்தி பண்ணினவனைக் காட்டிலும் வேறானவர்களுக்கு, निजपदं- தன்னுடைய இடத்தை, न दिशति-கொடுக்கிறதில்லை. प्रपन्नश्च- பிரபந்நர்களோ, सुचरितपरीपाकभिदया-அவர்கள் செய்த புண்ணியங்களின் பலன்களின் வேறுபாட்டாலே, द्वेधा- இரண்டு வகைப்படுவர்கள், एकस्य- அவர்களுள் ஒருவனுக்கு, विलम्बेन-தாமதித்து, प्राप्तिः-அடைய வேண்டியது வரும். भजनसुखं- எம்பெருமானைத் தியாநம் பண்ணுகிற ஸுகமானது, विपुलम्- அதிகம். परस्य-மற்றொருவனுக்கு, आशुप्राप्तिः-

சீக்கிரம் பலன் கிடைக்கிறது. ஆனால், जीवितदशा- இங்கே இருக்கும் காலமானது, परिमितरसा- குறைந்த ஸுகத்தை உடைத்தாயிருக்கும்.

(கருத்து) பக்தன் பிரபந்நன் என்கிற இரண்டு அதிகாரிகளும் பிரபத்தி செய்தே மோக்ஷத்தை அடையவேண்டியது. இந்த விஷயம் இருவருக்கும் ஸமம். பிரபந்நனைத் தவிர, வேறொருவனுக்கும் எம்பெருமான் மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கிறதில்லை. ஒருவன் பக்தனுகவும், மற்றொருவன் பிரபந்நனாகவும் ஆவதற்குக் காரணம் அவனவன் செய்த புண்ணியத்தின் பலன். ஆனால், மோக்ஷம் அடைவதில் பக்தனுக்குத் தாமதம் உண்டு, பிரபந்நனுக்கு அது கிடையாது. பிரபந்நன் உடனே இந்த சரீரத்தை விடவேண்டும் என்று ஆசைப்பட்டால், எம்பெருமானுடைய கைங்கரியம் உடனே கிடைக்கும். இங்கே கொஞ்ச காலம் இருக்கவேண்டும் என்று ஆசைப்படுகிற பிரபந்நனுக்குக் கைங்கரியம் உடனே ஆரம்பித்தபோதிலும், அதினாலுண்டாகும் ஆநந்தமானது கொஞ்சமாயிருக்கும். பக்தனுக்கோ எம்பெருமானைத் தியாநம் பண்ணுவதில் மிகுந்த ஸுகமுண்டு. (21)

9-வது உபாயவிபாகாதிகாரம்

அவ:- உபாயமானது இருவகைப்படுமென்றும், அவைகளுள் பலனைக் கொடுப்பதாலே, எம்பெருமானும் அநுக்கிரஹம் பண்ண வேண்டும் என்கிற எண்ணத்தை எம்பெருமானுக்கு உண்டுபண்ணுவதால்- பக்தியும் பிரபத்தியும் உபாயங்களென்றும், எம்பெருமானே முக்கியமான உபாயமென்றும் முதல் சுலோகத்தாலே அருளிச் செய்கிறார்:-

उपाय: स्वप्राप्तेरुपनिषदधीत: स भगवान्
प्रसत्तयै तस्योक्ते प्रपदननिदिध्यासनगती ।
तदारोह: पुम्स: सुकृतपरिपाकेण महता
निदानं तत्राऽपि स्वयमखिलनिर्माणनिपुण: ।। २२ ।।

(ப-ரை) स: भगवान्-அந்த பகவான், स्व प्राप्ते:- தன்னை ஒருவன் அடைவதற்கு, उपाय:- உபாயமாக, उपनिषदधीत:-உபநிஷத்துக்களால் சொல்லப்பட்டிருக்கிறான். प्रपदननिदिध्यासनगती-பிரபத்தி பத்தி என்கிற ஜ்ஞாநங்கள், तस्य- அந்த எம்பெருமானுடைய, प्रसत्यै-பிரஸாதமுண்டாவதற்காக, उक्ते- உபநிஷத்துக்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. पुंस:-

ஒருவனுடைய, (ஒருவன்) तदारोहः-அந்த பத்தி பிரபத்திகளைச் செய்வ தானது, महता-பெரியதான, सुकृतपरिपाकेण- புண்ணியத்தின் பலத்தி னாலே, உண்டாகிறது. तत्र अपि- அந்த உபாயங்களைச் செய்வதிலும், अखिलनिर्माणनिपुणः-எல்லாவற்றையும் செய்ய ஸமர்த்தனான எம்பெருமான், स्वयं-தானே, निदानम् - காரணம்.

(கருத்து) முமுக்ஷுவுக்குக் கேட்கும் பலனைக் கொடுப்பதாலே எம்பெருமானை உபநிஷத்துக்கள் உபாயம் என்று சொல்லுகின்றன. முமுக்ஷு அநாதிகாலமாக எம்பெருமான் சொன்னவைகளைச் செய்யாம லும், செய்ய வேண்டாமென்பவைகளைச் செய்ததாலும், அவனைத் தண்டிக்கவேண்டும் என்கிற எண்ணம் எம்பெருமானுக்கு உண்டாயிருக் கிறது. அந்த எண்ணத்தை மாற்றி, முமுக்ஷுவுக்கு அநுக்கிரஹஞ் செய்யவேண்டும் என்கிற எண்ணமுண்டாவதற்காக பக்தியையோ, பிரபத்தியையோ முமுக்ஷு செய்யவேண்டுமென்று உபநிஷத்துக்கள் சொல்லுகின்றன. ஆகையால் அவைகளும் உபாயங்கள். அவை களிரண்டும் ஜ்ஞாநவிசேஷங்கள். இவன் முன்னால் எண்ணமில்லாமல் செய்த ஒரு புண்ணியத்தினால் சொன்ன உபாயங்களைச் செய்கிறான். அப்படி அவனைச் செய்யும்படி பண்ணுவதும் எம்பெருமான் தான்.

குறிப்பு:- (1) सः என்பதால், எம்பெருமான் மிகுந்த கருணையு ள்ளவ னென்றும், அவன் எல்லாருக்கும் சேஷி என்றும், அவன் ஒருவனை ரக்ஷிக்கவேண்டுமென்று எண்ணினால், அவனை ஒருவனும் தடுக்க முடியாதென்றும் உபநிஷத்துக்களில் சொல்லுகிற பொருள் காட்டப் படுகிறது. கருணையினாலேயே ஒருவனை ரக்ஷிக்கிறான்; சேஷியான தாலே ரக்ஷிக்கவேண்டியவன்; ஸ்வதந்திரனாகையாலே ரக்ஷிக்க சக்தன்.

(2) உபநிஷத்துக்களில் ஜ்ஞாநத்தாலேயே மோக்ஷம் வரும் என்று சொல்லுகிறபடியினாலேயும், பத்தி ஜ்ஞாநமாயிருப்பதாலேயும், அதன் ஸ்தாநத்தில் விதிக்கப்பட்ட பிரபத்தியும் ஜ்ஞாநமாகவே இருக்க வேண்டியது. இதைக் காட்டுவதற்கு, 'गती' என்கிற சொல்லைச் சுலோகத் தில் சேர்த்திருக்கிறது. இந்தச் சொல்லின் பகுதி (धातु)க்கு ஜ்ஞாநம் என்கிற அர்த்தமுண்டு.

(3) இங்கு புண்ணியமென்று சொன்னது ஒருவன் அறியாமலும் புண்ணியம் செய்யவேண்டுமென்கிற எண்ணமில்லாமலும் செய்கிற ஒரு வேலை. கீரைப்பாத்தியில் ஒரு துளஸிச் செடி இருப்பதை ஒருவன் அறியாமலும், அதுக்கு ஜலம் பாய்ச்ச வேண்டுமென்கிற

எண்ணமில்லாமலும் கீரைப்பாத்திக்கு ஜலம் பாய்ச்சுகிறான். அது துளஸிக்கும் பாய்கிறது. இதை எம்பெருமான் ஒரு புண்ணியமாகக் கணக்கிடுகிறான். இது யாதிருச்சிக ஸுகிருதம் என்று சொல்லப்படுகிறது.

(4) ஒருவன் பக்தியையோ, பிரபத்தியையோ செய்தபோதிலும் அதை எம்பெருமானே செய்விக்கிறான். யாதிருச்சிகமான புண்ணியம் பலன் கொடுக்கும்போது, அவனைக் கடாக்ஷித்து, படிப்படியாக ஒரு ஆசாரிய னிடம் கொண்டுவந்து விட்டு, அவனிடம் ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் முதலியவை களைத் தெரிந்து கொண்டு பக்தி பிரபத்திகளைச் செய்யும்படி செய்கிறான். அந்தக் காரணத்தினாலேயும், பலன் கொடுக்கிறவன் எம்பெருமானே யாகையாலேயும் அவனே முக்கியமான உபாயம்.

(5) பக்தி பிரபத்திகள் செய்வதற்கு முன்பே எம்பெருமான் இருப்பதாலே அவன் ஸித்தமான உபாயம். பக்தியும் பிரபத்தியும் செய்யப்படுவதால் ஸாத்யங்களான உபாயங்கள். (22)

அவ:- ஸாத்யங்களான உபாயங்களில் சிலவற்றுக்கு ஒரே ஆகார மிருக்கிறது என்றும், பிரபத்திக்கு இரண்டு ஆகாரங்களிருக்கின்றன என்றும், அதையே புத்திமான் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்றும் கடைசி சுலோகத்தால் அருளிச் செய்கிறார்:-

कर्म ज्ञानमुपासनं च शरणव्रज्येति चावस्थितान्
सन्मार्गानपवर्गसाधनविधौ सद्वारकाद्वारकान् ।
एकद्व्याकृतियोगसम्भृतपृथग्भावानुभावानिमान्
सम्यक् प्रेक्ष्य शरण्यसारथिगिरामन्ते रमन्ते बुधाः ।। २३ ।।

(ப-ரை) कर्म- கர்மயோகம், ज्ञानम् - ஜ்ஞாநயோகம், उपासनं च- பக்தி என்றும், शरणव्रज्या इति च -பிரபத்தி என்றும், अपवर्गसाधनविधौ- மோக்ஷத்துக்கு உபாயமாக விதிப்பதில், अवस्थितान् -விஷயங்களாய் இருப்பவைகளும், सद्वारक- ஒன்றை நடுவில் வைத்துக்கொண்டும், अद्वारकान् -ஒன்றை நடுவில் வைத்துக் கொள்ளாமலிருப்பவைகளும், एकद्व्याकृतियोग-ஒரு ஆகாரமுள்ளதாயும், இரண்டு ஆகாரமுள்ளதாயு மிருப்பதால், सम्भृत- உண்டு பண்ணப்பட்ட, पृथग्भाव- வேறுபாட்டை உடைய தென்கிற, अनुभावान्- பெருமையை உடையவைகளுமான, इमान्

सन्मार्गान् -இந்த நல்ல உபாயங்களை, बुधा:- ஸாராஸாரத்தை அறியக் கூடியவர்கள், सम्यक् प्रेक्ष्य- நன்றாகப்பார்த்து, शरण्यसारथि- சரண்யனான அர்ஜுநனுக்கு ஸாரத்யம் பண்ணின எம்பெருமானுடைய, गिरामन्ते- உபதேச வார்த்தைகளில் கடைசியான சரம ஸ்லோகத்தில், (அதில் சொல்லியிருக்கிறபிரபத்தியில்) रमन्ते-பிரீதியுள்ளவர்களாக இருக்கிறார்கள்.

(கருத்து) கர்மயோகம் முதலானவைகளும், பிரபத்தியும், மோக்ஷத்தை உண்டுபண்ணுவதற்கு உபாயங்கள். அவைகளில் கர்ம யோகமும், ஜ்ஞாநயோகமும் பக்தியின் வழியாகப் பலனைக் கொடுக்கும். பிரபத்தியானது பக்திவழியாகவும், பக்தி இல்லாமலும் பலனைக் கொடுக்கும். ஆகையாலே கர்மயோகத்திற்கும் ஜ்ஞாந யோகத்திற்கும் ஒரே ஆகாரமுண்டு. பக்திக்கும் அப்படியே. அது பலனை நேராகக் கொடுத்த போதிலும், அது வேறொன்றுக்கு ஸாதநமாக இருப்பதில்லை. பிரபத் திக்கோ கீழ்ச் சொன்ன இரண்டு ஆகாரங்களுமுண்டு. இதினுடைய இந்தப் பெருமையைக்கண்டு தெரிந்தவர்கள் பிரபத்தியையே கொண்டாடு கிறார்கள்.

குறிப்பு:- (1) ''उपासनं च '' என்கிற சகாரத்தினால் கர்மயோகம், ஜ்ஞாந யோகம், பக்தியோகம் ஒரு கூறு என்றும், ' शरणव्रज्या इति च ' என்பதால், அது வேறு கூறு என்றும், காட்டப்படுகிறது.

(2) ''सन्मार्गान्'' என்பதால், பக்தியும், பிரபத்தியும் ஸ்வரூப விருத்தங்களென்று சிலர் சொல்லுவது துர்வாதங்கள் என்று காட்டப் படுகிறது.

(3) பிரபத்தி என்று சொல்லாமல், ''गिरामन्ते'' என்று சரம சுலோகத்தைச் சொல்லுவதால், பிரபத்திக்கு இரண்டு ஆகாரங்களிருக் கின்றன என்பதற்கு, சரமசுலோகமே பிரமாணம் என்று காட்டப்படுகிறது. அதின் பாஷியத்தில் இரண்டாவது யோஜனையில் அது பக்திக்கு அங்க மாயிருப்பது சொல்லப்படுகிறது, அது நேராகவே உபாயமென்பது பிரஸித்தமானது. கத்யத்திலும் காட்டப் பட்டிருக்கிறது.

(4) கர்மயோகத்தையும் ஜ்ஞாநயோகத்தையும் பண்ணுகிறவர் களுக்கு மேலே பக்தியோகம் வேண்டும். பக்தியோகம் பண்ணுகிறவனுக்கு அது உண்டாவதற்கு கர்மயோகமும், ஜ்ஞாநயோகமும் வேண்டும். பிரபத்திக்கு நேராகவும் பலன் கிடைக்கும். தனக்கு உதவியாக வேறொன் றையும் வேண்டுகிறதில்லை. இது மற்றவைகளுக்கு இல்லாமல்

பிரபத்திக்கு மாத்திரமுள்ள பெருமை. ஆகையால் தான் தெரிந்தவர்கள் பிரபத்தியைக் கொண்டாடுகிறார்கள், பக்தி ஸ்வரூபத்துக்கு விருத்த மென்று எண்ணி அன்று. (23)

10-வது பிரபத்தியோக்யாதிகாரம்

அவ:- அதிகாரத்தின் லக்ஷணத்தைச் சொல்லி, பிரபத்தியில் எல்லாருக்கும் அதிகாரம் இருக்கிறதென்று முதல் சுலோகத்தால் அருளிச் செய்கிறார்:-

अर्थित्वेन समर्थता त्रिकतनुः सम्पिण्डिताधिक्रिया
सा चाष्टाङ्गषडङ्गयोगनियतावस्था व्यवस्थापिता ।
श्रौती सर्वशरण्यता भगवतः स्मृत्याऽपि सत्यापिता
सत्यादिष्विव नैगमेष्वधिकृतिः सर्वास्पदे सत्पथ ॥ २४ ॥

(ப-ரை) अर्थित्वेन-ஒருபலனில்ஆசையுள்ளவனாய் இருப்பதுடன், सम्पिण्डिता-ஒன்றாகச் சேர்ந்திருக்கிற, त्रिकतनुः-மூன்றுவிதமான ஸ்வ ரூபத்தை வைத்துக்கொண்டிருக்கிற, समर्थता-ஸாமர்த்தியம், अधिक्रिया-அந்தந்தப் பலனுக்கு வேண்டிய உபாயத்தைச் செய்ய அதிகாரம். सा च-அதுவும், अष्टाङ्ग-ஏழு அங்கங்களோடுகூடிய பக்திக்கும், षडङ्गयोग- ஐந்து அங்கங்களோடு கூடினபிரபத்திக்கும், नियतावस्था- அததற்கே உள்ள அவஸ்தையை உடையதாய், व्यवस्थापिता-இதற்கு இது அதிகாரம், இதற்கு இது அதிகாரமென்று பிரித்து சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. भगवतः-எம்பெருமானுடைய, सर्वशरण्यता- எல்லாராலும் பிரபத்தி செய்யத்த குந்தவனுயிருப்பதானது श्रौती-வேதத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. स्मृत्याऽपि- ஸ்மிருதிகளாலேயும், सत्यापिता-உறுதி செய்யப்படுகிறது. सत्यादिषु- உண்மையைப் பேசு என்பதுமுதலான, नैगमेषु इव- வேதத்தில் சொல்லப்பட்ட தர்மங்களில் போல, सर्वास्पदे-எல்லாருக்கும் தகுதியான, सत्पथे- நல்ல மார்க்கத்தில்; அதாவது பிரபத்தியில், अधिकृतिः- அதிகாரம் உண்டு.

(கருத்து) ஒரு பலனுக்கு உபாயமாக ஒரு வேலையைச் செய்வதற்கு அதிகாரம்-பலனில் ஆசையும், அந்த உபாயத்தைச் செய்வதில் மூன்று

பிரகாரங்களை உடைய ஸாமர்த்தியமும். மூன்று பிரகாரங்களாவன- அந்த உபாயத்தை இன்னபடி செய்கிறது என்று உள்ளபடி அறிவதும், அதைச் செய்யத்திறமையும், அதைச் செய்வதற்கு சாஸ்திரம் இடம் கொடுப்பதும். இவ்விதமான அதிகாரம் பக்திக்கு வேறு, பிரபத்திக்கு வேறு. பக்தி செய்ய பிராம்மணன் முதலான மூன்று வர்ணத்தாருக்குத் தான் சாஸ்திரம் இடங் கொடுக்கிறது. மற்றவர்களுக்கு அதில் இடமில்லை. பிரபத்தியை எல்லாரும் செய்வதற்கு சாஸ்திரம் அநுமதி கொடுக்கிறது. வேதமானது, எம்பெருமான் எல்லாருக்கும் உபாயம்; பிரபத்தியால் அடையத் தகுந்தவன் என்று சொல்லுகிறது. அப்படியே எல்லா உலகங்களுக்கும் எம்பெருமான் சரண்யன் என்று ராமாயணம் முதலான ஸ்மிருதிகளாலும் உறுதி செய்யப் படுகிறது. பிரபத்தியானது நியாஸ வித்யைஎன்று வேதம் அதை விதித்தபோதிலும் சொன்ன பிரமாணங்களால் அது எல்லாருக்கும் பொதுவென்று ஒப்புக் கொள்ளவேண்டியது. உதாரணம்- உண்மையைப் பேசு, தாநம் செய் என்று வேதம் விதித்த போதிலும், அந்த தர்மத்தை எல்லாரும் அநுஷ்டிக்க வேண்டியது. அதுபோல இங்கும்.

குறிப்பு:- (1) பிரம்மஸூத்திரத்தில் பக்தியானது பிராம்மணன் முதலான மூன்று வர்ணத்தார் தவிர, வேறு ஒருவராலும் செய்யத் தகுந்தது அன்று என்று தீர்மானிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவ்விதமான தீர்மானம் பிரபத்தி விஷயத்திலில்லை.

(2) ஸாமர்த்தியத்தின் மூன்று பிரகாரங்களும் சேர்ந்தே இருக்கவேண்டியது. அவைகளில் ஏதாவதொன்று இல்லாமல் போனால் பக்தி செய்ய அதிகாரமில்லை.

(3) ''सत्पथे''என்று பொதுவாய்ச் சொன்னதால், எம்பெருமானுடைய திருநாமங்களைச் சொல்லுவதும், அர்ச்சிப்பதும், நமஸ்காரம் பண்ணுவதும் எல்லாருக்கும் தகுந்தவைகள் என்று காட்டப்படுகிறது. (24)

அவ:- முதல் சுலோகத்தில் பிரபத்திக்கு அதிகாரம் வேறு என்று பொதுவாய்ச் சொன்னதைக் கடைசி சுலோகத்தில் விரிவாய் அருளிச் செய்கிறார்:-

भक्त्यादौ शक्त्यभाव: प्रमितिरहितता शास्त्रत: पर्युदास:

कालक्षेपाक्षमत्वं मिवति नियतिवशादापतद्भिश्चतुर्भि: ।

एकद्वित्र्यादियोगव्यतिभिदुरनिजाधिक्रियाः संश्रयन्ते
सन्तः श्रीशंस्वतन्त्रप्रपदनविधिना मुक्तये निर्विशङ्काः ।। २५ ।।

(ப-ரை) **भक्त्यादौ**- பக்தியிலும், அதற்கு உதவியான கர்ம யோகத்திலும், ஜ்ஞாநயோகத்திலும், **शक्त्यभावः**- சக்தி இல்லாமை, **प्रमितिरहितता**- அவைகளைச் செய்யும்வழி அறியாமை, **शास्त्रतः पर्युदासः**- அவைகளைச் செய்யத்தகாதவன் என்று சாஸ்திரத்தினால் விலக்கப் படுவது, **कालक्षेपाक्षमत्वं**- அவைகளைச் செய்வதில் ஏற்படும் கால தாமதத்தைப் பொறுக்காமை, **इति**- இப்படி, **नियतिवशाद्**-அதிருஷ்ட வசத்தினால், **आपतद्भिः**-வருகிற, **चतुर्भिः**-நான்கினாலும், **एकद्वित्र्यादियोग**- அவைகளில் ஒன்றிருப்பதாலும், இரண்டிருப்பதாலும், மூன்றிருப் பதாலும், நாலு மிருப்பதாலும், **व्यतिभिदुर**-அநேகவிதமாய் நன்றாய் பிரிந்திருக்கிற, **निजाधिक्रियाः**- தங்களுக்கே உள்ள அதிகாரங்களை உடையவர்களான, **सन्तः**பெரியோர்கள், **श्रीशं**-லக்ஷ்மீபதியை, **स्वतन्त्र प्रपदनविधिना**-பக்தியை எதிர்பார்க்காத பிரபத்தி செய்வதால், **मुक्तये**- மோக்ஷத்தைப் பெறுவதற்காக, **निर्विशङ्काः**-ஸந்தேஹமில்லாமல், **संश्रयन्ते**- அடைகிறார்கள்.

(கருத்து) பக்தியைச் செய்யத்தகாமையே பிரபத்திக்கு அதிகாரம். அந்தத் தகாமையானது அதைச் செய்யச் சக்தி இல்லாமையாலும், அதைச் செய்யும் வழியை அறியாமையாலும், அதைச்செய்யத் தகுந்தவன் என்று சாஸ்திரம் ஒப்புக் கொள்ளாமையாலும், பலன் சீக்கிரம் கிடைக்க வேண்டுமென்கிற ஆசையாலும் வரும். இவைகளில் ஒன்றிருந்தாலும், இரண்டிருந்தாலும், மூன்றிருந்தாலும், நாலுமிருந்தாலும், பிரபத்தியைச் செய்ய அதிகாரமுண்டு. இப்படித் தங்களுடைய அதிகாரத்தைத் தெரிந்த பெரியோர்கள் பிரபத்தியையே செய்து எம்பெருமானை அடைகிறார்கள்.

குறிப்பு:- (1) கீழ்ச்சொன்ன நான்கில், ஒன்றே இருக்கிறவர் நாலு பேர்கள்; இரண்டு இருப்பவர்கள் ஆறு பேர்கள்; மூன்று இருப்பவர்கள் நாலு பேர்கள்; நாலுமிருப்பவர் ஒருவர். ஆகப் பதினைந்து அதிகாரிகள்.

(2) ''निर्विशङ्काः'' என்பதற்கு பிரபத்தியில் நமக்கு அதிகாரமிருக்கிறதோ இல்லையோ என்கிற ஸந்தேஹமில்லாதவர்கள் என்று பொருள்.

(3) இப்படி பக்தியில் அதிகாரமில்லாதவனை 'அகிஞ்சநன்' என்று சொல்லுகிறது. அகிஞ்சநன் என்றால், ஒன்றுமில்லாத ஏழை. பக்தி யோகமே மோக்ஷத்திற்குக் காரணமென்று சொல்லியிருப்பதாலே, அதைச்

செய்யத் தகாதவன் ஒரு உபாயமுமில்லாத ஏழைதான். இதனால் பக்தியோகத்திற்கும் அதிகாரம் இன்னதென்று காட்டப் பட்டதாயிற்று.

(4) ''सन्तस्संश्रयन्ते'' என்று நிகழ்காலமாகச் சொன்னதாலே இது யுக்தியைக் கொண்டே சொல்லப்பட்டதன்று; பெரியோர்களும் இதை இப்படியே அநுஷ்டித்து வருகிறார்கள் என்று காட்டப்படுகிறது. (25)

11-வது பரிகரவிபாகாதிகாரம்

इयानित्थम्भूत: सकृदयमवश्यम्भवनवान्
दयादिव्याम्भोधौ जगदखिलमन्तर्यमयति ।
भवध्वंसोद्युक्ते भगवति भरन्यासवपुष:
प्रपत्तेरादिष्ट: परिकरविशेष: श्रुतिमुखै: ।। २६ ।।

அவ:- பக்தியைப்போல பிரபத்திக்கும் அங்கங்களுண்டு என்றும், அவைகள் பக்தியின் அங்கங்களைக் காட்டிலும் வேறு என்றும் காட்டுவதற்காக அங்கங்கள் விஷயமாக முதல் சுலோகத்தை அருளிச் செய்கிறார்:-

(ப-ரை) दयादिव्याम्भोधौ-தயைக்கு பெரிய ஸமுத்திரமாகவும், अखिलं जगत्-எல்லா உலகத்தையும், अन्तर्यमयति-ஆத்மாவாக உள்ளிருந்து ஏவுகிறவனாகவும், भवध्वंसोद्युक्ते ஸம்ஸாரத்தை நாசஞ் செய்வதற்கு ஸித்தனாகவுமிருக்கிற, भगवति-எம்பெருமானிடத்தில், भरन्यासवपुष:-பரத்தைக் கொடுப்பதையே ஸ்வரூபமாக உடைய, प्रपत्ते:-பிரபத்தியினுடைய, परिकरविशेष:-அங்கங்கள், अयं-இவைகள் என்றும், इयान् -இத்தனை என்றும், इत्थम्भूत:- இன்னபடி இருக்கின்றன என்றும், सकृत्-ஒரு தடவை, (பிரபத்தி பண்ணுகிற காலத்தில் மாத்திரம்) இருக்க வேண்டும் என்றும், अवश्यम्भवनवान्- பிரபத்தியில் கட்டாயம் இருக்க வேண்டுமென்றும், श्रुतिमुखै:- வேதம் முதலானவைகளாலே, आदिष्ट:-விதிக்கப் பட்டிருக்கின்றன.

குறிப்பு:- (1) அநாதிகாலமாய் குற்றம் பண்ணினவன் எம்பெருமானிடம் போகமுடியுமா? கிட்டப்போனாலும், இவன் பரத்தை எம்பெருமான் ஒப்புக்கொள்ளுவனோ? ஆகையால் பிரபத்திக்கே

இடமில்லையே; ஆகையால், அதன் அங்கங்களைப் பற்றி விசாரம் பண்ணுவானேன் என்கிற கேள்விக்குப் பதிலாக பிரபந்நனுடைய பரத்தை ஒப்புக்கொள்ள எம்பெருமான் ஸித்தமாயிருக்கிறான் என்று காட்டுவதற்காக 'भवध्वंसोद्युक्ते' என்கிற விசேஷணம். எம்பெருமான் ஜீவனை இரக்ஷிப்பதற் காக எப்பொது இடம் அகப்படப்போகிறது என்று பார்த்துக்கொண்டிருக் கிறான். அவனுடைய யாதிருச்சிக ஸுகிருதத்தை வியாஜமாகக் கொண்டு அவன் ஸம்ஸாரத்தைப் போக்கி அவனை ரக்ஷிக்கிறான். ஆகையால் பிரபத்தியைச் செய்யலாம். அதின் அங்கங்களையும் பற்றி விசாரம் செய்யலாம்.

(2) எதற்காக எம்பெருமான் ஜீவனை ரக்ஷிக்க இப்படி இடம் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறான் என்பதற்குக் காரணத்தை "दयादिव्याम्भोधौ" என்பது சொல்லுகிறது. அவன் ஸ்வபாவமாய் கருணை உள்ளவன். அதற்குக் கடல்போல் எல்லை இல்லை; ஒரு போதும் குறைவதுமில்லை; வற்று கிறதுமில்லை.

(3) எம்பெருமான் ஒரு வியாஜத்தினால் நேரே ஜீவனை ரக்ஷிப்ப தில்லை. அவனை ஆசாரியனிடம் கொண்டு சேர்த்து ஸ்வரூபத்தைத் தெரிவித்து, வைராக்கியத்தையும், மோக்ஷத்தில் ஆசையையும் உண்டு பண்ணி, கடைசியில் பிரபத்தியைச் செய்வித்து இரக்ஷிக்கிறான். இவை எல்லாவற்றையும் அந்தர்யாமியாக இருந்து செய்கிறான்.

(4) பிரபத்திக்கு அங்கங்கள் வேண்டியதில்லை என்று சில இடங்களில் சொல்லுவதற்கு, விதிக்கப்பட்ட அங்கங்களைக் காட்டிலும் வேறு அங்கங்கள் வேண்டியதில்லை என்று கருத்து, இதைக் காண்பிப் பதற்காக "परिकरविशेष:" என்று சொல்லியிருக்கிறது. (26)

அவ:- பிரபத்தியின் அங்கங்கள் இன்னவைகள் என்பதையும், அவைகளின் உபயோகங்களையும் விரிவாய்க் கடைசி சுலோகத்தால் அருளிச் செய்கிறார்:-

प्रख्यात: पञ्चषाङ्ग: सकृदिति भगवच्छासनैरेष योग:
 तत्र द्वाभ्यामपायाद्विरतिरनितरोपायतैकेन बोध्या ।
एकेन स्वान्तदार्ढ्यं निजभरविषयेऽन्येन तत्साध्यतेच्छा
 तत्त्वज्ञानप्रयुक्ता त्विह सपरिकरे तादधीन्यादिबुद्धि: ।। २७ ।।

(ப-ரை) एष योग:- இந்த பிரபத்தி என்கிற உபாயமானது, पञ्चषाङ्गः- ஐந்து அங்கங்களுள்ளதென்றும், ஆறு அங்கங்களுள்ளது என்றும், सकृदिति-அது ஒரே தடவை செய்யப்பட வேண்டியது என்றும், भगवच्छासनैः-பாஞ்சராத்திரங்களால், प्रख्यातः-நன்றாய் சொல்லப்பட்டிருக் கிறது. तत्र-அவைகளில், द्वाभ्याम् -(எம்பெருமானுக்கு அநுகூலனாயிருக் கிறேன் என்கிற ஸங்கல்பமும், பிரதிகூலனா யிருப்பதை விடுவதும் -ஆகிய) இரண்டால், अपायात् विरतिः- எம்பெருமானுடைய ஆஜ்ஞையை மீறி நடப்பதிலிருந்து ஒழிவதும், एकेन-ஒன்றாலே, अनितरोपायता- மோக்ஷத்திற்கு வேறு உபாயமில்லாமலிருப்பதும், एकेन - வேறொன்றாலே, स्वान्तदार्ढ्यम्-தன் மனது உறுதியாயிருப்பதும், अन्येन-வேறொன்றாலே, निजभरविषये-தன்னுடைய பரத்தை உத்தேசித்து, तत्साध्यतेच्छा- ஜீவன் வேண்டும் பலனை நான் கொடுக்க வேண்டு மென்கிற எம்பெருமானு டைய இச்சையும், बोध्या-காட்டப் படுகின்றன, सपरिकरे इह-அங்கங் களோடு கூடிய இந்தப் பிரபத்தியில், तादधीन्यादि बुद्धिः-இது எம்பெரு மானாலே செய்யப் படுகிறது என்பது முதலான எண்ணமோ, तत्त्वज्ञानप्रयुक्ता-தத்துவங்களை அறிவதால் வருவது.

(கருத்து) பிரபத்திக்கு அங்கங்கள் ஐந்து, மோக்ஷத்திற்காகச் செய்யும்போது ஸாத்துவிகத் தியாகத்தையும் சேர்த்து அங்கங்கள் ஆறு ஆகின்றன. இவைகள் பிரபத்தியைச் செய்யும்போது மாத்திரம் இருக்க வேண்டியது. அவைகளாவன:- (1) எம்பெருமானுக்கு அநுகூலனா யிருப்பேன் என்று எண்ணுவது (2) பிரதிகூலனாயிருப்பதை விடுவது; (3) வேறு உபாயமில்லாமல் தான் வருத்தப்படுவதைத் தெரிவிப்பது; (4) தன்னை எம்பெருமான் கட்டாயம் இரக்ஷிப்பன் என்று திருடமான நம்பிக்கை; (5) இரக்ஷிக்கவேண்டும் என்று எம்பெருமானைக் கேட்பது. இவைகளின் பிரயோஜநங்கள்- முதலிரண்டு அங்கங்களால் எம்பெருமா னுடைய ஆஜ்ஞையை மீறாமலிருப்பது. மூன்றாவதால் தன்னுடைய வருத்தப்படுகிற இருப்பைப் பார்த்து எம்பெருமானுக்கு இரக்கம் மேலிடுவது. பிறகு வேறு உபாயத்தைச் செய்யாமை, நான்காவதால் எம்பெருமானிடம் கூசாமல் தன் பரத்தை ஒப்புவிப்பதும், பிறகு அதைப் பற்றி விசாரப்படாமலிருப்பதும். ஐந்தாவதால்- எம்பெருமானுக்கு இவனை இரக்ஷிக்கும்படியாக எண்ணம் உண்டாவது. செய்யும் பிரபத்தி யானது எம்பெருமானாலேயே செய்யப்படுகிறதென்றும், அதில் பலன்

அவனுடையதென்றும், அதுவும் அவனுடைய வேலை என்றும், அதுவும் உபாயமன்று, எம்பெருமானே பிரதாநமான உபாயம் என்றும் முமுக்ஷு எண்ணவேண்டியது. இந்த எண்ணத்துக்கு ஸாத்துவிகத் தியாகம் என்று பெயர். இது ஒருவன் தன் ஸ்வரூபத்தை அறிவதால் ஏற்படும்.

குறிப்பு:-(1) ஸாத்துவிகத் தியாகமானது சாஸ்திரத்தினால் சொல்லப் பட்ட எந்த கர்மத்துக்கும் வேண்டியது. ஆகையால் அது மோக்ஷத்திற் காகச் செய்யும் பிரபத்தியில் வரும். மற்ற பிரபத்திகளில் வராது. இதைக் காட்டு வதற்காக "து" என்கிற சொல் சுலோகத்தில் சேர்த்திருக்கிறது.

(2) அங்கியான பிரபத்தியைச் செய்யும்போது அது எப்படி வேண்டியதோ அப்படியே அங்கங்களைச் செய்யும்போதும் அது வேண்டியது. (27)

12-வது ஸாங்கப் பிரபதநாதிகாரம்

அவ:- பிரபத்தி இன்னதென்று முதல் சுலோகத்தால் அருளிச் செய்கிறார்:-

> अभीष्टे दु:साधे स्वत इतरतो वा क्वचन तद्-
> भरन्यासं याञ्चान्वितमभिवदन्ति प्रपदनम् ।
> इत: पश्चादस्मद्यतननिरपेक्षेण भवता
> समर्थ्योऽसावर्थस्त्विति मतिविशेषं तदविदु: ।। २८ ।।

(ப-ரை) अभीष्टे-இஷ்டமான பலனானது, स्वत: इतरतो वा-தன்னாலும் வேறு உபாயத்தாலும், दु:साधे- ஸம்பாதிக்க முடியாதிருக்கையில், क्वचन- ஒருவனிடத்தில், याञ्चान्वितम्-கேட்டுக்கொள்ளுவதோடு கூடின, तद्भरन्यासं-அதின் பரத்தைக் கொடுப்பதை, प्रपदनम्-பிரபத்தி என்று, अभिवदन्ति-சொல்லுகிறார்கள். इत:पश्चाद्-இந்த க்ஷணத்திற்குமேலே, भवता-தேவரீராலே, अस्मद्यतननिरपेक्षेण- என்னுடைய பிரயத்திநத்தை எதிர் பார்க்காதவராய், असौ अर्थ: तु - நான் வேண்டும் இந்தப் பிரயோஜநமானது, समर्थ्य:-வேலை செய்து முடித்து வைக்கத்தகுந்தது, इति-என்கிற, मतिविशेषम्-புத்தி விசேஷ மென்று, तत्- அதை, (பரத்தைக் கொடுப்பதை) अविदु:-அறிகிறார்கள்.

(கருத்து) ஒரு பலனை ஆசைப்பட்டு அது தன்னாலும் அடைய முடியாதது, வேறொரு உபாயத்தைக் கொண்டும் அடையமுடியாதது என்று தெரிந்து, ஸமர்த்தனாயும், இரக்கம் உள்ளவனாயுமிருக்கிற ஒருவனிடத்தில் அந்தபலனை ஸாதிக்கவேண்டிய வேலையை நீயே செய்து இதை முடித்துவைக்க வேண்டும் என்று சொல்லி பாரத்தை ஒப்புவிப்பதே தான் பிரபத்தி. ஒப்புவிப்பதாவது இது என்னால் முடியாது, தேவரீர் என்னை எதிர்பார்க்கக்கூடாது. தேவரீரே இதை முடித்துக் கொடுக்க வேண்டுமென்று எண்ணுவது.

குறிப்பு:- (1) ''मतिविशेषम्''என்பதற்கு எண்ணமே என்று பொருள். ஆகையால் கேட்டுக்கொள்ளுவது மாத்திரமே பிரபத்தி அன்று. அதோடு கூடின பரத்தைக் கொடுப்பதே பிரபத்தி.

(2) ' वा ' என்பதற்கு च என்று பொருள்.

(3) ஆசாரியர்கள் சிஷ்யர்களுக்கு இதை அபிநிவேசத்துடன் உபதேசம் செய்கிறார்கள் என்று ''अभिवदन्ति'' என்பதில் ''अभि'' என்பதின் கருத்து. (28)

அவ:- பிரபத்தி விஷயத்தில் சிலர் சொல்லுவது அதிவாத மென்று காட்டிக்கொண்டு, பரத்தை எம்பெருமானிடம் ஒப்புவிப்பதாலேயே முமுக்ஷு நிர்பரனாவான் என்று கடைசி சுலோகத்தாலே அருளிச் செய்கிறார்:-

युग्यस्यन्दनसारथिक्रमवति त्रय्यन्त सन्दर्शिते
तत्त्वानां त्रितये यथार्हविविधव्यापारसन्तानिनि ।
हेतुत्वं त्रिषु कर्तृभाव उभयोः स्वाधीनतैकत्र तत्
स्वामिस्वीकृतयद्भरोयमलसस्तत्र स्वयं निर्भरः ।। २९ ।।

(ப-ரை) युग्य-குதிரைகள், स्यन्दन-ரதம், सारथि-வண்டி ஓட்டுகிறவன், क्रमवति-இந்தக் கிரமத்தை உடையதாக, त्रय्यन्त सन्दर्शिते-வேதாந்தங்களால் காட்டப்படுகிற, यथार्ह-அவரவர்களுக்குத் தகுந்தபடி, विविध-வெவ்வேறான, व्यापारसन्तानिनि-வியாபாரங்களின் வரிசைகளை உடைய, तत्त्वानां त्रितये-தத்துவங்களுடைய மூன்றில், हेतुत्वं-ஒரு வேலைக்குக் காரணமாயிருப்பது, त्रिषु-மூன்று பேர்களிடத்திலும், कर्तृभावः-

பிரயத்திநம் செய்வது, उभयो:- இருவர்களி டத்திலும், स्वाधीनता- ஒருவ னுக்கும் உட்படாதது, एकत्र- ஒருவனிடத்திலுமிருக்கின்றன. तत्- ஆகையினால், अलस:-சோம்பேறியான, अयं-இவன், स्वामिस्वीकृत- எம்பெருமானாலே ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட, यद्भर:-எந்த பலத்தின் விஷயத் தில் பரத்தை உடையவனோ, तत्र -அதில், स्वयं-தான், निर्भर:- பரமில்லாதவ னாக ஆகிறான்.

(கருத்து) எம்பெருமானும், பிரபத்தி செய்கிற தானும், தன் உடம்பும், வண்டிக்காரனைப் போலவும், வண்டியில் பூட்டின குதிரைகள் போலவும், வண்டி போலவும் இருக்கிறார்கள் என்று வேதாந்தங்கள் சொல்லுகின்றன. அவைகளில் ஒவ்வொன்றின் வேலை வெவ்வேறாக இருக்கிறது. பிரபத்தியாகிற வேலையைச் செய்யும்போது, மூன்றுக்கும் வேலை உண்டு. அறிவில்லாத உடம்பு நமஸ்காரம் செய்ய வேண்டியது; வாய் மந்திரத்தைச் சொல்ல வேண்டியது; மனது நினைக்க வேண்டியது. பிரயத்திநம் செய்வது பிரபத்தி பண்ணுகிறவன் வேலை. அவனை அதைச் செய்யும்படி தூண்டுவதும், கூடவே ஸஹகாரியாக இருந்து அந்த வேலையை முடிப்பதும் எம்பெருமானுடைய வேலை. ஒருவனுக்கும் உட்படாத எம்பெருமான் தன் பிரயோஜநமாகப் பிரபத்தியைச் செய்வித்தா னாகையால் முமுக்ஷுவுக்கு அந்த விஷயத்தில் செய்யவேண்டியது ஒன்றுமில்லை. நம்மை விட்டு பாரம் நீங்கினதே என்று அவன் ஸுகமா யிருக்கலாம்.

குறிப்பு:- (1) பிரபத்தி விஷயத்தில் சிலர் சொல்லுவது அதிவாத மென்று காட்டப்படுகிறது. ஜீவன் ஜ்ஞாதா (அறிகிறவனே) அல்லாமல், கர்த்தாவன்று, ஆகையால் அவன் பிரபத்தியைச் செய்ய முடியாது- என்று ஒரு வாதம். வண்டியைப் போலல்லாமல் குதிரைகளைப் போல பிரயத்தி நம் பண்ண ஜீவனுக்கு சக்தியிருப்பதால், அவன் பிரபத்தியைச் செய்ய லாம். இது "कर्तृभाव उभयो:" என்பதால் காட்டப் படுகிறது.

(2) ஜீவன் எம்பெருமானுக்கு உட்பட்டவனாகையாலே, அவனால் பிரபத்தி செய்யமுடியாது என்பது இரண்டாவது வாதம். குதிரைகள் வண்டிக் காரனுக்கு உட்பட்டிருந்த போதிலும், வண்டியை இழுத்துக் கொண்டு போகச் சக்தியிருக்கிறது, ஆகையால் குதிரையைப் போல் இவனும் பிரபத்தியாகிற வேலையைச் செய்யலாம். இதுவும் அந்தப் பதங்களாலே காட்டப்படுகிறது.

(3) எம்பெருமான் சேஷியாகையாலே அவனே நம்மை ரக்ஷிப்பன்;

நாம் ஒன்றும் செய்ய வேண்டியதில்லை என்பது மூன்றாவது வாதம்-வண்டிக்காரன் ஸ்வதந்திரனாக இருந்த போதிலும், குதிரைகளை வேலை செய்யும்படி பண்ணியே போக வேண்டிய விடத்திற்குப் போகிறான். அப்படியே எம்பெருமானும், ஜீவனைப் பிரபத்தி செய்யும்படி செய்து அவனை ரக்ஷிக்கிறான். வண்டிக்காரன் குதிரைகளில்லாமல் போக வேண்டிய இடத்திற்கு நடந்தே போகலாம். அப்படியே எம்பெருமானும் பிரபத்தியைச் செய்விக்காமலே, ஜீவனை ரக்ஷிக்கலாம். அப்படிச் செய்வதால் பக்ஷபாதம் என்கிற குற்றம் எம்பெருமானுக்கு வரும். அதில்லாமல் இருப்பதற்காக ஒரு வியாஜத்தை முன்னிட்டுக் கொண்டே ஜீவனை ரக்ஷிக்கிறதென்று ஏற்பாடு செய்திருக்கிறான். அவன் ஸ்வதந்திர னானதால் அந்த ஏற்பாடு செய்யமுடியும்.

(4) குதிரைகள் வண்டியை இழுத்துக்கொண்டு போவது வண்டிக் காரன் பிரயோஜநத்திற்காகவே. அப்படி எம்பெருமான் தன் பிரயோஜநத் திற்காகவே பிரபத்தியைச் செய்விக்கிறான். குதிரைகள் வண்டிக்காரன் ஸொத்தாயிருப்பதுபோல், ஜீவன் எம்பெருமானுடைய ஸொத்து. அவனுக்கு வேலை செய்து அவனை ஸந்தோஷப்படுத்த வேண்டியது. (29)

13-வது கிருதகிருத்யாதிகாரம்

அவ:- இப்படி ஆறு அதிகாரங்களாலே உபாயங்களைச் சொல்லி, கொஞ்சகாலம் இங்கேயே இருக்கவேண்டும் என்று ஆசைப்படுகிற பிரபந்நன் எப்படி இருக்கவேண்டியது என்று மேல் ஏழு அதிகாரங்களால் சொல்லப்படுகிறது. அவைகளில் முதலாவதான இந்த அதிகாரத்தில் செய்யவேண்டிய வேலை ஒன்றுமில்லாமையால், அவன் ஸந்தோஷ மாயிருக்க வேண்டியது என்று முதல் சுலோகத்தால் அருளிச் செய்கிறார்:-

समर्थे सर्वज्ञे सहजसुहृदि स्वीकृतभरे
यदर्थं कर्तव्यं न पुनरिह यत्किञ्चिदपि नः ।
नियच्छन्तस्तस्मिन् निरुपधि महानन्दजलधौ
कृतार्थीकुर्मः स्वं कृपणमपि कैङ्कर्यधनिनः ।। ३० ।।

(ப-ரை) समर्थे-(எல்லாம் செய்யச்) சக்தியுள்ளவனாயும், सर्वज्ञे- எல்லாம் தெரிந்தவனாயும், सहजसुहृदि- ஸ்வபாவத்தாலே கருணை உள்ளவனாயு மிருக்கிற எம்பெருமான், स्वीकृतभरे-ஒப்புக்கொண்ட பரத்தை

உடையவனாயிருக்கையில், यदर्थं- எந்தபலனுக்காக, पुनः- மறுபடியும், कर्तव्यं-செய்யவேண்டியது, यत्किञ्चिदपि - (அப்படிப்பட்ட) ஒன்றும், इह- இங்கே, नः-நமக்கு, न-இல்லை, निरुपधि-தானாக வர வேண்டிய, महानन्द जलधौ-அளவில்லாத ஆநந்தத்திற்கு ஸமுத்திரமான, तस्मिन्-அந்த பரிபூர்ண பிரும்மாநந்தத்தின் அநுபவத்தில், स्वं-தம்மை, नियच्छन्तः- அடக்கிக்கொண்டு, (அதையே நினைத்துக் கொண்டிருக்கும்படி செய்து கொண்டு) कृपणमपि-(பலன் உடனே கிடைக்காமையால்) துக்கப்படுகிற நம்மை, कैङ्कर्यधनिनः-கைங்கரியமாகிய தநத்தை உடையவர்களாய்க் கொண்டு, कृतार्थीकुर्मः-கிருதார்த்தர்களாகச் செய்து கொள்ளுகிறோம்.

(கருத்து) நம்முடைய பரத்தை எம்பெருமான் ஒப்புக் கொண்டு விட்டான். நமக்கு ஆகவேண்டிய வேலையை அவன் செய்து முடிக்கச் சக்தியுள்ளவன்; அதைச் செய்யும் வழியும் அவனுக்குத் தெரியும். அவன் நம்முடைய வருத்தத்தைப் பார்த்து, மிகுந்த கருணையினால் கட்டாயம் இரக்ஷிப்பன். ஆகையால் இந்த விஷயத்தில் செய்ய வேண்டிய வேலை நமக்கு ஒன்றுமில்லை. இந்த விஷயத்தை நாம் தெரிந்து, வரப்போகிற அளவில்லாத ஆநந்தத்தை எப்போதும் நினைத்துக் கொண்டு, எம்பெருமானுக்கு வேண்டிய கைங்கரியங்களை நம்மால் கூடியவரையில் செய்து நம்மை கிருதார்த்தர்களாகச் செய்கிறோம். நாம் முன் இருந்த இருப்பையும் நாம் இப்போதிருக்கிற இருப்பையும் நினைத்துக் கொண்டு ஸந்தோஷமாயிருக்கிறோம்.

குறிப்பு:— (1) வரப்போகிற ஆநந்தமானது, நம்முடைய கர்மங்கள் கழிந்தால் தானே வரும். ஒரு ரத்தினத்திலிருக்கிற அழுக்கை அலம்பினால், அதன் ஒளியானது தானே தோன்றும், அதுபோல்.

(2) கர்மத்தினால் வருகிற ஸுகமானது அல்பமாயும் அந்த அல்பமான ஸுகத்திலும், சிலது கொஞ்சமாயும், சிலது அதிகமாயுமிருக்கும். மேல் வரப் போகிற ஆநந்தம் அது போலில்லாமல் அளவில்லாததாயும் ஒரே விதமாயும் இருக்கும். இது "महानन्द" என்பதால் காட்டப் படுகிறது.

(3) "कृपणम्" என்கிற சொல்லுக்கு துக்கப்படுகிறவன் என்கிற பொருளிருந்தபோதிலும், இங்கே இனி துக்கமில்லாமையால் துக்கத்திற்குக் காரணமான பலன் இப்போது கிடைக்காமலிருப்பது சொல்லப்படுகிறது.

(4) 'इह यत्किञ्चित्' என்கிற சொற்களாலே, இங்கேயோ, பர லோகத் திலோ வேறொன்றும் நாம் செய்யவேண்டியது இல்லை என்றும்,

பிரபத்திக்கு மேலே ஒரு குற்றம் செய்து அது போவதற்காகப் பிரபத்தி பண்ணின போதிலும், மோக்ஷத்திற்காக ஒன்றும் செய்ய வேண்டிய தில்லை என்றும் காட்டப்படுகிறது. (30)

அவ:- முதல் சுலோகத்தில் ஒன்றும் செய்யவேண்டியது இல்லை என்று சொன்னதை விரிவாய்ச் சொல்லி கைங்கரியம் செய்யவேண்டியது என்று கடைசி சுலோகத்தால் அருளிச் செய்கிறார்:-

भगवति हरौ पारं गन्तुं भरन्यसनं कृतं
परिमितसुखप्राप्त्यै कृत्यं प्रहीणमकृत्यवत् ।
भवति च वपुर्वृत्तिः पूर्वं कृतैर्नियतक्रमा
परमिह विभोराज्ञासेतुर्बुधैरनुपाल्यते ।। ३१ ।।

(ப-ரை) हरौ-நம்முடைய விரோதிகளைப் போக்க ஸமர்த்தனான, भगवति-ஆறு குணங்களை உடைய எம்பெருமானி டத்தில், पारंगन्तुं-ஸம்ஸாரத்தின் அக்கரையை அடைவதற்காக, भरन्यसनं- பரத்தைக் கொடுப்பது, कृत्य-செய்யப்பட்டது. परिमितसुखप्राप्त्यै-அளவுள்ள ஸுகத்தை அடைவதற்காக, कृत्यं- செய்யவேண்டியது, अकृत्यवत्- செய்யத் தகாத வைகள்போல், प्रहीणम्-விடப்பட்டது. वपुर्वृत्तिः च -உடம்பின் இருப்பானது, (ரக்ஷணம்), पूर्वं कृतैः-முன்னால் செய்யப்பட்ட கர்மங்களால், नियतक्रमा-ஏற்பட்டவரிசைப்படி, भवति- நடக்கும். इह-இங்கிருக்கும்போது, विभोः-யஜமாநனாகிய எம்பெருமானுடைய, आज्ञासेतुः-அவன் நீ இதைச் செய், இதைச் செய்யாதே என்று அந்தந்த ஜாதிக்கும், அந்தந்த ஆம்ரமத்திற்கும் எம்பெருமான் ஏற்படுத்தி இருக்கிற ஆஜ்ஞையாகிற அணை, बुधैः-தம் ஸ்வரூபத்தை ஆசாரியர்களிடம் அறிந்துக்கொண்ட பிரபந்நர்களாலே, परम्-ஸ்வயம் பிரயோஜநமாக, अनुपाल्यते-செய்கையால் இரக்ஷிக்கப்படுகிறது.

(கருத்து) பிரபந்நன் பிரபத்திக்கு மேலே ஒரு வேலையைச் செய்ய வேண்டியதானால், மூன்று காரணங்கள் இருக்கலாம். (1) மோக்ஷ பலனை அடைவதற்காக; அது விஷயத்தில் செய்ய வேண்டிய பொறுப்பை எம்பெருமானிடத்தில் கொடுத்தாய் விட்டது. அவனோ நம்முடைய கர்மங்கள் எல்லாவற்றையும் போக்குவதற்குச் சக்தியுள்ளவன். அதற்கு வேண்டிய ஜ்ஞாநமுள்ளவன். ஆகையால் அந்தக் காரணம் இல்லை.

(2) விஷய ஸுகத்தை அடைவதற்காக, அதற்காக முன்னாலே பாடு பட்டோம், இப்போது அதை விட்டு விட்டோம். (3) இருக்கிறவரையில் உடம்பை இரக்ஷிப்பதற்காக, அது முன் செய்த கர்மங்களுக்குத் தகுந்தபடி தானே நடக்கும். இந்த காரணமுமில்லை. ஆகையால் ஒரு விதத்தாலும் நாம் ஒன்றும் செய்ய வேண்டியது இல்லை. ஆனால் வெறுமனே இருக்கலாமோ என்றால், அது கூடாது; ஏனென்றால், எம்பெருமான் இன்ன வேலையைச் செய் என்று உத்திரவு பண்ணியிருப்பதால், அவைகளை நாம் செய்ய வேண்டியது. அந்த உத்திரவுப்படி நடக்க வேண்டியதற்காக நாம் அவைகளைச் செய்யவேண்டியது. நம்முடைய ஸ்வரூபத்தைத் தெரிந்து கொண்ட நமக்கு இது தான் தகுந்தது. அவனுக்கு நாம் சேஷமா யிருப்பதாலே அவன் இஷ்டப்படி அவன் சொன்னதைச் செய்ய வேண்டியது. நாம் அவனுக்கு உட்பட்டவர்களாயிருப்பதாலே அவை களைச் செய்யாவிட்டால் அவனுடைய தண்டனை வரும். மேலும் நமது யஜமாநனாகிய எம்பெருமானுக்கு ஒத்து நடப்பதாகிய புருஷார்த்தமும் கிடைக்காது.

குறிப்பு:- ''अनुपाल्यते'' என்கிற சொல்லில் अनु என்பதால், பிரபத்திக்கு மேலே எம்பெருமான் கைங்கரியத்தை நாம் செய்ய வேண்டியது என்று காட்டப்படுகிறது. (31)

14-வது ஸ்வநிஷ்டாபி ஜ்ஞாநாதிகாரம்

அவ:- பிரபந்நன் ஸ்வரூபம் முதலிய மூன்றையும் எப்போதும் நினைத்துக்கொண்டு இருக்கவேண்டியது என்றும், அப்படி இருப்பதற்கு அடையாளங்கள் இன்னவை என்றும் முதல் சுலோகத்தால் அருளிச் செய்கிறார்:-

स्वरूपोपायार्थेष्ववितथनिविष्टस्थिरमते:
स्वनिष्ठाभिज्ञानं सुभगमपवर्गादुपनतात् ।
प्रथिम्ना यस्यादौ प्रभवति विनीत: स्थगयितुं
गभीरान् दुष्पूरान् गगनमहतश्छिद्रनिवहान् ।। ३२ ।।

(ப-ரை) स्वरूप - தன் ஸ்வரூபம், उपाय-செய்த உபாயம், अर्थेषु- அடையப் போகிற புருஷார்த்தம் இவைகளில், अवितथ - உள்ளபடி, निविष्ट - வைக்கப்பட்ட, स्थिरमते: - பிரபத்திக்கு மேல் தொடர்ந்து வருகிறதாய்

ஒரு கெட்டயுக்தியினாலும் கலங்காதபடி உறுதியான அறிவை உடையவனுக்கு, **स्वनिष्ठाभिज्ञानं**- ஸ்வநிஷ்டைக்கு அடையாளங்கள், **उपनतात्**- சீக்கிரம் வரப்போகிற, **अपवर्गात्**-மோக்ஷத்தைக் காட்டிலும், **सुभगम्**- போக்கியமாயிருக்கும், **यस्य**- எந்த அடையாளங்களுடைய, **प्रथिम्ना**- மஹிமையினாலே, **विनीत:**- ஆசாரியர்களால் சிக்ஷிக்கப்பட்ட, **असौ**- இந்த பிரபந்நன், **गभीरान्**-ஆழமாயும், **दुष्पूरान्**-நிரப்பக் கூடாத தாயும், **गगनमहत:**-ஆகாசம்போல் பெரியதாயுமிருக்கிற, **छिद्रनिवहान्**- ஓட்டைகளுடைய கூட்டங்களை, **स्थगयितुं**- மறைப்பதற்கு, **प्रभवति**-சக்தி யுள்ளவனாக ஆகிறான்.

(கருத்து) பிரபந்நன் தன்னுடைய ஸ்வரூபத்தையும், தான் செய்த உபாயத்தையும், தான் அடையப்போகிற புருஷார்த்தத்தையும் உள்ளபடி அறிந்து, அவைகளை எப்போதும் நினைத்துக் கொண்டிருக்க வேண்டியது. இப்படி நினைத்துக் கொண்டிருப்பதற்கு அடையாளங்கள் வரப்போகிற மோக்ஷ ஸுகத்தைக் காட்டிலும் அதிகம் இனியவைகளாக இருக்கும். இப்படி இருந்தால் அவனுக்கு இங்கிருந்த நாளில் ஒருவிதமான துன்பமும் வராது.

குறிப்பு:-(1) இங்கே சொல்லுகிற ஓட்டைகளாவன:- கஷ்டங்கள், அவைகள் மூன்றுவிதங்களாயிருக்கும் (1) ஒருவன் தன்னை வைதால் தனக்கு உண்டாகும் துன்பமும், வைதவனிடத்தில் கோபமும். தன்னைப் போலே அவனும்எம்பெருமானுக்கு உட்பட்டவனுகையாலே, அவனைக் கொண்டு தான் முன்செய்த கர்மத்துக்காக எம்பெருமான் தன்னை தண்டிக் கிறான் என்றும், இப்படி ஒரு கர்மத்தை அவன் போக்கினான் என்றும் நினைக்க வேண்டியது. அப்போது மனக்கலக்கமிராது; ஸந்தோஷமு முண்டாகும். (2) மோக்ஷத்திற்காக வேறு உபாயம் செய்வதும், வேறு தேவதைகளின் காலில் போய் விழுவதும், தனக்கு ஒரு கெடுதல் வருவதாகத் தோன்றினால் பயப்படுவதும். எம்பெருமான் தான் செய்த பிரபத்தியினாலே ஸந்தோஷப் பட்டு, தன்னுடைய சுமையை ஒப்புக் கொண்டிருக்கிறானென்றும், அவன் தன்னை இரக்ஷிப்பதற்கு ஸித்தமாய் இருக்கிறான் என்றும் அறிந்தால், இந்த கஷ்டங்கள் வரமாட்டா. (3) தனக்கு ஒரு லாபம் கிடைத்தால் ஸந்தோஷமும், கிடைக்காவிட்டால் துக்கமும். எம்பெருமானையே தான் அடைய வேண்டியது, வேறொன்றை யும் அடையவேண்டியது இல்லை என்றும் எப்போதும் நினைத்துக் கொண்டிருந்தால் இந்தக் கஷ்டமும் வராது.

(2) இப்படித் தனக்கு நிஷ்டையில்லாமல் போனால் இந்தக் கஷ்டங்களைப் போக்குவதற்கு வழியில்லை. இந்தக் கஷ்டங்கள் ஒன்றிரண்டாயிருந்தால் பொறுக்கலாம். அவைகளுக்குக் கணக்கில்லை. ஆழமாயும் அகலமாயும் இருக்கிற ஓட்டையை நிரப்புவது எப்படிக் கஷ்டமோ, அப்படியே இந்தக் கஷ்டங்களைப் போக்க முடியாது. (33)

அவ:- பிரபந்நனுக்குக் கீழ்ச்சொன்ன நிஷ்டையானது எம்பெருமான் கொடுத்து வரவேண்டுமென்றும், ஏதோ ஒரு பாக்கியத்தாலே இங்கே கொஞ்சநாள் இருக்கவேண்டும் என்றும் அவன் ஒப்புக் கொள்ளுகிறான் என்றும் கடைசி சுலோகத்தால் அருளிச் செய்கிறார்:-

அதிகார ஸங்கிரஹம்

स्वापोद्बोधव्यतिकरनिभे भोगमोक्षान्तराले
कालं कञ्चिज्जगति विधिना केनचित् स्थाप्यमानाः ।
तत्त्वोपायप्रभृतिविषये स्वामिदत्तां स्वनिष्ठां
शेषां कृत्वा शिरसि कृतिनः शेषमायुर्नयन्ति ।। ३३ ।।

(ப-ரை) स्वाप-தூக்கம், उद्बोध-விழித்துக் கொள்வது, व्यतिकरनिभे-இவைகள் கலந்திருக்கும் ஸ்வப்நாவஸ்தைக்கு ஸமமான, भोग-ஸம்ஸாரத்தில் அநுபவம், मोक्ष-மோக்ஷமாகிய ஸுகம், अन्तराले-இவைகள் நடுவில் இருக்கிற காலத்தில், कञ्चित्कालं-கொஞ்ச காலம், केनचि त्विधिना-ஏதோ ஒரு பாக்கியத்தாலே, जगति-இந்த உலகத்தில், स्थाप्यमानाः-இருக்கும்படி செய்யப்பட்டவர்கள், तत्त्वोपाय प्रभृतिविषये-தத்துவம் உபாயம் முதலானவைகளின் விஷயத்தில், स्वामिदत्ताम्-யஜமாநனுகிய எம்பெருமானல் கொடுக்கப்பட்ட, स्वनिष्ठाम्-ஸ்வநிஷ்டையை, शिरसि-தலையில், शेषाम्-பரிவட்டமாக, कृत्वा-வைத்துக்கொண்டு, कृतिनः-கிருதார்த்தர்களாய் இருந்துக் கொண்டு, शेषमायुः-பாக்கி ஆயுஸ்ஸின் காலத்தை, नयन्ति-நடத்து கிறார்கள்.

(கருத்து) பிரபத்திக்கு பின்னால் பிரபந்நன் இருக்கும் காலமானது ஸ்வப்ந காலம்போல் மிகவும் கொஞ்சமாயிருக்கும். அதில் முன்போல ஸ்வரூபஜ்ஞா நம் இல்லாமலிருக்காது. ஸ்வரூபஜ்ஞாநமுண்டாகியிருக்கிறது. ஆனால் மோக்ஷதசையில் போல பூர்ணமான ஜ்ஞாநமில்லை.

அர்ச்சையாய் எழுந்தருளியிருக்கிற எம்பெருமானுக்குக் கைங்கரியம் செய்ய வேண்டுமென்கிற ஆசையாலேயோ, அல்லது, ஆசாரியர்களுடைய கிரந் தங்களை ஸேவிக்க வேண்டும் என்கிற ஆசையாலேயோ, அவன் இங்கே இருக்கும்படி ஏற்படுகிறது. எம்பெருமான் அநுக்கிரஹத்தால் கொடுத்த தன்னுடைய நிஷ்டையை மிகுந்த கௌரவத்துடன் வைத்துக் கொண்டு எம்பெருமானுக்குச் செய்யும் கைங்கரியத்தாலே, தன்னைக் கிருதார்த்த னாகப் பண்ணிக் கொண்டு பாக்கி காலத்தைப் போக்குவன். (33)

15-வது உத்தர கிருத்தியாதிகாரம்

அவ:- பிரபந்நன் என்ன வேலைகளைச் செய்துகொண்டு காலம் போக்க வேண்டுமென்று இதில் முதல் சுலோகத்தால் அருளிச் செய்கிறார்:-

सन्तोषार्थं विमृशति मुहुः सद्भिरध्यात्मविद्यां
नित्यं ब्रूते निशमयति च स्वादुसुव्याहृतानि ।
अङ्गीकुर्वन्ननघललितां वृत्तिमादेहपाताद्
दृष्टादृष्टस्वभरविगमे दत्तदृष्टिः प्रपन्नः ॥ ३४ ॥

(ப-ரை) सन्तोषार्थं- ஸந்தோஷத்திற்காகவே, प्रपन्नः-பிரபந்நன், सद्भिः-எம்பெருமானுடைய ஜ்ஞாநம் உண்டாயிருப்பதால் தன் ஸ்வரூபத்தைப் பெற்றவர்களுடன், अध्यात्मविद्याम्-ஸ்ரீபாஷ்யத்தை, मुहुः- அடிக்கடி, विमृशति-படிக்கிறான். स्वादु-இனியவைகளான, सुव्याहृतानि- ஆழ்வார்களுடைய பிரபந்தங்களை, नित्यं-எப்போதும், ब्रूते-அயலாருக்குச் சொல்லிக் கொடுக்கிறான், निशमयति च-அவர்களிடமிருந்து தான் கேட்கிறான். எப்படி இருந்து என்றால், दृष्टादृष्ट-இங்கே ஆகவேண்டிய விஷயங்களிலும், மோக்ஷ விஷயத்திலும், स्वभरविगमे-தன்னுடைய பொறுப்புப் போய்விட்டதில், दत्तदृष्टिः- வைக்கப்பட்ட நினைவுள்ளவ னாய், आदेहपाताद्- உடம்பு கீழே விழுகிறவரையில், अनघललितां- தோஷ மில்லாமலும், ஸுகமாயும் நடக்கிற, वृत्तिम्- விருத்தியை, अङ्गीकुर्वन्- ஒப்புக் கொண்டு, கீழ்ச் சொன்னபடி காலத்தைப் போக்க வேண்டியது.

(கருத்து) பிரபந்நன் பிரபத்தி செய்த காலத்திற்கு மேலே எம்பெரு மானுக்குத் தான் சேஷனாயிருப்பதாலே, அவனுடைய ஸந்தோஷத்துக்காக,

அவனால் இவைகளைச்செய் என்று சொன்ன ஆசிரம தர்மங்களையும், வர்ண தர்மங்களையும் அபராத முண்டாகாதபடி செய்து கொண்டு வர வேண்டியது. அவைகள் பக்தனைப் போலே உபாயத்துக்கு அங்கமாகச் செய்ய வேண்டியதில்லை. எம்பெருமானுக்கு ஸந்தோஷத்தைக் கொடுப்ப தால் அவைகளே இவனுக்குப் பிரயோஜநம். இங்கிருக்கும் காலத்தில் அவன் உடம்பின் ரக்ஷணம் முன் செய்த கர்மத்துக்குத் தகுந்தபடி நடக்கும். அதைப்பற்றி அவன் விசாரப்படவேண்டியதில்லை. மோக்ஷமும் பிரபத்தி யினாலேயே ஸந்தோஷப்பட்ட எம்பெருமான் தானே கொடுப்பன். ஆகையால் அதிலும் அவனுக்குப் பொறுப்பில்லை. அவன் காலத்தை ஸ்ரீபாஷியத்தை ஸேவித்துக்கொண்டாவது அதற்குச் சக்தியில்லாது போனால், ஆழ்வார்களுடைய பிரபந்தங்களை ஸேவித்துக் கொண்டாவது போக்கவேண்டியது. இதுவும் ஜ்ஞாநம் ஸம்பாதிப்பதற்காக அன்று, ஜ்ஞான பக்த்யாதிகளின் வ்ருத்திக்காகச் செய்தாலும் தப்பில்லை. எம்பெருமானுடைய குணங்களை அந்த கிரந்தங்ள் சொல்லுவதால், அவைகள் மிகுந்த ஸந்தோஷத்தைக் கொடுக்கும். அதுவே அவனுக்குப் பிரயோஜநம். (34)

அவ:- முக்தர்களைப்போலே எம்பெருமானை பிரபந்நன் நேராகப் பார்க்காவிட்டாலும், அவர்களைப்போலவே அவனை அநுபவிக்கக் கூடும் என்று கடைசி சுலோகத்தாலே அருளிச் செய்கிறார்:-

प्रणयिनमिव प्राप्तं पश्चात् प्रिया स्वसमन्वितं
महति मुहुरामृष्टे दृष्ट्वा मनौ मणिदर्पणे ।
प्रपदनधनाः सन्तः शुद्धैः प्रभुं परिभुङ्क्ते
प्रसृमरमहामोदस्मेरप्रसूनसमैः क्रमैः ।। ३५ ।।

(ப-ரை) प्रिया-புருஷனுடைய பிரீதிக்கு விஷயமான ஒரு ஸ்திரீ யானவள், मुहुः आमृष्टे- அடிக்கடி துடைக்கப்பட்ட, महति- பெரிய, मणिदर्पणे- அழகிய கண்ணாடியில், (அழகால் தான் புருஷனுக்குத் தகுந்தவளாக இருக்கிறேனோ என்று பார்த்துக்கொண்டிருக்கையில்) पश्चात् प्राप्तं- பின்னால் வந்த, स्वसमन्वितं-தன்னுடன் சேர்ந்த, प्रणयिनं -தன்னிடத்தில் பிரீதியுள்ள புருஷனை, दृष्ट्वा- பார்த்து, (சிருங்காரரஸம் மேலிட்டு) शुद्धैः- தோஷமில்லாமல் வெளுப்பான, प्रसृमर- நாலுபக்கமும் பரவுகிற, महामोद-

மிகுந்தவாஸனையுள்ள, प्रसूनैः-புஷ்பங்களாலே, परिभुङ्क्ते-எல்லா விதத்தாலும் அநுபவிக்கிறாள். (तदिव-அதுபோல) प्रपदनधनाः-பிரபத்தி என்கிற தநத்தை உடையவர்களான, सन्तः-தன்னுடையவும் எம்பெருமானுடையவும் ஸ்வரூபத்தை அறிந்த பெரியோர்கள், मुहरामृष्टे-ஆசாரியன் சொல்லிக்கொடுத்தபடி அர்த்தத்துடன் நினைக்கப்பட்ட, मनौ- மூல மந்திரத்தில், पश्चात्प्राप्तं- மந்திர வாக்கியத்தின்படி பின்பு வருகிற, प्रणयिनं- தம்மிடத்தில் ஆசையுள்ள, प्रभुं- பிரபுவான எம்பெருமானை, शुद्धैः-சுத்தங்களான, (ஸாத்துவிகத் தியாகத்தோடு கூடிய) प्रसृमरमहामोद- நாலு பக்கங்களிலும் பரவுகிற மிகுந்த வாஸனையை உடைய, स्मेर-மலர்ந்திருக்கிற, प्रसूनसमैः-புஷ்பங்களுக்கு- ஸமாநமாயிருக்கிற, क्रमैः-கைங்கரியங்களாலே, (அவனை) परिभुङ्क्ते- எல்லாவிதத்தாலு மநுபவிக்கறார்கள்.

(கருத்து) ஒரு ஸ்திரீயானவள் தன்னுடைய புருஷனுக்கு ''நான் தகுந்தவளாக இருக்கிறேனோ? என்று கண்ணாடியில் தன்னைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்போது, பின்னால் வருகிற தன் புருஷனுடன் சேர்ந்து சிருங்காரரஸம் உண்டாய் புஷ்பங்களை அவன் மேல் இறைத்து அவனை அனுபவிக்கிறாள். அதுபோல பிரபந்நன், தான் எம்பெருமானுக்குக் கைங்கரியம் செய்யத் தகுந்தவனென்று அடிக்கடி அநுஸந்தானம் பண்ணப்பட்ட மூலமந்திரத்தாலே அறிந்து, அவனுக்கு ஸந்தோஷத்தை உண்டு பண்ணும்படியான, நல்ல கைங்கரியங்களைச் செய்து அவனை அநுபவிக்கிறாள்.

குறிப்பு-(1) கண்ணாடிபோல் மூலமந்திரம். கண்ணாடி அடிக்கடி துடைப்பதாலே, அதின் அழுக்குப் போய் அதில் தன்னை ஒரு ஸ்திரீ பார்த்து புருஷனுக்குத் தகுந்தவளென்று அறிகிறாள். அதுபோல மூலமந்திரத்தை அடிக்கடி நினைத்துப் பார்த்து, ஸந்தேகம் இல்லாமல் பிரபந்நன் எம்பெருமானுக்குத் தான் சேஷனென்றும், தான் அவனுக்குக் கைங்கரியம் செய்யத் தகுந்தவனென்றும் அறிகிறான். ஸ்திரீயானவள் புருஷனிடம் ஆசை உண்டாய் புஷ்பங்களை இறைத்து அவனை அநுபவிக்கிறாள். அதுபோல் எம்பெருமானிடத்தில் பிரபந்நனுக்கு ஆசை உண்டாகி நல்ல கைங்கரியங்களைச் செய்து அவனை அநுபவிக்கிறான்.

(2) புஷ்பங்களுடைய வாஸனையைச் சொல்லுவதாலே, எம்பெருமானுக்குச் செய்யும் கைங்கரியமானது அபராதமில்லாமலும் அவனுக்கு ஸந்தோஷத்தைக் கொடுப்பதாயும் இருக்க வேண்டுமென்று காட்டப் படுகிறது.

(3) ஸ்திரீயை "प्रिया" என்று சொன்னதாலே, அவளிடத்தில் புருஷ னுக்குப் பிரீதி இருப்பதுபோல், பிரபந்நனிடத்தில் எம்பெருமானுக்குப் பிரீதி இருக்கிறதென்று காட்டப்படுகிறது. ஸ்திரீயானவள் தன் புருஷனுக் காகவே இருப்பதை நினைத்துக்கொண்டு அவன் கட்டின திருமங்கலி யத்தை இரக்ஷித்துக் கொண்டு வருகிறாள். அப்படியே பிரபந்நனும், தான் எம்பெருமானுக்குச் சேஷன் என்று நினைத்துக்கொண்டு அந்த நினைவை இரஷித்துக் கொண்டு வரவேண்டியது. ஸ்திரீயானவள் தன் பிரயோ ஜநத்தை எதிர்பார்க்காமல் புருஷனுடைய ஸந்தோஷத்தையே பார்த்து அதற்காகப் பிரீதியுடன் அவனுக்கு வேலை செய்கிறாள். அப்படியே பிரபந்நனும் தனக்கு வரும் ஸந்தோஷத்தைக் கவனிக்காமல் எம்பெருமா னுடைய ஸந்தோஷத்தையே பார்த்து அதற்காக பிரீதியுடன் அவனுடைய கைங்கரியங்களைச் செய்யவேண்டியது.

(4) மூலமந்திரத்தில் அடங்கிய பிரணவத்தை ஒரு வாக்கியமாகச் சொல்லும்போது, ஜீவன் முன்னாலேயும் எம்பெருமான் பின்னாலேயும் வருவதைக் கொண்டு "पश्चात् प्राप्त" என்று சொல்லி யிருக்கிறது. (35)

16-வது புருஷார்த்தகாஷ்டாதிகாரம்

அவ:- பிரபந்நன் எம்பெருமானுடைய கைங்கரியத்துடன் நிறக்கக் கூடாது. பாகவதர்களுக்கும் கைங்கரியம் செய்யவேண்டும் என்று முதல் சுலோகத்தால் அருளிச்செய்கிறார்:-

स्वतन्त्र स्वामित्वात् स्वबहुमतिपात्रेषु नियतं
श्रियःकान्तो देवःस खलु विनियुङ्क्ते चिदचितौ ।
यथालोकाम्नायं यतिपतिमुखैराहितधियां
ततो नः कैङ्कर्यं तदभिमतपर्यन्तमभवत् ।। ३६ ।।

(ப-ரை) श्रियःकान्त-லக்ஷ்மீபதியான,सदेवः- அந்த தேவனானவன், स्वतन्त्र स्वामित्वात्- ஸ்வதந்திரனாயும், ஸ்வாமியாயும் இருப்பதாலே, चिदचितौ-அறிவுள்ளவர்களையும், அறிவில்லாதவைகளையும், स्वबहुमति पात्रेषु-தன்னுடைய கௌரவத்துக்குப் பாத்திரமானவர் களிடத்தில், नियतं அவைகள் உள்ளவரையில் இருக்கும்படி, विनियुङ्क्ते-அவர்களுடைய

ஸொத்தாகச் செய்கிறான், खलु- இது பிரஸித்தம், ततः- ஆகையினாலே, यतिपतिमुखैः - ஸ்ரீபாஷியகாரரைப் பிரதாநமாக உடைய ஆசாரியர்களாலே, आहितधियां-சிக்ஷிதமான புத்தியை உடைய, नः-நமக்கு, यथालोकाम्नायं - உலக வழக்கப்படியும், வேதத்தின் படியும், कैङ्कर्यं- கைங்கரியமானது, तदभिमतपर्यन्तम्-எம்பெருமான் கௌரவம் செய்கிறவர்கள் (பாகவதர்கள்) வரையில், अभवत्- ஆயிருக்கிறது.

(கருத்து) எம்பெருமான் பிரபந்நனை பாகவதர்களுக்குச் சேஷமாகச் செய்திருக்கிறான். அவன் ஸ்வாமியாயிருப்பதால் அப்படிச் செய்ய அவனுக்கு அதிகாரமுண்டு, ஸ்வதந்திரனானபடியால், அதைச் செய்யச் சக்தி உண்டு. ஆகையால், ஸ்ரீபாஷியகாரரைப் பிரதாநமாகவு டைய ஆசாரியர்கள் நாம் எம்பெருமானுக்குச் சேஷம் என்றும், நாம் கைங் கரியம் செய்து அவனை ஸந்தோஷப்படுத்த வேண்டியவர்க ளென்றும் சொல்லிக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். ஆகையால் எம்பெருமான் செய்த ஏற்பாட்டை நாம் ஸந்தோஷமாய் ஒப்புக்கொண்டு பாகவதர்களுக்குக் கைங்கரியம் செய்யவேண்டியது. இதை உலகத்திலும் பார்க்கலாம். ஒரு ராஜா தான் பூட்டிக் கொண்டிருக்கும் நகைகளைத் தன்னுடைய பிரீதிக்கு விஷயமான குழந்தைகள் கழுத்தில் போட்டு, அவர்கள் அவைகளினால் ஸந்தோஷப்படுவதைப் பார்த்துத் தானும் ஸந்தோஷப்படுகிறான். வேதமும் இப்படியே சொல்லுகிறது.

குறிப்பு-(1) பிரபந்நன் எம்பெருமானுக்கே சேஷன். ஆகையால் பாகவதர்களுக்குக் கைங்கரியம் செய்யக்கூடுமா என்றால், பதில்:- பிரபந்நன் தன் ஸ்வாமிக்கு ஸந்தோஷத்தைக் கொடுப்பதையே செய்ய வேண்டியது, ஆகையால் பாகவதர்களுக்குக் கைங்கரியம் செய்வதினால் அவனுக்கு மிகுந்த ஸந்தோஷமுண்டாகிறபடியால், அது பிரபந்நனுடைய ஸ்வரூபத்துக்கு விரோதமன்று.

(2) பாகவதர்களுக்குப் பிரபந்நன் கைங்கரியம் செய்யா விட்டால் எம்பெருமானுக்கு ஸந்தோஷத்தை உண்டுபண்ணுவதாகிய அதிசயத்தைச் செய்தவனாகான். அதிசயத்தைச் செய்யாவிட்டால், எப்படி அவன் எம்பெருமானுக்குச் சேஷனாயிருக்கக்கூடும். ஆகையால் தன்னுடைய ஸ்வரூபம் நிலை நிற்பதற்காக பாகவதர்களுக்குப் பிரபந்நன் கைங்கரியம் செய்யவேண்டியது. (36)

அவ:- பாகவதர்களுடைய பிரஸாதம் தவிர நான் வேறு ஒன்றையும் வேண்டேனென்று சொல்லி, கடைசி சுலோகத்தால் அவர்களைக் கொண்டாடுகிறார்:-

नाथे नस्तृणमन्यदन्यदपि वा तन्नाभिनालीकिनी-
नालीकस्पृहणीयसौरभमुचा वाचा न याचामहे ।
शुद्धानां तु लभेमहि स्थिरधियां शुद्धान्तसिद्धान्तिनां
मुक्तैश्वर्यदिनप्रभातसमयासत्ति प्रसत्तिं मुहुः ॥ ३७ ॥

(ப-ரை) नाथे- நாதனாகிய எம்பெருமானிடத்தில், तन्नाभिनालीकिनी- அவனுடைய தொப்புளாகிய தாமரை ஓடையிலிருக்கும், नालीक-தாமரைப் பூவினால், स्पृहणीय-ஆசைபடத்தகுந்த, सौरभमुचा- வாஸனையை வீசுகிற, नःवाचा -நம்முடைய வாக்காலே, तृणम्-திருணம்போல் அல்பமான பிரகிருதிபோகத்தையும், अन्यत्-அதைக்காட்டிலும் வேறான ஆத்மா நுபவத்தையும், अन्यत्-அதைக் காட்டிலும் வேறான மோக்ஷத்தையும், अपि-எம்பெருமானுக்கு உண்டாகும் ஆநந்தத்தின் அநுபவத்தையும், वा- இவைகளெல் லாவற்றையும் சேர்த்தும், न याचामहे-நாம் கேட்கமாட்டோம். शुद्धानां- அபராதங்களில் ருசியில்லாதவர்களாயும், स्थिरधियां-ஐந்து விதங்களான ஸந்தேஹங்களால் கலக்கமுடியாத மஹாவிஶ்வாஸத்தை உடையவர்களாயும், शुद्धान्तसिद्धान्तिनां-அந்தப்புர ஸ்திரீகள் தங்களுடைய புருஷனிடத்தில் இருப்பதுபோல், வேறு தேவதைகளை நெஞ்சால் நினைக்காமலும், எம்பெருமானுடைய பிரீதிக்காக வேலை செய்கிறவர் களாயும் தங்களுக்கென்று ஒன்றையும் கேட்காதவர்களாயுமிருக்கிற பாகவதர்களுடைய, मुक्तैश्वर्य-முக்தனுடைய ஐஶ்வரியமாகிற, दिन- பகலுக்கு, प्रभातसमय- விடியற்காலத்தினுடைய, आसत्ति-கிட்ட வருகையாகிய, प्रजत्रि - பிரஸாதத்தை, मुहुः- அடிக்கடி लभेमहि-அடைய ஆசைப்படுகிறோம்.

(கருத்து) ஒருவன் இந்த உலகத்திலும், மேலுலகத்திலும் உள்ள ஸுகத்தைத் தேடுகிறான்; வேறொருவன் தன் ஆத்மாவைப் பார்த்து ஸுகப்பட ஆசைப்படுகிறான்; மற்றொருவன் கர்ம பந்தம் போய் எம்பெருமானை அநுபவிக்கவேண்டும் என்று ஆசைப்படுகிறான். நாம் இவைகளைத் தனித்தனியாகவும் சேர்த்தும் எம்பெருமானுக்கு உண்டாகும்

ஆநந்தாநுபவத்தையும் அவனிடத்தில் கேட்கமாட்டோம். பாகவதர்களுடைய பிரஸாதமே நமக்கு வேண்டியது. அது கிடைத்தால் விடியற்காலத்திற்கு மேல் பகல் வருவதுபோல், முக்தைசுவரியம் தானே வரும். அவ்விதமான பிரபாவமுடையது பாகவதர்களுடைய பிரஸாதம்.

குறிப்பு:- எம்பெருமானுடைய தொப்புளிலிருக்கும் தாமரைப் பூவுக்குப் பிரும்மாவாகிய வேறு தேவதையின் ஸம்பந்தம் உண்டு. ஸ்ரீதேசிகனுடைய வாக்குக்கு வேறு தேவதையினுடையவும், வேறு பிரயோஜநத்தினுடையவும் ஸம்பந்தம் கொஞ்சமும் இல்லை என்று கருத்து. (37)

17-வது சாஸ்திரீய நியமநாதிகாரம்

அவ:- பிரபந்நன் எம்பெருமானுக்கும் பாகவதனுக்கும் கைங்கரியம் செய்யும்போது சாஸ்திரத்தை விடக்கூடாது என்று இதன் முதல் சுலோகத்தால் அருளிச் செய்கிறார்:-

मुकुन्दे निक्षिप्य स्वभरमनघो मुक्तवदसौ
स्वतन्त्राज्ञासिद्धां स्वयमविदितस्वामिहृदयः ।
परित्यागो सद्यः स्वपरविविधानर्थजननात्
अलङ्घ्यामामोक्षादनुसरति शास्त्रीयसरणिम् ।। ३८ ।।

(ப-ரை) मुकुन्दे-மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கும் எம்பெருமானிடத்தில், स्वभरम्- தன்னை இரக்ஷிக்கும் சுமையை, निक्षिप्य- வைத்து, அதினாலே, अनघः-முன் செய்த வினைகள் கழிந்தவனாய், मुक्तवत्-முக்தனைப் போலிருக்கிற, असौ- இந்த பிரபந்நன், स्वयम्- தானாக, अविदितस्वामि हृदयः- தன் யஜமாநனாகிய எம்பெருமானுடைய அபிப்பிராயத்தை அறியாதவனாயிருக்கையாலே, स्वतन्त्राज्ञा सिद्धाम्- ஸ்வதந்திரனான எம்பெருமானுடைய ஆஜ்ஞையினாலேற்பட்டதும், परित्यागे - அதை விட்டு விடும்போது, सद्यः-உடனே, स्वपर - தனக்கும் மற்றவர்களுக்கும், विविधानर्थजननात् - வெவ்வேறான துன்பங்களை உண்டு பண்ணுவதாலே, अलङ्घ्याम् - மீறி நடக்கக்கூடாததாயுமிருக்கிற, शास्त्रीयसरणिम् - சாஸ்திரம் சொன்ன வழியை, மோக்ஷம் வரையில், अनुसरति - அநுஸரித்து நடக்கிறான்.

(கருத்து) பிரபந்நன் எம்பெருமானுக்குக் கைங்கரியம் செய்யும் போது, இன்ன கைங்கரியம் அவனுக்குப் பிரியமாயிருக்குமென்று அறிந்து செய்ய வேண்டியது. இதை முக்தன் தானாக அறிந்து கொள்ளுவான். பிரபந்நனுக்கு அது இப்போது முடியாது. ஆகையால், இருட்டில் கைவிளக்கைப் போல சாஸ்திரத்தைக்கொண்டு அவன் நடக்க வேண்டியது. இது ஒரு காரணம். இன்னுமிரண்டு காரணங்களுண்டு சாஸ்திரமானது எம்பெருமானுடைய ஆஜ்ஞை. ஆகையால் அதை அநுஸரிக்க வேண்டியது. அதை மீறி நடந்தால் இந்த ஜந்மத்திலேயே துன்பமுண்டாகும். ஆகையால் அதை விடக்கூடாது. மீறி நடப்பதால் தானும் கெட்டு மற்றவர்களையும் கெடுக்கும் படியாயிருக்கும். ஏனென்றால், இவன் பிரஸித்தனாயிருந்தால் இவன் செய்வதைப் பார்த்து, மற்றவர்களும் அப்படியே செய்வார்கள்.

குறிப்பு:- பிரபந்நனுக்கு எல்லாப் பாபங்களும் போய்விட்டன. தான் உடம்பைக் காட்டிலும் வேறு என்று தன் ஸ்வரூபத்தைத் தெரிந்து கொண்டிருக்கிறான் ஸ்வரூபத்தில் ஜாதியும் ஆசிரம முமில்லை. ஆகையால் வர்ணத்துக்கும் ஆசிரமத்துக்கும் தகுந்ததாய் ஏற்பட்ட கர்மங்களை விட்டு விடலாமோ என்று ஸந்தேஹ முண்டாகலாம். அது கூடாது. உடம்பை ஆத்மாவாக எண்ணுவது அவைகளைச் செய்வதற்குக் காரணமன்று. ஜாதி உடம்பிலிருக்கிறது. அந்த உடம்புடன் சேர்ந்திருக்கிறவரையில் அவைகளைச் செய்யவேண்டியது. இது ‘‘ ’’என்கிற சொல்லால் காட்டப்படுகிறது. (38)

அவ:- எம்பெருமானுடைய அபிப்பிராயத்தை வேதமும் ஸ்மிருதிகளும் வழி காட்டாத இடங்களில் எப்படி அறியலாம் என்று கடைசி சுலோகத்தாலே அருளிச் செய்கிறார்:-

श्रुतिस्मृत्याचारैः स्वमतिगतिभिः शुद्धमनसां
सुसङ्कल्पैः धर्म्यैः कुलचरणदेशादिसमयैः ।
नियोगैर्योग्यानां नियमयितुरादेरभिमतं
निमित्तस्वप्नाद्यैरपि निपुणमन्विच्छति बुधः ।। ३९ ।।

(ப-ரை) बुधः-புத்திமான், आदेः- ஜகத்காரணமாயும், नियमयितुः எல்லாரையும் நியமநம் பண்ணுகிறவனாயும் இருக்கிற எம்பெருமானுடைய, अभिमतं-இஷ்டத்தை, श्रुति-வேதத்தாலும், स्मृति-ஸ்மிருதி

களாலும், आचारै:-ஸ்மிருதி எழுதினவர்களின் ஆசாரங்களாலும், स्वमतिगतिभि:-சாஸ்திரம் இரண்டு வழி சொல்லுமிடங்களில் தன் இச்சை யாலும், शुद्धमनसां - சுத்தமான மனதை உடையவர்களுடைய, सुसङ्कल्पै:- நல்ல தீர்மானங்களாலும், धर्म्यै:- தர்மத்தை விட்டு விலகாத, कुल- குலங் களுடையவும், चरण-ஸூத்திரங்களுடையவும், देशादि-தேசம் முதலியவை களுடையவும், समयै:-ஸங்கேதங்களாலும், योग्यानां-யோக்கியர்களுடைய. नियोगै:- உத்திரவுகளாலும், निमित्तस्वप्नाद्यै:- நிமித்தங்களாலும், ஸ்வப்நங் களாலும், இவைபோன்றவைகளாலும், निपुणं-நன்றாக अन्विच्छति- தேடுகிறான். (அறிகிறான்.)

குறிப்பு:- சில தர்மங்கள் சாஸ்திரத்துக்கு ஒத்திருந்தபோதிலும் கலி யுகத்திற்கு அவை வேண்டாமென்று பெரியோர்கள் தீர்மானஞ் செய்திருக் கிறார்கள். இதைத் தான் ''सुसङ्कल्पै:'' என்று சொல்லியிருக்கிறது. (39)

18-வது அபராத பரிஹாராதிகாரம்

அவ:- பிரபந்நன் சாஸ்திரத்தை அநுஸரிக்கவேண்டியது என்று சொல்லப்பட்டது. அதை ஒருகால் மீறி நடந்தால் அதற்கு என்ன செய்யவேண்டியது என்பது இந்த அதிகாரத்தில் சொல்லப்படுகிறது:-

स्वच्छस्वादुसदावदातसुभगां दैवादयं देहभृत्
मालिन्यप्रशमाय माधवदयामन्दाकिनीं विन्दति ।
यद्यप्येवमसावसारविषयस्त्रोत: प्रसूतै: पुन:
पङ्कैरेव कलङ्कयन् निजतनुं प्राज्ञैर्न संश्लिष्यते ।। ४० ।।

(ப-ரை) अयं देहभृत्- இந்த ஜீவன், मालिन्यप्रशमाय-பாபங்க ளாகிய அழுக்குப் போவதற்காக, स्वच्छ-தெளிந்ததாயும், स्वादु-ருசி உள்ளதாயும், सदावदात-எப்போதும் சுத்தமாயும், सुभगाम्-வேண்டியதைக் கொடுப்பதாயு மிருக்கிற, माधवदयामन्दाकिनीं -லக்ஷ்மீபதியினுடைய கருணையாகிய கங்கையை, दैवात्-ஏதோ ஒரு பாக்கியத்தாலே, विन्दति-அடைகிறான். यद्यपि एवं-இப்படி இருந்தபோதிலும், असौ-இவன், असार- ஸாரமில்லாத சப்தாதிவிஷயங்களாகிற, स्रोतप्रसूतै:-சிற்றாறுகளிலுண்டான, पङ्कै:- சேற்றினாலே, पुन:-மறுபடியும், निजतनुं- தன் னுடைய உடம்பை,

कलङ्कयन्-அழுக்குப் பண்ணிக் கொண்டால், प्राज्ञैः- பெரியோர்களால், न संश्लिष्यते एव-சேர்த்துக்கொள்ளப் படுகிறதில்லை.

(கருத்து) முமுக்ஷுவான ஒருவன் தான் முன் செய்த பாபங்கள் போவதற்காக, எம்பெருமானிடத்தில் பிரபத்தி பண்ணுகிறான். அதனால் அவனுடைய பாபங்கள் போய் அவனுக்கு எம்பெருமானுடைய கைங்கரியம் கிடைக்கிறது. இப்படி இருக்க, அவன் சப்தம் முதலான விஷயங்களில் ஆசையினால் மேலே பாபங்கள் செய்தால் பெரியோர்கள் அவனைச் சேர்த்துக் கொள்ளமாட்டார்கள். பாபங்களுக்குப்பரிஹாரம் பண்ணினால் அவர்கள் அவனைச் சேர்த்துக் கொள்ளுவர்கள்.

குறிப்பு:- கங்கையின் ஜலமானது மலமில்லாமலும், ருசியாயும், வெளுப்பாயும், வேண்டியதைக் கொடுப்பதாயுமிருக்கிறது. அதுபோல எம்பெருமானுடைய தயையானது, ஒரு குற்றமில்லாததாயும், பிரபத்தி பண்ணுகிற காலத்திலும் போக்கியமாயும் தன்னுடைய பாபத்தைப் போக்கி இஷ்டத்தைக் கொடுப்பதாயுமிருக்கிறது. தயைக்குக் குற்ற மில்லாமையாவது எம்பெருமானுடைய மற்ற குணங்கள் நிக்ரஹத்திற்கும் அநுக்ரஹத்திற்கும் பொதுவாயிருக்கின்றன; அவைபோலில்லாமல் இந்த தயை என்கிற குணம் அநுக்கிரஹத்தையே செய்யும்.

(2) ''यद्यपि'' என்கிற சொல்லால், ஒருவேளை அபராதம் பிராரப்தம் என்கிற கர்மத்தால் வரக்கூடும் என்று காட்டப்படுகிறது.

(3) 'एव' என்கிற சொல்லால் பெரியோர்கள் சேர்க்கிறதில்லை. ஆனால் எம்பெருமான் அவனை விட்டுவிடுவதில்லை. ஏதோ ஒரு பரிஹாரத்தைக் செய்து அவனைச் சேர்த்துக் கொள்ளுவன். (40)

அவ:— முன் சுலோகத்தில் 'मालिन्य प्रशमाय ' என்பதின் கருத்தை விரித்துச் சொல்லி, மேலேநேரக்கூடும் பாபத்துக்குப் பரிஹாரத்தைக் கடைசி சுலோகத்தால் அருளிச் செய்கிறார்:-

प्रारब्धेतरपूर्वपापमखिलं प्रामादिकं चोत्तरं
न्यासेन क्षपयन्ननभ्युपगतप्रारब्धखण्डं च नः ।
धीपूर्वोत्तरपाप्मनामजननाज्जातेऽपि तन्निष्कृतेः
कौटिल्ये सति शिक्षयाऽप्यनघयन् क्रोडीकरोति प्रभुः ।। ४१ ।।

(ப-ரை) प्रभुः-ஸ்வதந்திரனான எம்பெருமான், नः-நம்முடைய, प्रारब्धेतर-பிராரப்தம் தவிர மற்ற, पूर्वपापं -முன் செய்த பாபங்கள், अखिलं -எல்லாவற்றையும், प्रामादिकं - நினைவில்லாமல் செய்கிற, उत्तरं च - மேல்வரும் பாபங்களையும், अनभ्युपगत - ஒப்புக்கொள்ளாத, प्रारब्धखण्डं च-பிராரப்தபாகத்தையும், न्यासेन -பிரபத்தியாலே, क्षपयन् -கழியும்படி செய்கிறவனாய், धीपूर्वोत्तरपाप्मानं-புத்திபூர்வகமாய்ச் செய்யும் மேல் பாபங்களுடைய, (பாபங்கள்) अजननात् - உண்டாகாமையாலும், जातेऽपि -உண்டானாலும், तन्निष्कृतेः-அவைகளுக்குப் பரிஹாரம் ஏற்படுவதாலும், कौटिल्येसति -பாபம்செய்தவன் கடினமான மனதை உடையவனாயிருந் தால், शिक्षया अपि - செய்கிற தண்டனையால், अनघयन् - தோஷ மில்லாதவனாய்ச் செய்து, क्रोडीकरोति -சேர்த்துக் கொண்டு இரக்ஷிக்கிறான்.

(கருத்து) பிராரப்தமென்பது பலன் கொடுக்க ஆரம்பித்தகர்மம். இது தவிர, முன் செய்த கர்மங்களும் பின்னால் எண்ணமில்லாமல் செய்கிற கர்மங்களும் கழிந்துபோகின்றன. இது பக்தனுக்கும் பிரபந்நனுக்கும் பொது. பிரபந்நன் பிரபத்திகாலம் முதல் உயிரோடிருக்கிற வரையில் அநுபவிக்கவேண்டிய பிராரப்தத்தின் பாகத்தை ஒப்புக்கொள்ளுகிறான். அது தவிர, பாக்கி இருக்கிற பிராரப்தமும் போய்விடுகிறது. இது பிரபத்தியின் மஹிமை. ஏன் இப்படி லகுவான உபாயத்திற்கு இவ்வளவு அநுக்கிரஹம் செய்கிறீர் என்று ஒருவன் எம்பெருமானைக் கேட்கமுடியாது. இதைக் காண்பிப்பதற்காக எம்பெருமானை பிரபு என்று சுலோகம் சொல்லுணூகிறது. முமுக்ஷுவாய் பிரபத்தி செய்தவனாகையாலே, அவனுக்குப் புத்திபூர்வகமாய் அபராதமுண்டாகாது. பிராரப்தத்தினா லுண்டானல் லஜ்ஜையும் அநுதாபமும் பிறந்து அதற்குப் பரிஹாரம் செய்துவிடுவன். அது செய்யாமல் கடினமான மனது உள்ளவனாயிருந்தால் எம்பெருமான் அவனைத் தண்டித்து தோஷத்தைப் போக்கி விடுவன். ஒருகாலும் அவனைக் கைவிடுவதில்லை.

குறிப்பு:- மேல் குற்றஞ் செய்தவனை அதற்குப் பரிஹாரம் செய் யும்படி செய்வதும், கடினமான மனதை உடையவர்களைத் தண்டித்து நிர்தோஷமாய் பண்ணுகிறவனும் எம்பெருமான்தான். இதுவும் பிரபத்தி யின் பலன். (41)

19-வது ஸ்தாந விசேஷாதிகாரம்

அவ:- பிரபந்நன் எங்கே இருக்கவேண்டியதென்று அதிகாரத்தின் முதல் சுலோகத்தால் அருளிச்செய்கிறார்:-

यत्रैकाग्र्यं भवति भगवत्पादसेवार्चनादेः
यत्रैकान्त्यव्यवसितधियो यस्य कस्यापि लाभः ।
वासस्थानं तदिह कृतिनां भाति वैकुण्ठकल्पं
प्रायो देशा मुनिभिरुदिताः प्रायिकौचित्यवन्तः ॥ ४२ ॥

(ப-ரை) यत्र-எங்கு, भगवत्पादसेवार्चनादेः- எம்பெருமானுடைய திருவடிகளில் கைங்கரியம் பண்ணுவதற்கும், அர்ச்சநம் முதலானவைகளைப் பண்ணுவதற்கும் தகுந்த, ऐकाग्र्यं -சித்த ஸமாதாநம், भवति- உண்டாகுமோ, यत्र- எந்த இடத்தில், ऐकान्त्य व्यवसितधियः-வேறு தேவதைகளிடத்தில் போகக்கூடாதென்றும், எம்பெருமான் தவிர வேறு பிரயோஜநம் வேண்டாமென்றும் உறுதியான எண்ணம் உள்ள, यस्य कस्यापि-எவனாவதொருவனுடைய, लाभः-கிடைப்பது உண்டோ, तत्- அந்த இடமானது, कृतिनां -பிரபந்நர்களுக்கு, इह-இந்த ஸம்ஸாரதசையில், वैकुण्ठकल्पं - வைகுண்டத்துக்கு ஸமமான, वासस्थानं-இருப்பிடமாக, भाति-விளங்குகிறது, मुनिभिः उदिताः - ருஷிகளால் சொல்லப்பட்ட, प्रायो देशाः-பஹுவான தேசங்கள், प्रायिकौचित्यवन्तः - பெரும்பாலும் பிரபந்நன் வஸிக்கத்தகுந்த இடங்கள்.

(கருத்து) எங்கே எம்பெருமானுக்கு சித்தஸமாதானத்துடன் கைங்கரியம் பண்ணக்கூடுமோ அதுவும் எங்கே பரமைகாந்தியான ஒருவனாவது இருக்கிறானோ, அதுவும் பிரபந்நன் இருக்கத் தகுந்த இடம். காசீ, காஞ்சீ முதலான ருஷிகளால் சொல்லப்பட்ட இடங்களை ஏன் சொல்லவில்லை என்றால், அவைகள் பெரும்பாலும் பிரபந்நன் இருக்கத் தகுந்தவிடங்கள் என்று அவர்களின் அபிப்பிராயம். ஆனாலும் யுகஸ்வபாவத்தாலே அவைகள் இப்போது அப்படியிருக்க வில்லை. ஆகையால் அவைகளைச் சொல்லவில்லை.

குறிப்பு:- (1) சுலோகத்தில் ''यत्र यत्र'' என்று இரண்டு தடவை சொல்லியிருப்பதாலே, சொன்ன இரண்டிடங்களில் ஏதாவதொன்றில் இருக்கலாம் என்று கருத்து. இரண்டும் சேர்ந்திருந்தால் மிகவும் நல்லது.

(2) ''यस्य कस्यापि'' என்று எவனாவதொருவன் என்று சொன்னதால் அந்த பரமைகாந்தி எந்த ஜாதியாயிருந்தாலும் இருக்கலாம் என்று கருத்து.

(3) ''वैकुण्ठकल्पं'' என்று சொன்னதாலே, அந்த இடத்தில் ஒரு விரோதியுமிருக்கமாட்டானென்றும், எம்பெருமானுடைய கைங்கரியத் திற்கு ஒரு தடையும் இருக்கமாட்டாது என்றும் கருத்து. (42)

அவ:- முன் சுலோகத்தின் கடைசி பாதத்தில் சொன்னதை விரிவாய் கடைசி சுலோகத்தால் அருளிச் செய்கிறார்:-

सा काशीति न चाकशीति भुवि साऽयोध्येति नाध्यास्यते
साऽवन्तीति न कल्मषादवति सा काञ्चीति नोदञ्चति ।
धत्ते सा मधुरेति नोत्तमधुरां मान्याऽपि नान्या पुरी
या वैकुण्ठकथासुधारसभुजां रोचेत नो चेतसे ।। ४३ ।।

(ப-ரை) या-எந்த இடமானது, वैकुण्ठकथा-எம்பெருமானுடைய கதையாகிய, सुधारसभुजाम् - அமிருதத்தினுடையரஸத்தை அநுபவிக்கிற பெரியோர்களுடைய, चेतसे-மனதுக்கு, नो रोचते - பிடிக்கவில்லையோ, सा- அதானது, भुवि - பூமியில், काशी इति காசியென்று, न चाकशीति- நன்றாய் பிரகாசிக்கிறதில்லை. सा- -அது, अयोध्या इति-அயோத்தியை என்று, न अध्यास्यते-வஸிக்கப் படுகிறதில்லை, सा- அது, अवन्तीति- அவந்தி என்று, कल्मषात्-தோஷத்திலிருந்து, न अवति- இரக்ஷிக்கிற தில்லை, सा- அது काञ्चीति- காஞ்சீ என்று, न उदञ्चति--உயர்ந்ததாக இருக்கவில்லை, सा- அது, मधुरा इति-மதுரை என்று , उत्तमधुरां - உத்த மான பாரத்தை, न धत्ते - தூக்கவில்லை, या - எந்த, अन्या अपि पुरी- வேறு பட்டணமும், न मान्या-கௌரவம் செய்யத் தகுந்ததாயிருக்காது.

(கருத்து) உலகத்தில் காசீ முதலான ஏழு இடங்கள் மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கத் தகுந்தவைகள் என்று சொல்லுவதுண்டு. அவைகளும் பரமைகாந்திகளுடைய மனதிற்குப் பிடிக்காவிட்டால், அவைகளின் பெயரைக் கொண்டு மாத்திரம் கௌரவம் பண்ணத் தகுந்தவைகள் அல்ல. (43)

20-வது நிர்யாணாதிகாரம்

அவ:- இப்படி ஏழு அதிகாரங்களால் இங்கே கொஞ்சகாலம் இருக்கவேண்டுமென்று எண்ணுகிற பிரபந்நன் எப்படியிருக்க வேண்டிய தென்று சொல்லி, மேல் மூன்று அதிகாரங்களால் பிரபத்தியின் பலன்களைச் சொல்லுகிறார். அவைகளுள் இந்த அதிகாரத்தில் பிரபந்நன் உடம்பை விட்டுக் கிளம்பும் வழியைச் சொல்லுகிறார்:-

मनसि करणग्रामं प्राणे मनः पुरुषे च तं
झटिति घटयन् भूतेष्वेनं परे च तमात्मनि ।
स्वविदविदुपोरित्थं साधारणे सरणेर्मुखै
र्नयति परतो नाडीभेदैर्यथोचितमीश्वरः ।। ४४ ।।

(ப-ரை) **ईश्वरः**-எம்பெருமான், **मनसि**-ஜீவனுடைய மனதில், **करणग्रामं**-இந்திரியவர்க்கத்தையும், **मनः**-இவைகளுடன் சேர்ந்த மனதை, **प्राणे**-பிராணனிடத்திலும், **तं**-இவைகளுடன் சேர்ந்த பிராணனை, **पुरुषे च**-ஜீவனிடத்திலும், **एनं**-இவைகளுடன் சேர்ந்த ஜீவனை, **भूतेषु**-ஸூக்ஷ்மமான ஐந்து பூதங்களிடத்திலும், **तं**-இவைகளுடனும், ஐந்து பூதங்களுடனும் சேர்ந்த ஜீவனை, **परे आत्मनि च**-பரமாத்மாவாகிய தன்னிடத்திலும், **झटिति**-சீக்கிரத்தில், **घटयन्**- சேர்த்து, **इत्थं**-இப்படி, **स्ववित्**-தன்னைத் தியாநம் பண்ணுகிறவனுக்கும், **अविदुषोः**- அப்படித் தியாநம் பண்ணாதவனுக்கும், **साधारणे**-இதுவரையில் பொதுவாயிருக்க, **सरणेःमुखैः**-அந்தந்தமார்க்கத்திற்கு ஆரம்பங்க ளாகிய, **नाडीभेदैः**-அந்தந்த நாடிகளாலே, **यथोचितं**-அந்தந்த ஜீவனுக்குத்தகுந்தபடி, **परतः**-வெளியில், **नयति**-கொண்டு போகிறான்.

(கருத்து) சுலோகத்தில் சொன்னபடி ஜீவனை இந்திரியங்கள் மனது, பிராணன், ஸூக்ஷ்மங்களான ஐந்து பூதங்கள், இவைகளுடன் சேர்த்து, எம்பெருமான் தன்னிடத்தில் அவனை இளைப்பாற்றுகிறான். இதுவரை யில் பிரபந்நனுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் உடம்பை விட்டுக் கிளம்புவது ஒரே மாதிரி. பிறகு பிரபந்நனை ஹிருதயத்திலிருந்து உச்சந்தலைக்குப் போகிற நாடி வழியாக வெளியே கொண்டுபோகிறான். பக்தனுக்கும் இது உண்டு. மற்றவர்கள் கண் முதலான இடங்கள் வழியாக அவரவர்கள் போக வேண்டியதற்குத் தகுந்தபடி வெளியே போகிறார்கள். (44)

அவ:- முன் சுலோகத்தில் ஜீவன்கள் அந்தந்த நாடிவழியாக வெளியே போகிறார்கள் என்று சொன்னதை விரித்துப் பிரபந்நன் போகிற நாடி இன்னதென்று கடைசி சுலோகத்தால் அருளிச்செய்கிறார்:-

दहरकुहरे देवस्तिष्ठन्निषद्वरदीर्घिका
निपतितनिजापत्यादित्सावतीर्णपितृक्रमात् ।
धमनिमिह नस्तस्मिन् काले स एव शताधिका
मकृतकपुरप्रस्थानार्थं प्रवेशयति प्रभुः ।। ४५ ।।

(ப-ரை) देवः-எம்பெருமான், निषद्वरदीर्घिका - சேறுள்ள குட்டையில், निपतित-விழுந்த, निजापत्य-தன்னுடைய பிள்ளையை, आदित्सा- எடுக்க வேண்டுமென்கிற இச்சையினாலே, अवतीर्ण-அதில் இறங்கின, पितृक्रमात्-தகப்பனைப்போலே, इह दहरकुहरे - இந்த நம் ஹிருதயகுஹையில், तिष्ठन्-இருந்துகொண்டு, प्रभुः-பிரபுவான, स एव- அவனே, तस्मिन् काले-அந்த காலத்தில், नः-நம்மை, अकृतकपुर-ஒருவராலும் செய்யப்படாமல் எப் போதும் இருக்கிற பட்டணத்திற்கு, प्रस्थानार्थं-புறப்பட்டுப் போவதற்காக, शताधिकाम् - நூற்றொன்றாவதான, धमनिम् - நாடியை(யில்), प्रवेशयति-நுழையும்படி செய்கிறான்.

(கருத்து) பிரபந்நன் உடம்பைவிட்டு வெளியேபோகும் நாடியானது உச்சந்தலைக்குப் போகும் நூற்றொன்றாவதான நாடி. இதைக் கண்டு பிடித்து அதில் நுழைய ஜீவனுக்குச் சக்தியில்லா விட்டாலும், அந்த வேலையை எம்பெருமானே செய்கிறான். அவன் ஹிருதயத்திலேயேயிருக் கிறான். எதற்காக என்றால், சேறு நிறைந்த ஒரு குட்டையில் விழுந்த தன் பிள்ளையைத் தகப்பன் எடுப்பதற்கு அதிலிறங்குவது போல், எம்பெரு மானும் இந்த அருவருப்புள்ள உடம்பில் இருக்கும் ஜீவனை எடுப்பதற்கு ஸமயம் பார்த்துக் கொண்டிருந்து, அந்த ஸமயம் வந்தபோது நம்மை அதிலிருந்து வெளியே கொண்டுபோகிறான்.

குறிப்பு:- (1) சேறு நிறைந்த குட்டைபோல் நமது உடம்பு. ஒரு குழந்தையானது தப்பி குட்டையில் விழுந்ததுபோல் நாம் கர்மங்களாலே இந்த உடம்பில் வந்திருக்கிறோம்.

(2) தகப்பன் பிள்ளையை எடுப்பதற்கு முயற்சி செய்வது போல், எம்பெருமானுக்கும் நமக்கும் இருக்கும் உறவினால் நம்மை எடுப்பதற்கு அவன் பாடுபடுகிறான்.

(3) தகப்பன் குழந்தையை எடுத்துக்கொண்டு வீட்டிற்குப் போகிறான். எம்பெருமானும் தான் இருக்கும் இடமாகிய வைகுண்டத்திற்குக் கொண்டுபோவதற்காக நம்மை உடம்பில் இருந்து வெளியே கொண்டுபோகிறான்.

(4) தகப்பன் வீடுதான் குழந்தைக்கும் வீடு. அப்படியே, எம்பெருமான் இருக்கும் இடமாகிய வைகுண்டமே நமக்கும் இருக்குமிடம். (45)

21-வது கதிவிசேஷாதிகாரம்

அவ:- அர்ச்சிராதி என்கிற மார்க்கத்தாலே, பிரபந்நன் வைகுந்தத்திற்குப் போவதாகிய பலனை முதல் சுலோகத்தால் அருளிச் செய்கிறார்:-

ज्वलनदिवसज्योत्स्नापक्षोत्तरायणवत्सरान्
पवनतपनप्रालेयांशून् क्रमादचिरद्युतिम् ।
जलधरपतिं देवाधीशं प्रजापतिमागतः
तरति विरजां दूरे वाचस्ततः परमद्भुतम् ॥ ४६ ॥

(ப-ரை) ज्वलन-அக்கிநி, दिवस-பகல், ज्योत्स्नापक्ष-சுக்கிலபக்ஷம், उत्तरायण-உத்தராயணம், वत्सरान्-வர்ஷம், இவர்களையும், पवन- வாயு, तपन- ஸூரியன், प्रालेयांशून्-சந்திரன், இவர்களையும், अचिरद्युतिम् - மின்னலையும், जलधरपतिं-வருணனையும், देवाधीशं-இந்திரனையும், प्रजापतिं- பிரஜாபதியையும், क्रमाद्-வரிசையாய், आगतः-அடைந்தவனாய், विरजां-விரஜை என்னும் ஆற்றை, तरति-தாண்டுகிறான், ततः परम् அதற்கு மேலுள்ள, अद्भुतम्-ஆச்சரியமானவைகள், वाचः दूरे வாக்குக்கு தூரமாயிருக்கும். அதாவது அவைகளை இன்னதென்று சொல்லமுடியாது.

குறிப்பு:— (1) காலத்தைச் சொல்லுகிற சொற்கள் அவைகளின் அபிமானிதேவதைகளைச் சொல்லுகின்றன. அப்படியே மின்னல் என்கிற சொல்லும் அதன் அபிமானி தேவதையைச் சொல்லுகிறது.

(2) சுலோகத்தில் சொன்னவர்களெல்லாரும் பிரபந்நனை வைகுந்தத்திற்கு அழைத்துக் கொண்டுபோக எம்பெருமானாலே நியமிக்கப்பட்டவர்கள். ஆகையால் அவர்களுக்கு ஆதிவாஹிகர்களென்று பெயர். (46)

அவ:- ஸம்ஸாரத்தில் துக்கப்படுவது ஸ்வபாவமாக இருப்பதையும், வைகுண்டத்தில் துக்கக்கலக்கமில்லாத ஆநந்தத்தை அநுபவிப்பது ஸ்வபாவமாயிருப்பதையும் கடைசி சுலோகத்தால் அருளிச் செய்கிறார்:-

पितृपथघटीयन्त्रारोहावरोहावरोहपरिभ्रमैः
निरयपदवीयातायातक्रमैश्च निरन्तरैः ।
अधिगतपरिश्रान्तीनाज्ञाधरैरतिवाह्य नः
सुखयति निजच्छायादायी स्वयं हरिचन्दनः ।। ४७ ।।

(ப-ரை) पितृपथ- பிதிருயாநமென்கிற, घटीयन्त्र- ஏத்தச்சாலில், आरोह-ஏறுகிறது, अवरोह-இறங்குவது, இவைகளாகிற, परिभ्रमैः:- அடிக்கடி சுற்றிவருவதாலும், निरन्तरैः:-இடைவிடாதிருக்கிற, निरयपदवी-நரக மார்க்கத்தில், यातायातक्रमैश्च-போவதும் வருவதுமாகிய வியாபாரங்களா-லேயும், अधिगतपरिश्रान्तीन् - மிகுந்தசிரமத்தை அடைந்த, नः-நம்மை, आज्ञाधरैः-தன்வேலைக்காரர்களாலே, अतिवाह्य-அழைத்துக் கொண்டு போய், हरिचन्दनः-ஹரி என்கிற சந்தனமரமானது, निजच्छायादायी- தன்னு டைய நிழலைக்கொடுத்து, स्वयं-தானே, सुखयति - ஸுகப் படுத்துகிறது.

(கருத்து) ஸம்ஸாரத்திலிருக்கும்போது பாபம் செய்து அடிக்கடி நரகத்துக்குப் போயும், திரும்பியும், புண்ணியம் செய்து ஸுவர்க்கத்திற்குப் போவதும் வருவதுமாயுமிருப்பதால், நாம் மிகுந்த சிரமத்தை அடைந் திருக்கிறோம். எம்பெருமான் தன்னுடைய வேலைக்காரர்களாலே நம்மை வைகுண்டத்திற்கு அழைத்துக் கொண்டு போய், நம்முடைய சிரமங் களைப் போக்கித் தன்னை அநுபவிக்கும்படி செய்து ஸுகப்படுத்துகிறான்.

குறிப்பு:- ஏத்தச்சாலானது கிணற்றிலிருந்து ஜலத்தைக் கொண்டு போய், ஜலத்தைக் கொட்டினபிறகு மறுபடியும் கிணற்றுக்கு வருகிறது. அதுபோல நாம் புண்ணியத்தைச் செய்து அத்துடன் ஸுவர்க்கத்திற்குப் போகிறோம். அங்கு அநுபவத்தினால் ஸுகம் கழிந்தவுடன் திரும்பி இங்கே வருகிறோம். இப்படி நாம் போவதும் வருவதுமாயிருக்கிறோம்.

(2) இப்படியே பாபம் செய்து நரகத்திற்குப் போய் நரகத்தில் அநுபவத்தை அடைந்து, திரும்பி வருகிறோம். இதில் ஒய்ச்சல் ஒழிவு கிடையாது. ஸுவர்க்கத்திற்குப் போகிறவனுக்கு அதை விட்டுத் திரும்பித்தாயார் வயிற்றில் வருகிறவரையில், ஸுகமும் துக்கமு மில்லாத

இருப்பு உண்டு. அதுவும் நரகத்திற்குப் போகிறவனுக்குக் கிடையாது. இதைக் காட்டுவதற்காக "निरन्तरै:" என்று சொல்லப் பட்டிருக்கிறது.

(3) வழிப்போக்கன் வெயிலில் நடந்து களைப்படைந்து வருந்துகையில், ஒரு சந்தனமரம் கிட்டவிருந்தால் அதினிடம் போய் அதின் நிழலில் இளைப்பாறி, அதின் வாஸனையால் ஸுகத்தை அடைகிறான். அதுபோல எம்பெருமான் தன்னிடத்தில் பிரபந்நனை வைத்துக்கொண்டு அவன் முன்பு பட்ட சிரமத்தைப் போக்கி ஆநந்தத்தைக் கொடுத்து ஸுகப் படுத்துகிறான்.

(4) "स्वयं" என்கிற சொல்லாலே பிரபந்நனை ஸுகப்ப படுத்துவது வேலைக்காரனைக் கொண்டு அன்று; அந்த வேலையைத் தானே செய்கிறான் என்று கருத்து.

(5) வேறு மரங்கள் நிழலை மாத்திரம் கொடுத்து, வெயிலினால் உண்டாகும் களைப்பைப் போக்கும். சந்தந மரமோ இதையும் செய்து, தன்னுடைய வாஸனையினால் ஸுகத்தையும் கொடுக்கும். (47)

22-வது பரிபூர்ண பிரம்மாநுபவாதிகாரம்

அவ:- வைகுந்தத்திற்குப் போனவனுக்கு என்ன என்ன பெருமைகள் கிடைக்கின்றன என்பதை முதல் சுலோகத்தால் அருளிச் செய்கிறார்:-

वितमसि पदे लक्ष्मीकान्तं विचित्रविभूतिकं
सचिवगमित: सम्पद्याविर्भवत्सहजाकृति: ।
स्फुटतदपृथक्सिद्धि: सिद्ध्यद्गुणाष्टकतत्फलो
भजति परमं साम्यं भोगे निवृत्तिकथोज्झितम् ।। ४८ ।।

(ப-ரை) (முக்தன்) वितमसि–முக்குணமுள்ள பிரகிருதி மண்டலத்திற்கு மேலேயிருக்கும், पदे–இடமாகிய வைகுண்ட லோகத்தில், विचित्रविभूतिकं – ஆச்சரியங்களான விபூதிகளையுடைய, लक्ष्मीकान्तं–லக்ஷ்மீபதியை, सचिवगमित:–ஆதிவாஹிகர்களாகிய வேலைக்காரர்களாலே கொண்டு போகப்பட்டு, सम्पद्य–அவனை அடைந்து, आविर्भवत्– இதுவரையில் மறைந்து இருந்து இப்போது தோன்றுகிற, सहजाकृति:–தனக்கு ஸ்வபாவமாயுள்ள ஆகாரத்தை உடையவனாய், स्फुटतदपृथक्सिद्धि:–

எம்பெருமானைக் காட்டிலும் தான் வேறு என்று சொல்லமுடியாதபடி அவனுடன் ஒன்றாகச் சேர்ந்திருப்பதை நன்றாய் அறிந்து, सिद्ध्यत्- உண்டான, गुणाष्टक - எட்டு குணங்களையும், तत्फल:- அதின் பலன்களை யும் அடைந்த வனாய், निवृत्तिकथोज्झितम्- திரும்பி வருகிறது என்கிற பேச்சில்லாத, भोगे-ஆநந்தாநுபவத்தில், परमं साम्यं-அளவில்லாத ஒற்றுமையை, उपैति-அடைகிறான்.

(கருத்து) முக்தன் போகும் வைகுந்தலோகத்தில் இந்த உலகத்துப் பிரகிருதியானது இல்லை. அதிலிருக்கும் திரவியத்திற்கு ஸத்துவம் என் கிற ஒரே குணமுண்டு. அதில் முக்தனுக்கு லீலைக்கும், போகத்திற்கும் வேண்டிய பல பல ஆச்சரியங்களான வஸ்துக்கள் இருக்கின்றன. அவ்விடத்தில் ஆநந்தமயம் என்கிற ஒரு மண்டபத்தில் பிராட்டியுடன் எம்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கிறான். அவனை அடைந்த பிறகு முக்தனுக்குக் கிடைக்கும் பெருமைகளாவன- (1) இங்கிருக்கும் போது அவனுடைய ஆகாரமானது அவன் செய்த கர்மத்தினால் மறைந்திருந்தது; அது இப்பொழுது தோன்றுகிறது. ஸுவர்க்கத்தில் ஸுகாநுபவத்திற்காக ஒரு உடம்பு வருவதுபோல், இவனுக்கு ஆநந்தாநுபவத்திற்காக அந்த ஆகாரம் வருகிறதன்று. அது ஸ்வபாவமாகவே உள்ளது. (2) அந்த ஆகாரமாவது -எட்டு குணங்கள் உள்ளவனாயிருப்பது. அவைகளாவன - கிழத்தனம், மரணம், பசி, தாஹம், சோகம், இவைகளுக்குக் காரணமான கர்மம் இவைகளில்லா மையும், ஸத்யகாமனாயிருப்பதும், அதாவது - அழி வில்லாத போக வஸ்துக்களை உடையவனாயிருப்பதும், ஸத்யஸங் கல்ப- னாயிருப்பதும் அதாவது - நினைத்ததைத் தடையில்லாமல் செய்யும் திறமை, (3) இந்த எட்டாவதான குணத்தாலே வேண்டு மிடங்களுக்குப் போகவும், வேண்டியவர்களைப் பார்க்கவும், எம்பெரு மானுடைய கைங்கரியத்திற்குச் சேஷமான எந்த அநுபவத்தையும் அடையவும் தகுந்தவனாக ஆகிறான். (4) தன்னுடைய ஸ்வரூபமும் எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபமும் வெவ்வேறாக இருந்த போதிலும், அவனைக் காட்டிலும் வேறு என்று சொல்லமுடியாதபடி அவனுடைய ஸங்கல்பத்துக்கு ஒத்து நடக்கிறான். இப்படி இருப்பது இந்த லோகத்தில் போல் இல்லாமல் நன்றாய்த் தெரியும். (5) எம்பெருமானைப் போலவே அவன் இருப்பன். ஆனால் உலகத்தை உண்டுபண்ணி, இரக்ஷித்து, அழிக்கும் வேலை அவனுக்குக் கிடையாது. ஒற்றுமையானது ஆநந்தத் தின் அநுபவத்தில் மாத்திரம். எம்பெருமானுக்கு எவைகள் ஆநந்தத்தைக் கொடுக்குமோ அவைகளெல்லாம் அவனுக்கும் உண்டு. எம்பெருமானுக்கு

எவ்வளவு ஆநந்தம் உண்டோ, அவ்வளவும் அவன் அடைகிறான். (6) ஒருவேளை அந்த லோகத்தை விட்டு இங்கே திரும்பி வருவனோ என்று ஸந்தேஹம் வேண்டாம். அவன் திரும்பிவர ஆசைப்பட்டாலும் எம்பெருமான் அவனைத் திருப்பி விடமாட்டான். (48)

அவ:- மிகவும் களைப்படைந்தவன் தண்ணீரை ஆவலுடன் தேடுவதுபோல், முக்தன் எம்பெருமானுடைய கைங்கரியங்கள் எல்லாவற்றையும் தானே செய்யவேண்டும் என்று ஆசைப்படுகிறான் என்று கடைசி சுலோகத்தால் அருளிச் செய்கிறார்:-

अविश्रान्तश्रद्धाशतकलहकल्लोलकलुषाः
ममाविर्भूयासुर्मनसि मुनिसिद्धादिसुलभाः ।
मधुक्षीरन्यायस्वगुणविभवासञ्जनकन
न्महानन्दब्रह्मानुभवपरिवाहा बहुविधाः ।। ४९ ।।

(ப-ரை) अविश्रान्त-ஒய்வில்லாத, श्रद्धाशत-அநேக சிரத்தைகளுடைய, कलह - போட்டிகளாகிற, कल्लोल - அலைகளாலே, कलुषाः- கலங்கியிருக்கின்றவைகளாயும், मुनिसिद्धादि-ஸநகர் முதலான யோகிகளுக்கும், நித்தியஸூரிகளுக்கும், முக்தர்களுக்கும், सुलभाः-பிரயாஸம் இல்லாமல் கிடைக்கிறவைகளாயும், बहुविधाः-அநேக விதங்களாயும், मधुक्षीरन्याय-தேனும் பாலும் கலந்தது போல், स्वगुण- தன்னுடைய (வாத்ஸல்யம் (முதலான) குணங்களுடையவும், विभव-விபூதிகளுடையவும், आसञ्जन-கலந்திருப்பதாலே, कनत्-போக்கியமாயிருக்கிற, महानन्द-மிகுந்த ஆநந்தத்தைக் கொடுக்கிற, ब्रह्म-எம்பெருமானுடைய, अनुभव-அநுபவத்தினுடைய, परिवाहाः-மேலே வழிந்து ஓடிவருவது போல் இருக்கிற கைங்கரியங்கள், मम-என்னுடைய, मनसि - மனதில், आविर्भूयासुः - உண்டாக வேண்டும்.

(கருத்து) தேனையும் பாலையும் கலந்ததுபோல், எம்பெருமானும், அவனுடைய குணங்களும், விபூதிகளும் சேர்ந்திருப்பதால் அவனுடைய அநுபவம் மிகவும் ஆநந்தத்தைக் கொடுப்பதாய் இருக்கிறது. அந்த ஆநந்தத்தை அடைந்து அது உள்ளடங்காமல் உண்டாகும் கைங்கரியங்கள் என் மனதில் தோன்ற வேண்டும். அவைகளில் இதை முதலில்

செய்வேனா, அதை முதலில் செய்வேனா என்கிற ஆவல்கள் ஒன்றோ டொன்று ஓயாமல் போட்டி போடுகின்றன. அவைகள் யோகிகளுக்கும் நித்தியஸூரிகளுக்கும் முக்தருக்கும் லகுவாய்க் கிடைக்கின்றன. அப்படிப் பட்ட பலவிதங்களான கைங்கரியங்கள் எனக்கு உண்டாக வேண்டும்.

குறிப்பு-(1) இங்கே இருக்கும்போது சிரத்தையுடன் ஒரு கைங்கரி யத்தை ஆரம்பித்து அதை முடித்தவுடன் அந்த சிரத்தை போய் விடுகிறது. அதுபோல அன்று. அங்கே கைங்கரியம் முடிந்தபோதிலும் சிரத்தை தொடர்ந்து வருகிறது.

(2) கைங்கரியங்கள் பலவிதங்களாய் இருப்பதால் சிரத்தைகளும் அநேகங்களாக இருக்கின்றன. அவைகள் என் கைங்கரியத்தை முன்னாடி செய்யவேண்டும், என் கைங்கரியத்தை முன்னாடி செய்யவேண்டும் என்று போட்டி போடுகின்றன. அதாவது - எல்லா கைங்கரியங்களையும் தானே ஒரே காலத்தில் செய்ய வேண்டும் என்கிற ஆவல். அதைச் சொன்னபடி.

(3) எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபமே மிகவும் இனியதாயிருக்கும். அப்படியே அவன் குணங்களும் விபூதிகளும். இவைகள் அவனுடன் சேர்ந்தால் மிகுந்த ஆநந்தம் உண்டாகும் என்று சொல்லவேண்டுமோ?

(4) முக்தன் எம்பெருமானுடைய கைங்கரியங்களை அவனுடைய ஆஜ்ஞைகளால் செய்யவில்லை. அவனுக்கு அநுபவத்தால் கிடைக்கும் ஆநந்தம் தானே கைங்கரியங்களைச் செய்யும்படி தூண்டுகிறது. அப்படிச் செய்யும் கைங்கரியம் தான் மிகவும் போக்கியமாயிருக்கும். (49)

அவ:- இந்த இருபத்திரண்டு அதிகாரங்களில் சொல்லிய விஷயங் களை ஒரு சுலோகத்தால் சுருக்கமாக அருளிச் செய்கிறார்.

सन्दृष्टस्सारवाग्वित् स्वपरनिशितधीः सङ्गजिन्नैकसंस्थः
स्पष्टोपायोऽतिखिन्नः सपरिकरभरन्यासनिष्पन्नकृत्यः ।
स्वावस्थार्हं सपर्याविधिमिह नियतं व्यागसं क्वापि बिभ्रत्
निर्मुक्तस्थूलसूक्ष्मप्रकृतिरनुभवत्यच्युतं नित्यमेकः ।। ५० ।।

(ப-ரை) सन्दृष्टः-எம்பெருமானால் பார்க்கப்பட்டு, सारवाग्वित् - மூன்று ரஹஸ்யமே ஸாரமான சப்தராசி என்று அறிந்து, स्व-தன் விஷயத் திலும், पर-எம்பெருமான் விஷயத்திலும், निशितधीः- கூர்மையான

புத்தியை உடையவனாய், सङ्गजित्-விஷயங்களில் இருக்கும் பிடி மானத்தை ஜயித்து, नैकसंस्थ:-பக்தி பிரபத்தி என்கிற அநேகவிதமான உபாயங்களுக்குத் தகுந்தவனாய், स्पष्टोपाय:- அவைகளில் தனக்குத் தகுந்த அதிகாரம் இன்னதென்று தெளிந்து, अतिखिन्न:-பக்தியைச் செய்ய சக்தியில்லாமல் மிகவும் வருத்தப் பட்டு, सपरिकर-அங்கங்களோடு கூடிய, भरन्यास-பரஸமர்ப்பணத் தாலே, निष्पन्नकृत्य:- செய்யவேண்டியதைச் செய்தவனாயும், स्वावस्थार्हं- தன்னுடைய ஸ்வரூபம் முதலானவைகளுக் குத் தகுந்தபடி, इह- இந்த உலகத்தில், नियतं- தன் ஜாதிக்கும் ஆசிரமத் திற்கும் தகுந்ததாய் சாஸ்திரத்தால் ஏற்படுத்தப்பட்ட, व्यागसं-அபராதம் இல்லாமல் இருக்கிற, सपर्याविधिं-செய்யவேண்டிய கைங்கரியங்களை, क्वापि- தகுந்த இடத்திலிருந்து, बिभ्रत्-செய்து கொண்டு, निर्मुक्तस्थूलसूक्ष्मप्रकृति:- ஸ்தூலமாயும் ஸூக்ஷ்மமாயும் இருந்துள்ள உடம் பினின்று விடுபட்டு. இருக்கிற, एक:- எவனாவது ஒருவன், अच्युतं-எம் பெருமானை, नित्यम्- எப்பொழுதும், अनुभवति- அநுபவிக்கிறான். (50)

23-வது ஸித்தோபாய சோதநாதிகாரம்

அவ:- இப்படி இருபத்திரண்டு அதிகாரங்களாலே, தத்துவம், உபாயம், புருஷார்த்தம்- ஆகிய இவைகளைப் பற்றித் தெரியவேண்டிய விஷயங் களை விரிவாய்ச் சொல்லி, பக்தி பிரபத்தி விஷயத்தில் சிலர் சொல்லும் அதிவாதங்களை நான்கு அதிகாரங்களால் கண்டிக்கிறார். அவைகளில் முதல் அதிகாரத்தில் எம்பெருமானுடைய ஸ்வபாவத்தைப் பற்றிச் சொல்லும் அதிவாதங்கள் கண்டிக்கப்படுகின்றன:-

युगपदखिलं प्रत्यक्षेण स्वत: सततं विदन्
निरवधिदयादिव्योदन्वानशक्यविवर्जित: ।
जलधिसुतया सार्धं देवो जगत्परिपालयन्
परमपुरुषस्सिद्धोपाय: प्रतीष्टभरस्सताम् ।। ५१ ।।

(ப-ரை) युगपत्- ஒரேகாலத்தில், अखिलं- எல்லாவற்றையும், प्रत्यक्षेण- பிரத்தியக்ஷத்தாலேயே, स्वत:- தானாகவே, सततं - எப்போதும், विदन्- அறிந்து கொண்டும், निरवधि- இயற்கையாகவே எல்லையில் லாத, दयादिव्योदन्वान् - தயையாகிய ஒப்பில்லாத ஸமுத்திர மாயும்,

अशक्यविवर्जितः- செய்ய முடியாதது என்கிறவைகளால் விடப்பட்டவனாயும் இருக்கிற, देवः परमपुरुषः-லீலைக்காக வேலை செய்கிற பரமபுருஷனான எம்பெருமான், जलधिसुतया सार्धं- திருப்பாற்கடலின் திருமகளாகிய பிராட்டியுடன் கூடிய, जगत् - உலகத்தை, परिपालयन्- இரக்ஷித்துக் கொண்டு, सताम्-ஸ்வரூப ஜ்ஞாநம் உள்ளவர்களுடைய, प्रतीष्टभरः:- பரத்தை ஒப்புக்கொண்டு, सिद्धोपायः- அவர்களுக்குப் பலனைக் கொடுக்கிற ஸித்தோபாயமாய் இருக்கிறான்.

(கருத்து) எம்பெருமான் ஒருவன் செய்யும் பிரபத்தியை ஒப்புக் கொண்டு தான் அவன் கேட்கும் பலனைக் கொடுக்கிறான். இதையும் பிராட்டியுடன் கூடவே இருந்துதான் செய்கிறான்.

குறிப்பு:- (1) எம்பெருமானுக்குக் கருணை இருப்பதாலே ஜீவனை இரக்ஷிக்கிறான். எல்லாம் தெரிந்தவனாகையாலே இவனை இரக்ஷிக்கும் வழி அவனுக்குத் தெரியும். இவன் படும் கஷ்டமும் தெரியும். அவனால் செய்யமுடியாதது ஒன்றுமில்லை. இந்த விஷயங்கள் சுலோகத்தில் முதல் பாதத்தினால் காட்டப்படுகிறது.

(2) நாம் வஸ்துக்களை ஒரே க்ஷணத்தில் பார்ப்பது முடியாது. ஒன்றின் பின் ஒன்றாய்த் தான் பார்க்கவேண்டும்; எம்பெருமானுக்கு அப்படியன்று. அவன் எல்லா வஸ்துக்களையும் ஒரே க்ஷணத்தில் பார்க்கிறான். எல்லா வஸ்துக்களையும் நம்மால் பார்ப்பது முடியாது சிலவற்றைத்தான் பார்க்கிறோம். ஸூக்ஷ்மமாய் இருப்பதையும், தூர இருக்கிறவைகளையும், சுவர் முதலானவைகளால் மறைக்கப்பட்டிருப்பவைகளையும் நமக்குப் பார்ப்பது முடியாது; அவனுக்கு அப்படியன்று. அவன் எல்லாவற்றையும் பார்க்கிறான். நாம் சிலவேளையில் பார்க்கிறோம், எப்போதுமில்லை. அவன் அவைகளை எப்போதும் பார்க்கிறான். நமக்குத் தபஸ்ஸு முதலியவைகளால் இப்போது பார்க்க முடியாதவைகளான சிலவற்றைப் பார்க்கிறோம். அவன் இயற்கையாகவே பார்க்கிறான். நாம் சிலவற்றைப் பிரத்தியக்ஷத்தாலும், சிலவற்றை அநுமாநத்தாலும் பார்க்கிறோம். அவன் பிரத்தியக்ஷத்தாலேயே எல்லாவற்றையும் பார்க்கிறான்.

(3) இதனால், அதிவாதத்திற்குக் காரணம் சொல்லப்படுகிறது. கருணை உள்ளவனாயிருப்பதால் எம்பெருமான் தானே இரக்ஷிப்பன். சக்தியுள்ளவனாகையாலே ஒருவனும் அவனை விலக்க முடியாது, ஒரு வியாஜமில்லாமல் ஒருவரை இரக்ஷித்தால் பக்ஷபாதம் என்கிற தோஷம்

அவனுக்கு வரும். ஆகையால் ஒரு வியாஜத்தை முன்னிட்டுக் கொண்டே இவனை இரக்ஷிக்கிறான். அந்த வியாஜம் பக்தியும், பிரபத்தியும். ஒருவன் பிரபத்தி செய்ய வேண்டியதில்லை என்பது அதிவாதம்.

(4) பிராட்டியுடன் சேர்ந்தே எல்லா வேலைகளையும் செய்வது போல், முமுக்ஷுவினுடைய பரத்தையும் அவளுடன்கூடவே இருந்தே ஒப்புக்கொள்ளுகிறான். இதில் பிராட்டிக்கு ஸம்பந்தம் இல்லை என்பது அதிவாதம். (51)

அவ:- இந்த விஷயங்கள் மற்றவர்களுக்கு ஏன் தெரியவில்லை என்பதற்குப் பதில் கடைசி சுலோகத்தால் அருளிச் செய்கிறார்:-

विश्राम्यद्भिरुपर्युपर्युपरि दिवानक्तं बहिर्दर्शनैः
अस्मद्देशिकसम्प्रदायरहितैरद्यापि नालक्षितः ।
स्वप्राप्तेः स्वयमेव साधनतया जोघुष्यमाणः श्रुतौ
सत्त्वस्थेषु भजेत सन्निधिमसौ शान्तावधिः शेवधिः ॥ ५२ ॥

(ப-ரை) उपर्युपरि- (புதையலுக்கு) மேன் மேலே दिवानक्तं- பகலிலும், இராத்திரியிலும், विश्राम्यद्भिः-உட்கார்ந்து சிரமபரிஹாரம் பண்ணிக் கொண்டிருக்கிறவர்களான, बहिर्दर्शनैः-மேலே பார்க்கிறவர்களான, अस्मद्देशिक- நம்முடைய ஆசாரியர்களுடைய, सम्प्रदायरहितैः - ஸம்பிரதாயம் இல்லாதவர்களாலே, अद्यापि - இதுவரையில், न आलक्षितः பார்க்கப் படவில்லை, स्वप्राप्तेः- தன்னை அடைவதற்கு, स्वयमेव-தானே, साधनतया - உபாயமாக இருப்பதாக, श्रुतौ- வேதத்தில், जोघुष्यमाणः- இறைஞ்சு சொல்லப்பட்ட, शान्तावधिः-அளவில்லாத, शेवधिः-புதையலானது, सत्त्वस्थेषु - ஸத்துவகுணம் உடையவர்களிடத்தில், सन्निधिं भजेत- ஸமீபத்தில் இருப்பதை அடைகிறது. அதாவது காணத்தகுந்ததாக ஆகிறது.

(கருத்து) ஒரு இடத்தில் புதையல் இருப்பதை அறியாமல் அதன் மேலே ஜநங்கள் உட்கார்ந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் உள்ளே பார்க்காததினால், அது இருப்பதை அறியவில்லை. அதுபோல நம்முடைய ஆசாரியர்களுடைய ஸம்பிரதாயம் இல்லாதவர்கள் எம்பெருமானே தன்னை அடைவதற்கு ஸாதநம் என்று உபநிஷத்துக்கள் முறையிடுவதை அறிய வில்லை. ஸத்துவகுணம் உடையவர் களால் தான் அப்படி அவனைக் காணக்கூடும்.

குறிப்பு:— ''बहिर्दर्शनै:'' என்பதற்கு வேதத்திற்கு வெளிப்பட்ட ஸித்தாந்தங்களாலே இந்த விஷயம் அறியப்படவில்லை என்று கருத்து. வேதாந்தத்தை ஒப்புக்கொண்டு நம்முடைய ஆசாரியர்களுடைய மதத்தை அநுஸரிக்கிறவர்கள்தான் வேதத்தில் இருக்கிற அர்த்தத்தை உள்ளபடி பார்க்கிறார்கள். (52)

24-வது ஸாத்தியோபாய சோதநாதிகாரம்

அவ:- பிரபத்தி என்பது ஒருவன் செய்யவேண்டிய வேலை அன்று என்றும், பக்தியைச் செய்யக்கூடாது என்றும் சொல்லுகிற அதிவாதங்கள் இதில் கண்டிக்கப் படுகின்றன:-

यथाधिकरणं प्रभुर्यजनदानहोमार्चना
भरन्यसनभावनाप्रभृतिभि: समाराधित: ।
फलं दिशति देहिनामिति हि सम्प्रदायस्थिति:
श्रुतिस्मृतिगुरूक्तिभिर्नयवतीभिराभाति न: ।। ५३ ।।

(ப-ரை) **प्रभु:**- யஜமாநனான எம்பெருமான், **यथाधिकरणं**- அவரவர்கள் அதிகாரத்துக்குத் தகுந்தபடி செய்யப்பட்ட, **यजन**-யாகம், **दान**-தாநம், **होम**-ஹோமம், **अर्चना**- அர்ச்சநம், **भरन्यसन** - பிரபத்தி, **भावना प्रभृतिभि:**-பக்தி முதலானவைகளாலே, **समाराधित:**-நன்றாய் ஆராதிக்கப்பட்டு, **देहिनां**-உடம்போடு கூடிய ஜீவன்களுக்கு, **फलं**- பலனை, **दिशति**- கொடுக்கிறான், **इति हि**-இப்படிப் பிரஸித்தமான, **सम्प्रदायस्थिति:**- ஸம்பிரதாயத்தின் இருப்பானது, **नयवतीभि:**-நியாயங்களோடு கூடின, **श्रुति**-வேதம், **स्मृति**-ஸ்மிருதிகள், **गुरूक्तिभि:**- ஆசாரியர்களுடைய திவ்விய ஸூக்திகள், இவைகளாலே, **न:**- நமக்கு, **आभाति**-நன்றாய் பிரகாசிக்கிறது.

(கருத்து) உலகத்தில் அவரவர்கள் தங்களுக்கு வேண்டிய பலனை அடைய உபாயமாக யாகம் முதலானவைகளைச் செய்கிறார்கள். அவைகளினாலே ஆராதிக்கப்பட்ட எம்பெருமான் அவர்கள் வேண்டும் பலனைக் கொடுக்கிறான். அந்த உபாயங்கள் இல்லாமல் அவன் பலனைக் கொடுப்பது இல்லை. அதுபோல பிரபத்தியையும், பக்தியையும் ஒருவன் செய்யாவிட்டால் அவன் மோக்ஷத்தைக் கொடுப்பதில்லை. இந்த விஷயம் வேதம், ஸ்மிருதிகள், பெரியோர்களிடம் இருந்து வந்த ஸம்பிரதாயம்,

இவைகளை நல்ல யுக்திகளைக்கொண்டு விசாரம் செய்கிற நமக்குத் தோன்றுகிறது. அப்படிச் செய்யாதவர்களுக்கு அது தோன்றாது.

குறிப்பு:— (1) சுலோகத்தில் ''प्रभृतिभि:'' என்பதாலே கர்மயோகமும், ஜ்ஞாந யோகமும் சேர்த்துக் கொள்ளப் படுகின்றன.

(2) ''प्रभु:'' என்பதற்குக் கேட்கும் பலனைக்கொடுக்க ஸமர்த்தன் என்று பொருள்.

(3) இங்கு ஸம்பிரதாயம் என்பது கிடாம்பி ஆச்சானிடமிருந்து அப்புள்ளார் வழியாக வந்தது.

அவ:- ஆசாரியர்களிடம் இருந்து நாம் தெரிந்துகொண்ட விஷயத்தை ஒருவனும் அசைக்க முடியாது என்று கடைசி சுலோகத்தால் அருளிச் செய்கிறார்:-

तत्तद्धैतुकहेतुके कृतधियस्तर्केन्द्रजालक्रमे
बिभ्राणा: कथकप्रधानगणने निष्ठां कनिष्ठाश्रयाम्।
अध्यात्मश्रुतिसम्प्रदायकतकैरद्धा विशुद्धाशया:
सिद्धोपायवशीक्रियामिति हि न: साध्यां समध्यापयन् ।। ५४ ।।

(ப-ரை) तत्तद्धैतुकहेतुके- அந்தந்த ஹைதுகர்களால் உண்டு பண்ணப் பட்ட, तर्केन्द्रजालक्रमे- தர்க்கங்களாகிய இந்திர ஜால வித்யையில், कृतधिय:-சிக்ஷிக்கப்பட்ட புத்தியை உடையவர்களாயும், कथकप्रधानगणने- வாதம் செய்கிறவர்களில் முக்கியமான வர்களை எண்ணும்போது, कनिष्ठाश्रयां निष्ठां बिभ्राणा:- சுண்டு விரலால் எண்ணத் தகுந்தவர்களாயும், (முதலில் எண்ணத் தகுந்தவர்களாயும்) अध्यात्मश्रुति-வேதாந்த சாஸ்திரத் தினுடைய, सम्प्रदाय- ஸம்பிரதாய மாகிற, कतकै :- தேத்தாங் கொட்டைகளினால், अद्धा-நன்றாய், विशुद्धाशया:- சுத்தம் பண்ணப்பட்ட மனதை உடையவர்களாயும் இருக்கிற நம்முடைய ஆசாரியர்கள், साध्यां- செய்ய வேண்டிய பக்தி பிரபத்திகளை, सिद्धोपायवशीक्रियां- ஸித்தோ பாயனான எம்பெருமானை நமக்கு உட்பட்டவனாகச் செய்யும் வியா பாரங்கள், इति-என்று, न:- நமக்கு समध्यापयन्-சொல்லிக் கொடுத்து இருக்கிறார்கள்.

(கருத்து) பக்தியும் பிரபத்தியும் நாம் செய்யவேண்டிய வேலைகள் என்றும், அவைகளாலேதான் எம்பெருமான் நமக்கு உட்படுவன் என்றும், நமக்குச் சொல்லிக் கொடுத்திருக்கிற ஆசாரியர்கள் தர்க்கவித்யையில் நல்ல பழக்கம் உள்ளவர்கள், வாதம் பண்ணுகிறவர்களில் முதலாக எண்ணத் தகுந்தவர்கள். வெறும் யுக்திகளைக்கொண்டு மாத்திரம் அவர்கள் இப்படிச் சொல்லிக் கொடுக்கவில்லை. அவர்கள் வேதாந்தத்தின் ஸம்பிரதாயத்தை நன்றாய் அறிந்து ஒருவிதமான தப்பு அறிவில்லாதவர் களாய் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் சொல்லிக் கொடுத்ததை எவன் அசைக்கக்கூடும்.

குறிப்பு:— ஸம்பிரதாயம் என்பது ஆசாரியர்களிடமிருந்து நடுவில் விட்டுப்போகாமல் தொடர்ந்து வருகிற உபதேசம். (54)

25-வது பிரபாவ வியவஸ்தாதிகாரம்

அவ:- பிரபந்நனுக்கு சாஸ்திரங்களில் சொல்லுகிற பெருமையை அதிகப்படுத்திச் சொல்லும் அதிவாதங்களை இதில் கண்டிக்கிறார். அதில் முதல் சுலோகம்.

स्वरूपं यद्यादृग्गुणविभवलीलादि च विभोः
तदाज्ञासेतुश्च श्रुतिभिरवसेयं तदखिलम् ।
तथा तद्भक्तानां तदुपसदनादेश्च महिमा
यथाऽधीतं सद्भिर्यतिपतिमुखैरध्यवसितः ।। ५५ ।।

(ப-ரை) विभोः:- யஜமாநனாகிய எம்பெருமானுடைய, स्वरूपं- ஸ்வரூபமும், गुणविभवलीलादि च- குணங்களும், விபூதிகளும், லீலை களும், திருமேனியும், यत्- எந்த பிரமாணங்களாலே ஏற்படுகின்றன, यादृक् -எந்த விதங்களாய் இருக்கின்றன, तदाज्ञासेतुश्च- அந்த அந்த ஜாதிகளுக்கும் ஆசிரமங்களுக்கும் தகுந்த நியமங்களாகிய அவனது உத்திரவுகள், यत्- எவைகள், यादृक् -எந்த அங்கங்களோடு சேர்ந்தன; तदखिलम्-அவைகள் எல்லாம், श्रुतिभिः:-வேதங்களாலே, अवसेयं-உள்ளபடி அறியவேண்டியது. तथा-அப்படியே, तद्भक्तानां- அவனிடத்தில் பக்தி யுள்ளவர்களுடையவும், तदुपसदनादेश्च-அவனிடம் போகவேண்டியதற்கு உபாயங்களாகிய பக்தி பிரபத்தி முதலியவைகளுடையவும், महिमा-

பெருமையானது, **यथाऽधीतं**- சாஸ்திரம் சொல்லுகிறபடி, **यतिपतिमुखैः**- ஸ்ரீபாஷியகாரர் முதலான, **सद्भिः**- பெரியோர்களாலே, **अध्यवसितः**- இவ்வளவு என்று தீர்மானிக்கப் பட்டிருக்கிறது.

(கருத்து) எப்படி எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபம் முதலானவை களை வேதத்தைக் கொண்டு அறியவேண்டியதோ, அப்படியே பக்தி பிரபத்திகளையும், அவைகளைச் செய்கிறவர் களையும் பற்றி சாஸ்திரம் என்ன சொல்லுகிறதோ, அதையே நம்முடைய ஆசாரியர்கள் குறைக்காமல் சொல்லி இருக்கிறார்கள். அதற்கு மேல்பட்டு அவர்களின் பெருமையைச் சொல்லுவது ஸரியன்று.

குறிப்பு- எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபம் பிரகிருதியைப் போல் மாறுதலை அடைகிறது இல்லை என்றும், ஸ்வயம் பிரகாசம் என்றும், மூன்று விதமான பரிச்சேதங்கள் இல்லை என்றும் வேதம் சொல்லுகிறது. அப்படியே அவனுக்குக் குணங்கள் உண்டு, அவன் நிர்விசேஷன் (குணமில்லாதவன்) அல்ல என்றும், அவனுக்கு ஒரு கெட்ட குணமும் இல்லை என்றும், எல்லா நல்ல குணங்களுக்கும் அவன் இருப்பிடம் என்றும், ஜகத் என்கிற விபூதி என்று ஒன்று இல்லை என்கிற மதம் பிசகு என்றும், அது உண்மையில் இருக்கிறது என்றும் சொல்லுகிறது. (55)

அவ:- வர்ண தர்மங்களையும், ஆச்ரம தர்மங்களையும் விட்டு விட்டு நினைத்தபடி நடக்கிற ஜநங்கள் நிறைந்த இந்தக் காலத்திலும், இந்த அதிகாரத்தில் செய்த விசாரத்தைப் பார்த்து ஸந்தோஷப்படுகிற பெரியோர்கள் இருக்கிறார்கள் என்று கடைசி சுலோகத்தால் அருளிச் செய்கிறார்:-

चातुर्वर्ण्यचतुर्विधाश्रममुखे भेदे यथावस्थिते
वृत्तं तन्नियतं गुणानुगुणया वृत्त्या विशिष्टं श्रिताः ।
त्यागोपप्लवनित्यदूरशरणव्रज्याविधौ कोविदाः
चिन्तामभ्युपगन्तुमन्तिमयुगेऽप्येकान्तिनः सन्ति नः ।। ५६ ।।

(ப-ரை) **चातुर्वर्ण्य**-நாலு ஜாதிகள், **चतुर्विधाश्रम**-நான்கு விதங்களான ஆசிரமங்கள், இவை முதலான, **भेदे**-பேதமானது, **यथावस्थिते**-சாஸ்திரம் சொன்னபடி இருக்கையில், **गुणानुगुणया**-விஷ்ணுபக்தனாய் இருப்பதற்குத்

தகுந்த, वृत्त्या-இருப்புடன், विशिष्ट-கூடின, तन्नियतं-ஜாதிக்கும் ஆசிரமத் திற்கும் பொருத்தமான, वृत्तं- நடத்தையை,श्रिता:-அடைந்திருக்கிறவர் களாயும், त्यागोपप्लवनित्यदूर-வர்ணாசிரமதர்மங்களை விடுவதாகிய தோஷத்திற்கு எப்போதும் தூரத்திலிருக்கிற, शरणव्रज्याविधौ-பிரபத்தி செய்யும் பிரகாரத்தில், कोविदा:- ஸமர்த்தர்களாயும் (நன்றாய்த் தெர்ந்த வர்களாயும்) இருக்கிற, एकान्तिन:-ஏகாந்திகள், अन्तिमयुगेऽपि- இந்த கடைசி யுகத்திலும், न:-நம்முடைய, चिन्तां-செய்த விசாரத்தை, अभ्युपगन्तुं-ஒப்புக் கொண்டு ஸந்தோஷப்பட, सन्ति-இருக்கிறார்கள்.

(கருத்து) இந்த காலத்திலும் தங்களுடைய வர்ணாசிரம தர்மங்களைச் செய்து கொண்டு வேறு தேவதைகளை நெஞ்சால் நினைக்காத பெரி யோர்கள் இருக்கிறார்கள். பிரபத்திக்கு வர்ணாசிரம தர்மங்களை விடுவது அங்கம் அன்று என்று நன்றாய் அறிந்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் இந்த அதிகாரத்தில் செய்த விசாரத்தைப் பார்த்து ஸந்தோஷப் படுவர்கள். ஆகையால் செய்த விசாரம் வீண் அன்று.

குறிப்பு- (1) சுலோகத்தின் மூன்றாவது பாதத்தாலே சிலர் வர்ணா சிரம தர்மங்களை விடுவதை பிரபத்திக்கு அங்கமாகச் சொல்லுகிறார்கள். அவைகளை விடுவது ஸரி அன்று என்றும், அப்படி சொல்லுவது துர்வாதம் என்றும் காட்டப்படுகிறது.

(2) வர்ணாசிரம தர்மங்களை அநுஷ்டிக்கிற பெரியோர்கள் என்று சொன்னதால், ஜாதியானது பிரபத்தி பண்ணுவதாலே போய்விடாது என்றும், ஜாதி போகும் என்பது அதிவாதம் என்றும் காட்டப்படுகிறது. (56)

26-வது பிரபாவ ரக்ஷாதிகாரம்

அவ:- பிரபத்தியின் பெருமையைக் குறைக்கிறவர்களுடைய ஸந்தேஹத்தைத் தீர்ப்பதற்காக முதல் சுலோகம் அருளிச் செய்கிறார்:-

शिलादेः स्त्रीत्वादिर्विपरिणतिरस्त्वद्भुतमिदं
ततोऽप्येतच्चित्रं यदुत दहनस्यैव हि मता ।
तृणस्यैवास्त्रत्वं रिपुषु निहतेरेव हितता
पदत्रेणैवेह त्रिभुवनपरित्राणमिति च ।। ५७ ।।

(ப-ரை) शिलादेः-கல்லு முதலானவைகளுக்கு, स्त्रीत्वादिः-ஸ்திரீயாகவும், புருஷனாகவுமான, विपरिणतिः- மாறுதலான, इदं तु अद्भुतं-இந்த ஆச்சரியம், अस्तु - இருக்கட்டும். ततः अपि-அதைக் காட்டிலும், एतत्-மேலே சொல்லப்போகிறவைகள், चित्रम्-இன்னும் ஆச்சரியங்கள், यत् उत-எவைகளென்றால், दहनस्य एव-நெருப்புக்கே, हिमता-குளிமை உண்டானதும், तृणस्य एव-ஒரு புல்லுக்கே, अस्त्रत्वं-ஆயுதத் தன்மை வந்ததும், रिपुषु- விரோதிகளிடத்தில், निहतेः एव-கொல்லப்படுவதற்கே, हितता-நன்மையைக் கொடுப்பதாக ஆனதும், पदत्रेण एव-திருவடிகளை இரக்ஷிக்கிற பாதுகைகளாலேயே, त्रिभुवनपरित्राणम्-மூன்று உலகங்களையும் இரக்ஷித்ததும், इति च-இப்படிப்பட்டவைகள் ஆச்சரியங்கள்.

(கருத்து) கல்லாய் இருந்த அகலியை சக்கிரவர்த்தித் திருமகனுடைய திருவடி பட்ட உடனே முன்போல் ஸ்திரீயாக ஆகிவிட்டாள். உத்திரையின் கர்ப்பத்தினின்று விழுந்த கரிக்கட்டையானது ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய திருவடி பட்ட உடன் பரீக்ஷித்ராஜாவாக மாறிவிட்டது. இவைகள் ஆச்சரியமானவைகள்; இவைகளைக் காட்டிலும் ஆச்சரியமானவைகள் - ஹனுமாருடைய வாலை ராக்ஷஸர்கள் கொளுத்தும்போது பிராட்டியின் அநுக்கிரஹத்தாலே நெருப்பின் உஷ்ணம் போய்விட்டது. பிராட்டியினிடத்தில் அபசாரப்பட்ட காகாஸுரன் பேரில் ஏவின புல்லானது ஒரு பெரிய அஸ்திரத்தின் வேலையைச் செய்தது. கபந்தனையும், விராதனையும், இரட்டையாக இருந்த அர்ஜுந மரங்களையும் கொன்றதினால் அவர்களுக்குச் சாபம் நீங்கி க்ஷேமம் கிடைத்தது. ஸ்ரீ சக்கரவர்த்தி திருமகனுடைய பாதுகைகளைக் கொண்டு பரதாழ்வான் அயோத்தியை இரக்ஷித்து வந்தார். இந்த ஆச்சரியங்களை ஒப்புக் கொள்ளுகிறவன் பிரபத்தியின் மஹிமையைப் பற்றி ஏன் ஸந்தேஹப்படவேண்டியது.

குறிப்பு- எம்பெருமானுடைய பிரபாவம் இப்படி இருக்கையில், அவனிடத்தில் செய்யும் பிரபத்திக்கு பக்தியாலே முடியாத பிராரப்த கர்மத்தைப் போக்கும் சக்தி உண்டாகலாம். (57)

அவ:- இந்த நான்கு அதிகாரங்களில் செய்த விசாரத்தின் முடிவில் பிரபத்தியின் மஹிமையைக் கொண்டாடுகிறார்:-

रागद्वेषमदादिकैरिह महारक्षोभिरक्षोभिते
नित्ये रक्षितरि स्थिते निजभरन्यासाभिधानं तपः ।

यत् कक्षीकृतमत्यशेत विविधान् धर्मानधर्मद्रुहः
तद्भूमार्णवलेशवर्णनमपि प्राचां न वाचां पदम् ।। ५८ ।।

(ப-ரை) राग–ஆசை, द्वेष-த்வேஷம், मदादिकैः-கொழுப்பு முதலானவை களாகிய, महारक्षोभिः– பெரிய ராக்ஷஸர்களாலே, अक्षोभिते–கலக்கப்படாதவ ராயும், नित्ये रक्षितरि स्थिते– எப்போதும் இரக்ஷிக்கிறவனாயும் இருக்கிற எம்பெருமானிடத்தில் செய்யப்பட்ட, निजभरन्यासाभिधानं–தன்னுடைய பரத்தை வைப்பதாகிய பிரபத்தி என்கிறபெயரை உடைய, यत् तपः–எந்த தபஸ்ஸானது, अधर्मद्रुहः– அதர்மங்களைப் போக்கும் படியான, विविधान्– வெவ்வேறான, धर्मान्–தர்மங்களை, अत्यशेत– அதிகரித்திருக்கிறது என்று कक्षीकृतम्– -ஒப்புக்கொள்ளப் படுகிறதோ, तद्भूमार्णव– -அந்த தபஸ்ஸி னுடைய பெருமையாகிய ஸமுத்திரத்தினுடைய, लेशवर्णनमपि– ஒரு திவிலையை வர்ணிப்பதும், प्राचां वाचां–எப்போதும் இருக்கிற வேதங் களுக்கும் न पदम् –நிலமன்று.

(கருத்து) பிரபத்தியினுடைய பெருமையானது ஸமுத்திரம் போல் அளவில்லாமல் இருக்கிறது. அதில் ஒரு திவிலையைக்கூட வேதங்களும் வர்ணிக்கமுடியாது. ஏனென்றால், உலகத்தில் பாபங்களைப் போக்கச் சக்தி உள்ளனவாகச் சொல்லப்பட்ட எல்லா தர்மங்களைக் காட்டிலும் பிரபத்தி மேற்பட்டது. அதைச் சீக்கிரம் செய்யலாம். எல்லா அநிஷ்டங்களையும் போக்கும். எல்லா இஷ்டங்களையும் கொடுக்கும். பிரபத்தி செய்தவனுக்கு ஆசை - த்வேஷம் முதலான குற்றங்கள் நேர்ந்தாலும் அவைகளுக்குப் போக்கு விட்டு பிரபந்நன் கேட்டுக் கொண்ட காலத்திலேயே மோக்ஷம் கிடைக்கும்.

குறிப்பு:- (1) ஆசையும் த்வேஷமும் ராக்ஷஸர்களுக்கும் தகாத வைகளாகையால் அவைகளைப் பெரிய ராக்ஷஸர்கள் என்று சொல்லி யிருக்கிறது.

(2) சுலோகத்தில் ''अक्षोभितम्'' என்றும் பாடமுண்டு. அப்போது அது தபஸ்ஸுக்கு விசேஷணம். தண்டகாரணியத்தில் இருந்த ருஷிகளுடைய தபஸ்ஸு ராக்ஷஸர்களாலே கெடுக்கப்பட்டது. ராக்ஷஸர்களைக் காட்டிலும் பொல்லாதவைகளான ஆசை த்வேஷம் முதலானவைகளாலே பிரபத்தி என்கிற தபஸ்ஸை அழிக்க முடியாது என்று கருத்து. இந்த பாடமே சிலாக் கியம் என்று வியாக்கியாந காரர்களால் ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறது. (58)

27-வது மூல மந்திராதிகாரம்

அவ:- மேல் மூன்று அதிகாரங்களால் மூன்று ரஹஸ்யங்ளுக்கு விரிவாய் அர்த்தஞ் சொல்ல ஆரம்பித்து, இதில் மூலமந்திரத்தின் அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறார். முதலில் இந்த மந்திரத்தின் தேவதை விஷயமாகவும், அதின் ருஷிவிஷயமாகவும், அந்த மந்திர விஷயமாகவும் வரிசையாய் மூன்று மங்கள சுலோகங்களை அருளிச் செய்கிறார்:-

तारं पूर्वं तदनु हृदयं तच्च नारायणाये
त्याम्नायोक्तं पदमवयतां सार्थमाचार्यदत्तम् ।
अङ्गीकुर्वन्नलसमनसामात्मरक्षाभरं नः
क्षिप्रं देवः क्षिपतु निखिलान् किङ्करैश्वर्यविघ्नान् ।। ५९ ।।

(ப-ரை) पूर्वं तारं-முதலில் தாரம் என்கிற பிரணவம், तदनु- அதன் மேலே, हृदयं- ஹிருதயம் என்கிற நமஸ்ஸு,तच्च- அந்த பிரஸித்தமான, नारायणाय इति- நாராயணுய என்று, आम्नायोक्तं- வேதத்தால் சொல்லப் பட்ட, पदं-சொல், ஆகிய இவைகளை, सार्थं-அர்த்தத்துடன், आचार्यदत्तं- ஆசாரியர்களால் கொடுக்கப்பட்டு, कवयतां -அதை நினைத்துக்கொண்டு, अलसमनसां-சக்தியில்லாதவர்களாய், (அகிஞ்சநர்களாயிருக்கும்) नः- நம்முடைய, आत्म रक्षाभरं-நம்மை இரக்ஷிக்கும் சுமையை, अङ्गीकुर्वन् - ஒப்புக்கொண்டவனான, देवः-எம்பெருமான், अखिलान् - எல்லா, किङ्करैश्वर्य विघ्नान् - கைங்கரியமாகிற ஸம்பத்துக்கு வரும் விக்கிநங்களை, क्षिप्रं- சீக்கிரம், क्षिपतु- போக்கவேண்டும்.

(கருத்து) மூல மந்திரத்தை அர்த்தத்துடன் நினைத்துப் பார்த்து அகிஞ்சநர்களான நாம், நம்மை இரக்ஷிக்கும் சுமையை எம்பெருமானிடம் கொடுக்கிறோம், அதை அவன் ஒப்புக்கொண்டு அவனுக்குச் செய்ய வேண்டிய கைங்கரியங்களுக்கு வரும் எல்லா விக்கிநங்களையும் சீக்கிரம் போக்க வேண்டும்.

குறிப்பு:— (1) மந்திரத்தின் மூன்று சொற்களைத் தனித்தனியாக சுலோகத்தில் சொல்லி இருப்பதால், மந்திரத்தை மூன்று வாக்கியமாக அர்த்தம் பண்ணவேண்டும் என்று காட்டப்படுகிறது.

(2) 'अलसमनसां ' என்பதாலே, அகிஞ்சநனான ஆத்மாவின் ஸ்வரூப மும், 'आत्म रक्षाभरं' என்பதாலே, பிரபத்தியும், किङ्करैश्वर्य- என்பதாலே

அதின்பலனான கைங்கரியமும் காட்டப்படுகின்றன. இதனால் இந்த மந்திரத்தை ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுவதாகவும், உபாயத்தைச் சொல்லுவ தாகவும், புருஷார்த்தத்தைச் சொல்லுவ தாகவும் அர்த்தம் பண்ணலாம் என்றும் காட்டப்படுகிறது.

(3) பிரணவத்தை ' तारं ' என்றும், நமஸ்ஸை ' हृदयं ' என்றும் மந்திர சாஸ்திரம் சொல்லுகிறது. (59)

कल्याणमावहतु कार्तयुगं स्वधर्मं
प्रख्यापयन् प्रणिहितेषु नरादिकेषु ।
आद्यं कमप्यधिगतो रथमष्टचक्रं
बन्धुः सतां बदरिकाश्रमतापसो नः ॥ ६० ॥

(ப-ரை) प्रणिहितेषु- கவனமாய்க் கேட்கிற, नरादिकेषु- நரன், நார்தர் முதலானவர்களிடத்தில், कार्तयुगं-கிருதயுக ஸம்பந்தமான, स्वधर्मं- தன்னு டைய தர்மத்தை, प्रख्यापयन्- சொல்லிக் கொண்டு, अष्टचक्रं- எட்டு சக்கிரங்களை உடைய आद्यं- முதன் முதலான, कमपि-விலக்ஷணமான, रथम्-ரதத்தை, अधिगतः-அடைந்திருக்கிற, सतां- பெரியோர்களுக்கு, बन्धुः-பந்துவாய், (பந்துவான தகப்பனைப்போல் அநுகூலத்தைச் செய்யும்) बदरिकाश्रमतापसः-பதரிகாஶ்ரமத்தில் தபஸ்ஸு செய்து கொண்டு இருக்கிற நாராயணன் என்கிற ருஷியானவர், नः-நமக்கு, कल्याणम्- க்ஷேமத்தை, आवहतु- செய்ய வேண்டும்.

குறிப்பு:- (1) கிருதயுகதர்மமாவது- மோக்ஷத்திற்கு வேண்டிய வியாபாரங்களைச் செய்வது. இதற்கு நிவிருத்தி தர்மம் என்று பெயர்.

(2) மூல மந்திரத்திற்கு எட்டு எழுத்துக்கள் இருப்பதால், அதை எட்டு சக்கிரங்களுள்ள ரதம் என்று சொல்லியிருக்கிறது.

(3) நாராயணன் என்கிற ருஷியானவர் இந்த மந்திரத்தை உபதேசம் பண்ணிக் கொண்டு இருக்கிறார். ஆகையால் அதற்கு அவரே ருஷி. அவரே மந்திரத்திற்கும் தேவதை ஆகையாலே அவரை மந்திரமாகிய ரதத்தில் இருக்கிறதாகச் சொல்லி இருக்கிறது.

(4) எம்பெருமானுக்கு வேண்டியது எல்லாம் இருப்பதாலே இப்படி

உபதேசம் பண்ணிக்கொண்டு இருப்பது வெறும் கிருபையினாலேயே. அவன் செய்யும் வேலைக்குப் பிரயோஜநம் ஸாதுக்களை இரக்ஷிப்பதே. இதை 'सतां बन्धुः' என்பது காட்டுகிறது.

(5) ''प्रणिहितेषु '' என்பதாலே உபதேசம் பண்ணப்பட்டதைக் கவனமாய் கேட்பதாகிய சிஷ்யகுணம் சொல்லப்படுகிறது. (60)

यदन्तःस्थमशेषेण वाङ्मयं वेदवैदिकम् ।
तस्मै व्यापकमुख्याय मन्त्राय महते नमः ॥ ६१ ॥

(ப-ரை) वेदवैदिकम्-வேதமும், அதை மூலமாக உடைய ஸ்மிருதிகளும், ஆகிய, वाङ्मयं-சொற்கள், अशेषेण -பாக்கியில்லாமல், यदन्तःस्थम् - எதற்குள் அடங்கி இருக்கின்றனவோ, तस्मै-அந்த, व्यापक मुख्याय- வியாபக மந்திரங்களுக்குள் முக்கியமான, महते-பெருமையை உடைய, मन्त्राय- மந்திரத்திற்கு, नमः-நமஸ்காரம்.

குறிப்பு:- (1) வேதமும் ஸ்மிருதிகளும் இம்மந்திரத்தில் அடங்கி இருப்பதாவது-தத்துவம், உபாயம், புருஷார்த்தமாகிய இவைகளைப் பற்றி அவைகள் சொல்லுவது எல்லாம் மூலமந்திரத்தில் அடங்கி இருக்கிறது என்று கருத்து.

(2) வியாபக மந்திரங்கள் மூன்று. அவைகளுள் மூலமந்திரம் ஒன்று. மற்றவைகளில், '' वासुदेव '' என்கிற சொல்லும், ''विष्णु'' என்கிற சொல்லும் இருக்கின்றன. அவைகள் எம்பெருமான் எங்கும் இருப்பதைச் சொல்லுவதனாலே அவைகளுக்கு வியாபகமந்திரம் என்று பெயர். (61)

இந்த அதிகாரத்தின் முதல் சுலோகம்.

इह मूलमन्त्रसंवृतमर्थमशेषेण कश्चिदनुमवति ।
स्फटिकतलनिहितनिधिमिव देशिकदत्तेन चक्षुषा जन्तुः ॥ ६२ ॥

(ப-ரை) स्फटिकतल-ஸ்படிகமயமான இடத்தில், निहितनिधिमिव- வைக்கப்பட்டிருக்கிற புதையலைப் போல், मूलमन्त्रसंवृतम्-மூல மந்திரத்தினால் மூடப்பட்டு இருக்கிற, अर्थं-अर्थं-அர்த்தத்தை, इह -இங்கு, कश्चित्

जन्तुः- யாதேனுமொரு மனிதன், देशिकदत्तेन- ஆசாரியர்களாலே கொடுக்கப் பட்ட, चक्षुषा-கண்ணாலே, अशेषेण-கொஞ்சமும் பாக்கியில்லாமல், अनुभवति- அறிந்து அநுபவிக்கிறான்.

(கருத்து) மிகவும் சுருக்கமாக இருக்கிற இம்மந்திரத்தினுடைய எல்லா அர்த்தங்களையும் ஆசாரியன் உபதேசத்தாலே ஒருவன் அதை அறிந்து அநுபவிக்கிறான்.

குறிப்பு:- (1) இம்மந்திரத்தின் அர்த்ததின் பெருமையைக் காட்டுவதற் காக அதைப் புதையலாகவும், அந்த அர்த்தத்தை அடக்கிக் கொண்டிருக் கிற மந்திரத்தை ஸ்படிகமாகவும் சொல்லி யிருக்கிறது.

(2) ஸ்ரீதேசிகன் அப்புள்ளாருடைய அநுக்கிரஹத்தாலே அறிந்து அநுபவித்ததை மறைபொருளாகச் சொல்லுகிறார். (62)

அதிகாரத்தின் கடைசி சுலோகம்.

इत्थं सङ्घटितः पदैस्त्रिभिरसावेकद्विपञ्चाक्षरैः
अर्थैस्तत्त्वहितप्रयोजनमयैरध्यात्मसारैस्त्रिभिः ।
आद्यस्त्र्यक्षरवेदप्रसूतिरजहत्स्थूलादिवृत्तित्रयः
त्रैगुण्यप्रशमं प्रयच्छति सतां त्रय्यन्तसारो मनुः ।। ६३ ।।

(ப-ரை) इत्थं -இந்த அதிகாரத்தில் சொன்னபடி, अध्यात्मसारैः- வேதாந்த சாஸ்திரத்தின் ஸாரமாகிய, एकद्विपञ्चाक्षरैः-வரிசையாய் ஒரு எழுத்து, இரண்டு எழுத்துக்கள், ஐந்து எழுத்துக்கள் உடைய, त्रिभिः पदैः- மூன்று பதங்களோடும், अध्यात्मसारैः-வேதாந்த சாஸ்திரத்தின் ஸாரமாகிய, तत्त्व हितप्रयोजनमयैः-தத்துவம், உபாயம், புருஷார்த்தம் ஆகிய, त्रिभिः अर्थैः- மூன்று அர்த்தங்களோடும், सङ्घटितः-சேர்ந்ததாயும், आद्यः-மூன்று ரஹஸ் யங்களுக்குள்ளும், மூன்று வியாபக மந்திரங்களுக்குள்ளும் முதலாயும், त्र्यक्षरवेदप्रसूतिः-முதல் சொல்லின் மூன்று எழுத்துக்களால் மூன்று வேதங்களுக்குக் காரணமாயும், अजहत् स्थूलादिवृत्तित्रयः-இரண்டாவது சொல்லாலே ஸ்தூலம், ஸூக்ஷமம், பரம் என்கிற அர்த்தங்களைக் காட்டு கிறதாயும், त्रय्यन्तसारः- மூன்றாவதான சொல்லாலே, வேதாந்தத்தினுடைய ஸாரமாகியிருக்கிற, असौ मनुः-இந்த மந்திரமானது, त्रैगुण्यप्रशमं - ஸம்ஸாரம் கழிவதை, सतां-முமுக்ஷுக்களுக்கு प्रयच्छति-கொடுக்கிறது.

(கருத்து) இந்த மந்திரத்தில் மூன்று சொற்கள் இருக்கின்றன. அவைகளில் முதல் சொல்லில் ஒரு எழுத்து; இரண்டாவது சொல்லில் இரண்டு எழுத்துக்கள்; மூன்ருவது சொல்லில் ஐந்து எழுத்துக்கள் இருக்கின்றன. மூன்று சொற்களும் வரிசையாய் ஸ்வரூபத்தினுடைய உண்மையையும், அதை அறிந்தவன் செய்யவேண்டிய உபாயத்தையும், அதினுல் கிடைக்கும் பயனையும் சொல்லுகின்றன. இந்த சொற்களும் அர்த்தங்களும் வேதாந்தத்தில் ஸாரமானவைகள். முதற் சொல்லில் அடங்கி இருக்கும் மூன்று எழுத்துக்களில் இருந்து மூன்று வேதங்கள் உண்டாகி இருக்கின்றன. இரண்டாவது சொல்லிற்கு மூன்று விதமாய் அர்த்தம் பண்ணலாம். நமஸ்ஸு என்பது முழுவதற்கும் பிரபத்தி என்றும் அதின் பலமாகிய எம்பெருமான் கைங்கரியம் என்றும் பொருள். இது ஸ்தூலமான அர்த்தம். இந்த சொல்லில் ந:-என்றும், மஸ் - என்றும் பிரித்தால், நான் எம்பெருமானுக்கு உட்பட்டவன் என்றும், நான் எனக்குச் சேஷன் அன்று என்றும், என்னுடையதாக எண்ணி இருக்குமவைகளுக்கு நான் இயற்கையாகச் சேஷி அன்று என்றும் பொருள் கிடைக்கும். இதற்கு ஸூக்ஷ்மமான அர்த்தம் என்று பெயர். எம்பெருமானே பிரதாநமான உபாயம் என்று பரம் என்கிற அர்த்தம். மூன்ருவது சொல்லானது எம்பெருமான் ஜகத்காரணம் என்றும், எல்லாம் அவனுடைய ஸொத்து என்றும், அவன் எல்லாவற்றிலும் இருக்கிருன் என்றும், அவனே எல்லாவற்றிற்கும் ஆதாரம் என்றும், அவனே ஜீவன்களுக்கு அடைய வேண்டிய புருஷார்த்தம் என்றும், அதற்கும் அவனே உபாயம் என்றும் காட்டுவதால் இதுவே வேதாந்தத்தின் ஸாரமான சொல். இந்த மந்திரத்தை இவ்விதமாக அறிந்து அறியப்பட்ட ஸ்வரூபத்துக்குத் தகுந்த உபாயத்தைச் செய்தால் முமுக்ஷுவுக்கு ஸம்ஸாரம் போய்விடும். (63)

28-வது த்வயாதிகாரம்

आकर्णितो वितनुते कृतकृत्यकक्ष्यां
आम्रेडितो दिशति यश्च कृतार्थभावम् ।
प्रत्यूषतां भजति संसृतिकालरात्रेः
पद्मासहायशरणागतिमन्त्र एषः ।। ६४ ।।

(ப-ரை) यः-எந்த மந்திரமானது, आकर्णितः-எம்பெருமான் கேட்கும்படி முமுக்ஷு ஒரு தடவை சொன்னுல், कृतकृत्यकक्ष्यां- கிருத

கிருத்யனுய் ஆவதை, वितनुते–செய்கிறதோ, आम्रेडित:- அடிக்கடி சொல்லப்பட்டால், कृतार्थभावं च- கிருதார்த்தனுக இருக்கும் தன்மையை யும், दिशति–கொடுக்கிறதோ, एष:- இது, पद्मासहायशरणागतिमन्त्र:- லக்ஷ்மீ பதியான எம்பெருமானிடத்தில் செய்யும் சரணுகதியின் மந்திரமாக இருந்து, संसृतिकालरात्रे:–ஸம்ஸாரமாகிய கொஞ்சமும் வெளிச்சம் இல்லாத இராத்திரிக்கு, प्रत्यूषतां–விடியற்காலமாயிருப்பதை, भजति–அடைகிறது.

(கருத்து) இந்த த்வயம் என்கிற மந்திரத்தை முமுக்ஷு எம்பெருமான் கேட்டுகும்படி ஒருதடவை சொன்னுல் அது அவனை கிருதகிருத்தியனுகச் செய்கிறது. அதாவது- அவன் செய்ய வேண்டிய வேலை இதினுல் செய்யப்பட்டதாக ஆகிவிடுகிறது. அதை அடிக்கடி சொல்லிக்கொண்டு காலத்தைப் போக்கினுல், அவன் ஸுகத்தை அடைவதினுல், அடைய வேண்டிய பிரயோஜநத்தை அடைந்துவிடுகிருன். ஒரு இருட்டான இராத்திரி விடியற்காலம் வந்த உடன் போய், பிற்பாடு பகல் வருவது போல், இந்த மந்திரத்தைக் கொண்டு பிரபத்தி பண்ணினுல் ஸம்ஸாரத் தைப் போக்கி, மேலே அளவில்லாத எம்பெருமானுடைய அநுபவத்தை அது கொடுக்கும். இவ்வித பெருமையை உடையது இம்மந்திரம்.

குறிப்பு:- ''पद्मासहाय'' என்கிற சொல்லால் முமுக்ஷு செய்கிற பிரபத்தி யில் லக்ஷ்மிக்கும் ஸம்பந்தம் உண்டு என்று காட்டப்படுகிறது. (64)

இதின் கடைசி சுலோகங்கள்.

इदमष्टपदं व्यासे समासे षट्पदं विदु: ।
वाक्यं पञ्चपदैर्युक्तमित्याख्यातप्रधानकम् ।।

(ப-ரை) व्यासे–श्रीमन्नारायणचरणौ என்பதை மூன்று சொற்களாகப் பிரித்தால், इदम्- இம்மந்திரமானது अष्टपदं–எட்டு சொற்கள் உள்ளது, समासे– அதை ஒரு சொல்லாக வைத்துக் கொண்டால், षट्पदं–ஆறு சொற்கள் உள்ளது, (என்று) विदु:–பெரியோர்கள் அறிகிருர்கள், पञ्चपदै:–ஐந்து சொற்களோடு, युक्तं–சேர்ந்த, वाक्यं–வாக்கியமானது, आख्यातप्रधानकम्– பிரபத்தி பண்ணுகிறேன் என்கிற வேலையைச் சொல்லுகிற சொல்லை முக்கியமாக உடையது.

एकं द्वयं त्र्यवयवं सुखलभ्यतुर्यं व्यक्तार्थपञ्चकमुपात्तषडङ्गयोगम् ।
सप्तार्णवीमहिमवद्विवृताष्टवर्णम् रङ्गे सतामिह रसं नवमं प्रसूते ।।

(ப-ரை) एकं- இது முக்கியமானது; द्वयं- இரண்டு அர்த்தத்தைச் சொல்லுவதாலே, த்வயம் என்று பேர்பெற்றது; त्र्यवयवं- மூன்று வாக்கியங் களுள்ளது; सुखलभ्यतुर्यं- வருத்தமில்லாமல் நான்காவது புருஷார்த்தமான மோக்ஷத்தை அடைவதற்கு உபாயமானது; व्यक्तार्थपञ्चकं - அறியவேண்டிய ஐந்து அர்த்தங்களைத் தெளிவாய்க் காட்டுவது; उपात्तषडङ्गयोगम्- ஐந்து அங்கங்களோடு கூடிய பிரபத்தி என்கிற யோகத்துக்கு ஸாதநமாய் இருப்பது; सप्तार्णवीमहिमवत्- ஏழு ஸமுத்திரங்களுடைய பெருமையை உடையது, (எல்லா அர்த்தங்களையும் அடக்கிக் கொண்டிருப்பது) विवृताष्टवर्णम्- எட்டு எழுத்தாகிற மூலமந்திரத்தின் அர்த்தத்தை விரிவாய்க் காட்டுவது; இவ்விதமான மந்திரமானது, इह-இந்த ஸம்ஸாரமண்டலத் திலே அருமையான, नवमं रसं- சாந்தி என்கிற ஒன்பதாவது ரஸத்தை, रङ्गे- ஸ்ரீரங்கத்தில், सतां-இருக்கிறவர்களுக்கு, प्रसूते-கொடுக்கிறது.

குறிப்பு:- (1) இரண்டு அர்த்தமாவது— உபாயம், புருஷார்த்தம். இவைகளுள் முன் பாதியால் உபாயத்தையும், பின் பாதியால் புருஷார்த் தத்தையும் காட்டுகிறது.

(2) மூன்று வாக்கியங்கள்- முன் பாதி ஒரு வாக்கியம். ''श्रीमते नारायणाय'' என்பது இரண்டாவது வாக்கியம். ''नमः'' என்பது மூன்ருவது வாக்கியம்.

(3) த்வயத்தாலே பிரபத்தியைப் பண்ணும் போது அதை ஒரே தடவை சொன்ஞல் போதும். மூலமந்திரத்தின் ஸித்தியை அடைவதற்காக புரச்சரணம் என்கிற ஒன்றைச் செய்ய வேண்டியது. அதாவது- அதை ஜபம் பண்ணிக்கொண்டிருக்ககும் போது ஹோமங்களையும், தர்ப்பணங்களை யும் ததீயாராதநங்களையுஞ்செய்வது.இந்த சிரமம் த்வயமந்திரத்திஞல் ஸித்தியடைவதற்கு வேண்டியதில்லை.

(4) 'श्रीमन्नारायण' என்பதாலே, அடையவேண்டிய எம்பெருமானும், ''प्रपद्ये''என்பதின் उत्तमपुरुषனாலே அடைகிற ஜீவனும், அந்தச் சொல்லா லேயே செய்யவேண்டிய உபாயமும், ''श्रीमते नारायणाय'' என்பதால் அடைய வேண்டிய பயனும், 'नमः' என்பதில் 'मस्'என்கிற பாகத்திஞல் அவனை அடையவதற்கு இதுவரையில் உண்டாகி இருந்த தடையும்-

ஆகிய ஐந்தும் சொல்லப்படுகின்றன. இவைகள் முக்கியமானவை களாகையால், அவைகளைக் காட்டுகிற இம்மந்திரம் உயர்ந்தது.

(5) ஐந்து அங்கங்களையும் அங்கியான பிரபத்தியையும் சேர்த்து ஷடங்கம்-ஆறு அங்கம் என்று பிரபத்தியைச் சொல்லி இருக்கிறது. இந்த அங்கங்கள் இன்னவை என்பதற்கு 27-வது சுலோகத்தைப் பார்க்க.

(6) நாடகசாலையைப் பார்க்கிறவர்களுக்கு நாடகத்தாலே எட்டு வித ரஸம் கிடைக்கும். ஸ்ரீரங்கத்தில் இருப்பவர்களுக்கு சாந்தி ரஸமும் இம்மந்திரத்தாலே கிடைக்கும்.

(7) 'रङ्ग' என்கிற சொல்லுக்கு நாடகம் ஆடுகிற இடம் என்றும், திவ்வியதேசமான ஸ்ரீரங்கம் என்றும் பொருள். வேறு ரஸங்களில் பற்று உள்ளவர்களாய் நாடகசாலைக்குப் போகிறவர்களுக்கும் சாந்திரஸம் பிரயாஸமில்லாமல் உண்டாகுமென்று இதனுல் காட்டப்படுகிறது. (64)

அவ:- த்வயமந்திரத்தின் பெருமையைப் பல உதாரணங்களாலே உறுதிப்படுத்துகிருர்:-

न वेदान्ताच्छास्त्रं न मधुमथनात् तत्त्वमधिकं
न तद्भक्तात् तीर्थं न तदभिमतात् सात्त्विकपदम् ।
न सत्त्वादारोग्यं न बुधभजनाद्बोधजनकं
न मुक्तेः सौख्यं न द्वयवचनतः क्षेमकरणम् ।। ६५ ।।

(பதவுரை) वेदान्तात् - வேதாந்தங்களைக்காட்டிலும், अधिकं शास्त्रं न- உயர்ந்த சாஸ்திரம் இல்லை, मधुमथनात्- மதுவைக் கொன்ற எம்பெருமானைக் காட்டிலும், अधिकं तत्त्वं न-உயர்ந்த தத்துவம் இல்லை, तद्भक्तात् - அவனிடத்தில் பக்தியுள்ளவனைக் காட்டிலும், अधिकं तीर्थं न- பாபத்தைப் போக்குவதில் உயர்ந்தது வேறு ஒன்றும் இல்லை, तदभिमतात्-அந்த பாகவதர்களுக்குப் பிடித்த இடத்தைக் காட்டிலும், न सात्त्विकपदम्- ஸத்துவகுணம் மேலிட்ட வேறு இடம் கிடையாது, सत्त्वात्- ஸத்துவகுணம் மேலிட்ட ஆஹாரத்தைக் காட்டிலும், आरोग्यं न - உடம்புக்கு ஆரோக்கியத்தை உண்டு பண்ணுவது வேறு ஒன்றுமில்லை, बुधभजनात् - நல்ல ஜ்ஞாநமுடைய ஆசாரியனை அடைவதைக் காட்டி லும், बोधजनकं न- தத்துவங்களின் அறிவை உண்டுபண்ணுவது வேறு

ஒன்று இல்லை, मुक्ते:-மோக்ஷத்தைக்காட்டிலும், न सौख्यं- ஸுகம் வேறென்றில்லை, द्वयवचनत:-த்வய மந்திரத்தைச் சொல்லுவதைக் காட்டிலும், क्षेमकरणम् न-அந்த க்ஷேமத்தை உண்டு பண்ணுவது வேறு இல்லை.

(கருத்து) பிரபத்திக்கு உபயோகப்படும் மற்ற மந்திரங்களைக் காட்டிலும் த்வயம் என்கிற மந்திரத்திற்கு பெருமை அதிகம். (65)

29-வது சரம சுலோகாதிகாரம்

முதல் சுலோகம்

य उपनिषदामन्ते यस्मादनन्तदयाम्बुधेः
त्रुटितजनताशोकः श्लोकः स्वयं समजायत ।
तमिह विधिना कृष्णं धर्मं प्रपद्य सनातनं
शमितदुरिताः शङ्कातङ्कत्यजः सुखमास्महे ॥ ६६ ॥

(பதவுரை) यः-எந்த எம்பெருமான், उपनिषदाम्-உபநிஷத்துக்களுடைய, अन्ते-ஸமீபத்தில் இருக்கிறனோ, अनन्तदयाम्बुधेः- அளவில்லாத தயா ஸமுத்திரமாகிய, यस्मात् - எவனிடத்திலிருந்து, श्लोकः-சரம ஶ்லோகமானது, त्रुटितजनताशोकः-ஜநங்களுடைய சோகத்தைப் போக்குவதாய், स्वयं समजायत- தானே உண்டாயிற்றோ, तं- அந்த,सनातनं धर्मं- எப்போதுமிருக்கிற உபாயமான, कृष्णं-கிருஷ்ணனை, विधिना-முறைப்படி, प्रपद्य-பிரபத்தியாலேயே அடைந்து, शमितदुरिताः-பாபங்கள் போனவர்களாயும், शङ्का-மோக்ஷம் கிடைக்குமோ, கிடைக்காதோ என்கிற ஸந்தேஹத்தையும், आतङ्क- நாம் செய்யும் பாபங்கள் போகுமோ போகாதோ என்கிற பயத்தையும், त्यजः- விட்டவர்களாய், सुखम् आस्महे-ஸுகமாய் இருக்கிறோம்.

(கருத்து) எம்பெருமானிடத்தில் பிரபத்தி செய்து பாபங்களைக் கழித்து, ஸந்தேஹத்தையும் பயத்தையும் விட்டு ஸுகமாக இருக்கிறோம்.

குறிப்பு:-1) உபநிஷத்துக்களுக்கு ஸமீபத்தில் என்று சொன்னதாலே, எம்பெருமான் ஒருவன் இருக்கிறன் என்றும் அவன் இப்படி இருக்கிறன் என்றும் உபநிஷத்து வாக்கியங்கள் ஸ்வரஸமாய் எல்லாம் ஒத்துச் சொல்லுகின்றன என்பது காட்டப்படுகிறது. இதையும், சொற்களுக்கு

ஏற்பட்ட பொருளை விட்டு விட்டு அந்தந்த இடங்களுக்குத் தகுந்தபடி பொருளை வைத்துக் கொண்டு அர்த்தம் பண்ணவேண்டிய நிர்ப்பந்த மில்லை, இது ஸ்வரஸம் என்பதின் பொருள்.

2) சரமசுலோகமானது தானுய் வந்தது என்பதற்கு ஜநங்களிடத்தில் கருணையாலே சொல்லப்பட்டது; அர்ஜுநனுக்காக மாத்திரம் சொல்லப் பட்டது அன்று என்று கருத்து.

5) சுலோகத்தில் ''विधिना'' என்பதால் சரமசுலோகத்தின் முதற் பாதத்தினுல் சொன்னபடி அகிஞ்சநலுய் பிரபத்தி பண்ணுவதையும், 'प्रपद्ये' என்பதால் இரண்டாவது பாதத்தின் அர்த்தமும், 'शमितदुरिता:' என்பதால் 'सर्वपापेभ्यो मोक्षयिष्यामि' என்பதின் அர்த்தமும், 'शङ्कातङ्कत्यज:' என்பதால் 'मा शुच:' என்பதின் அர்த்தமும் காட்டப்படுகின்றன. (66)

அவ:- சரமசுலோகத்தில் சொன்ன பிரபத்தியானது அங்கபிரபத்தி மாத்திரபரம் அன்று. நேராக மோக்ஷத்திற்கும் உபாயம் என்று சுலோகத் தாலே அருளிச் செய்கிருர்-

दुर्विज्ञानैर्नियमगहनैर्दूरविश्रान्तिदेशैः
बालानर्हैर्बहुभिरयनैः शोचतां नः सुपन्थाः ।
निष्प्रत्यूहं निजपदमसौ नेतुकामः स्वभूम्ना
सत्पाथेयं किमपि विदधे सारथिः सर्वनेता ॥ ६७ ॥

(பதவுரை) दुर्विज्ञानैः-அறியமுடியாதவைகளாயும், नियमगहनैः- அவைகளுக்கு ஏற்பட்ட நியமங்களாலே செய்ய முடியாத வைகளாயும், दूरविश्रान्तिदेशैः-சிரமபரிஹாரம் பண்ணுகிற இடம் வெகு தூரத்தில் இருப்ப வைகளாயும், (வெகுகாலம் கழித்துப் பலனைக் கொடுப்பவைகளாயும்) बालानर्हैः-அகிஞ்சநனுக்குத் தகாதவைகளாயும் இருக்கிற, बहुभिरयनैः- அநேக உபாயங்களாலே, शोचतां नः-வருத்தப்படுகிற நமக்கு, सुपन्थाः- நல்ல வழியாய், सर्वनेता-எல்லாருக்கும் யஜமாநனுய், असौ सारथिः- அர்ஜுநனுக்கு ஸாரத்யம் பண்ணிக்கொண்டிருந்த இந்த எம்பெருமான், स्वभूम्ना-தன் பெருமையினுலே, निष्प्रत्यूहं-ஒரு தடையும் இல்லாமல், निजपदम्- தன்னுடைய இடத்திற்கு, नेतुकामः-கொண்டுபோக வேண்டுமென்கிற ஆசையை உடையவனுய், किमपि-விலக்ஷணமான,

सत्पाथेयं-நல்ல கட்டுசாதமாகிய பிரபத்தியை, विदधे- ஏற்பாடு செய் திருக்கிருர்.

(கருத்து) ஒருவன் ஊருக்குப்போகும் போது வருத்தப்படாமல் அந்த இடம் போவதற்கு வேண்டிய கட்டுஸாதத்தைக் கொடுத்து போ என்று சொல்லுவது போல, எம்பெருமான் தன்னிடம் நம்மை அழைத்துக் கொண்டு போக பிரபத்தி என்கிற உபாயத்தை ஏற்படுத்தி இருக்கிருன். மோக்ஷத்திற்கு உபாயங்களாகிய பக்தி முதலானவைகளைச் செய்யும் வழி தெரியாமலும், அதைச் செய்ய சக்தி இல்லாமலும், அவைகள் பலன் கொடுக்கிற வரையில் பொறுக்க முடியாமலும் இந்த காரணங்களால் அகிஞ்சநர்களாயிருந்து வருத்தப்படுகிற நம்மைப் பார்த்து கருணையிஞல் இதை உபதேசித்திருக்கிருன்.

குறிப்பு:- அவரவர்களுக்கு வேண்டியவைகளை அடைவதற்கு உபாயங்களாகச் சொல்லப்பட்டவைகள் ஸூக்ஷ்மங்களாய்க் கண்டுபிடிக்க முடியாமலிருக்கிற வழிகள் போலிருக்கின்றன. காடுகள் நெருங்கி இருப்பதாலே அவைகளில் போவது கஷ்டம்; போய்ச்சேர்ந்து வருத்தம் நீங்கும்படியான இடங்கள் வெகுதூரத்தில் இருக்கின்றன. ஆகையாலே அவைகள் நம்மைப் போன்றவர்களுக்குத் தகுந்தவைகள் அன்று. அவைகளில் போய் கஷ்டப்பட வேண்டாம். இந்த இலகுவான வழியாய் போங்கள் என்று சொல்லி நமக்குக் கட்டு ஸாதம் கட்டிக்கொடுத்திருக்கிருர் என்று கருத்து. (67)

அவ:- இந்த அதிகாரத்தில் சொன்ன சரமசுலோகத்தின் அர்த்தமானது நல்ல ஸம்பிரதாயத்தின் வழியாய் வந்திருக்கிறது என்றும், அதைப் பெரிய ருஷிகளும் கொண்டாடுகிருர்கள் என்றும் கடைசி சுலோகத்தில் அருளிச் செய்கிருர்:-

व्यासाम्नायपयोधिकौस्तुभनिभं हृद्यं हरेरुत्तमं
श्लोकं केचन लोकवेदपदवीविश्वासितार्थं विदुः ।
येषामुक्तिषु मुक्तिसौधविशिखासोपानपङ्क्तिष्वमी
वैशम्पायनशौनकप्रभृतयः श्रेष्ठाः शिरःकम्पिनः ।। ६८ ।।

(பதவுரை) व्यासाम्नाय-வியாஸருடைய வேதமாகிய, पयोधि- பாற்கடலிருந்து உண்டான, कौस्तुभनिभं-கௌஸ்துபமணிபோல், हरेः हृद्यं-

எம்பெருமானுக்குப் பிடித்ததாய் இருக்கிற, **उत्तमं श्लोकं** -கடைசி சுலோ கத்தை, **केचन**-சில ஆசாரியர்கள், **लोकवेदपदवी**-உலக வழக்கத்தாலும், வேதத்தின் நடையாலும், **विश्वासितार्थं**-நம்பிக்கை உண்டு பண்ணப்பட்ட அர்த்தத்தை உடையது என்று, **विदुः**-அறிகிறார்கள். **येषाम्** -எந்த ஆசாரியர் களுடைய **मुक्तिसौध**- மோக்ஷமாகிற அரண்மனைக்குப் போகும்படியான, **विशिखा** -வீதிக்குக் கொண்டுபோய்விடும், **सोपानपङ्क्तिषु** -படிக்கட்டுக்கள் போலிருக்கிற, **उक्तिषु**-திவ்வியஸூக்திகளில், (அவைகளைக் கேட்டு) **अमी**-இந்த **वैशम्पायनशौनकप्रभृतयः**-வைசம்பாயநர் சௌநகர் முதலான, **श्रेष्ठाः**-உயர்ந்த பெரியோர்கள், **शिरःकम्पिनः**-ஸந்தோஷப் பட்டு நன்றாக இருக்கிறது என்று தலையை அசைக்கிறார்கள்.

(கருத்து) திருப்பாற்கடலில் உண்டான கௌஸ்துபம் என்கிற மணிபோல மஹாபாரதத்தினால் வெளிப்படுத்தப்பட்ட சரம சுலோகமானது எம்பெருமானுக்கு மிகவும் பிடித்ததாக இருக்கிறது. உலகத்தில் அறிவில்லாதவனும் தன்னைச் சரணமாகப் பற்றினவனை இரக்ஷிக்கிறான். வேதத்திலும் சரணாகதி பண்ணினவனை இரக்ஷிப்பது பல இடங்களில் சொல்லி இருக்கிறது. இதைப் பார்த்து சரமசுலோகத்தில் சொன்ன விஷயம் எல்லாருக்கும் நம்பிக்கை உண்டாகும் என்று நம் ஆசாரியர்கள் சொல்லி இருக்கிறார்கள். அவர்கள் ஸூக்திகளைக் கேட்டு வைசம்பாயநர், சௌநகர் முதலான பெரிய ருஷிகளும் வியாஸர் அபிப்பிராயத்தை நன்றாய் அறிந்து சொல்லுகிறார்கள் என்று ஸந்தோஷப்படுகிறார்கள். அரண்மனைபோல் மோக்ஷம். அதற்குப் போகும் வழிபோல் பிரபத்தி. அந்த வழியில் கொண்டு சேர்க்கும் படிக்கட்டுகள் போல் ஆசாரியர்களுடைய ஸ்ரீஸூக்திகள். இவைகள் ஒருவனைப் பிரபத்தி வரையில் கொண்டுபோய் விடுகின்றன.

குறிப்பு:- திருப்பாற்கடலில் உண்டான ஐராவதம் முதவானவைகளை விட்டு கௌஸ்துபத்தையே எம்பெருமான் எடுத்துக் கொண்டான். அது போல சரமசுலோகம் எம்பெருமானுக்குப் பிடித்தது என்று கருத்து. (68)

30-வது ஆசாரிய கிருத்தியாதிகாரம்

அவ:- மேல் இரண்டு அதிகாரங்களாலே ஆசாரியன் செய்ய வேண்டிய வேலைகளையும், சிஷியன் செய்யவேண்டிய வேலைகளையும் அருளிச் செய்கிறார்

அவைகளில் ஆசாரிய கிருத்தியாதிகாரத்தில் முதல் சுலோகம்.

अधिजिगमिषुराद्यं धाम दिव्यं त्रिधाम्नः
श्रुतविविधपरीक्षाशोधिते क्वापि पात्रे ।
अनघगुणदशायामाहितस्नेहमार्यः
प्रदिशति निरपायं सम्प्रदायप्रदीपम् ।। ६९ ।।

(பதவுரை) त्रिधाम्नः-மூன்று இடங்களை இருப்பிடமாக உடைய எம்பெருமானுடைய, आद्यं-எப்போதும் இருக்கிற, दिव्यं-ஸத்துவம் என்கிற ஒரே குணமுள்ள, धाम-இடத்தை, अधिजिगमिषुः-அடையவேண்டும் என்கிற ஆசையையுடைய, आर्यः-ஆசாரியன், श्रुत-வேதத்தினுல் சொல்லப்பட்ட, विविध-வெவ்வேருன, परीक्षा-பரீக்ஷைகளாலே, शोधिते-தோஷம் இல்லாதவன் என்று அறியப்பட்ட, क्वापि-ஒரு பாத்திரமாகிய சிஷியனிடத்தில், अनघगुणदशायाम्-தோஷம் கலப்பில்லாமல் நல்ல குணங்களை உடையவனுக இருக்கும் காலத்தில், निरपायं-கெடுதி யில்லாமல் தன்னிடம் வந்திருக்கிற, सम्प्रदायप्रदीपम्-ஸம்பிரதாயமாகிற விளக்கை, आहितस्नेहम् - வைக்கப்பட்ட கருணையோடு கூடினதாய், प्रदिशति- கொடுக்கிருன்.

(கருத்து) ஒருவன் விளக்குப் பாத்திரத்தை அழுக்கு இல்லாமல் நன்ருய் அலம்பி, அதில் அழுக்கில்லாத திரியை வைத்து, எண்ணையை வார்த்து விளக்கை ஏற்றுவதுவோல் ஆசாரியன் வைகுண்டத்திற்குப் போக வேண்டும் என்கிற ஆசை உண்டான போது ஒரு சிஷியனைக் கண்டு பிடித்து, அவனிடத்தில் ஒருவித தோஷமும் இல்லை என்று பலபடியால் பரிசோதித்து, அவனிடத்தில் கருணையினுலேயே தனக்கு ஒருவிதக் குறைவில்லாமல் வந்திருக்கும் ஸம்பிரதாயத்தைக் கொடுத்து விட்டுப் போகிருன்.

குறிப்பு:-(1) விளக்குப் பாத்திரம்போல் சிஷியன். வர்த்தி போல் அவன் நல்ல குணமுள்ளவனுய் இருக்கும் காலம். 'दशा' என்கிற சொல் லுக்கு வர்த்தி என்றும், காலமென்றும் பொருள். எண்ணைபோல் ஆசாரி யன் கருணை. ஸ்நேஹம் என்கிற சொல்லுக்கு இந்த இரண்டும் பொருள்.

(2) ஆசாரியன் ஸம்பிரதாயத்தைத் தகாதவர்களிடம் கொடுக்காமல் வைத்திருந்து தான் இந்த லோகத்தை விட்டுப் போகும் போது ஒரு தகுந்த

சிஷியனிடத்தில் கொடுத்துவிட்டுப் போகவேண்டியது. இப்படி ஸம்பிரதா யத்தை இரக்ஷிப்பதும் அதை நல்ல கிஷியனிடத்தில் கொடுத்து விட்டுப் போவதும் ஆசாரியன் செய்ய வேண்டிய வேலை.

(3) எம்பெருமான் இருக்கும் மூன்று இடங்களாவன- வைகுந்தமும், திருப்பாற்கடலும், ஸூரிய மண்டலமும். (69)

அவ:- தெரியவேண்டிய விஷயங்களை சுருக்கமாக அறிய வேண்டு மவர்களுக்கு எப்படி ஆசாரியர்கள் உபதேசம் பண்ணுவார்கள் என்று அடுத்த சுலோகத்தாலே அருளிச் செய்கிறார்-

प्रत्येयस्तु विलक्षणः प्रकृतितस्त्राता पतिस्तत्परः
तस्मिन्नात्मभरार्पणम् हिततमम् तच्छेषवृत्तिः फलम् ।
इत्थं तत्त्वहिते पुमर्थ इति नस्त्रेधा विभक्तं धनं
दायत्वेन दयाधनाः स्वयमदुर्दत्तात्मनां देशिकाः ।।

(பதவுரை) (ஜீவன்) प्रकृतितः-பிரகிருதியைக் காட்டிலும், विलक्षणः- வேறானவனென்று, प्रत्येयः-அறியத் தகுந்தவன், तत्परः-அவனைக் காட்டிலும் வேறான எம்பெருமான், त्राता-ரக்ஷகன், पतिः-சேஷி, तस्मिन्- அவனிடத்தில், आत्मभरार्पणम्- தன்னை இரக்ஷித்துக் கொள்ளும் சுமையைக் கொடுப்பது, हिततमम्-மிகவும் அநுகூலமானது, तच्छेषवृत्तिः- அவனுக்குக் கைங்கரியம் செய்வது, फलम्- அதினுடைய பலம், इत्थं- இப்படி, तत्त्वहिते-தத்துவம், உபாயம், पुमर्थः- புருஷார்த்தம், इति-இப்படி, त्रेधा विभक्तं-மூன்று விதமாகப் பிரிக்கப் பட்டிருக்கிற, धनं- தனத்தை, दत्तात्मनां- அவர்களி டத்தில் இரக்ஷிக்கவேண்டிய பொருளாகக் கொடுக்கப் பட்டிருக்கிற, नः-நமக்கு, दयाधनाः-கருணையையே தநமாக உடைய, देशिकाः-ஆசாரியர்கள், दायत्वेन-தகப்பன் ஸொத்து பிள்ளைக்கு வருவது போல், स्वयं अदुः- தானே கொடுத்தார்கள்.

(கருத்து) ஜீவன் உடம்பையும் இந்திரியங்களையும் காட்டிலும் வேறு. அவனைக் காட்டிலும் வேறான எம்பெருமான் அவனை இரக்ஷிக்க வேண்டியவன். அவனுக்கு சேஷி. அவனிடத்தில் ஜீவன் தன்னை இரக்ஷிக்கும் சுமையைக் கொடுக்க வேண்டியது இதுதான் அவனுக்கு மிகவும் நல்லது. இதனால் எம்பெருமானுடைய கைங்கரியம் கிடைக்கும்

என்று நம்மை தாஸர்களாகக்கொடுக்கப்பட்ட ஆசாரியர்கள் வெறும் கருணையினுலேயே இந்த விஷயங்களைச் சொல்லிக் கொடுத் திருக்கிருர்கள்.

குறிப்பு:- 1) இந்த சுலோகத்தில் சொன்ன விஷயங்கள் மூலமந் திரதின் அர்த்தம்.

2) "पुमर्थ:" என்று பிரித்துச் சொன்னதால், அதுவே பிரதாநம் என்றும், மற்றை இரண்டும் அதற்காக வேண்டியது என்றும் காட்டப்படுகிறது. (69)

அவ:- ஆசாரியன் செய்யவேண்டிய இன்னெரு வேலையை கடைசி சுலோகத்தாலே அருளிச் செய்கிருர்-

निरवाधिदयादिव्योदन्वत्तरङ्गनिरङ्कुशैः
नियमयति यः शिष्यान् शिक्षाक्रमैर्गुणसङ्क्रमैः ।
अचरमगुरोराज्ञापारंपरीपरवानसौ
न परमिह तांस्तल्लक्षेण स्वमप्यभिरक्षति ।। ७० ।।

(பதவுரை) य:-எந்த ஆசாரியன், निरवधिदया-அளவில்லாத கருணையாகிய, दिव्योदन्वत्-விலக்ஷணமான ஸமுத்திரத்தினுடைய, तरङ्गनिरङ्कुशैः-அலைகள்போலே தடை இல்லாமல் இருக்கிற, गुणसङ्क्रमैः- நல்ல குணங்களைச் சேர்க்கும்படியான, शिक्षाक्रमैः-சிக்ஷை பண்ணுகிற வழிகளாலே, शिष्यान्-சிஷியர்களை, नियमयति-நியமநம் பண்ணுகிருனே, असौ- அந்த ஆசாரியன், अचरमगुरो:-முதல் குருவான எம்பெருமானு டைய, आज्ञापारंपरीपरवान्-பரம்பரையாய் உபதேசிக்கப்பட்டு வருகிற ஆஜ்ஞைக்கு உட்பட்டவனுய், तान् परं-அவர்களை மாத்திரமன்று, इह- சிக்ஷைபண்ணும் போது, तल्लक्षेण-அந்த வழியாய், स्वमपि-தன்னையும் கூட, अभिरक्षति-இரக்ஷித்துக் கொள்ளுகிருன்.

(கருத்து) ஆசாரியன் தன்னுடைய சிஷியர்களுக்கு நல்ல குணங்கள் வருவதற்காக அவர்களைச் சிக்ஷிக்கவேண்டியது. இதுவும் தயையினுடைய வேலை. அப்படிச் செய்வதினுலே சிஷியர்களை மாத்திரம் இரக்ஷிக் கிருனில்லை. தன்னையும் அந்த வேலையினுலேயே இரக்ஷித்துக் கொள்ளுகிருன்.

குறிப்பு:- ஆசாரியன் ஸம்பிரதாயமாகிற விளக்கைத் தகுந்த ஒரு சிஷியனிடம் கொடுக்காமல் திருநாட்டுக்குப் போகக்கூடாது என்று எம்பெருமான் உத்திரவு செய்திருக்கிருன். ஆகையால் அதற்கு உட்பட்டு எவனுவதொரு சிஷியனைக் கண்டு பிடித்து, அவனுக்கு நல்ல குணங் களைப் புகவிட்டு அவனிடம் ஸம்பிரதாயத்தைக் கொடுக்க வேண்டியது. இப்படிச் செய்வதினுலே தன்னையும் எம்பெருமானுடைய ஆஜ்ஞையை மீறினுன் என்கிற குற்றம் இல்லாமல் இருக்கும்படி இரக்ஷித்துக் கொள்ளுகிருன். (70)

31-வது சிஷிய கிருத்தியாதிகாரம்

அவ:- உபதேசத்தைப் பெறத் தகுந்த சிஷியனுக்கு இருக்கவேண்டிய குணங்களை முதல் சுலோகத்தாலே அருளிச் செய்கிருர்-

अशिथिलगुरुभक्तिस्तत्प्रशम्सादिशील:
प्रचुरबहुमतिस्तद्वस्तुवास्त्वादिकेऽपि ।
गुणवति विनियोक्तुं गोपयन् सम्प्रदायं
कृतविदनघवृत्ति: किं न विन्देन्निधानम् ।। ७१ ।।

(பதவுரை) अशिथिलगुरुभक्ति:- ஆசாரியனிடத்தில் குறைந்து போகாத பக்தியை உடையவனுயும், तत्प्रशम्सादिशील:-அவரைக் கொண்டாடு வதையே ஸ்வபாவமாக உடையவனுயும், तद्वस्तु-அவருடைய ஸொத் துக்கள், वास्त्वादिकेऽपि-வீடு முதலானவைகளிலும், प्रचुरबहुमति: गुणवति- மிகுந்த கௌரவ முள்ளவனுயும், गुणवति-நல்ல குணங்களை உடைய சிஷியனிடத்தில், सम्प्रदायं-ஸம்பிரதாயத்தை, विनियोक्तुं-கொடுப்பதற்காக, गोपयन्-இரக்ஷித்துக் கொண்டிருக்கிறவனுயும், कृतवित्-ஆசாரியன் செய்த உபகாரத்தை நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறவனுயும், अनघवृत्ति:-குற்ற மில்லாமல் எம்பெருமானுடைய ஆஜ்ஞைகளையும், அநுஜ்ஞைகளையும் செய்து கொண்டிருக்கிறவன், निधानं-எம்பெருமானுகிய நிதியை, न विन्देत् किं-அடையமாட்டானு?

(கருத்து) நல்ல சிஷியன் தன்னுடைய ஆசாரியன் செய்த உப காரத்தை எப்போதும் நினைத்துக்கொண்டு அவனிடத்தில் இருக்கும் பக்தி

குறையாமல் அவனைக் கொண்டாடிக்கொண்டு அவனைச் சேர்ந்தவை களில் பிரீதி உள்ளவனுக இருக்கவேண்டியது. தனக்குக் கிடைத்த ஸம்பிரதாயத்தை ஒரு நல்ல சிஷியனிடத்தில் கொடுக்கி றவரையில் அதை இரக்ஷித்துக் கொண்டு வரவேண்டியது. எம்பெருமானுடைய ஆஜ்ஞா கைங்கரியங்களையும் அநுஜ்ஞா கைங்கரியங்களில் தன்ஞல் செய்யக் கூடியவைகளையும் செய்து கொண்டிருக்க வேண்டியது. இப்படி இருந்தால் அவன் எம்பெருமானிடம் நிச்சயமாய் போய்ச் சேருவன்.

குறிப்பு:- प्रशम्सादि என்பதில் ''आदि'' என்கிற சொல்லாலே ஆசாரியனுக்கு வேலை செய்ய வேண்டியது காட்டப் படுகிறது. (71)

अध्यासीनतुरङ्गवक्त्रविलसज्जिह्वाग्रसिंहासनात्
आचार्यादिह देवतां समधिकामन्यां न मन्यामहे ।
यस्यासौ भजते कदाचिदजहद्भूमा स्वयं भूमिकां
मग्नानां भविनां भवार्णवसमुत्ताराय नारायणः ॥ ७२ ॥

(பதவுரை) अध्यासीनतुरङ्गवक्त्र-ஹயக்கிரீவன் எழுந்தருளியிருக்கிற, विलसत्-விளங்குகிற, जिह्वाग्रसिंहासनात् -நுனி நாக்காகிற ஸிம்ஹா ஸநத்தை உடைய, आचार्यात् -ஆசாரியனைக் காட்டிலும், इह-இந்த லோகத்தில், अन्यां देवतां-வேறு தேவதையை, समधिकां-உயர்ந்ததாக, नमन्यामहे- நாம் எண்ணவில்லை, मग्नानां भविनां-ஸம்ஸாரத்தில் முழுகி யிருக் கிறவர்களுடைய, भवार्णव समुत्ताराय-ஸம்ஸாரமாகிய ஸமுத் திரத்தைத் தாண்டுவிக்கிற வேலைக்காக, असौनारायणः-அந்த எம்பெரு மான், अजहद्भूमा-தன்னுடைய பெருமையைக் கொஞ்சங்கூட விடாத வஞய்க் கொண்டு, कदाचित्-ஒருகாலத்தில், यस्य भूमिकां-எந்த ஆசாரிய னுடைய வேஷத்தை, स्वयं -தானே, भजते -அடைகிருஞே.

(கருத்து) ஆசாரியனே எல்லா தேவதைகளைக் காட்டிலும் உயர்ந் தவன். எல்லாரையும் ரக்ஷிக்கிற எம்பெருமானும் ஸம்ஸார ஸமுத்திரத்தில் மூழ்கிக் கிடக்கிறவர்களைக் கரையேற்றுவதற்காக ஆசாரியனுக வருகிருன். அப்படி வராமல் ஒருவனுக்கு மோக்ஷத்தைக் கொடுக்க அவனுலும் முடியாது. ஆசாரியன் செய்யும் உபதேசங்களெல்லாம் அவர் நுனி நாக்கில் எழுந்தருளி இருக்கும் ஹயக்ரீவன் உபதேசங்களே.

குறிப்பு:-(1) எம்பெருமானிடத்தில் போல ஆசாரியனிடத்திலேயும் அளவில்லாத பக்தியைப் பண்ணவேண்டும் என்று காட்டப் படுகிறது.

குறிப்பு:-(2) "अन्याम्" என்பதால் லக்ஷ்மீபதியான எம்பெருமானையும் ஆசாரியனைக் காட்டிலும் உயர்ந்த தேவதையாக எண்ணமாட்டோம் என்று கருத்து.

(3) "कदाचित्" என்பதற்கு யாத்ருச்சிகம் முதலான ஸுகிருதம் உண்டாகும் காலத்தில் என்று கருத்து.

(4) ஸம்ஸாரிகளைக் கரையேற்றுவதற்காக எம்பெருமானே ஆசாரிய ரூபமாக வருகிறபடியினுல் அவருடைய ரூபத்தைக் காட்டிலும் ஆசாரிய ரூபம் உயர்ந்தது என்று ஏற்படுகிறது. அது உயர்ந்ததாக இல்லாவிட்டால், அந்த ரூபத்தை எடுத்துக் கொள்ள வேண்டியதில்லை. (72)

32-வது நிகமநாதிகாரம்

முதல் சுலோகம்

करबदरितविश्वः कश्चिदाचार्यदृष्टया
मुषितनिखिलमोहो मूलमन्त्रादिभोगः ।
सगुणविषयसिद्धौ सम्प्रदायं प्रयच्छन्
सुचरितसिलहारी सूरिबृन्दाभिनन्द्यः ।। ७३ ।।

(பதவுரை) कश्चित्-ஒருவன், आचार्यदृष्टया-ஆசாரியனுடைய கடாக்ஷத்தாலே, करबदरितविश्वः-உள்ளங்கையில் வைத்த இலந்தைப் பழம்போல் காட்டப்பட்ட தத்துவத்தையும், உபாயத்தையும், புருஷார்த்தத்தையும் உடையவனுய், मुषितनिखिलमोहः-எல்லா மயக்கங்களும் போனவனுய், मूलमन्त्रादिभोगः-மூலமந்திரம் முதலான மூன்று ரஹஸ்யங்களின் அர்த்தத்தைத் தெரிந்து அநுபவித்துக் கொண்டு, सगुणविषयसिद्धौ-நல்ல குணமுள்ள சிஷியன் அகப்பட்ட போது, सम्प्रदायं-ஸம்பிரதாயத்தை, प्रयच्छन्-அவனிடத்தில் கொடுப்பதற்காக, सुचरितसिलहारी-நெல்லைப் பொருக்கி, அதனுல் ஜீவிக்கிறவர்கள்போல், நல்ல சரித்திரம் எங்கெங்கே அகப்படுமோ அங்கங்கே அதை எடுத்துக் கொண்டு இருந்து, (வைகுந்தம்

போய்) **सूरिबृन्दाभिनन्द्यः**-நித்தியஸூரிகளால் கொண்டாடத் தகுந்தவனாக ஆகிறான்.

குறிப்பு:- இது நிகமநாதிகாரத்தில் முதல் சுலோகமான படியால் முன் அதிகாரங்களின் அர்த்தங்கள் சுருக்கமாக இதில் காட்டப்படுகின்றன. "**आचार्यदृष्टचा**" என்பதால் குருபரம்பரா ஸாரத்தின் அர்த்தமும்; "**विश्वः**" என்பதால் தத்துவங்களைக் காட்டுகிற முதல் ஆறு அதிகாரங்களின் அர்த்தமும், உபாயத்தைக் காட்டுகிற மேல் ஆறு அதிகாரங்களின் அர்த்தமும், புருஷார்த்தத்தைக் காட்டுகிற மேல் பத்து அதிகாரங்களின் அர்த்தமும்; "**मुषितनिखिलमोहः**" என்பதால் அதிவாதங்களால் உண்டாகும் கலக்கங்களைத் தெளிவிக்கிற இரண்டாவது பாகத்தில் அர்த்தமும்; "**मूलमन्त्रादिभोगः**" என்பதாலே மூன்றாவது பாகத்தின் அர்த்தமும்; மூன்றாவது பாகத்தாலே ஆசாரிய கிருத்தியாதிகாரம், சிஷ்ய கிருத்தியாதிகாரம் இவைகளின் அர்த்தமும் காட்டப்படுகின்றன. (73)

கடைசி சுலோகங்கள்.

इति यतिराजमहानसपरिमलपरिवाहवासितां पिबत ।
विबुधपरिषन्निषेव्यां वेदान्तोदयनसम्प्रदायसुधाम् ।। ७४ ।।

(பதவுரை) **इति**-இப்படி, **यतिराज**-ஸ்ரீபாஷியகாரருடைய, **महानस**-மடைப்பள்ளியினுடைய, **परिमलपरिवाह**-வாஸனையின் பெருக்காலே, **वासितां**-வாஸனையூட்டப்பட்ட, **विबुधपरिषन्निषेव्यां**-நல்ல அறிவுள்ளவர்களின் கூட்டத்தாலே அநுபவிக்கக் கூடிய, **वेदान्तोदयन**-தர்க்கசாஸ்திரத்தில் உதயநரைப் போல, வேதாந்தத்தில் பிரஸித்தி அடைந்திருந்த கிடாம்பி ஆச்சானுடைய, **सम्प्रदायसुधाम्**-ஸம்பிரதாயமாகிய அமிருதத்தை, **पिबत**-பாநம் பண்ணுங்கோள்.

(கருத்து) அமிருதத்தை எப்படி தேவர்கள் பாநம் பண்ணி சாவில்லாமையே அடைந்தார்களோ, அப்படியே கிடாம்பி ஆச்சானுடைய ஸம்பிரதாயத்தை ஸேவித்து அறிவுள்ளவர்கள் மோக்ஷத்தை அடையலாம்.

குறிப்பு:- (1) ஆச்சான் ஸ்ரீபாஷியகாரருக்கு மடைப்பள்ளி கைங்கரியம் செய்துவந்தார். ஆகையினால் அவருடைய ஸம்பிரதாயத்திற்கு

மடைப்பள்ளி வாஸனை இருக்கிறது என்று காட்டப்பட்டது.

(2) தானே இனிமையாயிருக்கும் ஒரு போஜநவஸ்துவுக்குத் திருமணப்பாறினுல் போக்கியத்தை அதிகப்படுவது போல், ஆச்சான் ஸம்பிரதாயத்திற்கு ஸ்ரீபாஷியகாரருடைய பக்ஷபாதமும், கரைபுரண்ட கிருபையும், அதன் விஷயமாக வந்த உபதேசமும் சேர்ந்திருப்பதால் அது மற்ற ஸம்பிரதாயங்களைக் காட்டிலும் உயர்ந்தது என்று காட்டப் படுகிறது.

(3) ''परिषत्'' என்பதற்கு இந்த அமிருதத்தை நாலு பேருடன் கூட இருந்து அநுபவிக்க வேண்டியது என்று கருத்து. (74)

அவ:- இந்த கிரந்தத்தை ரஸம் தெரியாதவர்கள் ஆதரியாவிட்டால் ஒரு குறைவும் இல்லை என்று அருளிச் செய்கிருர்:-

कलकण्ठगणास्वाद्ये कामस्यास्त्रे निजाङ्कुरे ।
निम्बवृत्तिभिरुद्गीर्णे न चूतः परितप्यते ।। ७५ ।।

(பதவுரை) कलकण्ठगण-இனிமையான குரலை உடைய குயில் கூட்டங் களாலே, आस्वाद्ये-ருசியோடு சாப்பிடத் தகுந்த, कामस्यास्त्र-மன்மதனுக்குப் பாணமாயிருக்கிற, निजाङ्कुरे- தன்னுடைய தளிரானது,/ निम्बवृत्तिभिः - வேப்பிலையைக் கொண்டு பிழைக்குமவைகளால், उद्गीर्णे- தள்ளப்பட்ட போதிலும், चूतः-மாமரமானது, न परितप्यते-வருத்தப்படுகிறதில்லை.

(கருத்து) மாமரத்தின் தளிரைக் கோகிலம் ஸந்தோஷமாய் சாப்பிடு கிறது. அதை வேப்பிலையையே சாப்பிடுகிறவைகள் அவைகளை வேண்டாமென்று தள்ளிவிட்டால் மாமரத்திற்கு வருத்தமில்லை. அப்படியெ இந்த கிரந்தத்தை ரஸம் தெரிந்த வித்வான்கள் அநுபவிப் பார்கள். ரஸம் தெரியாதவர்கள் ஆதரிக்காவிட்டால் நான் வருத்தப்பட மாட்டேன் என்று ஸ்ரீதேசிகன் கருத்து.

அவ:- இந்த கிரந்தத்தை எழுதினது ஒரு பிரயோஜநத்தை உத்தேசித்து அன்று என்றும், இப்படி தன் சிஷியர்களுமிருக்கவேண்டும் என்றும் ஒரு சுலோகத்தாலே அருளிச்செய்கிருர்:-

निर्विष्टं यतिसार्वमौमवचसामावृत्तिभिर्यौवनं
निर्धूतेतरपारतन्त्र्यनिरया नीताः सुखं वासराः ।
अङ्गीकृत्य सतां प्रसत्तिमसतां गर्वोऽपि निर्वापितः
शेषायुष्यपि शेषिदम्पतिदयादीक्षामुदीक्षामहे ।। ७६ ।।

(பதவுரை) यतिसार्वमौमवचसाम्-யதிஶ்ரேஷ்டரான ஸ்ரீபாஷியகாரர் ஸூக்திகளுடைய, आवृत्तिभिः- அடிக்கடி படிப்பதாலே, यौवनं- யௌவந மானது, निर्विष्टं-அநுபவிக்கப்பட்டது, निर्धूतेतरपारतन्त्र्य निरयाः-மற்றவர் களுக்கு உட்பட்டிருப்பதாகிய நரகம் இல்லாதவைகளான, वासराः- நாட்கள், सुखं नीताः-ஸுகமாகப் போக்கப் பட்டன, सतां-பெரியோர் களுடைய, प्रसत्तिम्-அநுக்கிரஹத்தை, अङ्गीकृत्य-ஒப்புக்கொண்டு, असतां- அஸத்துக்களுடைய, गर्वः अपि-கர்வமும், निर्वापितः-அடக்கப் பட்டது, शेषायुषि अपि- பாக்கி இருக்கும் ஆயுஸ்ஸிலும், शेषिदम्पति- சேஷிகளான தம்பதிகளுடைய, दया दीक्षामुदीक्षाम्- தயையினுல் செய்யப் பட்டிருக்கிற ''மரண காலத்தில் மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கிறேன்'' என்கிற ஸங்கல்பத்தை, उदीक्षामहे-எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிரேும்.

குறிப்பு:-(1) உலகத்தில் வெகுஜநங்கள் யௌவந காலத்தை ஸ்திரீகளை அநுபவித்துக் கொண்டு போக்குகிருர்கள். ஸ்ரீதேசிகன் ஸ்ரீபாஷியகாரரின் ஸ்ரீஸூக்திகளைப் பலகாலும் ஸேவித்துக் கொண்டு தன் யௌவநத்தைப் போக்கினுர். ஆவிருத்தி என்கிற சொல்லானது வட மொழியில் பெண்பாலைச் சொல்லுவதாலே, இவ்விதமான் ஸ்திரீகளுடன் யௌவந காலம் கழிந்தது என்று காட்டப்படுகிறது.

(2) ஸ்ரீதேசிகன் ஒருவருக்கும் உட்படாமலிருந்து காலத்தைச் செல வழித்தார். ஆகையினுல் அவர் ஸ்ரீபாஷியம் முதலான கிரந்தங்களை ஸேவித்துக் கொண்டிருந்த ஸுகத்துக்குத் துக்கக் கலப்பில்லை.

(3) கிரந்தம் எழுதிச் சிலருடைய அதிவாதங்களைக் கண்டித்தது பெரியோர்களுடைய ஸந்தோஷத்திற்காக; தனக்கு ஒரு பெருமை வர வேண்டும் என்று எழுதப்பட்டது அன்று. (76)

அவ:- வரவர நாஸ்திகத்தனம் அதிகமாவதால், இந்தக் கிரந்தத்தை ஸேவிப்பார் இல்லாமல் போகுமோ என்கிற ஸந்தேஹத்தைத் தீர்ப்பதற்காக ஒரு சுலோகம் அருளிச் செய்கிறார்:-

आस्तिक्यवान् निशितबुद्धिरनभ्यसूयुः
सत्सम्प्रदायपरिशुद्धमनाः सदर्थी।
सङ्केतभीतिरहितः सतृणेष्वसक्तः
सद्वर्तनीमनुविधास्यति शाश्वतीं नः ॥ ७७ ॥

(பதவுரை) आस्तिक्यवान्-வேதம் சொல்லுகிற விஷயங்கள் எல்லாம் உண்மை என்று தீர்மானம் உள்ளவனும், निशितबुद्धिः-கூர்மையான புத்தியை உடையவனும், अनभ्यसूयुः-குணங்களைவிட்டு தோஷத்தைப் பார்க்கும் ஸ்வபாவம் இல்லா தவனும், सत्सम्प्रदाय परिशुद्धमनाः- நல்லஸம் பிரதாயத்தைப் பெற்று அதனால் ஒரு குற்றமுமில்லாத மனதை உடை யவனும், सदर्थी-நல்ல விஷயங்களைத் தேடுகிறவனும், सङ्केतभीतिरहितः-கட்டுப்பாட்டுக்குப் பயப்பட்டு அதற்கு உட்பட்டில்லா தவனும், सतृणेषु-புல்லைப் போல் அல்பங்களான பெயர், லாபம், பூஜை முதலானவைகளில், असक्तः-பிடிப்பில்லாதவனும் இருக்கிற ஒருவன் பின் காலத்தில் உண்டாய், नः-நம்முடைய, शाश्वतीं-எப்போதுமிருக்கிற, सद्वर्तनीम्-நல்ல மார்க்கத்தை, अनुविधास्यति-அநுஸரித்து நடப்பான்.

(கருத்து) சுலோகத்தில் சொன்ன நல்ல குணங்களை உடைய ஒருவன் வருங்காலத்திலும் பிறந்து இந்தக் கிரந்தத்தினால் வெளி யிட்டிருக்கிற பழைமையான நல்ல மார்க்கத்தை அநுஸரிப்பன். அந்த குணங்களாவன-

1) முதலில் வேதம் சொல்லுவது எல்லாம் உண்மையே என்கிற விசுவாஸம்; (2) இதை எடுத்துக் கொள்ள வேண்டியது; இதைத் தள்ளவேண்டியது என்று பகுத்து அறியும்படியான கூர்மையான புத்தி; (3) இந்த புத்தியைக் கொண்டு தோஷங்களைத்தள்ளி குணங்களையே பார்க்கும் தன்மை; (4) நல்ல ஸம்பிரதாயமுடைய ஆசாரியனிடம் போய் விஷயங்களை நன்றாய்த் தெரிந்து சுத்தமான மனது உள்ளவனாய் இருப்பது; (5) நல்ல ஸங்கதிகளையே தேடுவது; (6) இவ்வளவு இருந்தும் மற்றவர்களின் கட்டுப்பாட்டுக்குப் பயந்து அதற்கு உட்படாமை;

(7) தெரிந்த ஜ்ஞாநத்தைக் கொண்டு நல்ல பெயர் முதலானவைகளைத் தேடாமை. (78)

அவ:- இந்தக் கிரந்தமானது எம்பெருமானை அறிந்த பெரியோர் களுக்கு ஸம்மதமாயிருக்கும் என்று கடைசி சுலோகத்தால் அருளிச் செய்கிருர்:-

रहस्यत्रयसारोऽयं वेङ्कटेशविपश्चिता ।
शरण्यदम्पतिविदां सम्मतः समगृह्यत ।। ७८ ।।

(பதவுரை) **अयं रहस्यत्रयसार:**- இந்த மூன்று ரஹஸ்யங்களின் அர்த்தமானது, **शरण्यदम्पतिविदां**- சரண்யர்களாகிய தம்பதிகளை அறிந்த பெரியோர்களுடைய, **सम्मत:**-ஒப்புக் கொள்ளுதலை ஏற்கும்படி, **वेङ्कटेशविपश्चिता**- வேங்கடேசன் என்கிற நல்ல அறிவுள்ளவராலே, **समगृह्यत**- சேர்த்து எழுதப்பட்டது.

குறிப்பு:- (1) ''வேங்கடேச'' என்கிற சொல்லுக்குத் திருவேங்கட முடையான் என்றும் பொருளாகையால், அவன் ஸ்ரீதேசிகனைக் கொண்டு இந்தக் கிரந்தத்தை எழுதிஞன்; அவர் அப்படி எழுதுவதற்கு எழுத்தாணி போல் இருந்தார் என்று காட்டப் படுகிறது.

(2) ''**शरण्य दम्पतिविदां**'' என்பதாலே, விஷ்ணுபுராணம் எழுதின பராசரரும், வேதத்தைத் தமிழில் எழுதின நம்மாழ்வாரும் காட்டப் படுகிருர்கள். (78)

कवितार्किकसिंहाय कल्याणगुणशालिने ।
श्रीमते वेङ्कटेशाय वेदान्तगुरवे नमः ।।

॥ श्रीः ॥

श्रीमते रामानुजाय नमः ।

श्रीमद्वेदान्तदेशिक विरचित

॥ अधिकारसङ्ग्रहः ॥

सव्याख्यानः ॥

श्रीमान् वेङ्कटनाथार्यः कवितार्किककेसरी ।
वेदान्ताचार्यवर्य्यो मे सन्निधत्तां सदा हृदि ॥

प्रपदनमये विद्याभेदे प्रतिष्ठितचेतसः
प्रतिपदमिह प्रज्ञादायं दिशन्तु दयाधनाः ।
शठरिपुशुकव्यासप्राचेतसादिनिबन्धन
श्रमपरिणतश्रद्धाशुद्धाशया मम देशिकाः ॥ १ ॥

प्रपदनमये विद्याभेदे प्रतिष्ठितचेतसो दयाधनाः शठरिपुशुकव्यासप्राचेतसादिनिबन्धन-श्रमपरिणतश्रद्धाशुद्धाशया देशिका इह मम प्रतिपदं प्रज्ञादायं दिशन्त्वित्यन्वयः ॥

इह खलु भगवान् कवितार्किकसिंहः सर्वतन्त्रस्वतन्त्रः श्रीमान् वेङ्कटनाथार्य्यो वेदान्ताचार्यवर्यो रहस्यत्रयसारार्थाधिकारार्थसङ्ग्रहेण शिष्यबुद्धिसमाधानं कुर्वन्नाचार्यप्रणामरूपमङ्गलव्याजेन स्वरूपयाथात्म्यज्ञानं प्रार्थयते - प्रपदनेति ॥ विद्याभेदे प्रपदनमये पृथगुपायत्वेन प्रमाणप्रसिद्धे प्रपदन इत्यर्थः । स्वार्थे मयट् । तत्र प्रतिष्ठितचेतसः स्थिरचित्ताः । अनेन महाविश्वासः सूचितः । दयाधनाः - कृपामात्रप्रसन्नाः शिष्यानुवृत्तिनिरपेक्षा इत्यर्थः । शठरिपुशुकव्या-सप्राचेतसादीनां निबन्धनेषु ग्रन्थेषु सन्तताभ्यासेन परिणतया । कर्मज्ञानयोरङ्गत्वात् , भक्तेश्शक्ताधिकारत्वाच्च, अनुपायतया प्रपत्तिरेवानुरूपोपाय इत्येवंविधबुद्ध्या परिपक्वया श्रद्धया शुद्धः निस्संशय आशयो येषां ते तथोक्ताः । देशिकाः मम ज्ञानादि गुणरहितस्य । प्रज्ञादायम् - प्रकृष्टज्ञानम् प्रज्ञा तदीयशेषत्वज्ञानं पदे पदे प्रतिपदं सन्ततमित्यर्थः । दिशन्तु यद्वा पद्यते प्राप्यत इति पदं प्राप्यं तं प्रति प्रज्ञादायं त्वरारूपं ज्ञानम् ,

अथवा विद्याभेदे प्रपदने–अप्रतिष्ठितचेतसः- चञ्चलचित्तस्य प्रज्ञादायम्–अमोघत्वानन्यापेक्षत्वशरण्याभिमतत्वक्षणमात्रनिष्पाद्यत्वादि-ज्ञानम् इह इदानीं मे दिशन्तु ददन्तु । प्रार्थनायां लोट् ।। १ ।।

इदानीं स्वस्य तेषु विश्वासं प्रार्थयते–

एते मह्यमपोढमन्मथशरोन्माथाय नाथादयः
त्रय्यन्तप्रतिनन्दनीयविविधोदन्ताः स्वदन्तामिह ।
श्रद्धातव्यशरण्यदम्पतिदयादिव्यापगाव्यापकाः
स्पर्धाविप्लव-विप्रलम्भपदवीवैदेशिका देशिकाः ।। २ ।।

त्रय्यन्तप्रतिनन्दनीयविविधोदन्ताः श्रद्धातवव्यशरण्यदम्पतिदयादिव्यापगाव्यापकाः स्पर्धाविप्लवविप्रलम्भपदवीवैदेशिका देशिका अपोढमन्मथशरोन्माथाय मह्यमिह स्वदन्तामित्यन्वयः ।।

एते मह्यमिति । एते–अविच्छन्नसम्प्रदाया नाथादयो देशिकाः । त्रय्यन्तैः वेदान्तैः प्रतिनन्दनीयाः स्तोतव्या विविधाः स्वरूपोपाय पुरुषार्थप्रतिपादकतया नानाविधा उदन्ता उपदेशवाक्यानि येषां ते तथोक्ताः । श्रद्धातव्ययोर्वात्सल्य-सौशील्यादिविशिष्टतया विश्वसनीययोः शरण्ययोः । प्रपत्तव्ययोः दम्पत्योः । अनेन विशिष्टस्यैवोपायत्वमिति सूचितम् । तयोर्दया सैव दिव्यापगामन्दाकिनी तस्यां व्यापकाः तत्पात्रभूता इत्यर्थः । स्पर्धया परस्परजिगीषया विप्लव उपद्रवो यस्यां सा च विप्रलम्भानां कुमतीनां पदवी च तस्यां वैदेशिका विमुखाः त्रय्यन्तेत्यादि-विशेषणत्रयेण यथाक्रमं ज्ञानभक्तिवैराग्याणि सूचितानि । देशिका नाथादयोऽस्मद्-गुरुपर्य्यन्ता इत्यर्थः । अपोढः तिरस्कृतो मन्मथशरैरुन्माथः पराभवो येन तस्मै । अनेनाचार्यकृपाहेतुभूतं 'विष्णोः कटाक्ष अद्वेष' इत्यादि प्रमाणप्रतिपादितमद्वेषादिकं सूचितम् । यद्वा अपोढमन्मथशरोन्माथाय निरस्तकामशरविकारायेत्यर्थः । इह वात्सल्यैकविषयाय मह्यं स्वदन्ताम्–रोचन्ताम् । तेषु मम विश्वासो भवत्वित्यर्थः ।। २ ।।

अनन्तरं तेषामुत्कर्षमाशास्ते–

हृद्या हृत्पद्मसिंहासनरसिक हयग्रीवहेषोर्मिघोष-
क्षिप्तप्रत्यर्थिदृप्तिर्जयति बहुगुणा पङ्क्तिरस्मद्गुरूणाम् ।

दिक्सौधाबद्धजैत्रध्वजपटपवनस्फातिनिर्धूततत्तत्-
सिद्धान्तस्तोमतूलस्तबकविगमनव्यक्तसद्वर्तनीका ।। ३ ।।

हृद्या हृत्पद्मसिंहासनरसिकहयग्रीवहेषोर्मिघोषक्षिप्तप्रत्यर्थिदृप्तिः दिक्सौ-धाबद्धजैत्रध्वजपटपवनस्फातिनिर्धूततत्तत्सिद्धान्तस्तोमतूलस्तबकविगमनव्यक्तसद्वर्तनीका बहुगुणा अस्मदगुरूणां पङ्क्तिर्जयतीत्यन्वयः ।।

हृद्येति । हृद्या–ज्ञानानुष्ठानपूर्णतया सर्वमनोहरा । हृदेव पद्मं तदेव सिंहासनमितिरूपितरूपकं तस्मिन् रसिकस्य आसक्तस्य हयग्रीवस्य हेषोर्मिघोषः तरङ्गध्वनिः तेन क्षिप्ता निराकृता प्रत्यर्थिनां प्रतिवादिनां दृप्तिः मदो यया सा तथोक्ता । देशविप्रकृष्टानामपि दिग्विजयमुखेन निरास इत्याह – दिक्सौधेति । दिश एव सौधा हर्म्याणि तेष्वाबद्धानां स्थापितानां जैत्राणां जयसूचकानां ध्वजानां पटवसनस्य पटसम्बन्धिवायोः स्फात्या वेगेन निर्धूतानि तत्तत्सिद्धान्तानां स्तोमाः समूहाः त एव तूलस्तबकानि कार्प्पासराशयः तेषां विगमनेन विनाशनेन व्यक्ता विशदा सद्वर्तनीका सन्मार्गो यस्याः सा तथोक्ता । बहुगुणा–एवमुक्तसमस्त-कल्याणगुणा । अस्मद्गुरूणां पङ्क्तिः–अस्मदाचार्याणां प्राचार्याणां परम्परा जयति सर्वोत्कर्षेण वर्तते ।। ३ ।।

(अथोपोद्घाताधिकारः)

अथ क्रियमाणस्य ग्रन्थस्य मोक्ष एव परमप्रयोजनमिति परान् प्रत्युपदिशति—

पठत रहस्यत्रयसारादुद्धृतमधिकारसङ्ग्रहं सुधियः ।
जननपदवीगतागतजङ्घालत्वं जिहासन्तः ।। ४ ।।

जननपदवीगतागतजङ्घालत्वं जिहासन्तः सुधियो रहस्यत्रयसारादुद्धृतम-धिकारसंग्रहं पठतेत्यन्वयः ।।

पठतेति । हे सुधियः - सारासारविवेकज्ञाः ! जननपदव्यां संसारमार्गे गतागतेषु यातायातेषु जङ्घालत्वं दीर्घपादत्वं वेगमिति यावत् । जिहासन्तः– हातुमिच्छन्तः यदि । रहस्यत्रयसाराख्यग्रन्थात्सारतमत्वेन पृथक् कृतम् । अधिकाराः संगृह्यन्तेऽस्मिन्नित्यधिकारसंग्रहसारग्रन्थं पठत जपत । पठतेत्यनेन जपोच्चारण-मात्रमेवालं नार्थज्ञाने निर्बन्ध इति व्यज्यते ।। ४ ।।

अथ नित्यसूरितुल्यस्य चेतनस्यैतादृशपुरुषार्थानुपलब्धौ हेतु दर्शयन्नुत्तरत्र तत्पुरुषार्थलब्धये गुरुपरम्पराप्राप्तं मन्त्राख्यद्रव्यमेव साधनमिति वक्तुकामस्तत्साधनश्च भगवज्जायमानकटाक्षादिकमित्याह—

मणिवर इव शौरेर्नित्यहृद्योऽपि जीवः
कलुषमतिरविन्दन् किङ्करत्वाधिराज्यम् ।
विधिपरिणतिभेदाद्वीक्षितस्तेन काले
गुरुपरिषदुपज्ञं प्राप्य गोपायति स्वम् ।। ५ ।।

शौरेः मणिवर इव नित्यहृद्योऽपि कलुषमतिः किङ्करत्वाधिराज्यम् अविन्दन् । जीवो विधिपरिणतिभेदात् तेन काले वीक्षितस्सन् गुरुपरिषदुपज्ञं स्वं प्राप्य गोपायतीत्यन्वयः ।।

मणीति । जीवः— चेतनः । शौरेः - पुरुषोत्तमस्य मणिवर इव कौस्तुभ इव नित्यं हृद्योऽपि नित्यं मनोहरोऽपि । अनेन जीवस्य संसारानर्हत्वं कौस्तुभाभिमानिनीदेवतात्वञ्च सूचितम् । कलुषमतिः— अनादिकर्मवासनया संकुचितज्ञानः किङ्करत्वं कैङ्कर्य्यं तदेवाधिराज्यं सार्वभौमत्वम् । अविन्दन् अलभमानः । विधिपरिणतिभेदात्— भाग्यपरिपाकविशेषात्, तेन भगवता, काले—जननकाले । वीक्षितः गुरुपरिषद्भ्य उपज्ञातं स्वेन गृहीतं स्वं मन्त्राख्यं द्रव्यं प्राप्य गोपायति 'मन्त्रं यत्नेन गोपयेत्' इति स्मरणात् ।। ५ ।।

अथ पूर्वोक्तविधिपरिपाकस्य सर्वसिद्धान्तसिद्धत्वप्रदर्शनेन प्रपन्नस्य प्रपत्त्युत्तरकालगुणानुभवकैङ्कर्य्यादिरूपवृत्तेर्मुक्तवद्भोग्यतां प्रतिपादयन् तादृशाधिकारिणो दुर्लभत्वमाह—

कर्माविद्यादिचक्रे प्रतिपुरुषमिहानादिचित्रप्रवाहे
तत्तत्काले विपक्तिर्भवति हि विविधा सर्वसिद्धान्तसिद्धा ।
तल्लब्धस्वावकाशप्रथमगुरुकृपागृह्यमाणः कदाचित्
मुक्तैश्वर्य्यान्तसम्पन्निधिरपि भविता कश्चिदित्थं विपश्चित् ।। ६ ।।

हि यस्मात्कारणादिह लोके प्रतिपुरुषमनादिचित्रप्रवाहे कर्माविद्यादिचक्रे तत्तत्काले

विविधा विपक्तिः सर्वसिद्धान्तसिद्धा भवति, तत्तस्मात् कारणात् कश्चिद्विपश्चित् तल्लब्धस्वावकाशप्रथमगुरुकृपागृह्यमाणस्सन्नित्य मुक्तैश्वर्य्यान्त-सम्पन्निधिरपि भवितेत्यन्वयः ।।

कर्मादीति । पुरुषं पुरुषं प्रतीतिप्रतिपुरुषम् तत्तत्पुरुषभेदेन कर्माविद्यादीनां चक्रे समूहे । आदिशब्देन संसार उच्यते, अविद्याशब्देन 'अनात्मन्यात्मबुद्धिर्या अस्वे स्वमिति या मतिः । अविद्यातरुसंभूतेर्बीजमेतद्द्विधा स्थितम्' इत्युक्ताविद्योच्यते । अनादिः–तेषां कर्मादित्रयाणां घटीयन्त्रन्यायेन पुनः पुनरुत्पत्त्याऽनादित्वम् चित्रः पुरुषभेदान्नानाविधः प्रवाहो यस्य तस्मिंस्तथोक्ते सति तत्तत्काले– अनुभवोन्मुखकाले विविधा कर्मभेदान्नानाविधा । सर्वेषु सिद्धान्तेषु सिद्धा सम्प्रतिपन्ना विपक्तिः परिपाको भवति हि भवत्येव । तेन सुकृतपरिपाकेन लब्धः प्राप्तः स्वावकाशो यया सा च तथाविधया प्रथमस्य गुरोर्भगवतः कृपया गृह्यमाणो विषयीक्रियमाणो विपश्चित् । मुक्तैश्वर्यमन्ते यस्यास्सा च संपच्च गुणानुभवकैङ्कर्य्यरूपा वृत्तिः तस्या निधिरपि निक्षेपस्थानमपि भविता । प्रथमं सुकृतपरिपाकः पश्चात् प्रपत्तावन्वयः । अनन्तरं गुणानुभवरूपवृत्तिः ततो मुक्तैश्वर्यमिति क्रमो दृष्टव्यः ।। ६ ।।

(अथ सारनिष्कर्षाधिकारः)

उपायापायसम्बन्धरहितस्वरूपानुरूपप्रपत्तिप्रकाशक मूलमन्त्र एव पूर्वैरनुसंहित इत्याह—

श्रुतिपथविपरीतं क्ष्वेलकल्पं श्रुतौ च
प्रकृतिपुरुषभोगप्रापकांशो न पथ्यः ।
तदिह विबुधगुप्तं मृत्युभीता विचिन्वन्त्-
युपनिषदमृताब्धेरुत्तमं सारमार्य्याः ।। ७ ।।

यतः श्रुतिपथविपरीतं क्ष्वेलकल्पं श्रुतौ प्रकृतिपुरुषभोगप्रापकांशो न पथ्यः तत्तस्मात् कारणात् मृत्युभीता आर्या इह विबुधगुप्तमुपनिषदमृताब्धेरुत्तमं सारं विचिन्वन्तीत्य-न्वयः ।।

श्रुतीति । श्रुतिपथविपरीतम् 'न हिंस्यात्सर्वाभूतानि' 'न कलञ्जं भक्षयेत्' 'नानृतं वदेत्' इत्यादिवेदमार्गविरुद्धं हिंसादिरूपं कर्म क्ष्वेलकल्पं विषतुल्यमिति यावत् ।

श्रुतौ च 'ज्योतिष्टोमेन स्वर्गकामो यजेत' इत्यादिविधायकश्रुतौ सत्यामपि प्रकृति पुरुषयोर्देहात्मनोर्योगस्य पुनः सबन्धस्य प्रापकांशो ज्योतिष्टोमादिरूपसाधनविशेषः पथ्यो न, पुनः संसारापादकत्वात् । मृत्युभीताः प्रकृतिसम्बन्धभीताः । आर्या आचार्य्या आत्मानात्मज्ञाः । इह संसारदशायां विबुधैः ज्ञानिभिः गुप्तं सुरक्षितम् । उपनिषदमृताब्धेः– वेदान्तदुग्धसमुद्रस्य । उत्तमं श्रेष्ठम् । प्रधानमिति यावत् उद्धृतमिति वा पाठः उद्धृतं प्रथितं सारं मन्त्राख्यं विचिन्वन्ति प्रार्थयन्ते ।। ७ ।।

अथ रहस्यत्रयार्थज्ञानवतो हसन्तिकापङ्कजन्यायेन दुर्लभतां वदन् सपरिजनस्य सर्वातिशायित्वमाह–

शाखानामुपरिस्थितेन मनुना मूलेन लब्धात्मकः
सत्ताहेतुसकृज्जपेन सकलं कालं द्वयेन क्षिपन् ।
वेदोत्तंसविहारसारथिदयागुम्फेन विश्रम्भितः
सारज्ञो यदि कश्चिदस्ति भुवने नाथः सयूथस्स नः ।। ८ ।।

शाखानामुपरिस्थितेन मूलेन मनुना लब्धात्मकः सत्ताहेतुसकृज्जपेन द्वयेन सकलं कालं क्षिपन् वेदोत्तंसविहारसारथिदयागुम्फेन विश्रम्भितोऽत एव सारज्ञो भुवने यद्यस्ति स नः सयूथः नाथ इत्यन्वयः ।।

शाखानामिति । शाखानां वेदानामुपरि– अग्रभागे । उपनिषदित्यर्थः । स्थितेन मूलेन मनुना मूलमन्त्रेण लब्धो ज्ञात आत्मा स्वरूपं येन स तथोक्तः । सत्ताहेतुसकृज्जपेन सत्तायाः पुरुषार्थसिद्धेः हेतुः सकृज्जपो यस्य तेन द्वयेन मन्त्ररत्नेन 'सकृदेव हि शास्त्रार्थः कृतोऽयं तारयेन्नरम्' इत्युक्त्या सकृज्जपः पुरुषार्थ हेतुः । जपान्तरं तु कालक्षेपार्थमिति भावः । सकलं कालं मोक्षपर्यन्त कालं द्वयेन क्षिपन् वेदानामुत्तंसाः कर्ण भूषणानि । वेदान्ता इति यावत् । तेषु विहारो यस्य स चासौ सारथिः कृष्णः तस्य दयायाः गुम्फः परिपाकश्चरमश्लोकः तेन विश्रम्भितः सञ्जातविश्वासः । नैर्भर्य्यकाष्टायुक्त इति यावत् । मूलमन्त्रेण स्वरूपं ज्ञात्वा द्वयेन सत्तां सम्पाद्य तेनैव कालक्षेपं कुर्वन् चरमश्लोकेन विश्वासयुक्तः सारज्ञः कश्चिद् भुवनेऽस्ति । सयूथः सपरिजनः स एव नो नाथः–अस्माकं स्वामीति । यूथस्येति पाठे तु नोऽस्माकं यूथस्य स नाथ इत्यर्थः ।। ८ ।।

(अथ प्रतितन्त्रसारोद्धाराधिकारः)

अथ मूलमन्त्रार्थपरिज्ञानेनैव वेदान्ततात्पर्य्यमपि निश्चेतुं शक्यत इत्याह—

आधेयत्वप्रभृतिनियमैरादिकर्त्तुश्शरीरं
सत्तास्थेमप्रपतनफलेष्वेतदायत्तमेतत् ।
विश्वं पश्यन्निति भगवति व्यापकादर्शदृष्टि-
र्गम्भीराणामकृतकगिरां गाहते चित्तवृत्तिम् ।। ९ ।।

सत्तास्थेमप्रपतनफलेषु एतदायत्तमेतद्विश्वम् आधेयत्वप्रभृतिनियमैः आदि- कर्त्तुश्शरीरम् इति मूलमन्त्रेण पश्यन् व्यापकादर्शदृष्टिर्गम्भीराणामकृतकगिरां चित्तवृत्तिं भगवति गाहतेत्यन्वयः ।।

आधेयेति । व्यापको मूलमन्त्रः । तस्य व्यापकवस्तुप्रतिपादकत्वादध्याहारं विनाऽर्थप्रतिपादकत्वम् । स एवादर्शो दर्पणं तस्मिन् दृष्टिर्यस्य स तादृशः । पुरुषः । विश्वम्- चेतनाचेतनात्मकञ्जगत् । आधेयत्वं धार्यत्वं प्रभृतिर्येषां ते ते च नियमा धर्माः प्रभृतिशब्देन शेषत्वनियाम्यत्वयोर्ग्रहणम् । यन्नियाम्यं यद्धार्य्यं यच्छेषभूतं तत्तस्य शरीरमिति लक्षणात् । एतैर्नियमैः – आदिकर्त्तुर्भगवतः शरीरमिति पश्यन् जानन् गम्भीराणां दुर्बोधानाम् । अकृतकगिराम्–अपौरुषेयवाचां वेदान्तानां चित्तवृत्तिं तात्पर्य्यं भगवति गाहतेऽनायासेन जानाति ।। ९ ।।

पूर्वश्लोकोक्तशरीरशरीरिभावसम्बन्धस्य भाष्यादिभिः परवादिनिरसनमुखेन सुनिश्चितत्वात् , भाष्यकारेषूपकारमनुसन्धत्ते –

यद्येतं यतिसार्वभौमकथितं विद्यादविद्यातमः-
प्रत्यूषं प्रतितन्त्रमन्तिमयुगे कश्चिद्विपश्चित्तमः ।
तत्रैकत्रझटित्युपैति विलयं तत्तन्मतस्थापना
हेवाकप्रथमानहेतुककथाकल्लोलकोलाहलः ।। १० ।।

एवं यतिसार्वमौमकथितमविद्यातमःप्रत्यूषं प्रतितन्त्रं विपश्चित्तमोऽन्तिमयुगे कश्चिद्विद्याद् यदि तत्रैकत्र तत्तन्मतस्थापनाहेवाकप्रथमानहैतुककथाकल्लोलकोलाहलो विलयं झटित्युपैतीत्यन्वयः ।

यदीति । यतिसार्वभौमेन भगवद्भाष्यकारेण कथितम् । अविद्याऽनात्मन्यात्मबुद्धिरूपा सैव तमः तस्य प्रत्यूषं निवर्तकमितिभावः । एवं सकलप्रमाणा-नुगृहीतं प्रतितन्त्रं प्रसिद्धतन्त्रं सिद्धान्तम् अन्तिमयुगे कलियुगे कश्चिद्विपश्चित्तमो ज्ञानाधिकतम विद्याद्यदि- जानीयाद्यदि तत्रैकत्र एकस्मिन् ज्ञानिनि तेषां मतानां स्थापना निर्वाहः तस्मिन् हेवाकेन उत्सुकेन प्रथमानां प्रवृद्धानां हैतुकानां हेतुवादिनां कथा वादाः त एव कल्लोलाः तेषां कोलाहलो घोषविशेषः झटिति शीघ्रमेव विलयं विनाशम् उपैति प्राप्नोतीति ।। १० ।।

(अथार्थपञ्चकाधिकारस्सङ्गृह्यते)

अनेनैव मूलमन्त्रेण ‘ प्राप्यस्य ब्रह्मणो रूपम् ’ इत्यादिप्रमाणप्रतिपादितमर्थपञ्चकं प्रतिपाद्यत इत्याह—

आदौ प्राप्यं परममनघं प्राप्तृरूपं चमादा-
विष्टोपायं त्वयननमसोरीप्सितार्थश्चतुर्थ्याम् ।
तद्व्याघातं मम कृतिगिरि व्यञ्जयन्तं मनुं तं
तत्प्रायं च द्वयमपि विदन्सम्मतः सर्ववेदी ।। ११ ।।

परममनघं प्राप्यमादौ व्यञ्जयन्तं प्राप्तुः रूपं च मादौ व्यञ्जयन्तम् इष्टोपायं त्वयननमसोर्व्यञ्जयन्तम् ईप्सितार्थं चतुर्थ्यां व्यञ्जयन्तम् तद्व्याघातं मम कृतिगिरि व्यञ्जयन्तं तं मनुं तत्प्रायं च द्वयमपि विदन् सर्ववेदी सम्मतः ।।

आदाविति । अकार आदिर्यस्य तस्मिन् । आदिशब्देन नारायणपदमुच्यते । प्रणवस्थेऽकारे नारायणपदे च अनघं निखिलहेयप्रत्यनीकं परमं सकलकल्याण-गुणैकतानं प्राप्यं ब्रह्मस्वरूपं व्यञ्जयन्तमित्यनेन सम्बन्धः । मकार आदिर्यस्य तस्मिन्मादौ । आदिशब्देन नारपदं चतुर्थी च प्रतिपादिते । मकारे नारपदे चतुर्थ्यां च प्राप्तुः जीवस्य स्वरूपमस्यापि व्यञ्जयन्तमित्यनेन सम्बन्धः । अयननमसोः– अयनपदे नमः पदे चेष्टस्य पुरुषार्थस्योपायं व्यञ्जयन्तं नारमयन इति व्युत्पत्याऽयनशब्दस्योपायवाचकत्वम् ‘गच्छध्वमेनं शरणं शरण्यं पुरुषर्षभा’ इत्युपदेशानन्तरं ‘ द्रौपद्या सहिताः सर्वे नमश्चक्रुर्जनार्दनम् ’ इत्यनुष्ठानश्लोके शरणशब्दस्थाने नमश्शब्दप्रयोगान्नमश्शब्दस्यापि स्थानप्रमाणन्यायेनोपायवाचकत्वं सिद्धम् । चतुर्थ्यां

व्यक्तचतुर्थ्यामीप्सितमर्थं प्राप्तिफलं कैङ्कर्य्यमिति यावत् । मम कृतिगिरि नमःपदस्थे मकारेऽहङ्कारममकारात्मकं तद्व्याघातं तस्य कैङ्कर्य्यस्य व्याघातं विरोधिनं च व्यञ्जयन्तं प्रतिपादयतं तं सकलवेदान्तसारभूतं मनुं मूलमन्त्रं तत्प्रायं तेन मनुना तुल्यमर्थपञ्चकप्रतिपादकत्वेन मन्त्रेण समानमिति यावत् । द्वयमपि विदन्–पुरुषस्सर्ववेदी सर्वज्ञ इति सम्मतः सर्वसम्पन्नो भवति । अर्थपञ्चकस्यैव सकलशास्त्रप्रतिपाद्यत्वेन तत्तज्ज्ञानवान् सर्वज्ञो भवतीति भावः ।। ११ ।।

पूर्वश्लोकोक्तमर्थपञ्चकं स्वानुष्ठानमुखेन विशिष्य निरूपयति—

प्राप्यं ब्रह्म समस्तशेषिपरमं प्राप्ताऽहमस्योचितः
प्राप्तिर्दायधनक्रमादिह मम प्राप्ता स्वतः सूरिवत् ।
हन्तैनामतिवृत्तवानहमहंमत्त्या विमत्त्याश्रयः
सेतुस्सम्प्रति शेषिदम्पदिभरन्यासस्तु मे शिष्यते ।। १२ ।।

समस्तशेषि ब्रह्म परमप्राप्यम् अहम् अस्योचितः प्राप्ता इह मम प्राप्तिः सूरिदायधनक्रमात् स्वतः प्राप्ता, एवंभूतोऽहम् अहंमत्त्या विमत्याश्रयभूतस्सन्नेनां प्राप्तिमतिवृत्तवान् हन्तैवंभूतस्य मे शेषिदम्पदि सेतुर्भरन्यासस्तु शिष्यत इत्यन्वयः ।।

प्राप्यमिति । समस्तस्य चेतनाचेतनात्मकस्य जगतः शेषी स्वामी तत्र हेतुमाहपरममिति । निखिलहेयप्रत्यनीककल्याणैकतानतया सर्वोत्तरमित्यर्थः । ब्रह्म प्राप्यम् । न स्वर्गादयः तेषां हेयप्रत्यनीकताद्यभावेन प्राप्याभासरूपत्वात् । अहं शेषभूतोऽस्य परब्रह्मण उचितः निरुपाधिकः प्राप्ता तदनुभवजनितप्राप्ति-कारितकैङ्कर्य्यरूपफलभाक् । मम प्राप्तुः प्राप्तिफलं कैङ्कर्य्यमिति यावत् । दायधनक्रमात् ज्ञातित्वप्राप्तधनन्यायेन सूरिवत् स्वत उपाधिं विना प्राप्ता । अहं देहात्माभिमानरूपाया विमतेः विपरीतज्ञानस्याऽऽश्रयस्सन् , अहम्मत्त्या स्वरक्षणे स्वप्रवृत्तिमहङ्काररूपया बुद्ध्या, एनां प्राप्तिम् अतिवृत्तवान् – अतिक्रान्तोऽस्मि हन्तेति खेदे । संसारदशायां मे मम शेषभूतस्य शेषिदम्पदि कैङ्कर्य्यरूपसाम्राज्यविषये भरन्यासः प्रपत्तिः सेतुः संसारोत्तरणसाधनं शिष्यते । भक्तावधिकाराभावात् प्रपत्तिरेव परिशिष्यत इति भावः । परमपुरुषः प्राप्यः, संसारी चेतनः प्राप्ता, भगवत्कैङ्कर्यं प्राप्तिफलम् तद्विरोधिना-वहङ्कारममकारौ, उपायस्तु प्रपत्तिरित्यर्थ-पञ्चकनिष्कर्षः ।। १२ ।।

(अथ तत्त्वत्रयाधिकारस्सङ्गृह्यते)

मुमुक्षूणां ज्ञातव्यं तत्त्वत्रयमपि पूर्वाचार्यैः सुनिश्चित्योपदिष्टमित्याह —

प्रकृत्यात्मभ्रान्तिर्गलति चिदचिल्लक्षणधिया
तथा जीवेशैक्यप्रभृतिकलहस्तद्विभजनात् ।
अतो भोग्यं भोक्ता तदुभयनियन्तेति निगमै-
र्विभक्तं नस्तत्त्वत्रयमुपदिशन्त्यक्षतधियः ।। १३ ।।

प्रकृत्यात्मभ्रान्तिश्चिदचिल्लक्षणधिया गलति जीवेशैक्यप्रभृतिकलहश्च, तद्विभजनात् चाथ अतोऽक्षतधियो भोक्ता भोग्यं तदुभयनियन्तेतिनिगमैर्विभक्तं तत्त्वत्रयं न उपदिशन्त्वित्यन्वयः ।।

प्रकृत्येति । चिल्लक्षणानि स्वयंप्रकाशत्वनित्यत्वादीनि अचिल्लक्षणानि जडत्वपरिणामत्वादीनि तेषां धिया विवेकेन प्रकृतौ देहे आत्मेति भ्रान्तिः देहात्मभ्रमो गलति नश्यति तथा तद्वत् जीवेशैक्यं जीवब्रह्मैक्यं प्रभृतिर्यस्य स चासौ कलहश्च । प्रभृतिशब्देन परिणामवादादिकं सूच्यते; तयोर्विभजनात्– असाधारण-धर्मवत्तया निरूपणाज्जीवासाधारणधर्मा नियाम्यत्वशेषत्वादयः, ईशासाधारणधर्मास्तु नियन्तृत्वशेषित्वादयः, तेषां विभजनेन बाह्यान्तरकलहो गलतीत्यर्थः । अतो विपरीतज्ञानस्य निरस्तत्वात् । भोक्ता जीवः, भोग्यं प्रकृतिः तयोरुभयोः प्रकृतिपुरुषयोरुभयोर्नियन्ता ईश्वर इत्यनेन प्रकारेण निगमैश्शास्त्रैर्विभक्तं पृथक्कृत्य निरूपितम् । तत्त्वानां चिदचिदीश्वराणां त्रयम् । अक्षतधियः सम्यज्ज्ञाना नाथादयो जिज्ञासूनस्मानुपदिशन्तु ।। १३ ।।

अथ षट्तत्वषोडषतत्ववादादिकं तत्वत्रयज्ञानवतो निराकर्त्तुं शक्यत इत्याह—

आवापोद्वापतः स्युः कति कति कविधीचित्रवत्तत्तदर्थेषु
आनन्त्यादस्तिनास्त्योरनवधिकुहनायुक्तिकान्ताः कृतान्ताः ।
तत्त्वालोकस्तु लोप्तुं प्रभवति सहसा निस्समस्तान् समस्तान्

पुंस्त्वे तत्त्वेन दृष्टे पुनरपि न खलु प्राणिता स्थाणुताधीः ।। १४ ।।

तत्तदर्थेष्वस्तिनास्त्योरानन्त्यादावापोद्वापतोऽनवधिकुहनायुक्तिकान्ताः कति कति कृतान्तास्स्युः तथापि निस्समस्तत्वालोकस्तान् समस्तान् सहसा लोप्तुं प्रभवति । तथाहि पुंस्त्वे तत्वेन दृष्टे स्थाणुताधीः पुनर्न प्राणिता खल्वित्यन्वयः ।।

आवेति । तत्तदर्थेषु तेषु तेष्वर्थेषु विषये । आवापोद्वापतः–आकर्षण-विकर्षणाभ्यां जायमानयोरस्तिनास्त्योः । आनन्त्यात् - बहुत्वात् कविधीवत् चित्रकर्मवच्च निरवधीनां कुहनायुक्तीनां कुतर्काणां कान्ताः मनोहराः कृतान्ताः सिद्धान्ताः कति कति समर्थिताःस्युः । अनेकधा भवेयुरिति यावत् । निस्समः निष्प्रतिद्वन्द्वः तत्वालोकः तान् समस्तान् सिद्धान्तान् लोप्तुं लुप्तान् कर्त्तुं प्रभवति पुंस्त्वे तत्वेन याथार्थ्येन दृष्टे सति । पुरुषत्वव्याप्यकरचरणादि-मान्निितिसम्यज्ज्ञानो सतीत्यर्थः । स्थाणुताधीः पुनः न प्राणिता नैवभविष्यति ।। १४ ।।

(अथ परदेवतापारमार्थ्याधिकारः)

पूर्वश्लोकोक्ततत्त्वत्रयमध्ये पठित ईश्वरः को वेत्याशङ्क्य श्रियःपतिरेव वेदान्तैरीश्वरत्वेन प्रतिपाद्यत इत्याह–

आत्मैक्यं देवतैक्यं त्रिकसमधिकता तुल्यतैक्यं त्रयाणाम्
अन्यत्रैश्वर्यमित्याद्यनिपुणफणितीराद्रियन्ते न सन्तः ।
त्रय्यन्तैरेककण्ठैस्तदनुगुणमनुव्यासमुख्योक्तिभिश्च
श्रीमन्नारायणो नः पतिरखिलतनुर्मुक्तिदोमुक्तभोग्यः ।। १५ ।।

आत्मैक्यं परमार्थः देवतैक्यं परमार्थः, त्रिकसमधिकतातुल्यता परमार्थः त्रयाणामैक्यं परमार्थः त्रिभ्योऽन्यत्रैश्वर्यं परमार्थः, इत्याद्यनिपुणफणितीः सन्तो नाद्रियन्ते, किन्त्वखिलतनुर्मुक्तिदो मुक्तभोग्यः श्रीमन्नारायणो नः पतिरित्यमुमर्थं त्रय्यन्तैरेककण्ठैस्त-दनुगुणमनुव्यासमुख्योक्तिभिश्चाद्रियन्त इत्यन्वयः ।।

आत्मैक्यमिति । परदेवतात्रयात्समधिकोऽतिरिक्तः तस्य भावस्तत्ता उत्तीर्णः ब्रह्मवादः तुल्यता सर्वदेवतासाम्यवादः त्रयाणां ब्रह्मविष्णुरुद्राणामैक्यम् अभेदवादः । अन्यत्र विष्णुव्यतिरिक्तेषु । ऐश्वर्यं पारम्यं देवतान्तरपारम्यवादः । इत्यादिशब्देन शून्यवादादेर्ग्रहणम् । अनिपुणफणितीः– अनिपुणानामज्ञानिनां फणितीः शास्त्राणि सन्तो देवतापारमार्थ्यवेदिनो नाद्रियन्ते न गणयन्ति ईश्वरं को वेत्ति चेत्तत्राह– त्रय्यन्तैरिति । एककण्ठैः परस्पराविरोधिभिः त्रय्यन्तैर्वेदान्तैः तदनुगुणाभिः वेदान्तानुसारिणीभिः मनुव्यासमुख्यानामुक्तिभिः स्मृतीतिहासरूपाभिः प्रामाण्याभिश्च । श्रीमान्नित्येतदीश्वरनिरूपकम् । नारायणो नः पतिः–ईश्वरः 'शरीरवाचिशब्दानां शरीरिपर्य्यन्तत्व' नियमात् । ब्रह्मादिपारम्यप्रतिपादकशब्दानां शरीरिणि नारायण एव पर्यवसानमाह– अखिलतनुरिति । निखिलचेतनाचेतनशरीरकः मुक्तिदः मोक्षप्रदः मुक्तभोग्यः मुक्तानुभाव्यः । नारायण एव नः पतिः नान्यः कश्चिदस्तीति भावः ।। १५ ।।

नन्वखिलतनुरित्यनेन भगवतो ब्रह्मरुद्रादिशरीरकत्वमुक्तं तन्न सङ्गच्छते । वैपरीत्यस्यापि सुवचत्वादित्याशङ्क्य ''नारायणाद् ब्रह्मा जायते नारायणाद्रुद्रो जायते । एको ह वै नारायण आसीत् । न ब्रह्मा नेशानो न द्यावापृथिवी'' इत्यादिभिः ब्रह्मादीनां सृज्यत्वसंहार्य्यत्वश्रवणात्, वैपरीत्यशङ्काकर्त्तुं न शक्यत इत्याह—

जनपदभुवनादिस्थानजैत्रासनस्थेषु
अनुगतनिजवार्त्तं नश्वरेष्वीश्वरेषु ।
परिचितनिगमान्तः पश्यति श्रीसहायं
जगति गतिमविद्यादन्तुरे जन्तुरेकः ।। १६ ।।

अविद्यादन्तुरे जगति परिचितनिगमान्त एको जन्तुर्जनपदभुवनादि-स्थानजैत्रासनस्थेष्वीश्वरेष्वनुगतनिजवार्त्तं नश्वरेषु सत्सु श्रीसहायं गतिं पश्यतीत्यन्वयः ।।

जनेति । जनपदो देशः भुवनानीन्द्रादिलोकाः आदि शब्देन ब्रह्माण्डमुच्यते । तद्रूपाणि स्थानानि तान्येव जैत्रासनानि तेषु तिष्ठन्तीति । जैत्रासनस्थेष्वीश्वरेषु

ब्रह्मादिषु । अनुगतनिजवार्त्तम्– अनुगता अनुवर्त्तमाना निजवार्त्ता उत्पत्तिवार्ता यथा भवति तथा । नश्वरेषु नाशशीलेषु सत्सु परिचितनिगमान्तः वेदान्तश्रमवानेको जन्तुः अविद्यया प्रारब्धकर्मरूपया दन्तुरे निम्नोन्नते जगति श्रीसहायं भगवन्तं श्रियःपतिं गतिमुपायं पश्यति – अवधारयति । ब्रह्मरुद्रादीनामुत्पत्तिविनाशघटी-यन्त्रपतितत्वेन उपायापायाभावात् तदैश्वर्यस्य सुवृत्ततारतम्यनिबन्धनत्वेन भगवन्तमेवोपायत्वेन निश्चिनोतीति भावः ।। १६ ।।

(अथ मुमुक्षुत्वाधिकारः)

अथ आत्मानात्मज्ञानवतः संसारो दुस्सहो भवतीत्याह–

कालावर्त्तान्प्रकृतिविकृतीः कामभोगेषु दोषान्
ज्वालागर्त्तप्रतिमदुरितोदर्कदुःखानुभूतिम् ।
याथातथ्यं स्वपरनियतं यच्च दिव्यं पदं तत्
काराकल्पं वपुरपि विदन् कस्तितिक्षेत बन्धम् ।। १७ ।।

कालावर्तान् प्रकृतिविकृतीः कामभोगेषु दोषान् ज्वालागर्त्तप्रतिमदुरितो-दर्कदुःखानुभूतिं स्वपरनियतं याथातथ्यं यच्च तद्दिव्यं पदं काराकल्पं वपुरपि विदन् को बन्धं तितिक्षेतेत्यन्वयः ।।

कालेति । कालाः शीतोष्णप्रधाना त एवावर्त्ताः । यद्वा, कालाः श्रुतिचोदिता उपरागादयस्तेषामावर्त्तत्वनिरूपणम् । तान् कालभेदान् स्वरूपविरोधिबुद्धिजनकत्वेनेति सम्प्रदायः । प्रकृतिविकृतीः–''अष्टौ प्रकृतयः षोडश विकाराः' इत्युक्तान् प्रकृतिमहदहङ्कारपञ्चतन्मात्ररूपान् । कामभोगेषु काम्यन्त इति कामाः स्वर्गादयस्तेषां भोगेष्वनुभवेषु दोषान्–अल्पास्थिरत्वादीन् ज्वालागर्तेनाऽग्निज्वालाकल्पेन प्रतिमो येषां तानि च तानि दुरितानि तान्युदर्क उत्तरकालफलं यस्यास्ताम् । दुःखानुभूतिं वर्त्तमानदुःखानुभवं यस्मिन् परे भगवति च नियतं स्वाभाविकं याथातथ्यं शेषशेषिभावं 'दिव्यं पद' मित्यादिभिरुक्तं यत्तत्पदं च काराकल्पं बन्दिग्रहतुल्यं वपुरपि विदन्–जानन् को वा प्रकृतिबन्धं तितिक्षेत सहेत । विदन्निति वर्तमाननिर्देशेन बन्धनिवर्त्तये

विषयदोषानुसन्धानं जीवपरमात्मस्वरूपानुसन्धानश्च परमप्राप्य स्वरूपानुसन्धानश्च यावज्जीवं कर्त्तव्यमिति सुच्यते ।। १७ ।।

एतादृशानुसन्धाता भुवि दुर्लभ इत्याह—

विषमिव बहिष्कुर्वन् धीरो बहिर्विषयात्मकं
परिमितरसस्वात्मप्राप्तिप्रयासपराङ्मुखः ।
निरवधिमहानन्दब्रह्मानुभूतिकुतूहली
जगति भविता दैवात्कश्चिज्जिहासितसंसृतिः ।। १८ ।।

जगति दैवाद्धीरो बहिर्विषयात्मकं विषमिव बहिष्कुर्वन् परिमितरसस्वात्मप्राप्ति-प्रयासपराङ्मुखो निरवधिमहानन्दब्रह्मानुभूतिकुतूहली कश्चिज्जिहासितसंसृति-र्भवितेत्यन्वयः ।।

विषेति । धीरो विषयदर्शनेऽप्यविकारी बहिर्विषयात्मकं शब्दस्पर्शादिबाह्य-विषयजातं विषमिव बहिष्कुर्वन् परिहरन् परिमितरसा परिच्छिन्नानन्दा या स्वात्मप्राप्तिः कैवल्यं तद्विषये प्रयासः तत्र पराङ्मुखः । आयासो महान् फलन्तु परिमितमितिभावः । जिहासिता त्यक्ता संसृतिः स्वर्गाद्यैश्वर्य्यं येन सः तथोक्तः निरवधिः कालपरिच्छेदरहितः आनन्दो यया सा च ब्रह्मानुभूतिश्च तस्याः कुतूहली पुरुषः जगति दैवादस्मद्भागधेयवशात् कश्चिद्भविता । ऐश्वर्यकैवल्यविरक्तिर्ब्रह्म-प्राप्तिकामना च महात्मनः कस्यचित् सम्भवतीति भावः ।। १८ ।।

(अथाधिकारिविभागाधिकारः)

अथ प्रपत्तेरप्युपायत्वे लघूपायतया सर्वेषां तत्रैव प्रवृत्तौ भक्तेरननुष्ठानलक्षणा-प्रामाण्यप्रसङ्ग इत्याशङ्क्याऽधिकारभेदेनाऽविरोधं दर्शयन् 'विकल्पोऽविशिष्टफलत्वा' दिति सूत्रोक्तं भक्तिप्रपत्त्योः समविकल्पं दर्शयति–

मुमुक्षुत्वे तुल्ये सति च मधुविद्यादिषु यथा
व्यवस्था संसिद्ध्येदधिकृतिविशेषेण विदुषाम् ।
विकल्पेत न्यासे स्थितिरितरविद्यासु च तथा
नियत्या वैजात्यं नियमयितुमेवं प्रभवति ।। १९ ।।

विदुषां मुमुक्षुत्वे तुल्ये सति च यथाऽधिकृतिविशेषेण मधुविद्यादिषु व्यवस्था संसिद्ध्येत्, तथा न्यासे इतरविद्यादिषु च स्थितिर्विकल्पेत, एवं नियमयितुं नियत्या वैजात्यं प्रभवतीत्यन्वयः ।।

मुमुक्ष्विति । विदुषां शेषत्वज्ञानवतां मुमुक्षुत्वे मोक्षेच्छावत्वे तुल्ये सत्यपि मधुविद्यादिषु उपासनेषु । आदिशब्देन दहरादीनां ग्रहणम् । अधिकृतिविशेषेण तत्तत्कामनारूपाधिकारभेदेन यथा यद्व्यवस्था समविकल्पादिरूपा संसिद्ध्येत् सम्भवति तथा तद्वन्न्यासे प्रपत्तौ इतरविद्यासूपासनेषु च स्थितिरनुष्ठानं विकल्पेत तत्समविकल्पश्चोदिता । ननु तत्तत्कामनारूपाधिकारभेदे वा किन्नियामकमित्याशङ्क्य भगवत्स्वातन्त्र्यमेव नियामकमित्याह – नियत्येति । स्वतन्त्रदैवतस्य भगवतो वैजात्यं विजातिभावः । स्वातन्त्र्यमिति यावत् । एवं नियमयितुम्–एतादृशकामनाभेद-मुत्पादयितुं प्रभवति शक्नोति । अयम्भावः. यथा साक्षाद्ब्रह्मप्राप्तिसाधने दहरोपासने जागरूके सति व्यवस्थितिहेतुब्रह्मप्राप्तिसाधनानां मध्वादीनामनुष्ठानमुत्सन्नं स्यादिति विरोधे वसुत्वावाप्तिपूर्वकब्रह्मप्राप्तिकामनारूपेणाधिकारिभेदेन परिहृत्य तत्कामनाभेदेषु भगवत एव कारणत्वं व्यवस्थाप्य मध्वादीनां बहुविधोपासनानां समानफलत्वेन यथा समविकल्पो निश्चितः तथा भक्तिप्रपत्त्योरपि शक्याशक्याधिकारिभेदेषु भगवत एव हेतुत्वे स्थापिते भक्त्या समानफलत्वात् प्रपत्तेः समविकल्पो युज्यत इति ।। १९ ।।

इदानीं प्रपत्तेरुपायत्वम् ''अद्वितीयं नगर'' मिति न्यायेन प्रशंसया स्थिरीकुर्वन् प्रपन्नद्वैविध्यमुखेन तयोरनुभवभेदमाह—

प्रपन्नादन्येषां न दिशति मुकुन्दो निजपदं
प्रपन्नश्च द्वेधा सुचरितपरीपाकभिदया ।
विलम्बेन प्राप्तिर्भजनसुखमेकस्य विपुलं
परस्याशु प्राप्तिः परिमितरसा जीवितदशा ।। २० ।।

मुकुन्दः प्रपन्नादन्येषां निजपदं न दिशति, प्रपन्नश्च सुचरितपरिपाकभिदया द्वेधा एकस्य प्राप्तिर्विलम्बेन भजनसुखं विपुलं परस्याशु प्राप्तिः जीवितदशा तु परिमितरसेत्यन्वयः ।

प्रपन्नेति । मुकुन्दः सकलफलप्रदः परमात्मा प्रपन्नादन्येषां प्रपन्नव्यतिरिक्तानां निजपदं श्रीवैकुण्ठं न दिशति । उपासकस्याऽधिकारे सत्यपि प्रपत्तेरर्थवादः । प्रपन्नश्च सुचरितपरिपाकभिदया सुकृतपरिपाकेन भेदेन द्वेधा दृप्तार्त्तरूपेण द्विविधो भवति तयोरनुभवभेदमाह–एकस्येति । एकस्य दृप्तस्य विलम्बेन शरीरावसान-पर्य्यन्तकर्तव्यतया प्राप्तिर्भजनसुखं बहुलम्, परस्याशु तत्क्षणमेव प्राप्तिः जीवितदशा तु परिमितरसा । तस्य आर्तिप्रचुरतया गुणानुभवादेरवकाशाभावात्परिच्छिन्नानन्देत्यर्थः । केचित् प्रपन्नशब्देनाऽङ्गप्रपत्तिनिष्ठतयोपासकमपि संगृह्य स्वतन्त्रप्रपत्त्यङ्गप्रपत्तिनिष्ठतया प्रपन्नद्वैविध्यमभिधाय उपासकस्य प्रारब्धानुभवावसाने प्राप्तिः संतन्यमानब्रह्मध्यानजनितसुखं तु विपुलं, प्रपन्नस्य तु तच्छरीरावसानप्राप्तिः सन्तन्यमानध्यानसामर्थ्याभावाज्जीवितकालः-परिच्छिन्नानन्द इत्याहुः ।। २० ।।

(उपायविभागाधिकारः)

अथेश्वर एव सिद्धसाधनमित्याह—

उपायः स्वप्राप्तेरुपनिषदधीतस्स भगवान्
प्रसत्त्यै तस्योक्ते प्रपदननिदिध्यासनगती ।
तदारोहः पुंसस्सुकृतपरिपाकेन महता
निदानं तत्रापि स्वयमखिलनिर्माणनिपुणः ।। २१ ।।

स भगवान् स्वप्राप्तेरुपाय इत्युपनिषदधीतः तस्य प्रसत्त्यै प्रपदननिदिध्यासनगती उक्ते पुंसस्तदारोहो महता सुकृतपरिपाकेन स्यात् , तत्राप्यखिलनिर्माणनिपुणः स्वयमेव निदानमित्यन्वयः ।।

उपाय इति । स्वप्राप्तेः ब्रह्मप्राप्तेः सः वात्सल्यादि प्रपत्तव्यगुणविशिष्टो भगवान् ज्ञानशक्त्याद्युपास्यगुणविशिष्टः स एव उपनिषदधीतः वेदान्तप्रतिपादितः उपायः सिद्धोपाय इत्यर्थः । तर्हि भक्तिप्रपत्त्योरप्रयोजकत्वं स्यादित्याह–प्रपदनेति । प्रपदननिदिध्यासन एव गती – उपायौ तस्य सिद्धोपायस्य प्रसत्त्यै – अनुग्रहाय उक्ते प्रमाणैर्विहिते । एतावन्तं कालमजायमानो भक्तिप्रपत्त्योरन्वयः कथमिदानीं स्यात्तत्राह–पुंसश्चेतनस्य महता वाङ्मनसाऽपरिच्छेद्येन सुकृतपरिपाकेन तदारोहः तयोर्भक्तिप्रपत्त्योरन्वयः ।

सुकृतपरिपाकेऽपि को हेतुरित्याशङ्क्याह-अखिल-ब्रह्माण्डनिर्माण-समर्थः स्वयं भगवान्निदानम्–आदिकारणम् ''निदानं त्वादिकारण'' मित्यमरः ।। २१ ।।

ननु कर्मज्ञानयोरुपायत्त्वं प्रपत्तेरङ्गत्वं पौराणिकैरुच्यते तत्कथं भक्तिप्रपत्त्योरेवोपायत्वं निश्चीयत इत्याशङ्क्य पौराणिकोक्तीनामन्यथासिद्धिं दर्शयति—

कर्मज्ञानमुपासनञ्च शरणव्रज्येति चावस्थितान्
सन्मार्गानपवर्ग-साधनविधौ सद्वारकाद्वारकान् ।
एकद्व्याकृतियोगसम्भृतपृथग्भावानुभावानिमान्
सम्यक् प्रेक्ष्य शरण्यसारथिगिरामन्ते रमन्ते बुधाः ।। २२ ।।

बुधाः सद्वारकाद्वारकेऽपवर्गसाधनविधौ कर्म ज्ञानमुपासनं शरणव्रज्येति चावस्थितानिमान् सन्मार्गानेकद्व्याकृतियोगसम्भृतपृथग्भावानुभावान् सम्यक् प्रेक्ष्य शरण्यसारथिगिरामन्ते रमन्त इत्यन्वयः ।।

बुधा इति । कर्म फलाभिसन्धिं विनाऽनुष्ठीयमानं श्रुतिचोदितं कर्म, ज्ञानं प्रकृतविलक्षणप्रत्यगात्मज्ञानम् । उपासनं यमनियमाद्यष्टाङ्गसहिता भक्तिः । शरणव्रज्या नाम आनुकूल्यसङ्कल्पादिपञ्चाङ्गोपेता प्रपत्तिः । इति चानेन प्रकारेणाऽप-वर्गसाधनविधौ मोक्षसाधनत्वेऽवस्थितान्–शास्त्रप्रतिपादितान् सद्वारकान् अद्वारकान् । सद्वारकत्वं कर्मज्ञानयोः, अद्वारकत्वं भक्तेः, सद्वारकाद्वारकत्वं प्रपत्तेरिति निष्कर्षः । अत एव एकाकृतियोगेन द्व्याकृतियोगेन च सम्भृतः सम्पादितः पृथग्भाव एवानुभावो येषां तान् । एकाकृतियोगेन कर्मज्ञानभक्तीनां पृथग्भावः, द्व्याकृतियोगेन प्रपत्तेः पृथग्भावः । इमान् सन्मार्गान् सम्यक् प्रेक्ष्य कर्मज्ञानयोरुपायत्वप्रतिपादकानां पुराणवाक्यानामङ्गत्वे तात्पर्य्यम् । भक्तेश्शक्ताधिकारत्वं प्रपत्तेरङ्गाङ्गित्वविशिष्टत्वञ्च निश्चित्य शरण्यसारथि-गिरामन्ते शरण्यश्चासौ सारथिश्च श्रीकृष्णः तस्य गिरामन्ते 'सर्वधर्मा' निति श्लोके विहिते प्रपदने बुधा रमन्ते तत्रैवासक्ता भवन्तीत्यर्थः ।।

केचित्तु कर्मेत्यादि श्लोकव्याख्यानमेवं वर्णयन्ति–बुधाः ''तमेतं वेदानुवचनेन ब्राह्मणा विविदिषन्ति'' ''विद्याञ्चाविद्याञ्च यस्तद्वेदोभयं सह । अविद्यया मृत्युं तीर्त्वा विद्ययाऽमृतमश्नुते' 'इयाज सोऽपि सुबहून्' 'कर्मणैव हि संसिद्धिमास्थिता जनकादयः' इत्यादिषु सद्वारकापवर्गसाधनबोधकेषु, 'निचाय्य तं मृत्युमुखात्प्रमुच्यते' 'ब्रह्मविदाप्नोति

परम्' 'मुमुक्षुर्वै शरणमहं प्रपद्ये' इत्यद्वारकापवर्गसाधनबोधकेषु च शास्त्रेष्वित्यर्थः । कर्म-कर्मयोगः । ज्ञानम्–ज्ञानयोगः उपासनं भक्तियोगः । शरणव्रज्या च शरणवरणं चेत्यवस्थितान् प्रतिपाद्यतयाऽवस्थितान् सन्मार्गान् समीची नान्मोक्षमार्गान् । एकद्व्याकृतीत्यादि । एकस्य भरन्यासस्य द्वाभ्यामाकृतिभ्यां साधनत्वसाधनसाधनत्वरूपाभ्यां योगेन सम्भृतः सम्पादितः पृथग्भावेन केवलसाधनभूतभक्तिमात्रसाधनात् कर्मयोगाद् ज्ञानयोगात् , केवलप्रयोजनमात्रसाधनमात्रसाधनभूताद्भक्तियोगाच्च पार्थक्येनानुभावो माहात्म्यं येषु तानित्यर्थः । द्वे च त आकृती च द्व्याकृती तयोर्योगः तेन सम्भृतः पृथग्भावेनानुभावो यस्य सः तथोक्तः । एकद्व्याकृतियोगसम्भृतपृथग्भावो येषु ते तथोक्तास्तान् संयक् प्रेक्ष्य कर्मज्ञाने साधनभूतभक्तिमात्रसाधकत्वेन भक्तिं मोक्षादिपुरुषार्थमात्रसाधकत्वेन भरन्यासं मोक्षादिपुरुषार्थस्य तत्साधनभूतभक्त्यादेश्च साधकत्वरूपाकारद्वययोगितया च ज्ञात्वा । एतेषामुपायानामेवम्विधाकारयोगकृतपरस्परवैलक्षण्यमुत्तरोत्तराधिक्यश्च सम्यग्ज्ञात्वेत्यर्थः । शरण्यसारथिगिरां 'सर्वस्य शरणं सुहृत्' 'गतिर्नारायणः' इत्याद्युक्तप्रकारेण सर्वशरणस्य क्रीडार्थं सारथेः कृष्णस्य गिरां श्लोकानामन्त उक्ते चरमश्लोके रमन्ते चरमश्लोकार्थभूतभरन्यासोपादानेविलम्भाक्षमाणानामुपायान्तरानुष्ठानाशक्तानां चोत्कटेच्छा जायत इति तन्निष्ठा भवन्तीति भावः ।। २२ ।।

(प्रपत्तियोग्याधिकारः)

अथ सर्वेषामुपासनानां साधारणादिकारान् ज्ञानशक्त्यादीन् निरूपयन् भक्तेस्त्रैवर्णिकान्वयनिरूपणमुखेन प्रपत्तेः सर्वयोग्यतां दर्शयति—

अर्थित्वेन समर्थता त्रिकतनुः सम्पिण्डिताऽधिक्रिया
सा चाष्टाङ्गषडङ्ग-योगनियतावस्था व्यवस्थापिता ।
श्रौती सर्वशरण्यता भगवतः स्मृत्याऽपि सत्यापिता
सत्यादिष्विव नैगमेष्वधिकृतिस्सर्वास्पदे सत्पथे ।। २३ ।।

त्रिकतनुः समर्थता अर्थित्वेन सम्पिण्डिताधिक्रिया सा चाष्टाङ्गषडङ्गयोगनियतावस्थाव्यवस्थापिता भगवतस्सर्वशरण्यता श्रौती भगवतस्स्मृत्यपि सत्यापिता अतः सर्वास्पदे सत्पथे नैगमेषु सत्यादिष्विवाधिकृतिः सिद्ध्येदित्यन्वयः ।।

अर्थीति । अर्थित्वेन विलम्बसहिष्णुत्वेन च समर्थता त्रिकतनुः । त्रिकं ज्ञानसामर्थ्यमनुष्ठानसामर्थ्यं शास्त्रापर्युदस्तत्वरूपमुपपत्तिसामर्थ्यम् । अर्थित्वेन सह समर्थता त्रिकतनुरधिकारो यस्या भक्तेः सा तथोक्ता सम्पिण्डिता सम्मिलिता अधिक्रिया अधिकारो यस्यास्तथोक्ता ज्ञानशक्त्यादीनाश्चतुर्णां मेलने सत्येव भक्तावधिकारः, नत्वेकैकयोगेनेतिभावः । सा भक्तिरष्टाङ्गैष्षडङ्गैर्वा योगेन नियता त्रैवर्णिकमात्रनियतावस्था यस्यास्तथोक्ता । व्यवस्थापिता । श्रुत्यादिभिरितिशेषः । भगवतश्शरण्यता वर्णाश्रमानादरेण सकलप्रपत्तव्यता श्रौती 'मुमुक्षुर्वै शरणमहं प्रपद्ये' इत्यादिश्रुतिसिद्धया स्मृत्यापि 'न जातिभेदं न कुलं न लिङ्गं न गुणक्रियां । सर्व एव प्रपद्येरन्सर्वधातारमच्युतम्' इत्यादिस्मृतिभिश्च सत्यापिता परमार्थीकृता । ननु श्रुतिविहितेषु कथमत्रैवर्णिकानामधिकार इत्याशङ्क्य दृष्टान्तप्रदर्शनेन दूरीकरोति– नैगमेष्विति–नैगमेषु 'सत्यं वदे'त्यादिनिगमविहितेषु सत्यादिष्विव । आदिशब्देन तटाकनिर्माणादिसंग्रहः । सर्वास्पदे सकलान्वययोग्ये सत्पथे सुकरोपायतया सन्मार्गे प्रपत्तौ । अधिकृतिः– स्त्रीशूद्राणामधिकारः । उपपाद्यत इति शेषः ।। २३ ।।

अथ प्रपत्तेरसाधारणाधिकारान्निरूपयन् प्रपत्तेश्च विश्वासः प्रधानाङ्गमिति सूचयन् विशिष्टमेव प्रपत्तव्यमित्याह—

भक्त्यादौ शक्त्यभावः प्रमितिरहितता शास्त्रतः पर्य्युदासः
कालक्षेपाक्षमत्वं त्वितिनियतिवशादापतद्भिश्चतुर्भिः ।
एकद्वित्र्यादियोगव्यतिभिदुरनिजाधिक्रियाः संश्रयन्ते
सन्तः श्रीशं स्वतन्त्रप्रपदनविधिना मुक्तये निर्विशङ्काः ।। २४ ।।

एकद्वित्र्यादियोगव्यतिभिदुरनिजाधिक्रियास्सन्तो नियतिवशादापदद्भिः भक्त्यादौ शक्त्यभावः प्रमितिरहितता शास्त्रतः पर्युदासः कालक्षेपाक्षेमत्वमिति चतुर्भिर्निर्विशङ्काभूत्वा मुक्तये स्वतन्त्रप्रपदनविधिना श्रीशं संश्रयन्त इत्यन्वयः ।।

भक्त्येति । भक्त्यादौ । आदिशब्देन कर्मज्ञानयोर्ग्रहणम् । भक्तौ तदङ्गयोः कर्मज्ञानयोश्च शक्त्यभावोऽनुष्ठानासामर्थ्यं । प्रमितिरहितता भक्त्यादिगोचरज्ञानाभावः शास्त्रतः पर्य्युदासः । अत्रैवर्णिकत्वम् कालक्षेपाक्षमत्वम्–आर्तिः । नियतिवशात्–

दैववशात् इत्यापदद्भिरागतैश्चतुर्भिस्तैरधिकारैरेकयोगेन द्वियोगेन त्रियोगेन चतुर्योगेन च व्यतिर्भिदुरा विभक्ता निजाधिक्रिया निजाधिकारो येषां ते सन्तो मुमुक्षवो निर्विशङ्काः सन्तः । अनेन महाविश्वासस्सूचितः । स्वतन्त्रप्रपदनविधिना पृथगुपायभूत-प्रपत्त्यनुष्ठानेन मुक्तये मोक्षाय श्रीशंलक्ष्मीविशिष्टं भगवन्तं संश्रयन्ते प्रपद्यन्ते शरणं गच्छन्तीत्यर्थः ।। २४ ।।

(परिकरविभागाधिकारः)

अथ 'समर्थः कारुणिकः प्रपत्तव्य' इति न्यायं सूचयन् 'यद्यत्साधनं तत्तत्साङ्ग' मिति न्यायेन मोक्षसाधनस्य प्रपदनस्याङ्गानि दर्शयति—

इयानित्थम्भूतस्सकृदयमवश्यंभवनवान्
दयादिव्याम्भोधौ जगदखिलमन्तर्य्यमयति ।
भवध्वंसोद्युक्ते भगवति भरन्यासवपुषः
प्रपत्तेरादिष्टः परिकरविशेषश्श्रुतिमुखैः ।। २५ ।।

दया दिव्याम्भोधावखिलजगदन्तर्य्यमयति भवध्वंसोद्युक्ते भगवति भरन्या-सवपुषः प्रपत्तेरयं परिकरविशेषः श्रुतिमुखैरियानित्थम्भूतः सकृदवश्यं भवनवानादिष्ट इत्यन्वयः ।।

इयानिति । दयादिव्याम्भोधौ – करुणाप्रकृतसमुद्रे । अनेन कारुणिकत्व-मुक्तम् । अखिलम् – चेतनाचेतनात्मकञ्जगदन्तःप्रविश्य यमयति नियमयति । अतएव भवस्य संसारस्य ध्वंसे निवर्त्तने उद्युक्ते– उन्मुखे भगवति ज्ञानादि-गुणसम्पन्ने । अनेन सामर्थ्यमुक्तम् । तस्मिन्विषये भरन्यास एव वपुरङ्गं यस्याः तस्याः प्रपत्ते श्रुतिमुखैर्वेदान्तैरादिष्ट उपदिष्टः । इयान् पञ्चत्वसङ्ख्यायुक्त इत्थम्भूत आनुकूल्या-दिसङ्कल्पप्रकारः परिकरविशेषोऽङ्गसमूहः । अयं सकृन्न्यासात्पूर्वमेक-वारमवश्यं भवनवान् – अवश्यानुष्ठेय इत्यर्थः ।। २५ ।।

इदानीं षडङ्गपक्षमपि सूचयन् तेषामङ्गानां प्रयोजनमाह—

प्रख्यातः पञ्चषाङ्गः सकृदिति भगवच्छासनैरेष योगः
तत्र द्वाभ्यामपायाद्विरतिरनितरोपायतैकेन बोध्या ।

एकेन स्वान्तदार्ढ्यं निजभरविषयेऽन्येन तत्साध्यतेच्छा
तत्त्वज्ञानप्रयुक्ता त्विह सपरिकरे तादधीन्यादिबुद्धिः ।। २६ ।।

एष योगः पञ्चषाङ्गः सकृदिति भगवच्छासनैः प्रख्यातः तत्र द्वाभ्याम पायाद्विरतिः, एकेनानितरोपायता बोध्या, एकेन स्वान्तदार्ढ्यम्, अन्येन निजभर विषये तत्साध्यतेच्छा सपरिकरे इह तादधीन्यादिबुद्धिः तत्त्वज्ञानप्रयुक्तेत्यन्वयः ।।

प्रख्येति । एष योगः प्रपत्त्याख्य उपायः भगवतश्शासनैः पाञ्चरात्रादिभिः भगवच्छास्त्रैः सकृत्पञ्चषाङ्ग इति प्रख्यातः प्रतिपादितः तत्र । तेष्वङ्गेषु मध्ये द्वाभ्यामानुकूल्यसङ्कल्पप्रातिकूल्यवर्जनाभ्याम् । अकृत्यकरणकृत्याकरणादपायाद्विरतिरपायान्निवृत्तिर्बोध्या । अकृत्यकरणवत्कृत्याकरणस्याप्यपायकोटिनिवेशादानुकूल्यसङ्कल्पेनाप्यपायान्निवृत्तिरेव बोध्यते । एकेन कार्पण्येनानितरोपायता – उपायान्तरशून्यता बोध्या । एकेन महाविश्वासेन स्वान्तदार्ढ्यं चित्तस्थैर्य्यं बोध्यम् । अन्येन गोप्तृत्ववरणेन निजभरविषये – आत्मीयपुरुषार्थविषये तत्साध्यतेच्छा सिद्धोपायसाध्यताबुद्धिः सपरिकरे साङ्गे प्रपदने तादधीन्यादिबुद्धिरीश्वराधीनत्वादिबुद्धिः तत्त्वज्ञानेन प्रयुक्ता सम्पादिता शेषत्वज्ञानाख्येन सिद्धोपायाधीनत्वबुद्धिर्बोध्येत्यर्थः ।। २६ ।।

(साङ्गप्रपदनाधिकारः)

अथ साङ्गप्रपदनमाह—

अभीष्टे दुस्साध्ये स्वत इतरतो वा क्वचन तत्
भरन्यासं याच्ञान्वितमभिवदन्ति प्रपदनम् ।
इतः पश्चादस्मद्यतननिरपेक्षेण भवता
समर्थ्योऽसावर्थस्त्विति मतिविशेषं ननु विदुः ।। २७ ।।

अभीष्टे स्वत इतरतो वा दुस्साध्ये सति क्वचन याच्ञान्वितं तद्भरन्यासं प्रपदनमभिवदन्ति ननु इतः पश्चादस्मद्यतननिरपेक्षेण भवताऽसावर्थ समर्थ्य इति मतिविशेषं विदुरित्यन्वयः ।।

अभीति । स्वतः स्वेनेतराद्ब्रह्मरुद्रादिभिर्वाऽभीष्टे मोक्षे दुस्साध्ये साध-यितुमशक्ये

सति क्वचन समर्थे कारुणिके श्रियःपतौ याच्ञान्वितं याचनयोद्यतं त्वं मे गोप्ता भवेति प्रार्थनान्वितं तद्भरन्यासं तस्याभीष्टस्य यो भरो यत्नः तस्य न्यासं निक्षेपं प्रपदनमिति वदन्ति । अनन्यसाध्ये स्वाभीष्टे महाविश्वासपूर्वकं तदेकोपायता याच्ञा प्रपत्तिः शरणागतिरित्यादिभिः याच्ञापूर्वकभरन्यासमेव प्रपत्तिं लक्षयन्ति । ऋषय इति शेषः । ननु निरवयवस्य यत्नस्य कथं निरपेक्षत्वमित्याशङ्कामुत्तरार्द्धेन परिहरति – इदं न्यासात्मकं प्रपदनं मतिविशेषं ज्ञानविशेषं न विदुरिति न किन्तु विदुरेव । मतिविशेषमभिनीय दर्शयति–इतः पश्छादिति । इतः पश्चात्प्रपत्त्यनन्तरमस्मद्य-तननिरपेक्षेण भवता त्वया असावर्थः पुरुषार्थः समर्थ्यः साध्य इत्येतादृशं मतिविशेषं विदुः । प्रपत्त्यनन्तरमस्मद्व्यापारमनपेक्ष्य पुरुषार्थं साधयितेतिबुद्धि-विशेषस्यैव भरन्यासरूपत्वान्न कश्चिद्विरोध इति भावः ।। २७ ।।

प्रपन्नस्य कथं स्वयत्ननिवृत्तिरीश्वरो वा कथं यत्नन्नापेक्षत इत्याशङ्क्या-शक्तत्वादीश्वराधीनकर्तृत्वाच्च चेतनस्य पुनर्यत्नं नापेक्षत इति परिहरति–

युग्यस्यन्दनसारथिक्रमवति त्रय्यन्तसन्दर्शिते
तत्त्वानां त्रितये यथार्हविविधव्यापारसन्तानिनि ।
हेतुत्वं त्रिषु कर्तृभाव उभयोः स्वाधीनतैकत्र तत्
स्वामिस्वीकृतयद्भरोऽयमलसस्तत्र स्वयं निर्भरः ।। २८ ।।

युग्यस्यन्दनसारथिक्रमवति त्रय्यन्तसन्दर्शिते यथार्हविविधव्यापारसन्तानिनि तत्वानां त्रितये हेतुत्वं त्रिषु कर्तुभाव उभयोरेकत्र स्वाधीनताऽलसोयं तत्स्वामि-स्वीकृतयद्भरस्तत्र स्वयं निर्भर इत्यन्वयः ।।

युग्येति । युगं वहन्तीति युग्या अश्वाः, स्यन्दनो रथः, सारथिस्तत्प्रेरकः तेषां त्रयाणां क्रमः प्रकारः सोस्यास्तीति तद्वति धारकत्वाच्चेतनस्य युग्यसाम्यम् , अचितो धार्य्यत्वेन स्यन्दनसाम्यम्, उभयप्रेरकत्वेनेश्वरस्य सारथिसाम्यमिति विवेकः । त्रय्यन्तैः ''भोक्ता भोग्यं प्रेरितारश्च मत्वा जुष्टस्ततस्तेनामृतत्वमेति'' इत्यादिवेदान्तैः सन्दर्शिते सम्यग्विविच्य प्रतिपादिते तत्त्वानां चिदचिदीश्वराणां त्रितये यथार्हविविधव्यापारसन्तानिनि सति यथार्हं तत्तत्स्वरूपोचितं यथा भवति तथा विविधानामनेकप्रकाराणां व्यापाराणां सन्तानः कृतिरस्यास्तीति तस्मिन् सति ।

चिद्व्यापारा धर्मकामादिपुरुषार्थविषयाः, अचितः परिणामित्वादयः, ईश्वरस्य जगन्निर्माणादिविषया इति व्यापारक्रमः । तत्र तद्व्यापारविषये त्रिषु चिदचिदीश्वरेषु हेतुत्वं कर्तृभावः तद्व्यापारकर्तृत्वमुभयोर्जीवेश्वरयोः । एकत्र – ईश्वरे स्वाधीनकर्तृत्वं स्वाधीनहेतुत्वञ्च तत्स्वामी तयोश्चेतनाचेतनयोः स्वामी तेन स्वीकृतोऽङ्गीकृतः यस्य मोक्षस्य भरो येन स तथोक्तो भवतीतिशेषः । तत्र मोक्षविषयेऽलसोऽशक्तोऽयमधिकारी स्वयं निर्भरः ।। २८ ।।

(अथ कृतकृत्याधिकारः)

एवं भरन्यासं निरूप्य फलतया तद्विशेषणभूतनैर्भर्य्यसिद्धेः कृतकृत्यत्वज्ञानाधीनत्वात्तत्सहेतुकं प्रदर्श्य तत्साध्यनैर्भर्य्यस्य फलमप्याह –

समर्थे सर्वज्ञे सहजसुहृदि स्वीकृतभरे
तदर्थं कर्त्तव्यं न पुनरिह यत्किञ्चिदपि नः ।
नियच्छन्तस्तस्मिन्निरवधिमहानन्दजलधौ
कृतार्थीकुर्मः स्वं कृपणमपि कैङ्कर्य्यधनिनः ।। २९ ।।

समर्थे सर्वज्ञे सहजसुहृदि भगवति स्वीकृतभरे सति इह पुनः नः कर्तव्यं किञ्चिदपि नास्ति तथापि तस्मिन्निरवधिमहानन्दजलधौ नियच्छन्तो वयं कैङ्कर्य्यधनिनः सन्तः कृपणमपि स्वं कृतार्थीकुर्मः इत्यन्वयः ।।

समेति । समर्थे–अनिष्टनिवृत्तिपूर्वकेष्टप्रापणदक्षे, सर्वज्ञे – तदुपयोगिज्ञानवति सहजसुहृति स्वाभाविकबान्धवे परमात्मनि स्वीकृतभरे स्वयमङ्गीकृत- मोक्षयत्ने सति इह संसारदशायां नोऽस्माकं शरणागतानां तदर्थं मोक्षार्थं पुनरपि सकृत्प्रपत्तिव्यतिरेकेणेति यावत् । किञ्चिदपि कर्तव्यं नास्ति । सकृद्भरन्यासानन्तरं न्यस्तभरस्य मोक्षार्थं कर्तव्यं किमपि नास्तीत्यर्थः । अन्यत्किञ्चित्कर्तव्यमित्याह – महानन्दस्य जलधौ तस्मिन् भगवति नियच्छन्तो न्यस्तभरा वयं कैङ्कर्य्यधनिनः कैङ्कर्य्याख्यद्रव्यवन्तः कृपणमपि– एतावत्कालं कैङ्कर्य्याभावाद्दीनमपि स्वात्मानं कृतार्थीकुर्मः । आत्मानमित्यनुवर्तते ।। २९ ।।

अथैश्वर्य्यकैवल्यहेतुभूतस्य कर्मणः स्वरूपेण त्यागात्प्रपत्त्यनन्तरं भगवदाज्ञाकैङ्कर्य्यमेव कर्तव्यमित्याह—

भगवति हरौ पारङ्गन्तुं भरन्यसनं कृतं
परिमितसुखप्राप्त्यै कृत्यं प्रहीणमकृत्यवत् ।
भवति च वपुर्वृत्तिः पूर्वं कृतैर्नियतक्रमा
परमिह विभोराज्ञासेतुर्बुधैरनुपाल्यते ।। ३० ।।

पारङ्गन्तुं भगवति हरौ भरन्यसनं कृतं, परिमितसुखप्राप्त्यै कृत्यं अकृत्यवत् प्रहीणं, वपुर्वृत्तिश्च नियतक्रमैः पूर्वकृतैर्भवति, अत इह बुधैर्विभोराज्ञासेतुः परमनुपाल्यत इत्यन्वयः ।।

भगवतीति । पारं परमपुरुषार्थं गन्तुं हरौ अनिष्टनिवर्तके भगवति, इष्टप्रापणोपयोगिज्ञानादिगुणयुक्त ईश्वरे भरन्यसनं प्रयत्तिः कृतेत्यर्थः । परिमितसुखप्राप्त्यै परिमितसुखयोरैश्वर्य्यकैवल्ययोः प्राप्त्यै कृत्यं कर्तव्यं कर्म अकृत्यवत् कलञ्जभक्षणादिनिषिद्धकर्मवत् प्रहीणं, स्वरूपेण त्यक्तम् । वपुर्वृत्तिश्च शरीरयात्रा च पूर्वं जन्मान्तरेषु कृतैः कर्मभिर्नियतोऽवर्जनीयः क्रमः सुखदुःखादि क्रमोयस्याः सा तथोक्ता भवति । शरीरयात्रायाः कर्मनिबन्धनत्वात् सुखदुःखक्रमस्यावर्जनीयत्वाच्च तदर्थं यत्नो न कर्तव्य इति भावः । इह प्रपत्त्युत्तरदशायां विभोः सर्वस्वतन्त्रस्य भगवत आज्ञाकैङ्कर्य्यं सैव सेतुर्मर्य्यादा बुधैः शेषत्वज्ञानवद्भिः परमवश्यमनुपाल्यते । भगवदनुवर्तनार्थमनुष्ठीयत इत्यर्थः ।। ३० ।।

(स्वनिष्ठाभिज्ञानत्वाधिकारः)

एवं भरन्यासफलनैर्भर्य्योपपादककृतकृत्यत्वमुक्त्वा कृतकृत्यताज्ञानहेतुभूतस्वरूपोपायपुरुषार्थेषु स्वस्य निष्ठा ज्ञातव्येति दर्शयंस्तस्या अत्यन्तानुकूलतया भरन्यासफलत्वञ्चाह–

स्वरूपोपायार्थेष्ववितथनिविष्टस्थिरमतेः
स्वनिष्ठाभिज्ञानं सुभगमपवर्गादुपनतात् ।
प्रथिम्ना यस्यासौ प्रभवति विनीतः स्थगयितुं
गभीरान् दुष्पूरान् गगनमहतश्छिद्रनिवहान् ।। ३१ ।।

स्वरूपोपायार्थेष्ववितथनिविष्टस्थिरमतेः स्वनिष्ठाभिज्ञानमुपनतादपवर्गात्सुभ गमूयस्य

प्रथिम्नाऽऽसौ विनीतः गभीरान् दुष्पूरान् गगनमहतश्छिद्रनिवहान् स्थगयितुं प्रभवतीत्यन्वयः ।।

स्वरूप इति । स्वरूपोपायार्थेषु स्वरूपं – भगवच्छेषत्वमुपायो भगवति विषये कृता प्रपत्तिरर्थो भगवत्कैङ्कर्य्यरूपपुरुषार्थः, तेषु त्रिष्वपि अवितथं समर्थं यथा भवति तथा निविष्टा स्थिरा मतिर्य्यस्य सस्तथोक्तः । तस्य प्रपन्नस्य अन्यशेषत्वानुसन्धानाभावे स्वरूपं, उपायान्तराप्रवेशेन प्रपत्तौ, प्रयोजनान्तर-प्रावण्याभावेन पुरुषार्थे च स्थिरबुद्धेः प्रपन्नस्य स्वनिष्ठाभिज्ञानं स्वस्य निष्ठानुगुणानुभव-कैङ्कर्य्यादिरूपवृत्तिः सैवाभिज्ञानं प्रपन्नचिन्हम् । उपनताद्धस्तगतादपवर्गान्मोक्षात्सुभगं मनोहरम् । कुत इत्याशङ्क्य हेतुमाह– असाविति । विनीतः गुरुणा शिक्षितः असौप्रपन्न यस्यस्वनिष्ठाभिज्ञानस्य प्रथिम्ना वैभवेन गभीरान् अगाधान् अतएव दुष्पूरान् केनापि पूरयितुमशक्यान् गगनमहत आकाशवद्विस्तृतान्छिद्राणां पुत्रेषणादीनां निवहान् स्थगयितुं निराकर्तुं प्रभवति समर्थो भवति ।। ३१ ।।

स्वापोद्बोधव्यतिकरनिभे भोगमोक्षान्तराले
कालं कञ्चिज्जगति विधिना केनचित्स्थाप्यमानाः ।
तत्त्वोपायप्रभृति विषयेस्वाभिदत्तां स्वनिष्ठां
शेषां कृत्वा शिरसिकृतिनश्शेषमायुर्नयन्ति ।। ३२ ।।

केनचिद्विधिना स्वापोद्बोधव्यतिकरनिभे भोगमोक्षान्तराले कञ्चित्कालं जगति स्थाप्यमानाः कृतिनः तत्त्वोपायप्रभृतिविषये स्वामिदत्तां स्वनिष्ठां शिरसि शेषां कृत्वा शेषमायुर्नयन्तीत्यन्वयः ।।

स्वापविति । स्वापोद्बोधयोर्निद्राजागरणयोर्व्यतिकरस्संपर्कस्तत्तुल्ये शेषत्व-ज्ञानोदयात् केवलस्वापतुल्यतापि नास्ति प्रकृतिसम्बन्धात् केवलोद्बोधतुल्यतापि नास्ति, अतस्तदुभयसं-पर्कतुल्यता । भोगो वर्त्तमानसुखदुःखानुभवः मोक्षो-भाविपुरुषार्थस्तयोरन्तराले मध्यकालेऽभ्युपगतव्यतिरिक्तानां सर्वेषां कर्मणां विनाशात्केवलं भोगोऽपि न, केवलं मोक्षोऽपि न, अतस्तदन्तरालत्वम् । जगति–अस्मिंल्लोके केनचिद्विधिना दृष्टत्वापादकेन केनचिददृष्टेन कञ्चित्कालं शरीरावस्थानपर्य्यन्तकालं स्थाप्यमानाः प्रपन्नाः, तत्वं स्वरूपमुपायः स्वरूपानु-रूपोपायः । प्रभृतिशब्देन पुरुषार्थ उच्यते । स्वरूपोपायपुरुषा-

र्थविषये स्वामिदत्तां स्वस्य निष्ठाम्–अध्यवसायं शिरसि शेषां – पट्टवस्त्रं कृत्वा कृतिनो विवेकिनश्शेषमायुः–आयुश्शेषं नयन्ति कालक्षेपं कुर्वन्ति ।। ३२ ।।

(उत्तरकृत्याधिकारः)

सन्तोषार्थं विमृशति मुहुः सद्भिरध्यात्मविद्यां
नित्यं ब्रूते निशमयति च स्वादुसुव्याहृतानि ।
अङ्गीकुर्वन्ननघललितां वृत्तिमादेहपातात्
दृष्टादृष्टस्वभरविगमे दत्तदृष्टिः प्रपन्नः ।। ३३ ।।

दृष्टादृष्टस्वभरविगमे दत्तदृष्टिः प्रपन्न आदेहपातादनघललितां वृत्तिमङ्गीकुर्वन् सन् अध्यात्मविद्यां सन्तोषार्थं मुहुः सद्भिस्सह विमृशति, किञ्च स्वादुसुव्याहृतानि नित्यं ब्रूते निशमयतीत्यन्वः ।

सन्तोषेति । प्रपन्नः सद्भिः परमैकान्तिभिः सहाध्यात्मविद्यां जीवपरमाया-याथात्म्यप्रतिपादकविद्यां सन्तोषार्थं जीवपरमात्मस्वरूपानुसन्धानार्थं मुहुः विमृशति, व्याहृतानि परहिंसोपयोगिश्येनयागादिप्रतिपादकानि । सुव्याहृतानि–ज्योतिष्टो-मादिप्रतिपादकानि, स्वानुसुव्याहृतानि मोक्षमात्रप्रतिपादकानि तान्येव शिष्येभ्यो नित्यं ब्रूते स्वयमाचार्येभ्यो निशमयति । निशमयतीति णिच् अनघाम् उपायापायरहितां ललितां पुरुषार्थवद्भोग्यां वृत्तिं प्रपत्त्युत्तरकालकर्तव्याम् आदेहपातादेहपातपर्य्यन्तमङ्गीकुर्वन्–आचरन् दृष्टं देहयात्रा अदृष्टमात्मयात्रा उभयोर्विषये स्वस्य भरोयत्नः तस्य विगमे दत्तदृष्टिः निहितचक्षुः । भवेदितिशेषः ।। ३३ ।।

प्रपन्नो मन्त्रानुसन्धानजनितसुखेनैव कालं नयतीत्याह–

प्रणयिनमिव प्राप्तं पश्चात्प्रिया स्वसमन्वितं
महति मुहुरामृष्टे दृष्ट्वा मनौ मणिदर्पणे ।
प्रपदनधनास्सन्तश्शुद्धैः प्रभुंपरिभुञ्जते
प्रसृमरमहामोदस्मेर-प्रसूनसमैः क्रमैः ।। ३४ ।।

प्रिया महति मुहुरामृष्टे मणिदर्पणे पश्चात्प्राप्तं स्वसमन्वितं प्रणयिनमिव प्रपदनधनाः

सन्तो महति मुहुरामृष्टे मनौ प्रभुं दृष्ट्वा प्रसृमरमहामोदस्मेरप्रसूनसमैः शुद्धैः क्रमैः परिभुञ्जत इत्यन्वयः ।।

प्रणेति । मुहुरामृष्टे मुहुर्मुहुः संस्कृते मणिमये दर्पणे पश्चात् प्राप्तं स्वसमन्वितं समवेतं प्रणयिनं प्रियं दृष्ट्वा प्रियेव मुहुरामृष्टे मुहुर्मुहुरालोचिते महति – अर्थपञ्चक-प्रतिपादिके मनौ मूलमन्त्रे पश्चात्प्राप्तं प्राधान्येन शेषतैकरूपे ज्ञाते सति तत्प्रतिसम्ब-न्धिशेषितया पश्चाज्जायमानमिवेत्यर्थः । प्रभुं श्रियःपतिं दृष्ट्वाप्रपदनदनाः प्रपत्तिमात्रधनाः । यथा दरिद्रः धनं प्राप्य तत्संरक्षणमेव करोति तथाऽनादिकर्म-वासनया पुरुषार्थबहिष्कृता जीवाः पुरुषार्थसम्पादिनीं प्रपत्तिमेव परिपालयन्तीति ध्वनिः । सन्तो मुमुक्षवः शुद्धैरुपायापायगन्धरहितैः, प्रसृमरो व्याप्तः महामोदः लोकातिशायि सौरभ्यंयेषां तानि, तानि च तानि स्मेराणि विकासीनि प्रसूनानि च तत्समैः तद्वद्भोग्यतमैर्गुणानुभवकैङ्कर्य्यरूपैः क्रमैः परि भुञ्जते अनुभवन्ति । यथा नायिका दर्पणे आत्मानं प्रियं च युगपदवलोक्य पश्चाद्भोगोपकरणैः कुसुमादिभिः प्रियमनुभवति तथा प्रपन्नोऽपि मूलमन्त्रे आत्मानं – शेषिणं चानुसन्धाय तद्गुणानुभवकैङ्कर्य्या-दिकमनुभवतीतिभावः ।। ३४ ।।

(पुरुषार्थकाष्ठाधिकारः)

एवं 'समर्थे सर्वज्ञे' इत्यारभ्य षड्भिश्श्लोकैर्भरन्यासासाधारणफलं निरूप्यानन्तरश्च-तुर्दशश्लोकैः प्रपन्ने फलत्वेनोक्तभागवतकैङ्कर्य्यं प्रथयन्निरूपयति–

स्वतन्त्रस्वामित्वात्स्वबहुमतिपात्रेषुनियतं
श्रियःकान्तो देवः स खलु विनियुङ्क्ते चिदचितौ ।
यथा लोकाम्नायं यतिपतिमुखैराहितधियां
ततो नः कैङ्कर्य्यं तदभिमतपर्य्यन्तमभवत् ।। ३५ ।।

सः श्रियःकान्तो देवः स्वतन्त्रस्वामित्वात् स्वबहुमतिपात्रेषु नियतं चिदचिदौ विनियुङ्क्ते खलु, ततः यतिपतिमुखैः यथा लोकाम्नायमाहितधियां नः कैङ्कर्य्यं तदभिमतपर्य्यन्तमभवदित्यन्वयः ।।

स्वतंत्रइति । श्रियः कान्तः सदेवः स्वामित्वात् – अप्रतिहतनियन्तृत्वात् स्वतंत्रः अकुण्ठितेच्छः चिदचितौ चेतनाचेतनौ स्वस्य बहुमतिः ''ज्ञानी त्वात्मैव

मे मतम्'' इत्यादिरूपोऽङ्गीकारस्तस्य पात्रेषु महाभागवतेषु नियतं नियमेन विशेषेण प्रेरयति खलु, स्वकैङ्कर्य्यमपि परित्यजय्य तत्कैङ्कर्य्ये नियोजयतीति भावः । खल्विति शास्त्रलोकादौ प्रसिद्धिं दर्शयति–यथा लोकाम्नायं लोकानां मध्ये यथा कश्चन यजमानस्स्वकीयं दासं स्वपुत्रादिपर्य्यन्तं विनियुङ्क्ते-इत्येवंरूपाम्नायः शास्त्रञ्च 'तस्मान्मद्भक्तभक्ताश्च पूजनीया विशेषतः' इत्यादि । तावुभावनतिक्रम्य यतिपतिमुखैः श्रीभाष्यकारादिभिराचार्य्यैराहिता धीः शेषत्वज्ञानं येषां तेषां नोऽस्माकं ततः – स्वतन्त्रस्वामिनियोज्यत्वाल्लोकशास्त्रानुसारेण पूर्वाचार्य्यैरुपदिष्टत्वाच्च कैङ्कर्य्यं किङ्करकृत्यं तस्य भगवतोऽभिमता भागव-तास्तत्पर्य्यन्तमभवदासीत् ।। ३५ ।।

भागवतप्रसत्तिमेव पुरुषार्थतमत्वेन प्रार्थयते–

नाथे नस्तृणमन्यदन्यदपि वा तन्नाभिनालीकिनी
नालीकस्पृहणीयसौरभमुचावाचा न याचामहे ।
शुद्धानांतु लभेमहिस्थिरधियां शुद्धान्तसिद्धान्तिनां
मुक्तैश्वर्यदिनप्रभातसमयासत्तिं प्रसत्तिं मुहुः ।। ३६ ।।

नो नाथे तन्नाभिनालीकिनीनालीकस्पृहणीयसौरभमुचा वाचा तृणमन्य-मन्यदपि वा न याचामहे, किन्तु शुद्धानां स्थिरधियां शुद्धान्तसिद्धान्तिनां मुक्तैश्वर्यदिनप्रभातसमयासत्तिं प्रसत्तिं मुहुर्लभेमहीत्यन्वयः ।।

नाथ इति । नाथे भगवति विषये नोस्माकमन्यदैश्वर्य्यं कैवल्यादिकं तृणं तृणवदुपेक्षणीयम् । अन्यदपि वा मोक्षमपि वा । तस्य भगवतो नाभिः सैव नालीकिनी सरस्तस्मिन्विद्यमानं यन्नालीकं पुण्डरीकं तेन स्पृहणीयं सौरभं मुञ्चति तया वाचा न याचामहे । किन्तु शुद्धानां चेतनोज्जीवन- तत्पराणां स्थिरधियां स्थिरबुद्धीनाम् अतएव शुद्धान्तसिद्धान्तिनांशुद्धान्तः – अन्तःपुरं लक्ष्मीरिति यावत् । तस्याः सिद्धान्तो नियमः स च पुरुषकारतया चेतनरक्षकत्वम् स एषामस्तीतितेषां शुद्धान्तसिद्धान्तिनां भागवतानां मुक्तैश्वर्य्य-दिनप्रभातसमयासत्तिं मुक्तैश्वर्य्यप्राप्तिदिनस्य यः प्रभातसमयः तस्यासत्तिः अभ्यर्णता ययातां प्रसत्तिं प्रसादमनुग्रहमिति मुहुः प्रतिपदं लभेमहि प्राप्नुयाम ।। ३६ ।।

(शास्त्रीयनियमनाधिकारः)

मुकुन्दे निक्षिप्य स्वभरमनघो मुक्तवदसौ
स्वतन्त्राज्ञासिद्धां स्वयमविदितस्वामिहृदयः ।
परित्यागे सद्यः स्वपरविविधानर्थजननात्
अलङ्घ्यामामोक्षादनुसरतिशास्त्रीयसरणिम् ।। ३७ ।।

मुकुन्दे स्वभरं निक्षिप्य अनघो मुक्तवत् स्वयमविदितस्वामिहृदयोऽसौ स्वतन्त्राज्ञासिद्धां परित्यागे सद्यः स्वपरविविधानर्थजननादामोक्षादलङ्घ्यां शास्त्रीयसरणिमनुसरतीत्यन्वयः ।।

मुकुन्द इति । मुकुन्दे स्वभरं निक्षिप्य । अत एव मुक्तवद् अनघो विनष्टपापः सन्, अविदितं स्वामिन ईश्वरस्य हृदयं येन स तथोक्तोऽसौ प्रपन्नः स्वतन्त्रस्याज्ञया श्रुतिस्मृतिरूपया सिद्धामवश्यकर्तव्याम् । किञ्च परित्यागेऽकरणे सद्यः स्वस्य परेषां शिष्यपुत्रादीनां च विविधानां लोकापवादमुखोल्लासभङ्गादिरूपेण बहुविधानामनर्थानां जननाद् अलङ्घ्याम्–अनतिक्रमणीयां शास्त्रीयां विधिचोदितां सरणिं कर्मानुष्ठानमनुसरति । भरन्यासेन विगतपापस्य लोकाऽपवादमुखोल्लासभङ्गपरिहाराय शास्त्रीयं कर्म मोक्षपर्य्यन्तं कर्त्तव्यमिति भावः ।। ३७ ।।

एतदेव विविच्य प्रकाशयति–

श्रुतिस्मृत्याचारैः स्वमतिगतिभिश्शुद्धमनसां
स्वसंकल्पैर्धर्म्यैः कुलचरणदेशादिसमयैः ।
नियोगैर्योग्यानां नियमयितुरादेरभिमतं
निमित्तस्वप्नाद्यैरपि निपुणमन्विच्छति बुधः ।। ३८ ।।

बुध आदेर्नियमयितुरभिमतं श्रुतिस्मृत्याचारैः शुद्धमनसां स्वमतिगतिभिर्धर्म्यैः स्वसङ्कल्पैः कुलचरणदेशादिसमयैः योग्यानां नियोगैर्निमित्तस्वप्नाद्यैरपि निपुणमन्विच्छतीत्यन्वयः ।।

श्रुतीति । श्रुतिस्मृत्याचारैः श्रुतिस्मृतिचोदितकर्मानुष्ठानैः स्वमतिगतिभिः

तीर्थयात्रादिगतिविशेषैश्च शुद्धमनसां निर्मलान्तःकरणानां मध्ये बुधश्शेषत्वज्ञानवान् स्वस्य सङ्कल्पैः मानसकर्मविशेषैः कुलं ब्राह्मणादि । चरणं शाखा, वह्वृचादिः । देशो आर्यावर्तद्रविडादिः । आदिशब्देन सूत्रादेस्संग्रहः । स एव समयः संकेतो येषां तैर्धर्म्यैः कार्यकर्मविशेषैः योग्यानां वाचकयुक्तिविशेषाणां नियोगैर्नियमनैः निमित्तस्वप्नः सर्वेन्द्रियोपरमरूपा सुषुप्तिस्तदाद्यैरवस्थाविशेषैश्चादेर्नियमयितुः–आदिमस्य नियन्तुः भगवतोऽभिमतं तत्कैङ्कर्य्यं - निपुणमभिमतं तदीयकैङ्कर्य्यं तदेवान्विच्छति । विहितकर्मानुष्ठानेन शुद्धान्तःकरणा एव दुर्ल्लभाः तेष्वपि तत्वज्ञानवान्दुर्ल्लभतरः तत्रापि भागवतानुवर्तनशीलो दुर्ल्लभतम इति भावः ।। ३८ ।।

(अपराधपरिहाराधिकारः)

स्वच्छस्वादुसदावदातसुभगां दैवादयं देहभृत्
मालिन्यप्रशमाय माधवदयामन्दाकिनीं विन्दति ।
यद्यप्येवमसावसारविषयस्रोतःप्रसूतैः पुनः
पंकैरेव कलङ्कयन्निजतनुं प्राज्ञैर्न संश्लिष्यते ।। ३९ ।।

अयं देहभृत् स्वच्छस्वादुसदावदातसुभगां माधवदयामन्दाकिनीं मालिन्यप्रशमाय दैवादेवं विन्दति यद्यपि, अथाप्यसावसारविषयस्रोतःप्रसूतैः पंकैः निजतनुं पुनः कलङ्कयन् प्राज्ञैर्न संश्लिष्यते एवेत्यन्वयः ।।

असाविति । असौ प्रपन्नः । असारा अनर्थमिश्रतया निस्सारा विषयाः शब्दस्पर्शादयः त एव स्रोतांसि प्रवाहास्तेभ्यः प्रसूतैरुत्पन्नैः पंकैः निषिद्धानुभवजनितपापैः निजां प्रपत्तिवैभवेन निवृत्तपापामात्मीयां तनुं पुनः कलङ्कयन् प्राज्ञैर्भागवतैः यद्यपि न संश्लिष्यते न सम्बध्यते तथाप्ययं देहभृन्मालिन्यप्रशमाय पापनिवृत्तये स्वच्छां भृशैश्वर्यप्रदां स्वादु अपूर्वैश्वर्य्यप्रदां सदावदातां मुक्तिप्रदां सुभगामात्मप्राप्तिप्रदां माधवदयैव मन्दाकिनी तां दैवात्प्रतिपदोक्तपुनश्शरणागति- रूपस्वाधिकारानुगुणप्रायश्चित्ताद्धेतोः विन्दति प्राप्नोति । साध्यप्रायश्चित्तं सिद्धप्रायश्चित्तस्य भगवतो दयां जनयति । पापनिवृत्तिं भगवानेव करोतीति भावः ।। ३९ ।।

अथ प्रपत्तिनाश्यानिकानिचित् पापानि, अनुभवनाश्यानिकानिचित्, प्रायश्चित्तनाश्यानि चेति विविच्य प्रकाशयति—

प्रारब्धेतरपूर्वपापमखिलं प्रामादिकञ्चोत्तरं
न्यासेन क्षपयन्ननभ्युपगत-प्रारब्धखण्डञ्च नः ।
धीपूर्वोत्तरपाप्मनामजननाज्जातेऽपि तन्निष्कृतेः
कौटिल्ये सति शिक्षयाऽप्यनघयन् क्रोडीकरोति प्रभुः ।। ४०।।

अकिलं प्रारब्धेतरपूर्वपापम् । उत्तरं प्रामादिकञ्चानभ्युपगतप्रारब्धखण्डञ्च न्यासेन क्षपयन् प्रभुः धीपूर्वोत्तरपाप्मनामजननाज्जातेऽपि तन्निष्कृतेः कौटिल्ये सति शिक्षयाऽप्यनघयन् क्रोडीकरोतीत्यन्वयः ।।

प्रारेति । प्रारब्धेतरमप्रारब्धं तादृशं पूर्वपापं जन्मान्तरानुष्ठितपापम् अखिलम् संपूर्णं, अप्रारब्धमेव तादृशं पुण्यमपि । प्रामादिकमबुद्धिपूर्वकम् । उत्तरं प्रपत्त्युत्तरकालकृतं पुण्यपापजातं न्यासेन प्रपत्त्या क्षपयन् विनाशयन् । प्रारब्धेष्वपि पुण्यपापेष्वनभ्यु-पगतप्रारब्धखण्डञ्च न्यासेन क्षपयन्प्रभुः धीपूर्वाणां बुद्धिपूर्वाणामुत्तरपाप्मनां प्रपत्त्युत्तरकालकरिष्यमाणपापानाम् । उपलक्षणमेतत्पुण्यानाञ्च । अजननाद् अनुत्पत्तेः जातेऽपि पुण्यपापजननेपि तन्निष्कृतेः तत्प्रायश्चित्तेन प्रतिपदोक्तपुनःशरणागतिरूपेण क्षपयन्, कौटिल्ये सति कुटिलबुद्ध्या प्रायश्चित्ताकरणे शिक्षया तत्फलानुभवरूपेण दण्डेनानघयन् निष्पापं कुर्वन् क्रोडीकरोति मुक्तेषु मेळयति । अप्रारब्धान्यनभ्युपगत-प्रारब्धानि प्रामादिकोत्तरपापानि च न्यासनाश्यानि, अभ्युपगतप्रारब्धान्यनुभवना-श्यानि । बुद्धिपूर्वकोत्तराणि प्रायश्चित्तनाश्यानि । कुटिलस्यानुभवनाश्यानि चेति प्रमाणस्थितिः ।। ४० ।।

(स्थानविशेषाधिकारः)

यत्रैकाग्र्यं भवति भगवत्पादसेवार्चनादेः
यत्रैकान्त्यव्यवसितधियो यस्य कस्यापि लाभः ।

वासस्थानं तदिह कृतिनां भाति वैकुण्ठकल्पं
प्रायोदेशा मुनिभिरुदिताः प्रायिकौचित्यवन्तः ।। ४१ ।।

भगवत्पादसेवार्चनादेः यत्रैकाग्र्यं भवति, ऐकान्त्यव्यवसितधियो यस्य कस्यापि लाभः । तत्कृतिनां वैकुण्ठकल्पं वासस्थानं भाति, मुनिभिरुदिताः प्रायो देशास्तु प्रायिकौचित्यवन्त इत्यन्वयः ।।

यत्रेति । भगवतः पादसेवार्चनं तदाराधनम् । आदिशब्देन भागवतार्चनादिकं विवक्षितम् । तादृशकैङ्कर्य्यस्य, यत्र स्थले – ऐकाग्रयं मनःसमाधानं भवति । यत्र स्थले–ऐकान्त्ये न्यासनिष्ठायां व्यवसिता धीः यस्य तस्य यस्य कस्याप्यधिकारिणो लाभो भवति । यस्य कस्यापीति वर्णाश्रमानादरोक्तिः । रहस्यत्रयार्थानुसन्धानस्य सर्वाधिकारत्वात्, वर्णाश्रमानादरोक्तिर्न विरुद्ध्यते इति द्रष्टव्यम् । तद्वासस्थानं कृतिनामिह लीलाविभूतौ वैकुण्ठकल्पमीषन्न्यूनं वैकुण्ठं भाति । ईषन्न्यूनत्वं कालपरिच्छिन्नत्वादिति भावः । भाति प्रकाशते । मुनिभिरुदिताः वासयोग्यत्वेन विहिताः प्रायोदेशा अयोध्यादयस्तु प्रायि-कौचित्यवन्तः प्रायिकं प्रचुरम् औचित्यं वासयोग्यत्वं तद्वन्तः । मुनिभिस्तु प्राचुर्य्येण तेषां वासयोग्यत्वमस्तीत्युक्तं नतु तत्रैव वस्तव्यमिति नियमः कृत इतिभावः ।। ४१ ।।

उक्तमर्थं विवृणोति–

सा काशीति न चाकशीति भुवि साऽयोध्येति नाध्यास्यते
साऽवन्तीति न कल्मषादवति सा काञ्चीति नोदञ्चति ।
धत्ते सा मथुरेति नाग्रिमधुरं नान्यापि मान्या पुरी
या वैकुण्ठकथासुधारसभुजां रोचेत नो चेतसे ।। ४२ ।।

या वैकुण्ठकथा–सुधारसभुजां चेतसे नो रोचेते सा भुवि काशीति न चाकशीति, साऽयोध्येति नाध्यास्यते, साऽवन्तीति कल्मषान्नावति, सा काञ्चीति नोदञ्चति, सा मथुरेत्यग्रिमधुरन्न धत्ते, अन्यापि सा पुरी न मान्येत्यन्वयः ।

सेति ।। या पुरी वैकुण्ठस्य कथा सैव सुधा तस्या रसः तद्भुजां तद्गुणा-स्वादरसिकानां चेतसे नोरोचेत । भुवि सा पुरी काशीति हेतोर्न चाकशीति न प्रकाशते । भुवीति पदस्य सर्वत्रानुषङ्गः । भुवि, सा पुरी अयोध्येति हेतोर्नाध्यास्यते । सा पुरि अवन्तीति हेतोः कल्मषान्नावति न रक्षति । सा पुरी काञ्चीति हेतोर्नोदञ्चति न प्रकाशते । सा पुरी मथुरेति हेतोरग्रिमधुरं पुण्यस्थलेषु प्राधान्यन्न धत्ते । अन्यापि भागवताभिमानं विना न मान्या । भागवताभिमानाभावे पुण्य-स्थलान्ययोग्यानि भागवताभिमाने सति पुण्यस्थलवदन्यानि स्थलान्यपि योग्यानीतिभावः ।। ४२ ।।

(अथ निर्याणाधिकारः)

मनसिकरणग्रामं प्राणे, मनः पुरुषे च तं
झटिति घटयन् भूतेष्वेनं परे च तमात्मनि ।
स्वविदविदुषोरित्थं साधारणेसरणेर्मुखे
नयति परतो नाडीभेदैर्यथोचितमीश्वरः ।। ४३ ।।

ईश्वरः करणग्रामं मनसि, मनः प्राणे, तञ्च पुरुषे, एनं भूतेषु, तञ्च परे आत्मनि झटिति घटयन् इत्थं स्वविदविदुषोस्सरणेर्मुखे साधारणे सति परतो नाडीभेदैर्यथोचितं नयतीत्यन्वयः ।

मनेति । ईश्वरः सर्वनियन्ता शरीरोत्क्रमणदशायां करणानां ज्ञानकर्मेन्द्रियाणां ग्रामं समूहं मनसि घटयन् । मनश्च प्राणे घटयन् । तञ्च प्राणं पुरुषे घटयन् । एनमात्मानं पूर्वोक्तप्रकारेण भूतेषु घटयन् । तमेवात्मानं झटिति आत्मनि घटयन् । स्वमात्मानं वेत्तीति स्ववित् न जानातीत्यवित् तयोर्ज्ञान्यज्ञानिनोः सरणेर्मार्गस्य मुखे साधारण इत्थं तुल्ये सति ततः पश्चात् यथोचितं तत्तत्स्वरूपोचितं तथा भवति यथा नाडीभेदैर्नयति तत्तल्लोकान्प्रापयति । तामसानामधोनाड्योऽन्येषामूर्ध्वनाड्यः तत्रापि मुमुक्षोश्शताधिकोर्ध्वनाडी इति भावः ।। ४३ ।।

मुक्तस्यान्तिमकाले शताधिकनाडीप्रवेशं दर्शयन् दहरकुहरे कृपया तिष्ठतीत्याह—

दहरकुहरे देवस्तिष्ठन्निषद्वरदीर्घिका
निपतितनिजापत्यादित्सावतीर्णपितृक्रमात् ।
धमनिमिह नस्तस्मिन्काले स एव शताधिकाम्
अकृतकपुरप्रस्थानार्थं प्रवेशयति प्रभुः ।। ४४ ।।

निषद्वरदीर्घिकानिपतितनिजापत्यादित्सावतीर्णपितृक्रमात् दहरकुहरे तिष्ठन् प्रभुः स देवः तस्मिन् कालेऽकृतकपुरप्रस्थानार्थं शताधिकामिह धमनिं नः प्रवेशयतीत्यन्वयः ।।

देवः सर्वेश्वरः । देवशब्देन स्वयं प्रकाशत्ववाचिना दहरवासप्रयुक्तदोष-प्रत्यनीकत्वं व्यज्यते । निषद्वरदीर्घिका पङ्किलप्रसववापिका तस्यां निपतितस्य निजस्यात्मीयस्य अपत्यस्य पुत्रस्याऽऽदित्सया उद्धरणेच्छयाऽवतीर्णस्य पंके प्रविष्टस्य पितुः क्रमाद्दहरकुहरे दहरकूपे हृदयकूपे निष्ठन् स एव प्रभुः सर्वशक्तिः तस्मिन्काले चेतनोत्क्रमणकाले इह शरीरे विद्यमानान्नोऽस्मान् अकृतकपुरम् अप्राकृतस्थानं प्रति प्रस्थानार्थं शताधिकां धमनिं प्रवेशयति । मुक्तस्य शताधिकनाड्या निष्क्रमणमिति वैदिकसम्प्रदायः ।। ४४ ।।

(अथ गतिविशेषाधिकारः)

ज्वलनदिवसज्योत्स्नापक्षोत्तरायणवत्सरान्
पवनतपनप्रालेयांशून् क्रमादचिरद्युतिम् ।
जलधरपतिं देवाधीशं प्रजापतिमागतः
तरति विरजां दूरे वाचस्ततः परमद्भुतम् ।। ४५ ।।

ज्वलनप्रभृतिप्रजापत्यन्तान् क्रमादागतौ विरजां तरति ततः परं वाचो दूरेऽद्भुतमित्यन्वयः ।।

ज्वलनं, ज्वलनाधिष्ठानदेवतां, दिवसमहोधिष्ठानदेवतां, ज्योत्स्नापक्षंशुक्लप-क्षाधिष्ठानदेवताम् , उत्तरायणम् उत्तरायणाधिष्ठानदेवतां, वत्सरं, सम्वत्सराधिष्ठान-

देवतां, पवनतपनप्रालेयांशून् वायुसूर्य्यचन्द्राधिष्ठानपुरुषान्, क्रमात् पर्य्यायेण अचिरद्युतिं तडिद्देवतां जलधरपतिं वरुणं जलचरमिति वा पाठः । देवाधीशमिन्द्रं प्रजापतिं ब्रह्माणमागतः प्राप्तः तेभ्यः पूजां प्राप्त इत्यर्थः । विरजां तरति ततः परं विरजातरणानन्तरं वाचो दूरे । वर्तमानमिति शेषः । वागपरिच्छेद्यामद्भुता-माश्चर्य्यभूतां नित्यविभूतिं प्राप्नोतीति भावः ।। ४५ ।।

अथ लोकान्तरमार्गं सूचयन् तन्निवर्तके भगवति उपकारमनुसन्धत्ते—

पितृपथघटीयन्त्रारोहावरोहपरिभ्रमै
र्निरयपदवीयातायातक्रमैश्च निरन्तरैः ।
अधिगतपरिश्रान्तीनाज्ञाधरैरतिवाह्य नः
सुखयति निजच्छायादायी स्वयं हरिचन्दनः ।। ४६ ।।

हरिचन्दनः निरन्तरैः पितृपथघटीयन्त्रारोहावरोहपरिभ्रमैः निरयपदवीया-तायातक्रमैश्चाधिगतपरिश्रान्तीन् न आज्ञाधरैरतिवाह्य निजच्छायादायी स्वयं सुखयतीत्यन्वयः ।।

पित्रिति । पितृपथः पितृदेवतालोकमार्गः स एव घटीयन्त्रः तस्मिन्नारोहा वरोहरूपैः परिभ्रमैः सञ्चारैः निरन्तरैः सन्तन्यमानैः निरयपदव्यां नरकमार्गेषु यानि यातायातानि ततो जातैः क्रमैः अधिगता प्राप्ता परिश्रान्तिः परिश्रमो येषां तान्नोऽस्मान् । आज्ञाधरैः ज्वलनदिवसादिभिः । अतिवाह्य आनाय्य हरिरेव चन्दनः । अनेन सकलतापहरत्वं सूच्यते । निजच्छायादायी, सन् सुखयति आनन्दयतीत्यर्थः ।। ४६ ।।

(परिपूर्णब्रह्मानुभवाधिकारः)

वितमसि पदे लक्ष्मीकान्तं विचित्रविभूतिकं
सचिवगमितस्सम्पद्याविर्भवत्सहजाकृतिः ।
स्फुटतदपृथक्सिद्धिः सिद्ध्यद्गुणाष्टकतत्फलो
भजति परमं साम्यं भोगे निवृत्तिकथोज्झितः ।। ४७ ।।

विचित्रविभूतिकं लक्ष्मीकान्तं वितमसि पदे सचिवगमितः सम्पद्यातिर्भवत्-सहजाकृतिः । स्फुटतदपृथक्सिद्धिः सिद्ध्यद्गुणाष्टकतत्फलः प्रपन्नोनिवृत्ति-कथोज्झितोभोगे परमं साम्यं भजतीत्यन्वयः ।।

वितेति । सचिवेन हार्दपुरुषेण गमितो नीतः । वितमसि रजस्तमोगुणशून्ये पदे परमपदे विचित्रविभूतिकं दिव्यायुधदिव्यभूषणाद्यनेकविभूतिविशिष्टं लक्ष्मीकान्तं सम्पद्य आविर्भवन्त्यऽभिव्यक्ताः सहजाः स्वाभाविका आकृतयो ज्ञानानन्दादयो यस्य सः तथोक्तस्सन् । स्फुटा अभिव्यक्ता तेन भगवता सह अपृथक्सिद्धिः, यत्र जीवस्तत्रेश्वर इत्यविनाभावो यस्य तादृशस्सन् । सिध्यत्प्राप्तं गुणानामपहतपाप्मत्वविशोकत्व-विमृत्युत्वविजरत्वविजिधित्सत्वापिपासि तत्वसत्यकामत्वसत्यसङ्कल्पत्वनित्या-नन्दत्वानामष्टकं तत्स्वरूपानुरूपं फलं कैङ्कर्य्यं च यस्य तथा सन् । भोगे कैङ्कर्य्याख्य-सुखानुभवे निवृत्तिकथया पुनरावृत्तिप्रसङ्गेनोज्झितः त्यक्तस्सन् परमंसाम्यं भजति । निखिलहेयप्रत्यनीककल्याणैकतानत्वप्रयुक्तं भगवत्साम्यं प्राप्नो-तीत्यर्थः ।। ४७ ।।

अविश्रान्तश्रद्धाशतकलहकल्लोलविषमा
ममाविर्भूयासुर्मनसि मुनिसिद्धादिसुलभाः ।
मधुक्षीरन्यायस्वगुणविभवासञ्जनकनन्
महानन्दब्रह्मानुभवपरिवाहा बहुविधाः ।। ४८ ।।

अविश्रान्तश्रद्धाशतकलहकल्लोलविषमाः मुनिसिद्धादिसुलभाः बहुविधाः मधुक्षीरन्यायस्वगुणविभवासञ्जनकनन्महानन्दब्रह्मानुभवपरिवाहा मम मनस्या-विर्भूयासुरित्यन्वयः ।।

अवीति । अविश्रान्तानां सन्ततानामिति यावत् । श्रद्धानां कैङ्कर्य्यविश्वासानां शतैर्जाता कलहाः मुक्तानामहमहमिकया समुत्पन्नश्रद्धाविशेषाः त एव कल्लोलास्तरङ्गाः तैर्विषमाः नानाविधाः मुनिभिरुपासकैस्सिद्धैः मुक्तै आदिशब्दान्नित्यैश्च सुलभा बहुविधाः छत्रचामरादिपरिचर्यादिरूपेण बहुप्रकाराः । मधुक्षीरयोर्न्यायोयेषां ते च ते स्वगुणाश्च ।

स्वगुणशब्देन शेषशेषिणोर्गुणा उच्यन्ते । उभयगुणानुभवस्य मधुक्षीरोपमाभोग्यतमत्वनिबन्धना । स्वगुणानां विभवः तस्य सञ्जननमनुभवस्तेन कनन् प्रकाशमानः महानन्दो येषां ते च ते ब्रह्मानुभवाः त एव परिवाहाः प्रवाहाः मम मनसि आविर्भूयासुः मुक्तैः परस्परस्पर्द्धया सम्पाद्यमाना नित्यमुक्तसुलभाः छत्रचामरपादुकारो-पणादिरूपेण बहुविधाः मधुक्षीरवद्भोग्यतमशेषशेषिगुणानुभवपूर्व-कपरब्रह्मानुभवा मम भवन्त्वित्यर्थः ।। ४८ ।।

इति श्रीकवितार्किकसिंहस्य सर्वतन्त्रस्वतन्त्रस्यश्रीमद्वेङ्कटनाथस्य
वेदान्ताचार्यस्यकृतिषुरहस्यत्रयसार अर्थानुशासनंनाम
प्रथमोभागः समाप्तः ।।

(अथ सिद्धोपायशोधनाधिकारः)

युगपदखिलं प्रत्यक्षेण स्वतः सततं विदन्
निरवधिदयादिव्योदन्वानशक्यविवर्जितः ।
जलधिसुतया सार्द्धंदेवो जगत्परिपालयन्
परमपुरुषस्सिद्धोपायः प्रदिष्टभरस्सताम् ।। ४९ ।।

अखिलं प्रत्यक्षेण स्वतः युगपद्विदन् निरवधिदयादिव्योदन्वानशक्यविवर्जितः जलधिसुतया सार्द्धं जगत्परिपालयन् देवः परमपुरुषः सतां प्रदिष्टभरः सिद्धोपायः इत्यन्वयः ।।

युगेति । अखिलं सकलं जगत् निश्शेषं यथा भवतितथा युगपत्प्रत्यक्षेणाऽजन्यप्रत्यक्षेण विदन् जानन् । अनेन सिद्धोपायस्वरूपं सर्वज्ञाख्यधर्मेण शोधितं, योगिनां सर्वज्ञत्वे सत्यपि तत्प्रत्यक्षस्य योगाभ्यासजन्यत्वेन तद्व्युदासः । विदन्निति वर्तमाननिर्देशेन भगवज्ज्ञानस्य प्रत्यक्षरूपस्य नित्यत्वं फलितम् । निरवधेर्दयाया उदन्वान् । अनेन कारुणिकत्वमुक्तम् । असक्यविवर्जितः । अनेन सामर्थ्यमुक्तम् । जलधिसुतया सार्द्धं लक्ष्म्या सह जगत्परिपालयन् 'लक्ष्म्या सह हृषीकेश' इत्याद्यर्थोनुसन्धेयः ।

परमपुरुष इत्यनेन ब्रह्मरुद्रादिव्यावृत्तिः देव स्वयंप्रकाशः । अनेन जडादिव्यावृत्तिः । एवंविध ईश्वरः प्रदिष्टभरः स्वीकृतभरः सन् सतां प्रपन्नानामुपासकानां जलधिसुतया सार्द्धं सिद्धोपायो भवति । अनेन लक्ष्मीविशिष्टस्यैवोपायत्वमिति शिक्षितम् । जलदिसुतापदस्य पालयन्नित्यनेन सिद्धोपाय इत्यनेन चान्वयः । सर्वज्ञः कारुणिको जगद्रक्षकः लक्ष्मीविशिष्टश्च सिद्धोपाय इति निष्कर्षः ।। ४९ ।।

उक्तमेवार्थं भङ्ग्यन्तरेणाह—

विश्राम्यद्भिरुपर्य्युपर्य्यपि दिवानक्तं बहिर्दर्शनैः
अस्मद्देशिकसम्प्रदाय-रहितैरद्याप्यनालक्षितः ।
स्वप्राप्तेः स्वयमेव साधनतया जोघुष्यमाणश्श्रुतौ
सत्त्वस्थेषु भजेत सन्निधिमसौ शान्तावधिश्शेवधिः ।। ५० ।।

दिवानक्तमुपर्य्युपर्य्यपि विश्राम्यद्भिर्बहिर्दर्शनैरस्मद्देशिकसम्प्रदायरहितै-रद्याप्यनालक्षितः स्वप्राप्तेः स्वयमेव साधनतया श्रुतौ जोघुष्यमाणः शान्तावधिः शेवधिरसौ सत्त्वस्थेषु सन्निधिं भजेतेत्त्यन्वयः ।।

विश्रेति । दिवानक्तं उपर्युपरि–उत्तरोत्तरतर्के विश्राम्यद्भिः तस्थिवद्भिः बहिर्दर्शनैः बाह्यदर्शनैः अस्मद्देशिकानां नाथयामुनयतिवरादीनां सम्प्रदायेन रहितैः तत्सम्प्रदायानभिज्ञैरित्यर्थः । अद्यापि कठोरतरदुःखानुभवदशायामपि अनालक्षितः सिद्धोपायतयेत्यर्थः । स्वप्राप्तेः पुरुषार्थस्य स्वयमेव साधनतया श्रुतौ वेदान्ते जोघुष्यमाणः पुनः पुनः प्रतिपाद्यमानः शान्तः निवृत्तोऽवधिः देशकालवस्तुपरिच्छेदो यस्य सः शेवधिः आश्रितानां निक्षेपोऽसौ भगवान् सत्त्वस्थेषु सात्विकेषु सन्निधिं सिद्धोपायत्वेन सन्निधानं भजेत प्राप्नोति ।। ५० ।।

(अथ साध्योपायशोधनाधिकारः)

यथाधिकरणं प्रभुर्यजनदानहोमार्चना
भरन्यसनभावनाप्रभृतिभिस्समाराधितः ।
फलं दिशति देहिनामिति हि सम्प्रदायस्थितिः
श्रुतिस्मृतिगुरूक्तिभिर्नयवतीभिराभाति नः ।। ५१ ।।

प्रभुर्यथाधिकरणं यजनदानहोमार्चनाभरन्यसनभावनाप्रभृतिभिः समाराधितस्सन् देहिनां फलं दिशतीति हि सम्प्रदायस्थितिः नयवतीभिः श्रुतिस्मृतिगुरूक्तिभिः न आभातीत्यन्वयः ।।

यथेति । प्रभुः सर्वेश्वरः श्रियःपतिः यजनानि ज्योतिष्टोमादियागाः, दानं शास्त्रविहितसत्पात्रे त्यागः होमस्तु सायंप्रातरग्निकार्यादिकं अर्चना काम्या भगवत्पूजा, भरन्यसनं प्रपत्तिः, भावना उपासनम् , प्रभृतिशब्देन श्रुतिस्मृति-विहितानि कर्मान्तराण्युच्यन्ते । एतैः कर्मविशेषैः सम्यगाराधितः सम्यग्वशी-कृतस्सन् यथाधिकरणं तत्तत्फलं कामनारूपाधिकारमनतिक्रम्य देहिनामाराध-कानां फलं दिशतीति ह्यनेन प्रकारेण सम्प्रदायस्थितिः पूर्वाचार्यैः सुनिश्चितो मार्गः 'यत्फलमुद्दिश्य यत्कर्मानुष्ठीयते तेन कर्मणा वशीकृतो भगवान् तत्फलं ददाती'ति इत्येवंरूपा सम्प्रदायस्थितिः नयवतीभिः युक्तिमतीभिः श्रुतिस्मृतिगुरूक्तिभिः श्रुतिस्मृतिभिराचार्योक्तिभिश्च नोऽस्माकमाभाति, ग्राह्यतरत्वेन प्रकाशत इत्यर्थः ।। ५१ ।।

अथ चेतनेनानुष्ठीयमानं सिद्धसाधनवशीकरणसाधनमित्येतत्सर्वंसम्म-तमित्याह—

तत्तद्वैतुकहेतुके कृतधियस्तर्केन्द्रजालक्रमे
बिभ्राणाः कथकप्रधानगणने निष्ठाङ्गनिष्ठाश्रयाम् ।
अध्यात्मश्रुतिसम्प्रदायकतकैरद्धाविशुद्धाशयाः
सिद्धोपायवशीक्रियामिति हि नः साध्यां समध्यापयन् ।। ५२ ।।

तत्तद्वैतुकहेतुके तर्केन्द्रजालक्रमे कृतधियः कथकप्रधानगणने कनिष्ठाश्रयां निष्ठां बिभ्राणा अध्यात्मश्रुतिसम्प्रदायकतकैरद्धा विशुद्धाशया अस्मदाचार्य्या नः सिद्धोपायवशीक्रियामिति हि साध्यां समध्यापयन्नित्यन्वयः ।।

तत्तद्धेत्विति । तत्तद्धैतुकानां तत्तद्वादिनां हेतुके कुयुक्तिजाले कृतधियो व्यासक्तबुद्धयः तर्काः कुतर्काः प्रपत्तेः फलानुरूपत्वाभावादनुपायत्वमित्यादयः त एवेन्द्रजालानि तेषां क्रमे प्रयोगे कथकानां वादिनां मध्ये प्रधानसूतानां गणने सङ्ख्यायां कनिष्ठाङ्गुल्याश्रयां निष्ठां बिभ्राणा अग्रगण्या इत्यर्थः । अत एवाऽध्यात्मश्रुतयः 'मुमुक्षुर्वै शरणमहं प्रपद्ये' इत्यादयः प्रपत्त्युपायत्वप्रबोधकाः । सम्प्रदायः पूर्वाचार्यानुष्ठानं त एव कतकानि कतकं नाम पङ्किलजलनिष्पङ्का-पादको बीजविशेषः तैर्विशुद्धाशयाः निर्म्मलान्तःकरणाः सन्तः साध्यां भक्तिं प्रपत्तिश्च साक्षात् सिद्धोपायस्य भगवतः वशीक्रियां वशीकारणसाधनमिति हि खलु नोऽस्माकं समध्यापयन् सम्यग् बोधयामासुः । अद्धेत्यनेन भक्तिद्वारत्वं कर्मज्ञानयोरप्युक्तम् ।। ५२ ।।

(अथ प्रभावव्यवस्थाधिकारः)

स्वरूपं यद्यादृग्गुणविभवलीलादि च विभोः
तदाज्ञासेतुश्च श्रुतिभिरवसेयं तदखिलम् ।
तथा तद्भक्तानां तदुपसदनादेश्च महिमा
यथाधीतं सद्भिर्यतिपतिमुखैरध्यवसितः ।। ५३ ।।

विभोः स्वरूपं यद् यादृग्गुणविभवलीलादि च यश्च तदाज्ञासेतुस्तदखिलं यथा श्रुतिभिरवसेयं तथा तद्भक्तानां तदुपसदनादेर्महिमा च सद्भिर्यतिपतिमुखैर्यथाधीतमध्यवसित इत्यन्वयः ।।

स्वरूपमिति । विभोः सर्वेश्वरस्य स्वरूपंयत् यादृक्गुणविभवलीलादिच । तस्य भगवत आज्ञाविधिनिषेधरूपा सैव सेतुस्स च यादृक्, तदखिलं तत्सर्वं स्वरूपगुणवैभवादि श्रुतिभिः वेदान्तैरवसेयं व्यवस्थाप्यम् । तथेश्वररूपादिवत् तद्भक्तानामनन्तगरुड-विष्वक्सेनादीनाम् । तदुपसदनादेः तस्य भगवतः उपसदन मुपासनम् । आदिशब्देन तद्भक्तोपासनमुच्यते । तस्य च महिमा प्रभावः सद्भिः सकलप्रभावज्ञैः भगवद्भागवता-दिप्रभावज्ञैरिति यावत् । यतिपतिमुखैराचार्य्यैः यथाधीतं गुरूपदिष्टमनतिक्रम्याऽध्यवसितः व्यवस्थापितस्स एव सर्वैरप्यनुसन्धेय इतिभावः ।। ५३ ।।

अथ तत्तद्वर्णाश्रमव्यवस्थामाह—

चातुर्वर्ण्यचतुर्विधाश्रममुरवे भेदे यथावस्थिते
वृत्तंतन्नियतं गुणानुगुणया वृत्त्या विशिष्टं श्रिताः ।
त्यागोपप्लवनित्यदूरशरणव्रज्याविधौ कोविदाः
चिन्तामभ्युपगन्तुमन्तिमयुगेऽप्येकान्तिनः सन्ति नः ।। ५४ ।।

चातुर्वर्ण्यचतुर्विधाश्रममुखे भेदे यथावस्थिते सति तन्नियतं गुणानुगुणया वृत्त्या विशिष्टं वृत्तं श्रिताः त्यागोपप्लवनित्यदूरशरणव्रज्याविधौ कोविदा एकान्तिनो नश्चिन्तामभ्युपगन्तुमन्तिमयुगेऽपि सन्तीत्यन्वयः ।।

चातुर्वर्ण्येति । चतुर्णां ब्रह्मक्षत्रादीनां वर्णानां समाहारश्चातुर्वर्ण्यम् चतुर्विधाश्चाश्रमा ब्रह्मचारिगृहस्थाद्या मुखशब्देन देशकालादीनां ग्रहणं तथाविधे भेदे तथा तेन प्रकारेणावस्थिते शास्त्रे व्यवस्थापिते सति गुणानुगुणया सत्वरजस्तमोनुगुणया वृत्त्याऽनुष्ठानेन विशिष्टं तन्नियतं तत्तद्वर्णाश्रमनियतं वृत्तं कर्म श्रिताः संश्रिताः । तत्तद्वर्णाश्रमकर्मत्यागस्स एवोपप्लवस्तस्य नित्यदूरस्था शरणव्रज्या प्रपत्तिस्तस्या विधावनुष्ठाने कोविदाः समर्था एकान्तिनोऽधिगतमध्यमवृत्तयोऽन्तिमयुगे कलियुगेऽपि नोऽस्माकं चिन्तां विचारमभ्युपगन्तुमङ्गीकर्तुं सन्ति वर्तन्ते । प्रपन्ना बुद्धिमात्रत्यागेन कर्म कुर्वन्तः ईश्वरं संतोषयन्तीतिभावः ।। ५४ ।।

(अथ प्रभावरक्षाधिकारः)

शिलादेस्स्त्रीत्वादिर्विपरिणतिरस्त्वद्भुतमिदं
ततोप्येतच्चित्रं यदुत दहनस्यैव हिमता ।
तृणस्यैवास्त्रत्वं रिपुषु निहतेरेव हितता
पदत्रेणैवेह त्रिभुवनपरित्राणमिति च ।। ५५ ।।

इह शिलादेस्स्त्रीत्वादिर्विपरिणतिरिति यदिदमद्भुतमस्तु, दहनस्यैव हिमता यदुत एतत्ततोऽपि चित्रं, तृणस्यैवास्त्रत्वं, रिपुषु निहतेरेव हितता पदत्रेणैव

त्रिभुवनपरित्राणमित्येतत्ततोऽपि चित्रमित्यन्वयः ।।

शिलेति । शिला–शापप्राप्तशिलारूपा अहल्या । आदि शब्देन शापाद्भस्मीकृतः पुरुष उच्यते । स्त्रीत्वादिशब्देन पुरुषत्वम । विपरिणतिः परिणामः । रामप्रभावेन शिलायाः स्त्रीत्वेन परिणामः, ऋषेः प्रभावेन भस्मराशेः पुंस्त्वेन परिणाम इत्यर्थः । इदमद्भुतमस्तु । दहनस्यैव हिमतेति यत् तत्ततोऽपि चित्रम् । 'शीतो भव हनूमत' इति सीतावाक्यमाकर्ण्याग्निश्शीतोऽभूदिति यदुपायाध्यवसायमिति यावत् । तृणस्यैव ब्रह्मास्त्रत्वं, मन्त्रविश्वासप्रयुक्तमित्यर्थः । रिपुषु निहतेरेव मरणस्यैव हितता अतिशयितस्वर्गादिफलसाधनता, युद्धादिषु धर्माध्यवसायनिबन्धना । पदत्रेणैव पादुकयैव त्रिभुवनपरित्राणमिति च त्रिभुवनसंरक्षणमिति च भरतस्य । स्वोपायाध्यवसायनिबन्धनोपायः सर्वोऽपि विश्वासं विना न फलतीति श्लोकार्थः ।। ५५ ।।

अथ प्रपत्त्यध्यवसायं निरूपयति—

रागद्वेषमदादिकैरिह महारक्षोभिरक्षोभिते
नित्ये रक्षितरि स्थिते निजभरन्यासाभिधानं तपः ।
यत्कक्षीकृतमत्यशेत विविधान्धर्मानधर्मद्रुहः
तद्भूमार्णवलेशवर्णनमपि प्राचां न वाचां पदम् ।। ५६ ।।

इह रागद्वेषमदादिकैर्महारक्षोभिरक्षोभिते नित्ये स्थिते रक्षितरि, कक्षीकृतं निजभरन्यासाभिधानं यत्तपोऽधर्मद्रुहो विविधान् धर्मान् अत्यशेत तद्भूमार्ण-वलेशवर्णनमपि प्राचां वाचां न पदमित्यन्वयः ।

रागेति । रागद्वेषमदादिकैर्महारक्षोभिरक्षोभिते नित्ये निरुपाधिके रक्षितरि रक्षके भगवति स्थिते रक्षिष्यामीति जागरूके कक्षीकृतंसाङ्गमनुष्ठितं निजभरन्यासाभिधानम् आत्मात्मीयभरन्यासाख्यं यत्तपः अधर्मद्रुहः पापनिवर्त्त-कान्विविधान् धर्मान् अत्यशेत अत्यक्रामत्, तस्य न्यासाख्यतपसः भूमा प्रभावः स एवार्णवस्तस्य लेशो बिन्दुस्तस्य वर्णनं प्राचां पुरातनानां वैदिकानामिति यावत् । वाचां पदं परिच्छेद्यं न भवतीति यावत् ।। ५६ ।।

(अथ मूलमन्त्राधिकारः)

तारं पूर्वं तदनु हृदयं तच्च नारायणायेति
आम्नायोक्तं पदमवयतां सार्थमाचार्यदत्तम् ।
अङ्गीकुर्वन्नलसमनसामात्मरक्षाभरन्नः
क्षिप्रं देवः क्षिपति निखिलान् किङ्करैश्वर्यविघ्नान् ।। ५७ ।।

तारं पूर्वं तदनु हृदयं तच्च नारायणायेत्याम्नायोक्तं सार्थमाचार्यदत्तं पदमवयतामलसमनसां न आत्मरक्षाभरमङ्गीकुर्वन् देवो किङ्करैश्वर्यविघ्नान् क्षिप्रं क्षिपतीत्यन्वयः ।।

तारमिति । आचार्यदत्तं सदाचार्य्योपदिष्टं पूर्वं मन्त्रस्य प्रथमपदभूतं तारयतीति तारं संसारोत्तारकं प्रणवं, तदनु ततः पश्चादाचार्य्योपदिष्टं हृदयं मन्त्रस्य मध्यपदभूतन्नमः पदं, 'मन्त्रस्य हृदयन्नम' इत्यभियुक्तोक्तेः । आम्नायोक्तं वेदान्तप्रतिपादितं तन्नारायणायेति पदश्च, सार्थमर्थेन सहावयतामनुसन्दधताम् अलसमनसां मन्दबुद्धीनाम् । इदमशक्तेरप्युपलक्षणम् । अनेनोपासकापेक्षया प्रपन्नस्य विलक्षणाधिकारः सूचितः । नोऽस्माकमात्मरक्षाभरमङ्गीकुर्वन् देवः निखिलान् किङ्करैश्वर्य्यविघ्नान् कैङ्कर्य्याख्यपुरुषार्थप्रतिबन्धकदुरितानि क्षिप्रं शीघ्रं क्षिपति । क्षिप्रमित्यनेन, निखिलानित्यनेन च विलम्बितफलभाजामभ्युपगतप्रारब्ध-भाजामुपासकानां व्यावृत्तिः ।। ५७ ।।

अनन्तरं पदवर्णसङ्ख्यानिरूपणमुखेन तत्प्रतिपाद्यमर्थमाह—

इत्थं सङ्घटितः पदैस्त्रिभिरसावेकद्विपश्चाक्षरैः
अर्थैस्तत्त्वहितप्रयोजनमयैरध्यात्मसारैस्त्रिभिः ।
आद्यत्र्यक्षरवेदसूतिरजहत्स्थूलादिवृत्तित्रयः
त्रैगुण्यप्रशमं प्रयच्छति सतां त्रय्यन्तसारो मनुः ।। ५८ ।।

एकद्विपश्चाक्षरैस्त्रिभिः पदैरत्थं सङ्घटितः तत्त्वहितपुरुषार्थप्रयोजनमयैस्त्रिभिरध्यात्मसारैरर्थैः सङ्घटित आद्य त्र्यक्षरवेदसूतिरजहत्स्थूलादिवृत्तित्रयस्त्रय्यन्त- सारोऽसौ मनुः सतां त्रैगुण्यप्रशमं प्रयच्छतीत्यन्वयः ।।

इत्थमिति । पूर्वोक्तक्रमेण त्रिभिः पदैः प्रणवपदनमःपदनारायणपदैः सङ्घटितः । एकद्विपञ्चाक्षरैः सङ्घटितोऽध्यात्मसारैः सकलवेदान्तसारभूतैः स्वरूपोपायपुरुषार्थरूपैः त्रिभिरर्थैश्च सङ्घटितः मन्त्रस्थैस्त्रिभिरपि पदैः स्थूलादिवृत्त्या क्रमेण स्वरूपोपायपुरुषार्थाः प्रतिपाद्यन्त इति सम्प्रदायः । आद्यः प्रथमपदभूतोऽक्षरः– अकारोकारमकाररूपेण वर्णत्रयात्मको वेदसूतिः प्रणवो यस्मिन् सः । अजहदत्यक्तं स्थूलादिवृत्तीनां त्रयं यस्य सः । आदिशब्देन सूक्ष्ममध्यमवृत्त्योर्ग्रहणम् । स्थूला रूढिः । सूक्ष्मा योगः । मध्यमा योगरूढिः । अकारादौ स्थूलवृत्त्येश्वरादिस्वरूपबोधनं योगेन रक्षकत्वादीनामिति विवेकः । त्रय्यन्तसारो वेदान्तसारः–असौ मनुः मूलमन्त्रः सतां स्वस्मिन् विश्वासवतां त्रैगुण्यप्रशमं प्रशमनं संसारनिवृत्तिं प्रयच्छति प्रकर्षेण ददातीत्यर्थः ।। ५८ ।।

(अथ द्वयाधिकारः)

आकर्णितो वितनुते कृतकृत्यकक्ष्याम्
अम्रेडितो दिशति यश्च कृतार्थभावम् ।
प्रत्यूषतां भजति संसृतिकालरात्रेः
पद्मासहायशरणागतिमन्त्र एषः ।। ५९ ।।

य एव पद्मासहायशरणागतिमन्त्र आकर्णितस्सन् कृतकृत्यकक्ष्यां वितनुते आम्रेडितश्च कृतार्थभावं दिशति, संसृतिकालरात्रेः प्रत्यूषताञ्च भजतीत्यन्वयः ।।

आकर्णीति । यो मन्त्र आम्रेडितः–अर्थज्ञानपर्य्यन्तानुसंहितस्सन् कृतार्थभावमधिगतपुरुषार्थत्वं दिशति । एषः पद्मासहायस्य श्रीपतेर्विषये क्रियमाणा या शरणागतिः प्रपत्तिस्तदनुष्ठानमन्त्रो द्वयं संसृतिकालरात्रेः संसारमृत्युप्राप्तिनिशायाः प्रत्यूषतां प्रभातसमयत्वं भजति ।। ५९ ।।

अमुमेवार्थमपेक्षितार्थान्तरनिरूपणमुखेनाह—

न वेदान्ताच्छास्त्रं न मधुमथनात्तत्त्वमधिकं
न तद्भक्तात्तीर्थं न तदभिमतात्सात्त्विकपदम् ।

न सत्त्वादारोग्यं न बुधभजनाद्बोधजनकं
न मुक्तेः सौख्यं न द्वयवचनतः क्षेमकरणम् ।। ६० ।।

अन्वयस्तु सुगमः

न वेदेति ।। वेदान्तादधिकं प्रवचनयोग्यं शास्त्रं नास्ति । तत्प्रतिपाद्येषु तत्त्वेषु मधुमथनात् केशवाद् अधिकं सात्विकं पदं सत्वोद्रेकहेतुः स्थलं नास्ति । सत्वात् शुद्धसत्त्वात् अधिकमारोग्यं रोगोपशमनं नास्ति । बुधभजनाद्भागवतानुवर्त्तनाद् अधिकं बोधजनकं ज्ञानोत्पादकं नास्ति । मुक्तेरधिकं सौख्यं नास्ति । द्वयवचनतः द्वयानुसन्धानाद् अधिकं क्षेमकरणं स्वदार्ढ्यापादकं नास्ति न विद्यत इति यावन् ।। ६० ।।

(अथ चरमश्लोकाधिकारः)

दुर्विज्ञानैर्नियमगहनैर्दूरविश्रान्तिदेशै-
र्बालानर्हैर्बहुभिरयनैश्शोचतां नः सुपन्थाः ।
निष्प्रत्यूहं निजपदमसौ नेतुकामस्स्वभूम्ना
सत्पाथेयं किमपि विदधे सारथिः सर्वनेता ।। ६१ ।।

शोचतां न इत्यन्तं यथापाठ एवान्वयः, सुपन्थाः स्वभूम्ना निष्प्रत्यूहं निजपदं नेतुकामः सर्वनेताऽसौ सारथिः किमपि सत्पाथेयंविदध इति शेषस्यान्वयः ।।

दुर्वीति ।। दुर्विज्ञानैर्दुःखेनापि ज्ञातुमशक्यैरनेनोपासनेज्ञानमधिकार इति सूचितम् । नियमेन नियमाख्येनाऽङ्गेन । इदन्तु यमाद्यङ्गान्तरस्याप्युपलक्षणम् । एतैरङ्गैः गहनैरनुष्ठातुमशक्यैः । अनेन शक्तिरप्यधिकार इति सूचितम् । दूरो विलम्बितो विश्रान्तिदेशो मोक्षो येषां तैः विलम्बेन मुक्तिप्रदैरित्यर्थः । अनेन विलम्बक्षमत्वमधिकार इति सूचितम् । बालानां बालशब्दोपलक्षितस्त्रीशूद्रादीनाम-नर्हैरविहितैरनेनापर्य्यु-दासोप्यधिकार इति ....

....

यो निरवधिदयादिव्योदन्वत्तरङ्गनिरंकुशैर्गुणसंक्रमै; शिष्यान्नियमति, अचरमगुरोराज्ञापारम्परीपरवानसाविह तान् परन्न रक्षति किन्तु तल्लक्ष्मेण स्वमप्यभिरक्षतीत्यन्वयः ।

निरवधीति ।। निरवधिदया – उत्कूलभगवद्दया सैवोदन्वान् तस्य तरङ्गवन्निरंकुशैरप्रतिहतैर्गुणानामात्मगुणानां शेषत्वपारतन्त्र्यादीनां संक्रमो येषु तैश्शिक्षाक्रमैर्य आचार्यः शिष्यान्नियमयति प्रवर्तयति । अचरमगुरोः प्रथमगुरोर्भगवत आज्ञारूपश्रुतिस्मृतिसमूहस्य परवान् परतन्त्रोऽसावाचार्य इह लीलाविभूतौ तान्पुनः शिष्यानेव नाभिरक्षति किन्तु तल्लक्ष्मेण शिष्यशिक्षाव्याजेन स्वमप्यात्मानमप्यभिरक्षति ।। ६४ ।।

(अथ शिष्यकृत्याधिकारः)

अशिथिलगुरुभक्तिस्तत्प्रशंसादिशीलः
प्रचुरबहुमतिस्तद्वस्तुवास्त्वादिकेऽपि ।
गुणवति विनियोक्तुं गोपयन् सम्प्रदायं
कृतविदनघवृत्तिः किन्न विन्देन्निधानम् ।। ६५ ।।

अशिथिलगुरुभक्तिस्तत्प्रशंसादिशीलः तद्वस्तुवास्त्वादिकेऽपि प्रचुरबहुमतिः गुणवति विनियोक्तुं सम्प्रदायं गोपयन् कृतविदनघवृत्तिः प्रपन्नो किंवा निधानं न विन्देदित्यन्वयः ।।

अशिथीति ।। अशिथिलगुरुभक्तिस्सन्ततप्रवृद्धगुरुभक्तिः । तस्य गुरोः प्रशंसा आत्मगुणप्रकाशनम् । आदिशब्देन तत्कैङ्कर्य्यमुच्यते । तदेव शीलं यस्य सः । तस्याचार्यस्य वस्तु वसनाभरणादिरूपं, वास्तु ग्रहं तदादिके वस्तुनि प्रचुरबहुमतिरतिशयितविश्वासः । गुणवति गुणाढ्ये शिष्ये विनियोगं कर्त्तुं संप्रदायं गोपयन् रक्षयन् । कृतविद् आचार्यकृतोपकारज्ञः । अनघा निष्पापा वृत्तिर्व्यापारो यस्त

सः । किम्वा निधानं न विन्देन्न प्राप्नुयात् । भगवद्भागवताचार्यमुखोल्लासरूपं फलं प्राप्नोतीत्यर्थः ।। ६५ ।।

अथ शिष्येणाचार्य्यो देवतात्वेन पूज्य इत्याह—

अध्यासीनतुरङ्गवक्त्रविलसज्जिह्वाग्रसिंहासनात्
आचार्य्यादिह देवतां समधिकामन्यान्न मन्यामहे ।
यस्यासौ भजते कदाचिदजहद्भूमा स्वयं भूमिकां
मग्नानां भविनां भवार्णवसमुत्ताराय नारायणः ।। ६६ ।।

इह अध्यासीनतुरङ्गवक्त्रविलसज्जिह्वाग्रसिंहासनादाचार्य्यादन्यां देवतां समधिकां न मन्यामहे । यस्य भूमिकामसौ नारायणो मग्नानां भविनां भवार्णव-समुत्ताराय स्वयमजहद्भूमा सन् कदाचिद्भजत इत्यन्वयः ।।

अध्येति ।। अध्यासीनेन नित्यवासिना तुरङ्गवक्त्रेण विलसत्प्रकाशमानं जिह्वाग्रमेव सिंहासनं यस्य तस्मादाचार्य्यात् । समधिकाम् अन्यां देवतां न मन्यामहे । असौ नारायणः स्वयमजहद्भूमा अत्यक्तवैभवस्सन् मग्नानाम् अनादिकर्मनिमग्नानाम्, अत एव भविनां संसारिणां भवार्णवात्संसारसमुद्रादुत्ताराय आचार्य्यस्य भूमिकां वेषं कदाचिच्चेतनसुकृतपरिपाकदशायां भजते । अत्र ''साक्षान्नारायणो देवः'' 'आचार्य्यः स हरिः साक्षात्' इत्यादिप्रमाणान्यनु-सन्धेयानि ।। ६६ ।।

(निगमनाधिकारः)

करबदरितविश्वः कश्चिदाचार्य्यदृष्ट्या
मुषितनिखिलमोहो मूलमन्त्रादिभोगः ।
सगुणविषयसिद्धौसम्प्रदायं प्रयच्छन्
सुचरितसिलहारी सूरिवृन्दाभिनन्द्यः ।। ६७ ।।

आचार्य्यदृष्ट्या मुषितनिखिलमोहो करबदरितविश्वो मूलमन्त्रादिभोगः

सगुणविषयसिद्धौ सम्प्रदायं प्रयच्छन् सुचरितसिलहारी कश्चित्सूरिवृन्दाभिनन्द्य इत्यन्वयः ।।

करेति ।। आचार्य्यदृष्ट्याऽऽचार्य्यकटाक्षेण निराकृतः निखिलमोहो यस्य सः । करेबदरितं बदरफलवद्विशदीकृतं विश्वं यस्य सः । मूलमन्त्र आदिर्ययोर्द्वयचरमश्लोकयोस्तदर्थानुभवभोगो यस्य सः । सगुणस्याऽऽत्मगुणोपेतस्य विषयस्य शिष्यस्य सिद्धौ सत्यां सम्प्रदायं प्रयच्छन् । सुचरितं समाश्रयणोत्तरकालीनवृत्तिः सैव सिलम् अयाचितोपनतं तद्दृहरतीति शिलहारी । अनेन शिलहारिवृत्तिश्च सूचिता । तादृशः कश्चिदस्ति चेत् स सूरिवृन्दैरभिनन्द्यो भवति ।। ६७ ।।

निर्विष्टं यतिसार्वभौमवचसामावृत्तिभिर्य्यौवनं
निर्धूतेतरपारतन्त्र्यनिरया नीताः सुखं वासराः ।
अङ्गीकृत्य सतां प्रसत्तिमसतां गर्वोपि निर्वापितः
शेषायुष्यपि शेषिदम्पतिदयादीक्षामुदीक्षामहे ।। ६८ ।।

अस्माभिर्यतिसार्वभौमवचसामावृत्तिभिर्य्यौवनं निर्विष्टम् अत एव निर्धूतेतरपारतन्त्र्यनिरया वासराः सुखं नीताः, सतां प्रसत्तिमङ्गीकृत्य असतां गर्वोऽपि निर्वापितः एवञ्च शेषायुष्यपि शेषिदम्पतिदयादीक्षामुदीक्षामह इत्यन्वयः ।।

निर्वीति ।। यतिसार्वभौमवचसां यतिराजवचसामावृत्तिभिर्यौवनं निर्विष्टं गतं नतु विषयान्तरैः । वासरा निर्धूतो निराकृत इतरपारतन्त्र्यमेव निरयो नरकविशेषो येषान्ते तथा सन्तस्सुखं नीताः । सतां नाथयामुनमुनिप्रभृतीनां प्रसत्तिमनुग्रहमङ्गीकृत्य शिरसोदूह्य बाह्यकुदृष्टीनां गर्वोऽपि निर्वापितः । शेषायुष्यपि परिशिष्टे आयुष्याजीवनमिति यावत् । शेषिणोरुभयविभूतिशेषिणोः दम्पत्योः श्रीश्रीनिवासयोर्दयादीक्षां दयया कृतां मोक्षयिष्यामीति सङ्कल्परूपां दीक्षामुदीक्षामहे प्रेक्षमाणा भवामः ।। ६८ ।।

अथ स्वकीयग्रन्थस्य सात्विकेषूपयोगं दर्शयति—

स्तोतुं निन्दितुमस्मदुक्तिमथवा सोढुं समूढं जगत्
किन्नश्छिन्नमनन्त-चिन्तनरसे सुस्थे परं तस्थुषाम् ।
शिष्याः शिक्षितबुद्धयश्श्रुतिपथे येषां वयं ये चनः
तत्सन्तोषसमर्पणक्षममिदं साडम्बरैः किम्परैः ।। ६९ ।।

जगदस्मदुक्तिं स्तोतुमथवा निन्दितुं सोढुम् समूढं सुस्थेऽनन्तचिन्तनरसे परं तस्थुषां नः किं छिन्नम् , श्रुतिपथे शिक्षितबुद्धयोवयं येषां शिष्याः ये च नः । इदं तत्सन्तोषसमर्पणे क्षमम् , साडम्बरैः परैः किमित्यन्वयः ।।

स्तोतुमिति ।। जगदस्मदुक्तिं स्तोतुं निन्दितुं सोढुमुपेक्षितुं समूढमसमर्थं सामर्थ्यरहितं भवति, सुस्थे सुस्थिरे केनाप्यप्रकम्प्ये अनन्तस्य ब्रह्मणश्चिन्तनं विचारस्तदात्मके रसे भोग्यवस्तुनि परं तस्थुषां नियमेन तिष्ठतां नः तावता किं छिन्नम् । श्रुतिपथे वेदमार्गे शिक्षितबुद्धयो वयं येषां शिष्या ये च नश्शिष्याः । इदमस्मदुक्तं तेषां सन्तोषसमर्पणे क्षमं भविष्यति । साडम्बरैः कुतर्कवादिभिः परैः किम्प्रयोजनमिति यावत् ।। ६९ ।।

उक्तमेवार्थं विविच्य दर्शयति—

आस्तिक्यवान्निशितबुद्धिरनभ्यसूयुः
सत्सम्प्रदायपरिशुद्धमनास्सदर्थः ।
सङ्केतभीतिरहितस्सतृणेष्वसक्तः
सद्वर्त्तनीमनुविधास्यति शाश्वतीं नः ।। ७० ।।

एवम्भूतः पुरुषः शाश्वतीन्नः सद्वर्त्तनीमनुविधास्यतीत्यन्वयः ।।

आस्तीति ।। आस्तिक्यवान् - शास्त्रविश्वासशाली निशितबुद्धिः श्रुतार्थ-धारणशक्तोऽनभ्यसूयुः गुणदोषाविष्करणरहितः सतां श्रुतिस्मृत्यविरोधिनां सम्प्रदायेन

परिशुद्धमनाः निःसंशयहृदयस्सदर्थो सद्भ्योऽर्थविशेषं जिज्ञासुः सङ्केतभीत्या रहितस्तृणेषु निस्सारग्रन्थेष्वसक्तः पुरुषः यः सनः शाश्वतीमविच्छिन्नसम्प्रदायां सद्वर्त्तनीं सन्मार्गमनुविधास्यतीति सर्वं समञ्जसम् ।। ७० ।।

रहस्यत्रयसारोऽयं वेङ्कटेशविपश्चिता ।
शरण्यदम्पतिविदां सम्मतः समगृह्यत ।।

इति श्रीवेदान्ताचार्यकृतिष्वधिकारसंग्रहः ।।
ओं नमः श्रीबालमुकुन्दभगवत्पादेभ्यः ।।

श्रीरस्तु

ओं शान्तिः । शान्तिः । शान्तिः ।।

श्री:

श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नम: ।।

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரய ஸாரம்

அதிகாரங்களின் கடைசிப் பாசுரங்கள்

(பாசுரம் 1-முதல் 56-வரை)

குரு பரம்பராஸாரம்

பொய்கைமுனி பூதத்தார் பேயாழ்வார்தண்
 பொருநல்வருங் குருகேசன் விட்டுசித்தன்
துய்யகுலசேகரன் நம் பாணநாதன்
 தொண்டரடிப்பொடி மழிசைவந்த சோதி
வையமெலாம் மறைவிளங்க வாள்வேலேந்தும்
 மங்கையர்கோ னென்றிவர்கள் மகிழ்ந்து பாடும்
செய்யதமிழ் மாலைகள் நாம் தெளிய வோதித்
 தெளியாத மறைநிலங்கள் தெளிகின்ரேமே. 1

இன்பத்தி லிறைஞ்சுதலி லிசையும் பேற்றில்
 இகழாத பல்லுறவி லிராகம் மாற்றில்
தன்பற்றில் வினைவிலக்கில் தகவோக்கத்தில்
 தத்துவத்தை யுணர்த்துதலில் தன்மை யாக்கில்
அன்பர்க்கே யவதரிக்கு மாயன்நிற்க
 அருமறைகள் தமிழ்செய்தான் தாளே கொண்டு
துன்பற்ற மதுரகவி தோன்றக் காட்டும்
 தொல்வழியே நல்வழிகள் துணிவார்கட்கே. 2

என்னுயிர்தந் தளித்தவரைச் சரணம் புக்கி
 யானடைவே யவர்குருக்கள் நிரைவணங்கிப்
பின்னருளாற் பெரும்பூதூர் வந்த வள்ளல்
 பெரியநம்பி யாளவந்தார் மணக்கால் நம்பி
நன்னெறியை யவர்க்குரைத்த உய்யக்கொண்டார்
 நாதமுனி சடகோபன் சேனைநாதன்
இன்னமுதத் திருமகளென் றிவரை முன்னிட்
 டெம்பெருமான் திருவடிக ளடைகின்றேனே. 3

ஆரண நூல்வழிச் செவ்வை யழித்திடு மைதுகர்க்கோர்
வாரணமாயவர் வாதக் கதலி கள் மாய்த்தபிரான்
ஏரணி கீர்த்தி யிராமானுசமுனி யின்னுரைசேர்
சீரணி சிந்தையிஞேஞ்சிந்தியோமினித் தீவினையே. 4

நீளவந்தின்று விதிவகையால் நினைவொன்றிய நாம்
மீளவந்தின்னும் வினையுடம்பொன்றி விழுந்துழலாது
ஆளவந்தாரெனவென்றருள் தந்து விளங்கிய சீர்
ஆளவந்தாரடியோம் படியோமினியல்வழக்கே. 5

காளம் வலம்புரி யன்னநற்கா தலடியவர்க்குத்
தாளம் வழங்கித் தமிழ்மறை யின்னிசைதந்தவள்ளல்
மூளுந்தவநெறிமூட்டிய நாதமுனிகழலே
நாளுந்தொழுதெழுவோம் நமக்கார் நிகர் நானிலத்தே. 6

உபோத்காதாதிகாரம்

ஆளுமடைக்கலமென் றெமையம்புயத்தாள் கணவன்
தாளிணைசேர்ந்தெமக்குமவைதந்த தகவுடையார்
மூளுமிருட்கள் விள முயன்றோதிய மூன்றினுள்ளம்
நாளுமுகக்கவிங்கே நமக்கோர்விதி வாய்க்கின்றதே. 7

திருவுடன் வந்த செழுமணிபோல் திருமாலிதயம்
மருவிடமென்ன மலரடிசூடும் வகைபெறுநாம்
கருவுடன்வந்த கடுவினையாற்றில் விழுந்தொழுகாது
அருவுடனைந்தறிவா ரருள்செய்ய வமைந்தனரே. 8

ஸாரநிஷ்கர்ஷாதிகாரம்

அமையாவிவையெனு மாசையினுலறுமூன்றுலகிற்
சுமையான கல்விகள் சூழவந்தாலுந்தொகையிவையென்று
இமையாவிமையவரேத்திய வெட்டிரண்டெண்ணிய நம்
சமயாசிரியர் சதிர்க்குந்தனிநிலை தந்தனரே. 9

ப்ரதாநப்ரதிதந்த்ராதிகாரம்

நிலைதந்த தாரகனாய் நியமிக்குமிறைவனுமாய்
இலதொன்றெனாவகையெல்லாந்தனதெனுமெந்தையுமாய்த்
துலையொன்றிலையென நின்ற துழாய் முடியானுடம்பாய்
விலையின்றி நாமடியோமெனும் வேதியர் மெய்ப்பொருளே. 10

அர்த்தபஞ்சகாதிகாரம்

பொருளொன்றென நின்ற பூமகள் நாதனவனடி சேர்ந்து
அருளொன்றுமன்பனவன் கொளுபாயமமைந்த பயன்
மருளொன்றிய வினைவல்விலங்கென்றிவையைந்தறிவார்
இருளொன்றிலாவகை யெம்மனந்தேறவியம்பினரே. 11

தத்துவத்ரயசிந்தநாதிகாரம்

புருடன் மணிவரமாகப் பொன்ருமூலப்
பிரகிருதிமறுவாக மான்றண்டாகத்
தெருள்மருள்வாள்மறைவாக வாங்காரங்கள்
சார்ங்கஞ்சங்காக மனந்திகிரியாக
இருடிகங்களீரைந்துஞ் சரங்களாக
இருபூதமாலை வனமாலையாக
கருடனுருவாமறையின் பொருளாங் கண்ணன்
கரிகிரிமேல் நின்றனைத்துங் காக்கின்ருனே. 12

தேறவியம்பினர் சித்துமசித்துமிறையுமென
வேறுபடும் வியன்றத்துவமூன்றும் வினையுடம்பில்
கூறுபடுங் கொடுமோகமுந் தானிறையாங்குறிப்பும்
மாற நினைந்தருளால் மறைநூல்தந்த வாதியரே. 13

பரதேவதாபாரமார்த்யாதிகாரம்

வாதியர்மன்னுந் தருக்கச்செருக்கின் மறைகுலையச்
சாதுசனங்களடங்க நடுங்கத் தனித்தனியே
ஆதியெனுவகை யாரணதேசிகர் சாற்றினர் நம்
போதமருந் திருமாதுடனின்ற புராணனையே. 14

முமுக்ஷுத்வாதிகாரம்

நின்றபுராணனடியிணை யேந்து நெடும்பயனும்
பொன்றுதலே நிலையென்றிடப் பொங்கும் பவக்கடலும்
நன்றிது தீயதிதென்று நவின்றவர் நல்லருளால்
வென்று புலன்களை வீடினை வேண்டும் பெரும்பயனே. 15

அதிகாரிவிபாகாதிகாரம்

வேண்டும் பெரும்பயன் வீடென்றறிந்து விதிவகையால்
நீண்டுங்குறுகியுநிற்கு நிலைகளுக்கேற்குமன்பர்
மூண்டொன்றில் மூலவினைமாற்றுதலின் முகுந்தனடி
பூண்டன்றி மற்ருேர்புகலொன்றிலையென நின்றனரே. 16

உபாயவிபாகாதிகாரம்

நின்றநிலைக்குறநிற்குங் கருமமும்நேர்மதியால்
நன்றென நாடிய ஞானமுநல்குமுட்கண்ணுடையார்
ஒன்றியபத்தியுமொன்றுமிலாவிரைவார்க்கருளால்
அன்று பயன்றருமாறுமறிந்தவரந்தணரே. 17

ப்ரபத்தியோக்யாதிகாரம்

அந்தணரந்தியரெல்லையினின்றவனைத்துலகம்
நொந்தவரே முதலாக நுடங்கியனன்னியராய்
வந்தடையும் வகை வன்தகவேந்தி வருத்திய நம்
அந்தமிலாதியை யன்பரறிந்தறிவித்தனரே. 18

பரிகரவிபாகாரதிகாரம்

அறிவித்தனரன்பரையம்பறையுமுபாயமில்லாத்
துறவித்துனியிற்றுணையாம் பரனை வரிக்கும்வகை
உறவித்தனையின்றியொத்தாரென நின்ற வும்பரை நாம்
பிறவித்துயர் செகுப்பீரென்றிரக்கும் பிழையறவே. 19

ஸாங்கப்ரபதநாதிகாரம்

அறவே பரமென்றடைக்கலம் வைத்தனரன்று நம்மைப்
பெறவே கருதிப் பெருந்தகவுற்ற பிரானடிக்கீழ்
உறவேயிவனுயிர்காக்கின்ற வோருயிருண்மையை நீ
மறவேலென நம்மறைமுடிசூடிய மன்னவரே. 20

க்ருதக்ருத்யாதிகாரம்

மன்னவர் விண்ணவர் வானேரிறையொன்றும் வான்கருத்தோர்
அன்னவர் வேள்வி யனைத்து முடித்தன ரன்புடையார்க்கு
என்னவரந்தரவென்ற நம்மத்திகிரித்திருமால்
முன்னம் வருத்தி யடைக்கலங்கொண்ட நம்முக்கியரே. 21

ஸ்வநிஷ்டாபிஜ்ஞாநாதிகாரம்

முக்கியமந்திரங்காட்டிய மூன்றினிலையுடையார்
தக்கவையன்றித் தகாதவையொன்றுந் தமக்கிசையார்
இக்கருமங்களெமக்குளவென்னுமிலக்கணத்தால்
மிக்கவுணர்த்தியர் மேதினிமேவிய விண்ணவரே. 22

உத்தரக்ருத்யாதிகாரம்

விண்ணவர் வேண்டி விலக்கின்றி மேவுமடிமையெல்லாம்
மண்ணுலகத்தில் மகிழ்ந் தடைகின்றனர் வண்டுவரைக்
கண்ணனடைக்கலங்கொள்ள கடன்கள் கழற்றிய நம்
பண்ணமருந்தமிழ்வேதமறிந்த பகவர்களே. 23

புருஷார்த்தகாஷ்டாதிகாரம்

வேதமறிந்த பகவர் வியக்க விளங்கிய சீர்
நாதன் வகுத்த வகை பெறுநாமவனல்லடியார்க்கு

ஆதரமிக்க வடிமை யிசைந்தழியாமறைநூல்
நீதி நிறுத்த நிலைகுலையாவகை நின்றனமே. 24

சாஸ்த்ரீயநியமநாதிகாரம்

நின்றன மன்புடைவானோர் நிலையில் நிலமளந்தான்
நன்றிது தீயதிதென்று நடத்திய நான்மறையால்
இன்று நமக்கிரவாதலி லிம்மதி யின்னிலவே
அன்றி யடிக்கடி யாரிருள்தீர்க்க வடியுளதே. 25

அபராதபரிஹாராதிகாரம்

உளதான வல்வினைக்குள்ளம் வெருவி யுலகளந்த
வளர்தாமரையிணை வன்சரணுக வரித்தவர் தாம்
களைதானென வெழுங் கன்மந் துறப்பர் துறந்திடிலும்
இளைதா நிலை செக வெங்கள்பிரானருள்தேனெழுமே. 26

ஸ்தாநவிசேஷாதிகாரம்

ஆராதவருளமுதம் பொதிந்த கோயில்
அம்புயத்தோ னயோத்திமன்னற் களித்தகோயில்
தோலாத தனிவீரன் ரெழுதகோயில்
துணையான வீடணற்குத் துணையாங்கோயில்
சேராத பயனெல்லாஞ் சேர்க்குங்கோயில்
செழுமறையின் முதலெழுத்துச் சேர்ந்தகோயில்
தீராத வினையனைத்துந் தீர்க்குங்கோயில்
திருவரங்கமெனத்திகழுங்கோயில்தானே. 27

கண்ணனடியிணை யெமக்குக் காட்டும் வெற்புக்
கடுவினையரிருவினையும் கடியும் வெற்புத்
திண்ணமிது வீடென்னத் திகழும் வெற்புத்
தெளிந்த பெருந்தீர்த்தங்கள் செறிந்தவெற்புப்
புண்ணியத்தின் புகலிதென்னப் புகழும் வெற்புப்
பொன்னுலகிற் போகமெல்லாம் புணர்க்கும் வெற்பு
விண்ணவரு மண்ணவரும் விரும்பும் வெற்பு
வேங்கடவெற்பென விளங்கும் வேதவெற்பே. 28

உத்தமவமர்த்தலமமைத்ததோரெழிற்றனுவினுய்த்த கணையால்
அத்திரவரக்கன்முடிபத்துமொருகொத்தென வுதிர்த்த திறலோன்
மத்துறுமிகுத்த தயிர்மொய்த்தவெணெய் வைத்ததுணுமத்தனிடமாம்
அத்திகிரிபத்தர்வினை தொத்தறவறுக்கு மணியத்திகிரியே. 29

தேனார் கமலத் திருமகள் நாதன் றிகழ்ந்துறையும்
வானாடுகந்தவர் வையத்திருப்பிடம் வன்றருமக்
கானாரிமயமுங் கங்கையும் காவிரியுங் கடலும்
நானாநகரமு நாகமுங் கூடிய நன்னிலமே. 30

நிர்யாணாதிகாரம்

நன்னிலமாமது நற்பகலாமது நன்னிமித்தம்
என்னலுமாமதியாதானுமா மங்கடியவர்க்கு
மின்னிலைமேனி விடும்பயணத்து விலக்கிலதோர்
நன்னிலையா நடு நாடிவழிக்கு நடைபெறவே. 31

கதிவிசேஷாதிகாரம்

நடைபெற வங்கிபகலொளி நாளுத்தராயணமாண்டு
இடைவருகாற்றிரவி யிரவின்பதி மின்வருணன்
குடையுடைவானவர்கோன் பிரசாபதி யென்றிவரால்
இடையிடை போகங்களெய்தி யெழிற்பதமேறுவரே. 32

பரிபூர்ணப்ரஹ்மாநுபவாதிகாரம்

ஏறி எழிற்பத மெல்லாவுயிர்க்கு மிதமுகக்கும்
நாறுதுழாய் முடி நாதனை நண்ணி யடிமையில்நம்
கூறுகவர்ந்து குருக்கள் குழாங்கள் குரைகழற் கீழ்
மாறுதலின்றி மகிழ்ந்தெழும்போகத்து மன்னுவமே. 33

ஸித்தோபாயசோதநாதிகாரம்

மன்னுமனைத்துறவாய் மருண்மாற்றருளாழியுமாய்த்
தன்னினைவாலனைத்துந் தரித்தோங்குந்தனியிறையாய்
இன்னமுதத்தமுதாலிரங்குந் திருநாரணனே
மன்னியவன்சரண் மற்றோர் பற்றின்றி வரிப்பவர்க்கே. 34

ஸாத்யோபாயசோதநாதிகாரம்

வரிக்கின்றனன் பரன் யாவரையென்னு மறையதனில்
வரிக்கின்றதுங்குறியொன்றால் வினையரையாதலினும்
உரைக்கின்ற நன்னெறியோரும்படிகளிலோர்ந்துலகம்
தரிக்கின்ற தாரகனார் தகவால்தரிக்கின்றனமே. 35

ப்ரபாவவ்யவஸ்தாதிகாரம்

தகவாற்றரிக்கின்ற தன்னடியார்களைத் தன்றிறத்தில்
மிகவாதரஞ்செய்யுமெய்யருள் வித்தகன் மெய்யுரையின்

அகவாயறிந்தவராரணநீதிநெறிகுலைதல்
உகவாரெனவெங்கள் தேசிகருண்மையுரைத்தனரே. 36

ப்ரபாவ ரக்ஷாதிகாரம்

உண்மையுரைக்குமறைகளிலோங்கியவுத்தமனூர்
வண்மையளப்பரிதாதலின் வந்து கழல் பணிவார்
தண்மை கிடக்கத்தரமளவென்ற வியப்பிலதாம்
உண்மையுரைத்தனரோரந்தவிரவுயர்ந்தனரே. 37

மூலமந்த்ராதிகாரம்

எட்டுமாமூர்த்தியெண் கண்ணனெண்டிக்
கெட்டிறை யெண்பிரகிருதி
எட்டுமா வரைகளின்ற வெண்குணத்தோ
னெட்டெணு மெண்குணமதியோர்க்கு
எட்டுமாமல ரெண்சித்தி யெண்பத்தி
யெட்டுயோகாங்கமெண்செல்வம்
எட்டுமாகுண மெட்டெட்டெணுங்கலை
யெட்டிரத மேலனவு மெட்டினவே. 38

உயர்ந்த நங்காவலனல்லார்க்குரிமை துறந்துயிராய்
மயர்ந்தமை தீர்ந்துமற்றோர் வழியின்றி யடைக்கலமாய்ப்
பயந்தவன் நாரணன் பாதங்கள் சேர்ந்த பழவடியார்
நயந்த குற்றேவலெல்லா நாடு நன் மனு வோதினமே. 39

த்வயாதிகாரம்

ஓதுமிரண்டையிசை த்தருளாலுதவுந்திருமால்
பாதமிரண்டுஞ்சரணெனப்பற்றி நம் பங்கயத்தாள்
நாதனை நண்ணி நலந்திகழ் நாட்டிலடிமையெல்லாம்
கோதிலுணர்த்தியுடன் கொள்ளுமாறு குறித்தனமே. 40

சரமசுலோகாதிகாரம்

ஒண்டொடியாள் திருமகளுந்தானுமாகி
யொருநினைவா லீன்ற வுயிரெல்லாமுய்ய
வண்டுவரைநகர் வாழ வசுதேவற்காய்
மன்னவற்குத் தேர்ப்பாகனாகி நின்ற
தண்டுளவமலர்மார்பன் றானே சொன்ன
தனித்தருமந்தானெமக்காய்த் தன்னையென்றுங்
கண்டு களித்தடிசூட விலக்காய் நின்ற
கண்புதையல் விளையாட்டைக்கழிக்கின்றானே. 41

மூண்டாலு மரியதனின் முயலவேண்டா
முன்னமதிலாசைதனை விடுகை திண்மை
வேண்டாது சரணநெறி வேறோர் கூட்டு
வேண்டிலயனத்திரம்போல வெள்கி நிற்கும்
நீண்டாகுநிறைமதியோர் நெறியிற்கூடா
நின்றனிமை துணையாக வென்றன் பாதம்
பூண்டாலுன்பிழைகளெல்லாம்பொறுப்பனென்ற
புண்ணியனார் புகழனைத்தும் புகழுவோமே. 42

சாதனமு நற்பயனு நானே யாவன்
சாதகனு மென்வயமா யென்னைப் பற்றும்
சாதனமுஞ் சரணநெறி யன்றுமக்குச்
சாதனங்களிந் நிலைக்கோரிடையினில்லா
வேதனைசேர் வேறங்கமிதனில் வேண்டா
வேறெல்லாநிற்குநிலை நானே நிற்பன்
தூதனுமா நாதனுமா மென்னைப் பற்றிச்
சோகந்தீரென வுரைத்தான் சூழ்கின்றானே. 43

தன்னினைவில்விலக்கின்றித் தன்னை நண்ணார்
நினைவனைத்துந் தான்விளைத்தும் விலக்குநாதன்
என்னினைவை யிப்பவத்தி லின்று மாற்றி
யிணையடிக்கீ ழடைக்கலமென்றெம்மைவைத்து
முன்னினைவால் யாம் முயன்ற வினையால் வந்த
முனிவயர்ந்து முத்திதர முன்னே தோன்றி
நன்னினைவானுமிசையுங் காலமின்றோ
நாளையோவென்று நகை செய்கின்றானே. 44

குறிப்புடன் மேவுந் தருமங்களின்றியக்கோவலனார்
வெறித்துளவக்கழல் மெய்யரணென்று விரைந்தடைந்து
பிறித்த வினைத்திரள் பின்தொடராவகை யப்பெரியோர்
மறிப்புடை மன்னருள் வாசகத்தால் மருளற்றனமே 45

ஆசார்யக்ருத்யாதிகாரம்

பாட்டுக்குரிய பழையவர் மூவரைப் பண்டொருகால்
மாட்டுக்கருள் தருமாயன் மலிந்து வருத்துதால்
நாட்டுக்கிருள் செக நான்மறையந்தி நடைவிளங்க
வீட்டுக்கிடைகழிக்கே வெளிகாட்டு மம் மெய்விளக்கே 46

மருளற்ற தேசிகர் வானுகப்பாலிந்த வையமெல்லாம்
இருளற் றிறைவ னிணையடி பூண்டுய வெண்ணுதலால்
தெருளுற்ற செந்தொழிற்செல்வம் பெருகிச் சிறந்தவர்பால்
அருளுற்ற சிந்தையினு லழியா விளக்கேற்றினரே. 47

சிஷ்யக்ருத்யாதிகாரம்

ஏற்றி மனத்தெழில் ஞானவிளக்கை யிருளனைத்தும்
மாற்றினவர்க்கொரு கைம்மாறு மாயனுங் காணகில்லான்
போற்றியுகப்பதும் புந்தியிற்கொள்வதும் பொங்குபுகழ்
சாற்றி வளர்ப்பதுஞ்சற்றல்லவோமுன்னம் பெற்றதற்கே. 48

நிகமநாதிகாரம்

உறுசகடமுடையவொருகாலுற்றுணர்ந்தன
உடன்மருதமொடியவொருபோதிற்றவழ்ந்தன
உறிதடவுமளவி லுர லூடுற்று நின்றன
உறுநெறியோர் தருமன்விடு தூதுக்குகந்தன
மறநெறியர் முறியபிருதானத்துவந்தன
மலர்மகள் கைவருடமலர்போதிற்சிவந்தன
மறுபிறவியறுமுனிவர் மாலுக்கியைந்தன
மனுமுறையில் வருவதோர் விமானத்துறைந்தன
அறமுடை விசயனமர் தேரிற்றிகழ்ந்தன
அடலுரகபட மடியவாடிக் கடிந்தன
அறுசமய மறிவரிய தானத்தமர்ந்தன்
அணிகுருகை நகர்முனிவர் நாவுக்கமைந்தன
வெறியுடைய துளவமலர் வீறுக்கணிந்தன
விமுகரியொர் குமரனென மேவிச்சிறந்தன
விறலசுரர் படையடைய வீயத்துரந்தன
விடலரிய பெரியபெருமாள் மென்பதங்களே. 49

முன்பெற்ற ஞானமுமோகந்துறக்கலுமூன்றுரையில்
தன்பற்ற தன்மையுந் தாழ்ந்தவர்க்கீயுந் தனித்தகவும்
மன்பற்றி நின்றவகை யுரைக்கின்ற மறையவர்பால்
சின்பற்றியென்பயன் சீரறிவோர்க்கிவை செப்பினமே. 50

செப்பச்செவிக்கமுதென்னத்திகழுஞ்செழுங்குணத்துத்
தப்பற்றவருக்குத் தாமேயுகந்து தருந்தகவால்
ஒப்பற்ற நான்மறையுள்ளக்கருத்திலுறைத்துரைத்த
முப்பத்திரண்டிவை முத்தமிழ்சேர்ந்தமொழித்திருவே. 51

மறையுரைக்கும் பொருளெல்லாம் மெய்யென்றுரோர்வார்
மன்னிய கூர்மதியுடையார் வண்குணத்தில்
குறையுரைக்க நினைவில்லார் குருக்கள்தம்பால்
கோதற்ற மனம் பெற்றுர் கொள்வார் நம்மைச்
சிறைவளர்க்குஞ் சிலமாந்தர் சங்கேதத்தால்
சிதையாத திண்மதியோர் தெரிந்ததோரார்
பொறைநிலத்தில் மிகும் புனிதர் காட்டுமெங்கள்
பொன்றுத நன்னெறியிற் புகுதுவாரே. 52

இதுவழி யின்னமுதென்றவரின் புலன் வேறிடுவார்
இதுவழியா மலவென்றறிவா ரெங்கள் தேசிகரே
இதுவழியெய்துக வென்றுகப்பா லெம் பிழைபொறுப்பார்
இதுவழியாமறையோரருளால் யாமிசைந்தனமே. 53

எட்டுமிரண்டு மறியாதவெம்மை யிவையறிவித்து
எட்டவொண்ணுத விடந்தரு மெங்களம்மாதவனுர்
முட்டவினைத்திரள்மாள முயன்றிடு மஞ்சலென்றுர்
கட்டெழில் வாசகத்தாற் கலங்காநிலை பெற்றனமே. 54

வானுளமர்ந்தவருக்கும் வருந்தவருநிலைகள்
தானுளனாயுகக்குந்தர மிங்கு நமக்குளதே
கூனுள நெஞ்சுகளாற் குற்றமெண்ணியிகழ்ந்திடினும்
தேனுளபாதமலர்த் திருமாலுக்குத் தித்திக்குமே. 55

வெள்ளைப்பரிமுகர் தேசிகராய் விரகா லடியோம்
உள்ளத்தெழுதிய தோலையிலிட்டனம் யாமிதற்கென்
கொள்ளத் துணியினுங் கோதென் றிகழினுங் கூர்மதியீர்!
எள்ளத்தனை யுகவா திகழாதெம் மெழில்மதியே. 56

।। श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः ।।

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ரங்க ராமாநுஜ மஹாதேசிகாய நம:

ஸ்ரீமதே வேதாந்த ராமாநுஜ மஹாதேசிகாய நம:

ஸ்ரீமதே கோபாலார்ய மஹாதேசிகாய நம:

ஸ்ரீமதே வேதாந்த ராமாநுஜ மஹாதேசிகாய நம:

ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேசிகாய நம:

அதிகார ஸங்கிரஹ பாசுரங்களின் உரை

குரு பரம்பராஸாரம்

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரய ஸாரத்தை ஒருவன் ஆசார்யனிடம் படிப்பதற்கு முன்னாலே குருபரம்பராஸாரம் என்கிற புஸ்தகத்தைப் படித்து, அதில் சொல்லிய ஸங்கதிகளைத் தெரிந்து கொண்டு, தன்னுடைய ஆசார்யன் முதலான ஆசார்யவரிசையை எம்பெருமான் வரையில் வணங்கி, ஸ்ரீமத் ரஹஸஸ்யத்ரய ஸாரத்தைப் படிக்கவேண்டுமென்று எண்ணி, ஸ்ரீ தேசிகன் இந்த புஸ்தகத்தை எழுதியிருக்கிறார்.

இதில் ஸ்ரீ தேசிகன், மங்களமாக வடமொழியில் ஒரு ச்லோகம் அருளிச் செய்து, அதிக மங்களத்திற்காக இரண்டு பாட்டுக்களை அருளிச் செய்கிறார்.

பொய்கைமுனி பூதத்தார் பேயாழ் வார்தண்
பொருநல்வருங் குருகேசன் விட்டு சித்தன்*
துய்யகுல சேகரனம் பாண நாதன்
தொண்டரடிப் பொடிமழிசை வந்த சோதி*
வையமெலா மறைவிளங்க வாள்வே லேந்து
மங்கையர்கோ னென்றிவர்கண் மகிழ்ந்து பாடும்*
செய்யதமிழ் மாலைகணாந் தெளிய வோதித்
தெளியாத மறைநிலங்க டெளிகின்றோமே. (1)

(பதவுரை.) பொய்கைமுனி, பூதத்தார், பேயாழ்வார், தண்-குளுமையான, பொருநல் - தாம்ரபர்ணி யென்னும் நதியின் கரையில், வரும் - அவதாரஞ் செய்த, குருகேசன் - குருகையென்னும் நகரத்திற்குத் தலைவரான நம்மாழ்வார், விட்டுசித்தன் - பெரியாழ்வார், துய்ய - பரிசுத்தமான மனதையுடைய, குல சேகரன், நம் பாணநாதன் - திருப்பாணாழ்வாராகிற நம்முடைய ஸ்வாமி,

தொண்டர் அடிப்பொடி, மழிசை - திருமழிசையில், வந்த - அவதாரஞ் செய்த, சோதி - ஜ்யோதிஸ்ஸான திருமழிசைப்பிரான், வையம் எல்லாம் - உலகத்தில் எங்கும், மறை - வேதங்களின் பொருள், விளங்க - நன்றாய்த் தெரியும்படி, வாள் - கத்தியையும், வேல் - வேல் என்கிற ஆயுதத்தையும், ஏந்தும் - ஏந்திக் கொண்டிருந்த, மங்கையர் மங்கையென்னும் நகரத்திலிருந்தவர்களுக்கு, கோன் - ஸ்வாமியான திருமங்கையாழ்வார், - என்று இவர்கள், மகிழ்ந்து - எம்பெரு மானை அநுபவித்து ஸந்தோஷப்பட்டு, பாடும் - அது உள்ளடங்காமல் பாடின, செய்ய - நல்ல, தமிழ்மாலைகள் - தமிழ்ப் பாட்டுக்களை, நாம், தெளிய - அதுவோ இதுவோ என்ற ஸந்தேஹமும், ஒன்றை வேறொன்றாக எண்ணுகிற மயக்கமுமில்லாமல், ஓதி - ஆசார்யர்களிடத்தில் படித்து, மறை - வேதத்தில், தெளியாத - அர்த்தம் இன்னதென்று தெரியாத, நிலங்கள் - இடங்களை, தெளிகின்றோம்.

(கருத்து.) பொய்கை முனி முதலான பத்து ஆழ்வார்களும் எம்பெரு மானை அநுபவித்து, அதினாலுண்டான ஆநந்தமானது உள்ளடங்காமல் தமிழ்ப் பாட்டுக்களைப் பாடினார்கள். அவைகள் படிக்கும்போதே வருத்த மில்லாமல் பொருளைத் தெரிவிக்கிறவைகளாகவும், பூமாலைகள் போல் எம்பெருமானுக்கு ஸந்தோஷத்தைக் கொடுப்பவைகளாகவும் இருக்கின்றன. அவைகளையும், அவைகளின் பொருள்களையும் நாம் ஒரு குருவினிடத்தில் நன்றாகப் படித்து, தெளிவாகப் பொருள் தெரியாத வேதத்திலுள்ள இடங் களைத் தெளிவாக அறிகின்றோம்.

குறிப்பு: - (1) தண் பொருநல் - குளுமையான தாம்ரபர்ணியைச் சொன்னதனாலே ஆழ்வாருடைய மனது மிகவும் ஈரமுள்ளது (இரக்கமுள்ளது) என்று காட்டப்படுகிறது. மேலும் கலியுகத்திலும் எம்பெருமானை உயர்ந்த புருஷார்த்தமாக எண்ணுகிறவர்கள் பிறக்கப் போகிறார்கள் என்றும், தமிழ்தேசத்தில் அப்படி அனேகம் பேர்கள் அவதரிப்பார்களென்றும் சொல்லி, அப்படி அவதாரம் பண்ணுகிற இடங்களை ஸ்ரீ பாகவதத்தில் சொல்லியிருக் கிறது. அந்த ஸங்கதியை நம்முடைய நினைவிற்குக் கொண்டு வருவதற்காக தாம்ரபர்ணியைச் சொன்னது.

(2) பெரிய ஆழ்வாரைச் சொன்னதினாலே இவர் திருமகளான ஸ்ரீ ஆண்டாளையும் சொன்னபடி.

(3) மந்திரிகள் சில ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களின் பேரில் குற்றம் சாட்டினபோது, அவர்கள் குற்றம்செய்திருக்க மாட்டார்கள் என்றும், பாம்பின் குடத்தில் நான்

கையிடுவேன் என்றும் குலசேகர ஆழ்வார் சொன்னதைக் கொண்டு, அவரை 'துய்ய' என்று விசேஷித்தது.

(4) திருப்பாணாழ்வாரைத் தோளில் ஏற்றிக்கொண்டு வரும்படி. ஒரு பிராம்மணனுக்கு ஸ்ரீ ரங்கநாதன் கட்டளையிட, அப்படியே அவர் அவரை எழுந்தருளப் பண்ணிக் கொண்டு கோவிலுக்குள் வந்தார். ஆகையாலே ஆழ்வாருக்கு முனிவாஹநன் என்று பெயர் வந்தது. ஸ்ரீ தேசிகனுக்கும் ஸ்ரீ ரங்கநாதன் வேதாந்தாசாரியர் என்று திருநாமம் சாற்றினார். இந்த ஸம்பந் தத்தைக் கொண்டு இந்த ஆழ்வாரை நம்முடைய நாதன் என்று சொன்னது.

(5) பெரும்புலியூரில் ஒருயாகம் நடக்கும் காலத்தில், தன்னைப் பரம் ஜ்யோதிஸ்ஸான எம்பெருமானாகக் காட்டினதைக் கொண்டு திருமழிசை யாழ்வாரை சோதி என்று சொன்னது.

(6) திருமங்கையாழ்வார், வாளையும் வில்லையும் கையில் வைத்துக் கொண்டு வழிப்பறி செய்து கிடைத்த பொருளைக் கொண்டு பிராம்மண போஜநம் செய்துவந்தார். அப்போது ஸ்ரீ ரங்கநாதன் திருவாலியில் கல்யாணம் செய்து கொண்டு பிராட்டியுடன் திருநகரிக்கு எழுந்தருளும்போது அவருடைய எல்லா திருவாபரணங்களையும் பறித்துக் கொண்டார். எம்பெருமான் ஒரு வியா ஜத்தைக் கொண்டு அவருக்குத் திருமந்திரத்தை உபதேசிக்க, அவருக்கு ஞானம் பிறந்து வேதத்தின் அர்த்தங்களை எல்லாம் பெரிய திருமொழி முதலான பிரபந்தங்களில் வெளியிட்டார். அவர் வாளையும் வேலையும் ஏந்தினது உலகத்தில் வேதத்தின் பொருள் நன்றாய் விளங்கும்படி ஆயிற்றென்று அவரைக் கொண்டாடின படி. சிஷ்யர்கள் குருவினிடம் ஸமித்து முதலான உபஹாரங் களைக் கொண்டு போவார்கள்; இவர் வாளையும் வேலையும் கொண்டு போனார். அவர்கள் தன் சக்திக்குத் தகுந்தபடி பொருளைக் குரு தக்ஷிணையாகக் கொடுப்பார்கள்; இவர் குருவினிடமிருந்து எல்லா ஸொத் தையும் பிடுங்கிக் கொண்டார். அவர்கள் குருவை வணங்கி உபதேசம் பெறுவார்கள்; இவர் எம்பெருமானை நிர்ப்பந்தம் செய்து உபதேசம் பெற்றார். அவர்கள் பெற்ற உபதேசம் அவர்களுக்கே உதவும்; இவர் பெற்ற உப தேசமானது உலகத்திற்கே உதவும் படியாயிற்று. இந்த ஆச்சர்யத்தை ஸ்ரீ தேசிகன் இங்கே வெளியிடுகிறார்.

(7) பராசரர் முதலான ரிஷிகள் செய்த புராணங்களைக்காட்டிலும் ஆழ்வார்களுடைய பிரபந்தங்களுக்கு ஒரு ஏற்றம் உண்டு. இவைகள் வேதத்தில் சொன்ன ரஹஸ்யமான பொருள்களை மிகவும் தெளிவாய்க் காட்டுகின்றன.

இவைகளைப் படிப்பதினால் எம்பெருமானிடத்தில் உடனே ப்ரீதி உண்டாகும். இந்த உபசாரத்தினால் ஸ்ரீ தேசிகன் ஆழ்வார்களை வணங்கினது.

இன்பத்தி லிறைஞ்சுதலி லிசையும் பேற்றி
லிகழாத பல்லுறவி லிராக மாற்றில்*
தன்பற்றில் வினைவிலக்கிற் றகவோக் கத்திற்
றத்துவத்தை யுணர்த்துதலிற் றன்மை யாக்கில்*
அன்பர்க்கே யவதரிக்கு மாய னிற்க
வருமைறகடமிழ்செய்தான் றாளே கொண்டு*
துன்பற்ற மதுரகவி தோன்றக் காட்டுந்
தொல்வழியே கல்வழிக டுணிவார் கட்கே. (2)

(ப-ரை) துன்பு - குற்றம், அற்ற - இல்லாதவரான, மதுரகவி, இன்பத்தில்- இனிமையாயிருப்பதில், இறைஞ்சுதலில்-ரக்ஷிக்கிறவனாக அடைவதில், இசையும் பேற்றில் - ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட லாபத்தில், (புருஷார்த்தத்தில்) இகழாத - விட்டுநீங்காத, பல் உறவில் - பலவிதமான - தாயாகவும், தகப்பனா கவும், குருவாகவும் இருக்கிற உறவுகளில், இராகம் மாற்றில் - கண்முதலிய இந்திரியங்களால் அநுபவிக்கக் கூடிய விஷயங்களிலுள்ள ஆசையை மாற்றுவதில் தன் பற்றில் - தன்னிடத்தில் பிடிப்பை யுண்டாக்குவதில், வினை விலக்கில் - முன் செய்த கர்மங்களைப் போக்குவதில், தகவு ஒக்கத்தில்- கருணையினுடைய உயர்த்தியில், தத்துவத்தை உணர்த்துதலில் - தத்துவத்தை (உண்மையான பொருள்களை) அறியும்படி செய்கையில், தன்மையாக்கில் - தன் ஸ்வபாவத்தை யுண்டாக்குகையில் - ஆகிய இந்தப்பத்து விஷயங்களில், அன்பர்க்கே - பக்தர்களுக்காகவே, அவதரிக்கும் - அவதாரஞ்செய்த, ஆயன் - கோபால உருவத்தைக் கொண்ட கிருஷ்ணன், நிற்க - இருக்கும் போது அவரை விட்டு விட்டு, அரு-அர்த்தம் அறியமுடியாத, மறைகள் - வேதத்தின் பொருள்களை, தமிழ் செய்தான் - தம்முடைய தமிழ்ப் பாட்டுக்களால் வெளியிட்ட நம்மாழ்வாருடைய, தாளே - திருவடிகளையே, கொண்டு அடைந்து, தோன்ற - உலகத்தாருக்குத் தோன்றும்படி, காட்டும் - காட்டின, தொல்வழியே - பழைய வழியே, துணிவார்கட்கு- தைரியமுடையவர்களுக்கு, நல்வழிகள் - நல்லவழிகள்.

(கருத்து.) மதுரகவியாழ்வார், அவதாரஞ் செய்து அக்காலத்திலிருந்த எம்பெருமானை விட்டு, பாட்டில் சொன்ன பத்து விஷயங்களில் ஆழ்வாரையே

யடைந்தார். இப்படி அவர் காட்டின வழியே முன்னோர்கள் நடந்த வழி. அதுவே விஷயங்களை ஜயித்து மோக்ஷம் பெறவேண்டுமென்று ஆசைப் படுகிறவர்கள் போக வேண்டிய வழி.

குறிப்பு, - (1) துன்பு - துன்பம், இந்த சொல்லானது, இங்கு துன்பத்துக்குக் காரணங்களான குற்றங்களைச் சொல்லுகிறது, அவைகளாவன: - ஒன்றை வேறொன்றாக நினைப்பது, மோசம் பண்ணுவது, தன்னைப் படித்தவனென்று எல்லாரும் கொண்டாட வேண்டுமென்றும், தனக்கு ஒரு லாபம் வேண்டு மென்றும், தன்னை யெல்லாரும் பூஜிக்க வேண்டும் என்றும் ஆசைப்படுவது, இவைகள் இவருக்கில்லாமையால் அவருடைய அநுஷ்டாநத்தை நாம் நம்பலாம் என்று கருத்து.

(2) இகழாத - இளப்பமென்று தள்ளாத என்று பொருள், அதின் காரிய மான விட்டுவடுவது இங்கே சொல்லப்படுகிறது.

(3) பழமையான வழி: - முன்னாலே இருந்த மைத்ரேயர் முதலான ருஷிகள் நடந்த வழி.

(4) இந்த ஆழ்வார் கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பு என்னும் பிரபந்தத்தில் ஒவ்வொரு பாட்டாலும் ஆழ்வார் தமக்குச் செய்த உபகாரத்தைச் சொல்லுகிறார். ஆழ்வாரே இவருக்கு இன்பமாய் இருந்தார். அந்த ஆநந்தாநுபவத்தை அடைவதற்கு அவரே உபாயம். அவரே இவர் ஒப்புக்கொண்ட புருஷார்த்தம். அவரே இவருக்கு எல்லாவிதமான உறவினர், அவரே இவருக்குள்ள விஷயங்களின் ஆசையைப் போக்கினார். அவரே இவரைத் தன்னிடம் வந்து சேரும்படி செய்தார். அவரே இவருடைய புண்ணியம்பாபமென்கிற இரண்டு விதங்களான கர்மங்களைப் போக்கினார். அவருடைய கருணைக்கு அள வில்லை. அவரே இவருக்குத் தன்னுடைய பிரபந்தங்களாலே அறிய வேண்டிய விஷயங்களை அறிவித்தார். அவரே ஜீவனுக்கு அடையவேண்டிய தன் மையை அடையும்படி செய்தார்.

(5) கர்மபந்தம் போகவேண்டுமென்று ஆசைப்படுகிறவர்கள் ஆசார்யனையே அடையவேண்டியது. அப்படிச் செய்யாமல் எம்பெரு மானையே அடைவதாலும், புஸ்தகங்களைப் பார்ப்பதாலும் ஒருவித பிரயோ ஜனமுமுண்டாகாது என்று இந்த ஆழ்வாருடைய அனுஷ்டானம் காட்டுகிறது.

இந்த பிரபந்தத்தில் சொல்லிய ஸங்கதிகள்: - (1.) ஒருவன் மோக்ஷம் வேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டால், ஒரு ஆசார்யனை அடையவேண்டியது.

(2.) ஆசார்யனையும் அவனுடைய ஆசாரியர்களையும் எம்பெருமான் வரையில் (உள்பட) ஒவ்வொருவர் பெயரைச் சொல்லி வணங்க வேண்டியது. (3.) எம்பெருமானே ஆசார்யஉருவம் கொண்டு அவதாரம் செய்திருக்கிறான் என்று தெரிந்து கொண்டு, அவரிடத்தில் எம்பெருமானிடத்தில் போல மிகுந்த பக்தியைச் செய்ய வேண்டியது. (4.) ஆசாரியனை எப்போதும் கொண்டாடி, எல்லாரும் அவனை அறியும்படி அவருடைய குணங்களைப் புலம்பும் படி யான பக்தியைச் சிஷ்யன் செய்ய வேண்டியது.

ஒருவன் ஆசார்யனை வணங்குகிற வழியைக் காட்டுவதற்காக ஒரு பாட்டை அருளிச் செய்கிறார்.

என்னுயிர்தந் தளித்தவரைச் சரணம் புக்கி
யானடைவே யவர்குருக்க ணிரைவணங்கிப்*
பின்னருளால் பெரும்பூதூர் வந்த வள்ளல்
பெரியநம்பி யாளவந்தார் மணக்கால் நம்பி*
நன்னெறியை யவர்க்குரைத்த வுய்யக் கொண்டார்
நாதமுனி சடகோபன் சேனை நாதன்*
இன்னமுதத் திருமகளென் றிவரை முன்னிட்
டெம்பெருமான் திருவடி ளடைகின்றேனே (3)

(ப.ரை) என் உயிர் - என் ஆத்மாவை, தந்து - கொடுத்து, அளித்தவரை- ரக்ஷித்த என்னுடைய ஆசார்யனை, சரணம்புக்கு- வணங்கி, யான் - நான், அவர் குருக்கள் நிறை - அவரது ஆசார்யர்களின் வரிசையை, வணங்கி, பின் - பின்பு, பெரும்பூதூர் ஸ்ரீ பெரும்பூதூரில், வந்த - அவதாரஞ்செய்த, வள்ளல் - உதார குணமுடைய ஸ்ரீ பாஷியகாரர், பெரியநம்பி, ஆளவந்தார், மணக்கால்நம்பி, நல் நெறியை - நல்ல வழியை, அதாவது பிரபத்தியை, அவர்க்கு - மணக்கால் நம்பிக்கு, உரைத்த - உபதேசம் செய்த, உய்யக்கொண்டார், நாதமுனி, சட கோபன், சேனைநாதன் - விஷ்வக்ஸேநர், இன் அமுதம் - இனிமையான அமுதம் போல் போக்யையான, திருமகள் - பெரியபிராட்டி, என்று இவர்களை, முன்னிட்டு - முன்னாலே வணங்கி, எம்பெருமான், திருவடிகள் - திருவடி களை, அடைகின்றேன்.

(கருத்து) இந்தப் பாட்டில் சொன்னபடி ஒருவன் தினந்தோறும் ஆசார்யர்களின் வரிசையை அனுஸந்தானம் பண்ணவேண்டியது. நான்

எம்பெருமானுக்காவே இருக்கிறவன் என்ற இந்த அர்த்தத்தை எனக்குத் தெரிவித்து என்னை ஒரு பொருளாகச் செய்து என்னை ரக்ஷித்த என்னுடைய அடுத்த ஆசாரியனையும், அவருடைய ஆசாரியர்கள் வரிசையையும், ஒருவர் பின்னால் ஒருவரை பிரீதியுடன் வணங்குகிறேன். இதன் பின்பு பெரும்பூதூரில் கிருபையினாலே வந்து அவதரித்த மஹோபகாரகனான ஸ்ரீ பாஷியகாரர், பெரியநம்பி, ஆளவந்தார், மணக்கால் நம்பி, உய்யக் கொண்டார், நாதமுனி, நம்மாழ்வார், சேனைமுதலியார், பிராட்டி இவர்களை வணங்கி, எம்பெரு மானை வணங்குகிறேன்.

குறிப்பு: - (1) நான் ஆசார்யனிடம் போவதற்கு முன்பு, எம்பெருமான் ஒருவன் இருக்கிறான் என்றும், நான் அவனுக்காகவே இருக்கிறேன் என்றும், ஆகையால் அவனுக்கு இஷ்டமான வேலைகளைச் செய்து அவனை ஸந்தோஷப் படுத்தவேண்டியது என்றும் அறியவில்லை. ஆகையினாலே அந்த காலத்தில் நான் இருந்தும் இல்லாதவனாகவே இருந்தேன். ஆசார்யனை அடைந்த பிறகு இந்த ஸங்கதிகளை அவருடைய உபதேசத்தால் தெரிந்து கொண்டு ஒரு வஸ்துவாக ஆனேன். இதைப் பாட்டில் என் உயிர் "தந்தளித் தவரை" என்று சொல்லியிருக்கிறது.

(2) ஸ்ரீபாஷியகாரர் அவதாரம் செய்ததற்கு முன்னாலே, எம்பெருமான் ஒருவன் இல்லை என்றும், வேறு தேவதைகளைப் பரதேவதை என்றும் வாதிகள் சொல்ல, நாம் அதை நம்பி இந்தப் பெரிய தனத்தை இழந்திருந்தோம். அவர் அவர்களுடைய குயுக்திகளைக் கண்டித்து, பிராட்டியும் எம்பெருமானுமாகிய மகாதனம் இருப்பதை நமக்குக் காட்டிக் கொடுத்தபடியால் இந்த உபகாரத்தை நினைத்து அவரை "வள்ளல்" என்று சொன்னது.

(3) நன்னெறி - பக்தியைக் காட்டிலும் பிரபத்தியானது அகிஞ்சநனான நமக்குத் தகுந்த மோக்ஷமார்க்கமென்று உய்யக் கொண்டார், மணக்கால் நம்பிக்கு உபதேசித்தார்.

(4) பிராட்டி இனிமையான அமிருதம் போல் எம்பெருமானுக்கும். போக்யையாய் இருக்கிறதைக் கொண்டு "இன்னமுதத் திருமகள்" என்று சொல்லிற்று.

நம்முடைய ஆசாரியர்களில் எம்பெருமானாரும், ஆளவந்தாரும், நாதமுனிகளும் மிகுந்த உபகாரம் செய்திருப்பதால், அவர்களைத் தனியே அநுஸந்தானம் செய்வதற்காக மூன்று பாட்டுக்களை அருளிச் செய்கிறார்.

ஆரண நூல்வழிச் செவ்வைய ழித்திடு மைதுகர்க்கோர்*
வாரண மாயவர் வாதக் கதலிகண் மாய்த்தபிரான்*
ஏரணி கீர்த்தி யிராமா னுசமுனி யின்னுரைசேர்*
சீரணி சிந்தையி னோஞ்சிந்தி யோமினித் தீவினையே. (4)

(ப-ரை,) ஆரணம் நூல் - வேதமாகிய சாஸ்திரத்தினுடைய, (அதாவது - பிரும்ம ஸூத்திரங்களுடைய) வழி செவ்வை - வழியின் செம்மையை, அழித் திடும் - கெடுத்தவர்களான, ஐதுகர்க்கு - ஹைதுகர்களுக்கு, அதாவது:- பிரமாண மாக ஒன்றையுங்கொள்ளாமல் வெறும் யுக்திகளைக் கொண்டு ஸாதிக்கிறவர் களுக்கு, ஓர்வாரணமாய் - ஒருயானையாக, அவர் வாதம் கதலிகள் - அவர்களுடைய வாதங்களாகிய வாழைகளை, மாய்த்த - நாசஞ் செய்த, பிரான் - உபகாரகனும், ஏர் அணி - உலகத்துக்குத் தகுந்த அலங் காரமான, கீர்த்தி - கீர்த்தியை யுடையவருமான, இராமானுசமுனியின், இன் உரை - இனிமையான ஸூக்திகளை, சேர் - சேரும், சீர் அணி - சமம் தமம் முதலான குணங்களை அலங்காரமாகவுடைய, சிந்தையினோம் - மனதை யுடைய நாம், இனி - இனி மேல், தீவினை - கெட்ட கர்மங்களை, சிந்தியோம் - நினைக்கமாட்டோம்.

(கருத்து,) எம்பெருமானார் காலத்திற்கு முன்பு, வேதாந்த சாஸ்திரமான பிரம்மஸூத்திரங்கள் நியாயங்களை ருஜுவாகக் காட்டுவதைத் தள்ளிவிட்டு, ஐதுகர்கள் தங்களுக்குத் தோன்றின மதத்திற்கு ஒத்து அந்த ஸூத்திரங்களுக்கு உரை எழுதி அதை நாசஞ்செய்தார்கள். ஒரு யானையானது ஒரு வாழைத் தோட்டத்தின் உள் புகுந்து வாழைகளை நாசம் செய்வதுபோல், எம்பெரு மானார் அவர்களுடைய வாதங்களை நாசஞ்செய்து, ஸூத்திரங்களுக்கு அவைகளின் அக்ஷரங்களை ஒத்து உரை எழுதி, இப்படிப் பெரிய உபகாரம் செய்தார். அலங்காரமான கீர்த்தியை உடைய ராமாநுஜமுனியினுடைய இனிமையான பிரபந்தங்களை நாம் அனுஸந்தானம் செய்கிறோம். இனி சமம் தமம் முதலான நல்ல குணங்களை அலங்காரமாகவுடைய நம்முடைய மனதானது எம்பெருமானுக்கு இஷ்டமில்லாத கர்மங்களை நினைக்காது.

குறிப்பு : - (1.) எம்பெருமானாரை யானையாகச் சொன்னதினால், இவர் ஆரம்பித்ததை முடிக்க வல்லவரென்றும், இவரை ஒருவரும் கலக்கமுடியா தென்றும் ஏற்படுகிறது. ஐதுகரின் வாதங்களை வாழையாகச் சொன்னதினால், அவைகளில் ஸாரமில்லையென்றும், அவைகளை வருத்தமில்லாமல் நாசஞ் செய்யக்கூடும் என்றும் காட்டப்படுகிறது.

(2.) அவருடைய பிரபந்தங்களைப் படிப்பதினால் நம்முடைய மனதிற்கு அலங்காரமான சமம், தமம் முதலான குணங்களுண்டாகி, நாம் எம்பெரு மானுக்கு வேலைக்காரன் என்று அறிந்து, அவனுக்கு இஷ்டமான வேலை களையே நினைப்போம். வேறொன்றையும் நினைக்க மாட்டோம் என்று கருத்து.

நீளவந் தின்று விதிவகை யானினை வொன்றிய நாம்
மீளவந் தின்றும் வினையுடம் பொன்றி விழுந்துழலா
தாளவந் தாரென வென்ற ருடந்து விளங்கியசீர்
ஆளவந் தாரடி யோம்படி யோமினி யல்வழக்கே. (5)

(ப-ரை.) நீள வந்து - ஸம்ஸாரத்தில் அநாதிகாலமாக ஓடித்திரிந்து, இன்று- இந்தப் பிறப்பில் விதிவகையால் - ஒரு பாக்கியத்தால் நினைவு ஒன்றிய - நல்ல நினைவை அடைந்திருக்கிற, நாம், மீள - மறுபடியும், வந்து - ஸம்ஸாரத் தில் வந்து, இன்னும் - மேலுள்ள காலத்திலும், வினையுடம்பு - கர்மத்தினா லுண்டான உடம்பில், ஒன்றி - சேர்ந்து, விழுந்து - அது காரணமாகக் கீழ்ப் பிறப்புகளை யடைந்து, உழலாது - துன்பப் படாமலிருப்பதற்காக, ஆளவந்தார் என - ரக்ஷிக்கவந்தார் என்று சொல்லும்படி, வென்று - வாதிகளை ஜயித்து, அருள் தந்து - கிருபை செய்து, விளங்கிய, சீர் - குணங்களை யுடையவரான, ஆளவந்தார் - ஆளவந்தாருக்கு, அடியோம் - தாஸர்களான நாம், இனி - இனி மேல், அல்வழக்கு - அஸத்தான சாஸ்திரங்களை, படியோம்- படிக்க மாட்டோம்.

(கருத்து.) அநாதிகாலமாக (வெகுநாளாய்) ஸம்ஸாரத்தில் ஓடித்திரிந்த நாம் இந்தப் பிறப்பில் உடம்பைக் காட்டிலும் ஆத்மா வேறு என்று தெரிந்து பரலோகத்திற்கு வேண்டிய சிந்தையை (விசாரங்களை) அடைந்திருக்கிறோம். இது ஒரு பாக்கிய விசேஷத்தாலே உண்டாயிருக்கிறது. மறுபடியும் நம்மை ஒருவனுக்கும் உட்படாதவனென்று நினைத்து, வேறு தேவதைகளை அடைந்து, எம்பெருமானுக்கும் அவரிடத்தில் பக்தியுள்ளவர்களுக்கும் செய்யவேண்டிய கைங்கரியங்களில் ஆசையில்லாமல் கர்மங்களைச் செய்து, உடம்புகளை அடைந்து ஸம்ஸாரத்தில் மீண்டும் உழலாதபடி, ஆளவந்தார் வாதிகளை ஜயித்து, பிரபந்தங்களாலே நமக்கு உபகாரம் செய்திருக்கிறார். இதனால் விளங்கிய கல்யாணகுணங்களையுடைய அவருடைய திருவடிகளை அடைந் திருக்கிறோம். இனி நாம் ஒருவனுக்கும் சேஷன் அன்று என்றும், எம்பெரு மானைத் தவிர வேறு இன்னொருவனுக்கு சேஷன் என்றும் எண்ணும்படி செய்யும் அஸத்தான சாஸ்திரங்களைப் படிக்கமாட்டோம்.

குறிப்பு: - (1) இப்படி வாதிகளை ஜயித்து உண்மையான நம்முடைய ஸ்வரூபத்தைத் தெரிவித்து நம்மை ரக்ஷித்தபடியால், அவருக்கு ஆள-ரக்ஷிக்க, வந்தார் - அவதரித்தவர் என்று திருநாமம் ஏற்பட்டது.

(2) வினையுடம்பு என்றது முன் வினையினால் உண்டான உடம்பு என்றும், பின் வினைக்குக் காரணமான உடம்பு என்றும் பொருள் கொடுக்கிறது.

காளம் வலம்புரி யன்னநற் காத லடியவர்குத்
தாளம் வழங்கித் தமிழ்மறை யின்னிசை தந்தவள்ளல்
மூளுந் தவநெறி மூட்டிய நாத முனிகழலே
நாளுந் தொழுதெழு வோம்நமக் கார்நிகர் நானிலத்தே. (6)

(ப-ரை.) காளம் வலம்புரி அன்ன - காளத்தையும் சங்கையும் போலிருந்த, நல் காதல் - நல்ல பக்தியையுடைய, அடியவர்க்கு - சிஷ்யர்களுக்கு, தாளம் வழங்கி, தாளவித்யையைச் சொல்லிக் கொடுத்து, தமிழ் மறை - தமிழ் வேதமான திருவாய்மொழியினுடைய, இன் இசை - இனிமையான கானத்தை, தந்த - உபதேசித்த, வள்ளல் - உதாரகுணமுடையவரும், மூளும் - செய்யத் தகுந்த, தவம் நெறி - தபோமார்க்கங்களை, மூட்டிய - உலகத்தில் பரவும்படி செய்தவருமான, நாதமுனி - நாதமுனியினுடைய, கழல் - திருவடிகளை, நாளும் - ஒவ்வொரு நாளும், தொழுது - ஸேவித்து, எழுவோம் - உஜ்ஜீவிப் போம், நால் நிலத்து - நான்கு வகையான நிலத்தில் நமக்கு, ஆர் - எவர், நிகர் - ஸமானமானவர்.

(கருத்து.) நாதமுனிகளுக்கு அவரிடத்தில் மிகுந்த பக்தியுள்ள இரண்டு சிஷ்யர்கள் இருந்தார்கள். அவர்கள் வாதிகளோடு வாதம் செய்யும்போது அவர்களுடைய குரலானது காளம், வலம்புரி என்னும் வாத்தியங்கள்போல் கம்பீரமான சப்தமுள்ள தாயும், வாதிகளுக்கு பயத்தை உண்டாக்கினதாயும் இருந்ததாலே, அவர்கள் அந்த வாத்தியங்களைப் போல் இருந்தார்கள். நாதமுனிகள் அவர்களுக்குத் தாளம் போடுகிற வித்யையையும், தமிழ்வேதத்தினுடைய இனிமையான கானத்தையும் சொல்லிக் கொடுத்து இவ்விதமாய் உபகாரம் செய்தார். மேலும் மோக்ஷத்தை வேண்டுகிறவர்கள் பிரீதியுடனே செய்யவேண்டிய தபோமார்க்கமாகிய பக்தி பிரபத்தி என்கிற இவைகளை உலகத்தில் பரவும்படி செய்தார். அந்த நாதமுனிகளின் திரு வடிகளை ஒவ்வொரு நாளும் ஸேவித்து நாம் உஜ்ஜீவிக்கிறோம். இந்த நான்கு வகையான பூமியில் நமக்கு ஸமமானவர் எவர் இருக்கிறார்.

குறிப்பு:- (1.) எம்பெருமானிடத்தில்போல் ஆசாரியனிடத்தில் இருக்க வேண்டிய மிகுந்த பக்தியை இங்கே "நற்காதல்" என்று சொல்லியிருக்கிறது.

(2.) நான்கு வகையான பூமியாவது:- மருதம், நெய்தல், குறிஞ்சி, முல்லை.

(3.) இந்த மூன்று பாட்டுக்களில் முதல் பாட்டில் மனதின் வேலையையும், இரண்டாவதில் வாக்கின் வேலையையும், மூன்றாவதில் உடம்பின் வேலையையும் சொல்லியிருக்கிறது. ஆன போதிலும் மூன்று ஆசாரியர்களிடத்திலும் மூன்று வேலைகளையும் செய்ய வேண்டியது.

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரய ஸாரம்

1. உபோத்காதாதிகாரம்

இந்த முதல் அதிகாரத்தில் இந்தப் பிரபந்தத்தின் விஷயத்தையும், அதின் பிரயோஜநத்தையும் காட்டுவதற்கு முதலில் ஒரு பாட்டை அருளிச் செய்கிறார்.

ஆளுமடைக்கல மென்றெம்மை யம்புயத் தாள்கணவன்
தாளிணை சேர்ந்தெமக் கும்மவை தந்த தகவுடையார்
மூளுமி ருட்கள்விள்ள முயன் றோதிய மூன்றினுள்ளம்
நாளுமு கக்கவிங் கேநமக் கோர்விதி வாய்க்கின்றதே. (7)

(ப-ரை), அம்புயத்தாள் - தாமரைப்பூவிலிருக்கிற பிராட்டியினுடைய, கணவன், எம்மை, அடைக்கலம் - ரக்ஷிக்கவேண்டிய வஸ்துவாக ஒப்புக் கொண்டு, ஆளும் என்று - ரக்ஷிக்குமென்று, தாள் இணை - (அவனுடைய) ஒன்றுக்கொன்று ஒப்பாயிருக்கிற திருவடிகளை, சேர்ந்து - உபாயமாக அடைந்து, எமக்கும் - நமக்கும், அவை - அந்த திருவடிகளை, தந்த - உபாய மாகக் காட்டிக் கொடுத்த, தகவு உடையார் - கிருபையையுடைய ஆசாரியர்கள், மூளும் - மேல் மேல் விருத்தியையடையும், இருட்கள்- அஜ்ஞாநங்கள், விள்ள- விண்டுபோக, நாசமாக, முயன்று - முயற்சி செய்து, அதாவது ஆசைப்பட்டு, ஓதிய - சொல்லிக் கொடுத்த, மூன்றின் - மூன்று ரஹஸ்யங்களுடைய, உள்ளம்- உட்கருத்தை, நாளும் - ஒவ்வொரு நாளும்,

உகக்க - நினைத்து ஸந்தோஷப் பட, இங்கு - இந்த உலகத்தில், நமக்கு, ஒர் - ஒப்பில்லாத, விதி - பாக்கியம், வாய்க்கின்றதே - நாம் ஒரு பிரயத்திநம் பண்ணாதிருக்கக் கிடைத்திருக் கின்றதே.

(கருத்து.) எம்பெருமான் அகிஞ்சநரான நம்மை ரக்ஷிக்க வேண்டிய வஸ்துவாக ஏற்றுக்கொண்டு, கைங்கரியரூபமான ரக்ஷணையைச் செய்வன் என்று நிச்சயமாய் எண்ணி, அவனுடைய இரண்டு திருவடிகளை ஆசாரியர்கள் அடைந்து, அவர்கள் சிஷ்யரான நமக்கும் அவைகளைக் கொடுத்தார்கள். இதை அவர்கள் வெரும் கருணையினாலே செய்தது. வளர்ந்து வரும்படியான அஜ்ஞானமாகிற இருளானது போகும்படி, அவர்கள் ஆசைப்பட்டு நமக்கு மூன்று ரஹஸ்யார்த்தங்களை உபதேசித்தார்கள். எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபம் முதலானவைகளைத் தெரியாதபடி செய்கிற பிரகிருதிமண்டலத்தில் இருக்கும்போதே இந்த மூன்று ரஹஸ்யங்களுடைய ஸாரமான அர்த்தத்தை நாம் தினந்தோறும் நினைத்து ஸந்தோஷப்படும்படி ஒரு பாக்கியம் கிடைத் திருக்கிறது. இதற்குத் தகுந்த காரணம் நான் என்ன செய்தேன் என்று தெரிய வில்லை. பலனோ கிடைத்திருக்கிறது.

குறிப்பு: - (1.) தாளிணை சேர்ந்து - இதினாலே பிரபத்தி செய்வது இந்தப் பிரபந்தத்திற்கு ஒரு பிரயோஜநம் என்று காட்டப்படுகிறது.

(2.) மூன்றினுள்ளம் - இதினாலே இந்தப் பிரபந்தத்திற்கு ரஹஸ்யத்ர யார்த்தம் விஷயமென்றும், அதை அறிவது இதற்கு ஒரு பிரயோஜநமென்றும் காட்டப்படுகிறது.

(3.) ஆளும் - நாம் பிரபத்தி பண்ணினால், நம்முடைய பரத்தைத் தானே சுமக்க வேண்டியதென்று ஏற்றுக்கொண்டு, நம்மைத் தனக்கு இஷ்டமான வேலைகளைச் செய்யும்படி எம்பெருமான் செய்வன் என்று கருத்து. இதினாலே இந்தப் பிரபந்தத்திற்கு இதுவே பிரதானமான பிரயோஜநம் என்று காட்டப் படுகிறது. முன் சொன்ன இரண்டும் இதற்கு உட்பட்டவைகள்.

இந்த அதிகாரத்தில் சொல்லும் விஷயங்களாவன: - (1) நாம் எம்பெரு மானுடைய ப்ரீதிக்கு விஷயமானவர்கள். அவன் ஸ்ரீ வைகுந்தத்தில் ஆதி சேஷன் மேல் பிராட்டியுடன் எழுந்தருளியிருக்கிறான், அதை நாம் கண்டு ஆனந்தப்பட வேண்டுமென்று அவனுக்கு ஆசை இருக்கிறது. இதற்கு நித்ய ஸூரிகளைப் போல் நமக்கும் பாத்தியமுண்டு. (2) இதையடையாமல் நாம் ஸம்ஸாரத்தில் விழுந்து கஷ்டப்படுகிறோம். இதற்குக் காரணம் - நம்மை

உள்ளபடி அறியாமல் நம்மை உடம்பாகவே எண்ணிக் கொண்டு அதற்கு வேண்டிய கர்மங்களைச் செய்வது. (3) எம்பெருமான் ஏதோ ஒரு ஸுகிருதத்தை வியாஜமாகக் கொண்டு நாம்பிறக்கும் போது நம்மைக் கடாக்ஷித்தால் நமக்கு ஆசாரிய ஸம்பந்தம் உண்டாகும். அவர் நம்முடைய ஸ்வரூபத்தைத் தெரியப் படுத்தி எம்பெருமானிடம் நாம் போகும்படியான உபாயத்தைச் செய்வர். (4) அவர் உபதேசிக்கும் விஷயங்களெல்லாம் சுருக்கமாக மூன்று ரஹஸ்யங்களில் அடங்கியிருக்கின்றன. ஆகையால் அவைகள் இந்தப் பிரபந்தத்திற்கு விஷயம்.

திருவுடன் வந்த செழுமணி போற்றிரு மாலிதயம்
மருவிட மென்ன மலரடி சூடும் வகைபெறுநாம்
கருவுடன் வந்த கடுவினை யாற்றில் விழுந்தொழுகா
தருவுட னைந்தறி வாரருள் செய்ய வமைந்தனரே. (8)

(ப-ரை.) திருவுடன் வந்த - திருப்பாற்கடலைக் கடையும் பொழுது, பிராட்டியுடன் வெளியில் வந்த, செழுமணி போல் - சிலாக்கியமான கௌஸ்துபம் என்கிற மணிபோலே, திருமால் - லக்ஷ்மீபதியான எம்பெருமானுடைய, இருதயம் - ஹ்ருதயம், திருமார்பானது, மருவு இடம் - சேர்ந்து இருக்குமிடம், என்ன - என்று சொல்லலாம்படி ப்ரீதிக்கு விஷயராய், அடி - தாமரை போன்ற திருவடிகளை, சூடும் வகை - தலையில் வைத்துக் கொள்ளும் பிரகாரத்தை, பெறு நாம் - பெறும்படியான பாக்கியத்தை யுடைய நாம், கருவுடன் வந்த - கர்ப்பத்துடன் அதாவது - அநாதியாக வந்த, கடு - கொடுமையான, வினையாற்றில் - கர்மங்களாகிற ஆற்றில், விழுந்து, ஒழுகாது - ஆற்றுடன் போகாதபடி, அருவுடன் - ஸூக்ஷ்மமான அர்த்தத்தோடு, ஐந்து - ஐந்து விஷயங்களை, அறிவார் - அறிந்த நம்முடைய ஆசாரியர்கள், அருள் செய்ய - கிருபை செய்ய, அமைந்தனர் - ஏற்பட்டார்கள்.

(கருத்து.) கௌஸ்துபமென்னும் ரத்தினம்போலே, லக்ஷ்மீபதியான எம்பெருமானுடைய திருமார்பு நமக்கும் இருப்பிடம் என்னும்படி எம்பெருமானுடைய பிரீதிக்கு விஷயமானவர்கள் நாம். ஆகையால் அவனுடைய திருவடிகளை நகையைப்போல் நாம் தலையில் வைத்துக் கொள்ளத் தகுந்தவர்கள். அதாவது மிகவும் போக்கியமாக அவனுடைய கைங்கரியத்தைச் செய்யத் தகுந்தவர்கள். அநாதியாக வந்த கடுமையான கர்மமாகிய ஆற்றில் விழுந்து ஆற்றுடன் போகாதபடி, நம்முடைய ஆசாரியர்கள் நமக்குக் கருணை

செய்ய ஏற்பட்டார்கள், அவர்கள் எம்பெருமானுக்கு உலகம் உடம்பு என்றும், அவன் அதற்கு ஆத்மாவென்றும், அவனுக்கும் உலகத்திற்கும் உண்டாகி யிருக்கும் இந்த உறவையும், ஒருவன் அறியவேண்டிய ஐந்து அர்த்தங் களையும் அறிந்தவர்கள்.

குறிப்பு:- (1) திருவுடன் வந்த - என்பதினாலே லக்ஷ்மீயிடத்தில்போலே எம்பெருமானுக்குக் கௌஸ்துபமணியும் பிரீதிக்கு விஷயமென்று காட்டப் படுகிறது.

(2.) கௌஸ்துப மணியானது ஜீவாபிமானி தேவதை, அதைச் சொன்னதினாலே அதை எப்படி எம்பெருமான் பிரீதியுடன் மார்பில் பூட்டிக் கொண்டிருக்கிறானோ, அப்படியே ஜீவனும் அவன் பிரீதிக்கு விஷயமென்று காட்டப்படுகிறது. இதனால் அதிகாரத்தில் சொல்லப்பட்ட முதல் விஷயம் சொல்லப்பட்டது.

(3.) "கருவுடன்" என்கிற பாட்டின்மூன்றாவது அடியாலே அதிகாரத்தின் இரண்டாவது விஷயமும் சொல்லப்படுகிறது.

(4.) "அருள் செய்ய வமைந்தனரே" என்பதினாலே அதிகாரத்தின் மூன்றாவது விஷயம் சொல்லப்பட்டது.

(5.) பாட்டின் நான்காவது அடியில் சொன்ன அரு என்பதும், ஐந்து என்பதும் மூன்றாவது நான்காவது அதிகாரங்களில் விரிவாய் சொல்லப் படுகின்றன. அவைகளெல்லாம் திருமந்திரமாகிய முதல் ரஹஸ்யத்தில் சுருக்க மாகக் காட்டப்படுகின்றன. இதனால் அதிகாரத்தின் நான்காவது விஷயம் சொல்லப்பட்டது.

2. ஸார நிஷ்கர்ஷாதிகாரம்

ஒருவன் படிக்கவேண்டிய புஸ்தகங்கள் கணக்கில்லாமலிருக்க, இந்த மூன்று ரஹஸ்யங்களையே இந்தப் புஸ்தகத்திற்கு விஷயமாகச் சொல்லக் கூடுமோ என்று ஸந்தேஹம் உண்டாக, இவைதான் மிகுந்த ஸார முள்ளவைகள்; மற்றவைகளில் அவ்விதமான ஸாரம் கிடையாதென்று இந்த அதிகாரத்தில் அருளிச் செய்கிறார்.

இதில் சொல்லிய விஷயங்கள்: - வேதத்தில் சொல்லிய விஷயங்களுக்கு விரோதமான கல்விகளில் ஸாரமில்லை. அவைகள் விஷம்போல் கெடுதலையும் செய்யும்; வேதத்தில் முன் பாகத்தில் இந்த உலகத்தில் அநுபவிக்கக் கூடிய போகத்திற்கு ஸாதனங்களைச் சொல்லும் இடத்தில் ஸாரம் கொஞ்சம். ஸுவர்க்கம் முதலான இடங்களில் அநுபவிக்கக் கூடிய போகத்திற்கு ஸாதனத்தைச் சொல்லும் இடம் சிலருக்கு ஸாரமென்று தோன்றலாம். உடம்பை விட்டு நீங்கின ஆத்மஸ்வரூபத்தின் போகத்திற்கு ஸாதனத்தைச் சொல்லு மிடம் அதைக் காட்டிலும், அதிக ஸாரமென்று சிலர் எண்ணலாம். மோக்ஷத்தை ஆசைப்படுகிறவன் இவைகளைத் தள்ளிவிட்டு, வேதத்தின் பின்பாகத்தில் மிகவும் ஸாரங்களான இடங்களை எடுத்துக் கொள்ளவேண்டியது. பாற் கடலைக்கடையும்போது உண்டானவைகளை எல்லாம் தள்ளிவிட்டு தேவர்கள் அமிருதத்தையே எடுத்துக் கொண்டார்கள். அதுபோல.

இதைப் பாட்டால் அருளிச் செய்கிறார்:-

அமையா விவையென்னு மாசையி னாலறு மூன்றுலகில்
சுமையான கல்விகள் சூழவந் தாலுந் தொகையிவையென்
றிமையா விமையவ ரேத்திய வெட்டிரண் டெண்ணியநம்
சமயா சிரியர் சதிர்க்கும் தனிநிலை தந்தனரே. (9)

(ப-ரை.) இவை - நாம் படித்த கல்விகள், அமையா - போதாது, என்னும் ஆசையினால், உலகில், சுமையான - பிரயோஜநமில்லாமல் சுமையாக மாத்திர மிருக்கிற, அறு மூன்று கல்விகள் - பதினெட்டு வித்யைகள், சூழ வந்தாலும் - முழுவதும் அடையப்பட்டாலும், இவை - இந்த வித்யைகள், தொகை என்று - இத்தனை வித்யைகள் படித்தான் என்று சொல்வதையே பிரயோஜநமாகவுடையவைகள் என்று நிச்சயித்து, இமையா - கண்கொட்டுதல் இல்லாதவர்களான, அதாவது - கொஞ்சகாலங்கூட ஜ்ஞாநக்குறைவில்லாதவர்களான, இமையவர்- நித்தியஸூரிகள், ஏத்திய - கொண்டாடிய, எட்டு - மூலமந்திரத்தையும், இரண்டு - த்வயம், சரமச்லோகம் என்கிற மற்ற இரண்டையும், எண்ணிய - எப்போதும் நினைத்துக் கொண்டிருப்பவர்களான, நம் சமயாசிரியர் - நம்முடைய ஸித்தாந்தத்தை எங்கும் பரவும்படி செய்கிற ஆசாரியர்கள், சதிர்க்கும் - சதுரனாக - கெட்டிக்காரனாக இருக்கும், தனி நிலை - ஒப்பற்ற இருப்பை, தந்தனர் - கொடுத்தார்.

(கருத்து.) சிலர் நாம் படித்த கல்விகள் போதாதென்று எண்ணி, கல்விகளை மேல்மேலும் கற்கிறார்கள். இப்படி ஆசைப்பட்டுப் பதினெட்டு கல்விகளை யும் ஒருவன் கற்றாலும், அவைகள் சுமையே யல்லாமல் அவைகளால் ஒரு பிரயோஜநமுமில்லை. இவைகள் இத்தனைகல்விகள் படித்தானென்று சொல்லுவதற்காக மாத்திரம் பிரயோஜநப்படும். இப்படி நம்முடைய ஆசாரி யர்கள் எண்ணி, திருமந்திரத்தையும் மற்ற இரண்டு ரஹஸ்யங்களையுமே அநுஸந்தித்தார்கள். நித்தியஸூரிகளும் இவைகளைக் கொண்டாடுகிறார்கள் என்றால், இவைகளின் பெருமையைச் சொல்லவும் வேண்டுமோ? கொஞ்ச மான பிரயாஸத்தாலே மிகவும் உயர்ந்த பலனைக் கொடுக்கக்கூடிய தனி நிலையை - அதாவது ஸாரமில்லாதவைகளைத் தள்ளி மிகவும் ஸாரமான வைகளை எடுத்துக் கொள்ளும்படியான இருப்பை - ஆசாரியர்கள் நமக்குக் கொடுத்தார்கள்.

3. பிரதாந பிரதிதந்திராதிகாரம்

இப்படி இரண்டு அதிகாரங்களாலே மூன்று ரஹஸ்யங்களையே இந்தப் புஸ்தகத்திற்கு விஷயமாகச் சொல்லி, அவைகள் தெரிவிக்கிற அர்த்தங்களைச் சொல்ல ஆரம்பித்து, மூன்றாவதான இந்த அதிகாரத்தில் எம்பெருமானுக்கும் உலகத்திற்கும் இருக்கும் உறவை விரிவாய் அருளிச் செய்கிறார். இந்த உறவு தான் நம்முடைய மதத்திற்கு முக்கியமான விஷயம். அது வேறு ஒரு மதத்திலும் சொல்லப்படவில்லை.

இந்த அதிகாரத்தில் சொல்லிய விஷயங்கள்-எம்பெருமான் உலகத்தி லுள்ள வஸ்துக்களை வஸ்துக்களாகப் பண்ணி, அவைகள் வஸ்துக்களாக இருக்கும்படி தூக்கிக் கொண்டிருக்கிறான். அவன் தூக்குகிறவன், உலகம் தூக்கப்படுகிறது, அவன் ஈசுவரனாயிருந்து அதை வேலை செய்யும்படி செய்கிறான். அவன் ஏவுகிறவன், அது ஏவப்படுகிறது. உலகத்திலுள்ள எல்லா வஸ்துக்களும் அவனுடைய ஸொத்து. அப்படி யில்லாதது அவைகளில் ஒன்றுமில்லை. இப்படி எம்பெருமானுக்கும் உலகத்திற்கும் மூன்றுவிதமான உறவு உண்டு. அறிவுள்ளவனாலே தூக்கப்பட்டு, ஏவப்பட்டு அவனுடைய ஸொத்தாய் அவனுக்காகவே இருப்பதை உடம்பு என்றும், அப்படித் தூக்கி, ஏவி, அதைச் சொத்தாக உடையவனை ஆத்மாவென்றும் இரண்டு

சொற்களுக்கும் பொருள். ஆகையால் உலகம் எம்பெருமானுக்கு உடம்பு: அவன் அதற்கு ஆத்மா. இப்படி எல்லாருக்கும் எல்லாவற்றிற்க்கும் ஆத்மாவாய் இருக் கையாலே அவனுக்கு ஸமமானவன் ஒருவனுமில்லை. இந்த மூன்று விதமான உறவானது கூலியைக் கொடுக்கும் யஜமானனுக்கும் அதை வாங்கிக்கொண்டு வேலை செய்யும் வேலைக்காரனுக்கும் உண்டான உறவுபோலன்று. அது எப்போதுமுள்ளது.

இதைப் பாட்டால் அருளிச்செய்கிறார்.

நிலைதந்த தாரக னாய்நிய மிக்கு மிறைவனுமாய்
இலதொன் றோனாவகை யெல்லாந் தனதெனு மெந்தையுமாய்த்
தலையொன் றிலையென நின்ற துழாய்முடி யானுடம்பாய்
விலையின்றி நாமடி யோமென்று வேதியர் மெய்ப்பொருளே. (10)

(ப-ரை.) நிலை - இருப்பை, தந்த - கொடுத்த, தாரகனாய் - தூக்குகிறவ னாய், நியமிக்கும் - ஏவுகிற, இறைவனுமாய் - ஈசுவரனுமாய், இலது - அவனுடைய ஸொத்தாக இல்லாதது, ஒன்று எனாவகை - ஒன்றுமில்லையென்று சொல்லும்படி, தனது எனும் - தன்னுடையதென்று சொல்லும் படியான, எந்தையுமாய் - ஸ்வாமியுமாய், துலை ஒன்று - அவனுக்கு ஸமமானவன் ஒன்று, இலையென - இல்லை யென்று சொல்லும்படி, நின்ற - இருக்கிற துழாய் முடியான் - திருத்துழாய் மாலையைத் தலையில் சூட்டிக் கொண்டிருக்கிற எம்பெருமானுடைய, உடம்பாய், விலையின்றி - நாம் அவனுக்குச் செய்யும் வேலைக்குக் கூலியில்லாமல், நாம் அடியோம் - நாம் அவனுக்கு வேலைக் காரர்கள், என்று, வேதியர் - வேதமறிந்தவர்களுடைய, மெய்ப்பொருள் - உண்மையான பொருள்.

(கருத்து.) துளஸிமாலையைத் திருமுடியில் சூட்டிக்கொண்டிருக்கிற எம்பெருமான் இந்த உலகத்திற்கு இருப்பைக் கொடுத்து, அந்த இருப்பை நிலைநிற்கும்படி அதைத் தூக்கிக் கொண்டிருக்கிறான். அவன் ஈசுவரனாக இருந்து அதை ஏவுகிறான். உலகத்திலுள்ள எல்லாம் அவனுடைய ஸொத்து; அவன் அவைகளுக்கு ஸ்வாமி; அவைகளில் அவனுடைய ஸொத்தாக இல்லாதது ஒன்றுமில்லை. ஆகையினால் அவனுக்கு ஸமமானவர் ஒருவனுமில்லை. இப்படியிருக்கிற அவனுக்கு நாம் உடம்பாய் இருக்கிறோம். இதற்கு நாம் அவனிடம் ஒரு விலையையும் பெறவில்லை, அவனுக்கும் நமக்குமுள்ள இந்த உறவு நம்முடைய ஸ்வரூபத்தைப் பொறுத்திருக்கிறது. இது வேதத்தை அறிந்த

பெரியோர்கள் நிச்சயமாக எண்ணிய உண்மையான பொருள். இப்படி வேதத்தின் பொருளை அறியாதவர்கள் வேதத்தின் உட்கருத்தை அறிந்தவர்கள் அன்று.

குறிப்பு: - (1) குடம் முதலானவைகளைத் தரை தூக்குவதுபோல், எம்பெருமான் உலகத்தைத் தூக்கவில்லை. தூக்குவது ஸ்வரூபத்தாலும், ஸங்கல்பத்தாலும்.

(2) எம்பெருமான் உலகத்தை ஏவுகிறது ஒரு யஜமானன் கூலி கொடுத்து வேலைக்காரனை ஏவுகிறதுபோல் அன்று. இந்த ஏவுதலுக்குக் கூலிகொடுப்பது முதலான உபாதிகள் ஒன்றுமில்லை.

(3) எல்லாம் எம்பெருமானுடைய ஸொத்து என்பதினால் அவைகளை அவன் தன் இஷ்டப்படி விநியோகம் செய்யலாம் என்று கருத்து.

(4) உடம்பு என்கிற சொல்லுக்குப் பொருள் கீழே எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

4. அர்த்த பஞ்சகாதிகாரம்

இப்படி எம்பெருமானுக்கும் உலகத்திற்குமுள்ள உறவைச்சொல்லி, இத்துடன் நாம் அறியவேண்டிய ஐந்து பொருள்களையும், அவைகளைப் பற்றி நாம் அறியவேண்டிய விஷயங்களையும் இந்த அதிகாரத்தில் அருளிச் செய்கிறார்.

இந்த அதிகாரத்தில் சொல்லிய விஷயங்கள்: - (1) பிராட்டியோடு கூடிய எம்பெருமானே மிகவும் உயர்ந்த புருஷார்த்தம். (அறிவுள்ளவனாலே அடையவேண்டிய வஸ்து). (2) அவன் திருவடிகளை உபாயமாகப் பற்றி அவனுக்குக் கைங்கரியம் செய்ய வேண்டியவன் ஜீவன். (3) அவன் செய்யும் உபாயம். (4) அந்த உபாயத்தினால் அவனுக்குக் கிடைக்கும் பலன். (5) இதுவரையில் அவன் அதை அடையாதிருப்பதற்குக் காரணம் - ஆகிய இந்த ஐந்தையும் நாம் அறியவேண்டியது.

எம்பெருமானை ஐந்து குணங்களைக்கொண்டு அறியவேண்டியது. அவையாவன: - ஸ்வரூபத்திலும் ஸ்வபாவத்திலும் வேறுபாடில்லாமை, தானாகவே பிரகாசிக்கும் தன்மை, ஒருவிதமான அளவில்லாமை, ஒருவித மான தோஷமில்லாமை, ஆனந்தமாயிருப்பது. இப்படி அறியப்பட்ட

எம்பெருமானுக்கு எல்லா விதங்களான நல்ல குணங்கள் உண்டென்றும், அந்த குணங் களைக் கணக்கிடமுடியாதென்றும், ஒவ்வொரு குணத்தினுடைய அளவை மனதாலும் சொல்லாலும் எட்ட முடியாதென்றும், அவனுக்குத் திவ்விய மங்களமான திருமேனியிருக்கிறதென்றும், பிராட்டியோடு கூடவே எப் போதும் எழுந்தருளியிருக்கிறான் என்றும், அவனுக்கு உடம்பான இரண்டு விபூதிகள் இருக்கின்றனவென்றும், அவைகளில் ஸத்துவம், ரஜஸ்ஸு, தமஸ்ஸு என்கிறமூன்று குணங்களையுடைய பிரகிருதியும், அத்துடன் சேர்ந்திருக்கிற ஜீவன்களும் அவனுக்கு லீலை என்கிற ரஸத்தைக் கொடுக் கிறவைகள் என்றும், ஆகையாலே அவைகளுக்கு லீலாவிபூதி என்று பெயர் வந்ததென்றும், மற்றொரு விபூதியில் ஸத்துவம் என்கிற ஒரே குணமிருக்கிற தென்றும், அது அவனுக்கு போகமாகிய ரஸத்தைக் கொடுக்கிறதென்றும், அதில் காலத்தினால் உண்டாகும் வேறுபாடுகள் இல்லையென்றும், ஆகையால் அதற்கு நித்தியவிபூதி என்று பெயர் வந்ததென்றும், அவன் உலகத்தை உண்டுபண்ணி, ரக்ஷித்து கடைசியில் அழித்து விளையாடுகிறான் என்றும் நாம் அறியவேண்டியது.

அவனையடையும் ஜீவனுடைய ஸ்வரூபம் அணுவென்றும், அவன் தானேதோன்றுகிறவனென்றும், தனக்கு ஆனந்தமாயிருக்கிறவனென்றும், ஸ்வபாவத்தில் ஒருவித தோஷமுமில்லாதவனென்றும் அவனை அறிய வேண்டியது. அவன் செய்யும் உபாயம் ஏழாவது முதல் ஆறு அதிகாரங் களிலும், அவன் அடையும் பலன் இருபதாவது முதல் மூன்று அதிகாரங் களிலும் சொல்லப்படுகின்றன. அவன் இதுவரையில் எம்பெருமானை அடையாத தற்குக் காரணம் கீழே முதல் அதிகாரத்தில் சொல்லப்பட்டது. அதாவது: - அவன் தன்னையுடம்பு என்றும், தான் ஒருவனுக்கும் உட்படாதவன் என்றும், தான் ஒருவனுக்குச் சேஷன் அல்லன் என்றும், எம்பெருமானைத்தவிர மற்றொரு வனுக்குச் சேஷன் என்றும் எண்ணுகை. இதை அவித்யா என்று சொல்லுகிறது. இதினாலே அவன் உடம்பிற்கு வேண்டிய கர்மங்களைச் செய்கிறான். அவைகளாலே வாஸனை யுண்டாகிறது. அதினாலே கண் காது மூக்கு முதலானவைகளாலே அனுபவிக்கக்கூடிய வஸ்துக்களில் ருசியுண்டா கிறது. ருசியாலே மறுபடியும் கர்மங்களைச் செய்கிறான். அவைகளாலே அடிக்கடி உடம்போடு ஸம்பந்தம் ஏற்படுகிறது. இந்த அவித்யை, வாஸனை, ருசி, கர்மம், உடம்போடு ஸம்பந்தம் - இவைகள் சக்கரம்போல் சுற்றிக் கொண்டு வரு கின்றன. இவன் எம்பெருமானுடைய உத்திரவுகளை மீறிநடக்கிறான். அதினாலே அவனுடைய நிக்கிரஹம் வருகிறது. அதினால் உண்டாகும் தடைகள் விரிவாகச் சொல்லப் பட்டிருக்கின்றன.

ஒருவன் அறிய வேண்டிய ஐந்து அர்த்தங்களையும் பாட்டாலே அருளிச் செய்கிறார்:-

பொருளொன் றெனநின்ற பூமக ணாத னவனடிசேர்ந்
தருளொன் றுமன்பன வன்கொ ளுபாய மமைந்தபயன்
மருளொன் றியவினை வல்லிலங் கென்றிவை யைந்தறிவார்
இருளொன் றிலாவகை யென்மனந் தேற வியம்பினரே. (11)

(ப-ரை.) பொருள் ஒன்று என நின்ற - அவன் ஒருவனே நாம் அடையவேண்டிய வஸ்து என்று சொல்லும்படி யிருக்கிற, பூமகள் நாதன் - தாமரைப் பூவிலிருக்கிற பிராட்டியினுடைய நாதன், அவன் அடி சேர்ந்து - அவருடைய திருவடிகளையடைந்து, அருள் ஒன்றும் - அவனுடைய கருணை யோடு ஒன்றாயிருக்கிற, அன்பன் - அவனை யனுபவிக்கிறவனான ஜீவன், அவன் கொள் உபாயம் - அவன் பண்ண வேண்டிய உபாயம், அமைந்த பயன்- அந்த ஜீவனுடைய ஸ்வரூபத்துக்குத் தகுதியான பிரயோஜநம், மருள் ஒன்றிய- அவித்யையோடு கூடிய, வினை வல் - கர்மங்களாகிற பலமான, விலங்கு, - என்று இவை ஐந்து அறிவார் - என்கிற இந்த ஐந்து விஷயங்களையும் அறிந்த ஆசாரியர்கள், இருள் ஒன்று இலாவகை - அஜ்ஞானம் கொஞ்சமுமில்லாதபடி, என்மனம் தேற - என்னுடைய மனது ஸந்தேஹமில்லாமல் அறியும்படி, இயம்பினர் - சொன்னார்கள்.

(கருத்து,) இவன் ஒருவனே மிகவும் உயர்ந்த புருஷார்த்தமென்றும், எப்போதுமிருக்கிறவன் என்றும் சாஸ்திரங்களாலே சொல்லப்பட்ட எம்பெருமான் ஒன்று; அவன் திருவடிகளை உபாயமாகப் பற்றி எப்போதும் அவனுடைய கருணைக்கு விஷயமாய்க் கொண்டு, அவனையே மிகுந்த பிரீதியுடன் அனுபவிக்கும் தன்மையுள்ள ஜீவன் இரண்டு; அவன் எம்பெருமானிடம் போவதற்காகச் செய்ய வேண்டிய உபாயம் மூன்று; அந்த உபாயத்தாலே அவனுக்குக் கிடைக்கும் பலன் நாலு; இந்த பலனை அடைவதற்குத் தடையாயிருப்பது அவித்யை, இதினாலே கர்மங்கள் செய்யப்பட்டு அவைகளாலே உறுதியாக அவன் கட்டுப்பட்டு இருப்பது ஐந்து; இந்த ஐந்தையும் அறிந்த என்னுடைய ஆசாரியர்கள் எனக்கு அஜ்ஞானமில்லாதபடி என் மனதானது ஸந்தேகமில்லாமல் அறியும்படி உபதேசம் செய்திருக்கிறார்கள்.

5. தத்துவ த்ரய சிந்தநாதிகாரம்

இப்படி எம்பெருமானுக்கும் உலகத்திற்கும் இருக்கும் உறவையும், அத்துடன் ஒருவன் அறியவேண்டிய ஐந்து விஷயங்களையும் இரண்டு அதிகாரங்களாலே சொல்லி, நமக்குள்ள உடம்பே ஆத்மா என்கிற தப்பு எண்ணமும், நாம் ஒருவனுக்கு உட்படவில்லை என்கிற தப்பு எண்ணமும் போவதற்காக, கீழ் அதிகாரத்தில் சொன்ன ஐந்து விஷயங்களில் அசேதனங்கள், சேதனர்கள், ஈசுவரன் என்கிற மூன்று தத்துவங்களுக்கு லக்ஷணங்களைச் சொல்லி, அவைகள் வெவ்வேறு என்று இந்த அதிகாரத்தில் அருளிச் செய்கிறார்.

இந்த அதிகாரத்தில் சொல்லிய விஷயங்கள்: - சித்து, அசித்து, ஈசுவரன் என்று மூன்று தத்வங்கள் இருக்கின்றன வென்றும், அவைகளில் சித்து போகத்தைப் பெறுகிறவனென்றும், அசித்து அவனுக்கே போகத்தைக் கொடுக்கிறதென்றும், ஈசுவரன் இரண்டையும் நியமிக்கறவனென்றும், சாஸ்திரம் சொல்லுகிறது. சித்து என்கிற ஜீவன் ஞானம் என்கிற குணமுள்ளவன். அந்த குணம் அசித்துக்குக் கிடையாது. ஆகையால் ஜீவனைச் சேதனன் என்றும், அசித்தை அசேதனம் என்றும் சொல்லுகிறது. ஜீவன் தானேபிரகாசிக்கிறவன். அவனுடைய குணமாகிய ஜ்ஞானம் மற்றவைகளைப் பிரகாசிக்கும்படி செய்கிறது. இந்த சக்தி அசித்துக்குக் கிடையாது. ஆகையால் ஜீவனையும், அவன் குணத்தையும் ஜ்ஞாநமென்றும், ஸ்வயம்பிரகாசமென்றும், அசித்தை ஜடமென்றும் சொல்லுகிறது. ஜீவன் தனக்கே பிரகாசிக்கிறவன். இந்த ஸ்வபாவம் அவன் குணத்திற்கும் அசித்துக்கும் இல்லை. அவைகள் வேறு ஒருவனுக்குப் பிரகாசிக்கின்றவைகள். ஆகையாலே ஜீவனைப் பிரத்தியக் என்றும், மற்ற இரண்டையும் பராக் என்றும் சொல்லுகிறது. இப்படி இவைகளைத் தெரிந்துகொண்டால், ஜீவன் ஸூக்ஷ்மமான பிரகிருதியைக் காட்டிலும், அதிலிருந்து உண்டாகும் உடம்பு, இந்திரியங்கள், பிராணன் - இவைகளைக் காட்டிலும் வேறு என்றும் ஏற்படும். எம்பெருமான் ஜீவனைப் போல சேதநனாயும், ஞாநமாயும், பிரத்தியக்காயும் இருக்கிறான். ஆனால் ஜீவனுடைய ஸ்வரூபம் அணு. எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபம் விபு. அதாவது அவன் எங்குமிருப்பவன். ஜீவனுக்கு கர்மஸம்பந்தத்தை உடையவனாயிருக்கும் தன்மை உண்டு. எம்பெருமானுக்கு அது கிடையாது. ஏனென்றால்? ஜீவன் எம்பெருமானுக்கு உட்பட்டவன். எம்பெருமான் ஒருவனுக்கும் உட்படாதவன். இந்த கர்மஸம்பந்தத்திற்கு யோக்கியதை ஜீவன் முக்தனான பிறகும் தொடர்ந்து

வரும். அவனை ஸம்ஸாரியாகப் பண்ணு வதற்கு ஸஹகாரியான கர்மம் அப்போது இல்லை. சொன்ன இரண்டு காரணங்களாலே ஜீவனைக்காட்டிலும் எம்பெருமான் வேறு, ஜீவனும், அசித்தும் சேர்ந்த உலகத்தைக் காட்டிலும் எம் பெருமான் வேறு என்பது அவனுக்கும் உலகத்திற்கும் உண்டான உறவாலாயே ஏற்படும். மூன்று குணமுள்ள பிரகிருதியைக் காட்டிலும் வேறு இரண்டு அசேதனங்கள் உண்டு. அவைகளில் ஸத்துவமென்கிற ஒரே குணமுள்ளதாய் சுத்தஸத்துவமென்று பேர் பெற்றது ஒன்று. அது ஸ்வயம் பிரகாசம், மூன்று குணமுள்ள பிரகிருதியைப் போல் ஜடமன்று, அது ஆனந்தத்தைக் கொடுப்பது. முக்குணமுள்ள பிரகிருதி கர்மத்தினால் கட்டுப்பட்டவர்களுக்கு ஸுகத்தையும், துக்கத்தையும் கொடுக்கும். கர்மம் போனால் அதுவே ஸுகமாக இருக்கும். மற்றொரு அசேதனம் காலம்; இதற்கு ஆதியும் முடிவுமில்லை. அது எல்லா வற்றிற்கும் பிரகாரமாகவே இருக்கும். இந்த விஷயங்களைச் சொல்லி ஜீவன்கள் மூன்று வகை யென்றும், அவர்களுக்கும் மூன்றுவிதமான அசேதனங் களுக்கும் ஸ்வரூபத் தையும், இருப்பையும், அவைகள் செய்யும் வேலையை யும், அவைகளுக்கு ஒன்றுக்கொன்று இருக்கும் வேறுபாடுகளையும், எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபத்தையும், இருப்பையும் வேலைகளையும் விரிவாக நிரூபணம் செய்து, மூன்று தத்துவங்களை அறிவதின் பிரயோஜ நத்தைப் பாட்டாலே அருளிச் செய்கிறார்.

தேற வியம்பினர் சித்து மசித்து மிறையுமென
வேறு படும்வியன் றத்துவ மூன்றும் வினையுடம்பில்
கூறு படுங்கொடு மோகமுந் தானிறை யாங்குறிப்பும்
மாற நினைந்தரு ளால்மறை நூல்தந்த வாதியரே (12)

(ப-ரை.) மறை நூல் தந்த ஆதியர் - வேதமாகிய சாஸ்திரத்தை உபதேசம் செய்த முன்னிருந்த ஆசாரியர்கள், சித்தும் - சேதநனும், அசித்தும் - அசேதநமும், இறையும் - ஈசுவரனும், என - என்று சொல்லப்பட்ட, வேறுபடும்- ஒன்றுக்கொன்று வேறான, வியன் - ஆச்சரியங்களான, தத்துவம் - தத்துவங்கள்,

---

ஒரு ரோஜாப்பூ சிவப்பாய்க் காணப்படுகிறது. அந்த சிவப்பு என்கிற குணம் அதினுடைய பிரகாரம். ஒரு மாடானது ஒரு ரூபமுள்ளதாகவே தோன்றுகிறது. அந்த ரூபம், அதினுடைய பிரகாரம், ஜீவன் உடம்போடு கூடவே கண்ணுக்குப்படுகிறான். அது அவனுக்குப் பிரகாரம்.

மூன்றும் - மூன்றையும், தேற - நாம் ஸந்தேஹமில்லாமல் அறியும்படி, அருளால் - கருணையினால், இயம்பினர் - சொன்னார்கள். எதற்காக என்றால்? வினை உடம்பில் - கர்மங்களால் வந்த உடம்பில், கூறுபடும் - தான் சேர்ந்து இரண்டையும் ஒன்றாக எண்ணும், கொடுமோஹமும் - கொடுமையான மயக்கமும், தான் இறையாம் குறிப்பும் - தானே ஈசுவரன் என்று யுக்தியால் செய்யும் தீர்மானமும், மாற - போகவேண்டுமென்று, நினைந்து, சொன்னார்கள்.

(கருத்து,) வேதமாகிய சாஸ்திரத்தின் அர்த்தத்தை உபதேசம் பண்ணின முன்னாலே இருந்த ஆசாரியர்கள் சித்து, அசித்து, ஈசுவரன் என்று ஒன்றுக் கொன்று வேறான ஆச்சரியங்களான மூன்று தத்துவங்களை வேதவாக்கியங் களில் சிலவற்றால் உண்டாகும் ஸந்தேஹம் தீரும்படி நமக்கு உபதேசித்தார்கள். இதின் பிரயோஜநம் - கர்மத்தினாலே உண்டான உடம்போடு நம்மை ஒன்றாக எண்ணி, நாளுக்கு நாள் திருடமாகவாகும் கொடுமையான மயக்கமும், ஈசுவர னென்று ஒருவன் இல்லை; நாமே ஈசுவரன் என்கிற எண்ணமும் மாறுவது, இந்த பிரயோஜநம் நமக்குக் கிடைக்க வேண்டுமென்று நம்மாசாரியர்கள் கருணையுடன் உபதேசித்தார்கள். அவர்கள் தங்களுக்கு நல்ல பெயராவது, லாபமாவது பூஜையாவது உண்டா கவேண்டுமென்று இப்படி உபதேசம் பண்ணவில்லை. அது கருணையினாலே செய்யப்பட்டது.

குறிப்பு: - கொடுமோஹம் - கொடுமையாவது ஜீவனை நரகத்தில் விழும் படி பண்ணி அவனைப் புருஷார்த்தங்களை இழக்கும்படி செய்வது.

6. பரதேவதா பாரமார்த்யாதிகாரம்

இப்படி எம்பெருமானுக்கும் உலகத்திற்கும் உள்ள உறவையும், அத்துடன் அறியவேண்டிய ஐந்துபொருள்களையும் சொல்லி, அவைகளில் மூன்று தத்துவங்களுக்கு லக்ஷணங்களைச் சொல்லி, அவைகள் ஒன்றுக்கொன்று வேறு என்று காட்டி, அவைகளில் ஈசுவரன் என்கிற தத்துவம் இன்னது என்று நாமறியவேண்டியதால் ஸ்ரீ மானான நாராயணனே அந்த ஈசுவரதத்துவ மென்றும், அவனே மோக்ஷத்தைக் கொடுத்து முக்தர்களாலே அனுபவிக்கப்படு கிறவன் என்றும், ஆகையாலே அவனே பர (எல்லாருக்கும் மேல்பட்ட) தேவதை என்றும் இந்த அதிகாரத்தில் அருளிச்செய்கிறார்.

இந்த அதிகாரத்தில் சொல்லிய விஷயங்கள்; - (1) சிலர் எல்லா ஆத்மாக்களும் ஒன்று என்றும், அவர்களில் தேவதைகள் எல்லாம் ஒன்று என்றும் சொல்லுகிறார்கள். இதுகூடாது. ஏனென்றால் ஒரு ஆத்மாவினுடைய ஸுகானுபவமும் துக்கானுபவமும் மற்றவர்களின் அநுபவத்தைக் காட்டிலும் வேறாக இருக்கின்றன. (2) பிரதாநரான பிரும்மா, விஷ்ணு, ருத்திரன் என்கிற மூன்று பேர் விஷயத்தில், அவர்கள் ஒரே தேவதை; மூன்று ரூபமாகத் தோன்றுகிறார்கள் என்றும், மூன்று பேரும் ஸமர் என்றும், அவர்களில் பிரும்மா பரதேவதை என்றும், ருத்திரன் பரதேவதை என்றும், அவர்களுக்கு மேற்பட்ட பரமசிவம் என்று ஒன்று இருக்கிறதென்றும் சொல்லுகிற பக்ஷங்களும் கூடா. பிரும்மாவும் ருத்திரனும் எம்பெருமானாலே உண்டுபண்ணப்பட்டவர்கள். அவர்கள் கர்மத்தினாலே கட்டுப்பட்டவர்கள். எம்பெருமானுடைய மாயைக்கு உட்பட்டவர்கள். எம்பெருமானை ஆராதநம் செய்து தங்களுடைய பதவியைப் பெற்றவர்கள். அவர்கள் தங்களை ஆராதநம் பண்ணுகிறவர்களுக்குப் பலனைக் கொடுப்பது எம்பெருமானுக்கு அதீனம்; அவர்கள் கொடுக்கும் பலனும் அல்பம்; அவர்களை எம்பெருமானுடைய சரீரமென்று அறிந்து ஆராதநம் செய்தால், பலன் அதிகம். எம்பெருமானையே நேராக ஆராதநம் செய்தால் கிடைக்கும் பலன் இன்னும் அதிகமாக இருக்கும். அவர்களுக்கு மோக்ஷம் கொடுக்க அதிகாரமில்லை. அவர்கள் தியானத்திற்கு விஷயமாயிருக்கத் தகுந்தவர்கள் அன்று; ஏனென்றால் சுபாச்ரயத்வம் என்பது அவர்களுக்கு இல்லை. அவர்களில் பிரும்மா ஒருவனைப் பிறக்கும்போது கடாக்ஷித்தால் அவனுக்கு ரஜோகுணம் மேலிடும். ருத்திரன் அப்போது கடாக்ஷித்தால் தமஸ்ஸு என்கிற குணம் மேலிடும். எம்பெருமான் கடாக்ஷித்தாலோ ஸத்துவகுணம் மேலிட்டு மோக்ஷத்திற்கு வேண்டிய வேலையை அவன் செய்வன். எம்பெருமானுடைய திருமேனியே தியானத்திற்கு விஷயம். அவனே மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கிறவன். இந்த காரணங்களாலும் வேறு காரணங்களாலும் எப்பெருமானே பரதேவதை என்று தீர்மானம் செய்யப்படுகிறது. எம்பெருமானும் பிராட்டியும் சேர்ந்தே பரதேவதை.

இதைப் பாட்டாலே அருளிச் செய்கிறார்.

வாதியர் மன்னுந் தருக்கச் செருக்கின் மறைகுலையச்
சாது சனங்க ளடங்க நடுங்கத் தனித்தனியே
ஆதி யெனாவகை யாரண தேசிகர் சாற்றினர்நம்
போதம ருந்திரு மாதுடனின்ற புராணனையே. (13)

(ப-ரை.) வாதியர் - யுக்திகளைக் கொண்டே வாதம் செய்கிறவர்கள், மன்னும் - தங்களிடத்தில் ஸ்திரமாயிருக்கும், தருக்கம் செருக்கின் - தர்க்கத்தி னுடைய கர்வத்தினாலே, மறை குலைய வேதங்கள் நடுங்கும் படியும், சாது சனங்கள், அடங்க - எல்லாரும், நடுங்க - நடுங்கும்படியாகவும், தனித்தனியே, ஆதியெனாவகை - ஜகத்காரணனாகிய பரதேவதையென்று சொல்லாதபடி, ஆரண தேசிகர் - வேதத்தை உபதேசித்த நம் ஆசாரியர்கள், நம் - நம்முடைய, போது அமரும் திருமாதுடன் - தாமரைப் பூவிலிருக்கும் பிராட்டியுடன், நின்ற- உலகத்தாருக்கு அடையவேண்டிய வஸ்துவாகவும் அடைவதற்கு உபாயமாகவு மிருக்கிற, புராணனை எப்போதுமிருக்கிற எம்பெருமானை, சாற்றினர் - பரதேவதையாகச் சொல்லிக் கொடுத்தார்கள்.

(கருத்து.) துர்வாதிகள் தங்களுக்கு யுக்திகளைச் சொல்ல ஸாமர்த்தியம் இருக்கிறதென்ற கர்வத்தினாலே, ஒவ்வொன்றைத் தனித்தனியாக பரதேவதை என்று சொல்லுகிறார்கள். இதினாலே வேதம் நடுங்குகிறது. தர்க்கத்தில் பழக்கமில்லாத ஆஸ்திகர்களெல்லாரும் நடுங்குகிறார்கள். இந்த நடுக்கம் போவதற்காகவும், வாதிகளுடைய துர்வாதங்கள் நிலை நிற்காதென்பதைக் காட்டுவதற்காகவும் வேதத்தை உபதேசித்த நம்முடைய ஆசாரியர்கள் எம்பெரு மானையே பரதேவதை என்றும், உலகத்திற்குக் காரணம் என்றும் சொல்லிக் கொடுத்தார்கள்.

குறிப்பு: - (1) “மன்னும்” என்கிற சொல்லிற்கு ஸ்திரமான என்று பொருள், அதாவது - அதைக் கண்டிப்பது கஷ்டம்.

(2) புராணம் - பிரும்மாவையும் ருத்ரனையும் போல உண்டாகாமல் எப்போதும் இருக்கிற புருஷன் என்று பொருள்.

7. முமுக்ஷுத்வாதிகாரம்

இப்படி இந்தப் புஸ்தகத்திற்கு விஷயமான மூன்று ரஹஸ்யங்கள் சொல்லுகிற தத்துவத்தை நாலு அதிகாரங்களாலே விரிவாய்ச் சொல்லி, மேலே ஜீவன்கள் எம்பெருமானை அடைவதற்கு உபாயங்களை ஆறு அதிகாரங் களாலே சொல்ல ஆரம்பித்து, உபாயம் செய்வதற்கு முன்னால் கர்மத்தினாலே உண்டான கட்டுப் போகவேண்டும் என்று ஒருவன் ஆசைப்பட வேண்டு

மென்றும், அப்படி ஆசைப்படுகிற ஜீவனிடத்தில் என்ன அடையாளங்கள் இருக்க வேண்டும் என்றும் இந்த அதிகாரத்தில் அருளிச் செய்கிறார்.

இதில் சொல்லிய விஷயங்கள்:- முமுக்ஷுஎன்கிறவன் கர்மத்தினால் உண்டான கட்டிலிருந்து விடுபட ஆசைப்படுகிறவன். ஒருவனை முமுக்ஷு என்று அறிவதற்கு அடையாளங்கள்: - (1) செய்யக்கூடாதென்று வேதம் சொல்லுகிற கர்மங்களைச் செய்யாதிருக்கை. (2) எம்பெருமானைத் தவிர வேறு பலன்களுக்கு ஸாதனமாக வேதம் சொல்லுகிற கர்மங்களில் வெறுப்பு. அவைகளால் உண்டாகும் பலன்கள் அல்பம். கொஞ்சகாலமேயிருக்கும்; கஷ்டப்பட்டுத் தேட வேண்டியவைகள்; அவைகளின் அநுபவம் துக்கத்துடன் கலந்திருக்கும்; பிற்பாடும் துக்கம் உண்டாகும்; உயர்ந்த பலனை யடைவதற்குத் தடையாயிருக்கும்; கெடுதலான அபிமானத்தை உண்டாக்கும்; இவைகளை அடிக்கடி நினைத்தால் வெறுப்பு உண்டாகும். (3) ஜீவனுடைய ஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி அறிவது. அதாவது - அவன் உடம்பு, இந்திரியங்கள், பிராணன் இவைகளைக் காட்டிலும் வேறு என்றும், எம்பெருமானுக்கே உட்பட்டவ னென்றும், அவனுக்காகவே இருக்கிறவனென்றும் அறிகை. இதை மூலத்தில் ஐந்துவிதமான அஹங்காரங்களையும், ஐந்து விதமான மமகாரங்களையும் விடவேண்டியது என்று சொல்லியிருக்கிறது. அஹங்காரம் என்பது ஒன்றை நான் என்று எண்ணுவது, மமகாரம் என்பது ஒன்றை எனதென்று எண்ணுவது. (4) விஷயபோகங்களுக்கு எதிர்த்தட்டான எம்பெருமானுடைய அநுபவத்தில் ருசியுண்டாவது. இந்த அடையாளங்களை உடைய முமுக்ஷுவானவன் ஸம்ஸாரத்திலடிச் சூட்டாலே எம்பெருமானிடம் போவதற்குத் துடிப்பன். இந்த அர்த்தத்தை ஆசாரியனுடைய கருணையினாலே அறிய வேண்டியதென்று பாட்டாலே அருளிச் செய்கிறார்.

நின்ற புராண னடியிணை யேந்து நெடும்பயனும்
பொன்றுத லேநிலை யென்றிடப் பொங்கும் பவக்கடலும்
நன்றிது தீய திதென்று நவின்றவர் நல்லருளால்
வென்று புலன்களை வீடினை வேண்டும் பெரும்பயனே. (14)

(ப-ரை.) நின்ற புராணன் - பிராட்டியுடன் கூட இருக்கும் புராண புருஷனாகிய எம்பெருமானுடைய, அடி இணை - இரண்டு திருவடிகளையும், ஏந்தும் - தலையில் சூட்டிக்கொள்வதாகிய, அதாவது - கைங்கரியம் செய் வதாகிய, நெடும் - நீண்ட, அதாவது - முடிவில்லாத, பயனும் -

பிரயோஜனத்தையும்; பொன்றுதலே - நாசமடைவதே, நிலை என்றிட - ஸ்வபாவ மென்னும்படி, பொங்கும் - வரவர அதிகமாகும்,பவம் கடலும் - ஸம்ஸார மாகிற ஸமுத்திரத்தையும், இவைகளில், இது நன்று - முன்னால் சொல்லப் பட்டது நல்லது, இது தீயது - பின்னால் சொல்லியது கெட்டது, என்று, நவின்றவர் - உபதேசித்த ஆசாரியர்களுடைய, நல் அருளால் - நல்ல கருணை யால், புலன்களை - இந்திரியங்களை, வென்று - ஜயித்து, பெரும் பயன் - பெரிய புருஷார்த்தமான, வீடினை - மோக்ஷத்தை, வேண்டும் - அறிவுள்ளவன் ஆசைப்படுவன்.

(கருத்து,) எம்பெருமானுக்கும் பிராட்டிக்கும் கைங்கரியம் செய்வதாகிற நீடித்திருக்கிற பலனையும், அழிவதே ஸ்வபாவமாய் வரவர அதிகமாகும் ஸம்ஸாரமாகிய ஸமுத்ரத்தையும் காட்டி, அவைகளில் முன் சொன்னது நல்லதென்றும், பின் சொன்னது கெடுதலென்றும் நமக்குக் கருணையாலே ஆசாரியர்கள் உபதேசித்தார்கள். இந்த உபதேசத்தைப் பெற்ற நாம் விஷயங்களில் போகாதபடி இந்திரியங்களை ஜயித்து மோக்ஷமாகிற பெரிய பலனை ஆசைப்படுவோம்.

குறிப்பு: - (1) "நின்ற" என்பதற்கு முன் பாட்டில் திருமாதுடன் நின்ற என் பதைப் பார்த்து உரை எழுதியிருக்கிறது.

(2) நெடும் பயன் - முடிவில்லாமல் எப்போதும் தொடர்ந்து வரும் பலன் என்றபடி.

(3) பொன்றுதலே - ஸம்ஸாரத்தில் பிறப்பும் இறப்பதுமே ஸ்வபாவ மாயிருப்பது.

(4) நல்லருளால் - அருளுக்கு நன்மையாவது ஒருவன் க்ஷேமத்தை அடையவேண்டுமென்கிற எண்ணத்தாலேயே வருவது.

8. அதிகாரி விபாகாதிகாரம்

இப்படித் தத்துவங்களை அறிந்து, முமுக்ஷுக்களாய் மோக்ஷம் அடை வதற்கு உபாயங்களைச் செய்கிறவர்கள் இருவர். இதை இந்த அதிகாரத்தில் அருளிச்செய்கிறார்.

இந்த அதிகாரத்தில் சொல்லிய விஷயங்கள்: - (1) அதிகாரம் என்கிறது ஒரு பலத்தில் ஆசையும், அதற்கு ஸாதனமான கர்மத்தைச் செய்ய மூன்று விதமான ஸாமர்த்தியமும். அதாவது கர்மத்தைச் செய்யும் விதத்தை அறிகை; அதைச் செய்யும் திறமை; அதைச் செய்ய சாஸ்திரம் இடம் கொடுப்பது. முமு க்ஷுவான அதிகாரி இருவர். ஒருவன் பிரபத்தியைச் செய்து அதினாலுண் டாகும் பக்தியாலே மோக்ஷத்தை அடைகிறவன். மற்றொருவன் பிரபத்தி யாலேயே அதாவது - பக்தியில்லாமலே மோக்ஷத்தை அடைகிறவன். இரு வருக்கும் பிரபத்தி வேண்டியது. இருவர்களுக்கும் பக்தியுண்டு. அவர்களில் ஒருவனுக்கு பக்தியே பலன். மற்றொருவனுக்கு அது பலனுக்கு உபாயம்.

(2) பிரபன்னர்கள் மூன்றுவகைப்பட்டவர்கள். ஒருவன் முமுக்ஷுவாய் ஆசாரியனிடத்தில் பிரபத்தி செய்யும் விதத்தை அறிந்து, பிறகு அதைச் செய்கிறவன்; இவனை ஸ்வநிஷ்டன் என்று சொல்லுகிறது. இன்னொருவனுக்கு பிரபத்தி மந்திரத்தின் பொருள் நன்றாய்த் தெரியாது, ஆனால் அதைச் சொன்னால் எம்பெருமான் தன்னை ரக்ஷிப்பன் என்று ஆசாரியர்களின் உபதேசத்தால் அறிந்து அந்த மந்திரத்தைச் சொல்லிப் பிரபத்தி பண்ணுகிறான். இவனை உக்திநிஷ்டன் என்று சொல்லுகிறது. மற்றொருவன் இதற்கும் தகாதவன். அவன் எம்பெருமானுக்கு வேண்டியவரான ஆசாரியனிடம்போய் தனக்காகப் பிரபத்தி செய்யும்படி வேண்டுகிறவன். அவனை ஆசாரிய நிஷ்டன் என்று சொல்லுகிறது. இந்த மூன்றுபேர்களும் பலனை அடைவதில் வேறு பாடில்லை.

(3) பக்தியும் பிரபத்தியுமே மோக்ஷத்திற்கு உபாயங்கள். எம்பெரு மானுடைய கோயில் இருக்கும் இடத்தில் வஸிப்பதும், ஒரு பாகவதனுடைய அபிமாநத்திற்கு விஷயமாயிருப்பதும் மோக்ஷத்திற்கு நேரே காரணமன்று.

(4) பக்தியைப்போல எல்லாப் பலன்களுக்கும் பிரபத்திஸாதனம். இரண்டுக்கும் உள்ள வேறுபாடு - சக்தியுள்ளவனுக்கு பக்தி; அது இல்லாத வனுக்குப் பிரபத்தி. இந்த விஷயங்களைப்பாட்டாலே அருளிச் செய்கிறார்.

வேண்டும் பெரும்பயன் வீடென் றறிந்து விதிவகையால்
நீண்டுங் குறுகியும் நிற்கும் நிலைகளுக் கேற்குமன்பர்
மூண்டொன்றின் மூல வினைமாற் றுதலின் முகுந்தனடி
பூண்டன்றி மற்றோர் புகலொன் றிலையென நின்றனரே. (15)

(ப-ரை.) வேண்டும் பெரும் பயன் - ஒருவனுக்குக் கிடைக்க வேண்டிய பெரிய பிரயோஜநம், வீடு என்று - மோக்ஷமென்று, அறிந்து, நீண்டும் - வெகு காலத்தில் முடிக்கக் கூடியதாயும், குறுகியும் - கொஞ்ச காலத்தில் செய்யக் கூடியதாயும், நிற்கும், நிலைகளுக்கு - உபாயங்களுக்கு, விதிவகையால் - முன் செய்த புண்ணிய விசேஷத்தால், ஏற்கும் - தகுந்தவரான, அன்பர் - எம்பெருமானுடைய அநுபவத்தில் ஆசையுள்ளவர்கள், அவைகளில் ஒன்றில், மூண்டு - முயற்சி செய்து, மூலவினை - ஸம்ஸாரத்திற்குக் காரணங்களான கர்மங்களை, மாற்றுதலின், முகுந்தன் அடி பூண்டு அன்றி - எம்பெருமானுடைய திருவடிகளைப் பிரீதியுடன் பற்றி அன்றி - அதாவது - பிரபத்தியைப் பண்ணாமல், மற்று ஒர் புகல் - வேறு ஓர் உபாயம், இலையென - இல்லையென்று சொல்லும்படி, நின்றனர் - நின்றார்கள்.

(கருத்து.) ஒருவன் வேண்டும் பெரிய பயன் மோக்ஷமென்று தெரிந்து, பக்தியையோ, பிரபத்தியையோ செய்கிறான். அவைகளில் ஒன்று நெடுநாள் செய்து முடிக்கவேண்டியது, மற்றொன்று ஸ்வல்பகாலத்தில் செய்யக் கூடியது. அவனுடைய முன் செய்த புண்ணியத்திற்குத் தகுந்தபடி ஒன்றைச் செய்யத் தகுதியும், அதற்குத் தகாமல் மற்றொன்றைச் செய்யத் தகுதியும் ஏற்படுகிறது. இப்படி இரண்டில் ஒன்றில் பிரயத்நம் செய்து ஸம்ஸாரத்திற்குக் காரணங் களான வினைகளைப் போக்கவேண்டியது. அப்படிச் செய்வதற்குப் பிரபத்தி செய்வதைக் காட்டிலும் வேறு உபாயம் இல்லை.

குறிப்பு:- பக்தி பண்ணுகிறவன் பக்திக்கு விரோதிகளான வினைகளைப் பிரபத்தியாலே விலக்குகிறான், எம்பெருமானை அடைவதற்கு விரோதிகளான வினைகளைப் பக்தியாலே போக்குகிறான். பிரபத்தி செய்கிறவன் எம்பெரு மானை அடைவதற்கு விரோதிகளான எல்லா வினைகளையும் ஒரே காலத்தில் பிரபத்தியாலே போக்குகிறான்.

9. உபாய விபாகாதிகாரம்

இப்படித் தத்துவஃங்களை அறிந்து முமுக்ஷுக்களான அதிகாரிகளுக்கு வேண்டிய மோக்ஷத்திற்கு உபாயங்களை இந்த அதிகாரத்தில் பிரித்துக் காட்டு கிறார்.

இந்த அதிகாரத்தில் சொல்லிய விஷயங்கள்: (1) உபாயம் இருவகைப் படும். முமுக்ஷுவானவன் செய்கிற பக்தியும் பிரபத்தியும் ஒரு ஜ்ஞாந விசேஷம். இது இவனாலே செய்யப்படுவதினால் அதற்கு ஸாத்தியமான உபாயம் என்று பெயர். இவனுடைய உபாயமான ஜ்ஞாநத்திற்கு விஷயமாயும், பிறகு பலனைக் கொடுக்கிறவனாயுமிருப்பதால் எம்பெருமானும் உபாயம். அவன் இவன் செய்யும் வியாபாரத்திற்கு முன்னேயே இருப்பதால் அவன் ஸித்தமான உபாயம்.

(2) பக்தியோகமாவது எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபம், குணங்கள், ரூபம் முதலானவைகளைத் தியானம் செய்வது. எண்ணெய்யை ஒரு கிண்ணத்தி லிருந்து கீழே கொட்டும்போது அது ஒரே தாரையாய் விழுகிறது. அதுபோல இந்த தியானத்தில் வேறு நினைவு கலப்பில்லாமல் இருக்கவேண்டியது. கண்ணாலே பார்த்தால் எப்படித் தெளிவாக இருக்குமோ, அப்படியே இந்த தியானமும் தெளிவாய் இருக்கவேண்டியது. அதுவும் மிகுந்த பிரீதிரூபமாய் இருக்கவேண்டியது. இவ்விதமான தியானத்திற்கு பரபக்தி என்று பெயர்.

3. இந்த பக்தியோகம் உண்டாவதற்கு உபாயங்கள் கர்மயோகமும், ஜ்ஞாநயோகமும். கர்மயோகமென்பது ஒருவன் தன்னையும் எம்பெரு மானையும் உள்ளபடி அறிந்து, பலன்களில் ஆசையில்லாமல் எம்பெரு மானுடைய ஆராதநமாகச் செய்யும் கர்மம் (வேலை). இதைச் செய்யும்போது "நான் இதைச் செய்கிறேன்" என்கிற எண்ணத்தையும், "இது என்னுடைய கர்மம்" என்கிற எண்ணத்தையும் விட்டு, அதை எப்போதும் செய்துகொண்டு வரவேண்டியது. இத்துடன் கூட நித்தியங்களான கர்மங்களையும் நைமித்திகங் களான கர்மங்களையும், காமியகர்மங்களையும் சேர்த்து முன்சொன்னபடி பலன்களில் ஆசையில்லாமல் செய்யவேண்டியது. நித்தியகர்மமென்பது எம்பெருமான் செய் என்று கட்டளையிட்டது. அதைச் செய்யாவிட்டால் எம்பெருமானுக்குக் கோபம் உண்டாகும். நைமித்திகமாவது கிரஹணம் முதலான நிமித்தம் (காரணம்) உண்டானால் செய்யவேண்டிய கர்மம். காமிய மென்றால் ஒரு பலனுக்குக் காரணமாகச் சொல்லப்பட்ட கர்மம். அதைச் செய்ய வேண்டிய நிர்ப்பந்தமில்லை. முமுக்ஷுவானவன் அதைச் செய்தால் அந்தப் பலனில் ஆசையை விட்டு அதை எம்பெருமானுடைய கைங்கரியமாகச் செய்ய வேண்டியது.

(4) ஜ்ஞாநயோகமாவது - ஒருவன் தன்னுடைய ஸ்வரூபத்தை இடை விடாமல் நினைத்துக் கொண்டிருப்பது. தன் ஸ்வரூபமாவது - உடம்பு, கண்

முதலான இந்திரியங்கள், பிராணன் - இவைகளைக் காட்டிலும் தான் வேறு; தான் எம்பெருமானாலே தாங்கப்படுகிறவன், வண்டியில் பூட்டின மாடு வண்டிக்காரனுக்கு உட்பட்டிருப்பதுபோல் தான் எம்பெருமானுக்கு உட்பட்டிருப்பது; தான் எம்பெருமானுக்காவே இருப்பது; இந்த மூன்று விஷயங்களைக்கொண்டு தான் எம்பெருமானுக்கு உடம்பு; எம்பெருமான் தனக்கு ஆத்மா, இவ்விதமான தன் ஸ்வரூபத்தை இடைவிடாமல் நினைத்துக் கொண்டிருப்பது. எவன் இந்திரியங்களை ஜயித்திருக்கிறானோ அவன் தான் இந்த ஜ்ஞாநயோகத்தைச் செய்யத் தகுந்தவன்.

(5) சிலர் ஜ்ஞாநயோகமில்லாமலே கர்மயோகத்தினாலேயே தம்முடைய ஸ்வரூபத்தைப் பார்க்கிறார்கள். ஜ்ஞாநயோகத்தினாலும் அதைப் பார்க்கலாம். இப்படி ஸ்வரூபத்தைப் பார்ப்பது யோகம் செய்யும்போது நேரிடும். யோகமென்பது அசங்காமல் உட்கார்ந்துகொண்டு, இந்திரியங்கள் தங்களுடைய வேலையைச் செய்யாதபடி அவைகைள அடக்கி, மனதைத் தியானம் செய்ய வேண்டிய விஷயத்தில் நிறுத்தி, அதையே இடைவிடாமல் நினைத்துக் கொண்டிருப்பது. இப்படி யோகம் செய்யும்போது தன் ஸ்வரூபத்தை ஒருவன் உள்ளபடி பார்க்கிறான். அது மிகவும் இன்பமாக இருக்கும். அதில் அகப்படாமல் பக்தியோகம் செய்ய ஆரம்பிக்க வேண்டியது. இதைச் செய்யும்போது தன்னுடைய ஸ்வரூபத்தைப் பார்ப்பது வேண்டியிருப்பதினாலே அது பக்தியோகத்திற்கு உதவி செய்கிறது. உதவி செய்கிறதற்கு அங்கமென்றும் உதவியைப் பெற்றுக்கொள்ளுமதற்கு அங்கி என்றும் பெயர்.

(6) இந்த பக்தியோகத்தை வைகுந்தத்திற்குப் போகும் வரையில் ஒவ்வொரு நாளும் செய்ய வேண்டியது. இத்துடன் தன்னுடைய வர்ணத்திற்கும் (ஜாதிக்கும்) ஆச்ரமத்திற்கும் ஏற்பட்டிருக்கிற கர்மங்களைச் செய்துகொண்டு வரவேண்டியது. அவைகளைச் செய்வதால் எம்பெருமானுக்குப் பிரீதி உண்டாகி பக்தியோகம் செய்கிறவனுக்கு ரஜஸ், தமஸ் என்கிற குணங்கள் அடங்கி ஸத்துவகுணம் மேலிடும். அதினாலே பக்தியோகம் வளர்ந்துவரும். இந்த உதவியினாலே அந்தக் கர்மங்கள் அங்கம், பக்தி யோகம் அங்கி.

(7) பக்தியோகம் வளர்ந்துவரும் போது, எம்பெருமானைப் பார்க்க வேண்டுமென்று ஆசை உண்டாய் ஒருவனை அழும்படி செய்யும். அப்போது எம்பெருமான் தன்னை உள்ளபடி ஒரு க்ஷணம் காட்டுவன். இப்படி அவனைப் பார்ப்பதற்கு பரஜ்ஞாநம் என்றுபெயர். இது உண்டானபோது எம்பெருமானை

விட்டு ஒரு க்ஷணமும் பிரிந்திருக்கமுடியாதபடியான ஆவல் உண்டாகும். அதற்குப் பரமபக்தி என்று பெயர்.

இந்த விஷயங்களைப் பாட்டாலே அருளிச் செய்கிறார்.

நின்ற நிலைக்குற நிற்குங் கருமமு நேர்மதியால்
நன்றென நாடிய ஞானமுநல்குமுட் கண்ணுடையார்
ஒன்றிய பத்தியு மொன்றுமி லாவிரை வார்க்கருளால்
அன்று பயன்றரு மாறு மறிந்தவ ரந்தணரே. (16)

(ப-ரை) நின்ற நிலைக்கு - இந்திரியங்களையடக்கமுடியாமல் ஒருவனிருக்குமிருப்புக்கு, உற நிற்கும் - தகுதியாக இருக்கிற, கருமமும் - கர்மயோகத்தையும், நேர்மதியால் - கூர்மையான புத்தியாலே செய்யக் கூடியதும், நன்று என நாடிய - ஆத்மாவைப் பார்ப்பதற்கு அடுத்த உபாயமாக இருப்பதால் நல்லதென்று தேடப்பட்டதாயுமிருக்கிற, ஞானமும் - ஞானயோகத்தையும், நல்கும் - பிரீதியுடன் கூடிய, உள்கண் உடையார்- உள்ளேயிருக்கும் ஆத்மாவைப் பார்ப்பவர்கள், ஒன்றிய பத்தியும் - தன்னையே மறந்து தியானம் பண்ணப்பட்ட விஷயத்தோடு சேர்ந்திருக்கும்படியான பக்தியோகத்தையும், ஒன்றும் இலா - இவைகளில் ஒன்றுஞ் செய்யமுடியாதவர்களுக்கும், விரைவார்க்கு - பக்தியோகத்திலுள்ள தாமதத்தைப் பொறுக்கமுடியாதவர்களுக்கும், அருளால் - கருணையால், அன்று - அவர்கள் கேட்டபொழுதே,பயன் தருமாறும் - பிரயோஜநத்தைக் கொடுக்கும் உபாயத்தையும் அதாவது பிரபத்தியையும் ஆகிய இவைகளை, அறிந்தவர், அந்தணர் - வேதமறிந்தவர்கள்.

(கருத்து) கர்மயோகம் முதலானவைகளை இந்த அதிகாரத்தில் சொன்னபடி எவர்கள் அறிந்தவர்களோ, அவர்களே வேதத்தை நன்றாய் அறிந்தவர்கள். அதிகாரத்தில் சொல்லியவைகளாவன: - (1) கர்மயோகம் இதை மூன்று வர்ணத்திலுள்ள எவனும் செய்யலாம். (2) இந்திரியங்களை ஜயித்து மனதை ஒன்றில் நிலை நிறுத்தி கூர்மையான புத்தியோடு செய்வது ஜ்ஞாநயோகம். இது ஒருவன் தன் ஸ்வரூபத்தைப் பார்ப்பதற்கு அடுத்த உபாயமாகையால், பாட்டில் "நன்று என" நல்லது என்று சொல்லப்பட்டது. (3) ஒருவன் தன் மனதை தன் ஸ்வரூபத்தில் நிறுத்தி யோகம் செய்வது. இதைச் செய்பவனை "உட்கண்ணுடையார்" உள்ளே கண்ணுடையார் என்று பாட்டு சொல்லுகிறது. இது மிகுந்த பிரீதியைக் கொடுக்குமானதாலே அதுவே பிரியமாக

இருக்கும். அதை "நல்கும்" என்று பாட்டு சொல்லுகிறது. (4) பக்தியோகம். இதைச் செய்கிறவன் அத்துடன் ஒன்றி - சேர்ந்து இருக்கிறான். அவன் வேறொன்றையும் நினைக்காமல் இதையே பிரீதியுடன் செய்கிறான். (5) மேலே சொன்னவைகளில் ஒன்றும் இல்லாமல் உடனேயோ, அல்லது இந்த தேஹம் போனபின்போ மோக்ஷம் வேண்டுமென்று அவஸரப்படுகிறவர் களுக்கு அவர்கள் கேட்டபோதே கிருபையினாலேயே மோக்ஷமாகிய பலனைக் கொடுக்கும் உபாயம் பிரபத்தி. இவைகளை அறிந்தவர்களே வேதமறிந்தவர்கள்.

10. பிரபத்தியோக்கியாதிகாரம்

இப்படித் தத்துவங்களை அறிந்து, முமுக்ஷுக்களான அதிகாரிகள் செய்யும் உபாயங்களில் லகுவான பிரபத்திக்கு எவன் தகுந்தவன் என்று இந்த அதிகாரத்தில் சொல்லப்படுகிறது.

இந்த அதிகாரத்தில் சொல்லிய விஷயங்கள்:- (1) அதிகாரமென்பது ஒரு பலனில் ஆசையும், அதற்கு உபாயத்தைச் செய்ய ஸாமர்த்தியமும். ஸாமர்த்திய மென்பது உபாயத்தைச் செய்யும் வழியை அறிவதும், அதைச் செய்யும் சக்தியும், அதைச் செய்யத்தகுந்த ஜாதியில் பிறந்திருப்பதும், (2) மோக்ஷம் கிடைக்க வேண்டுமென்றும் ஆசையானது பக்தி செய்பவனுக்கும் பிரபத்தி செய்கிறவனுக்கும் உண்டு. ஆனால் பக்தியோகம் செய்யும் வழியை அறியாதவன், அறிந்தாலும் அதைச் செய்யச் சக்தியில்லாதவன், அறிவும் சக்தியுமிருந்தாலும் பக்தியோகத்தைச் செய்ய சாஸ்திரத்தினால் அநுமதி கொடுக்கப்படாதவன், இவையெல்லாம் இருந்தாலும் பக்தி யோகத்திலுள்ள தாமதத்தைப் பொறுத்துக் கொள்ளாமல் உடனே பலன் கிடைக்க வேண்டும் என்கிற ஆசை உடையவன், ஆகிய நால்வரும் பிரபத்திக்கு அதிகாரிகள். இப்படி பக்தியோகம் பண்ணத்தகாதவனாக இருப்பதை ஆகிஞ்சந்நியம் என்று சொல்லுகிறது. இவன் மோக்ஷத்தில் ஆசை உடையவனாய் அதற்கு ஏற்பட்ட உபாயமான பக்தியோகம் செய்யமுடியாதவனாய் இருப்பதினாலே மிகவும் வருத்தப்பட்டு அழுவன். இப்படி அழுகையே இதற்கு அதிகாரம். (3) இத்துடன் கூட பிரபத்தி செய்கிறவன் மோக்ஷம் தவிர வேறு பிரயோஜநத்தையும் தேடான். அதற்காக வேறு தேவதையினிடம் போகவும் மாட்டான். இப்படிப் பட்டவனுக்கு அநந்யகதிகத்வம் உண்டென்று சொல்லப்படுகிறது.

(4) மோக்ஷத்தை ஆசைப்படுவதுடன் கூட கொஞ்சகாலம் இங்கே இருக்க வேண்டு மென்றாவது அதுபோல் வேறொன்றையாவது ஆசைப்பட்டால் மோக்ஷம் தாமதித்து வரும்.

இந்த விஷயங்களைப் பாட்டாலே அருளிச்செய்கிறார்.

அந்தண ரந்திய ரெல்லையி னின்ற வனைத்துலகும்
நொந்தவ ரேமுதலாகநுடங்கி யனன்னியராய்
வந்தடையும்வகை வண்டக வேந்தி வருந்தியகம்
அந்தமி லாதியை யன்ப ரறிந்தறி வித்தனரே. (17)

(ப-ரை) அந்தணர் - பிராமணர், அந்தியர் - கடைசி ஜாதியிலிருப்பவர், எல்லையில் - இந்த இரண்டு எல்லைகளுக்குள்ளே நின்ற - அவர்களுள்பட இருக்கும், அனைத்து உலகும் - உலகத்திலுள்ள எல்லாரும், நொந்தவரே - வருத்தப்பட்டவர்களே, முதலாக, நுடங்கி - இளைத்துப் போய், அனன்னிய ராய் - வேறு பலனையும், வேறு தேவதையையும் தேடாதவராய், வந்து, வண் தகவு ஏந்திய - மிகுந்த கருணைபுள்ளவனாய், வருந்திய - நம்மை இரக்ஷிப் பதற்காகப் பிரயாஸப்படுகிற, நம் அந்தம் இல் ஆதியை - முடிவில்லாமல் ஜகத்துக்குக் காரணானான நம்முடைய ஸ்வாமியை, அடையும் வகை - அடையும் வழியை, அன்பர் - குருவினிடத்திலும் எம்பெருமானிடத்திலும் மிகுந்த பக்தியுள்ள ஆசாரியர்கள், அறிந்து தாங்கள் தெரிந்து கொண்டு, அறிவித்தனர் - நமக்குச் சொல்லிக் கொடுத்தார்கள்.

(கருத்து.) உயர்ந்த ஜாதியில் பிறந்தவன் தான் பிரபத்தியைச் செய்யலாம், தாழ்ந்த ஜாதியில் பிறந்தவன் பிரபத்தியைச் செய்யலாகாதென்று நியமமில்லை. இந்த இருவர்களும் இவர்களுக்கு நடுவில் உள்ள எல்லா ஜநங்களும் பிரபத்தி செய்யத் தகுந்தவர்கள். அவர்களில் எவன் ஸம்ஸாரத் தினால் வருந்தி எப்போது மோக்ஷம் கிடைக்குமென்று பிரபத்தி பண்ணுகிறானோ, அவன் முக்கியமான அதிகாரி. அவர்களிலும் உடனே மோக்ஷம் வேண்டு மென்கிறவர்கள் ஆர்த்தர்கள். அவர்கள் இன்னும் முக்கியமான அதிகாரிகள். இந்த உடம்பு போனபிற்பாடு மோக்ஷம் வேண்டுமென்கிறவர் த்ருப்தர். அவர்கள் அவ்வளவு முக்கியமாகிய அதிகாரி அன்று. பிரபத்தி பண்ணுகிற எல்லாருக்கும் வேண்டிய அதிகாரம் - பக்தியோகம் பண்ணமுடியாமையால் வருத்தப்பட்டு உடம்பு இளைத்துப்போயிருப்பதும், வேறு பிரயோஜநத்தை தேடாமையும், வேறு

தேவதையிடம் போகாமையும். இப்படி பிரபத்தி செய்வதற்குத் தகுதியாக எம்பெருமான் இருப்பதை நம்முடைய ஆசாரியர்கள் தாங்களறிந்து கொண்டு நமக்கும் அதைச் சொல்லிக்கொடுத்திருக்கிறார்கள். எம்பெருமான் இருப்ப தாவது.- மேன்மையான கிருபை உள்ளவனாயிருப்பது. மேன்மையாவது, நாம் என்ன குற்றம் செய்தாலும் அதினால் கலங்காமை; அவன் நம்மை ரக்ஷிப்பதற்கு எங்கே இடம் அகப்படப்போகிறதென்று யாதிருச்சிகமான ஸுகிருதம் முதலியவைகளைத் தேடிக் கொண்டிருப்பது. அந்தமில் - முடிவில்லாமை - அதனாலே அவனிடம் போனவன் திரும்பிவரு வனோவென்று ஸந்தேஹப்பட வேண்டியதில்லை. அவன் ஆதி - உலகத்தை உண்டுபண்ணினவன், உண்டு பண்ணினவனே காப்பாற்றத் தகுந்தவன்; அவன் வருந்துகிறான், அவன் நம்மை ரக்ஷிப்பதற்காக மிகுந்த பிரயாஸை எடுத்துக் கொள்கிறான்.

11. பரிகரவிபாகாதிகாரம்

இப்படி தத்துவங்களை அறிந்து முமுக்ஷுக்களான அதிகாரிகளில் லகுவான பிரபத்தியைச் செய்யத் தகுந்தவன், அந்த பிரபத்தியைச் செய்யும் போது அதற்கு வேண்டிய அங்கங்களை அறியவேண்டியது. அவைகளை இந்த அதிகாரத்தில் அருளிச் செய்கிறார்.

இந்த அதிகாரத்தில் சொல்லிய விஷயங்கள்:- (1) பிரபத்திக்கு ஐந்து அங்கங்கள் உண்டு. அவையாவன:- (1) அநுகூலமாய் இருப்பதாய் எண்ணுவது; (2) பிரதிகூலமாய் இருப்பதை விடுவது; (3) தன்னுடைய இஷ்டத்திற்கு ஸாதநமான உபாயமில்லாமல் வருத்தப்படுவதைக் காண்பிக்கை. இதற்குக் கார்ப்பண்யம் என்று பெயர்; (4) கேட்டுக்கொண்டால் ஸமர்த்தனான ஒருவன் தன்னை ரக்ஷிப்பன் என்னும் நம்பிக்கை. இது ஒரு வழியாலும் கலங்காதிருக்க வேண்டியது. அப்படியிருப்பதற்கு மஹாவிச்வாஸம் என்று பெயர்; (5) ரக்ஷிக்கவேண்டுமென்று பிரார்த்திப்பது.

2. இந்த ஐந்து அங்கங்களில்லாமல் பிரபத்தி கிடையாது. இதைச் சக்ரவர்த்தி திருமகனிடத்தில் விபீஷணன் செய்த பிரபத்தியிலும், பிராட்டியிடம் திரிஜடை செய்த பிரபத்தியிலும், உலகத்தில் ஒருவன் ரக்ஷிக்கவேண்டிய வஸ்துவை அடைக்கலம் வைக்கிற இடத்திலும் பார்க்கலாம்.

3. இந்த அங்கங்கள் பிரபத்திக்குச் செய்யும் உதவியாவது- முதல் இரண்டு அங்கங்களாலே எம்பெருமானுடைய கட்டளையை மீறாமல் இருப்பது உண்டாகும். கார்பண்ணியமானது ரக்ஷிப்பவனுடைய கருணையை விருத்தி செய்யும். பிரபத்திக்குப் பின்பும் வேறொரு உபாயத்தைத் தேடாமையை உண்டு பண்ணும். மஹாவிச்வாஸத்தாலே ஸந்தேஹப்படாமல் ரக்ஷகனிடம் போய் பிரபத்தி பண்ணும்படி செய்யும். பின்பு ரக்ஷண விஷயத்தில் தனக்குப் பொறுப்பு இல்லாமலிருக்கும்படி செய்யும் கடைசி அங்கமும் வேண்டியது. ஒருவன் ரக்ஷிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளாவிட்டால் ரக்ஷிக்கிறவனுக்கு ரக்ஷிக்கவேண்டுமென்கிற இச்சை உண்டாகாது.

4. மஹாவிச்வாஸம் என்கிற அங்கம் கிடைப்பது மிகவும் கஷ்டம். ஏனென்றால் இந்த விஷயத்தில் ஐந்து ஸந்தேஹங்கள் உண்டாகும். அவைகளும் அவைகளைத் தீர்க்கும் வழியும்:- (1) அளவில்லாத அபராதங்களைச் செய்த நாம் எப்படி எம்பெருமான் முன்னாலே போகக்கூடும் என்று ஒரு ஸந்தேஹம். பதில்:- பிராட்டி எப்போதும் எம்பெருமானிடம் கூட இருந்து நம்மைப் பற்றிச் சிபார்சு செய்கிறாள். ஆகையால் நாம் கூசாமல் போகலாம். அவளுடைய சிபார்சை எம்பெருமானும் தள்ளமுடியாது. (2) அபராதம் செய்த நமக்குத் தண்டனையை விதிக்காமல் மிகவும் உயர்ந்த பலனை எம்பெருமான் கொடுப்பனோ என்பது இரண்டாவது ஸந்தேஹம். பதில்:- எம்பெருமானுக்கும் நமக்கும் இருக்கும் உறவினாலே நாம் செய்கிற பிரபத்தியை வியாஜமாகக் கொண்டு தண்டிக்கவேண்டுமென்கிற எண்ணத்தை விட்டு, மிகவும் உயர்ந்த பலனையும் கொடுப்பன். மிகுந்த குற்றம் செய்த பிள்ளை தகப்பன் காலில் வந்து விழுந்தால், அவன் குற்றத்தை மன்னித்து தன்னுடைய ஸொத்தை எல்லாம் அவனுக்குக் கொடுக்கிறான். அது போல் எம்பெருமானுக்கும் நமக்கும் இருக்கிற உறவு ஒரு நாளும் விடமுடியாது. (3) நாம் செய்கிற பிரபத்தியாகிற வியாபாரம் மிகவும் சொல்பமாயிருக்க, அதைப் பரிபூரணரான எம்பெருமான் கவனிப்பனோ என்பது மூன்றாவது ஸந்தேஹம். பதில்:- எம்பெருமானுடைய கருணைக்கு எல்லையில்லை யாகையால், அவன் இந்த வியாபாரத்தைப் பெரிய உபகாரமாக எண்ணி பிரபத்திக்குப் பலனைக் கொடுப்பன். (4) நாம் கேட்ட பலனைத் தாமதமில்லாமல் எம்பெருமான் கொடுப்பனோ என்று நாலாவது ஸந்தேஹம். பதில்:- வேறு பலனைக் கேட்டால் எம்பெருமான் உடனே கொடுக்கமாட்டான். மோக்ஷத்தைக் கேட்டாலோ உடனே கொடுத்து விடுவன், இந்த விஷயத்தில் அவனுக்கு ஸஹகாரி (கூட இருந்து ஒத்தாசை

செய்பவர்கள்) வேண்டியதில்லை. அவனுடைய ஸங்கல்பமே போதும். (5) மிகவும் தாழ்ந்த நமக்கு உயர்ந்த மோக்ஷத்தைக் கொடுப்பனோ என்பது கடைசி ஸந்தேஹம். பதில்:- அதைக் கொடுப்பது தன்னுடைய லாபமாக எண்ணும் படியான உதாரகுணமுள்ளவனாகையாலே இதுவும் கூடும்.

5. மோக்ஷத்திற்காகப் பிரபத்தி செய்யும்போது ஸாத்துவிகத்தியாகம் என்கிற அதிகமான ஒரு அங்கம் உண்டு. அதாவது செய்கிற பிரபத்தியை நான் செய்யவில்லை; அதை எம்பெருமானே செய்கிறான். அந்த வியாபாரமும் அவனுடைய வியாபாரம்; என்னுடையது அன்று. இதினுடைய பலனும் அவனுடையது. என்னுடையது அன்று - என்று எண்ணுவது. இத்துடன் இப்பிர பத்தியும் உபாயமன்று, எம்பெருமானே உபாயமென்றும் எண்ணவேண்டியது.

மஹாவிச்வாஸவிஷயத்தில் உண்டாகும் ஸந்தேஹங்களையும், அதைத் தீர்க்கும் வழிகளையும் காட்டின ஆசாரியர்களிடத்தில் நன்றியறிவுள்ளவனா யிருக்கவேண்டுமென்று பாட்டால் அருளிச் செய்கிறார்.

அறிவித் தனரன்ப ரையம் பறையு முபாயமில்லாத்
துறவித் துனியிற் றுணையாம் பரனை வரிக்கும்வகை
உறவித் தனையின்றி யொத்தா ரெனநின்ற வும்பரைநாம்
பிறவித் துயர்செகு வீரென் றிரக்கும் பிழையறவே (18)

(ப-ரை.) ஐயம் - ஸந்தேஹத்தை, பறையும் - சொல்லும்படியான, உபாயம் இல்லா துறவி - உபாயமில்லாமையாகிற ஏழ்மைத் தனத்தினால், துனியில் - உண்டாகும் துக்கத்தில், துணையாம் - அதைப்போக்கி நமக்கு வேண்டியதைக் கொடுத்து உதவிசெய்கிற, பரனை - மிகவும் உயர்ந்த எம்பெரு மானை, வரிக்கும் வகை - பிரார்த்திக்கும் படியான வழியை, அன்பர் - நம் மிடத்தில் ஆசையுள்ள ஆசாரியர்கள், அறிவித்தனர். எதற்காக என்றால் - உறவு இத்தனை இன்றி - கொஞ்சங்கூட ஸம்பந்தமில்லாமல், ஒத்தார் என - கர்மவச்யராயிருப்பதால் நம்மைப் போலிருப்பவர்கள் என்று சொல்லும்படி, நின்ற - இருக்கிற, உம்பரை - வேறு தேவதைகளை, பிறவி துயர் - ஸம்ஸா ரத்திலுள்ள துக்கத்தை, செகுவீர் என்று - போக்குவீர் என்று, இரக்கும் - யாசிக்கும், பிழை அறவே - குற்றம் நீங்குவதற்காக.

(கருத்து) கர்மயோகம் முதலாய் பக்தியோகத்தோடு முடியும் உபாயங் களை நம்மாலே செய்ய முடியுமோ என்கிற ஸந்தேஹம் உண்டாகும். இந்த

ஸந்தேஹத்தை உண்டு பண்ணுகிற அந்த உபாயங்களைச் செய்ய முடியாமல் நாம் துக்கப்படும்போது, நமக்குத்துணையாக மிகவும் உயர்ந்த எம்பெருமான் வருவன். அவனை நாம் பிரார்த்திக்கும்படியான வழியை நம் ஆசாரியர்கள் நமக்குச் சொல்லிக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். இது எதற்காகவென்றால்- ஸம்ஸாரத்தின் துக்கங்களை நீங்கள் போக்க வேண்டுமென்று நாம் பிரம்மா முதலான தேவர்களிடம் போய் யாசிக்கும் படியான குற்றம் நீங்குவதற்காக. தேவர்களுக்கும் நமக்கும் கொஞ்சங்கூட உறவில்லை. நம்மைப்போல் அவர் களும் கர்மத்திற்கு உட்பட்டவர்கள். ஆகையால் அவர்களிடம் போய்க் கேட்பது நமக்குத் தகாத வேலை.

குறிப்பு: - "பரனை" என்ற சொல்லுக்கு எல்லாருக்கும் மேற்பட்டவன் என்று பொருள். எம்பெருமான் அப்படியிருப்பதினாலே அவனிடம் குற்றவாளி களாகிய நாம் போகக்கூடுமோ என்கிற ஸந்தேஹம் காட்டப்படுகிறது. "துணையாம்" என்பதினாலே இந்த ஸந்தேஹம் போகும்படியான எம்பெரு மானுடைய குணமும் அவனுக்கும் நமக்குமிருக்கும் உறவும் காட்டப்படு கின்றன.

12. ஸாங்கப் பிரபதநாதிகாரம்

இப்படி தத்துவங்களை அறிந்து முமுக்ஷுக்களான அதிகாரிகளில், லகுவான பிரபத்தியைச் செய்யத் தகுந்தவன், அதற்கு வேண்டிய அங்கங்களை அறிந்து அவைகளுடன் பிரபத்தியைச் செய்யும் விதத்தை இந்த அதிகாரத்தில் அருளிச் செய்கிறார்.

இந்த அதிகாரத்தில் சொல்லிய விஷயங்கள். (1) கீழே சொன்ன அங்கங்களோடு பிரபத்தியைப் பண்ணும்போது, ஒருவன் தன்னுடைய ஸ்வரூ பத்தையும், தன்னை ரக்ஷிக்கும் சுமையையும், தன்னை ரக்ஷிப்பதினால் உண்டாகும் பலனையும் எம்பெருமானிடம் ஸமர்ப்பிக்கவேண்டும். அதாவது- (1) என்னுடைய ஸ்வரூபம் என்னுடைய ஸொத்து அன்று. அது தேவரீருடையது. (2) இதை ரக்ஷிக்கும் சுமையை என்னாலே தாங்கமுடியாது; பக்தி யோகத்தினுடைய ஸ்தானத்தில் தேவரீரே நின்று இந்தச் சுமையை ஏற்றுக் கொண்டு அது எதைச் செய்யுமோ அதை எல்லாம் தேவரீரே செய்ய

வேண்டியது. இந்த விஷயத்தில் எனக்கு இனிமேல் ஒரு பரமும் இல்லை. (3) இந்த ரக்ஷணத்தினுடைய பலனும் என்னுடையதன்று. அது தேவரீருடையது. இந்த மூன்று விஷயங்களிலும் எனக்கு ஸம்பந்தமில்லை. தேவரீருக்கே ஸம்பந்தமுண்டு என்று உறுதியாய் எண்ணுவது பிரபத்தி.

(2) மோக்ஷம் தவிற வேறு பலன்களை ஆசைப்பட்டு அதை அடைவதற்காக பிரபத்தி பண்ணும்போது, அதைக்கொடுக்கவேண்டிய சுமை மாத்திரம் கொடுக்கப்படுகிறது. ஸ்வரூபத்தினுடையவும், பலனுடையவும் ஸமர்ப் பணம் இல்லை. மோக்ஷத்திற்காகப் பக்தியோகம் செய்யும் போது ஸ்வரூபத்தினுடையவும், பலனுடையவும் ஸமர்ப்பணம் உண்டு, ரக்ஷணத்தினுடைய சுமையைப் பக்தி செய்கிறவன் தானே சுமக்கிறான். அதை எம்பெருமானிடம் கொடுக்கிறதில்லை. மோக்ஷத்திற்காகப் பிரபத்தி பண்ணும்போது மூன்றும் ஸமர்ப்பிக்கப்படுகின்றன.

(3) மோக்ஷத்தை ஆசைப்பட்டுப் பிரபத்தி பண்ணுகிறவன் ரக்ஷணத்தின் பலனை எப்படி எம்பெருமானிடம் கொடுப்பதென்றால் - எம்பெருமானுடைய ஸந்தோஷமாகிய பலனே முக்கியமானது. பிரபத்தி பண்ணுகிறவன் பலனை அடைந்து ஸந்தோஷப்படுவது எம்பெருமானுடைய ஸந்தோஷத்திற்காக. ஒரு கிளிக்குப் பால் கொடுத்து அதை இஷ்டப்படி பறக்கவிடுவதின் பலன் கிளியின் யஜமாநனுக்கே. கிளிக்கு ஸந்தோஷமுண்டானாலும் அது அதின் யஜமாநனின் ஸந்தோஷத்திற்காகவே ஏற்படுகிறது. அதுபோல.

இதின் மேலே, பிரபத்தி பண்ணுவது கூடாதென்று ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரத்தைக் கொண்டு பண்ணுகிற ஒரு அதிவாதத்திற்குப் பதில் சொல்லி, அதிகாரத்தின் அர்த்தத்தைப் பாட்டாலே அருளிச் செய்கிறார்.

அறவே பரமென் றடைக்கலம் வைத்தன ரன்றுநம்மைப்
பெறவே கருதிப் பெருந்தக வுற்ற பிரானடிக்கீழ்
உறவே யிவனுயிர் காக்கின்ற வோருயி ருண்மையைநீ
மறவே லெனநம் மறைமுடி சூடிய மன்னவரே. (19)

(ப-ரை) நம் மறைமுடி சூடியமன்னவர் - வேதத்தின் அர்த்தம் இன்னதென்று தீர்மானம் செய்வதற்குப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்து கொண்ட ராஜாக்களைப் போலிருக்கும் நம்முடைய பூர்வாசாரியர்கள், உறவே தன்னிடமிருக்கும் உறவாலே, இவன் உயிர்- இவனுடைய ஸ்வரூபத்தை, காக்கின்ற -

ரக்ஷிக்கிற, ஓர் உயிர் - ஒப்பில்லாத பரமாத்மாவினுடைய, உண்மையை, நீ மறவேல் என- நீ மறவாதே யென்று சொல்லிக் கொடுத்து, அன்று - அநாதிகாலம் முதலாக, நம்மை, பெறவே கருதி - தன்னிடம் கொண்டுபோக விரும்பி, பெரும் தகவு உற்ற - மிகவும் கருணையுடைய, பிரான் அடிக்கீழ் - உபகாரகனான எம்பெருமானுடைய திருவடிகளின் கீழே, பரம் அற என்று - நம்மை ரக்ஷிக்கும் சுமை நம்மை விட்டு நீங்கும்படி, அடைக்கலம் - ரக்ஷிக்க வேண்டிய வஸ்துவாக, வைத்தனர்.

(கருத்து) தேசத்தை ரக்ஷிக்கும்பொருட்டு பட்டாபிஷேகம் செய்து கொண்ட ராஜாபோல் நம்முடைய முன்னோர்களான ஆசாரியர்கள் வேதத்தின் அர்த்தம் இன்னதென்று தீர்மானம் செய்வதற்காக வெகு பிரயாஸை எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் நம்முடைய ரக்ஷணமாகிய சுமை நம்மை விட்டுப் போவதற்காக நம்மை எம்பெருமான் திருவடிகளின் கீழே .ரக்ஷிக்க வேண்டிய வஸ்துவாக வைத்தார்கள். அந்த எம்பெருமான் நம்முடைய ரக்ஷணத்தை தன்னுடைய லாபமாக எண்ணி மிகுந்த கருணையாலே யாதிருச்சிகமான ஸுகிருதம் முதலான வியாஜங்களைத் தேடிக் கொண்டு நம்மைப் பிரபத்திவரையில் கொண்டுவந்து விட்டுருக்கிறான். அப்படிப்பட்ட எம்பெருமானுடைய திருவடிகளின் கீழ் அடைக்கலம் வைத்தார்கள். அவன் தனக்கும் நமக்குமுள்ள உறவைக் கொண்டு எல்லாரையும் ரக்ஷிக்கிறான். அவன் எல்லாருக்கும் உள்ளே ஆத்மாவாக இருந்து அவர்களை நியமனம் பண்ணு கிறான். அவனே எல்லாருக்கும் ஒரே உயிர். இந்த உண்மையை நீ பிரபத்தி பண்ணும்போது மறக்கக்கூடாதென்று நமக்கு உபதேசம் செய்து இந்த வியாபாரத்தைச் செய்திருக்கிறார்கள்.

குறிப்பு: - (1) நம்மை ரக்ஷிப்பதற்கு முக்கியமான காரணம் நமக்கும் எம்பெருமானுக்கும் உள்ள உறவு. இது "உறவே இவன் உயிர் காக்கின்ற" என்று சொல்லப்பட்டது.

(2) "இவன் உயிர்" என்று சொல்லி, உன்னுடைய உயிர் என்றாவது நம்முடைய உயிர் என்றாவது சொல்லாததின் பொருள் இந்த ரக்ஷணமானது எல்லாருக்கும் செய்யப்படுகிறது என்று.

(3) "நீ மறவேல்" என்று சொன்னதின் கருத்து - இந்தப் பொருள் மிகவும் ரஹஸ்யமானதென்று மூன்றாம் பேருக்குத் தெரியாமல் உபதேசம் செய்யப் பட்டது என்று.

(4) எம்பெருமானுக்கும் நமக்கும் உறவு இருந்தபோதிலும், அவன் கருணையினாலே நம்மை ரக்ஷிக்க அவஸரத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த போதிலும், நாம் ஒரு வியாஜத்தைச் செய்யாவிட்டால், அவன் நம்மை ரக்ஷிக்கிறதில்லை என்றும், அவன் ஒரு வியாஜத்தைத் தேடுகிறான் என்றும் காட்டுவதற்காக "அடைக்கலம் வைத்தனர்" என்று பாட்டில் சொல்லி யிருக்கிறது.

(5) "அடைக்கலம் வைத்தனர்" என்று ஆசாரிய நிஷ்ட பிரபத்தியைச் சொன்ன போதிலும், தானாகத் தனக்கு பிரபத்தி பண்ணும்போதும் ஆசாரி யனுடைய உபதேசத்தால் அது செய்யப்படுவதினால் ஒருவன் தன்னை ஆசாரி யர்களே அடைக்கலம் வைத்தார்களென்று எண்ண வேண்டியது.

13. கிருத கிருத்தியாதிகாரம்

இப்படி ஆறு அதிகாரங்களாலே உபாயத்தைச் சொல்லி, மேல் பத்து அதிகாரங்களாலே அதினுடைய பலனைச் சொல்ல ஆரம்பித்து, ஒருவன் தன்னுடைய சரீரம் போன பிறகு மோக்ஷம் பெறவேண்டுமென்று பிரபத்தி பண்ணினால், அவன் எப்படி இருக்கவேண்டியது, என்ன செய்ய வேண்டியது, எங்கே இருக்க வேண்டியது என்பவைகளை ஏழு அதிகாரங்களாலே சொல்லு கிறார்.

இந்த அதிகாரத்தில் சொல்லிய விஷயங்கள்: - (1) பிரபந்நன் தன்னுடைய ரக்ஷணத்தின் சுமையை எம்பெருமானிடம் கொடுத்துவிட்டபடியாலே அவனுக்கு இனிமேல் அந்த விஷயத்தில் ஒரு சுமையுமில்லை. அவன் செய்ய வேண்டிய வேலை செய்தாய்விட்டது. ஆகையால் அவன் கிருதகிருத்திய னென்று சொல்லப்படுகிறான். எம்பெருமான் நான் உன்னை எல்லாப் பாபங்களிலிருந்தும் விடுவிப்பேன் என்று கீதையின் கடைசி சுலோகத்தில் சொல்லியிருப்பதாலே, மோக்ஷம் கிடைக்குமோ கிடைக்கமாட்டாதோ என்று ஸந்தேஹப் படவேண்டியதில்லை. தேஹம் போனவுடனே மோக்ஷம் கிடைக்கு மென்று தேறி பயமுமில்லா மலிருப்பன். ஆசாரியனுடைய கருணையால் நித்தியஸூரிகளுடன் கூட இருந்து எம்பெருமானை அனுபவிப்பேன் என்கிற எண்ணத்தாலே ஸந்தோஷமாகவும் இருப்பன்.

(2) இதுவரையில் பிரபந்நன், தேவர்கள், பிதிருக்கள் முதலானவர் களுக்குக் கடன் பட்டு அவர்களுக்கு வேலைக்காரனாக இருந்தான். இனிமேல் கடனும் தீர்ந்து விட்டது; வேலைக்காரனாக இருப்பதும் போய்விட்டது. ஆனால் முன்போலவே நித்தியங்களும், நைமித்திகங்களுமான கர்மங்களை எம்பெரு மானுடைய ஆராதங்களாகச் செய்து கொண்டே வரவேண்டியது.

(3) இப்படி அவைகளைச் செய்யும்போது, இந்திரன், அக்னி முதலான தேவதைகளின் பெயருள்ள மந்திரங்களைச் சொன்ன போதிலும், இவன் பரமைகாந்தியாயிருப்பதற்கு விரோதமில்லை. ஏகாந்தி என்றால் எம்பெரு மான் கையையே பார்த்திருக்கிறவன். அவனிடத்தில் ஒன்றையும் கேட்காதவன் பரம - ஏகாந்தி. இந்திரன் முதலான சொற்கள் எம்பெருமானையே சொல்லுகின்றன. அவன் எல்லாருக்குள்ளும் ஆத்மாவாக இருப்பதினாலே இந்திரன் என்ற சொல்லுக்கு இந்திரனுடைய ஆத்மா என்று பொருள். இப்படியே மற்ற சொற்களுக்கும். இந்திரன் என்ற சொல்லுக்கு மிகவும் உயர்ந்த ஐச்வர்யம் உள்ளவனென்றும் பொருளானபடியால் அது எம்பெருமானையே சொல்லுகிறது.

இதன் மேலே கத்யத்தில் சொல்லியிருக்கிற ''ஸுகமாக இரு'' என்கிற எம்பெருமானுடைய சொல்லுக்குப் பொருள் எழுதி, பிரபத்தி பண்ணின வனைப் பாட்டாலே ஸ்தோத்திரம் செய்கிறார்.

மன்னவர் விண்ணவர் வானோ ரிறையொன்றும் வான்கருத்தோர்
அன்னவர் வேள்வி யனைத்து முடித்தன ரன்புடையார்க்
கென்ன வரந்தர வென்று நம்மத்தி கிரித்திருமால்
முன்னம் வருந்தி யடைக்கலங் கொண்டநம் முக்கியரே. (20)

(ப-ரை) அன்பு உடையார்க்கு - தன்னிடத்தில் பக்தியுடையவர்களுக்கு, என்ன வரம், தர என்று - தருகிறது என்று, நம் அத்திகிரி திருமால் - ஹஸ்திகிரியில் இருக்கும் நம்முடைய லக்ஷ்மீபதியான எம்பெருமான், முன்னம் - முன்பு, வருந்தி - பிரயாஸப்பட்டு, அடைக்கலம் கொண்ட, நம் முக்கியர் - நம்முடைய பிரபந்நர்கள், மன்னவர் - தேசத்தை ஆளும் ராஜாக்கள் போல் நம்முடைய ஸ்வாமிகள், விண்ணவர் - தேவதைகளைப் போலே நாம் ஆராதிக்கத் தகுந்தவர்கள், வானோர் இறை- நித்திய ஸூரிகளுக்கு யஜமாநன், ஒன்றும் - வஸிக்கும், வான் - வானத்தில் அதாவது - பரமபதத்தில், கருத்தோர்-

ஆசையையுடையவர்கள், அன்னவர் -ஹம்ஸர்கள், அதாவது - இது நல்லது, இது கெட்டது என்று பிரித்து அறியுமவர்கள், வேள்வி அனைத்தும் முடித்தனர்- செய்ய வேண்டிய யாகமெல்லாம் செய்து முடித்தவர்கள்.

குறிப்பு: - முக்கியர் என்று பிரபத்தியினுடைய மேன்மையைக் காட்டச் சொன்னபடி.

14. ஸ்வநிஷ்டாபிஜ்ஞாநாதிகாரம்

இப்படிக்கீழ் அதிகாரத்தில் பிரபந்நன் ஸந்தேஹமும், பயமுமில்லாமல் ஸந்தோஷமாய் இருப்பதைச் சொல்லி, அவன் தன்னுடைய ஸ்வரூபத்தையும், செய்த உபாயத்தையும், அடையப் போகிற பலனையும் எப்போதும் நினைத்துக் கொண்டு இருக்க வேண்டியது என்பதையும், அப்படி நினைத்துக் கொண்டு இருப்பதற்கு அடையாளங்களையும் இந்த அதிகாரத்தில் அருளிச்செய்கிறார்.

இந்த அதிகாரத்தில் சொல்லிய விஷயங்கள் - ஒருவன் தன்னுடைய ஸ்வரூபத்தையும், தான் செய்த உபாயத்தையும், அதனால் கிடைக்கப் போகிற பலனையும் உள்ளபடி அறிந்து,அதை எப்போதும் நினைத்துக் கொண்டிருக்க வேண்டியது. இப்படியிருப்பதற்கு ஸ்வநிஷ்டை என்று பெயர். அது மூன்று வகைப்படும்: - ஸ்வரூபநிஷ்டை, உபாய நிஷ்டை, புருஷார்த்தநிஷ்டை என்று. இந்த மூன்றும் இருப்பதற்கு அடையாளங்கள்:-

(1) ஒருவன் தன்னை வைதால் மனது கலங்காது. அது தன்னுடைய உடம்பைப் பற்றினதாக இருந்தால், தான் உடம்பைக் காட்டிலும் வேறான வனாகையாலே உதாஸீநனாயிருப்பன். அது தன்னைப் பற்றியேயிருந்தால், ஐயோ! இவன் நம்மை வைகிறானே, இவனுக்கு என்ன வருமோ என்று அவனைப் பற்றி இரக்கப்படுவன். அவன் சொல்லும் குற்றம் தன்னிடம் இருந்தால் அந்தக் குற்றத்தை நினைப்பூட்டினானே என்றும், குற்றம் இல்லாவிட்டால், குற்றம் ஒருவேளை நேரிடும், ஜாக்கிரதையாய் இரு என்று எச்சரிக்கை பண்ணினான் என்றும் அவனிடத்தில் நன்றி பாராட்டுவன். அவனும் தன்னைப்போல எம்பெருமானுக்கு உட்பட்டவன். ஆகையினால், எம்பெருமான் அவனைக் கொண்டு முன் செய்த தன் கர்மத்திற்குப் பலனைக்கொடுக்கிறான் என்று நினைத்து அவனிடத்தில் கோபம் கொள்ள

மாட்டான். தனக்கு எப்போதும் நல்லதைச் செய்யும் எம்பெருமான் இப்படி ஒரு கர்மத்தைப் போக்கினானென்று ஸந்தோஷப்படுவன். இவைகள் ஸ்வரூப நிஷ்டையின் அடையாளங்கள்.

(2) எம்பெருமான் பிரபத்திக்கு வசப்பட்டுத் தன்னை ரக்ஷிக்க ஸித்தமாயிருப்பதாலே, இதற்காக வேறு ஒரு தேவதையையும் கண்ணாலே பார்க்கமாட்டான். அவன் ரக்ஷகனாயிருப்பதால் அவனுடைய பலத்தைக் கொண்டு ஒன்றுக்கும் பயப்படமாட்டான். தனக்கு இஷ்டத்தைக் கொடுப் பதற்கும் இஷ்டமில்லாததை விலக்குவதற்கும் அவன் கையையே பார்த் திருப்பன். தன் ரக்ஷணவிஷயத்தில் தான் ஒன்றும் செய்யமாட்டான். தனக்கு ஜ்வரம் முதலான வியாதிகள் வந்து மரணம் உண்டாகுமென்று தோன்றினாலும் துக்கப்படமாட்டான். எம்பெருமானிடம் சீக்கிரம் போகலாமென்று ஸந்தோஷப் படுவன். இவைகள் உபாய நிஷ்டையின் அடையாளங்கள்.

(3) தன்னுடைய உடம்பின் ரக்ஷணமானது முன் செய்த கர்மத்திற்குத் தகுந்தபடி நடக்குமென்று அதைப்பற்றி விசாரப்படமாட்டான். தன் பிரயத்திந மில்லாமல் தர்மத்திற்கு விருத்தமல்லாத விஷயங்கள் கிடைத்தால், அதை அநுபவிப்பன். இதினாலே முன் செய்த புண்ணியம் கழிந்தது என்று எண்ணுவன். ஒன்று கிடைத்தாலும் ஸந்தோஷப்படான். கிடைக்காவிட்டாலும் தூக்கபடான். தான் அடையப் போகிற மோக்ஷஸுகத்தை ஆவலுடன் நினைத்துக் கொண்டிருப்பன். அது எப்போது வரப்போகிறதென்று நாளை எண்ணிக் கொண்டிருப்பன். இவைகள் புருஷார்த்த நிஷ்டையின் அடை யாளங்கள்.

இந்த விஷயங்களைச் சுருக்கமாகப் பாட்டால் அருளிச் செய்கிறார்.

முக்கிய மந்திரங் காட்டிய மூன்றி னிலையுடையார்
தக்கவை யன்றித் தகாதவை யொன்றுந் தமக்கிசையார்
இக்க ருமங்க ளெமக்குள வென்று மிலக்கணத்தால்
மிக்க வுணர்த்தியர் மேதினி மேவிய விண்ணவரே. (21)

(ப-ரை) முக்கிய மந்திரம் - மூலமந்திரம், காட்டிய - தெரிவிக்கிற, மூன்றில் நிலை உடையார் - ஸ்வரூபம், உபாயம், புருஷார்த்தம் என்கிற மூன்றில் நிலையுடையவர்கள், அவைகளை எப்போதும் நினைத்துக் கொண்டிருப்பவர்கள், தக்கவை அன்றி - தமக்குத் தகுந்தவைகளையல்லாமல்,

தகாதவை ஒன்றும் - தகாதவைகளை யொன்றையும், தமக்கு, இசையார் - ஒப்புக்கொள்ளமாட்டார்கள். இக்கருமங்கள் - கீழே சொன்ன கோபமில்லாமை முதலான விஷயங்கள், எமக்கு உள என்றும் - நமக்கு உண்டு என்றும், இலக்கணத்தால் - அடையாளங்களால், மிக்க உணர்த்தியர் - உயர்ந்த ஜ்ஞாநத் தையுடையவர்கள், மேதினி மேவிய-பூமியில் எம்பெருமான் வஸிக்கு மிடங்களில் ஆசையுடனிருக்கிற, விண்ணவர் - நித்தியஸூரிகள்.

(கருத்து.) கீழே சொன்னவைகள் தங்களுக்கு இருப்பதை அவைகளின் அடையாளங்களாலே அறிந்து தங்களுக்கு ஸ்வநிஷ்டையிருக்கிறதென்று அறிந்தவர்கள் முக்தரைப்போல் ஆனந்தமுடையவர்கள். அவர்களுக்கு ஒருவிதக்கெடுதியும் வராது. அவர்களை இந்தப் பூமியில் ஆசைப்பட்டு வாஸம் செய்கிற நித்தியஸூரிகள் என்று சொல்லலாம்.

15. உத்தர கிருத்தியாதிகாரம்

இப்படி தத்துவங்களை அறிந்து பிரபத்தியைச் செய்தவன் பூமியில் இருக்கும்போது, எப்படியிருப்பன் என்று கீழ் இரண்டு அதிகாரங்களால் சொல்லி, அவன் எவைகளைச் செய்துகொண்டு இருக்கவேண்டியது என்பதை இந்த அதிகாரத்தில் அருளிச் செய்கிறார்.

இந்த அதிகாரத்தில் சொல்லிய விஷயங்கள்: - பிரபத்தி செய்தவனுக்கு அது முடிந்தவுடனே அதின் பலனாக எம்பெருமானுடைய கைங்கரியம் ஆரம்பிக்கிறது. அவன் இங்கே இருக்கும் நாளில் செய்யவேண்டிய வேலை களாவன: - எம்பெருமானுடைய கைங்கரியம் ஆஜ்ஞாகைங்கரியமென்றும், அநுஜ்ஞா கைங்கரியமென்றும் இருவகைப்படும். அவைகளில் இதைச் செய் என்று சொல்லப்பட்டவைகள் ஆஜ்ஞாகைங்கரியம். அவைகளைக் கட்டாயம் செய்யவேண்டியது. செய்யாவிட்டால் பிரத்தியவாயம் (குற்றம்) உண்டு. இவைகளைச் செய்யலாமென்று சொல்லப்பட்டவைகள் அநுஜ்ஞாகைங்கரியம். எவைகளைச் செய்யாவிட்டால் பிரத்தியவாயம் இல்லையோ, செய்தால் எம்பெருமானுக்கு ஸந்தோஷமுண்டாகுமோ, அவைகள் அநுஜ்ஞா கைங் கரியங்கள். அநுஜ்ஞாகைங்கரியங்களில் எவைகள் தன்னால் செய்ய முடியு மோ, எவைகளை நினைத்தபோது விடமுடியுமோ, அவைகளையே செய்ய

வேண்டியது. ஆறு தாண்டுவதற்கு ஓடத்தை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறவன் சொக்கட்டான் ஆடினால் பந்தயம் வைத்து ஆடமாட்டான். பந்தயத்திற்கு ஆடினால் அதை நினைத்த போது விடமுடியாது. அதை முடித்துத்தான் போகவேண்டும். விளையாட்டாக ஆடினால் அதை நினைத்தபோது விட்டுப் போகலாம். அது போல. அந்த கர்மங்களைச் செய்யும்போது எப்படிச் செய்ய வேண்டியதென்று சாஸ்திரம் சொல்லுகிறதோ, அப்படியே செய்யவேண்டும்.

(2) எம்பெருமானுடைய கைங்கரியங்களைச் செய்யும்போது பிரீதியுடன் செய்யவேண்டியது. தாயார் குழந்தையின் வேலையையும் நல்ல ஸ்திரீ தன் புருஷன் வேலையையும், நல்ல சிஷ்யன் குருவின் வேலையையும் பிரீதியுடன் செய்வதுபோல். பயத்துடனும் அவைகளைச் செய்யவேண்டியது. வேலைக் காரன் ராஜாவின் வேலையைச் செய்வது போலவும், யானைப்பாகன் யானையை ரக்ஷிப்பது போலவும்.

(3) ஜ்ஞாநமும் பக்தியும் வேண்டியதாகையால் நல்ல ஜ்ஞாநமுடைய ஒரு பெரியவரிடம் கூட இருந்து ஜ்ஞாநத்தை யடைய வேண்டியது. நல்ல அநுஷ்டாநமுள்ள பெரியவரிடமிருந்து அவருடைய அநுஷ்டாநங்களில் தன்னுடைய ஆச்ரமத்திற்குத் தகுந்தவைகளை எடுத்துக் கொள்ளவேண்டியது.

(4) இப்படி ஜ்ஞாநமும், அநுஷ்டாநமும் இருக்கிறதென்று கர்வப்படக் கூடாது. தனக்கு ஏதாவது ஆழ்வார்களுக்குப் போல எம்பெருமான் விசேஷ அநுக்ரஹத்தைச் செய்தால், அப்போதும் கர்வம் கூடாது, தான் அகிஞ்ச நனாயிருக்கும் இருப்பை மறந்து போகக்கூடாது. அதற்காகத் தாம் முன்னிருந்த இருப்பை அடிக்கடி நினைக்கவேணும். அதினால் மனம் தளர்ச்சி அடையக் கூடாது. இப்போது ஆசாரியன் அநுக்ரஹத்தினாலே வந்திருக்கும் நிலை மையை நினைத்துத் தேறி இருக்க வேண்டும்.

(5) தான் இருக்குமிடத்தில் தேவாலயமிருந்தால், ஒவ்வொரு நாளும் போய் எம்பெருமானுடைய அர்ச்சையை ஸேவிக்க வேண்டியது.

(6) எம்பெருமானுக்குத் தான் சேஷனாயிருப்பதை ஒரு போதும் மறக்கக் கூடாது. பதிவிரதையான ஒருஸ்திரீ தன் திருமங்கலியத்தை ரக்ஷிப்பதுபோல் அதை நினைத்துக் கொண்டிருக்க வேண்டியது. பரதாழ்வான் சக்கரவர்த்தி திருமகனுடைய பாதுகைகளுக்கு எதையும் விஜ்ஞாபநம் செய்து ராஜ்யத்தைப் பரிபாலநம் செய்ததுபோல், தான் செய்யும் எதையும் எம்பெருமானிடம் விஜ்ஞாபநம் செய்ய வேண்டியது.

(7) ஆசாரியர்களும் எம்பெருமானும் தனக்குச் செய்த உபகாரங்களை எப்போதும் நினைத்துக் கொண்டிருந்து அவர்களிடம் நன்றிபாராட்ட வேண்டியது.

விண்ணவர் வேண்டி விலக்கின்றி மேவு மடிமையெல்லாம்
மண்ணுல கத்தின் மகிழ்ந்தடை கின்றனர் வண்டுவரைக்
கண்ண னடைக்கலங் கொள்ளக் கடன்கள் கழற்றியநம்
பண்ணம ருந்தமிழ் வேத மறிந்த பகவர்களே. (22)

(ப-ரை) வண் துவரை - அழகிய துவாரகா நகரத்திலிருக்கும், கண்ணன், அடைக்கலம் கொள்ள, கடன்கள் கழற்றிய - தேவர்கள் முதலானவர்களுக்குப் பட்டிருந்த கடன்கள் தீர்ந்தவர்களும், பண் அமரும் தமிழ் வேதம் - காநத்தோடு கூடிய திருவாய்மொழியை, அறிந்தவருமான, நம் பகவர்கள் - நம்முடைய பிரபந்ந ச்ரேஷ்டர்கள், விண்ணவர் - நித்திய ஸூரிகள், வேண்டி - ஆசைப் பட்டு, விலக்கு இன்றி - ஒருவிதத் தடையுமில்லாமல், மேவும் - செய்யும், அடிமை எல்லாம் - எல்லாக் கைங்கரியங்களையும், மண் உலகத்தில் - இந்தபூமியில், மகிழ்ந்து - ஸந்தோஷப்பட்டு, அடைகின்றனர் - அடைகிறார்கள்.

(கருத்து.) பிரபந்நர்கள் மற்றவர்களைப் போல கைங்கரியங்களைச் செய்யாவிட்டால் குற்றம் வருமோ என்று பயந்து செய்கிறார்களில்லை. பிரீதியினாலேயே அதுவே ஸ்வயம் பிரயோஜநமென்று எண்ணிச் செய் கிறார்கள்.

குறிப்பு: - “அடைகின்றனர்'' என்று நிகழ் காலச் சொல்லினாலே இதை இப்போதும் பார்க்கலாமென்றபடி.

16. புருஷார்த்த காஷ்டாதிகாரம்

முன் அதிகாரத்தில் பிரபந்நன் இங்கிருந்த காலத்தில் எம்பெருமானுக்குக் கைங்கரியம் செய்யவேண்டுமென்று சொல்லப்பட்டது. இத்துடன் அவன் நிற்கக்கூடாது, எம்பெருமானிடத்தில் பக்தியுள்ளவர்களுக்கும் கைங்கரியம் செய்ய வேண்டுமென்று இந்த அதிகாரத்தில் சொல்லப்படுகிறது. பிரபந்நன் ஆசைப்பட வேண்டிய பிரயோஜநம் புருஷார்த்தம். அது பாகவதர்கள்வரையில்

போகவேண்டியிருப்பதால், அதைப் புருஷார்த்த காஷ்டை என்று சொல்லி யிருக்கிறது.

இந்த அதிகார்ததில் சொல்லிய விஷயங்கள்:-

(1) ஒருவனைப் பாகவதன் என்று எட்டு அடையாளங்களால் அறியலாம். அவைகளாவன: - (1) பாகவதனிடத்தில் இருக்கும் குற்றங்களைப் பார்க்காமல் அவனிடம் பிரீதி பண்ணுகை. (2) அவன் எம்பெருமானுக்குப் பூஜை செய்வதைக் கண்டு ஸந்தோஷப்படுவது. (3) எம்பெருமானுடைய கதையைக் கேட்பதில் சிரத்தை. (4) அதைக் கேட்கும்போது தொண்டை தழதழப்பதும், கண்ணில் ஜலம் வருவதும், உடம்பில் மயிர்க்கூச்சலுண்டாவதும். (5) தானும் எம்பெருமானுக்கு ஆராதநம் செய்வதற்குப் பிரயத்தினம் செய்கை. (6) எம்பெருமானுடைய வேலையைச் செய்கையில் டம்பமில்லாமை, அதாவது- தன்னை ஒருவன் கொண்டாடவேண்டுமென்று அதைச் செய்யாமை. (7) எம் பெருமானை எப்போதும் நினைத்துக் கொண்டிருக்கை. (8) எம்பெரு மானிடத்தில் ஒன்றையும் கேட்காதிருப்பது.

(2) பிரபந்நன் எம்பெருமானுக்குச் சேஷன்; அதாவது- அவனுக்காகவே இருக்கிறவன்; அவனை எம்பெருமான் தன் இஷ்டப்படி விநியோகம் செய்யலாம். எம்பெருமானுக்குப் பாகவதர்களிடத்தில் மிகுந்த பிரீதி இருக் கிறது. அவர்களைத் தனக்கு ஆத்மாவென்று ஸ்ரீகீதையில் அவனே சொல்லி யிருக்கிறான். அவன் பிரபந்நனை அவர்களுக்குச் சேஷமாகப் பண்ணுகிறான். ஆகையால் அவன் பாகவதர்களுக்குக் கைங்கரியம் செய்து அவர்களை ஸந்தோஷப்படுத்த வேண்டியது.

(3) பாகவதர்களின் குணங்களைப் பார்த்து அவைகளில் ஈடுபட்டு ஒருவன் அவர்களுக்குக் கைங்கரியம் பண்ண ஆசைப்படுவன். இந்த விதமாயும் அவர்களின் கைங்கரியம் அவனுக்குக் கிடைக்கிறது.

(4) இந்த விஷயத்தில் சில ஸந்தேஹங்கள் உண்டாகின்றன. (1) எம்பெருமானுக்கே சேஷனான பிரபந்நன் பாகவதர்களுக்குச் சேஷனாய் இருக்கலாமோ? (2) பிரபந்நன் பாகவதர்களுக்குச் செய்யும் கைங்கரியமானது அவனுடைய ஸ்வரூபத்தினால் உண்டாகிறதா? அல்லது ஒரு காரணத்தினால் உண்டாகிறதா? (3) இரண்டு பாகவதர்கள் ஒருவருக்கொருவர் கைங்கரியம் செய்தால், ஒருவனுக்கே சேஷத்வமும், சேஷித்வமும் வருமே, இது கூடுமா?

இவைகளுக்குப் பதில்களையும், பாகவதர்களுடைய பிரஸாதத்தையே ஒருவன் ஆசைப்பட வேண்டுமென்றும் சொல்லி, அதிகாரத்தின் முக்கியமான அர்த்தத்தைப் பாட்டால் அருளிச் செய்கிறார்.

வேதமறிந்த பகவர் வியக்க விளக்கியசீர்
நாதன் வகுத்த வகைபெறு நாமவ னல்லடியார்க்
காதர மிக்க வடிமை யிசைந்த ழியாமறைநூல்
நீதி நிறுத்த நிலைகுலை யாவகை நின்றனமே. (23)

(ப-ரை) வேதம் அறிந்த - வேதத்தின் அர்த்தம் தெரிந்த, பகவர் - பாகவதர்கள், வியக்க - ஆச்சரியப்படும் படியாக, விளங்கிய சீர் - நல்ல குணங் களையுடைய, நாதன் - யஜமாநனான எம்பெருமான், வகுத்த - தன் இஷ்டப்படி நம்மை உபயோகப்படுத்துகிற, வகை - விதத்தை, பெறும்நாம் - பெற வேண்டிய அதாவது ஒப்புக்கொள்ள வேண்டிய நாம், அவன் - அந்த எம்பெரு மானுடைய, நல் அடியார்க்கு - நல்ல பக்தியையுடைய வேலைக்காரர்களுக்கு, ஆதரம் மிக்க -பிரீதி மிகுந்த, அடிமை இசைந்து- கைங்கரியத்தை ஒப்புக் கொண்டு, அழியா - எப்போதுமிருக்கிற, மறை நூல் - வேதமாகிய சாஸ்திரத் தினாலே, நீதி - நீதியுடன், நிறுத்த - ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிற, நிலை - இருப்பு, குலையாவகை - கெட்டுப் போகாதபடி, நின்றனம் - இருக்கிறோம்.

(கருத்து,) எம்பெருமான், வேதத்தின் அர்த்தத்தை அறிந்து, அறிந்தபடி நடக்கிற பாகவதர்கள் ஆச்சரியப்படும் படியாக விளங்குகிற நல்ல குணங்களை உடையவன். அவன் எல்லாருக்கும் யஜமாநன். அவனுக்குச் சேஷனான நம்மை அவன் எப்படி உபயோகப்படுத்துகிறானோ, அதை ஒப்புக்கொண்டு அவனுடைய திருவுள்ளத்தின்படி நாம் நடக்க வேண்டியவர்கள். அவன் நம்மைத் தன்னுடைய நல்ல தாஸர்களுக்கு அடிமைவேலை செய்யும்படி செய்திருக்கிறான். அதை நாம் மிகுந்த பிரீதியுடன் செய்யவேண்டியது. இப்படிச் செய்யும்போது எப்போதும் அழியாமல் இருக்கிற வேதமாகிய சாஸ்திரமானது நியாயத்துடன் எந்த நிலையைச் சொல்லுகிறதோ, அந்த நிலை கெடாமல் நாம் இருக்கிறாம்.

குறிப்பு:- (1) நல்லடியார் - நன்மையாவது - அபராதத்தில் ருசி முதலான தோஷமில்லாமை.

(2) வேதமானது ஒரு பாகவதனுக்குக் கைங்கரியம் செய்யும்போது,

வர்ணம், ஆசிரமம், ஆசாரியன் சிஷியன், பிள்ளை தகப்பன் என்கிற முறை இவைகளைக் கவனித்துச் சில வியவஸ்தைகளைச் சொல்லியிருக்கிறது. அவைகளை மீறாமல் நாம் பாகவதகைங்கரியம் செய்ய வேண்டியது. அதாவது: - ஒரு பிராமணன் பாகவதனாயிருக்கும் சூத்திரனையும், ஸந்நியாஸி பாகவ தனாயிருக்கும் கிருஹஸ்தனையும், ஆசாரியன் பாகவதனாயிருக்கும் சிஷி யனையும், தகப்பனார் பாகவதனாயிருக்கும் புத்திரனையும் நமஸ்காரம் செய்யக்கூடாது.

17. சாஸ்திரீய நியமநாதிகாரம்

கீழ் இரண்டு அதிகாரங்களில் எம்பெருமானுக்கும், பாகவதர்களுக்கும் கைங்கரியம் செய்ய வேண்டுமென்று சொல்லப்பட்டது. அந்த கைங்கரியங்கள் எவைகள் என்றும், அவைகளை எப்படிச் செய்யவேண்டுமென்றும், இப்போது சாஸ்திரத்தைக் கொண்டே பிரபந்நன் அறியவேண்டியதாகையால், அதில் சொன்னவைகளுக்குக் கட்டுப்பட்டு பிரபந்நன் இருக்கவேண்டியது என்றும் இந்த அதிகாரத்தில் சொல்லப்படுகிறது.

இந்த அதிகாரத்தில் சொல்லிய விஷயங்கள்:- (1) பிரபந்நன் முக்தியை அடைந்த பின், எம்பெருமானுக்கு எந்த கைங்கரியம் இஷ்டமோவென்று தன்னுடைய விரிவை அடைந்த ஜ்ஞானத்தாலே பார்க்கலாம். இப்போது பிரபந்நனுடைய ஜ்ஞானமானது சுருங்கியிருப்பதினாலே அப்படிச் செய்ய முடியாது. ராத்திரியில் விளக்கைக் கொண்டு ஒன்றை நாம் அறிவது போல், எம்பெருமானுக்கு இஷ்டமான கைங்கரியத்தைச் சாஸ்திரத்தைக் கொண்டே பிரபந்நன் அறியவேண்டியது.

(2) இந்த விஷயத்தில் சிலர் சொல்லும் அதிவாதங்கள். (1) ஸ்ரீ பாஷியகாரர் திருநாட்டுக்கு எழுந்தருளும்போது சில கைங்கரியங்களைச் செய்யும்படி சொல்லியிருக்கிறார். அவைகளில் சாஸ்திரப்படி நடக்க வேண்டுமென்பதைச் சேர்க்கவில்லையே. (2) ஸ்ரீ ஆளவந்தார் பிரீதியினாலேயே பிரபந்நன் வேலையைச் செய்யும்படி தூண்டப்படுவனென்று சொல்லி யிருப்பதினாலே சாஸ்திரம் தள்ளப்படவில்லையா? இவைகளுக்குப் பதில் சொல்லப்படுகிறது.

(3) ஜனங்கள் அநுகூலரென்றும், பிரதிகூலரென்றும், உதாஸீனரென்றும் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் பிரித்து அவர்களிடத்தில் பிரபந்நன் இருக்கவேண்டிய விதத்தை அருளிச் செய்திருக்கிறார். அவர்களின் அநுகூலர் எம்பெருமானிடத்தில் பக்தியுள்ளவர்கள்; பிரதிகூலர் அவனிடத்தில் த்வேஷம் செய்பவர்கள்; உதாஸீனர் பிரீதியும் த்வேஷமும் இல்லாதவர்கள். அநுகூலரைக் கண்டால் ஸந்தோஷப்பட வேண்டியது; பிரதிகூலரைக் கண்டால் பயப்பட வேண்டியது; உதாஸீநரைக் கண்டால் அவர்களையொரு பொருளாக நினைக்காமல் இருக்க வேண்டியது.

அதிகாரத்தின் முக்கியமான அர்த்தத்தைப் பாட்டாலே அருளிச் செய்கிறார்.

நின்றன மன்புடை வானோர் நிலையி னிலமளந்தான்
நன்றிது தீயதி தென்று நடத்திய நான்மறையால்
இன்று நமக்கிர வாதலி லிம்மதி யிந்நிலவே
அன்றி யடிக்டி யாரிரு டீர்க்க வடியுளதே. (24)

(ப-ரை.) நிலம் அளந்தான் - பூமியை மூன்று அடியாக அளந்த எம்பெருமான், நன்று இது - இது நல்லது, தீயது இது - இது கெடுதலானது, என்று, நடத்திய - நடத்திக் கொண்டிருக்கிற, நால் மறையால் - நான்கு வேதங்களைக் கொண்டு, அன்பு உடை - எம்பெருமானிடத்தில் பக்தியுள்ள, வானோர் - வைகுந்தத்திலிருக்கும் நித்தியஸூரிகளுடைய, நிலையில் - இருப்பில், அதாவது - பிரீதி மிகுந்து அது உள்ளடங்காது செய்யும் கைங்கரியங்களில், நின்றனம் - இருக்கிறோம். இன்று - இப்போது நமக்கு, இரவு ஆதலில் - ராத்திரியாகையால், இ மதி - இந்த வேதமாகிய சந்திரனுடைய, இ நிலவே - அதின் அர்த்தத்தை நன்றாகக் காட்டுகிற ஸ்மிருதிகளாகிய வெளிச்சம், அன்றி - இல்லாமல், அடிக்கடி, ஆர் - நிறைந்திருக்கிற, இருள் - அஜ்ஞானமாகிற இருட்டை, தீர்க்க - போக்க, அடி உளதே - ஸாதநம் உண்டோ.

(கருத்து.) நித்தியஸூரிகள் எப்படி ஸ்வயம் பிரயோஜநமாகக் கைங்கரியம் செய்கிறார்களோ, அப்படியே நாமும் கைங்கரியங்களைச் செய்கிறோம். அவர்களுக்குத் தங்களுடைய ஜ்ஞானமே துணையாயிருக்கிறது. நமக்கு இப்போது ஜ்ஞானம் சுருங்கியிருப்பதாலே சாஸ்திரத்தைத் துணையாகக்

கொண்டு கைங்கரியங்களைச் செய்கிறோம். ஏனென்றால் - இங்கு இருக்கிற காலத்தில் நம்முடைய அறிவு குறைந்திருக்கிறது. ராத்திரியில் ஒருவன் ஒன்றை அடையமுடியாதது போல், நாம் எம்பெருமானுடைய, திருவுள்ளம் இன்ன தென்று உ றியமுடியாது. ராத்திரியில் சந்திரனுடைய நிலாவெளிச் சத்தைக் கொண்டு ஒன்றை அறிவதுபோல், நாம் வேதத்தையும் ஸ்மிருதி களையும் கொண்டு எம்பெருமான் திருவுள்ளத்தை அறியவேண்டியது, இப்படிக்கில்லா விட்டால் நெருங்கியிருக்கிற இருட்டைப் போக்க வேறு உபாயமில்லை.

குறிப்பு:- "நிலமளந்தான்" என்று சொல்லுகையாலே எம்பெருமான் நடத்துகிற சாஸ்திரமே நம்பத்தகுந்தது. மற்ற பசுபதி முதலானவர்கள் செய்திருக்கிற ஆகமங்கள் அப்படியன்று என்று காட்டப்படுகிறது. அந்த அவதாரத்திலேயே பிரும்மாவையும் பசுபதியையும் காட்டிலும் உயர்ந்தவன் என்று தெரிவிக்கப்பட்டது. பிரும்மலோகம் போன அவனுடைய திருவடிக்குப் பிரும்மா திருமஞ்ஜனம் செய்தான். அந்த ஜலத்தைப் பசுபதி தலையில் தாங்கிக்கொண்டதினாலே அவனுக்குச் சிவன் என்று பெயர் வந்தது.

18. அபராத பரிஹாராதிகாரம்

இப்படி எம்பெருமானுக்கும் பாகவதர்களுக்கும் கைங்கரியங்களைச் சாஸ்திரத்தைத் துணையாகக் கொண்டு செய்யும்போது, அபராதம் ஒன்றும் வாராதபடி பிரபந்நன் நடக்கவேண்டியது. அபராதம் வந்தால் அதற்குப் பரிஹாரம் பண்ணும் விதத்தை இந்த அதிகாரத்தில் அருளிச் செய்கிறார்.

இந்த அதிகாரத்தில் சொல்லிய விஷயங்கள்:- (1) முமுக்ஷுவுக்கு வேண்டிய அடையாளங்கள் உள்ளவனாயிருந்து பிரபத்தி பண்ணினவனுக்கு அபராதம் உண்டாகாது., முன்செய்த வினையால் அபராதம் நேர்ந்தால், பிரபந்நன் உடனே லஜ்ஜைப்பட்டு வருத்தப்படுவன். அவன் அபராதத்திற்கு ஏற்பட்ட பிராயச்சித்தத்தைச் செய்யவேண்டியது. அதற்குச் சக்தியல்லா விட்டால் பிரபத்தியைப் பண்ணவேண்டியது.

(2) இதைச் செய்யாவிட்டால் எம்பெருமான் அவனைத் தண்டித்து அவனுடைய அபராதத்தைப் போக்குவன். ஆனால் தண்டனையானது முன்போல் கடுமையாய் இல்லாமல் லகுவாக இருக்கும். ஒருகாலும் அவன் யமனுக்கு உட்படமாட்டான்.

(3) இன்ன வயது முடிவில் மோக்ஷம் வேண்டுமென்று கேட்டவனுக்கு அந்த காலத்திற்குள் சொன்னபடி அபராதபரிஹாரம் ஏற்படும். இப்படிக் காலம் குறிக்காமல் மோக்ஷம் வேண்டுமென்று கேட்டவனுக்கு அபராதத்திற்குப் பரிஹாரம் உண்டாகும் வரையில் வயது வளர்ந்துவரும்.

(4) இதில் சொல்லிய அதிவாதங்கள்: - (1) தெரிந்து செய்கிற அபரா தத்தையும் எம்பெருமான் க்ஷமிப்பன் என்று ஒரு பெரியவர் சொல்லியிருக் கிறார். (2) பிராட்டி "உங்களுக்குச் சரணமாக இருக்கிறேன்" என்று சொன்ன பிறகு ராக்ஷஸிகள் செய்த அபசாரங்களை அவள் பொறுக்க வில்லையா? (3) ஒரே குற்றத்திற்கு ஒருவனுக்கு லகுவான தண்டனையும் மற்றொருவனுக்குத் கடுமையான தண்டனையும் கூடுமோ? (4) 'எல்லாப் பாபங்களிலுமிருந்து உன்னை விடுவிப்பேன்' என்று எம்பெருமான் ஸ்ரீ கீதையில் சொல்லியிருக்கிற படியால், 'எல்லா பாபங்களிலும்' என்கிற சொல்லில் பின்பு செய்யும் அபராதமும் அடங்கவில்லையா? இந்த அதிவாதங்கள் கண்டிக்கப்படுகின்றன.

(5) பிரபந்நன் விலக்கவேண்டிய அபசாரங்களில் முக்கியமானது பாகவத அபசாரம். ஜாதி, குணம், வ்ருத்தம் இவைகளாலே உயர்ந்தவர்களின் மேன்மையைக் குறைக்கப் பார்ப்பதும், பாகவதனான சூத்திரனை மற்ற சூத்திரர்களைப் போல் பார்ப்பதும், அபசாரங்கள். பாகவத அபசாரத்திற்குப் பாகவதர்களிடத்திலேயே க்ஷமை கொள்ளவேணும்.

(6) ஒரு பாகவதன் தன்னை வெறுத்தால் தான் குற்றம் செய்யா திருந்தபோதிலும், அவனிடம் க்ஷமை கொள்ளவேணும். தான் முன்செய்த வினைக்காக எம்பெருமான் அவனைக்கொண்டு தன்னைத் தண்டிக்கிறான் என்று எண்ணவேண்டியது.

முதல் உட்பிரிவில் சொன்ன விஷயத்தைப் பாட்டாலே அருளிச் செய்கிறார்.

உளதான வல்வினைக் குள்ளம் வெருவி யுலகளந்த
வளர்தா மரையிணை வன்சர ணாக வரித்தவர்தாம்
களைதா னெனவெழுங் கன்மந் துறப்பர் துறத்திடினும்
இளைதா நிலைசெக வெங்கள் பிரானருட் டேனெழுமே. (25)

(ப-ரை) உளதான - இப்போதிருக்கிற, வல்வினைக்கு - பலமான பாபங் களுக்கு, உள்ளம் வெருவி - மனது பயப்பட்டு, உலகு அளந்த - பூமியையளந்த

எம்பெருமானுடைய, வளர் - பிரும்மலோகம் வரையில் வளந்துபோன, தாமரை இணை - இரண்டு திருவடித்தாமரைகளை, வன் - பலமான, சரணாக - உபாய மாக, வரித்தவர் தாம் - பற்றின பிரபந்நர்கள், களைதான் என - வயல்களில் பயிர்களையமுக்கும் களைகள்போல், எழும் - கைங்கரியங் களுக்கு விரோதி யாகும், கன்மம் - கர்மங்களை, துறப்பர் - விட்டுவிடுவர், அதாவது அவை களைச் செய்யமாட்டார்கள். துறந்திடினும் - இப்படி அவைகளைச் செய்யா திருக்கிற விஷயத்திலும், இளைது ஆ - மந்தபுத்தியுள்ள வனாயிருக்கிற, நிலை - இருப்பானது, செக - கெடும்படி, எங்கள் - நம்முடைய, பிரான் - உபகாரக னான எம்பெருமானுடைய, அருள் தேன் - கருணையாகிய தேனானது, எழும் - உண்டாகும்.

(கருத்து) பிராரப்தம் என்று சொல்லப்பட்ட பலமான பாபங்களுக்குப் பயப்பட்டு ஒருவன் பிரபத்தி பண்ணுகிறான். அவன் இங்கேயிருந்து எம்பெருமானை அநுபவிப்பதற்கு விரோதியான கர்மங்களைச் செய்ய மாட்டான். பாபத்தை உண்டாக்கும் பாபங்களுக்கும் சேர்த்துப் பிரபத்தி பண்ணியிருப்பதாலே. அவனுக்கு புத்திமாந்தியத்தாலே அவிவேகம்வந்து பாபத்தைப் பண்ணுவனோவென்று ஸந்தேஹப் படவேண்டாம். அந்த அவிவேகம் வராதபடி எம்பெருமானுடைய கருணை அவனை ரக்ஷிக்கும்.

குறிப்பு: - (1) பிராரப்தத்தை "வல்வினை" என்று சொன்னதின் கருத்து அது பக்தியோகத்தால் போகாதென்று.

(2) எம்பெருமானுடைய உலகளந்த திருவடி என்று சொன்னதற்கு அவன் எப்படி அஸுரர்களை ஜயித்து தேவர்களை ரக்ஷித்தானோ, அப்படியே பிரபந்நனுக்குண்டாகும் விரோதங்களைப் போக்கி அவனை ரக்ஷிப்பன் என்று கருத்து.

(3) தாமரை என்றது தாமரைபோன்ற திருவடிகள். அதில் ஒன்று அந்த அவதாரத்தில் வளர்ந்து பிரும்மலோகம் வரையில் போயிற்று.

(4) எம்பெருமானுடைய கருணையைத் தேனாகச் சொன்னதின் கருத்து- தேனை அநுபாநமாக வைத்து மருந்து சாப்பிடுகிறவனுக்கு அது தோஷத்தைப் போக்கி நாக்குக்கும் இனிமையாகவும் இருப்பதுபோல், எம்பெருமானுடைய கருணையானது பிரபந்நனுடைய இடஞ்சல்களைப் போக்கும்; போக்கிய மாகவும் இருக்குமென்று.

19. ஸ்தாநவிசேஷாதிகாரம்

கீழ் நான்கு அதிகாரங்களினால் பிரபந்நன் அபராதமில்லாமல் எம்பெருமானுக்கும் பாகவதர்களுக்கும் சாஸ்திரத்தைக் கொண்டு கைங்கரியம் பண்ண வேண்டுமென்று சொல்லி, அப்படி கைங்கரியம் பண்ணும்போது, எங்கே இருக்கவேண்டியது என்பது இந்த அதிகாரத்தில் சொல்லப்படுகிறது.

இதில் சொல்லிய விஷயங்கள்:- (1) வர்ணதர்மங்களையும் ஆசிரமதர்மங்களையும் எங்கே ஸரியாய்ச் செய்யக்கூடுமோ அங்கே பிரபந்நன் இருக்க வேண்டியது. அவைகளிலும் எம்பெருமான் அர்ச்சையாக எழுந்தருளியிருக்கும் இடம் மிகவும் சிலாக்கியமானது.

(2) எங்கே வேண்டுமானாலும் வஸிக்கலாமென்று ஒரு வசனமும், புண்யதீர்த்தத்திலோ ச்வபாகன் வீட்டிலோ உடம்பை விட்டுப் போகிறவனும் மோக்ஷத்தை அடைகிறான் என்கிற வேறு வசனமும், எங்கே வேண்டுமோ அங்கே பிரபந்நன் இருக்கலாம் என்று சொல்லவில்லையா? பதில் - முதல் வசனம் வேறு கதியில்லாதவன் விஷயம். இரண்டாவது வசனத்திற்கு மோக்ஷமாகிற பலன் வராமல் போகாதென்று கருத்து.

தேனார் கமலத் திருமக ணாதன் றிகழ்ந்துறையும்
வானாடு கந்தவர் வையத் திருப்பிடம் வன்றருமக்
கானா ரிமயமும் கங்கையும் காவிரி யுங்கடலும்
நானா நகரமு நாகமுங் கூடிய நன்னிலமே. (26)

(ப-ரை) தேன் ஆர் கமலம்-தேன் நிறைந்த தாமரைப்பூவில் வாஸம் செய்கிற, திருமகள் நாதன் - பிராட்டியின் கணவனான எம்பெருமான், திகழ்ந்து உறையும் - விளங்கி வஸிக்கிற, வான் நாடு - வைகுந்தமாகிய தேசத்திலிருப்பதை, உகந்தவர் - ஆசைப்படுகிறவர்கள், வையத்து இருப்பிடம் - இந்த பூமியிலிருக்கிற இடமானது, வன் தருமம் - நல்ல தபஸ்ஸுகள் செய்யத்தகுந்த, கான் ஆர் - காடுகள் நிறைந்த, இமயமும் - இமயம் என்கிற மலையும், கங்கையும், காவிரியும், கடலும் - ஸமுத்திரத்திலிருக்கிற ச்வேதத்வீபமென்கிற தீவும், நானாநகரமும் - அயோத்யை முதலான பலவிதமான பட்டணங்களும், நாகமும் - வைகுந்தமும், கூடிய - சேர்ந்த, நல் நிலம் - நல்ல இடம்.

(கருத்து) எம்பெருமான் வஸிக்கிற வைகுந்தமாகிய லோகத்தில் இருக்கவேண்டுமென்று ஆசைப்பட்ட பாகவதர்கள் பூமியில் எந்த விடத்தி

லிருக்கிறார்களோ, அது மிகவும் சிலாக்கியமானது. அதில் பாட்டில் சொன்ன எல்லாவிடங்களும் சேர்ந்திருக்கின்றன.

குறிப்பு: - இந்தப் பாட்டில் எம்பெருமானுடைய கோயிலிருக்குமிடத்தைச் சொல்லாமல் பாகவதர் வஸிக்குமிடத்தைச் சொல்லுகையாலே இரண்டு இடங்களும் சேராதபோது பின் சொன்னதையே ஒருவன் எடுத்துக் கொள்ள வேணுமென்று கருத்து.

20. நிர்யாணாதிகாரம்

இப்படி ஏழு அதிகாரங்களாலே பிரபந்நன் எப்படியிருக்க வேண்டியது, எதைச் செய்துகொண்டிருக்க வேண்டியது, எங்கேயிருக்க வேண்டியது என்று சொல்லப்பட்டது. இனி இருபது முதல் இருபத்திரண்டாவது வரையில் உள்ள மூன்று அதிகாரங்களினால் பிரபத்தியின் பலன்கள் சொல்லப்படுகின்றன. அவைகளில் இரண்டு பலன்களை இந்த அதிகாரம் சொல்லுகிறது. அவைகளாவன:-

(1) பிரபந்நன் பிரபத்திவாக்கியத்தைச் சொல்லுகிற முதல்க்ஷணத்தில் அவனுடைய புண்ணியங்களையும் பாபங்களையும் அவனிடமிருந்து பிரித்துவைத்து, அவன் திருநாட்டுக்குப் போகும் போது புண்ணியங்களை அவனுக்கு வேண்டியவர்களிடத்திலும் பாபங்களை அவனுக்கு வேண்டாதவர் களிடத்திலும் எம்பெருமான் சேர்க்கிறான். இது ஒரு பலன்.

(2) ஜீவனை ஸூக்ஷ்மமான ஐந்து பூதங்களுடனும் பிராணன் மனது பத்து இந்திரியங்கள் இவைகளுடனும் சேர்த்து அவனைத் தன்னிடம் இளைப்பாறும் படி எம்பெருமான் செய்கிறான்.இது எல்லா ஜீவன்களுக்கும் உண்டு.

(3) ஹிருதயத்திலிருந்து உச்சந்தலைக்கு ஒரு நாடி போகிறது. அதினுடைய துவாரத்தைப் பிரகாசிக்கும்படி செய்து அதுவழியாய் பிரபந்நனை உடம்பை விட்டு வெளியே எம்பெருமான் கொண்டுபோகிறான். இது பிரபந்நனுக்கு மாத்திரம் உண்டு. இது இரண்டாவது பலன்.

(4) பக்தன் கடைசி நிமிஷத்தில் எம்பெருமானைத் தான் முன்னால் தியானம் செய்தபடி நினைக்கிறான். இதற்கு அந்திமஸ்மிருதி என்று பெயர். பிரபந்நனுக்கு இதை எம்பெருமானே உண்டு பண்ணுகிறான்.

(5) நிர்யாணத்திற்குப் பிரபந்நன் விஷயத்தில் காலநியமம் இல்லை. பகலிலோ, இராத்திரியிலோ, சுக்லபக்ஷத்திலோ, கிருஷ்ணபக்ஷத்திலோ, உத்தராயணத்திலோ, தக்ஷிணாயநத்திலோ மரணம் நேரலாம். சாஸ்திரத்தில் ஏற்பட்ட நியமங்கள் மற்றவர்களுக்காக. 3, 5 உட்பிரிவுகளில் சொன்ன விஷயங்களைப் பாட்டாலே அருளிச் செய்கிறார்.

நன்னில மாமது கற்பக லாமது நன்னிமித்தம்
என்னலு மாமதி யாதானு மாமங் கடியவர்க்கு
மின்னிலை மேனி விடும் பயணத்து விலக்கிலேதோர்
நன்னிலை யாநடு நாடி வழிக்கு நடைபெறவே. (27)

(ப-ரை) மின் நிலை மனேி - மின்னலைப்போல அதாவது கொஞ்ச காலமேயிருக்கும்படியான உடம்பை, விடும் பயணத்து - விட்டுப்போகும் பிரயாணகாலத்தில், விலக்கு இலது - பிரதிபந்தகமொன்றுமில்லாமல், ஓர் நல் நிலையாம் - ஒரு விலக்ஷணமான நல்ல இருப்பை அதாவது ஸ்வபாவத்தை யுடையதான, நடுநாடி - நடுவிலிருக்கிற நாடியிலிருந்து ஆரம்பிக்கிற, வழிக்கு- வழியில், நடைபெற - போவதற்கு, அடியவர்க்கு - பிரபந்நருக்கு, அங்கு - எல்லாவிடங்களிலும், அது - அவைகளுக்குள் அவரிருந்து போகுமிடமானது, நல் நிலம் ஆம் - நல்ல இடமாகும். அது - அவர் போகும் காலமானது, நல் பகல் ஆம் - நல்ல பகல்காலமாகும். அது - அப்போதுண்டாகும் நிமித்தத்தை, நல் நிமித்தம் என்னலும் ஆம் - நல்ல நிமித்தமென்று சொல்லாம், யாதானும் அதுவேறு எதுவும், ஆம் - தகுந்ததாக ஆகும்.

(கருத்து) பிரபந்நர்கள் ஸ்திரமில்லாத உடம்பை விட்டுத் திருநாட்டிற்குப் போகிற பிரயாணத்தில் பிரதிபந்தகமில்லாமல் நடுநாடியை ஆரம்பமாக வுடைய தேவயாநம் என்கிற வழியில் அவர்கள் போவதற்கு இன்ன இடம், இன்ன காலம், இன்ன சகுநம் வேண்டுமென்பது இல்லை. அவர்கள் விஷயத்தில் எதுவும் நல்லது; அவர்கள் இருந்து போகும் இடமே நல்லது; அவர்கள் போகிற காலமே நல்ல பகல்; அவர் போகும்போது உண்டாகும் சகுநத்தையே நல்ல சகுநம் என்று சொல்லலாம்.

குறிப்பு:- (1) ஒருவன் ஒரு வேலையைச் செய்ய ஆரம்பிக்கும்போது இடமும் காலமும் நன்றாயிருக்கின்றனவா? நல்ல சகுநங்கள் நேருமா? என்று பார்க்கிறான். முக்தியை அடையப் போகிறவனுக்கு இப்படிப் பார்க்கவேண்டா மென்று கருத்து.

(2) "மின்னிலை மேனி" என்றது ஸ்தூலமான சரீரம். அது மரணகாலத்தில் விடப்படுகிறது. ஸூக்ஷ்மமான சரீரத்துடன் அவன் போகிறான். விரஜை என்கிற ஆற்றின் கரையில் அதையும் விட்டுவிடுகிறான்.

(3) நடுநாடி என்பது ஹிருதயத்திலிருந்து உச்சந்தலைக்குப் போகிற நாடி. இது எல்லா நாடிகளுக்கும் நடுவிலிருப்பதால் நடுநாடி என்று சொல்லப் படுகிறது. மற்ற நாடிகளைப்போல் நரகத்திற்கும் ஸுவர்க்கத்திற்கும் ஜீவனைக் கொண்டுபோகாமல் மோக்ஷத்திற்குக் கொண்டுபோவதால் அது "நன்னிலை" என்று ஸ்தோத்ரம் பண்ணப்படுகிறது.

(4) இந்த நாடிவழியாய் வெளிக்கிளம்பினவுடனே தேவயாநம் என்கிற வழி வருகிறபடியால் இதை அதற்கு ஆரம்பம் என்று சொல்லிற்று.

(5) நடுநாடியில் பிரவேசத்திற்கு ஸ்தூலசரீரம் விலக்காயிருக்கிறது. பக்தனுக்கு பிராரப்தகர்மம் முடிந்தவுடனும் பிரபந்தனுக்குக் கோலின காலம் வந்தவுடனும் அந்த உடம்பு போய் பிரதிபந்தகம் நீங்கிவிடுகிறது.

21. கதிவிசேஷாதிகாரம்

பிரபத்தியின் மூன்றாவது பலன் தேவயாநம் வழியாய்த் திருநாட்டுக்குப் போவது. அது இந்த அதிகாரத்தில் சொல்லப்படுகிறது.

அந்த வழியை அதிகாரப்பாட்டாலே விரிவாய் அருளிச் செய்கிறார்.

நடைபற வங்கிப் பகலொளி நாளுத் தராயணமாண்
டிடைவரு காற்றி ரவியிர வின்பதி மின்வருணன்
குடையுடை வானவர் கோமான் பிரசாபதி யென்றிவரால்
இடையிடை போகங்க ளெய்தி யெழிற்பத மேறுவரே. (28)

(ப-ரை) நடைபெற - தேவயாநம் என்கிற வழியில் போகும் போது, அங்கி - அக்கினி, பகல், ஒளிநாள் - சுக்கிலபக்ஷம், உத்தராயணம், ஆண்டு - வருஷம், இடைவரு காற்று- வருஷத்துக்கும் ஸூரியனுக்கும் நடுவிலிருக்கிற வாயு, இரவி - ஸூரியன், இரவின் பதி - இராத்திரிக்கு யஜமாநனாகிய சந்திரன், மின் - மின்னல், வருணன், குடையுடைவானோர் கோமான் - மூன்று உலகங் களையும் ஆளுவதற்கு அடையாளமான குடையையுடைய தேவர்களுக்கு

யஜமானனாகிய இந்திரன், பிரஜாபதி, என்று இவரால் - என்று சொல்லப்பட்ட இவர்களால், இடையிடை - தங்கள் தங்கள் எல்லைக்குள் கொடுக்கப்பட்ட, போகங்கள் - போகங்களை, எய்தி - அடைந்து, எழில் - பிரகாசிக்கிற, பதம் - வைகுந்தத்திற்கு, ஏறுவர்.

(கருத்து) முக்தனாகப் போகிறவன் தேவயாநத்தில் போகும் போது பாட்டில் சொன்னவர்கள் அழைத்துக் கொண்டுபோய், அவனுக்கு தங்கள் தங்கள் எல்லைக்குள் போகங்களைக் கொடுக்கிறார்கள். அவைகளை அநுபவித்துக்கொண்டு அவன் திருநாட்டுக்குப் போகிறான்.

குறிப்பு:- (1) முதல் ஐந்து சொற்கள் காலங்களைச் சொன்ன போதிலும், அவைகளின் அபிமானி தேவதைகளைச் சொல்லுகின்றன.

(2) இந்தப் பாட்டில் சொல்லப்பட்டவர்கள் முக்தி அடைகிறவனைத் திருநாட்டுக்கு அழைத்துக் கொண்டுபோகிறார்கள். அவர்களுக்கு ஆதிவாஹிகர்கள் என்று பெயர்.

(3) மின்னலில் இருக்கிற ஒரு புருஷன் இவனை நேராக எம்பெருமானிடம் கொண்டுபோகிறான். மின்னலுக்கு மேலே சொல்லப்பட்ட மூன்று பேர்களும் அவனுக்கு ஸஹாயமாயிருக்கிறார்கள்.

22. பரிபூர்ண ப்ரம்மாநுபவாதிகாரம்

பிரபத்தியின் நாலாவது பலன் இந்த அதிகாரத்தில் சொல்லப்படுகிறது.

அதில் எம்பெருமானை அவனுடைய திருமேனி, நல்ல குணங்கள், அவன் ஆளும் இரண்டு விபூதிகள் இவைகளுடன் கூட முக்தன் அநுபவிக்கிறான், இந்த விஷயத்தில் சில ஸந்தேஹங்கள் இந்த அதிகாரத்தில் தீர்க்கப் படுகின்றன. அவைகளாவன -

(1) இங்கிருந்த காலத்தில் வஸ்துக்கள் கொஞ்ச ஸுகத்தையும், துக்கத்தையும் கொடுப்பதாக எல்லாருக்கும் தெரியுமே. அவைகள் முக்தனுக்குக் கர்மம் போய்விட்டதாலும் முன்போல் எம்பெருமானை விட்டு அவைகளை அநுபவிக்காமல், எம்பெருமானுடன் கூட சேர்த்து அநுபவிப்பதாலும் மிகுந்த ஆநந்தத்தைக் கொடுக்கும்.

(2) முக்தனுடைய ஸ்வரூபமும் எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபமும் ஒன்றாக ஆகிறதில்லை, ஆனால் அவனுக்கு ஸமமாக ஆகிறான்.

(3) உலகத்தை உண்டுபண்ணி ரக்ஷித்து அழிக்கும் வேலையும், மோக்ஷத்தைக் கொடுப்பதும் முக்தனுக்கு இல்லை. ஸமமாயிருப்பது போகத்தில் மாத்திரம்.

(4) எம்பெருமானுக்கு எவைகள் ஆநந்தத்தைக் கொடுக்குமோ, அவைகளெல்லாம் முக்தனுக்குமுண்டு. அவைகள் எம்பெருமானுக்கு எவ்வளவு ஆநந்தத்தைக் கொடுக்குமோ, அவ்வளவும் முக்தனுக்கும் உண்டு. இவைகளுக்கு ஸாயுஜ்யம் என்றும் ஸார்ஷ்டிதை என்றும் பெயர். எல்லா முக்தர்களுக்கும் ஆநந்தம் ஒரேவிதமாயிருக்கும்.

(5) இவை இரண்டும்தான் மோக்ஷமென்று சொல்லப்படுறது. ஸாலோக்யம், ஸாமீப்யம், ஸாரூப்யம் என்கிற மூன்று மாத்திரம் மோக்ஷமல்ல, ஸாலோக்யம் என்பது எம்பெருமான் இருக்கும் உலகத்தில் இருப்பது. ஸாமீப்யம் என்பது அவன் கிட்டே இருப்பது. ஸாரூப்யம் என்பது அவனுடைய வேஷம் போன்ற வேஷமுள்ளவனாயிருப்பது. முக்தனுக்கு இவை மூன்றும் ஸாயுஜ்யம் என்பதில் அடங்கியிருக்கின்றன.

(6) எம்பெருமானை அநுபவித்து ஸந்தோஷம் உள்ளடங்காமல் அவனுக்குக் கைங்கரியம் செய்யும் முக்தன் ஸம்ஸாரத்திற்கு மறுபடியும் தன் இச்சையால் வரமாட்டான். எம்பெருமானும் அவனை அனுப்பமாட்டான்.

ஆறாவது உட்பிரிவில் உள்ள விஷயத்தைப் பாட்டாலே அருளிச் செய்கிறார்.

ஏறி யெழிற்பத மெல்லா வுயிர்க்கு மிதமுகக்கும்
நாறு துழாய் முடி நாதனை நண்ணி யடிமையினம்
கூறு கவர்ந்து குருக்கள் குழாங்கள் குரைகழற்கீழ்
மாறுத லின்றி மகிழ்ந்தெழும் போகத்து மன்னுவரே. (29)

(ப-ரை.) எழில் பதம் - பிரகாசிக்கிற வைகுந்தமென்கிற இடத்தில், ஏறி, எல்லா உயிர்க்கும் - எல்லா ஜீவன்களுக்கும், இதம் - உபாயமான சின்ன வியாபாரத்தை, உகக்கும் - பெரிதாக எண்ணி ஸந்தோஷப்படும், நாறு துழாய் முடி - வாஸனையையுடைய துளஸிமாலையைத் திருமுடியிலுடைய, நாதனை

- யஜமாநனான எம்பெருமானை, நண்ணி - கிட்டி,அடிமையில் - அவனுக்குச் செய்யும் கைங்கரியங்களில், நம் கூறு - நம்முடைய பாகத்தை, கவர்ந்து - அடைந்து, குருக்கள் - ஆசாரியர்களுடைய, குரை கழல் கீழ் - சப்திக்கிற திருவடி களின் கீழ், எழும் போகத்து - மேல் மேல் அதிகமாகும் எம்பெரு மானுடைய அநுபவத்தில், மகிழ்ந்து - ஸந்தோஷப்பட்டு, மாறுதல் இன்றி - ஸம்ஸாரத் திற்குத் திரும்பி வருதலில்லாமல், மன்னுவம் - ஸ்திரமாயிருப்போம்.

(கருத்து.) வைகுந்தமென்ற இடத்தில் போய்ச் சேர்ந்து எல்லா ஆத்மாக்களும் செய்யும் ஸ்வல்பமான ஹிதத்தைப் பெரிதாக ஸந்தோஷப்பட்டு அவர்கள் வேண்டியதைச் செய்யும் எம்பெருமானைக்கிட்டி அவனுடைய கைங்கரியத்தில் நமக்குண்டான பாகத்தை அடைந்து, நம்முடைய ஆசாரியர் களின் திருவடியின் கீழ் இருந்து அங்கே எம்பெருமானுடைய அநுபவத்தில் மகிழ்ந்து ஸ்திரமாய் இருப்போம். இதற்கு ஒருநாளும் மாறுதல் கிடையாது. அதாவது:- ஒரு நாளும் இந்த அநுபவத்தை விட்டு ஸம்ஸாரத்திற்குத் திரும்பி வரமாட்டோம்.

குறிப்பு: - (1) ஹிதம் என்பது அநுகூலமான வியாபாரம். அதாவது:- நாம் செய்யும் பிரபத்தி. இதை வியாஜமாகக் கொண்டு நமக்குப் பரிபூர்ணமான தன்னுடைய அநுபவத்தை எம்பெருமான் கொடுக்கிறான் என்று கருத்து.

(2) "நம் கூறு" - எம்பெருமானுக்கும் நமக்கும் இருக்கிற உறவாலே அவனுடைய கைங்கரியத்தில் நமக்கும் பாகம் உண்டு. எப்படி தகப்பனா ருடைய ஸொத்தில் ஒவ்வொரு பிள்ளைக்கும் அவனுடைய உறவினாலேயே பாகம் உண்டோ, அப்படியே.

(3) "குரை கழல்" - நம்முடைய ஆசாரியர்கள் விரோதிகளைக் கண்டித்து நல்ல மதத்தை உறுதிப்படுத்தி நம்மை எம்பெருமானிடம் சேர்த்ததால், அவன் ஸந்தோஷப்பட்டு அவர்களுடைய திருவடிகளில் தரிக்கும்படி ஒரு நகையைக் கொடுத்திருக்கிறான். அது சப்தித்துக் கொண்டிருக்கிறது.

23. ஸித்தோபாய சோதநாதிகாரம்

இப்படி இருபத்திரண்டு அதிகாரங்களாலே மூன்று ரஹஸ்யங்கள் சொல்லுகிற ஸ்வரூபம், உபாயம், புருஷார்த்தம் என்கிற இவைகளை விரிவாய்ச்

சொல்லி, உபாயவிஷயமாய்ச் சிலர் செய்யும் அதிவாதங்களை நான்கு அதிகாரங்களால் கண்டிக்கிறார். அவைகளில் இந்த அதிகாரத்தில் எம்பெரு மானுடைய ஸ்வபாவங்களைக் கொண்டு செய்யும் அதிவாதங்களைக் கண்டிக்கிறார்.

அவைகளாவன: - (1) எம்பெருமான் மிகுந்த கருணை உள்ளவன். அவன் ஸ்வதந்திரன். ஆகையாலே ஒருவனை எப்போது ரக்ஷிக்கவேண்டு மென்று எண்ணுகிறானோ, அப்பொழுது ரக்ஷிப்பன். அதற்காக நாம் ஒன்றையும் செய்யவேண்டாம்.

(2) நாம் எம்பெருமானுடைய ஸொத்து. அன் ஸொத்துக்காரன். ஸொத்துக்காரன் தன் ஸொத்தைத் தானே ரக்ஷிப்பன். நாமோ தாயார் பால் குடிக்கிற குழந்தைகள் போல் இருக்கிறோம். ஆகையால் நம்மை ரக்ஷிக்க வேண்டுமென்று எம்பெருமானைப் பிரார்த்திப்பது நம்முடைய ஸ்வரூ பத்திற்குப் பொருந்தாது.

(3) பிராட்டிக்கு நாம் செய்யும் பிரபத்தியில் ஸம்பந்தமில்லை. எம்பெரு மான் ஒருவனே நம்முடைய கர்மங்களைப் போக்கி ரக்ஷிக்கிறான். நாம் செய்யப் போகும் கைங்கரியங்களிலே மாத்திரம் பிராட்டியும் எம்பெருமானும் உத்தேச்யர்கள்.

இந்த அதிவாதங்களுக்குக் கண்டனத்தையும் அவைகளுக்குப் பரிஹாரத் தையும் பாட்டாலே அருளிச் செய்கிறார்.

மன்னு மனைத்துறை வாய்மருண் மாற்றரு ளாழியுமாய்த்
தன்னினை வாலனைத் துந்தரித்தோங்கும் தனுயிறையாய்
இன்னமு தத்த முதாலிரங் குந்திரு நாரணனே
மன்னியவன் சரண் மற்றோர்பற் றின்றி வரிப்பவர்க்கே. (30)

(ப-ரை.) மன்னும் - ஸ்திரமாயிருக்கும், அனைத்து உறவாய் - எல்லா விதமான உறவாயும், மருள் மாற்று - அஜ்ஞாநத்தைப் போக்கும்படியான, அருள் ஆழியும் ஆய் - கருணை ஸமுத்திரமாயும், தன் நினைவால் - தன்னுடைய ஸங்கல்பத்தாலே, அனைத்தும் - எல்லாவற்றையும், தரித்து - தூக்கிக்கொண்டு, ஓங்கும் - விளங்குகிற, தனி இறையாய் - ஒப்பற்ற ஈசு வரனாயும், இன் அமுதத்து - இனிமையான திருப்பாற்கடலில் பிறந்த, அமுதால் - அமுதம் போல் போக்கியையான பிராட்டியின் சிபார்சைக் கேட்டு, இரங்கும் - தயை செய்கிறவனாயுமிருக்கிற, திரு நாரணனே - பிராட்டியோடு கூடிய

நாராயணனே, மற்று ஓர் பற்று இன்றி - வேறு உபாயமில்லாமல், வரிப்பவர்க்கு - தன்னை உபாயமாகக் கேட்டுக் கொள்ளுபவர்களுக்கு, வன் சரண் - திடமான உபாயம்.

(கருத்து.) எம்பெருமான் எல்லாவிதமான உறவாயும், நம்முடைய அஜ்ஞாநத்தைப் போக்கும் கருணா ஸமுத்திரமாயும், தன்னுடைய ஸங்கல் பத்தாலே எல்லாவற்றையும் தூக்கிக் கொண்டு நியமநம் செய்துகொண்டும் இருக்கிறான். பிராட்டி நம்மைப்பற்றி சிபார்சு செய்ய அதற்கு இரங்குகிறான் பக்தியாகிய உபாயமில்லாமல் வருத்தப்பட்டு, ரக்ஷிக்கவேண்டு மென்று பிரபத்திபண்ணுகிறவர்களுக்கு அவனும் பிராட்டியும் சேர்ந்தே உபாயமாய் இருக்கிறார்கள்.

குறிப்பு:- (1) இந்தப் பாட்டில் முதல் இரண்டு அடிகளாலே எம்பெருமானுக்கும் நமக்கும் இருக்கும் உறவும், அவனுடைய கருணையும், அவன் ஸ்வதந்திரனாயிருப்பதும் சொல்லப்படுகின்றன. இதினாலே அதிவாதம் பண்ணுகிறவர்களுக்கு ஒரு காரணம் ஏற்படுகிறது.

(2) பின் இரண்டு அடிகளாலே அதிவாதங்களுக்குப் பதில் சொல்லப் படுகிறது. "வரிப்பவர்க்கே" என்பதினால் சரணாகதி பண்ணவேண்டு மென்றும், அதை வியாஜமாகக் கொண்டு எம்பெருமான் ரக்ஷிப்பன் என்றும் காட்டப்படுகிறது, இந்த வியாஜமில்லாவிட்டால் அவனுக்குப் பக்ஷபாதம் என்கிற குற்றம் உண்டாகும்.

(3) "திரு நாரணனே வன் சரண்" என்பதினாலே பிராட்டியோடு கூடிய எம்பெருமான் உபாயம் என்று காட்டப்படுகிறது. எம்பெருமான் மாத்திரம் உபாயமன்று.

(4) இப்படி உபாயமாய் இருப்பதுமன்றி பிராட்டி புருஷகாரமாயும் இருக்கிறாள். புருஷகாரமென்பது ஒருவன் ஒருவனுக்கு வேண்டியதைக் கொடுக்கும் சேதநன் முன்னால் போவதற்கு உபாயமாயிருக்கிற இன்னொரு சேதநன். பிராட்டி எம்பெருமானிடத்தில் சிபார்சு செய்து பிரபத்தி செய்கிற வனை எம்பெருமான் முன்னாலே வரும்படி செய்கிறாள். ஆகையால் அவள் புருஷகாரம்.

(5) "வன்சரண்" என்பதின் கருத்து பக்தியோகஸ்தாநத்திலிருந்து எம்பெருமானும் பிராட்டியும் அது செய்யும் வேலைகளைப் பிரபந்நனுக்குச் செய்து அவனை ரக்ஷிக்கிறார்கள் - என்று.

24. ஸாத்திய உபாய சோதநாதிகாரம்

இப்படி ஸித்தோபாயமான எம்பெருமானைப் பற்றி யுண்டாகும் அதிவாதங்களுக்குப் பதில் சொல்லி, இந்த அதிகாரத்தில் பக்தி, பிரபத்தி என்கிற உபாயங்களைப் பற்றிச் சொல்லும் அதிவாதங்களுக்குப் பரிஹாரங்களை அருளிச்செய்கிறார்.

அந்த அதிவாதங்களாவன -

1. பிரபத்தியானது வேதத்தில் சொல்லப்பட்ட தர்மம். அதில் எல்லாருக்கும் அதிகாரம் இல்லை.

2. விச்வாஸமே பிரபத்தி - பிரார்த்தனையே பிரபத்தி - ஆகையாலே பரஸமர்ப்பணம் என்பது ஒன்று இல்லை.

3. (1) நாம் எம்பெருமானுக்குச் சேஷன் என்கிற ஞானமே போதும். ஆகையால் ஆத்மஸமர்ப்பண்ம் வேண்டியதில்லை (2) "சரணம் வ்ரஜ" என்பது விதியன்று. என்னை உபாயமாக அறி என்று அதன் பொருள். ஆகையால் ஒரு வாக்கியத்தால் உண்டாகும் ஜ்ஞானமே பிரபத்தி என்கிற உபாயம். (3) தன்னை ரக்ஷிக்கிற வியாபாரத்திலிருந்து தான் திரும்புவதே பிரபத்தி. (4) பிரபத்தி யானது உபாயமாயிருந்தாலும், ஸஹகாரியாயிருந்தாலும், ஈச்வரனுடைய ஸ்வபாவத்திற்கு விரோதம். (5) பிரபத்தியை ஒருவன் தானே செய்வான்; ஆகையால் அதைவிதிக்கவேண்டியதில்லை. விதிக்குப் பிரயோஜநமில்லை.

4. பக்தியாகிற உபாயம் ஸ்வரூபத்திற்குப் பொருந்தாது. இதை மூன்று விதமாக விகல்பித்து என்ன விரோதமென்று கேழ்க்கப்படுகிறது. (1) அது ஸ்வரூபத்தை நாசம் செய்கிறதா? (2) ஆத்மஸ்வரூபத்துக்கு வியாபாரம் இல்லையா? ஞானம், செய்ய வேணுமென்கிற இச்சை, பிரயத்னம் ஆகிய கர்த்ருத்துவம் இல்லை என்றா? (3) ஸ்வரூபத்திற்கு ஏதாவது கெடுதலைச் செய்கிறதா?

5. (1) பக்தியோகத்திற்கு வர்ணாசிரமதர்மங்கள் ஸஹகாரிகள் என்று சொல்லப்படுகின்றன. ஸ்வரூபத்தில் வர்ணமும் ஆச்ரமமும் இல்லை. அவைகளை எப்படிச் செய்யக்கூடும்? (2) உபாஸநத்திலும், அதின் அங்கங்களிலும் அஹங்காரம் கலந்திருக்கிறது. ஆகையால் அவைகளைச் செய்யக்கூடாது. (3) கர்மயோகம் முதலானவைகள் உடம்பாலும், இந்திரியங் களாலும் செய்யவேண்டியவைகள். அவைகள் கர்மமாகிய உபாதியால்

வந்தவை கள், ஸ்வரூபத்தில் உபாதி இல்லை. ஆகையால் அதற்கு அவைகள் பொருந்தா. (4) பக்தியோகம் முதலானவைகள் தான் எம்பெருமானுக்குச் சேஷனா யிருப்பதற்கு அநுரூபமன்று. தான் பரதந்திரனாய் இருப்பதால் அவைகளைச் செய்யமுடியாது. (5) பிரபந்நன் பரமைகாந்தி, அதாவது எம்பெருமானைத் தவிர ஒரு தேவதையையும் கனவிலும் நினைக்கமாட்டான். இந்திரன், அக்னி முதலான தேவதைகளின் பெயர்களையுடைய மந்திரங்களைச் சொல்லி அவன் எப்படி வர்ணதர்மங்களையும் ஆசிரமதர்மங்களையும் செய்கிறது. (6) பிரபத்தியில் ஒருவனுக்கு ருசிபிறப்பதற்காக பக்தி விதிக்கப் படுகிறது. அதை ஒருவன் செய்யவேண்டுமென்று கருத்து இல்லை. (7) பக்தியானது விதிக்கப்பட்டதே யாகிலும், அதை ஆசாரியர்கள் எடுத்துக் கொள்ளாததினாலே அது செய்யக்கூடாது. (8) கலியுகத்தில் பக்தியைச் செய்கிறவர்கள் துர்லபமாகையால் அது காலத்திற்குப் பொருந்தாது.

6. (1) அநுகூலனாய் இருப்பேன், பிரதிகூலனாய் இருப்பதை விட்டு விடுவேன் என்பவைகள் பிரபத்திக்கு அங்கமன்று. (2) ஆஸ்திகனுக்கு சாஸ்திரத்தில் சொன்ன விஷயங்களில் விச்வாஸம் உண்டு. இதற்கு அதிகமாக மஹாவிச்வாஸமென்பது ஒன்று கிடையாது. (3) மஹாவிச்வாஸ விஷயத்தில் கேள்விகள் (4) பக்தியும் பிரபத்தியும் புத்திபேதத்தாலே விருத்தமானபலன் களைக் கொடுக்குமோ? (5) பக்தியைத் தினம் செய்யவேண்டியது. பிரபத்தியை யோ ஒரே தடவை. அவை இரண்டும் ஒரே பலனை எப்படிக் கொடுக்கும்? (6) பிரபத்தி பண்ணுகிறவர்களுக்கு உபாயம் ஒரே விதமானது, பலனும் ஒன்று, அப்படியிருக்க ஒருவனுக்கு பலன் உடனேயும், மற்றொருவனுக்கு தாமதித்தும் எப்படி வரக்கூடும்? (7) எம்பெருமானை யாதானுமொருவன் பார்க்கிறான், மற்றவர்கள் பார்க்கிறதில்லை. இது எப்படி? (8) நாம் இப்போதே பார்க்கக்கூடிய பலனுக்காகச் செய்யும் பிரபத்தி சில வேளையில் பலனைக் கொடுக்க வில்லையே, ஏன்?

7. பிரபத்தியை ஒரே தடவை செய்வதாலே மோக்ஷம் கிடைக்கும்போது நாராயணனை எப்போதும் தியானம் செய்ய வேண்டியது என்கிற வசனத்திற்கு என்ன கதி?

அதிகாரத்தின் அர்த்தங்களைப் பாட்டாலே அருளிச் செய்கிறார்.

வரிக்கின் றனன்பரன் யாவரை யென்னு மறையதனில்
விரிக்கின் றதுங்குறி யொன்றால் வினையரை யாதலினாம்

உரைக்கின்ற நன்னெறி யோரும் படிகளி லோர்ந்துலகம்
தரிக்கின்ற தாரக னார்தக வாற்றிரிக் கின்றனமே. (31)

(ப-ரை) பரன் - எல்லாருக்கும் மேற்பட்ட எம்பெருமான், யாவரை - எவரை, வரிக்கின்றனன் - வரிக்கிறானோ என்று, மறையதனில் - வேதத்தில், விரிக்கின்றதும் - விஸ்தாரமாய்ச் சொல்லுகிறதுவும், வினையரை - கர்மங் களைச் செய்திருக்கிறவர்களை, குறியொன்றால் - ஒரு வியாஜத்தாலேதான், ஆதலில் - ஆகையாலே, நாம், உரைக்கின்ற - சாஸ்திரம் சொல்லுகிற, நல் நெறி - பக்தி பிரபத்தி என்கிற நல்ல உபாயங்களை, ஒரும்படிகளில் - சாஸ்திரம் சொல்லுகிறவிதமாகவே, ஓர்ந்து - அவைகள் உபாயங்கள் என்றும், அவை களால் ஸந்தோஷப்படும் எம்பெருமானே முக்கியமான உபாயம் என்றும் தெளிந்து, உலகம் - உலகங்களை, தரிக்கின்ற - தூக்கிக்கொண்டும், தாரகனார் - ஜீவன்களை ஸம்ஸாரத்திலிருந்து வெளியே கொண்டுபோகும் எம்பெரு மானுடைய, தகவால் - கருணையால், தரிக்கின்றனம் - பிழைத்திருக்கிறோம்.

(கருத்து) எம்பெருமான் எவனை வரிக்கிறனோ அவன் தான், அவனை அடையலாம் என்று வேதம் விஸ்தாரமாய்ச் சொல்லுகிறது. கர்மங்களைச் செய்து எம்பெருமானுடைய கோபத்திற்கு விஷயமாயிருக்கிற நம்மை வரிப்பது ஒரு வியாஜத்தாலேதான். அப்படியில்லாவிட்டால் எல்லாரையும் ரக்ஷிக்கும்படி நேரிடும். ஆகையால் சாஸ்திரம் விதிக்கிற பக்தி பிரபத்தி என்கிற உபாயங்களை அது சொல்லுகிற பிரகாரம் செய்தால், அவைகள் எம்பெருமானுடைய பிரஸாதத்தை உண்டு பண்ணுகின்றன. நேரே உபாயமானது எம்பெருமான் என்று தெளிந்து உலகத்தைத் தூக்கிக் கொண்டு ஸம்ஸாரத்திலிருந்து விடு விக்கும் எம்பெருமானுடைய கருணையால் நாம் உஜ்ஜீவிக்கிறோம்.

25. பிரபாவ வியவஸ்தாதிகாரம்

இப்படி இரண்டு அதிகாரங்களாலே உபாயவிஷயமான அதிவாதங் களைக் கண்டித்து, இந்த அதிகாரத்தில் பிரபத்திக்கு என்ன பெருமை இருக்கிற தோ, அதற்கு மேற்பட்டு அதுவிஷயமாய்ச் சொல்லும் அதிவாதங்களைக் கண்டிக்கிறார். அதிவாதங்களாவன:-

1. எம்பெருமானிடத்தில் பக்தியுள்ள எல்லாரும் ஒரே ஜாதி

2. பிரபந்நன் விஷயமான இரண்டு சுலோகங்கள்.

அந்த சுலோகங்களின் பொருள் - நாராயணன் ஒருவனையே நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறவன் எந்த விருத்தியால் பிழைக்கிறானோ, அது எம்பெருமானுடைய ஆராதனம்; அவன் எதைச் சொல்லுகிறானோ, அது ஜபம்; அவன் எதைப் பார்க்கிறானோ, அது தியானம்; அவன் காலில் பட்ட ஜலம் ஒப்பில்லாத தீர்த்தம்; அவனுடைய எச்சில் மிகுந்த பரிசுத்தியைக் கொடுப்பது; அவன் எது சொல்லுகிறானோ, அது உயர்ந்த மந்திரம்; அவன் எதைத் தொடுகிறானோ, அது சுத்தமாகிறது.

3. (1) சரமச்லோகத்தில் "எல்லா தர்மங்களையும் விடு" என்று சொல்லு கிறபடியாலே பிரபந்நன் எல்லா தர்மங்களையும் விட்டுவிட வேண்டியது. நிவிருத்திரூபமான தர்மத்தை விடவேண்டுமென்கிற வசனத்தினால் செய்யக் கூடாதென்கிற கார்யங்களையும் செய்யவேண்டியதென்று சொல்லப்படுகிறது. (2) பிரபந்நன் புத்திபூர்வமாக ஒரு பாபம் செய்தால் அது அவனிடம் ஒட்டாது.

(4) பாகவதனுடைய புத்திபூர்வமான பாபம் பொறுக்கப்படும்.

அதிகாரத்தின் அர்த்தத்தைப் பாட்டால் அருளிச் செய்கிறார்.

தகவாற் றரிக்கின்ற தன்னடி யார்களைத் தன்றிறத்தில்
மிகவா தரஞ்செய்யு மெய்யருள் வித்தகன் மெய்யுரையின்
அகவா யறிந்தவ ராரண நீதி நெறிகுலைதல்
உகவர ரெனவெங்கடேசிக ருண்மை யுரைத்தனரே. (32)

(ப-ரை) தகவால் - எம்பெருமானுடைய கருணையால், தரிக்கின்ற - பிழைத்திருக்கிற, தன் அடியார்களை - தன்னுடைய தாஸர்களை, தன் திறத்தில் - தன்னைப்போல் செய்வதில், மிக ஆதரம் செய்யும் - மிகுந்த பிரீதிபண்ணும், மெய் அருள் - பழுதில்லாத கருணையையுடைய, வித்தகன் - ஆச்சரியமான வேலைகளைச் செய்யும் எம்பெருமானுடைய, மெய் உரையின் - உண்மை யான சொல்லாகிய சரமச்லோகத்தின், அகவாய் - உட்கருத்தை, அறிந்தவர் - அறிந்தவர்களான வியாஸர் முதலானவர்கள், ஆரணம் நீதி நெறி - உபநிஷத்துக்களில் சொல்லிய தர்மமார்க்கமானது, குலைதல் - கெட்டுப் போவதை, உகவார் - ஒப்புக்கொள்ளமாட்டார்கள், என - என்று, எங்கள் தேசிகர் - நம்முடைய ஆசாரியர்கள், உண்மை உரைத்தனர் - சரமச்லோகத்தின் உண்மையான அர்த்தத்தைச் சொல்லிக்கொடுத்தார்கள்.

(கருத்து) எம்பெருமானுடைய கருணை ஒருபோதும் வீணாகிறதில்லை. அவனுடைய உண்மையான சொல்லாகிற ஸ்ரீ கீதையின் கடைசி ச்லோகத்தினுடைய உட்கருத்தை அறிந்த வியாஸர் முதலான பெரியோர்கள் வேதாந்தத்தில் சொல்லப்படுகிற தர்மமார்க்கமானது கெட்டுப்போவதை ஒப்புக்கொள்ளமாட்டார்கள் என்று அந்த ச்லோகத்தின் ஸரியான அர்த்தத்தை நம்முடைய ஆசாரியர்கள் நமக்கு உபதேசத்திருக்கிறார்கள். அந்த எம்பெரு மான் எப்படியிருக்கிறான் என்றால்:- அவனுடைய கருணையைக் கொண்டு பிழைத்திருக்கும் தன்னுடைய தாஸர்களைத் தன்னைப் போல் செய்து அவர்களிடத்தில் மிகவும் பிரீதி செய்கிறவன். ஆகையால் அவனுடைய வசநமானது உண்மையானதென்று நம்பலாம்.

குறிப்பு: (1) ஸ்ரீ கீதையின் கடைசி ச்லோகத்தின் உட்கருத்தை வியாஸர் முதலான பெரியோர்கள் நன்றாய் அறிந்தவர்கள். அவர்களுடைய மதத்திற்குக் கீழே சொன்ன அதிவாதங்கள் விருத்தங்களாகையால் அவைகளை ஒருவரும் ஒப்புக்கொள்ளக் கூடாது என்று கருத்து.

(2) அந்தப் பெரியோர்கள் சொன்னபடி உண்மையான அர்த்தத்தை நம்முடைய ஆசாரியர்கள் சொல்லிக் கொடுத்திருக்கிறபடியாலே நம்முடைய ஸம்பிரதாயமே ஸரியானது என்றும் கருத்து.

(3) எம்பெருமானுடைய கருணையினாலே பிழைத்திருப்பதாவது:- அந்தக் கருணையை நம்பி அவனிடத்தில் பிரபத்தி செய்வது.

(4) "தன்னைப் போல் செய்து" என்று உரையில் சொன்னதற்கு தன்னைப் போல் அபஹதபாப்மத்வம் முதலான எட்டு குணங்களையுடையவனாகச் செய் கிறது என்று பொருள். இப்படி அதிகம் பிரீதியை எம்பெருமான் செய்கிறான். இதற்கு வேறு விதமாகவும் பொருள் சொல்லலாம் - எம்பெருமான் தனக்கு எவ்வளவு மஹிமை இருக்கிறதோ, அதைக் காட்டிலும் அதிக மஹிமை யுள்ளவர்களிடத்தில் போல் பிரபந்நர்களிடத்தில் மிகுந்த பிரீதி பண்ணுகிறான்.

(5) இப்படி எம்பெருமானுடைய ஸ்வபாவம் இருப்பதால் தன்னிடத்தில் பிரபத்தி பண்ணின அர்ஜுநனுக்கு உண்மையையே சொல்லவேண்டியவன். ஆகையால் ஸ்ரீ கீதை முழுவதையும் அதின் கடைசி சுலோகத்தையும் மெய் உரை என்று சொல்லலாம்.

26. பிரபாவ ரக்ஷாதிகாரம்

இப்படி பிரபத்திக்குள்ள மஹிமைக்கு மேல் அதிக மஹிமையுள்ளதாகச் சொல்லும் அதிவாதங்களைக் கண்டித்து, அதன் பெருமையைக் குறைக் கிறவர்கள் சொல்லும் தூஷணங்களுக்குப் பரிஹாரத்தை இந்த அதிகாரத்தில் அருளிச் செய்கிறார்.

அந்த தூஷணங்களாவன:-

(1) பிரபந்நனுக்கு எம்பெருமான் ஏன் துக்கத்தை உண்டு பண்ணுகிறான்? (1) துக்கம் கலப்பில்லாத ஸுகத்தை ஏன் கொடுக்கவில்லை? (2) பிரபத்தி பண்ணின காகாஸுரனுடைய ஒரு கண்ணை ஏன் சக்கிரவர்த்திதிருமகன் அழித்துவிட்டான். (3) பிரபத்தியானது ஒரு க்ஷணத்தில் செய்யப்படுகிறது, அது அளவில்லாத ஆநந்தமாகிய பலனை எப்படிக் கொடுக்கக்கூடும்? இவை களுக்குப் பரிஹாரங்கள் சொல்லப்பட்டன.

(2) மேலே சொல்லப்பட்ட விஷயங்கள் - பாகவதர்கள் ஒருகால் பணத்தில் ஆசையுள்ளவர்களாயும், பஞ்சஸம்ஸ்காரங்களில் ஏதேனும் ஒன்று இல்லாதவர்களாயும், கெட்டநடவடிக்கை உள்ளவர்களாகவும் இருக்கலாம். அவர்கள் விஷயத்தில் மரியாதைக் குறைவைச் செய்யக்கூடாது. நம்முடைய மதத்தின் உண்மையை உள்ளபடி அறிந்து அதை எப்போதும் நினைத்துக் கொண்டு கர்மபந்தத்திலிருந்து எப்போது நாம் விடுபடுவோம் என்று பரபரப்புள்ளவர்களாய், எம்பெருமானிடத்தில் மனது படிந்து மோக்ஷோபாயம் ஒன்றில் இறங்கினவர்கள் பாகவதர்கள்.

(3) பாகவதனாயில்லாமல் பாகவதன்போல் தன்னைக் காட்டுகிறவனை அவனுடைய உண்மையான தன்மையை நாம் அறிகிறவரையில் அவனிடத்தில் பிரீதி பண்ணவேண்டியது.

(4) எம்பெருமானிடத்தில் த்வேஷம் இல்லாதிருந்தால் மாத்திரம் அவனுடைய நாமங்களைக் கீர்த்தனம்செய்வது பாபத்தைப் போக்கும். த்வேஷமுடைய சிலர் மோக்ஷமடைந்தது அவர்களுடைய முன் செய்த புண்ணியத்தினாலே. அவர்கள் விசேஷ அதிகாரிகள்.

(5) எம்பெருமானுக்குப் பிரதிகூலனாய் இல்லாதிருந்தால் மாத்திரம் ஒருவனுக்குத் திவ்யதேசத்திலிருப்பது நல்லகதியைக் கொடுக்கும். இந்த

இரண்டு விஷயங்களுக்கு நேரே இந்த அதிகாரத்தில் ஸம்பந்தமில்லா விட்டாலும் பிரஸங்கத்தினாலே அவைகளின் நினைவு வந்தது. அவைகளை விடக்கூடாதென்று ஸ்ரீ தேசிகன் அருளிச் செய்கிறார்.

இரண்டாவது பிரிவில் சொன்ன ஸங்கதியைப் பாட்டாலே அருளிச் செய்கிறார்.

உண்மை யுரைக்கு மறைகளி லோங்கிய வுத்தமனார்
வண்மை யளப்பரி தாதலின் வந்து கழல்பணிவார்
தண்மை கிடந்திடத் தரமள வென்ன வியப்பிலதாம்
உண்மை யுரைத்தன ரோரந் தவிர வுயர்ந்தனரே. (33)

(ப-ரை) உண்மை உரைக்கும் - உண்மையான விஷயங்களையே சொல்லும், மறைகளில் - உபநிஷத்துக்களில், ஓங்கிய - விளங்குகிற, உத்த மனார் - புருஷோத்தமன் என்று சொல்லப்பட்ட எம்பெருமானுடைய, வண்மை - பெருமையை, அளப்பு அரிது - இவ்வளவென்று எண்ணமுடியாது. ஆதலின் - ஆகையால், வந்து கழல் பணிவார் - அவனிடம் வந்து அவனுடைய திருவடிகளில் நமஸ்காரம் பண்ணுகிறவர்களிடத்திதல், அதாவது பிரபத்தி பண்ணுகிறவர்களிடத்தில், தண்மை - தாழ்ச்சியானது, கிடந்திட - இருந்த போதிலும், தரம் - அவர்களுடைய பெருமை, அளவு என்ன - இவ்வளவென்று, வியப்பு இலதாம் - சொல்லமுடியாததான , உண்மை - உண்மையை, உயர்ந் தனர் - உயர்ந்த நம்முடைய ஆசாரியர்கள், ஓரம் தவிர - பக்ஷபாதமில்லாதபடி, உரைத்தனர் - உபதேசித்திருக்கிறார்கள்.

(கருத்து.) எம்பெருமானிடம் வந்து அவன் திருவடிகளில் பிரபத்தி பண்ணுகிறவர்களிடத்தில் ஏதாவது தாழ்ச்சியிருக்கலாம், ஆனபோதிலும் அவர்களுடைய பெருமைக்கு இவ்வளவு அளவு என்று சொல்லமுடியாது. இந்த உண்மையான விஷயத்தை உயர்ந்த நம்மாசாரியர்கள் பக்ஷபாதம் போகும்படி நமக்குச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். எம்பெருமான் எப்படிப்பட்ட வனென்றால் உண்மையான விஷயங்களையே சொல்லுகிற வேதத்தில் எல்லாருக்கும் மேற்பட்டவனாகச் சொல்லப்பட்டவன். அவனே புருஷோத் தமன். அவனுடைய பெருமையை இவ்வளவென்று அளவிடமுடியாது. ஆகையால் ஒரு க்ஷணத்தில் செய்கிற பிரபத்திக்கு அளவில்லாத ஆநந்தமாகிய பலனை எம்பெருமான் கொடுக்கலாம். எம்பெருமான் நமக்கு ஹிதமாகச் செய்வதை நம்மால் அறியமுடியாது. அதை அறியாமல் தூஷணம் செய்வது பிசகு.

குறிப்பு: (1) தாழ்ச்சியாவது மேலே இரண்டாவது பிரிவில் சொன்னபடி பணத்தில் ஆசையுள்ளது முதலானவைகள். அவைகளுக்கு எம்பெருமான் எப்படியாவது பரிஹாரம் செய்து அவர்களின் குறைவை நீக்கிவிடுவான்.

(2) பாட்டில் "உயர்ந்தவர்" என்கிற சொல்லாலே வியாஸர் முதலானவர் களைக் காட்டிலும் நம்முடைய ஆசாரியர்கள் உயர்ந்தவர் என்று காட்டப் படுகிறது.

(3) ஓரம் - பக்ஷபாதம், அதாவது - இவன் குறைவில்லாத பாகவதன், இவன் குறைவுள்ள பாகவதன் என்று இவர்களைப் பிரித்து ஒருவனிடம் கௌரவமும் மற்றொருவனிடம் அலக்ஷியமும் பண்ணுவது. இதை நாம் செய்யக்கூடாதென்று அவர்களுடைய மஹிமையை நம் ஆசாரியர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

27. மூலமந்திராதிகாரம்

இப்படி இருபத்திரண்டு அதிகாரங்களாலே மூன்று ரஹஸ்யங்கள் காட்டுகிற ஸ்வரூபம், உபாயம், புருஷார்த்தம் என்கிற இவைகளை விரிவாய்ச் சொல்லி, மேல் நான்கு அதிகாரங்களாலே உபாயவிஷயத்தில் சொல்லும் அதிவாதங்களைக் கண்டித்து, மேல் மூன்று அதிகாரங்களாலே மூன்று ரஹஸ்யங்களுடைய அர்த்தத்தை விரிவாய் அருளிச் செய்கிறார். அவைகளில் மூல மந்திரத்தின் அர்த்தத்தை இந்த அதிகாரத்தில் அருளிச் செய்கிறார்.

அதில் சொல்லிய விஷயங்கள்: (1) இந்த மந்திரத்தில் மூன்று சொற் களிருக்கின்றன. பிரணவம் என்று சொல்லப்பட்ட முதல் சொல் முழுவதற்கும் ரக்ஷகன் என்று அர்த்தம். அதின் எழுத்துக்களைப் பிரிக்கும்போது முதல் எழுத்திற்கு உலகத்தை உண்டு பண்ணி அதை எல்லாவிதத்தாலும் ரக்ஷிக்கும் எம்பெருமான் என்று பொருள். "அ" என்கிற எழுத்திலிருந்து எல்லா எழுத்துக் களும் உண்டாவது போல், உலகம் முழுவதும் எம்பெருமானிடமிருந்து உண்டாகிறது. ஆகையால் அந்த எழுத்து அவனைச் சொல்லுகிறது. ரக்ஷிக்கிறது என்கிற பொருளுள்ள "அவ" என்கிற தாதுவிலிருந்து அது உண்டா யிருக்கிறபடியால், அதற்கு ரக்ஷிக்கிறவன் என்று பொருள். இன்னாரை ரக்ஷிக் கிறது, இன்ன விதமாய் ரக்ஷிக்கிறது என்று சொல்லாமையால், எல்லாரையும்

எல்லொ விதத்தாலும் ரக்ஷிக்கிறவன் என்கிற அர்த்தம் கிடைக்கிறது. இதன் கடைசியில் நான்காவது வேற்றுமை உருபு இருந்து தொக்கியிருப்பதால், அந்த எழுத்துக்கு இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானுக்காக என்று பொருள்.

(2) மூன்றாவது எழுத்திற்கு ஜீவன் என்றும், நான் என்றும் பொருள். மகரம் வடமொழியில் ககரம் முதல் இருநத்தைந்தாவது எழுத்தாயிருக் கிறபடியாலும், ஜீவன் இருபத்தைந்தாவது தத்துவமாக இருக்கிறபடியாலும், மகரம் ஜீவனைச் சொல்லுகிறது. மேலும் அளவைக்காட்டுகிற மஸ் என்கிற தாதுவிலிருந்தும் ஞாநத்தைக்காட்டும் "மந" என்கிற தாதுவிலிருந்தும் இது உண்டாகிறது. ஆகையால் அதற்கு ஜீவனுடைய ஸ்வரூபம் அணுவென்றும், அவன் தானாய் தோன்றுகிறவனென்றும், ஜ்ஞாநமென்கிற குணமுடையவ னென்றும் காட்டடப்படுகிறது. ஆகையால் உடம்பு, இந்திரியங்கள், பிராணன் ஆகிய இவைகளைக் காட்டிலும் ஜீவன் வேறு. அவன் அணுவாயிருப்பதால் எங்கும் நிறைந்திருக்கிற எம்பெருமானைக் காட்டிலும் வேறு என்று ஏற்படு கிறது. மேலும் "அஸ்மத்" என்கிற சொல்லிலிருந்து முன்னாலே இருக்கிற அஸ் என்பதையும், பின்னாலே இருக்கிற அத் என்பதையும் விட்டு விட்டால் ம என்கிற எழுத்து மீருகிறது. அப்போது அதற்கு நான் என்று பொருள்.

(3) இரண்டாவது எழுத்தான "உ" என்பதற்குப் பொருள் தேற்றம். அப்பொழுது உலகத்தை உண்டு பண்ணி ரக்ஷிக்கிற எம்பெருமானுக்காக நான் இருக்கிறேன், வேறு ஒருவனுக்காக இருக்கவில்லை என்று பொருள். "உ" என்கிற எழுத்து பிராட்டியையும் சொல்லும். அப்போது இந்தச் சொல்லுக்கு எம்பெருமானுக்காகவும் பிராட்டிக்காகவும் நான் இருக்கிறேன் வேறு ஒருவனுக்காக இருக்கவில்லை என்று பொருள். இப்படி இருக்கிறவனைச் சேஷன் என்றும், சேஷன் எவனுக்காக இருக்கிறானோ, அவனைச் சேஷி என்றும் சொல்லுகிறது. எம்பெருமானும் பிராட்டியும் சேர்ந்து ஜீவனுக்குச் சேஷி அவர்கள் தனித்தனியாய் சேஷி அன்று.

(4) நம: என்கிற இரண்டாவது சொல்லுக்கு முழுவதற்கும் பிரபத்தி என்றும், அதன் பலனான சேஷியினுடைய வ்ருத்தி என்றும் பொருள். அந்தச் சொல்லின் எழுத்துக்களைப் பிரித்துப் பார்க்கும்போது, ந என்பதற்கு இல்லை என்றும், ம: என்பதற்கு எனக்கு (மம) என்றும் பொருள். ஆகவே இந்த சொல்லுக்கு எனக்கு இல்லை என்று பொருள். இல்லாதது இன்னதென்று சொல்லாவிட்டாலும், ஸ்வதந்திரனாயிருப்பது எனக்கு இல்லை என்றும், நான்

எம்பெருமானுக்கு உட்பட்டவன் என்றும் பொருள். ஒரு வண்டியில் பூட்டின மாடு வண்டிக்காரனுக்கு உட்பட்டு இருப்பதுபோல், உடம்போடு சேர்க்கப் பட்டிருக்கிற ஜீவன் எம்பெருமானுக்கு உட்பட்டவன்.

(5) நாராயண என்கிற சொல் நார + அயன என்கிற இரண்டு சொற்கள் சேர்ந்த ஒரு சொல். நர என்பது நாசமில்லாதவன் என்கிற பொருளைச் சொல்லி, ஸ்வரூபத்தில் மாறுதலில்லாத எம்பெருமானையும் ஜீவனையும் சொல்லுகிறது. அது எம்பெருமானைச் சொல்லும்போது நார என்பதற்கு எம்பெரு மானிடமிருந்து உண்டான தத்துவங்கள் என்றும், நரனுடைய ஸொத்துக்கள் என்றும் பொருள். இந்த ஸொத்துக்களில் எம்பெருமானுடைய திருமேனியும், மேன்மையான குணங்களும், இரண்டு விபூதிகளும் அடங்கி இருக்கின்றன. ஜீவன்கள் எம்பெருமானுடைய விபூதியாகையால் அவர்கள் அவனுடைய ஸொத்து, இதனாலும் அவர்கள் எம்பெருமானுக்குச் சேஷபூதர்கள் என்று காட்டப்படுகிறது. நர என்கிற சொல் ஜீவனைச் சொல்லும்போது நார என்பதற்கு ஜீவர்களுடைய கூட்டம் என்று பொருள். இதனாலே ஜீவன்கள் அநேகம் பேர்கள் என்று காட்டப்படுகிறது.

(6) அயநம் என்கிற சொல்லுக்கு ஆதாரம் என்றும், ஒருவன் அடைய வேண்டிய வஸ்துவென்றும், அதை அடைவதற்கு ஸாதநமென்றும் பொருள். நார என்பதற்கு எம்பெருமானிடமிருந்து உண்டாகும் தத்துவங்கள் என்றும் அவனுடைய ஸொத்துக்கள் என்றும் பொருளாகும்போது அயநம் என்பதற்கு ஆதாரமென்று பொருள். அப்போது எல்லா தத்துவங்களுக்கும் ஆதார மானவன் என்று முழுச்சொல்லுக்கும் பொருள். நார என்பதற்கு ஜீவன்கள் கூட்டமென்று பொருளாகும்போது அயநம் என்கிற சொல்லுக்கு மற்ற இரண்டு பொருள்களும் வரும். அப்போது முழுச் சொல்லுக்கும் ஜீவன்கள் அடைய வேண்டிய புருஷார்த்தமென்றும், அதை அவர்களுக்குக் கொடுக்கும் உபாயமானவன் என்றும் பொருள். இதுவன்னியில் நாரங்கள் எவனுக்கு ஆதாரம், அதாவது: - இருப்பிடம் என்று பொருளாகி எம்பெருமான் எல்லாவற்றிலும் இருப்பதைச் சொல்லும். ஆகையினாலே உலகவழக்கப்படி அறிவில்லாதவைகளையும், அறிவுள்ள ஜீவன்களையும் சொல்லும் சொற்கள் எல்லாம் எம்பெருமானையே சொல்லுகின்றன.

(7) நாராயண என்கிற சொல்லுக்குக் கடைசியில் இருக்கும் நான்காம் வேற்றுமை உருபுக்கு நாராயணனுக்காக என்று பொருள். அது முதல்

சொல்லாலே கிடைக்கிறபடியால், சேஷனாயிருப்பதற்குப் பலனான கைங் கரியம் அதற்குப் பொருள் என்று கொள்ளவேணும்.

(8) முதல் சொல்லில் தொக்கியிருக்கிற நான்காம் வேற்றுமை உருபாலும் நடுவில் இருக்கிற உ என்கிற எழுத்தாலும் ஜீவன் எம்பெரு மானுக்குச் சேஷனாயிருப்பதும், இரண்டாவது சொல்லாலே அவனுக்கு உட்பட்டிருப் பதும், மூன்றாவது சொல்லில் நார என்கிற சொல்லாலே அவனாலே தூக்கப்படுகிறதுவும் சொல்லப்படுகிறபடியாலே ஜீவன் எம்பெரு மானுக்குச் சரீரம் (உடம்பு) என்று காட்டப்படுகிறது. சரீரமென்பது ஒரு அறிவுள்ளவனாலே தூக்கப்பட்டு, அவனால் ஏவப்பட்டு, அவனுக்காக இருப்பதான ஒரு திரவியம். இந்த லக்ஷணப்படி ஜீவன்களும் அறிவில்லாத வஸ்துக்களும் எம்பெரு மானுக்குச் சரீரம் (உடம்பு). எம்பெருமான் அவை களுக்கு ஆத்மா. இப்படி ஜீவனுடைய ஸ்வரூபம் சொல்லப்படுகிறது. நமஸ் என்கிற இரண்டாம் சொல்லால் பிரபத்தி என்கிற உபாயம் காட்டப்படுகிறது. அயநம் என்கிற சொல்லானது ஸித்தோபாயமான எம்பெருமானைக் காட்டு கிறது. நாராயண என்கிற சொல்லில் அயநம் என்பதாலும், அதன் கடைசியிலிருக்கிற நான்காம் வேற்றுமை உருபாலும் புருஷார்த்தமான எம்பெருமானும் அவனுடைய கைங்கரியமும் காட்டப்படுகிறது.

இந்த மூன்று சொற்களையும் ஒரு வாக்கியமாகவும், இரண்டு வாக்கியங் களாகவும், மூன்று வாக்கியங்களாகவும் சேர்த்துப் பொருள் சொல்வதுண்டு. அவைகளாவன:-

(1) ஒரு வாக்கியமாகும்போது பிரணவத்தினாலே சொல்லப்பட்ட ஸ்வபாவத்தையுடைய நாராயணனுக்கு நம: என்று பொருள். நம: என்பதற்கு பிரபத்தி பொருளாகையால் பிரபத்தி என்கிற உபாயம் சொல்லப்படுகிறது.

(2) நம: - என்பதற்கு சேஷ விருத்தி பொருளாய், அது இங்கே வேண்டப் படுகிறது.

(3) இரண்டு வாக்கியமாகும்போது நான் (ம்), அ என்கிற எழுத்தாலே சொல்லப்பட்ட நாராயணனுக்காகவே இருக்கிறேன். நான் எனக்குச் சேஷன் அல்ல. வேறு ஒருவனுக்கும் சேஷன் அல்ல. இப்படி ஸ்வரூபம் சொல்லப் படுகிறது.

(4) ஆத்மாவாகிற ஹவிஸ்ஸானது (ம்), அகரத்தால் சொல்லப்பட்ட நாராயணனுக்காவே பரமாகவே (சுமையாகவே) கொடுக்கப்படுகிறது. இந்த

விஷயத்தில் எனக்குப் பரமில்லை; எனக்கு ஸ்வாதந்திரியமில்லை; அல்லது வேறு ஒருவனுக்கும் பரமன்று; எனக்குமன்று. இப்படியாகும் போது அங்கங்களோடு கூடிய பிரபத்தியாகிய உபாயம் சொல்லப்படுகிறது.

(5) நான் அகரத்தாலே சொல்லப்பட்ட நாராயணனுக்காவே இருக்க வேண்டும். நான் எனக்காக இருக்கவேண்டாம் - அதாவது நான் எம்பெருமானுக்காகவே இருக்கிறேன். அவனுக்கு வேலை செய்து அவனை ஸந்தோஷப் படுத்தவேணும் - என்னுடைய ஸந்தோஷத்திற்காக நான் இருக்க வேண்டியதில்லை. இதனாலே இஷ்டமில்லாதது விலகுவதும், இஷ்டமான கைங்கரியம் கிடைப்பதும் சொல்லப்படுகின்றன.

(6) மூன்று வாக்கியமாகும்போது, நான் எம்பெருமானுக்காகவே இருக்கிறேன்; எனக்காக இருக்கவில்லை; எம்பெருமானுடைய கைங்கரியம் எனக்கு வேண்டும். இதில் முதல் இரண்டு வாக்கியங்களாலே ஸ்வரூபமும், மூன்றாவது வாக்கியத்தாலே புருஷார்த்தமும் சொல்லப்படுகின்றன.

(7) நான் எம்பெருமானுக்காகவே இருக்கிறேன்; எனக்கு அவித்யை, கர்மம், வாஸனை, பிரகிருதி ஸம்பந்தம் இவைகள் போகவேண்டும்; எம்பெருமானுடைய கைங்கரியம் வேண்டும். இதில் முதல் வாக்கியத்தால் ஸ்வரூபமும், இரண்டாவது வாக்கியத்தால் அநிஷ்டம் போவதும், மூன்றாவது வாக்கியத்தால் இஷ்டம் வருவதும் சொல்லப்படுகின்றன.

(8) நான் எம்பெருமானுக்காவே இருக்கிறேன்; எனக்கு அநிஷ்டம் போகவேண்டும்; இஷ்டமான கைங்கரியம் வரவேண்டியது. முதல் வாக்கியம் ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகிறது. மற்ற இரண்டாலும் கோப்த்ருத்வம் சொல்லப் பட்டபோதிலும் அந்த வழியாய் உபாயம் சொல்லப்படுகிறது. கோப்த்ருத்வம் பக்தனுக்கும் பிரபந்நனுக்கும் பொதுவாயிருப்பதினால் பிரபத்தி பண்ணுகிறவனுக்கு அது பிரபத்தியாகிய உபாயத்தையே சொல்லுகிறது.

(9) நான் நாராணயனுடைய பரமாகக் கொடுக்கப்படுகிறேன்; எனக்கு அநிஷ்டம் போகவேண்டும்; இஷ்டம் வரவேண்டும். இதில் முதல் வாக்கியம் உபாயத்தையும், மற்ற இரண்டும் புருஷார்த்தத்தையும் சொல்லுகின்றன.

(10) நான் நாராயணனுக்காவே இருக்கிறேன்; என்னை ரக்ஷிக்கிற பரம் என்னுடையதன்று; நாராயணனுடைய கைங்கரியம் வேண்டும். இதில் முதல் வாக்கியம் ஸ்வரூபத்தையும், இரண்டாவது உபாயத்தையும், மூன்றாவது புருஷார்த்தத்தையும் சொல்லுகின்றன.

கீழே சொன்ன பத்து யோஜனைகளில் கடைசி யோஜனையே ஸ்ரீ தேசிகனால் ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டது. இந்த யோஜனையைப்பாட்டாலே அருளிச் செய்கிறார்: -

உயர்ந்த நங்காவல னல்லார்க் குரிமை துறந்துயிராய்
மயர்ந்தமை தீர்ந்து மற்றோர் வழியின்றி யடைக்கலமாய்
பயந்தவந் நாரணன் பாதங்கள் சேர்ந்து பழவடியார்
நயந்த குற்றேவ லெல்லா நாடுநன் மனுவோதினமே. (34)

(ப-ரை) உயர்ந்த நம் காவலன் அல்லார்க்கு - நம்முடைய ரக்ஷகனாகிய எம்பெருமானைக் காட்டிலும் வேறானவர்களுக்கு, உரிமை - சேஷமாயிருக்கிறோம் என்கிற எண்ணத்தை, துறந்து - விட்டு, உயிராய் - உடம்பு முதலானவைகளைக் காட்டிலும் வேறானவர்களென்று நம்மையறிந்து, மயர்ந்தமை தீர்ந்து - உடம்போடு ஆத்மாவைச் சேர்த்து உடம்பே ஆத்மா என்கிற எண்ணம் போய், மற்று ஓர் வழியின்றி - பக்தியாகிய வேறு உபாயத்தில் சக்தியில்லாமல் வருத்தப்பட்டு, அடைக்கலம் ஆய் - எம்பெருமானால் ரக்ஷிக்கவேண்டிய ஸொத்தாய் அவனிடம் கொடுக்கப்பட்டு, பயந்த - உலகத்தையுண்டுபண்ணின, அநாரணன் - அந்த நாராயணனுடைய, பாதங்கள் - திருவடிகளை, சேர்ந்து, பழ அடியார் - பழமையான நித்தியஸூரிகள், நயந்த - ஆசைப்பட்டுச் செய்கிற, குற்றேவல் எல்லாம் - கைங்கரியங்களையெல்லாம், நாடும் - பிரார்த்திப்பதைச் சொல்லுகிற, நல் மனு - நல்ல மந்திரத்தை, ஓதினமே - ஆசாரியர்களிடத்தில் தெரிந்து கொண்டோம்.

(கருத்து) எம்பெருமான் உலகத்தை உண்டு பண்ணுகிறவனாகையாலே ஒப்பில்லாமல் உயர்ந்த நம்முடைய ரக்ஷகன்; அவனைத் தவிர மற்றவர்களுக்குச் சேஷமாயிருக்கிற உறவைப் போக்கி உடம்பு முதலானவைகளைக் காட்டிலும் வேறான ஆத்மாவாய், உடம்போடு ஆத்மாவைச் சேர்த்து உடம்பே ஆத்மா என்கிற எண்ணம் போய், பக்தியாகிய உபாயத்தில் சக்தியில்லாமல் வருத்தப்பட்டு, ரக்ஷிக்கும் பரம் எம்பெருமானுடையதாய்க் கொடுக்கப்பட்டு, உலகத்தை உண்டு பண்ணினவனான நாராயணனுடைய திருடிவயை உபாயமாகப் பற்றி, வைகுந்தத்திலிருக்கும் நித்தியஸூரிகள் பிரீதியுடனே செய்யும் எல்லா விதங்களான கைங்கரியங்களைப் பிரார்த்திக்கும் விதத்தைச் சொல்லுகிற நல்ல மந்திரத்தை ஆசாரியர்களிடம் நாம் கேட்டோம்.

குறிப்பு: - (1) "உயர்ந்த, காவலன்" என்கிற இரண்டு சொற்களால் மந்திரத்தின் முதல் சொல்லின் முதல் எழுத்தின் அர்த்தம் சொல்லப்ப்ட்டது.

(2) 'அல்லார்க்கு உரிமை துறந்து' என்பதற்கு எம்பெருமானுக்கு அல்லாமல் நமக்கே சேஷம் என்றும், மற்றவர்களுக்குச் சேஷம் என்றும் எண்ணின தப்பெண்ணம் போய் என்று பொருள். எம்பெருமானுக்குச்சேஷம் என்பதினால் முதல் எழுத்தின் மேலே இருந்த நான்காம் வேற்றுமையின் அர்த்தமும், வேறு ஒருவருக்கும் இல்லை என்பதினால் இரண்டாவது எழுத்தின் பொருளும் சொல்லப்படுகின்றன. இவைகளாலே பிரணவம் என்கிற முதல் சொல்லின் பொருள் காட்டப்படுகிறது.

(3) உயிராய் என்பதினாலே "ம" என்கிற எழுத்தின் பொருள் சொல்லப் படுகிறது. கீழே சொன்னபடி "ம" என்கிற எழுத்துக்கு ஜீவனுடைய ஸ்வரூபம் என்றும், அது ஸ்வயம்பிரகாசமென்றும், அவன் ஜ்ஞாநமாகிய குணமுடை யவன் என்றும் காட்டுகிறபடியால் அவன் உடம்பு முதலானவைகளைக் காட்டிலும் வேறு என்றும், அவன் ஆத்மாவென்றும் காட்டப்படுகிறது. உயிர் - ஆத்மா.

(4) "மயர்ந்தமை" என்பது அஜ்ஞாநம்; அது உடம்பை ஆத்மாவாகவும், உடம்பைச் சேர்ந்தவர்களை ஆத்மாவைச் சேர்ந்தவர்களாகவும் எண்ணின அஹங்கார மமகாரங்கள். ஆத்மாவினுடைய உண்மையான ஸ்வரூபம் அறியப்பட்டபடியால் அவைகள் போயிற்று என்று கருத்து.

(5) ஓர் வழியின்றி என்பதினால் பக்தியோகம் செய்யும் திறமை யில்லாமையால் அந்த உபாயம் இல்லை என்று சொல்லி, ஆகிஞ்சந்நியம் என்கிற அதிகாரம் சொல்லப்பட்டது. இது இரண்டாவது சொல்லின் பொருள்.

(6) அடைக்கலமாய் என்பதினால் ரக்ஷிக்கிற பரமானது எம்பெரு மானிடத்தில் கொடுக்கப்பட்டது என்று சொல்லப்படுகிறபடியால், பிரபத்தி யாகிய ஸாத்திய உபாயம் சொல்லப்படுகிறது. இதுவும் இரண்டாவது சொல்லின் பொருள்.

(7) பயந்தவன் என்கிற சொல்லாலே நரனிடத்தில் உண்டானவைகள் என்று பொருளான நார என்கிற சொல்லின் அர்த்தம் சொல்லப்படுகிறது.

(8) "பாதங்கள் சேர்ந்து" என்கிற சொல்லினால் எம்பெருமானுடைய திருவடிகளை உபாயமாகப் பற்றி என்று பொருளைச் சொல்லி அயனம் என்கிற சொல்லாலே சொல்லப்பட்ட ஸித்தோபாயம் சொல்லப்படுகிறது.

(9) "குற்றேவலெல்லாம்" என்பதினாலே நித்தியஸூரிகள் செய்கிற எல்லாவிதமான கைங்கரியங்கள் சொல்லப்படுகின்றன. இது மூன்றாவது சொல்லின் மேலேயிருக்கும் நான்காம் வேற்றுமையின் பொருள்.

(10) இப்படி ஸ்வரூபம், உபாயம், புருஷார்த்தம் ஆகிய மூன்றும் விரிவாய்ச் சொல்லப்படுகின்றன.

28. த்வயாதிகாரம்

இந்த அதிகாரத்தில் த்வயம் என்கிற ரஹஸ்யத்தின் அர்த்தம் சொல்லப் படுகிறது.

இதில் சொல்லிய விஷயங்கள்- (1) இதுபிரபத்தி செய்யும் போது சொல்லப்படுகிற மந்திரம். அதில் ஆறு சொற்களிருக்கின்றன. அவைகளில் முதல் சொல்லானது மூன்று சொற்கள் சேர்ந்தது. அவைகளைப் பிரித்து இந்த மந்திரத்தில் எட்டு சொற்கள் இருக்கின்றன என்று சொல்லுகிறதும் உண்டு. அப்போது சரணௌ என்கிற சொல்லுக்கு முன்னாலே (தவ) உன்னுடைய என்கிற சொல்லைச் சேர்க்கவேண்டியது. அப்போது ஸ்ரீ மானான நாராயணனே ! உன்னுடைய திருவடிகளை என்று பொரும்.

(2) ஸ்ரீமத் என்கிற சொல்லுக்கு ஸ்ரீயை (பிராட்டியை) உடையவனான என்று பொருள். ஸ்ரீ என்கிற சொல்லானது நாலு தாதுக்களிலிருந்து ஏற்பட்டது. (1) ச்ரி தாது ஆகும் போது,நல்லகதி கிடைக்கவேண்டுமென்று ஆசைப்படு கிறவர்களால் அடையப்படுகிறாள் என்றும், அவர்களுக்காக எம்பெரு மானைத் தான் அடைகிறாள் என்றும் பொருள். (2) ச்ரு (ஸ்ரீ) தாதுவாகும் போது ஸம்ஸாரத்தில் வருத்தப்பட்டவர்களுடைய வருத்தத்தைக் காட்டும் குரலைத் தான்கேட்டு, அதை எம்பெருமானைக் கேட்கும்படி செய்கிறாள் என்றும், பிரபத்தி பண்ணினவனை ரக்ஷிப்பேன் என்று எம்பெருமான் சொன்ன வார்த்தையைத் தான் கேட்டு ஸமயம் வந்தபோது அதை எம்பெருமானுடைய நினைவிற்கு கொண்டுவருகிறாள் என்றும் பொருள். இப்படிப்பிராட்டி புருஷகாரமாய் இருப்பது இந்த மந்திரத்தில் செல்லப்பட்டது. புருஷகாரம் என்கிற சொல்லின் பொருளை 68-ஆம் பக்கத்தில் பார்க்க. (3) ச்ரு (ஸூ) தாதுவாகும்போது பிரபத்தி செய்கிறவனுக்கு விரோதியான கர்மங்களையும் அதன் பலனான பிரகிருதி ஸம்பந்தத்தையும் போக்குகிறாள் என்று பொருள்.

(4) ஸ்ரீ தாதுவாகும்போது தன்னை அடைந்தவர்களுக்கு கைங்கரியம் செய்யும் படியான நல்ல குணங்களை உண்டுபண்ணுகிறாள் என்று பொருள். இதினாலே எம்பெருமானுடன் கூட இருந்து ஒருவன் செய்கிற பிரபத்தியை ஒப்புக்கொண்டு மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கிறாள் என்கிற ஆகாரம் சொல்லப் படுகிறது.

(3) ஸ்ரீமத் என்கிற சொல்லில் "மத்" என்கிற விகுதியானது எப்போதும் சேர்ந்திருப்பதைச் சொல்லுகிறது. பிரபத்தி பண்ணுகிறவர்கள் எம்பெரு மானிடம் வரும்போதும், அவர்கள் பிறகு கைங்கரியம் செய்யும்போதும் தான் கூடவே இருக்க வேண்டுமென்று அவள் ஒரு போதும் அவனைவிட்டு விலகுகிற தில்லை.

(4) நாராயண என்கிற சொல்லின் பொருள்கள் கீழ் அதிகாரத்தில் சொல்லப்பட்டன. அவைகளில் நாரம் என்கிற சொல்லால் சொல்லப்பட்ட குணங்களில், உபாயத்திற்கு வேண்டிய பன்னிரண்டு குணங்கள் பிரபத்தி பண்ணும்போது நினைக்க வேண்டியவைகளில் முக்கியங்கள். அவைகளாவன - (1) வாத்ஸல்யம்: - தன்னை அடைந்தவர்களின் குற்றங்களைப் பாராமல் அவர்களை ஏற்றுக்கொள்ளும்படி செய்யும் இரக்கம். இதினாலே பிரபத்தி செய்கிறவன் தன் குற்றங்களை நினைத்துக்கொண்டு ஓடிப்போகாமல் இருப்பது ஏற்படும். (2) ஸ்வாமித்வம் - தன்னைஸொத்தாக உடையவனாயிருப்பது. இதனாலே தன்னுடைய லாபமாக எம்பெருமான் ரக்ஷிப்பன் என்று ஏற்படும். (3) ஸௌசீல்யம் - எம்பெருமான் மிகவும் உயர்ந்தவனாயிருந்தபோதிலும் மிகவும் தாழ்ந்தவர்களோடு இடைவிடாமல் சேர்ந்திருக்கும் ஸ்வபாவம். இதனால் அவனுடைய பெருமையைப் பார்த்து ஓடிப்போகாமல், வண்டி ஓட்டுவது முதலானதைத் தான் வேண்டினால் அவன் செய்வன் என்று நம்பிக்கை ஏற்படும். (4) ஸௌலப்யம் மிகவும் உயர்ந்தவர்களும் கூட கிட்டமுடியாத எம்பெருமான் எல்லாரும் பார்க்கும்படியாய் வருகை. இதனாலே நாம் அவனை எங்கே பார்க்கப்போகிறோம் என்று ஆசையை விட்டு இருப்பது நீங்கும். (5) ஸர்வஜ்ஞத்வம் - எல்லாம் அறிந்தவனாயிருக்கை இதினாலே தன்னை அடைந்தவர்களுக்குக் கொடுக்கவேண்டிய நன்மை களிலும் போக்கவேண்டிய விரோதிகளிலும் அவனுக்குத் தெரியாதது ஒன்றுமில்லை. (6) ஸர்வசக்தித்வம் - எதையும் செய்யும் திறமை. இதினாலே ஸம்ஸாரிகளான நம்மைத் தான் நினைத்தபோது நித்யஸூரிகளுடன் சேர்ப்பன் என்ற நம்பிக்கை ஏற்படும். (7) ஸத்யஸங்கல்பத்வம் - அவன் நினைத்ததை அவனாலும் விலக்கமுடியா

திருக்கும் ஸ்வபாவம். இதனாலே 'எல்லா பாபங்களிலிருந்து உன்னை விடுவிப்பேன்' என்று எம்பெருமான் சொன்ன வார்த்தையானது பொய் ஆகாது என்கிற நம்பிக்கை உண்டாகும். (8) பரமகாருணிகத்வம் - மிகுந்த கருணை உள்ளவனாயிருக்கை. இதனால் மிகவும் குற்றமுள்ளவர்களைக் கூட ஒரு வியாஜத்தாலே எம்பெருமான் ரக்ஷிப்பன் என்கிற நம்பிக்கை ஏற்படும். (9) கிருதஜ்ஞத்வம் - செய்ததை மறந்து போகாதிருப்பது. இதனாலே நம்மை எம்பெருமான் ஒருபோதும் கைவிடமாட்டான் என்கிற நம்பிக்கை ஏற்படும். (10) ஸ்திரத்வம் - தன்னை அடைந்தவர்களை ரக்ஷிப்பதில் நிலையாய் இருப்பது. இதனாலே அவனை எவர்கள் விலக்கினாலும் நம்மை விடமாட்டான் என்கிற நம்பிக்கை ஏற்படும். (11) பரிபூர்ணத்வம் - எல்லாம் நிறைந்திருப்பது. இதனாலே நாம் எம்பெரு மானுக்கு ஸமர்ப்பிப்பதில் உயர்வு தாழ்ச்சி பார்க்க மாட்டான். நம்முடைய எண்ணத்தையே பார்ப்பன் என்கிற நம்பிக்கை ஏற்படும். (12) பரமோதாரத்வம் - நாம் செய்யும் பிரபத்தியின் சிறுமையையும், தான் கொடுக்கும் பலனின் பெருமையையும், அதைப் பெறுகிற நம்முடைய தாழ்மையையும் பார்க்க மாட்டான். கேட்டதைக் கொடுப்பன்; தன்னையும் கொடுப்பன். இவ்வளவு செய்தபோதிலும் தான் செய்தது போதாது என்று எண்ணும் ஸ்வபாவம் இதனாலே தன்னையும், தன்னைச் சேர்ந்தவர்களையும் ரக்ஷிக்க வேண்டு மென்று எம்பெருமானைக் கேட்கலாம் என்ற எண்ணம் ஏற்படும்.

(5) சரணௌ என்கிற சொல்லிற்கு இரண்டு திருவடிகளை என்று பொருள். இதனாலே எம்பெருமானுடைய உயர்ந்த திருமேனியானது சொல்லப்பட்டது. பிரபத்தி பண்ணும்போது அதை நினைக்கவேண்டியது என்பது காட்டப் படுகிறது. இது சுபமாயும் ஆச்ரயமாயும் இருக்கும். சுபம் என்பது பாபத்தைப் போக்கும் தன்மை. ஆச்ரயம் என்பது மனதினால் பிடிக்கும் படியாய் இருப்பது. பக்த ஜீவனிடத்தில் முதலில் சொன்ன சுபத்வம் இல்லை. எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபத்தில் இரண்டாவதான ஆச்ரயத்வம் இல்லை. முக்த ஜீவனிடத்தில் இரண்டுமில்லை. ஆகையால் எம்பெருமானுடைய திருமேனியே சுபமாயும் ஆச்ரயமாயுமிருக்கிறது. இதைத்தான் தியானம் செய்யவேண்டியது. திருமேனியில் திருவடிகளைச் சொன்னதின் கருத்து -அவைகள் மனதாலே லகுவாய் பிடிக்கக்கூடியவைகள்; வேலைக்காரனாயிருக் கிறவனுக்கு மிகவும் தகுந்தவைகள்; மிகுந்த கருணையை உண்டாக்கும் படியானவைகள்; மிகவும் இனிமையாய் இருக்கிறவைகள் என்று.

(6) சரணம் என்கிற சொல்லுக்கு உபாயம் என்று பொருள்; சரணம் ப்ரபத்யே என்பதற்கு உன்னை உபாயமாகப் பற்றுகிறேன் என்று பொருள். அதாவது என்னை ரக்ஷிக்கிற சுமையை என் தலையில் வைக்காதே, தேவரீரே பக்திஸ்தானத்தில் நின்று அது செய்யும் எல்லா வேலைகளையும் செய்து என்னை ரக்ஷிக்கவேண்டும் என்று பொருள்.

(7) இந்த மந்திரத்தில் அங்கங்கள் இருக்கிற இடங்கள் - நாராயண சப்தத்தில் சொல்லப்பட்ட ஸம்பந்தத்தாலே அநுகூலனாய் இருப்பேன் என்கிற எண்ணமும், பிரதிகூலமாயிருப்பதை விடுவதும்; ப்ரபத்யே என்கிற சொல்லில் கடைசியில் இருக்கும் விகுதியினாலே அதை சொல்லும்போது காட்டப்படும் அழுகையினாலே வேறு கதியில்லாமல் வருத்தப்படுவதாகிய கார்பண்யமும்; அந்தச் சொல்லில் முன்னாலே இருக்கிற ப்ர என்கிற உபஸர்க்கத்தாலே மஹாவிச்வாஸமும் காட்டப்படுகின்றன. பக்தி ஸ்தாநத்திலேயிருந்து ரக்ஷிக்க வேண்டுமென்று சொல்லுவதினால் ரக்ஷிக்கிற சுமையை எம்பெருமானிடம் கொடுப்பதாகிய பிரபத்தி சொல்லப்படுகிறது. இதில் ரக்ஷிக்கவேணுமென்கிற பிரார்த்தனையும் அடங்கியிருக்கிறது.

(8) பின்பாதியில் ஸ்ரீமத் என்கிற சொல்லையும், நாராயண என்கிற சொல்லையும் மறுபடியும் சொல்லுவது - பிரபந்நன் செய்யப்போகிற கைங் கரியங்கள் இருவர்களுக்கும் செய்யப்படவேண்டும் என்பதையும், எம்பெரு மான் ஸ்வாமியாய் இருப்பதையும், அவன் எல்லா மேன்மையான குணங் களோடும், இரண்டு விபூதிகளோடும் கூடி இருப்பதையும், அவன் மிகுந்த ஆநந்தத்தைக் கொடுக்கிறவன் என்பதையும் காட்டுவதற்காக.

(9) நாராயண சப்தத்தின்மேல் இருக்கிற நான்காம் வேற்றுமைக்கு அவனுக்காக இருக்கிறேன் என்று பொருள். இதினாலே அவனைப் பரிபூரணமாக அநுபவித்து எல்லாவிதமான கைங்கரியங்களைச் செய்வது பிர யோஜநம் என்பது காட்டப்படுகிறது. நான்காம் வேற்றுமைக்கு மேலே "பவேயம்" என்ற சொல்லைச் சேர்க்கவேண்டும். அதன் பொருள் ஸ்ரீ மானான நாராயணனுக்காக நான் இருக்கவேண்டுமென்று.

(10) நமஸ் என்கிறதற்கு எனக்கு ஒன்றும் இருக்கவேண்டாம் என்று பொருள். அதாவது ஒரு வேலையைச் செய்யும்போதும், அதன் பலனை அநுபவிக்கும்போதும் நான் செய்கிறேன்; நான் அநுபவிக்கிறேன் என்கிற எண்ணமும், எனக்காகச் செய்கிறேன், எனக்காக அநுபவிக்கிறேன் என்கிற

எண்ணமும் போக வேணுமென்று கருத்து. இந்த வேலையை எம்பெருமான் செய்கிறான். அவன் ஸந்தோஷத்திற்காக நான் அநுபவிக்கிறேன். என் ஸந்தோஷத்திற்காக இல்லை என்று இந்தச் சொல்லாலே பிரார்த்திக்கப்படுகிறது.

(11) இந்த மந்திர விஷயத்தில் சொல்லப்படும் அதிவாதங்கள் - (1) பிராட்டி எம்பெருமானுடன் கூடவே பிரியாமல் இருக்கிறபடியால், ஸ்ரீமான் என்று "மதுப்" என்கிற விகுதியை ஸ்ரீ என்கிற சொல்லுடன் சேர்த்து சொல்லக்கூடாது. (2) எம்பெருமான் எதையும் செய்ய சக்தியுள்ளவனாகையால் ஸ்ரீ ஸம்பந்தம் எதற்காக? ஸ்ரீ ஸம்பந்தம் வேண்டுமானால் அவன் "ஸர்வசக்தன்" என்பது போய்விடுமே? (3) சரணௌ என்கிற த்வி வசநத்தாலே ஸ்ரீமத் என்கிற சொல் உபலக்ஷணம் என்று ஏற்படாதா? உபலக்ஷணம் என்பது ஒரு வஸ்துவினிடத்தில் இல்லாமல் அதைக் காட்டுவதற்கு மாத்திரம் உபயோகப்படுவது.

(12) இந்த மந்திரத்தில் இரண்டு பாதிகளுக்கு வேறுவிதமாயும் பொருள் சொல்லலாம். முன்பாதி ஐந்து அங்கத்தைச் சொல்லுகிறது. பின்பாதி ஆத்மஸமர்ப்பணத்தைச் சொல்லுகிறது. அப்போது அதற்கு ஸ்ரீமானான நாராயணனுக்கு நான் கொடுக்கப்படுகிறேன் என்று பொருள். நான் என்கிற இந்த வஸ்து அவனது. எனக்கு அதில் ஸம்பந்தமில்லை. இதனாலே அதை ரக்ஷிக்கும் சுமையும், ரக்ஷணத்தின் பலனும் அவனிடம் கொடுக்கப்பட்டதாகவே ஏற்படும். பின்பாதியில் பிரபத்தி சொல்லப்படுவதினால் அதின்பலனான கைங்கரியமும் ஸித்திக்கும்.

(13) இந்த மந்திரத்தினுடைய திரண்ட பொருள் - எல்லாருக்கும் ஸ்வாமியாய், எல்லாவிதத்தாலும் மிகவும் இன்பமாய், பிராட்டியோடு கூட எப்போதும் இருக்கிற நாராயணன் திருவடிகளில் என்னுடைய ஸ்வரூபத் திற்குத் தகுந்த எல்லா கைங்கரியங்களையும் நான் செய்ய வேண்டும்; அதற்கு விரோதியானவைகள் எல்லாம் போய், அந்த கைங்கரியங்களைப் பூராவாகப் பெறவேண்டியதற்காக அகிஞ்சநனாயிருக்கிற நான் என்னை ரக்ஷித்துக் கொள்கிற விஷயத்தில் என்னுடைய ஸம்பந்தமில்லாதபடியாக ஸ்ரீமானான நாராயணன் திருவடிகளில் ஐந்து அங்கங்களோடு கூடிய ஆத்மரக்ஷாபரத்தை நான் ஸமர்ப்பிக்கிறேன் - என்று.

இந்த அர்த்தத்தைப் பாட்டாலே அருளிச் செய்கிறார்.

ஓது மிரண்டை யிசைந்தரு ளாலுத வுந்திருமால்
பாத மிரண்டுஞ் சரணெனப் பற்றி நம் பங்கயத்தாள்

நாதனை நண்ணி நலந்திகழ் நாட்டி லடிமையெல்லாம்
கோதி லுணர்த்தி யுடன் கொள்ளு மாறு குறித்தனமே. (35)

(ப-ரை) ஓதும் - கடச்ருதியென்கிற வேதத்தில் தனித்தனியாகச் சொல்லப் படும், இரண்டை - இரண்டு வாக்கியங்களை, இசைந்து - சேர்த்து, அருளால் - கருணையாலே, உதவும் - உதவி செய்கிற, திருமால் - பிராட்டியோடு சேர்ந் திருக்கிற எம்பெருமானுடைய, பாதம் இரண்டும் - இரண்டு திருவடிகளையும், சரண் என - உபாயமாக, பற்றி, நம் பங்கயத்தாள் நாதனை - நம்முடைய தாமரையிலிருக்கிற பிராட்டியின் கணவனை, நண்ணி - கிட்டி, நலம் திகழ் - ஆநந்தம் விளங்கும்படியான, நாட்டில் - வைகுந்தமென்கிற தேசத்தில், அடிமை எல்லாம் - கைங்கரியங்களையெல்லாம், கோது இல் - குற்றமில்லாத, உணர்த்தி யுடன் - எண்ணத்துடன், கொள்ளுமாறு - நாம் அடையும் வழியை , குறித்தனம் - தெரிந்துகொண்டோம்.

(கருத்து) வேதத்தில் இரண்டு வாக்யங்களாகத் தனித்தனியாகச் சொல்லப்படும் இந்த மந்திரத்தை நாம் ஆசாரியர்களிடத்தில் தெரிந்துகொண்டு "இதை ஒரு தரம் சொல்லு, நான் ரக்ஷிக்கிறேன்'' என்று கருணையினாலே சொல்லுகிற, பிராட்டியோடு சேர்ந்திருக்கிற எம்பெருமானுடைய இரண்டு திருவடிகளையும் உபாயமாகப் பற்றி, பரமபதத்தில் போய்ச் சேர்ந்து, ஆநந்தம் மிகுதியாயிருக்கும் அந்த இடத்தில் அவர்களுக்கு எல்லாவிதங்களான கைங்கரியங்களையும் குற்றமில்லாத நினைவுடன் செய்யும் விதத்தை இந்த மந்திரத்தில் இருக்கிற சொற்களில் ஒன்றின் பின் ஒன்றாக நினைக்கும்படியான பாக்யத்தை நாம் அடைந்தோம்.

குறிப்பு:- (1) கடச்ருதியில் இந்த மந்திரத்தின் முன்பாதியை ஒரு இடத்திலும், பின் பாதியை வேறு இடத்திலும் சொல்லியிருக்கிறது. இரண்டையும் சேர்த்து நாம் பிரபத்தி பண்ணும்போது சொல்லவேண்டியது என்று சொல்லியிருக்கிறது.

(2) உரையில் "தெரிந்துகொண்டு'' என்கிற சொல்லை கடைசியில் இருக்கும் "இந்த மந்திரத்தில்... அடைந்தோம்'' என்பதுடன் சேர்க்க வேண்டியது.

(3) திருமால் - பிராட்டியிடம் எம்பெருமான், ஆசையுள்ளவன் ஆகை யினால் அவள் பண்ணும் சிபார்சை அவன் தட்டமாட்டான் என்று கருத்து.

(4) "பாதம் இரண்டும் சரணெனப் பற்றி'' என்பது மந்திரத்தின் முன்பாதியின் பொருள்.

(5) கோது - குற்றம், அதாவது - நான் செய்கிறேன், நான் அனுப விக்கிறேன்; எனக்காகச் செய்கிறேன்; எனக்காக அநுபவிக்கிறேன் என்கிற எண்ணம். இது நமஸ்ஸின் பொருள்.

(6) "அடிமை எல்லாம்... கொள்ளுமாறு'' என்பது மந்திரத்தின் பின் பாதியின் பொருள்.

29. சரம ச்லோகாதிகாரம்

இந்த அதிகாரத்தில் சரமச்லோகத்தின் பொருள் சொல்லப்படுகிறது. கிருஷ்ணனாக அவதாரம் செய்த எம்பெருமானுடைய உபதேசத்தில் (ஸ்ரீ கீதையில்) இது கடைசி ச்லோகம்.

இந்த அதிகாரத்தில் சொல்லிய விஷயங்கள்:- (1) இந்த ச்லோகத்தின் முதல் பாதத்திற்குப் பொருள் - எல்லா தர்மங்களையும் நன்றாக விட்டு இருக்கிற நீ - என்று. தர்மம் என்கிற சொல்லுக்கு ஒரு பலனுக்கு உபாயமாக வேதத்தினால் சொல்லப்பட்ட கர்மம் என்று பொருள். இங்கே அது மோக்ஷத்திற்கு உபாயமாகச் சொல்லப்பட்ட பிரும்மோபாஸநம். இதை உபநிஷத்துக்கள் வெவ்வேறு விதமாய்ச் சொல்லுகிறபடியால் அவைகளை இங்கே தர்மங்கள் என்று சொல்லுகிறது. எல்லாம் என்கிற சொல்லாலே அதற்கு உதவி செய்கிற கர்மயோகம் முதலானவைகள் சொல்லப்படுகின்றன.

(2) இவைகளைச் செய்ய ஸாமர்த்தியமில்லாமல் விட்டு இருக்கிற வனுக்கு பிரபத்தியானது விதிக்கப்படுகிறது. நன்றாய் விடுகையாவது - இவைகளைச் செய்யமுடியாமல் போனபோதிலும் சக்தி உள்ளவரையில் அவைகளைச் செய்கிறோம் என்றும், அதுவும் முடியாவிட்டால் அநுகல்பங் களைச் செய்வோம், அதுவும் முடியாவிட்டால் உபாயத்திற்கு உபாயமாகிற வைகளைச் செய்கிறோம் என்றும் எண்ணும்படி செய்கிற துராசையை விடுவது. ஸ்நாநம் என்றால் ஜலத்தில் முழுகி ஸ்நானம் செய்வது. அதைச் செய்ய முடியாதவனுக்கு மந்திரஸ்நானம் முதலானவைகள் சொல்லப்படுகின்றன. இவைகளை ஸ்நானத்திற்கு அநுகல்பம் என்று சொல்லுகிறது. அதுபோல் அநுகல்பங்களையாவது செய்வோம் என்கிற ஆசையை விடுவது.

(3) இதினாலே பிரபத்திக்கு அதிகாரம் சொல்லப்படுகிறது. "பரி" என்கிற உபஸர்க்கத்தாலே இந்த அதிகாரம் பூர்ணமாயிருக்கிறதென்று காட்டப் படுகிறது.

(4) சிலர் "பரித்யஜ்ய" என்கிற சொல்லுக்கு விட்டுவிடு என்று பொருள் கொண்டு, அதை விதியாய்ச் சொல்லுகிறார்கள். இப்படிச் சொல்லும்போது எல்லா தர்மங்களும் எனக்கு யோக்கியதை இல்லை என்று என்னை விட்டுவிட்டன என்று நினை என்று பொருளாகும். அப்போது கார்ப்பண்யம் என்கிற அங்கம் சொல்லப்படுகிறது.

(5) வேறுவிதமாயும் விதிபக்ஷத்திற்குப் பொருள் சொல்லலாம். அதாவது - பிரபத்திக்கு அங்கமாக ஒரு தர்மத்தையும் செய்யவேண்டாம் - என்று. இதனாலே பிரபத்தியினுடைய நைரபேக்ஷ்யம் சொல்லப்படுகிறது. பரி என்கிற உபஸர்க்கத்தாலே எல்லா தர்மங்களுக்கும் பொதுவான ஆசமநம் முதலான வைகளும் அங்கமாக வேண்டாமென்று காட்டப்படுகிறது.

(6) இந்த விஷயத்தில் சிலர் சொல்லும் துர்வாதங்களாவன - (1) தர்மம் என்கிற சொல்லுக்கு கர்மயோகம், ஜ்ஞாநயோகம், பக்தியோகம் என்று பொருள்; அவைகளை விடுகையாவது; அவைகளைச் செய்யாமலிருப்பது, இப்படி விடுவது பிரபத்திக்கு அங்கம். (2) எவன் இவைகளைச் செய்யச் சக்தியுள்ளவனோ அவனை விடும்படியாகச் சொல்லுகிறது. அவைகளைச் செய்யமுடியாதவனுக்கு முடியாமல் இருக்கிற நீ என்று அர்த்தம். (3) இவைகளைச் செய்ய சக்தியிருக்கிறவனைக்குறித்து "இவைகள் கடுமையான வைகள், அவைகளை விட்டுவிடு லகுவான பிரபத்தியைச் செய், என்று சொல்லுகிறது" என்று பொருள். (4) லகுவான பிரபத்தியைச் செய்யும்படி ஒருவனைத் தூண்ட குருவான பக்தியோகத்தை சாஸ்திரம் விதிக்கிறது, அதை ஒருவன் செய்யவேண்டுமென்று சாஸ்திரத்தின் கருத்து அன்று. (5) ஜ்ஞாநமோ விச்வாஸமோ பூர்ணமாயுள்ளவன் பிரபத்தியைச் செய்யவேண்டியவன். அவைகள் குறைந்தவன் பக்தியோகம் செய்யத் தகுந்தவன். (6) பிரபத்தி செய்யத் தகுந்தவன் பக்தியோகத்தை எம்பெருமானுடைய கைங்கரியம் என்று செய்யவேண்டியது.

7. இதுவரையில் தர்மம் என்கிற சொல்லுக்கு கர்மயோகம், ஜ்ஞாந யோகம், பக்தியோகம் என்று பொருள் கொண்டு, அவைகளை விடவேண்டு மென்கிற துர்வாதங்கள் சொல்லப்பட்டன. இப்போது அந்த தர்மம் என்கிற சொல்லுக்கு தன்னுடைய ஜாதிக்குப் பொருந்தினைவையாகவும், தன்னால்

செய்ய முடிந்தவையாகவுமிருக்கிற தர்மங்கள் என்று பொருள். அவைகளை ஒருவன் விடவேண்டியது. அப்படி விடுவது பிரபத்திக்கு அங்கம். இப்படி விடுவதை ஒருவன் உயிரோடு இருக்கிறவரையில் செய்ய வேண்டியதா? அல்லது பிரபத்தி செய்கிற காலத்தில் மட்டும் செய்ய வேண்டியதா? என்று கேட்டு தூஷணம் சொல்லப்படுகிறது.

(8) ச்லோகத்தில் இரண்டாவது பாதத்திற்கு பொருள் - என்னை ஒருவனையே உபாயமாகப்பற்று - என்று., "என்னை" என்கிற சொல்லானது அர்ஜுநனுக்கு முன்னாலே இருந்த எம்பெருமானைச் சொல்லுகிறபடியால், திவ்விய மங்கள விக்ரஹத்தையும் பரத்வம், ஸௌலப்யம் இவை இரண்டிற்கு வேண்டிய குணங்களையும் அநுஸந்தாநம் செய்யவேண்டியது என்று காட்டுகிறது.

(9) என்னை ஒருவனை என்பதற்கு அநேகவிதமாகப் பொருள் கொள்ளலாம். அவைகளை நாற்பத்தெட்டாவது பாட்டின் உரையில் பார்க்கவும்.

(10) உபாயமாகப்பற்று என்கிற இடத்தில் பற்று (வ்ரஜ) என்கிற சொல்லாலே எல்லா அங்கங்களோடு கூடிய பிரபத்தி சொல்லப்படுகிறது. இதை ஒரே தடவை செய்யவேண்டியது. இதை அர்ஜுநனுக்கு உபதேசித்தபோதிலும் இந்த விதிக்கு எல்லாரும் விஷயம். இந்த விஷயத்தில் சிலர் சொல்லும் துர்வாதங்கள் - (1) ஜீவன் மிகவும் பரதந்திரனாகையாலே இந்த விதியை விதிக்கக்கூடாது. (2) ஜீவனுக்கு கர்த்ருத்வம் ஒரு வழியாலும் கிடையாது. (3) ஈச்வரனுக்கு அதீநமான கர்த்ருத்வம் - ஞாத்ருத்வமாத்ரம்.

(11) ச்லோகத்தின் பின் பாதிக்குப் பொருள் - நான் உன்னை எல்லா பாபங்களிலுமிருந்து விடுவிப்பேன்; துக்கப்படாதே - என்று. பாபம் என்கிற சொல்லுக்கு அநிஷ்டமானதை உண்டு பண்ணுவதாகச் சாஸ்திரம் சொல்லும் செய்கை, மோக்ஷம் வேண்டுமென்பவனுக்கு புண்ணியமும் அநிஷ்டமானதைச் செய்வதால், அது பாபம் என்கிற சொல்லில் அடங்கியிருக்கிறது. "பாபேப்ய:" என்கிற பன்மைச் சொல்லாலே பாபங்களினுடைய கணக்கில்லாமை சொல்லப் படுகிறது. எல்லா பாபங்களிலும் இருந்து என்கிறதில் எல்லாம் என்ற சொல் லாலே அவித்யையும், கெட்ட விஷயங்களில் வாஸநையும், ருசியும், ஸ்தூல மாயும் ஸூக்ஷ்மமாயுமிருக்கிற பிரகிருதி ஸம்பந்தமும் சொல்லப்படு கின்றன. எல்லா பாபங்களிலுமிருந்து என்று சொன்ன போதிலும், புத்தி பூர்வமாக ஒருவன் பிரபத்திக்குப் பின்னாலே செய்யும் பாபங்கள் அவைகளிலிருந்து

விலக்கப்படுகின்றன. பலனைக்கொடுக்க ஆரம்பித்தபாபங் களையும் அதில் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டியது. அவைகளில் பிரபத்தி செய்கிறவன் எவ்வளவு ஒப்புக் கொள்கிறானே அவைகள் தவிர மற்றவைகள் கழிந்துபோகும்.

(12) பாபங்களிலிருந்து விடுவிக்கையாவது எம்பெருமான் நிக்ரஹம் செய்யவேண்டுமென்கிற ஸங்கல்பத்தை விடுவது. இப்படி எல்லா பாபங் களிலுமிருந்து பிரபந்நன் விடுபட்டால் அவனுக்கு எம்பெருமானுடைய பரி பூர்ணமான அநுபவம் தானாகவேகிடைக்கும். அதற்காக அர்ச்சிஸ் முதலாக உடைய தேவயாநம் வழியாய் போய் வைகுந்தம் என்கிற திருநாட்டுக்குப் போகவேண்டியது.

(13) நீ துக்கப்படாதே என்று ச்லோகம் சொல்லுகிறபடியால், மோக்ஷத் திற்கு ஏற்பட்ட பக்தியாகிய உபாயத்தைச் செய்ய முடியவில்லையே என்று ஒருவன் அழவேண்டுமென்று காட்டப்படுகிறது. இப்படி அழாவிட்டால் அதிகாரமில்லாததினால், பிரபத்தி நிறைவேறுகிறதில்லை. சிஷியனுக்காகப் பிரபத்தி செய்யும் ஆசாரியனும் சிஷியனைக் காப்பாற்றுவதற்கு ஏற்பட்ட வழி எனக்கு இல்லையே என்று அழவேணுமென்றும் காட்டப்படுகிறது.

சரமச்லோகத்தின் பொருளைப் பாட்டாலே அருளிச் செய்கிறார்.

குறிப்புடன் மேவுந் தருமங்க ளின்றியக் கோவலனார்
வெறித்துள வக்கழல் மெய்யர ணென்று விரைந்தடைந்து
பிரித்த வினைத்திரள் பின்துட ராவகையப்பெரியோர்
மறுப்புடை மன்னருள் வாசகத் தான்மரு ளற்றனமே. (36)

(ப-ரை) குறிப்புடன் - ஜாக்கிரதையுடன், மேவும் - செய்ய வேண்டிய, தருமங்கள் இன்றி - கர்மயோகம் ஜ்ஞாநயோகம் பக்தியோகம் ஆகிய தர்மங் களில்லாமல், அ கோவலனார் - கோபாலனாக அவதரித்த அந்த எம்பெரு மானுடைய, வெறி - வாஸனையுடைய, துளவம் - துளஸியையுடைய, கழல் - திருவடிகளை, மெய் அரண் - உண்மையான உபாயம் - என்று, விரைந்து - சீக்கிரமாய் அதாவது நம்பிக்கையுடன், அடைந்து, பிரித்த - பிரபத்தி பண்ணின காலத்தில் நம்மைவிட்டு பிரித்துவைத்த, வினை திரள் - கர்மங்களுடைய கூட்டங்கள், பின் துடராவகை - நமக்குப் பின்னால் வாராதபடி, அ பெரியோர் - எல்லோரைக் காட்டிலும் மேற்பட்டவனாகச் சொல்லப்பட்ட அந்த எம்பெரு மானுடைய, மறிப்பு உடை - நம்மை வளைத்துக்கொள்ளுகிற, மன் அருள்

வாசகத்தால் - திடமான கருணையினாலுண்டான ச்லோகத்தால், மருள் - அஜ்ஞாநத்தை, அற்றனம் - போக்கினோம்.

(கருத்து) எங்கே குற்றங்கள் நேரிடுமோ என்று பயந்து ஜாக்கிரதையாய் செய்யவேண்டிய கர்மயோகம், ஜ்ஞாநயோகம், பக்தியோகம் ஆகிய தர்மங்கள் இல்லாமல், கோபாலனாக அவதாரம் செய்த எம்பெருமானுடைய திருவடிகளை உண்மையான உபாயமாக நாம் நம்பி அடைந்திருக்கிறோம். இப்படி அடையும்போதே நம்மைவிட்டுப் பிரித்துவைத்த கர்மங்களுடைய கூட்டங்கள் நம்மைப் பின்னாலே துடராதபடி அஜ்ஞாநத்தை விட்டுவிட்டோம். எதினாலேயென்றால் வேதாந்தங்களில் எல்லாரைக் காட்டிலும் மேற்பட்டவனாகச் சொல்லப்பட்ட அந்த எம்பெருமானுடைய உண்மையான கருணையே சரமச்லோக ரூபமாக வழிந்து வந்தது போல் இருக்கிறது அந்த ச்லோகத்தினால் உண்டாயிருக்கிற நம்பிக்கையினாலே. இந்த ச்லோகத்தை நன்றாகத் தெரிந்த எவனும் அதை நம்பி அதற்குட்படுவன்.

குறிப்பு: - மெய் அருள் வாசகம் என்று சொன்னதினால் அர்ஜுநனை ஏமாற்றுவதற்காக இது சொல்லப்பட்டதன்று என்று காட்டப்படுகிறது.

30. ஆசாரிய கிருத்யாதிகாரம்

இனி பாக்கி மூன்று அதிகாரங்களினாலே ஆசாரியன் செய்ய வேண்டிய வேலையையும், சிஷ்யன் செய்ய வேண்டிய வேலையையும் சொல்லி கிரந்தத்தை முடிக்கிறார்.

இந்த அதிகாரத்தில் சொல்லிய விஷயங்களைப் பாட்டாலே அருளிச் செய்கிறார்.

மருளற்ற தேசிகர் வானுகப் பாலிந்த வையமெல்லாம்
இருளற் றிறையவ னிணையடி பூண்டிட வெண்ணுதலால்
தெருளுற்ற செந்தொழில் செல்வம் பெருகிச் சிறந்தவர்பால்
அருளுற்ற சிந்தையி னாலழ யாவிளக் கேற்றினரே. (37)

(ப-ரை) மருள் அற்ற - அஜ்ஞாநமில்லாத, தேசிகர் -ஆசாரியர்கள், வான் உகப்பால் - பரமபதத்தில் ஆசையால், இந்த வையம் எல்லாம் - இந்த பூமியிலுள்ள ஜநங்களெல்லாம், இருள் அற்று - அஜ்ஞாநமில்லாமல்,

இறையவன் இணையடி - எம்பெருமானுடைய இரண்டு திருவடிகளை, பூண்டிட - அடைந்து பிரபத்தி செய்து பிழைக்கவேண்டுமென்று, எண்ணுதலால் - எண்ணுகிறபடியால், தெருள் உள்ள - நல்ல ஜ்ஞாநத்தோடு கூடிய, செந்தொழில் - நல்ல கைங்கரியமாகிய, செல்வம் - ஸம்பத்து, பெருகி - நிறைந்து, சிறந்தவர் பால் - நல்ல குணங்களையுடையவர்களென்று பிரஸித்தர்களான சிஷ்யர் களிடத்தில், அருள் உற்ற சிந்தையினால் - கருணையோடு கூடிய எண்ணத்தி னாலே, அழியா - அழியாமலிருக்கிற, விளக்கு - ஸம்பிரதாயமாகிய விளக்கை, ஏற்றினர் - கொடுத்திருக்கிறார்கள்.

(கருத்து) ஆசாரியர்களுக்கு நித்தியவிபூதிக்குப் போக வேண்டுமென்கிற ஆசை உண்டாகும்போது, தகுந்த சிஷ்யனிடத்தில் ஸம்பிரதாயமான அழியாத விளக்கை ஏற்றிவைத்து அவர்கள் போகிறார்கள். எதற்காக இதைச் செய்கிறார் களென்றால், இந்த பூலோகத்தில் கர்மத்தினால் கட்டுப்பட்டவர்கள் எல்லாரும் அஜ்ஞாநம் போய் எம்பெருமானுடைய திருவடிகளை மோக்ஷத்திற்கு உபாயமாகப் பற்றவேண்டுமென்கிற எண்ணத்தினால். சிஷ்யனை அவர்கள் நன்றாகப் பரீக்ஷித்து அவன், தன்னையும் எம்பெருமானையும் பற்றி உள்ளபடி அறிந்திருக்கிறான் என்றும். அவன் எல்லாவேலைகளையும் எம்பெரு மானுடைய கைங்கரியமாகச் செய்கிறான் என்றும் தெரிந்து,இந்த ஸம்பத் தானது நிறைத்திருக்கிற அந்த சிஷ்யனிடத்தில் ஸம்பிரதாயத்தைக் கொடுக் கிறார்கள், இதுவும் கருணையோடு கூடிய எண்ணத்தால் செய்யப்படுகிறது. அந்த ஆசாரியர்கள் தாங்கள் இங்கே இருந்தகாலத்தில் ஸம்பிரதாயத்தைக் கண்டவர்களுக்கு வெளியிடாமல் காப்பாற்றி வந்தார்கள். கடைசிகாலத்தில் அப்படியே போய்விட்டால் உலகம் கெட்டுப்போகுமென்று நினைத்துத் தகுந்த சிஷ்யனைக் கண்டு பிடித்து அவனிடம் கொடுத்துவிட்டுப் போகிறார்கள்.

31. சிஷ்யகிருத்யாதிகாரம்

இந்த அதிகாரத்தில் சொல்லிய விஷயங்களைப் பாட்டாலே அருளிச் செய்கிறார்.

ஏற்றி மனத்தெழின் ஞான விளக்கை யிருளனைத்தும்
மாற்றின வர்க்கொரு கைம்மாறு மாயனுங் காணகில்லான்
போற்றி யுகப்பதும் புந்தியிற் கொள்வதும் பொங்குபுகழ்
சாற்றி வளர்ப்பதுஞ் சற்றல்ல வோமுன்னம் பெற்றதற்கே. (38)

(ப-ரை) மனத்து - மனதில், எழில் - நன்றாய்ப் பிரகாசிக்கிற, ஞானவிளக்கை - ஞானமாகிய விளக்கை, ஏற்றி, இருள் அனைத்தும் - அஜ்ஞானமெல்லாவற்றையும், மாற்றினவர்க்கு - போக்கினவருக்கு, ஒரு கைமாறு - ஒரு பதில் உபகாரம், மாயனும் - ஆச்சரியமான வேலைகளைச் செய்யும் எம்பெருமானும், காணகில்லான் - காணமுடியாதவன், போற்றி- ஸ்தோத்திரம் செய்து, உகப்பதும் - ஸந்தோஷப்படுவதும், புந்தியில் - புத்தியில், கொள்ளுவதும் - நினைப்பதும், பொங்குபுகழ் - வளர்கின்ற நல்ல குணங்களை, சாற்றி - சொல்லி, வளர்ப்பதும் - எல்லாருக்கும் தெரியும்படி சொல்லுவதும், முன்னம் - முன்னாலே, பெற்றதற்கு - அவரிடமிருந்து பெற்ற உபகாரத்திற்கு, சற்று அல்லவோ - ஸ்வல்பமல்லவோ.

(கருத்து) ஆசாரியர்கள் சிஷ்யனுடைய மனதில் ஜ்ஞாநமாகிய விளக்கை ஏற்றி, அவனுடைய எல்லாவிதங்களான அஜ்ஞானங்களை மாற்றுகிறார்கள். அவர்கள் செய்த உபகாரத்திற்கு எம்பெருமானும் பதில் உபகாரத்தைக் காணமுடியாதவன். ஆனால் சிஷ்யன் ஒன்றும் செய்யவேண்டாமோ என்றால், ஆசாரியனை ஸ்தோத்திரம் செய்து ஸந்தோஷப்படவேண்டியது, இது வாயால் செய்யும் வேலை. அவர்கள் செய்த உபகாரத்தை எப்போதும் நினைத்துக் கொண்டிருக்க வேண்டியது; இது மனஸாலே செய்யும் வேலை. ஆசாரியர் களுடைய நல்ல குணங்களை எல்லாருக்கும் தெரியும்படியாய்ச் சொல்ல வேண்டியது; இப்படிச் செய்கிறோம் என்று கர்வப்படக்கூடாது. சிஷ்யன் முன்னாலே ஆசாரியர்களிடம் தான் அடைந்த உபகாரத்தை நினைக்கும் போது இவைகளெல்லாம் மிகவும் அல்பமானவைகள் என்று தோன்றும்.

குறிப்பு: - ஜ்ஞாந விளக்கு - விளக்கானது எப்படி இருட்டைப் போக்குமோ அப்படி ஜ்ஞாநமானது அஜ்ஞாநத்தைப் போக்குகிறது. இங்கே ஜ்ஞாந மென்பது ஜீவனான தன்னையும் எம்பெருமானையும் உள்ளபடி அறிவது. அஜ்ஞாநமென்பது ஜ்ஞாநமில்லாமையும், ஒரு வஸ்துவின் குணத்தை வேறொரு வஸ்துவின் குணமாக எண்ணுவதும், ஒரு வஸ்துவை வேறு வஸ்துவாக எண்ணுவதும். வெண்மையான சங்கைப் பார்த்து இது மஞ்சளான தென்று எண்ணுவது இரண்டாவது அஜ்ஞாநம். கயிற்றைப் பார்த்துப் பாம்பாக எண்ணுவது மூன்றாவது அஜ்ஞாநம்.

32. நிகமனாதிக்காரம்

கடைசி அதிகாரத்தின் பாட்டுக்கள்

முன்பெற்ற ஞானமு மோகந் துறக்கலு மூன்றுரையில்

தன்பற்ற தன்மையுந் தாழ்ந்தவர்க் கீயுந் தனித்தகவும்

மன்பற்றி நின்ற வகையுரைக் கின்ற மறையவர்பால்

சின்பற்றி யென்பயன் சீரறி வோர்க்கிவை செப்பினமே. (39)

(ப-ரை) முன்பெற்ற - பிறந்த காலத்தில் எம்பெருமானுடைய கடாக்ஷத்தைப் பெற்று அதுமுதல் ஆசாரியர்களிடமிருந்து அடைந்த, ஞானமும், மோகம் துறக்கலும் - துர்வாதங்களாலுண்டாகும் கலக்கத்தை விடுவதும், மூன்று உரையில் - மூன்று ரஹஸ்யங்களில், தன்பு அற்ற - தன்னுடைய இளப்பம் போன, தன்மையும் - ஸ்வபாவமும், தாழ்ந்தவர்க்கு - அகிஞ்சநரான நமக்கு, ஈயும் - கொடுக்கும், தனி தகவும் - ஒப்பில்லாத கருணையும், மன் - மன்னவரான அதாவது எல்லாருக்கும் மேற்பட்ட ராஜாவான எம்பெருமானை, பற்றி - உபாயமாக அடைந்து, நின்றவகை - இருக்கும் நிலையை. உரைக்கின்ற - சொல்லுகிற, மறையவர்பால் - வேதமறிந்த ஆசாரியர்களிடத்தில், சின் - அல்பமானவைகளை, பற்றி - கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டு, என் பயன் - என்ன பிரயோஜநம், சீர் - நல்ல விஷயங்களை, அறிவோர்க்கு - அறிகிறவர்களுக்கு, இவை - இந்த கிரந்தத்தில் சொன்ன விஷயங்களை, செப்பினம் - சொன்னோம்.

(கருத்து) முன்னாலே ஆசாரியனிடம் போய் ஒருவன், அடைகிற ஜ்ஞாநத்தையும் அதாவது தத்வம், ஹிதம், புருஷார்த்தம் என்கிற இவைகளை அறிகையும், துர்வாதிகள் சொல்லுகிற துர்வாதங்களால் உண்டாகும் கலக்கத்தை விடுகையும், தான் ஒருவனுக்கு உட்படாதவன், தனக்காகவே இருக்கிறவன் என்கிற கெட்ட எண்ணங்கள்போய் தன்னுடைய உண்மையான ஸ்வரூபத்தை அறிகையும், பக்தியோகம் செய்ய சக்தியில்லாமல் வருத்தப்படுகிற நமக்கு அந்த பக்தியோகஸ்தாநத்தில் இருக்கும்படி தன்னைக் கொடுக்கும் எம்பெருமானுடைய ஒப்பற்ற கருணையும், ஸர்வேச்வரனான எம்பெருமானையே மோக்ஷத்திற்கு உபாயமாகப்பற்றியிருக்கும் வகையும் - இந்த நல்ல விஷயங்களை மூன்று ரஹஸ்யங்களாலே அறிகிறவர்களுக்கு இவைகளைச் சொன்னோம். நல்ல விஷயங்களைச் சொல்லிக்கொடுக்கிற வேதமறிந்த

ஆசாரியர்களிடத்தில் அல்பமான தர்மம், அர்த்தம், காமம் என்கிற விஷயங்களைக் கேட்பதினால் என்ன பிரயோஜநம்?

குறிப்பு: - (1) "முன்பெற்ற ஞாநமும்" என்பதினால் முதல் இருபத் திரண்டு அதிகாரங்களின் அர்த்தம் சொல்லப்படுகிறது. "மோகம் துறக்கலும்" என்பதினால் அதற்குமேல் நான்கு அதிகாரங்களாகிய ஸ்திரீகரண பாகத்தின் அர்த்தம் சொல்லப்படுகிறது. "தன்பற்ற தன்மையும்" என்பதினால் மூலமந்திர அதிகாரத்தின் அர்த்தமும், "தாழ்ந்தவர்க்கீயும் தனித்தகவும்" என்பதினால் த்வயாதிகாரத்தின் அர்த்தமும், "மன்பற்றி நின்றவகை" என்பதினால் சரம ச்லோகாதிகாரத்தின் அர்த்தமும் காட்டப்பட்டன.

(2) இவைகளைத் தெரிந்துகொள்வதற்கு அதிகாரிகள் இது நல்லது இது கெட்டது என்று அறியும்படியான சக்தியுள்ளவர்கள். அவர்களுக்காக இந்த விஷயங்கள் சொல்லப்பட்டன. தர்மம், அர்த்தம், காமம் இவைகளை ஆசைப் படுகிறவர்கள் இவைகளுக்கு அதிகாரிகள் அல்ல.

செப்பச் சேவிக்கமு தென்னத் திகழுஞ் செழுங்குணத்துத்
தப்பற்ற வர்க்குத் தாமே யுகந்து தருந்தகவால்
ஒப்பற்ற நான்மறை யுள்ளக் கருத்தி லுறைத்துரைத்த
முப்பத் திரண்டிவை முத்தமிழ் சேர்ந்த மொழித்திருவே (40)

(ப-ரை.) செப்ப - சொல்லும்போதே, செவிக்கு - காதுக்கு, அமுது என்ன - அமிருதம்போல, திகழும் - விளங்கும், செழுங்குணத்து - நல்ல குணங்களையுடையவைகளும், தப்பு அற்றவர்க்கு - குற்றமில்லாதவர்களுக்கு, தாமே உகந்து - தாங்களே ஸந்தோஷப்பட்டு, தரும் - தம்முடைய ஸ்வபாவங்களைக் கொடுக்கும், தகவால் - கருணையினால், ஒப்பு அற்ற - ஒப்பில்லாத, நால்மறை - நான்கு வேதங்களும், உள்ளம் கருத்தில் - உள்ளே இருக்கிற கருத்தில், உறைத்து - பரிசயம் செய்து, உரைத்த - என்னால் சொல்லப் பட்டவைகளுமான, முத்தமிழ் சேர்ந்த - மூன்றுவிதங்களான தமிழ் இலக்ஷணங்களுடன் சேர்ந்தவைகளுமான, இவை முப்பத்திரண்டு - இந்த முப்பத்திரண்டு பாட்டுக்களும், மொழி - சொற்களாகிய இந்த கிரந்தத்திற்கு, திரு - அழகைக் கொடுக்கின்றவைகளாக இருக்கின்றன.

(கருத்து) இப்படி முப்பத்திரண்டு அதிகாரங்களின் கடைசிப் பாட்டுக்கள், அர்த்தத்தைக் கவனிக்காமல் சொல்லும்போதே காதுக்கு அமிருதம்போல்

விளங்கும். ஆசாரியர்கள் சமம் தமம் முதலான நல்ல குணங்களை உடையவர் களாயும், கோபம்முதலான கெட்ட குணமற்றவர்களாயுமிருக்கிற நல்ல சிஷ்யர்களுக்குத் தாமே ஸந்தோஷப்பட்டு ஒப்பற்ற நான்கு வேதங்களுடைய கருத்தானது தோன்றும்படி கருணையால் உபதேசம் செய்வார்கள். இவ்வித மான உபதேசத்தைப் பெற்று வெகுகாலம் அதை நினைத்து நினைத்து இந்த முப்பத்திரண்டு பாட்டுக்களை எழுதியிருக்கிறேன். அவைகளில் சொல் அழகும், பொருள் அழகும், கானத்தின் அழகும் சேர்ந்திருக்கின்றன. இவைகள் இந்த ரஹஸ்யத்ரயஸாரமென்கிற கிரந்தத்துக்கு மணியையும் பவழத்தையும் சேர்த்தது போல் ஒரு அழகை உண்டு பண்ணுகின்றன.

இந்தப் பாட்டுகளுக்குமேல் 11 பாட்டுக்கள் சில அதிகாரங்களில் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவைகளில் தத்துவத்திரயசிந்தநாதிகாரத்தில் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிற பாட்டு, இருபத்தைந்து தத்துவங்களையும் எம்பெருமான் தன் திருமேனியில் நகைகளாகவும் ஆயுதங்களாகவும் வைத்துக் கொண்டிருக் கிறான் என்று சொல்லுகிறது.ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ் என்கிற மூன்று குணங்களை யுடைய பிரகிருதியிலிருந்து இருபத்துமூன்று தத்துவங்கள் உண்டாகிறபடியால், அதற்கு மூலப்பிரகிருதி என்று பெயர். அதினுடைய ஸ்வரூபத்திற்கு நாசம் கிடையாது. ஆனால் அது எப்போதும் மாறிக் கொண்டேயிருக்கும், அதி லிருந்து மஹத் உண்டாகிறது; மஹத்திலிருந்து அஹங்காரம். ஸத்துவகுணம் மேலிட்டிருக்கும் அஹங்காரத்திலிருந்து மனதும் பத்து இந்திரியங்களும் உண்டாகின்றன. தமஸ் என்கிற குணம் மேலிட்டிருக்கிற அஹங்காரத்திலிருந்து ஐந்து தன்மாத்திரங்களும் ஐந்து பூதங்களும் உண்டாகின்றன. ஆக இருபத்து மூன்று தத்துவங்கள் பிரகிருதியிலிருந்து உண்டாகின்றன. பிரகிருதியையும் சேர்த்து தத்துவங்கள் இருபத்து நான்கு. ஜீவன் இருபத்தைந்தாவது.

புருடன் மணிவரமாகப் பொன்னா மூலப்
பிரகிருதி மறுவாக மான்றண்டாகத்
தெருண்மருள்வாண் மறைவாக வாங்கா ரங்கள்
சார்ங்கஞ்சங் காகமனந் திகிரியாக
இருடீகங்க ளீரைந்துஞ் சரங்க ளாக
விருபூத மாலைவன மலை யாக
கருடனுரு வாமறையின் பொருளாங் கண்ணன்,
கரிகிரிமே னின்றனைத்துங் காக்கின் றானே. (41)

(ப-ரை) புருடன் - ஜீவன், மணிவரம் ஆக - கௌஸ்துபம் என்னும் சிலாக்கியமான மணியாகவும், பொன்னா மூல பிரகிருதி - ஸ்வரூபத்தில் நாசமில்லாத மூலப்பிரகிருதியானது, ஸ்ரீ வத்ஸமென்னும் மருவாகவும், மான்- மஹத், தண்டு ஆக - கதையாகவும், தெருள் மருள் - ஜ்ஞாநமும், அஜ்ஞாந மும், வாள் மறைவு ஆக - கத்தியாகவும் அதின் உரையாகவும், ஆங்காரங்கள்- அஹங்காரங்கள், சார்ங்கம் - தாமஸாஹங்காரம் சார்ங்கமாகவும், சங்கு ஆக- ஸாத்துவிகாஹங்காரம் சங்கமாகவும், மனம் - மனது, திகிரியாக - சக்கிர மாகவும், இருடீகங்கள் - இந்திரியங்கள், ஈர் ஐந்தும் - பத்தும், சரங்கள் ஆக - பாணங்களாகவும், இருபூதமாலை - தன் மாத்திரைகள் ஐந்தும், பூதங்கள் ஐந்தும், வனமாலையாக - வநமாலையாகவும், இப்படி இவைகளை நகைகளாகவும் ஆயுதங்களாகவும் வைத்துக்கொண்டு, கருடன் உருவாம் - கருடனுடைய ரூபமான, மறையின் - வேதத்தினுடைய, பொருள் ஆம் - பொருளாக இருக்கிற கண்ணன், கரிகிரிமேல் - ஹஸ்திகிரியின் மேலே, நின்று - இருந்து, அனைத்தும்- எல்லாவற்றையும், காக்கின்றான் - ரக்ஷிக்கிறான்.

குறிப்பு: - தத்துவங்களைச் சொன்னது அவைகளினுடைய அபிமானி தேவதைகளைச் சொன்னபடி.

ஸ்தாநவிசேஷாதிகாரத்தில் எம்பெருமானை அர்ச்சையாக எழுந்தருளப் பண்ணி பூஜை செய்யும் கோயில் இருக்கிற இடத்தில் பிரபந்நன் இருக்க வேண்டியது என்று சொல்லப்பட்டது. அந்த இடங்களில், கோயில், திருமலை, பெருமாள்கோயில் என்று மூன்று பேர் பெற்றவைகள். அவைகளைப் பற்றி ஒவ்வொன்றுக்கும் ஒரு பாட்டை அருளிச் செய்கிறார்.

கோயிலைப் பற்றின பாட்டு.

ஆராத வருளமுதம் பொதிந்த கோயில்
அம்புயத்தோ னயோத்திமன்னர்க் களித்த கோயில்
தோராத தனிவீரன் றொழுத கோயில்
துணையான வீடணற்குத் துணையாங் கோயில்
சேராத பயனெல்லாஞ் சேர்க்குங் கோயில்
செழுமறையின் முதலெழுத்துச் சேர்ந்த கோயில்
தீராத வினையனைத்துந் தீர்க்குங் கோயில்
திருவரங்க மெனத் திகழுங் கோயிறானே. (42)

(ப-ரை) திரு அரங்கம் என - ஸ்ரீரங்கம் என்று, திகழும் - விளங்கும் கோயில் தானே, ஆராத - எவ்வளவு அநுபவித்தாலும் திருப்தி வராத, அருள் அமுதம் பொதிந்த - கருணையாகிய அமிருதம் நிறைந்த, கோயில், அம்புயத் தோன் - தாமரையிலிருக்கும் பிரம்மாவானவர், அயோத்திமன்னர்க்கு - அயோத்தியின் ராஜாவான இக்ஷ்வாகுவுக்கு, அளித்த - கொடுத்த, கோயில் , தோராத- ஒருபோதும் தோல்வியடையாத, தனிவீரன் - ஒப்பற்ற வீரனான சக்கிரவர்த்தி திருமகன், தொழுத - பூஜை செய்த, கோயில், துணையான - ராவணனோடு சண்டைபோடும்போது தனக்கு ஸஹாயமாக இருந்த, வீடணற்கு - விபீஷணனுக்கு, துணையாம் - ரக்ஷகமான கோயில், சேராத - வேறு எவனாலும் சேர்க்கமுடியாத, பயன் எல்லாம் - தர்மம், அர்த்தம், காமம், மோக்ஷ மென்கிற எல்லா பலன்களையும், சேர்க்கும், கோயில், செழுமறையின் - சிலாக்கியமான வேதத்தினுடைய, முதல் எழுத்து - பிரணவம் என்கிற முதல் எழுத்து, சேர்ந்த கோயில், தீராத வினை அனைத்தும் - வேறு உபாயத்தினால் போக்கமுடியாத பிராரப்தம் முதலான பாபங்களையும், தீர்க்கும் கோயில்.

குறிப்பு:- (1) ஸ்ரீ ரங்கமென்கிற கோயிலானது திருப்திவராத கருணை யாகிய அமிருதம் நிறைந்த கோயில்; ஸ்ரீ ரங்கநாதனுடைய கருணையே அந்த ரூபமாக வந்திருக்கிறது என்று கருத்து. எதற்காகவென்றால் ஸம்ஸாரமாகிய காட்டுத்தீயினால் கொளுத்தப்பட்டு வருத்தப்படுகிறவர்களைப் பிழைப்பு மூட்டுவதற்காக. ஆகையால் அவனை அமுதம் என்று பாட்டு சொல்கிறது.

(2) முதலெழுத்துச் சேர்ந்த - பிரணவமானது சேஷியான எம்பெரு மானைக்காட்டுகிறது போல், இந்தக் கோயிலானது அவனைக் காட்டுகிற தென்றும், அந்தக் கோயிலுனுடைய ஆகாரமானது பிரணவத்தின் ஆகாரம் போலிருக்கிறதென்றும் கருத்து.

திருமலையைப் பற்றிய பாட்டு.

கண்ணனடி யிணையெமக்குக் காட்டும் வெற்புக்

கடுவினைய ரிருவினையுங் கடியும் வெற்புத்

திண்ணமிது வீடென்னத் திகழும் வெற்புத்

தெளிந்தபெருந் தீர்த்தங்கள் செறிந்த வெற்புப்

புண்ணியத்தின் புகலிதென்னப் புகழும் வெற்புப்

பொன்னுலகிற் போகமெல்லாம் புணர்க்கும் வெற்பு

விண்ணவரும் மண்ணவரும் விரும்பும் வெற்பு

வேங்கடவெற் பெனவிளங்கும் வேத வெற்பே. (43)

(ப-ரை) வேங்கடவெற்பு என - திருவேங்கடமலையென்று விளங்குகிற, வேதவெற்பு - வேதத்தில் சொல்லப்பட்ட மலையானது, கண்ணன் அடியிணை- கிருஷ்ணாவதாரம் செய்த எம்பெருமானுடைய ஒன்றுக்கொன்று ஒப்பான இரண்டு திருவடிகளை, எமக்கு - மிகவும் தாழ்ந்தவர்களான நமக்கு, காட்டும் வெற்பு. கடுவினையர் - கொடுமையான பாபங்களையுடையவர்களுடைய, இருவினையும் - புண்ணியம் பாபம் என்கிற இரண்டுவித கர்மங்களையும், கடியும் - போக்கும்படியான, வெற்பு, திண்ணம் - உண்மையாகவே, வீடு இது என்ன - இது வைகுந்தமென்று சொல்லும்படி, திகழும் - விளங்கும், வெற்பு, தெளிந்த - தெளிவான, பெரும் தீர்த்தங்கள் - ஆகாசகங்கை பாபநாசம் முதலான பெரிய தீர்த்தங்கள், செறிந்த - நிறைந்த, வெற்பு, புண்ணியத்தின் புகல் இது என்ன - புண்ணியங்களுக்கு இது இருப்பிடமென்று சொல்லும்படி, புகழும் - கொண்டாடும்படியான வெற்பு, பொன் உலகில் - அழகிய வைகுந்தத்தில் இருக்கும், போகமெல்லாம் - எல்லா போகங்களையும், புணர்க்கும் - ஒருவனிடம் சேர்க்கும், வெற்பு, விண்ணவரும் - நித்தியஸூரிகளும், மண்ண வரும் - பூமியிலுள்ளவர்களும், விரும்பும் - ஆசைப்படும், வெற்பு.

குறிப்பு: - முதலடிக்கு வேறு விதமாயும் பொருள் சொல்லலாம் - ஸ்ரீநிவாஸன் வலது திருக்கையால் தன் திருவடிகளைக் காட்டி இவைகளை நீங்கள் அடையுங்கள் என்று காட்டுகிற மலை என்று.

பெருமாள் கோயிலைப் பற்றின பாட்டு

உத்தம வமர்த்தல மமைத்தொ

ரெழிற்றனு யர்த்த கணையால்

அத்திர வரக்கன் முடி பத்துமொரு

கொத்தென வுதிர்த்த திறலோன்

மத்துரு மிகுத்தயிர் மொய்த்தவெணை

வைத்ததுணு மத்த னிடமா

மத்திகிரி பத்தர்வினை தொத்தற

வறுக்குமணி யத்தி கிரியே. (44)

(ப-ரை) உத்தமம் அமர்த்தலம் - எம்பெருமான் சக்கிரவர்த்தி திருமகனாய் அவதரித்த காலத்திலிருந்த ஒப்பற்ற போர்க்களத்தில், அமைத்தது - இருந்த தான, ஓர் - ஒப்பற்ற, எழில்தனு - அழகான வில்லாலே, உயர்ந்த - விடப்பட்ட, கணையால் - பாணத்தால், அத்திரம் அரக்கன் - அஸ்திரங்களையுடைய ராக்ஷஸனான ராவணனுடைய, முடிபத்தும் - பத்துத் தலைகளும், ஒரு கொத்து என - ஒரு பனம்பழக்கொத்துபோல, உதிர்த்த - கீழே உதிரும்படி செய்த, திறலோன் - ஸாமர்த்தியமுடையவனாயும், மத்துஉறுமிகுத்த தயிர் - மத்தை வைத்துக்கடையும்படியான அதிகமான தயிரில், மொய்த்தவெணெய் - மேலே வந்த வெண்ணெய்யை, வைத்து - உரியில் வைத்ததை யெடுத்து, அது உணும்- அதைச் சாப்பிடுகிற, அத்தன் - நமக்கு வேண்டியவனாயுமிருந்த எம்பெரு மானிருக்கும், இடமாம் - இடமான, அத்தி கிரி-ஹஸ்தி மலையானது, பத்தர் வினை - பக்தர்களுடைய கர்மங்களை, தொத்து அற - வாஸனையுடன், அறுக்கும்- அறுத்துவிடும், அத்திகிரி - அந்த சக்கிராயுதமானது, அணி - அது செய்யும் வேலையை மலை செய்துவிட்டபடியால் அது திருக்கைக்கு வெறும் அலங் காரமே.

குறிப்பு: - (1) முதல் "அத்தி கிரி" என்பதற்கு ஹஸ்திகிரி என்றும், இரண் டாவது அத் திகிரி என்பதற்கு சக்ரம் என்றும் பொருள்.

மூலமந்திர அதிகாரத்தில் மூலமந்திரத்தினால் ஸித்தி அடைந்தவனை ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகிற இடத்தில் ஒரு பாட்டு.

எட்டுமா மூர்த்தி யெண்கண்ண னெண்டிக்
கெட்டிறை யெண்பிர கிருதி
எட்டுமா வரைக ளீன்றவெண் குணத்தோ
னெட்டெணு மெண்குண மதியோர்க்
கெட்டுமா மலரெண் சித்தி யெண்பத்தி
யெட்டு யோகாங்க மெண்செல்வம்
எட்டுமா குணமெட் டெட்டெனுங் கலையெட்
டிரதமே லனவுமெட் டினவே. (45)

(ப-ரை) எட்டு மா மூர்த்தி - எட்டுப் பெரிய உடம்புகளை உடைய ருத்திரன், எண் கண்ணன் - நான்கு முகங்களில் எட்டுக் கண்ணையுடைய

பிரம்மா, எண்திக்கு - எட்டுத் திக்குக்கள், எட்டு இறை - கிழக்கு முதலான எட்டுத் திக்குக்களுக்குப் பாலகர்களான இந்திரன் முதலான எட்டு திக்பாலர்கள் எண் பிரகிருதி - ஐந்து பூதங்கள், மஹத், அஹங்காரம், மனது ஆகிய எட்டுவிதமான பிரகிருதிகள், எட்டு மா வரைகள் - ஹிமயம் முதலான எட்டு பெரிய மலைகள், ஈன்ற எண் குணத்தோன் - இவைகளையெல்லாம் உண்டுபண்ணின எட்டு குணமுள்ளவனான எம்பெருமான், எட்டு எணும் - இவ்விதமான எம்பெருமானைச் சொல்லுகிற எட்டெழுத்தாகிய மூல மந்திரத்தை அநுஸந்தாநம் பண்ணுகிற, எண் குணம் மதியோர்க்கு - எட்டுக் குணமுள்ள புத்திமான்களுக்கு, மேலே சொல்லப் போகிறவைகளில் கிடைக்காதது ஒன்று மில்லை. எட்டு மா மலர் - எட்டுப் பெரிய புஷ்பங்கள், எண்சித்தி - எட்டு ஸித்திகள், எண்பத்தி - எட்டுவிதங்களான பக்திகள், எட்டு யோகாங்கம் - யமம், நியமம், ஆஸநம், பிராணாயாமம், பிரத்யாஹாரம், தாரணை, தியாநம் ஆகிய இந்த ஏழு அங்கங்களுடன் சேர்ந்த ஸமாதி, எண் செல்வம் - அணிமா முதலான எட்டு ஐசுவரியங்கள், எட்டுமாகுணம் - எட்டுப் பெரிய குணங்கள், எட்டு எட்டு எனும் கலை - அறுபத்துநான்கு கலைகள், எட்டு இரதம் மேலனவும் - எட்டு ரஸங்களுக்கு மேலான சாந்திரஸமும், இவைகளெல்லாம் மூலமந்திரத்தை அநுஸந்தாநம் பண்ணுகிறவர்களுக்குப் பிரயாஸமில்லாமல் வரும்.

குறிப்பு: - (1) ருத்திரனுடைய எட்டு உடம்புகளாவன ஐந்து பூதங்கள், சந்திரன், ஸூரியன், யாகம் பண்ணுகிறவன்.

(2) எம்பெருமானுடைய எட்டு குணங்களாவன - கர்மத்துக்கு உட்படாமை, கிழத்தனமில்லாமை, மரணமில்லாமை, பசியில்லாமை, தாஹமில்லாமை, சோகமில்லாமை, நித்தியமான போகங்களை யுடையவனாயிருப்பது, நினைத்ததை முடிக்கவல்லனாய் இருப்பது.

(3) புத்தியின் எடு குணங்கள் - (1) சொல்லும் விஷயத்தை வாங்கிக் கொள்வது, (2) அதை மறந்து போகாமல் வைத்துக் கொள்வது, (3) அதை நினைவுக்குக் கொண்டுவருவது, (4) பிறருக்குச் சொல்லுவது, (5) சொல்லாத விஷயத்தைச் சேர்த்துக்கொள்வது, (6) சொல்லியிருப்பதை விடவேண்டிய இடத்தில் விட்டுவிடுவது, (7) அர்த்தத்தை நன்றாய் அறிவது, (8) உண்மையை அறிவது,

(4) எட்டுப் புஷ்பங்களாவன - (1) ஒருவனுக்கும் தீங்கு செய்யாமை, (2) இந்திரியங்களை யடக்குவது, (3) எல்லாரிடத்தும் இரக்கமுள்ளவனா

யிருப்பது, (4) ஒருவன் செய்த குற்றத்தைப் பொறுத்துக்கொள்வது, (5) தன்னையும் எம்பெருமானையும் பற்றிய அறிவு, (6) தபஸ், அதாவது போகங்களைக் குறைத்துக் கொள்ளுதல் (7) தியாநம், (8) உண்மை பேசுவது. புஷ்பங்கள் எப்படி எம்பெருமானுக்கு ஸந்தோஷத்தைக் கொடுக்மோ, அப்படியே இந்த எட்டும் அவனுக்கு ஸந்தோஷத்தைக் கொடுப்பதால் புஷ்பங்கள் என்று சொல்லப்படுகிறன.

(5) எட்டு ஸித்திகளாவன - இதை யெடுத்துக்கொள்ள வேண்டியது, இதை விடவேண்டியதென்கிற விசாரமாகிய ஊஹம், யுக்திகளைக் கொண்டு விசாரிப்பதாகிய தர்க்கம், ஆசாரியனிடத்தில் ஒரு விஷயத்தைக் கேட்பது, மூன்று விதங்களான துக்கங்களைப் போக்குவது, வேண்டியவனுடன் சேருவது, தாநம். எட்டு ஸித்திகளை வேறுவிதமாயும் சொல்லலாம். அவைகளாவன (1) அத்யயநம்: (2) அங்கங்களைப் படிப்பதாலுண்டாகும் வேதத்தின் அர்த்த ஜ்ஞாநம், (3) நியாயங்களைக்கொண்டு விசாரித்து அர்த்தம் இன்னதென்று தீர்மானிப்பது, (4) பெரியோருடன் சேர்ந்து தான் அறிந்ததை ஸ்திரப்படுத்திக் கொள்வது, (5) ஸந்தேஹமும் தப்பெண்ணமுமில்லாமல் உண்மையான அர்த்தத்தை எப்போதும் நினைத்துக் கொண்டிருப்பது, (6,7,8) மூன்று தாபங்கள் போவது. தாபங்களாவன - தன் உடம்பினாலுண்டாவது, மழை காற்று முதலான தேவர்களாலுண்டாவது, பிராணிகளால் உண்டாவது.

(6) எட்டு பக்திகள் - இதைப் பற்றி 52-வது பக்கம் புருஷார்த்தகாஷ்டா திகாரத்தின் 1-வது பாராவைப் பார்க்க.

(7) எட்டுச் செல்வங்களாவன - தன்னுடைய உடம்பை ஸூக்ஷ்மமாகப் பண்ணிக்கொள்வது - அணிமா; அதைப் பெரிதாகப் பண்ணுவது - மஹிமா; அதைக் கனமில்லாமல் பண்ணுவது -லகிமா; அதைக் கனமுள்ளதாகப் பண்ணுவது- கரிமா; இதற்கு உடம்பை எல்லாரும் ஆசைப்படும்படியாய் பண்ணுவதென்றும் பொருள் கொள்ளலாம். எல்லாரையும் தன் வசப்படுத்திக் கொள்வது - வசித்வம்; எல்லாரையும் நியமநம் பண்ணுவது - ஐசுவரியம்; தனக்கு வேண்டியதை யடைவது - ப்ராப்தி; தான் நினைத்ததற்குத் தடையில்லாமை - பிராகாமியம்

(8) எட்டுமா குணம் - இவைகள் ஒருவன் மோக்ஷத்தையடையும்போது தோன்றும். அவைகள் கீழே எம்பெருமானுக்குச் சொன்ன குணங்கள்.

சரமச்லோகாதிகாரத்தில் நான்கு பாட்டுக்கள் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவைகளில் முதல் பாட்டு.

ஒண்டொடியாள் திருமகளுந் தானு மாகி
யொருநினைவா லீன்றவயி ரெல்லா முய்ய
வண்டுவரை நகர்வாழ வசுதே வர்க்காய்
மன்னவர்க்குத் தேர்ப்பாக னாகி நின்ற
தண்டுளவ மலர்மார்பன் றானே சொன்ன
தனித்தருமந் தானெமக் காய்த் தன்னை யென்றுங்
கண்டுகளித் தடிசூட விலக்காய் நின்ற
கண்புதையல் விளையாட்டைக் கழிக்கின் றானே. (46)

(ப-ரை) ஒண் தொடியாள் - விளங்குகிற கைவளைகளையுடைய, திரு மகளும் - பிராட்டியும், தானும் ஆகி, ஒரு நினைவால் - ஒரே ஸங்கல்பத்தாலே, ஈன்ற உயிர் எல்லாம்- உண்டுபண்ணின எல்லா ஜீவன்களும், உய்ய - பிழைப் பதற்காக, வண் துவரை நகர் வாழ- மஹிமை பொருந்திய துவாரகையென்னும் பட்டணத்திலிருக்கும் ஜநங்கள் வாழும்படி, வசுதேவர்க்கு ஆய் - வஸு தேவர்க்குத் திருமகனாய் அவதாரம் செய்து, மன்னவற்கு - ராஜாவான அர்ஜு நனுக்கு, தேர் பாகன் ஆகிநின்ற, தண் துளவம் மலர்மார்பன் - குளுமையான துளஸீ புஷ்பமாலையை மார்பிலுடையவனான எம்பெருமான், தானே சொன்ன, தனி தருமம் தான் - ஒப்பில்லாத ஸித்தோபாயனான அவன், எமக் காய் - நமக்கு உபாயமாக ஆகி, தன்னை, என்றும் - எப்போதும், கண்டு, களித்து - ஸேவித்து ஸந்தோஷப்பட்டு, அடிசூட - அவன் திருவுடிகளில் கைங் கரியம் பண்ணுவதற்கு, விலக்காய் நின்ற - பிரதிபந்தகமாயிருந்த, கண்புதையல் விளையாட்டை - கண்ணாமூச்சி விளையாட்டை, கழிக்கின்றான் விட்டு விடுகின்றான்.

(கருத்து) எம்பெருமான் பிராட்டியுடன் கூட ஒரே மனதினால் உண்டு பண்ணின எல்லா ஆத்மாக்களும் பிழைப்பதற்காக, துவாரகை என்னும் பட்டிணத்தின் ஜனங்கள் வாழும்படி வஸுதேவருக்குத் திருமகனாய் அவதாரஞ் செய்து, பிறகு அர்ஜுநனாகிய ராஜாவை ரதத்தில் வைத்துத் தான் அந்த ரதத்தை ஒட்டிக்கொண்டு நின்று, தானே ஸ்ரீ கீதையை உபதேசம் பண்ணினான். அதன்

கடைசி சுலோகத்தில் ஸித்தோபாயமாக காட்டப்பட்ட அவனே நாம் ஸமர்ப்பித்த ஆத்மரக்ஷாபரத்தை ஒப்புக் கொண்டு, நாம் திருநாட்டுக்குப் போய் எப்போதும் அவனை ஸேவித்து ஸந்தோஷப்பட்டு, அவனுக்குக் கைங்கரியங்கள் செய்வதற்கு விலக்காய் நின்ற கர்மபந்தத்தை நடத்துகிற விளையாட்டை விட்டுவிடுகிறான்.

குறிப்பு: - (1) பிராட்டியுடன் கூட ஆத்மாக்களை உண்டு பண்ணினான் என்பதினால், உண்டு பண்ணி, ரக்ஷித்து, அழிப்பதையும், மோக்ஷம் கொடுப் பதையும் எம்பெருமானாருவனே செய்கிறதில்லை என்றும், பிராட்டியுடன் கூடவே நின்று செய்கிறான் என்றும் காட்டப்படுகிறது. ஆகையினால் சரம ச்லோகத்தில் என்னை (மாம்) என்று தன்னை மாத்திரம் சொன்னபோதிலும், அதற்குத் தன்னையும் பிராட்டியையும் என்று பொருள். இது த்வயம் என்கிற ரஹஸ்யத்தில் தெளிவாய் விளங்குகிறது.

(2) ஆத்மாக்கள் பிழைப்பதற்காக என்பதற்கு தானே உபதேசம் செய் தான் என்பதுடன் ஸம்பந்தம்.

(3) வாழும்படி என்பதற்குத் திருமகனாய் அவதாரம் செய்து என்பதுடன் ஸம்பந்தம்.

(4) தானே உபதேசம் செய்தான். வேறொருவன் முகமாய் இதைச் செய்யவில்லை.

(5) பாட்டில் "தனித் தருமம்" என்று சொல்லியிருக்கிறது. தருமம் என்றால் ஒரு பலனை ஒருவன் அடைவதற்கு ஸாதனம் என்று பொருள். அந்த ஸாதனம் இரு வகைப்படும். (1) பலனைக் கொடுக்கிறவன். (2) அவனை அதைக் கொடுக்கும்படி செய்வது மற்றொன்று. முதல் உபாயத்தை ஸித்தோபாயம் என்றும், இரண்டாவதை ஸாத்திய உபாயம் என்றும் சொல்லுகிறது. இங்கே எம்பெருமான் முதலில் சொன்ன உபாயம்.

6. இதுவரையில் நாம் எம்பெருமானிடம்போய் அவனை அநுபவித்துக் கைங்கரியம் செய்வதற்குத் தடையாய் இருந்தது எம்பெருமானுடைய விளையாட்டு. குழந்தைகள் ஒருவன் கண்ணைக்கட்டி மற்றவர்களைப் பிடிக்கும் படி செய்து அவன் அங்கும் இங்கும் திரிவதைப்பார்த்து ஸந்தோஷப்படு கிறார்கள். அப்படியே எம்பெருமானும் தத்துவம், ஹிதம், புருஷார்த்தம் இவைகளில் நமக்கு உண்மையான அறிவில்லாமல் செய்து விஷயங்களை

அநுபவிப்பதற்காக அங்குமிங்கும் ஓடுவதைப் பார்த்து லீலாரஸத்தை அநுபவிக்கிறான். அவனிடம் நாம் பிரபத்தி பண்ணினவுடன் நம்முடைய விஷயத்தில் தன் விளையாட்டை முடித்துக் கொண்டு நமக்கு அறிவைக் கொடுத்து தன்னிடம் அழைத்துக் கொண்டு போகிறான்.

சரமச்லோகத்தில் "எல்லா தர்மங்களையும் விட்டு" என்பதை விதியாகக் கொண்டு அப்படி விடுவது பிரபத்திக்கு அங்கமென்று சிலர் சொல்லுகிறார்கள். இந்த பக்ஷத்தில் அந்த வாக்கியத்திற்கு ஸரியான பொருள்களைப் பாட்டினால் அருளிச் செய்கிறார்.

மூண்டாலு மரியதனின் முயல வேண்டா
முன்னமதி லாசைதனை விடுகை திண்மை
வேண்டாது சரணநெறி வேறோர் கூட்டு
வேண்டிலய னத்திரம்போல் வெள்கி நிற்கும்
நீண்டாகு நிறைமதியோர் நெறியிற் கூடா
நின்றனிமை துணையாக வென்றன் பாதம்
பூண்டா லுன்பிழை களெல்லாம் பொறுப்பே னென்றப்
புண்ணியனார் புகழ னைத்தும் புகழுவோமே (47)

(ப-ரை) அரியதனில் - செய்யமுடியாத உபாயத்தை, மூண்டாலும் - செய்ய ஆரம்பித்தாலும், முயலவேண்டாம் - அதில் பிரயாஸப்படவேண்டாம், முன்னம் - செய்ய ஆரம்பிப்பதற்கு முன்னாலேயே, அதில் ஆசைதனை - அதைச் செய்யவேண்டும் என்கிற ஆசையை, விடுகை - விடுவது, திண்மை - நல்லது. சரணநெறி - பிரபத்தியாகிய உபாயமானது, வேறு ஒர் கூட்டு - வேறொன்றின் சேர்க்கையை, வேண்டாது, வேண்டில் - ஒருவன் தன் புத்தியினால் ப்ரபத்திக்கு ஒன்றை அங்கமாக எண்ணிச் செய்தால் அயன் அத்திரம்போல் - பிரம்மாஸ்த்ரம்போல் வெள்கி - வெட்கப்பட்டு, நிற்கும், நிறைமதியோர் - நிறைந்த புத்தியையுடையவர்கள், நீண்டாகும் - நீண்டகாலம் செய்து முடிக்கவேண்டிய, நெறியில் - மார்க்கத்தில், அதாவது பக்தி யோகத்தில், கூடா-சேராத, நின் - உன்னுடைய, தனிமை - உபாயமில்லாமலிருக்குமிருப்பை, துணையாக, என்தன் பாதம் - என்னுடைய திருவடிகளை, பூண்டால்-சரணமாகப் பற்றினால், உன்பிழைகளெல்லாம் பொருப்பேன், என்ற - என்று சரமச்லோகத்தில் சொல்லுகிற, புண்ணியனார் - ஸநாதநதர்மமென்று சொல்லப்

பட்ட எம்பெருமானுடைய, புகழ் அனைத்தும் - புகழும்படியான எல்லா நல்ல குணங்களையும், புகழுவோம் - பிரீதியுடன் கொண்டாடுவோம்.

(கருத்து) ஒருவன் தன்னாலே செய்ய முடியாத கர்மயோகம் முதலான வைகளைச் செய்ய ஆரம்பித்தாலும் அவைகளில் மறுபடியும் பிரயாஸப்பட வேண்டாம். இது ஒரு அர்த்தம். (2) அவைகளைச் செய்ய ஆரம்பிப்பதற்கு முன்னாலேயே அவைகளைச் செய்யவேணுமென்கிற ஆசையைவிட்டு அவைகளை ஆரம்பிக்காமல் இருப்பதே நல்லது. (3) பிரபத்தி ஆகிய உபாயமானது பரிகரிவிபாக அதிகாரத்தில் சொன்ன ஐந்து அங்கங்களைத் தவிர வேறு அங்கங்களை வேண்டுகிறதில்லை. (4) ஒருவன் தன் புத்தியினால் பிரபத்திக்கு ஒன்றை அங்கமாக எண்ணிச் செய்தால் பிரம்மாவினுடைய அஸ்திரமானது வேறொன்றினுடைய சேர்க்கையைப் பொறுக்காமல் வெட்கப் பட்டு ஒதுங்கியிருப்பதுபோல், பிரபத்தியும் விலகி நிற்கும். ஆகையால் வெகுகாலம் செய்து முடிக்கக் கூடிய பக்தியோகத்தைச் செய்யமுடியாமல் வருத்தப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிற நீ, இப்படி வேறு உபாயமில்லாமல் இருக்கிற உன்னுடைய தாழ்மையைத் துணையாகக் கொண்டு, என்னுடைய திருவடிகளை உபாயமாகப்பற்றினால், நான் உன்னுடைய எல்லாப் பிழைகளையும் பொறுப்பேன் என்று எம்பெருமான் தானே அருளிச் செய்திருக்கிறான். அவ்விதமான வாத்ஸல்யத்தையுடைய எம்பெருமானுடைய கல்யாண குணங்களை நாம் கொண்டாடுவோம்.

குறிப்பு:- பாட்டில் முதல் இரண்டு அடிகளால் எல்லா தருமங்களை விட்டு என்பதற்குச் சரியான பொருள் சொல்லப்பட்டது. மூன்றாவது அடியால் சரணம் விரஜ என்பதின் பொருளும், நான்காவது அடியால் சுலோகத்தின் இரண்டாவது பாதியின் பொருளும் சொல்லப்பட்டன.

சரமசுலோகாதிகாரம்

"என்னை ஒருவனையே உபாயமாகப் பற்று" என்பதில் ஒருவனையே என்பதற்குப் பொருளைப் பாட்டாலே அருளிச் செய்கிறார்.

சாதனமு நற்பயனு நானே யாவன்
சாதகனு மென்வசமா யென்னைப் பற்றும்

சாதனமுஞ் சரணநெறி யன்று மக்குச்
சாதனங்க ளிந்நிலைக்கோ ரிடையி னில்லா
வேதனைசேர் வேறங்க மிதனில் வேண்டா
வேறெல்லா நிற்குநிலை நானே நிற்பன்
தூதனுமா நாதனுமா மென்னைப் பற்றிச்
சோகந்தீ ரெனவுரைத்தான் சூழ்கின் றானே (48)

(ப-ரை) நல் பயனும் - நீ வேண்டுகிற நல்ல பலனும், சாதனமும் - அதற்கு வேண்டிய (ஸித்த) உபாயமும், நானே ஆவன், சாதகனும் - ஸாத்திய மான உபாயத்தைச் செய்கிறவனும், என்வசமாய், என்னை பற்றும் - என்னை உபாயமாகப் பற்றுவன், சரணநெறி - ஸாத்திய உபாயமான பிரபத்தியும், உமக்கு, சாதனமும் - முக்கியமான சாதனமும், அன்று, சாதநங்கள் - பக்தியாகிய ஸாதநங்கள், இ நிலைக்கு - இந்த பிரபத்திக்கு, ஓர் இடையில் நில்லா - நடுவில் இருக்காது. வேதனை சேர் - துக்கம் சேர்ந்த, வேறு அங்கம் - வேறு அங்கங் களை, இதனில் - இந்த பிரபத்தியானது, வேண்டா - வேண்டாது, வேறு எல்லாம் நிற்கும் - வெவ்வேறு பலன்களுக்கு உபாயமாகச் சொல்லப்பட்டவை களின், நிலை - நிலையில், நானே நிற்பன் - நானேயிருப்பன், தூதனும் - தூதனாயும், நாதனும் - நாதனாயுமிருக்கிற, என்னைப் பற்றி, சோகம் தீர் என - உன்னுடைய சோககத்தை விட்டுவிடு என்று, உரைத்தான் - சொன்னவன், சூழ்கின்றான் - வளைத்துக்கொள்ளுகிறான்.

(கருத்து) 1. நீ வேண்டுகிற நல்ல பலனும் அதற்கு உபாயமும் நானே. அதாவது உனக்குப் பலனான நானே உனக்கு அதைக் கொடுப்பேன்; 2. பிரபத்தியைச் செய்கிற நீயும் எனக்குட்பட்டு என்னை உபாயமாய் பற்றுகிறாய். ஆகையால் நீ பிரதாநமான உபாயமன்று; நானே பிரதாநமான உபாயம். 3. நீ செய்கிற பிரபத்தியானது உனக்கு மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கிற உபாயமன்று, அது வியாஜமாத்திரம், கொடுக்கிறவன் நானே, 4. பக்தி யோகம் செய்கிறவன் முதலில் பிரபத்தி பண்ணி பிறகு பக்தியோகத்தைச் செய்து மோக்ஷத்தை அடைகிறான். அப்படி பக்தியானது பிரபத்திக்கும் மோக்ஷத்திற்கும் நடுவில் அங்கியாக இருக்கவில்லை. பிரபத்தியே நேரே மோக்ஷம் கிடைக்கும்படி செய்யும். 5. பரிகரவிபாக அதிகாரத்தில் சொன்ன அங்கங்கள் தவிர கஷ்டப்பட்டுச் செய்யும்படியான வேறு அங்கங்கள் பிரபத்திக்கு வேண்டிய

தில்லை. 6. எவனெவனுக்கு எந்தெந்த உபாயம் செய்யமுடியாமல் வருத்தம் உண்டாகிறதோ, அவனவனுக்கு அந்தந்த உபாயங்களின் ஸ்தாநத்தில் நான் இருந்து அவனவன் வேண்டுவதைக் கொடுப்பேன். இப்படி "என்னை ஒருவனையே" என்கிற சொல்லுக்கு அர்த்தம் கொள்ளலாம். இப்படி உனக்கு ஸ்வாமியாய், வாத்ஸல்யத்தினாலே பாண்டவர்களுக்குத் தூதனாய்ப்போன என்னை உபாயமாக நீ பற்றி உன்னுடைய துக்கத்தைத் தீர் என்று சொன்ன எம்பெருமான் தன் லாபமாக தானே வந்து நம்மை வளைக்கிறானே.

இந்த அதிகாரத்தின் நாலாவது பாட்டு

தன்னினைவில் விலக்கின்றித் தன்னை நண்ணார்
நினைவனைத்துந் தான்விளைத்தும் விலக்கு நாதன்
என்னினைவை யிப்பவத்தி லின்று மாற்றி
யிணையடிக்கீ ழடைக்கலமென் றென்னை வைத்து
முன்னினைவால் யான் முயன்ற வினையால் வந்த
முனிவயர்ந்து முத்திதர முன்னே தோன்றி
நன்னினைவா னாமிசையுங் கால மின்றோ
நாளையோ வென்றுநகை செய்கின் றானே (49)

(ப-ரை) தன் நினைவில் - தன்னுடைய ஸங்கல்பத்திற்கு. விலக்கு இன்றி- தடையில்லாமல் தன்னை நண்ணார் - தன்னை அடையாதவர்களுடைய, நினைவு அனைத்தும் - எண்ணங்கள் எல்லாவற்றையும், தான் விளைத்து - தானேயுண்டுபண்ணி, விலக்கும் - போக்கும்படி பண்ணுகிற, நாதன், என் நினைவை - என்னுடைய எண்ணத்தை, இ பவத்தில் - இந்த ஜந்மத்தில், இன்று, மாற்றி - ஏதோ ஒரு வியாஜத்தைக் கொண்டு மாற்றி, இணை அடி கீழ் - தன்னுடைய இரண்டு திருவடிகளின் கீழ், என்னை அடைக்கலம் என்று வைத்து- என்னை ரக்ஷிக்கவேண்டிய வஸ்துவாக எண்ணிவைத்து, முன் நினைவால் - முன்னாலேயிருந்த என்னுடைய தப்பெண்ணங்களாலே, யான் முயன்ற வினை யால் - நான் செய்த கர்மங்களாலே, வந்த - உண்டான, முனிவு - கோபத்தை, அயர்ந்து - விட்டு விட்டு, முத்தி தர - மோக்ஷத்தைக் கொடுப்பதற்கு, முன்னே தோன்றி, நல் நினைவால் - நல்ல எண்ணத்தாலே, நாம் இசையும் காலம் - வைகுந்தத்திற்கு வருகிறோம் என்று நாம் ஒப்புக்கொள்ளும் காலமானது, இன்றோ நாளையோ என்று, நகை செய்கின்றான் - சிரிக்கிறான்.

(கருத்து) எம்பெருமான் எவன் தன்னை அடையவில்லையோ அவனுடைய எல்லா எண்ணங்களையும் தானே உண்டாக்கி அவைகள் போகும்படியாகவும் செய்கிறான். இப்படி அவன் ஸங்கல்பத்தினாலே செய்யும் போது அவனைத் தடுப்பவர் ஒருவருமில்லை. இப்படிப்பட்ட என் ஸ்வாமியான எம்பெருமான் இந்தப் பிறப்பில் ஸம்ஸாரத்தில் உண்டாகும் என்னுடைய ஆசைகளை யாதிருச்சிக ஸுகிருதம் முதலான வியாஜம் உண்டான இப்போது மாற்றி, என்னைத் தன்னாலே ரக்ஷிக்க வேண்டிய வஸ்துவாக தன்னுடைய திருவடிகளில் வைத்தான். முன்னாலே உடம்பே ஆத்மா என்கிற எண்ணத்தினால் நான் செய்த கர்மங்களினால் உண்டான கோபத்தை அதாவது நிக்ரஹம் செய்யவேணுமென்கிற எண்ணத்தை விட்டுவிட்டு, மோக்ஷத்தைக் கொடுப் பதற்காக முன்னாலே தோன்றுகிறான். நாம் நல்ல நினைவினால் உடனே திருநாட்டுக்கு வருகிறோம் என்று சொல்லு வோமா? அல்லது இங்கே கொஞ்சகாலமிருந்து உடம்பு கீழே விழுந்தவுடன் வருகிறோம் என்று சொல்லுவோமாவென்று சிரிக்கிறான்.

ஆசாரியகிருத்ய அதிகாரத்தில் சேர்த்திருக்கும் பாட்டு. இந்த ரஹஸ்யத்ரய ஸாரத்தை எம்பெருமான் ஸ்ரீ தேசிகனுக்குத் தெளிவாகக் காட்டி, அதைப் பிழை யில்லாமல் எழுதும்படி செய்தான் என்று அந்த இடத்தில் சொல்லியிருக்கிறது. இதற்கு உதாரணமாக முதலாழ்வார் மூன்று பேர்கள் இருக்குமிடத்தில் எம்பெருமான் வந்து, இருட்டு வேளையில் அவர்களை நெருக்கியபோது, அவர்கள் ஜ்ஞாநத்தினால் எம்பெருமானைத் தெரிந்துகொண்டு, மூன்று அந்தாதிகளைப் பாடினார்கள். இப்படி எம்பெருமான்தான் அவர்களைப் பாடும் படி செய்தான் என்று ஒரு பாட்டை அருளிச் செய்கிறார்.

பாட்டுக் குரிய பழையவர் மூவரைப் பண்டொருகால்
மாட்டுக் கருடரு மாயன் மலிந்து வருத்துதலால்
நாட்டுக் கிருள்செக நான்மறை யந்தி நடைவிளங்க
வீட்டுக் கிடைகழிக் கேவெளி காட்டுமிம் செய்விளக்கே (50)

(ப-ரை) பாட்டுக்குரிய - எம்பெருமானைப் பாட்டுக்களாலே ஸ்தோத் திரம் பண்ணத் தகுந்தவர்களான, பழையவர் மூவரை - முதலாழ்வார்கள் மூன்று பேரை, பண்டு ஒருகால் - முன்னே ஒரு காலத்தில், மாட்டுக்கு - தனத்துக்கு, அதாவது தன்னுடைய விபூதிகளான ஜீவன்களுக்கு, அருள் தரும்-

கிருபை செய்யும், மாயன் - ஆச்சரியங்களான வேலைகளைச் செய்யும் எம்பெருமான், மலிந்து - மிகவும், வருத்துதலால்- வருத்தப்படுத்தினதால், நாட்டுக்கு - லோகத்துக்கு, இருள் - அஜ்ஞாநம், செக - போகும்படியாயும், நால் மறை அந்தி - நான்கு வேதங்களின் முடிவிலிருக்கிற உபநிஷத்துக்களில் சொல்லப்பட்ட, நடை - பக்தி பிரபத்தி என்கிற உபாயங்கள், விளங்க - நன்றாய் தெரியும்படியும், வீட்டுக்கு இடைகழிக்கு - ஒரு வீட்டின் ரேழியில் உண்டான, இ மெய்விளக்கு - உண்மையைக் காட்டும் படியான அந்தாதிரூபமான விளக் கானது, வெளிகாட்டும் - பிரகாசத்தை யுண்டுபண்ணும்.

(கருத்து) முதலாழ்வார்கள் மூன்று பேர்களை முன்னொரு காலத்தில் எம்பெருமான் ஒரு ரூபம் எடுத்துக் கொண்டு அவர்களுக்கு நடுவே புகுந்து அவர்களை நெருக்கினான். எதற்காக வென்றால் அவன் தன்னுடைய ஸொத்தான ஜீவன்களுக்குக் கிருபைசெய்கிற ஆச்சரியமான வேலைகளைச் செய்பவனாகையாலே, இவர்களைக் கொண்டு அந்தாதிகளைச் செய்வித்து அவைகளைக் கொண்டு அந்த ஜீவன்களைப் பிழைப்பிக்கவேண்டுமென்று, அந்த ஆழ்வார்கள் இருந்த வீட்டின் ரேழியில் அவர்கள் செய்த அந்தாதி ரூபமான ஒரு விளக்கு உண்டாயிற்று. அவை நான்கு வேதங்களில் கடைசி பாகமான உபநிஷத்துகளில் சொல்லப்பட்ட பக்தி, பிரபத்தி என்கிற உபாயங் களை நன்றாய் வெளியிடுகின்றன. அவைகளாலே லோகத்திலுள்ள அஜ்ஞாந மாகிய இருள் போய்விட்டது. ஆகையால் அவைகள் விளக்குப்போல் இருந்தன. உண்மையான உபாயங்களைத் காட்டுவதினால் அவவைகளை மெய்விளக்கு என்று பாட்டு சொல்லுகிறது.

நிகமாநாதிகாரத்தில் எம்பெருமானுடைய திருவடிகளே ஒருவன் உபாயத்தைச் செய்யும்போதும், பிறகு அதின் பலனை அநுபவிக்கும்போதும் அவனுக்கு உபஜீவ்யங்கள் என்று சொல்லப்பட்டன. அந்தத் திருவடிகளை ஒரு பாட்டாலே ஸ்தோத்திரம் செய்கிறார்.

உறுசகட முடைய வொருகாலுற் றுணர்ந்தன
உடன்மருத மொடிய வொருபோதிற் றவழ்ந்தன
உறிதடவு மளவி லுரலூடுற்று நின்றன
உறுநெறியோர் தருமன் விடுதூதுக் குகந்தன
மறநெறியர் முறிய பிரதானத்து வந்தன
மலர்மகள் கைவருட மலர்போதிற் சிவந்தன

மறுபிறவி யறுமுனிவர் மாலுக்கி சைந்தன
மனுமுறையில் வருவதோர் விமாத் துறைந்தன
அறமுடைய விசயனமர் தேரிற் றிகழ்ந்தன
அடலுரக படமடிய வாடிக் கடிந்தன
அறுசமய மறிவரிய தானத் தமர்ந்தன
அணிகுருகை நகர் முனிவர் நாவுக் கமைந்தன
வெறியுடைய துளவமலர் வீறுக் கணிந்தன
விழுகரியோர் குமரனென மேவிச் சிறந்தன
விறலசுரர் படையடைய வீயத் துடர்ந்தன
விடலரிய பெரியபெரு மாள் மெய்ப் பதங்களே. (51)

(ப-ரை) விடல் அரிய - ஜ்ஞாநிகளாலே விடமுடியாத, பெரிய பெருமாள் - ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய, மெய் பதங்கள் - மிருதுவான திருவடிகள், உறுசகடம் - பலமுள்ள ஒரு வண்டி ரூபமாயிருந்த ஒரு அஸுரன், உடைய - உடைந்து போகும் படி, ஒருகால் - ஒரு காலத்தில், உற்று - ஜாக்கிரதையாய், உணர்ந்தன- விழித்துக்கொண்டிருந்தன; உடன் மருதம் - ஒன்றோடொன்று சேர்ந்திருந்த மருதமரங்கள், ஒடிய - ஒடிந்து கீழே விழும்படி, ஒருபோதில் - ஒரு காலத்தில், தவிழ்ந்தன - தவிழ்ந்து அவைகளின் நடுவே போயின; உறிதடவும் அளவில் - உரியில்வைத்த வெண்ணெய்யையும் தயிரையும் எடுக்கும்போது, உரலூடு- கோபங் கொண்ட யசோதையால் உரலோடு கட்டப்பட்டு, உற்றுநின்றன அத்தோடு சேர்ந்து நின்றர்; உறுநெறி - யோக்கியமான நல்ல வழியையுடைய, ஒர் - ஒப்பில்லாத, தருமன் - தருமபுத்திரனால், விடு - விடப்பட்ட, தூதுக்கு - தூதன் செய்யும் வேலையை, உகந்தன - ஸந்தோஷத்துடன் ஒப்புக்கொண்டன; மறநெறியோர் - கோபத்தையே ஸ்வபாவமாகவுடைய விரோதிகள், முறிய நாசமாகும்படி, பிரதானத்து - பிருந்தாவனத்தில், வந்தன - வந்து ஸஞ்சரித்தன. மலர்மகள் - தாமரைப்பூவில் வஸிக்கும் பிராட்டி, கைவருட - தன் கைகளாலே பிடிக்க, மலர்போதில் - மலர்கிற தாமரைப்பூவைக் காட்டிலும், சிவந்தன - அதிகமாகச் சிவந்தன; மறுபிறவி அறுமுனிவர் - மறுபடியும் பிறப்பு வேண்டா மென்று வேண்டுகிற ருஷிகளுடைய, மாலுக்கு - பக்திக்கு, இசைந்தன - விஷயமாய் நின்றன; மனுமுறையில் - பிரும்மாவின் லோகத்திலிருந்து வைவஸ்வத மனுவின் ஸந்ததியிலிருந்து, வருவது - வந்து , ஒர் விமானத்து

-ஸ்ரீ ரங்கமென்கிற ஒரு விமானத்தில், உறைந்தன - நித்தியவாஸம் செய்கின்றன; அறம் உடைய விசயன் - பகவானையடைவதாகிய புண்ணியத்தையுடைய அர்ஜுநன், அமர் தேரில் - இருந்த தேரில், திகழ்ந்தன - ஸாரதியாக விளங்கின; அடல் உரகம் - பலமுடைய காளியன் என்கிற பாம்பினுடைய, படம் - படங்கள், மடிய - நசுங்கும்படி, ஆடி - அவைகளில்மேல் நர்த்தநம் செய்து, கடிந்தன - அவன் கர்வத்தைப் போக்கின; அறுசமயம் - ஆறு மதங்களால், அறிவு அரிய - அறிய முடியாத, தானத்து - பரபதத்தில், அமர்ந்தன - ஸ்திர மாயிருக்கின்றன; அணி குருகை நகர் - பூமிக்கு அலங்காரமான குருகை என்னும் பட்டிணத்துக்குத் தலைவனான, முனிவர் - நம்மாழ்வாருடைய, நாவுக்கு - நாக்கினால் பாடப்பட்ட பாட்டுக்களுக்கு, அமைந்தன - விஷயமாய் இருந்தன; வெறி உடைதுளவ மலர் - வாஸனையையுடைய திருத்துழாய் மாலையினுடைய, வீறுக்கு - பெருமைக்கு, அமர்ந்தன - யோக்கியங்களாய் இருந்தன; விழுகரி - உத்தரையின் கர்ப்பத்திலிருந்து கீழே விழுந்தகரிக்கட்டை யானது, ஒர் குமரன் என - ஒப்பில்லாத பரீக்ஷித்து என்ற ராஜகுமாரனாகும்படி, மேவி சிறந்தன - பிரீதியுடன் செய்தன; விறல் அசுர் - பலமுடைய அசுரர் களுடைய, படை - ஸேனைகளானது, வீய - நாசமாகும்படி, துடர்ந்தன - அவை களைத் துரத்திக்கொண்டு போயின.

குறிப்பு: - எம்பெருமானான ஸ்ரீமந் நாராயணனே சக்கிரவர்த்தி திருமகனாகவும், கிருஷ்ணனாகவும் அவதாரம் செய்து, அவனே ஸ்ரீ ரங்கத்தில் சயநித்து கொண்டிருக்கிறான் என்று கருத்து. அவன் திருவடிகள், பாட்டில் சொன்னபடி பக்தர்களுக்கு வேண்டியதைக் கொடுத்து அவர் விரோதிகளை நாசம் செய்தன. அப்படியே நாமும் அவைகளை அடைந்தால் நமக்கும் இஷ்டங்களைக் கொடுத்து அநிஷ்டங்களைப் போக்குமென்று காட்டப் படுகிறது.

கடைசியில் ஐந்து பாட்டுக்கள் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. வருங்காலத்தில் இந்தப் புஸ்தகத்தைப் படிக்கிறவர்கள் இல்லாமல் வீணாய்ப் போய் விடுமோவென்று ஸந்தேஹப்படவேண்டாம், யாராவது தகுந்தவன் பிறந்து இதைப் படித்து விஷயங்களைத் தெரிந்துகொள்வன் என்று ஐம்பத்திரண்டாவது பாட்டால் அருளிச் செய்கிறார்.

மறையுரைக்கும் பொருளெல்லாம் மெய்யென் றோர்வார்
மன்னியகூர் மதியுடையார் வண்கு ணத்தில்

குறையுரைக்க நினைவில்லார் குருக்க டம்பாற்
கோதற்றமனம் பெற்றார் கொள்வார் நன்மை
சிறை வளர்க்குஞ் சிலமாந்தர் சந்தேகத்தாற்
சிதையாத திண்மதியோர் தெரிந்த தோரார்
பொறைநிலத்தின் மிகும்புனிதர் காட்டு மெங்கள்
பொன்றாத நன்னெறியிற் புகுது வாரே. (52)

(ப-ரை) மறை உரைக்கும் பொருள் எல்லாம் - வேதம் சொல்லுகிற எல்லா விஷயங்களும், மெய் என்று ஓர்வார் - உண்மையென்று நம்புவர், மன்னிய - திடமான, கூர்மதி உடையார் - கூர்மையான புத்தியை யுடையவர், வண் குணத்தில் - பிறருடைய நல்ல குணங்களில், குறை உறைக்க - தோஷங்களைச் சொல்ல, நினைவு இல்லார் - எண்ணமில்லாதவர், குருக்கள் தம்பால் - ஆசாரியர்களிடத்திலிருந்து, கோது அற்ற - குற்றமில்லாத, மனம் பெற்றார் - மனதையடைந்தவர், நன்மை கொள்வார் - நல்ல விஷயங்களையே எடுத்துக் கொள்ளுகிறவர்கள், சிறை வளர்க்கும் - ஜயில்போலிருக்கும் ஸம்ஸாரத்தை வளர்க்கும்படியான, சில மாந்தர் - சில மனிதர்களுடைய, சங்கேதத்தால் - கட்டுப்பட்டால் சிதையாத - கலங்காத, திண்மதியோர் - திடமான புத்தியை யுடையவர்கள், தெரிந்தது - பிரயோஜநம் அல்பமென்று தெரிந்தவைகளில், ஓவார் - ஆசையில்லாதவர்கள், பொறை நிலத்தில் - பொறுமையுடைய பூமியில், மிகும் புனிதர் - மிகுந்த புண்ணியவான்களான ஆசாரியர்கள், காட்டும் - காட்டின, பொன்றாத - நாசமில்லாத, எங்கள் நல் நெறியில் - நம்முடைய நல்ல மார்க்கத்தில், புகுதுவார் - சேருவார்கள்.

(கருத்து) வேதம் சொல்லுகிற தத்துவம், ஹிதம், புருஷார்த்தம் முதலானவைகள் எல்லாம் உண்மையானவைகள் என்று நம்பிக்கை உள்ளவர்; திருடமான கூர்மையான புத்தியை உடையவர்; பிறருடைய நல்ல குணங்களை விட்டு அவர்களிடத்தில் குற்றங்களைப் பார்க்கும் எண்ணமில்லாதவர்; ஆசாரியர்களிடத்திலிருந்து தோஷமில்லாத ஜ்ஞாநத்தைப் பெற்றவர்; நல்ல விஷயங்களையே எடுத்துக் கொள்ளுகிறவர்; ஸம்ஸாரத்தை வளர்க்கும் படியான சில மந்தபுத்திகளுடைய கட்டுப்பாடுகளால் கெடாத திடமான மனதை யுடையவர்; அல்பமான புருஷார்த்தங்களை ஆசைப்படாதவர் - இந்த குணங் களை உடைய ஒருவர் பின்காலத்திலும் பிறந்து பொறுமையே ஸ்வபாவமாக உடைய இந்த பூமியில் இருக்கும் பெரியோர்கள் காட்டும் நம்முடைய

சாச்வதமான மார்க்கத்தில்பிரவேசிப்பர். ஆகையால் இந்த கிரந்தம் வீணாகாது.

நம்முடைய மனது விஷயங்களில் போய் இழிவதினாலே இந்த தோஷத்தைப் பார்த்து ஆசாரியர்கள் நமக்கு நல்ல அர்த்தத்தை உபதேசிப் பார்களோ மாட்டார்களோ என்று வரும் ஸந்தேஹத்திற்குப் பதில் பாட்டாலே அருளிச் செய்கிறார்.

இதுவழி யின்னமு தென்றவ ரின்புலன் வேறிடுவார்
இதுவழி யாமல வென்றறி வாரெங்க டேசிகரே
இதுவழி யெய்துக வென்றுகப் பாலென் பிழைபொறுப்பார்
இதுவழி யாமறை யோரரு ளால்யா மிசைந்தனமே. (53)

(ப-ரை) இதுவழி இன் அமுது - இந்த மார்க்கம் இனிமையான அமிருதம், என்றவர் - என்று உபதேசித்தவர்களும், இன்புலன் - அல்பமான சப்தம் முதலான விஷயங்களை, வேறு இடுவார் - விலக்குகிறவர்களுமான, எங்கள் தேசிகர் - நம்முடைய ஆசாரியர்கள், இது வழியாம் - இது நல்ல வழியாகும், அல - இது நல்ல வழியன்று, என்று அறிவார் - என்று தெரிந்தவர்கள். இது வழி- இந்த வழியாக, எய்துக என்று - நீங்கள் போக வேண்டுமென்று, உகப்பால் - ஸந்தோஷத்தாலே, என் பிழை - என்னுடைய பிழைகளெல்லாம், பொறுப்பர்- பொறுப்பார்கள், மறையோர் அருளால் - வேதமறிந்தவர் களுடைய கருணையாலே, இது வழியாம் - இது வ்ழியென்று, யாம் இசைந்தனம் - நாம் ஒப்புக் கொண்டோம்.

(கருத்து) நம்முடைய ஆசாரியர்கள், இந்தப் புஸ்தகத்தில் சொன்ன விஷயங்களே நல்ல மார்க்கம்; இவைகள் அமுதம்போல் மிகவும் இன்பமாய் இருக்கும் என்று உபதேசம் செய்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் ஸாரமில்லாத சப்தம் முதலான விஷயங்களைத் தாங்களும் விலக்கி நம்மிடத்திலிருந்தும் அவை களை விலக்குவார்கள். எம்பெருமானுடைய கிருபையே மோக்ஷத்திற்கு உபாயம், வேறு ஒன்றும் அல்ல என்று அவர்கள் அறிவார்கள். இந்த பிரபத்தி மார்க்கமே பூமியில் எங்கும் பரவவேண்டும் என்று நினைத்து நல்ல வழியை நாலு பேருக்குச் சொல்லிக் கொடுக்கிற ஸந்தோஷத்தாலே நம்முடைய எல்லாக் குற்றங்களையும் பொறுப்பர்கள். வேதமறிந்த ஆசாரியர்களின் கருணை யினாலே இந்த புஸ்தகத்தில் சொன்ன மார்க்கத்தை நாமும் நல்ல மார்க்கமாக ஒப்புக்கொண்டோம்.

எட்டு மிரண்டு மறியாத வெம்மை யிவையறிவித்
தெட்டவொண் ணாத விடந்தரு மெங்கள்ம மாதவனார்
முட்ட வினைத்திரள் மாள முயன்றிடு மஞ்சலென்றார்
கட்டெழில் வாசகத் தாற்கலங் காநிலை பெற்றனமே. (54)

(ப-ரை) எட்டும் - எட்டெழுத்தான மூலமந்திரத்தையும், இரண்டும் - த்வயம், சரமச்லோகம் என்கிற இரண்டையும், அறியாதநம்மை, இவை அறிவித்து - இவைகளைத் தெரியும்படி செய்து, எட்ட ஒண்ணாத இடம் - கிட்டப்போகமுடியாத பரமபதத்தை, தரும், எங்கள் அ மாதவனார் - நம்முடைய அந்த லக்ஷ்மீபதியான எம்பெருமான் கிருஷ்ணனாய் அவதரித்து, வினைத்திரள் - கர்மங்களுடைய கூட்டமானது, முட்ட - முழுவதும், மாள - நசிக்கும்படி, முயன்றிடும் - பிரயத்நம் செய்கிறவராயும், அஞ்சல் என்றார்-பயப்படவேண்டாமென்று சொன்னவராயுமிருக்கிற அவருடைய, கட்டு எழில்-நன்றாய் விளங்குகிற, வாசகத்தால் - சரமச்லோகத்தால், கலங்கா நிலை - கலங்காதிருக்கும் படியான இருப்பை, பெற்றனம் - அடைந்தோம்.

(கருத்து) எட்டெழுத்தான மூலமந்திரத்தையும், த்வயம் சரமச்லோகம் என்கிற மற்ற இரண்டு ரஹஸ்யங்களையுமறியாத நம்மை ஆசாரியர்களிடம் சேர்த்து, அவர்களைக் கொண்டு அவைகளின் அர்த்தத்தை நமக்கு லக்ஷ்மீ பதியான எம்பெருமான் அறிவித்தான். அவனை அடையாதவர்களாலே எட்ட முடியாத பரமபதத்தை நமக்குக் கொடுப்பன்; நம்முடைய வினைக் கூட்டங்கள் முழுவதும் நாசமாகும்படி அவன் பிரயத்நம் பண்ணுவன்; அவன் நீ பயப்படாதே என்று சொல்லியிருக்கிறான்.நன்றாய் விளங்குகிற அவனுடைய வாக்கியமான சரமச்லோகத்தாலே கலங்காதிருக்கும்படியான இருப்பை அடைந்தோம்.

உம்முடைய புஸ்தகத்தை வேறு ஸம்பிரதாயத்தில் இருபு்பவர்கள் தாழ்த்தி யாக நினைத்தால் என்ன செய்கிறது என்பதற்கு இரண்டு பாட்டுக்களாலே பதில் அருளிச் செய்கிறார்.

வானு ளமர்ந்தவர்க்கும் வருந்தவரு மிந்நிலைகள்
தானுள னாயுகக்குந் தரமிங்கு நமக்குளதே
கூனுள நெஞ்சுகளாற் குற்றமெண்ணி யிகழ்ந்திடினும்
தேனுள பாதமலர்த் திருமாலுக்குத் தித்திக்குமே. (55)

(ப-ரை) வானுள் அமர்ந்தவர்க்கும் - ஸுவர்க்கலோகத்திலிருக்கிறவர் களுக்கும், வருந்த வரும் - கஷ்டப்பட்டுவருகிற, இ நிலைகள், இப்புஸ்தகத்தில் சொன்ன இருப்புகளை, தான் உளனாய் - தாம் உடையவராய், உகக்கும் தரம் - பிறருக்கு இவைகளிருப்பதைக் கண்டு ஸந்தோஷப்படும் ஸ்வபாவமானது, இங்கு இந்த உலகத்திலே, நமக்கு, உளது - உண்டு, ஆகையால் கூன்உள - கோணலையுடைய புத்திகளையுடைய, நெஞ்சுகளால் - மனதையுடையவர் களால், குற்றம் எண்ணி - குற்றங்களை நினைத்து, இகழ்ந்திடினும் - இகழப் பட்டாலும், தேன் உள - தேனிருக்கிற, பாதமலர் - தாமரைகள் போலிருக்கிற திருவடிகளையுடைய, திருமாலுக்கு - லக்ஷ்மீபதிக்கு, தித்திக்கும் - போக்ய மாயிருக்கும்.

(கருத்து) ஸுவர்க்கலோகத்தில் இருக்கிறவர்களுக்கும் இந்த புஸ்தகத்தில் சொன்ன இருப்புகள் பிரயாஸப்பட்டு வரும். அந்த இருப்புகள் நமக்கு உண்டாய், அவைகள் உள்ளவரைக் கண்டு ஸந்தோஷப்படும்படியான ஸ்வபாவமானது விரோதிகள் அதிகமாயிருக்கிற இந்த பூமியிலே இருக்கும் போதே நமக்கு உண்டாகியிருக்கிறது. வக்ரமான புத்தியை உடையவர்கள். இந்தப் புஸ்த கத்தில் குற்றத்தை நினைத்து அஜதத் தூஷித்தாலும் எனக்கு வருத்தமில்லை. எம்பெருமானுக்கு இது போக்கியமாயிருக்கும.

வெள்ளைப் பரிமுகர் தேசிக ராய்விர காலடியோம்
உள்ளத் தெழுதிய தோலையி லிட்டனம் யாமிதற்கென்
கொள்ளத் துணியினுங் கோதென் றிகழினுங் கூர்மதியீர்
எள்ளத் தனையுக வாதிக ழாதெ னெழின் மதியே (56)

(ப-ரை) கூர்மதியீர் - கூர்மையான புத்தியையுடையவர்களே, வெள்ளைப் பரிமுகர் - வெண்மை நிறமுள்ள ஹயக்கிரீவர், தேசிகராய் - அப்புள்ளாராகிய ஆசாரியராக அவதரித்து, விரகால் - உபதேசரூபமான உபாயத்தால், அடியோம் உள்ளத்து - என்னுடைய மனதில், எழுதியது - எழுதியதை, யாம் ஓலையில், இட்டனம் - எழுதினோம், இதற்கு என் - இதில் என்ன குற்றமுண்டு? கொள்ள- இது நன்றாயிருக்கிறதென்று ஒருவன் எடுத்துக் கொண்டாலும், கோது என்று - குற்றமென்று இகழினும் - இகழ்ந்து பேசினாலும், என் எழில் மதி - அழகான என்னுடைய மனதானது, எள்ளத்தனை உகவாது - கொஞ்சங்கூட ஸந்தோஷப் படாது, இகழாது - வருத்தப்படாது.

(கருத்து) கூர்மையான புத்தியுள்ளவர்களே! வெண்மை நிறமுள்ள ஹயக்ரீவர், என்னுடைய ஆசாரியரான அப்புள்ளாராக அவதரித்து, என் மனதில் எதை எழுதினாரோ, அதை எழுத்தாணிபோல் ஓலையில் நான் எழுதி னேன். இந்தப் புஸ்தகத்தில் என்ன குற்றம் இருக்கும்? அது நன்றாய் இருக்கிற தென்று ஒருவன் அதை எடுத்துக் கொண்டாலும் என் மனது கொஞ்சமும் ஸந்தோஷப்படாது; அதில் குற்றம் எண்ணி ஒருவன் தூஷித்தாலும் என் மனது கொஞ்சமும் வருத்தப்படாது. ஏனென்றால் என் மனது சாஸ்திரம் சொல்லுகிற விஷயத்தில் திருடமான நம்பிக்கை உடையதாகிய ஸம்பத்தை உடையது.

குறிப்பு:- இது ஸர்வேச்வரனாலே எழுதப்பட்ட படியாலே ஒரு குற்ற மிருக்கமாட்டாது. மனிதனால் எழுதப்பட்டதானால் குற்றமிருக்கலாம்.

அதிகாரஸங்கிரஹம் முற்றிற்று

॥ श्रीः ॥

श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः ।

श्रीमान् वेङ्कटनाथार्यः कवितार्किककेसरी ।
वेदान्ताचार्यवर्यो मे सन्निधत्तां सदा हृदि ॥

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில் ஸந்தர்ப்பத்திற்கு ஏற்ப
ஸ்ரீ தேசிகன் அருளிச் செய்த காரிகைகள்:

தத்துவத்ரயசிந்தநாதிகாரம்

धियः स्वयंप्रकाशत्वं मुक्तौ स्वाभाविकं यथा ।
बद्धे कदाचित् संरुद्धं तथाऽत्रापि नियम्यते ॥ १ ॥

उपयुक्तेषु वैशद्यं त्रिवर्गनिरपेक्षता ।
करणत्रयसारूप्यमिति सौख्यरसायनम् ॥ २ ॥

அதிகாரிவிபாகாதிகாரம்

स्वतन्त्राङ्गप्रपत्तिभ्यां प्रपन्नावत्र तावुभौ ।
फलसाधनभक्तिभ्यां भक्तावपि च दर्शितौ ॥ ३ ॥

உபாயவிபாகாதிகாரம்

उपासितगुणादेर्या प्राप्तावप्यबहिष्क्रिया ।
सा तत्क्रतुनयग्राह्या नाकारान्तरवर्जनम् ॥ ४ ॥

ஸாங்கப்ரபதநாதிகாரம்

मुमुक्षुमात्रसामान्यं स्वरूपादिसमर्पणम् ।
अकिञ्चने भरन्यासस्त्वधिकोऽङ्गितया स्थितः ॥ ५ ॥

अत्र रक्षाभरन्यासः समः सर्वफलार्थिनाम् ।
स्वरूपफलनिक्षेपस्त्वधिको मोक्षकाङ्क्षिणाम् ।। ६ ।।

स्वनिर्भरत्वपर्यन्तरक्षकैकार्थ्यभावनम् ।
त्यक्तरक्षाफलस्वाम्यं रक्ष्यस्यात्मसमर्पणम् ।। ७ ।।

प्रवृत्तिरनुकूलेषु निवृत्तिश्चान्यतः फलम् ।
प्रारब्धसुकृताच्च स्यात् सङ्कल्पे च प्रपत्तितः ।। ८ ।।

புருஷார்த்தகாஷ்டாதிகாரம்

नित्यं श्रिया समेतस्य भक्तैरात्मवतः सदा ।
सह सद्वारकं च स्यात् शेषित्वं परमात्मनः ।। ९ ।।

சாஸ்த்ரீயநியமநாதிகாரம்

आज्ञानुज्ञाविभागेन द्विधा शास्त्रीयपद्धतिः ।
निग्रहानुदयायाद्या परा तत्तत्फलाप्तये ।। १० ।।

अनुज्ञया प्रवृत्तेऽपि क्रमकोपादिसम्भवे ।
आज्ञातिक्रमदोषः स्यान्नियमोऽतो दुरत्ययः ।। ११ ।।

प्रत्यवायपरीहारे फलान्तरसमन्विते ।
तत्र संवलितं प्राहुरधिकारं विचक्षणाः ।। १२ ।।

नित्यकाम्यस्वरूपैक्ये विनियोगपृथक्त्वतः ।
फलार्थं क्रियमाणेऽपि नित्यं भवति तन्त्रतः ।। १३ ।।

अनुज्ञामात्रसिद्धेषु कैङ्कर्येषु विचक्षणैः ।
अकृतौ तत्फलालाभो न तु दोष इतीरितम् ।। १४ ।।

அபராதபரிஹாராதிகாரம்

न प्राग्वद्बुद्धिपूर्वाघे न चात्यन्तमनुग्रहः ।
लघुर्दण्डः प्रपन्नस्य राजपुत्रापराधवत् ।। १५ ।।

अविवेकप्रभुत्वादेर्निदानस्य निवर्तनात् ।
अर्थकामापचाराणामयत्नोन्मूलनं भवेत् ।। १६ ।।

अनुतापादुपरमात् प्रायश्चित्तोन्मुखत्वतः ।
तत्पूरणाच्चापराधाः सर्वे नश्यन्ति पादशः ।। १७ ।।

पूर्वस्मिन् वा परस्मिन् वा कल्पे निर्विण्णचेतसाम् ।
निवर्त्यतारतम्येऽपि प्रपत्तिर्न विशिष्यते ।। १८ ।।

एवमेव लघूनां वा गुरूणामपि वाऽऽगसाम् ।
सकृत्प्रपत्तिरेकैव सद्यः प्रशमकारणम् ।। १९ ।।

பரிபூர்ணப்ரஹ்மாநுபவாதிகாரம்

सायुज्यमुभयोरत्र भोक्तव्यस्याविशिष्टता ।
सार्ष्टिता तत्र भोगस्य तारतम्यविहीनता ।। २० ।।

ஸித்தோபாயசோதநாதிகாரம்

यदर्थं तु कृतो न्यासस्तदर्थं न पुनः क्रिया ।
पूर्वमप्यपराधीनप्रवृत्तावस्य नान्वयः ।। २१ ।।

स्वामी स्वशेषं स्ववशं स्वभरत्वेन निर्भरम् ।
स्वदत्तस्वधिया स्वार्थं स्वस्मिन् न्यस्यति मां स्वयम् ।। २२ ।।

भरस्वीकाररहितं रक्षासंकल्पवर्जितम् ।
गुणादिकमिहेष्टं हि शरण्यस्य विशेषणम् ।। २३ ।।

ऐकरस्यजुषोः शेषिदम्पत्योः सर्वकर्मसु ।
विशेषणविशेष्यत्वं श्रुतं कस्मान्न रोचते? ।। २४ ।।

प्रतर्दनादिविद्यासु वेद्येऽपि परमात्मनि ।
अचेतनवदिच्छामश्चेतनं च विशेषणम् ।। २५ ।।

इत्थं प्रपत्तिविद्यायां तत्तन्मन्त्रानुसारतः ।
विभुः पत्न्या गुणाद्यैश्च विशिष्टो विषयोऽत्र नः ।। २६ ।।

समस्तपुरुषार्थानां साधकस्य दयानिधेः ।
श्रीमतः पूर्वसिद्धत्वात् सिद्धोपायमिमं विदुः ।। २७ ।।

भक्तिप्रपत्तिप्रमुखं तद्वशीकारकारणम् ।
तत्तत्फलार्थिसाध्यत्वात् साध्योपायं विदुर्बुधाः ।। २८ ।।

साध्योपायोत्तरङ्गेण सिद्धोपायस्य शेषिणः ।
लीलाप्रवाहः कारुण्यप्रवाहेण निरुद्ध्यते ।। २९ ।।

तेनैव सर्वे लीयन्ते सिकतासेतुबन्धवत् ।
स्वतन्त्रस्यापि सङ्कल्पाः स्वकैङ्कर्यनिरोधकाः ।। ३० ।।

प्रसादनस्योपायत्वे शास्त्रीयेऽपि फलं प्रति ।
कर्तृत्वाव्यवधानाद्यैः सिद्धोपायप्रधानता ।। ३१ ।।

स्वतन्त्रन्यासनिष्ठानां सिद्धोपाये विभौ स्थितिः ।
क्षणात् स्वयत्नविरतिव्यक्त्यै प्रोक्ता विशेषतः ।। ३२ ।।

अतो यदर्थं स्वभरः सिद्धोपाये निवेशितः ।
तदर्थं शान्तयन्नोऽसौ सिद्धोपायं प्रतीक्षते ।। ३३ ।।

प्रपत्तेर्लक्षणे मन्त्रे विधौ वाक्यान्तरेषु च ।
भाष्यादौ संप्रदाये चोपायत्वं ब्रह्मणि स्थितम् ।। ३४ ।।

पूर्वसिद्धस्य देशादेर्धर्मत्वं यद्वदिष्यते ।
एवं तत्त्वविदः प्राहुः कृष्णं धर्मं सनातनम् ।। ३५ ।।

ஸாத்யோபாயசோதநாதிகாரம்

अतः त्रैवर्णिकत्वादेर्भावोऽभावोऽपि कस्यचित् ।
नाधिकारः प्रपत्तेः स्यादाकिञ्चन्यमनाश्रितः ।। ३६ ।।

हविस्समर्पणादत्र प्रयोगविधिशक्तितः ।
आत्मरक्षाभरन्यासोऽकिञ्चनस्यातिरिच्यते ।। ३७ ।।

अतः श्रीराममिश्राद्यैर्भरन्यासविवक्षया ।
स्वप्रवृत्तिनिवृत्त्यंशः प्रपत्तिरिति लक्षितः ।। ३८ ।।

अकृते तु भरन्यासे रक्षापेक्षणमात्रतः।
पश्चात् स्वयत्नविरतिर्न प्रसिद्ध्यति लोकवत् ।। ३९ ।।

आकिञ्चन्यभरन्यासोपायत्वप्रार्थनात्मनाम् ।
त्रयाणां सौहृदं सूक्ष्मं यः पश्यति स पश्यति ।। ४० ।।

जितकौस्तुभचौर्यस्य सम्राजः सर्वपाप्मनाम् ।
शिष्टं ह्यात्मापहारस्य निष्कृतिः स्वभरार्पणम् ।। ४१ ।।

परशेषत्वधीमात्रमधिकारिविशेषकम् ।
पश्चादात्मापहारस्य निरोधाय च कल्पते ।। ४२ ।।

ज्ञानान्मोक्षोपदेशे हि तत्पूर्वोपासनादिना ।
उपासनादिरूपाद्वा ज्ञानान्मोक्षो विवक्षितः ।। ४३ ।।

वाक्यमात्रेण सिद्धत्वात् सिद्धोपाय इहोच्यते।
प्रपत्तिरिति वादोऽपि विधिनाऽत्र विहन्यते ।। ४४ ।।

ப்ரபாவவ்யவஸ்தாதிகாரம்

प्रतिपत्तिविशेषार्थमन्यत्रान्यत्वकीर्तनम् ।
विशेषविधिसाकाङ्क्षास्तत्र तत्तत्प्रवृत्तयः ।। ४५ ।।

अतो जातेर्निकृष्टायाः सर्वस्या वा विनाशतः ।
साजात्यं विष्णुभक्तानामिति मन्दमिदं वचः ।। ४६ ।।

वैष्णवत्वेन मान्यत्वं समानं मुनिसंमतम् ।
जात्यादिध्वंसतः साम्यं मुक्तिकाले भविष्यति ।। ४७ ।।

प्रकृतोपासनन्यायात् तदङ्गानामुपस्थितौ ।
अन्येषां चैतदङ्गत्वत्यागोऽत्र प्रतिपाद्यते ।। ४८ ।।

आज्ञाविरोधिभिः स्वार्हप्रायश्चित्तपराङ्मुखैः ।
स्वाधिकारोचितः सर्वैः प्रत्यवायो दुरत्ययः ।। ४९ ।।

आज्ञानुपालने तत्तत्प्रत्यवायनिवारणम् ।
स्वामिसन्तोषतः प्रीतिरिति लाभद्वयं स्थिरम् ।। ५० ।।

अनिच्छातो निवर्तेत स्वर्गाद्यं कर्मणां फलम् ।
अमर्यादस्य दुर्वारः प्रत्यवायोऽन्यहेतुकः ।। ५१ ।।

सुदुष्करेण शोचेद्यो येन येनेष्टहेतुना ।
स स तस्याहमेवेति चरमश्लोकसंग्रहः ।। ५२ ।।

भावाभावौ न धर्माणां प्रपत्तेरङ्गमिष्यते ।
स्वतन्त्रशिष्ट्या शक्येहा शेषाभावोऽधिकारगः ।। ५३ ।।

क्रत्वनङ्गतया ये तु तदानीमननुष्ठिताः।
स्वकाले स्वविधेरेव कार्यास्ते तद्वदत्र नः ।। ५४ ।।

अधर्मपरिहारेऽपि धर्मत्वेन विवक्षिते ।
स्यात् स्वतन्त्रविधेरेव नित्यं तस्य परिग्रहः ।। ५५ ।।

आनुकूल्यपरित्यागं प्रातिकूल्यपरिग्रहम् ।
प्रपत्त्यङ्गं प्रतिज्ञातुं न शक्यं साधुसंसदि ।। ५६ ।।

प्रपन्नमधिकृत्यैव सदाचारानतिक्रमः ।
प्रपत्त्यद्ध्यायपठितः प्रतिसन्धीयतामिह ।। ५७ ।।

प्रायश्चित्तान्तराशक्तः कालक्षेपाक्षमोऽपि वा ।
पुनः प्रपद्यते नाथमभिन्दन् लोकसंग्रहम् ।। ५८ ।।

प्रपन्नस्य निषिद्धैरप्यलेपमुपपादयन् ।
यथाऽभिमतसद्वृत्तनिष्ठेभ्यः किमसूयति? ।। ५९ ।।

आज्ञातिलङ्घने यस्य रक्षकत्वं न भज्यते ।
आज्ञानुपालने तस्य कथं तदुपरुध्यते? ।। ६० ।।

न चाचारं विना किञ्चित् कैङ्कर्यमुपपद्यते ।
न हि शोचमकृत्वैव समाराधनमर्हति ।। ६१ ।।

आचारप्रभवो धर्मो धर्मस्य प्रभुरच्युतः ।
इति पञ्चमवेदेऽपि सर्वशास्त्रार्थ ईरितः ।। ६२ ।।

प्रपत्तिप्रतिसन्धानमाप्तैर्यदुपदिश्यते ।
तत् स्वाधिकारनियतहानोपादानसिद्धये ।। ६३ ।।

प्रतिसन्धानतो हि स्यादधीपूर्वेष्वलेपधीः ।
बुद्धिपूर्वेष्वपि पुनः प्रपत्तेरेव संग्रहः ।। ६४ ।।

अतो निरपराधेन वर्तितव्यं कृतात्मना ।
अपराधप्रसङ्गे च पुनः प्रपदनं क्षमम् ।। ६५ ।।

आहारग्रहमन्त्रार्थजात्यादिनियमैर्युतः ।
कुर्याल्लक्ष्मीशकैङ्कर्यं शक्त्याऽनन्यप्रयोजनः ।। ६६ ।।

आचारात्मगुणोपायपुरुषार्थविशेषतः ।
अधिकारिणि वैशिष्ट्यं प्रकृष्येतोत्तरोत्तरम् ।। ६७ ।।

மூலமந்த்ராதிகாரம்

त्राणे स्वामित्वमौचित्यं न्यासाद्याः सहकारिणः।
प्रधानहेतुः स्वातन्त्र्यविशिष्टा करुणा विभोः ।। ६८ ।।

निश्चिते परशेषत्वे शेषं संपरिपूर्यते ।
अनिश्चिते पुनस्तस्मिन् अन्यत् सर्वमसत्समम् ।। ६९ ।।

श्रीमान् स्वतन्त्रः स्वामी च सर्वत्रान्यानपेक्षया ।
निरपेक्षस्वतन्त्रत्वं स्वाम्यं चान्यस्य न क्वचित् ।। ७० ।।

तारस्य नमसश्चेमौ सारौ देशिकदर्शितौ ।
अनन्यशरणत्वादेरधिकारस्य सिद्धये ।। ७१ ।।

स्वेच्छयैव परेशस्य तादधीन्यबलात्तु नः ।
भगवद्भक्तशेषत्वं स्वेच्छयाऽपि क्वचिद्भवेत् ।। ७२ ।।

गुणाधिके हि विषये गुणसारस्यवेदिनः ।
रामे रामानुजस्येव दास्यं गुणकृतं भवेत् ।। ७३ ।।

दास्यमैश्वर्ययोगेन ज्ञातीनां च करोम्यहम् ।
अर्धभोक्ता च भोगानां वाग्दुरुक्तानि च क्षमे ।। ७४ ।।

इति स्वोक्तिनयादेव स्वभक्तविषये विभुः ।
आत्मात्मीयस्य सर्वस्य सङ्कल्पयति शेषताम् ।। ७५ ।।

अन्योन्यशेषभावोऽपि परस्वातन्त्र्यसंभवः ।
तत्तदाकारभेदेन युक्त इत्युपपादितम् ।। ७६ ।।

एवं शिक्षितनानार्थ नमःशब्दसमन्विताः ।
सर्वे करणतां यान्ति मन्त्राः स्वात्मसमर्पणे ।। ७७ ।।

जीवसामान्यमुखतः शृङ्गग्राहिकयाऽपि वा ।
मकारौ तारनमसोः स्वानुसन्धानदाविह ।। ७८ ।।

इह या स्वानुसन्धानप्रक्रियैकस्य दर्शिता ।
अन्येषामपि तत्साम्यान्नान्योन्यशरणा इमे ।। ७९ ।।

अतः स्वपररक्षायां पराधीनेषु जन्तुषु ।
निरपेक्षशरण्यत्वं नियतं कमलापतौ ।। ८० ।।

कारणत्वमबाध्यत्वमुपायत्वमुपेयता ।
इति शारीरकस्थाप्यमिह चापि व्यवस्थितम् ।। ८१ ।।

इह संग्रहतः श्रीमान् गोप्ता शेषी समाधिकदरिद्रः ।
शरणं सर्वशरीरी प्राप्यः सेव्यश्च साधुभिर्भाव्यः ॥ ८२ ॥

पदत्रयेण संक्षेपाद्भाव्याऽनन्यार्हशेषता ।
अनन्योपायता स्वस्य तथाऽनन्यपुमर्थता ॥ ८३ ॥

इह निजपक्षविरुद्धैरीदृशनिष्ठाविरोधिभिश्चान्यैः ।
द्विचतुष्कसारवेदी गङ्गाहृद इव न गच्छति क्षोभम् ॥ ८४ ॥

अत्र स्वलाभापेक्षाऽपि स्वामिलाभावसायिनी ।
स्वामिप्रयोजनापेक्षाऽप्यतः स्वानन्दहेतुका ॥ ८५ ॥

स्वतः स्वार्हं यथा भागं पुत्रः पितुरपेक्षते ।
सापराधस्तथा दासः कैङ्कर्यं परमात्मनः ॥ ८६ ॥

एकमेव स्वरूपेण परेण च निरूपितम् ।
इष्टप्राप्तिरनिष्टस्य निवृत्तिश्चेति कीर्त्यते ॥ ८७ ॥

केचित्तु चरमश्लोके द्वये चोक्तक्रमादिह ।
भरन्यासपरं तारं शेषं फलपरं विदुः ॥ ८८ ॥

तदेवं पदवाक्यार्थैस्तत्त्वविद्गुरुदर्शितैः ।
तत्तत्कुदृष्टिकथितं निरस्तं योजनान्तरम् ॥ ८९ ॥

अविद्यापूतनोन्मुक्तैरनवज्ञातसत्पथैः ।
असदास्वादसव्रीडैरादिष्टमिति दर्शितम् ॥ ९० ॥

த்வயாதிகாரம்

परभक्त्यादिमूलत्वं कैङ्कर्यस्य यदुच्यते ।
गद्यादिषु तदप्याहुरपवर्गदशाश्रयम् ॥ ९१ ॥

उत्तरोत्तरयोः स्वामिसाक्षात्करणभोगयोः ।
पूर्वपूर्वक्षणेष्टत्वात् तन्मूलत्वमुदीरितम् ॥ ९२ ॥

शरीरपातकाले तु हार्दस्यानुग्रहः स्वयम् ।
परिपाकं प्रपन्नानां प्रयच्छति तथाविधम् ।। ९३ ।।

अङ्कोलतैलसिक्तानां बीजानामचिराद्यथा ।
विपाकः फलपर्यन्तस्तथाऽत्रेति निदर्शितम् ।। ९४ ।।

'दुष्टेन्द्रियवशाच्चित्तं नृणां यत् कल्मषैर्वृतम् ।
तदन्तकाले संशुद्धिं याति नारायणालये ।। ९५ ।।

इति व्रतविशेषे यत् सात्त्वतादिषु शिष्यते ।
तद्वदत्रोपपद्येत गद्योक्तान्त्यदशागमः ।। ९६ ।।

अनुग्रहविशेषेण केनचित् परमात्मनः।
कुरुकाधीशनाथाद्याः प्रागप्यन्वभवन् प्रभुम् ।। ९७ ।।

अर्थस्वभावानुष्ठानलोकदृष्टिगुरूक्तिभिः ।
श्रुत्या स्मृत्या च संसिद्धं घटकार्थावलम्बनम् ।। ९८ ।।

स्वाम्युपाय उपेयश्च स्वरूपादिसमर्पणे ।
प्रथितः प्रतिसंबन्धी श्रीमान् निगमचक्षुषाम् ।। ९९ ।।

परावरसुखग्राह्यं प्रेमबोधप्रसावकम् ।
स्वरूपात् स्वामिनो रूपमुपादेयतमं विदुः ।। १०० ।।

चित्तालम्बनसौकर्यकृपोत्तम्भकतादिभिः ।
उपायत्वमिह स्वामिपादयोरनुसंहितम् ।। १०१ ।।

'चरणाविति निर्देशः पत्नीवैशिष्ट्यबाधकः' ।
इति मन्दैरिदं प्रोक्तं श्रीमच्छब्दविरोधतः ।। १०२ ।।

शब्दस्वरसतः प्राप्तं वैशिष्ट्यं प्रथमं श्रुतम् ।
विशेष्यचरणद्वित्वं न हि बाधितुमर्हति ।। १०३ ।।

'चरणानिति वक्तव्य'मिति यच्च प्रसञ्जितम् ।
ग्रन्थज्ञैरपहास्यं तत् पतिप्राधान्यतोऽन्वयात् ।। १०४ ।।

न सम्राजि सपत्नीके सद्वितीयोक्तिसाहसम् ।
तथाऽत्रेत्यपरामृश्य दर्शितं गुरुसाहसम् ।। १०५ ।।

भरन्यासबलादेव स्वयत्नविनिवृत्तये ।
अत्रोपायान्तरस्थाने रक्षको विनिवेशितः ।। १०६ ।।

अप्राप्तितः परिहरन् स्वपरैः स्वरक्षां
तादर्थ्यधीपरिहृतस्वपरार्थभावः ।
अन्योपभोगविरहादनघः प्रपन्नो
भुङ्क्ते स्वभोगमखिलं पतिभोगशेषम् ।। १०७ ।।

वैराग्यविजितस्वान्तैः प्रपत्तिविजितेश्वरैः ।
अनुक्रोशैकविजितैरित्युपादेशि देशिकैः ।। १०८ ।।

इदमष्टपदं व्यासे समासे षट्पदं विदुः ।
वाक्यं पञ्चपदैर्युक्तमित्याख्यातप्रधानकम् ।। १०९ ।।

एकं द्वयं त्र्यवयवं सुखलभ्यतुर्यं व्यक्तार्थपञ्चकमुपात्तषडङ्गयोगम् ।
सप्तार्णवीमहिमवद्विवृताष्टवर्णं रङ्गे सतामिह रसं नवमं प्रसूते ।। ११०

சரமசுலோகாதிகாரம்

अधिकारं पुरस्कृत्योपायस्य निरपेक्षताम् ।
एकशब्देन वक्तीति केचिद्वाक्यविदो विदुः ।। १११ ।।

नैरपेक्ष्यं पुरस्कृत्य विहितस्य लघीयसः ।
उपायस्याधिकारं तु शोकद्योत्यं विदुः परे ।। ११२ ।।

इत्थमर्थाविशेषेऽपि योजनाभेदमात्रतः ।
प्राचां विवादः संवृत्तो भाष्यकारैरवारितः ।। ११३ ।।

अज्ञातपूर्ववृत्तान्तैर्यत् तत्रारोपितं परैः ।
तत्तु श्रीविष्णुचित्ताद्यैर्निर्मूलमिति दर्शितम् ।। ११४ ।।

अशक्तस्यातिकृच्छ्रेषु दुराशादार्ढ्यशालिनः ।
कस्यचित् बुद्धिदौर्बल्यं लघुत्यागस्य कारणम् ।। ११५ ।।

तत्र प्रपत्त्यनर्हाणामन्यदित्यपि युज्यते ।
व्यासादिषु तु नैवैषा नीतिः संशयघातिषु ।। ११६ ।।

अतः स्वरूपत्यागोक्तौ कैङ्कर्यस्यापचारता ।
उपायत्वमतित्यागे तत्स्वरूपाङ्गता भवेत् ।। ११७ ।।

सात्त्विकत्यागयुक्तानां धर्माणामेतदङ्गता ।
नूनं विस्मृतकाकादिवृत्तान्तैरुपवर्णिता ।। ११८ ।।

सकृत्प्रपदनेनैव धर्मान्तरदवीयसा ।
तत्क्षणेऽभिमतं पूर्वे संप्रापुरिति शुश्रुम ।। ११९ ।।

प्रसक्ताङ्गत्वबाधे तु ब्रह्मास्त्रसमतेजसः ।
उपायस्य प्रभावश्च कैङ्कर्यादि च सुस्थिरम् ।। १२० ।।

सङ्कल्पमात्रमेवाङ्गं श्रुतमाचरणं पुनः ।
अनङ्गमाज्ञया प्राप्तं न सङ्कल्पनिबन्धनम् ।। १२१ ।।

आहारग्रहमन्त्रार्थजात्यादिनियमैर्युतः ।
कुर्याल्लक्ष्मीशकैङ्कर्यं शक्त्याऽनन्यप्रयोजनः ।। १२२ ।।

मङ्गल्यसूत्रवस्त्रादीन् संरक्षति यथा वधूः ।
तथा प्रपन्नः शास्त्रीयपतिकैङ्कर्यपद्धतिम् ।। १२३ ।।

यद्वत् मङ्गल्यसूत्रादेः त्यागे संरक्षणेऽपि वा ।
रक्षेन्निरोधैः भोगैर्वा पतिस्तद्वदिहापि नः ।। १२४ ।।

अवज्ञार्थमनर्थाय भक्तजन्मादिचिन्तनम् ।
शास्त्रव्यवस्थामात्रार्थं न तु तद्दुष्यति क्वचित् ।। १२५ ।।

अत एव हि शास्त्रेषु तत्तज्जात्यैव दर्शिताः ।
धर्मव्याधतुलाधारशबरीविदुरादयः ।। १२६ ।।

स्वजात्यनुगुणैर्वैषां वृत्तिरप्यैतिहासिकी ।
विशेषविधिसिद्धं तु तद्बलात् तत्र युज्यते ।। १२७ ।।

देशकालाधिकार्यादिविशेषेषु व्यवस्थिता:।
न धर्मा: प्राप्तिमर्हन्ति देशकालान्तरादिषु ।। १२८ ।।

केचित् तत्तदुपाख्यानतात्पर्यग्रहणाक्षमा: ।
कलिकोलाहलक्रीडां वर्धयन्ति रमापते: ।। १२९ ।।

मातृभि: पितृभिश्चैता: पतिभिर्देवरैस्तथा ।
पूज्या भूषयितव्याश्च बहु कल्याणमीप्सुभि: ।। १३० ।।

जामयो यानि गेहानि शपन्त्यप्रतिपूजिता: ।
तानि कृत्याहतानीव विनश्यन्ति समन्तत: ।। १३१ ।।

एवमादिषु पूजोक्ति: यथौचित्यात् नियम्यते ।
भक्तम्लेच्छादिपूजोक्तिरेवमेव नियम्यताम् ।। १३२ ।।

साक्षाल्लक्ष्मीपतावेव कृतं कैङ्कर्यमञ्जसा ।
सारकल्कविभागेन द्विधा सद्भिरुदीर्यते ।। १३३ ।।

कृतकृत्यस्य कैङ्कर्यं यदनन्यप्रयोजनम् ।
गुर्वादिरक्षणार्थं वा तत् सारं संप्रचक्षते ।। १३४ ।।

डम्भार्थं परपीडार्थं तन्निरोधार्थमेव वा ।
प्रयोजनान्तरार्थं वा कैङ्कर्यं कल्क इष्यते ।। १३५ ।।

अत: शक्यानि सर्वाणि न प्रपत्त्यर्थमाचरेत् ।
अशक्येषु च सामर्थ्यं न तदर्थं समार्जयेत् ।। १३६ ।।

आत्माशक्यवृथायासनिवारणमिहापि वा ।
लज्जापुरस्सरत्यागवादोऽप्यत्र नियम्यताम् ।। १३७ ।।

स्वदुष्करेषु धर्मेषु कुशकाशावलम्बत: ।
आशालेशानुवृत्तिर्वा त्यागोक्त्या विनिवार्यते ।। १३८ ।।

अविशिष्टफलत्वेन विकल्पो यश्च सूत्रितः ।
तन्मुखेनापि वाऽत्रेष्टं ब्रह्मास्त्रन्यायसूचनम् ।। १३९ ।।

अतोऽशक्ताधिकारत्वमाकिञ्चन्यपुरस्क्रिया ।
अनङ्गभावो धर्माणामशक्यारम्भवारणम् ।। १४० ।।

तत्प्रत्याशाप्रशमनं ब्रह्मास्त्रन्यायसूचनम् ।
सर्वधर्मपरित्यागशब्दार्थाः साधुसंमताः ।। १४१ ।।

देवतान्तरधर्मादित्यागोक्तिरविरोधिनी ।
उपासकेऽपि तुल्यत्वादिह सा न विशेषिका ।। १४२ ।।

अवतारस्य सत्यत्वमजहत्स्वस्वभावता ।
शुद्धसत्त्वमयत्वं च स्वेच्छामात्रनिदानता ।। १४३ ।।

धर्मग्लानौ समुदयः साधुसंरक्षणार्थता ।
इति जन्मरहस्यं यो वेत्ति नास्य पुनर्भवः ।। १४४ ।।

स्वतन्त्रस्यापि नैव स्यादाश्रयो दुर्लभस्य तु ।
अस्वतन्त्रात् फलं न स्यात् सुलभादाश्रितादपि ।। १४५ ।।

अस्वतन्त्रे न कैङ्कर्यं सिध्येत् स्वैरप्रसङ्गतः ।
दुर्लभे साध्यमप्येतत् न हृद्यं लोकनीतितः ।। १४६ ।।

प्राप्यस्यैव प्रापकत्वं स्वप्राधान्यनिवारणम् ।
प्रपत्तेर्व्याजमात्रत्वमन्योपायैरनन्वयः ।। १४७ ।।

तदङ्गैरप्यसम्बन्धः सर्वसाध्येष्वभिन्नता ।
इत्थमर्थाः षडाचार्यैरेकशब्दस्य दर्शिताः ।। १४८ ।।

केचित्तु इहैकशब्दार्थं शरण्यैक्यं प्रचक्षते ।
विशिनष्टि तथाऽपि श्रीः गुणविग्रहवत् प्रभुम् ।। १४९ ।।

ईश्वरी सर्वभूतानामियं भगवतः प्रिया ।
संश्रितत्राणदीक्षायां सहधर्मचरी स्मृता ।। १५० ।।

एकं जगदुपादानमित्युक्तेऽपि प्रमाणतः।
यथाऽपेक्षितवैशिष्ट्यं तथाऽत्रापि भविष्यति ।। १५१ ।।

एकोपास्तिविधानेऽपि गुणादीनां यथाऽन्वयः ।
तथैकशरणव्रज्याविधानेऽप्यनुमन्यताम् ।। १५२ ।।

यथा गुणादिवैशिष्ट्ये सिद्धोपायैक्यमक्षतम् ।
एवं पत्नीविशिष्टत्वेऽप्यभीष्टं शास्त्रचक्षुषाम् ।। १५३ ।।

प्रभाप्रभावतोर्यद्वदेकोक्तावितरान्वयः ।
एवमन्यतरोक्तौ स्यात् सहवृत्त्यभिधानतः ।। १५४ ।।

स्मरन्ति चैनां मुनयः संसारार्णवतारिणीम् ।
ऊचतुः स्वयमप्येतत् सात्त्वतादिषु तावुभौ ।। १५५ ।।

उपायोपेयदशयोर्द्वयेऽपि श्रीः समन्विता ।
इष्टा च शेषिणि द्वन्द्वे शेषवृत्तिर्यथोचिता ।। १५६ ।।

अतोऽनन्यपरानेकश्रुतिस्मृत्यनुसारतः ।
पत्नीविशिष्ट एवैकः प्रपत्तव्य इहोदितः ।। १५७ ।।

अन्यविश्वाससिद्ध्यर्थं भक्त्युपायविधिं वदन् ।
सर्वशास्त्रेष्वविश्वासमाधत्ते मुखभेदतः ।। १५८ ।।

मद्योपहतपात्रस्थतीर्थदृष्टान्तवर्णनम् ।
अहङ्कारान्वये तु स्यात् प्रपत्तावपि भक्तिवत् ।। १५९ ।।

उपभुक्तौषधन्यायादुत्तरापथ्यमर्दनम् ।
अनन्यपरनिर्बाधश्रुतिस्मृतिशतैर्हतम् ।। १६० ।।

विवेकिनां प्रपन्नानां धीपूर्वागस्यनुद्यमः।
मध्यानामनुतापादिः शिक्षा कठिनचेतसाम् ।। १६१ ।।

प्रीतिमेव समुद्दिश्य स्वतन्त्राज्ञानुपालने ।
निग्रहानुदयोऽप्यस्य नान्तरीयक एव वा ।। १६२ ।।

ब्रह्मवित्पापवर्गाणामनन्तानां महीयसाम् ।
तद्द्वेषिसंक्रमं जानन् त्रस्येत् तदपराधतः ।। १६३ ।।

सापराधेषु संसर्गेऽप्यपराधान् वहत्यसौ ।
वोढुमीश्वरकृत्यानि तद्विरोधादभीप्सति ।। १६४ ।।

बन्धुनाशादय: पूर्वं बहव: शोकहेतव: ।
तत्तत्समुचितै: सम्यगुपदेशैरपोदिता: ।। १६५ ।।

सुदुष्करत्वाद्धर्माणामपारत्वाद्विरोधिनाम् ।
सिद्ध: फलविलम्बाच्च शोकोऽद्य विनिवार्यते ।। १६६ ।।

प्रायश्चित्तविशेषेषु सर्वस्वारादिकेषु च ।
नात्महिंसनदोषोऽस्ति तथाऽऽर्तशरणागतौ ।। १६७ ।।

दृप्तस्य तु यथाशास्त्रं चिरं जीवितुमिच्छत: ।
प्राणरक्षणशास्त्रार्थलङ्घनं त्वपराधनम् ।। १६८ ।।

एकं सर्वप्रदं धर्मं श्रिया जुष्टं समाश्रितै: ।
अपेतशोकैराचार्यैरयं पन्था: प्रदर्शित: ।। १६९ ।।

ஆசார்ய க்ருத்யாதிகாரம்

प्रत्यग्वस्तु विलक्षणं प्रकृतितस्त्राता पति: तत्पर:
तस्मिन्नात्मभरार्पणं हिततमं तच्छेषवृत्ति: फलम् ।
इत्थं तत्त्वहिते पुमर्थ इति नस्त्रेधा विभक्तं धनं
दायत्वेन दयाधना: स्वयमदुर्दत्तात्मनां देशिका: ।। १७० ।।

சிஷ்யக்ருத்யாதிகாரம்

साक्षान्मुक्तेरुपायान् यो विद्याभेदानुपादिशत् ।
कथ्यते मोक्षशास्त्रेषु स तु श्रेष्ठतमो गुरु: ।। १७१ ।।

आचार्यवत्तया मोक्षमामनन्ति स्मरन्ति च ।
इहामुत्र च तत्पादौ शरणं देशिका विदु: ।। १७२ ।।

श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नम: ।।

।। श्रीः ।।

श्रीरङ्गनाथदिव्यमणिपादुकाभ्यां नमः ।।

श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः ।।

श्रीमन्निगमान्तमहादेशिकैः विरचिताः

।। श्रीरहस्यत्रयसाराधिकार संग्रहश्लोक कारिकागाथाः ।।

आत्रेय - **वरदाचार्यैः** कृतेन

।। कारिकादर्पणाख्येन व्याख्यानेन सहिताः ।।

॥ श्रीः॥

श्रीमते लक्ष्मीहयवदनपरब्रह्मणे नमः ॥

तरङ्गमुखनन्दिनी–हेमाब्जनायिकासमेत–श्रीदेवनाथपरब्रह्मणे नमः ॥

श्रीमते वकुळभूषणाय नमः ॥

श्रीमते भगवद्रामानुजाय नमः ॥

श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः ॥

॥ श्रीमद्रहस्यत्रयसारकारिकादर्पणम् ॥

श्रीमान् वेङ्कटनाथार्यः कवितार्किककेसरी ।
वेदान्ताचार्यवर्यो मे सन्निधत्तां सदा हृदि ॥

गुरुभ्यस्तद्गुरुभ्यश्च नमोवाकमधीमहे ।
वृणीमहे च तत्राद्यौ दम्पती जगतां पती ॥ १ ॥

प्रणौमि प्रणवस्यार्थौ दम्पती जगतां पती ।
नाभीपङ्कजनीडस्थवेधःकीरगिरोत्सुकौ ॥ २ ॥

वन्देऽहं निगमान्तार्यचरणाम्भोरुहद्वयम् ।
यद्रेणवो नृणां मुक्तिनिर्माणपरमाणवः ॥ ३ ॥

विगाहे निगमान्तार्यविष्णुपादसमुद्भवाम् ।
रहस्यत्रयसाराख्यां त्रिस्रोतसमकल्मषाम् ॥ ४ ॥

आत्रेयं वरदाचार्यमस्मदग्रजमाश्रये ।
तत्सुतं श्रीनिवासार्यं तारकं मादृशामपि ॥ ५ ॥

आत्रेयं सुन्दराचार्यमस्मदग्रजमाश्रये ।
सर्वज्ञस्सम्प्रदायं यो बालिशं मामशिक्षयत् ॥ ६ ॥

आत्रेयश्रीनिवासार्यसुतोऽहं वरदः कविः ।
रहस्यत्रयसारस्य व्याकुर्वे कारिकाः क्रमात् ।। ७ ।।

जगति निगमचूडाचार्यवाचां रहस्यं
निधिमिव जननान्धो निर्भयस्साहसिक्यात् ।
प्रकटयितुमसाद्ध्ये सम्प्रवृत्तोऽस्मि यद्वा
प्रतिभुव इव तन्मे देशिका दर्शयन्ति ।। ८ ।।

तत्र भगवान् श्रीवेदान्ताचार्यः निखिलजगदुज्जीवनाय रहस्यत्रयसाराख्यं मोक्षशास्त्रं प्रणिनाय । तत्र चासौ प्रथममावश्यकतया गुरुपरम्पराभगवत्तो ज्ञेयां प्रकाश्यानादिकालं संसरतो जीवस्य कदाचिदीश्वरसौहार्दयादृच्छिकसुकृतादिप्रणाड्या देशिककरुणाकटाक्षविषयत्वेन भगवत्प्राप्त्युपायान्वयसंभवः इत्युपोद्घातमारभ्य गुरूपसदनानन्तरमपि बहुषु वेदितव्यप्रमाणेषु सत्स्वपि सारतमांशबोधाय प्रवृत्तिर्युक्तेति प्रतिपाद्य, श्रीरामानुजदर्शनेऽस्मिन् प्रतितन्त्रसिद्धान्तसिद्धान् कांश्चिदसाधारणार्थान् समर्थ्य, मुमुक्षूणामवश्यज्ञेयमर्थपञ्चकमभिधाय चिदचिदीश्वरस्वरूपाणि विशदीकर्तुं तत्त्वत्रयाधिकारं प्राक्रमत ।

तत्त्वत्रयचिन्तनाधिकारः ।।

(अव) तत्र तावज्जीवस्वरूपनिरूपणानन्तरं अचितो लक्षणं ज्ञानानाश्रयत्वमित्युक्त्वा, प्रकृतिः, कालः, शुद्धसत्त्वश्चेति तस्य त्रैविध्यम् अभिधाय, शुद्धसत्त्वस्य प्रकृतिकालवत् अजडत्वमभ्युपेत्य तत्स्वयंप्रकाशत्वस्य प्रमाण-सिद्धत्वादित्युदीर्य, तत्स्वयंप्रकाशत्वे तत्संसारिणामपि अधुना प्रकाशेतेत्या-शङ्कायां सर्वेषामात्मनां स्वस्वरूपं धर्मभूतज्ञानञ्च स्वयंप्रकाशत्वेऽपि स्वाश्रयस्यैव भासते, अन्येषां तु ज्ञानान्तरवेद्यं यथा भवति तथा शुद्धसत्त्वमपि नित्यमुक्तेभ्यः प्रकाशते, न संसारिभ्य इति समाधाय, तस्य ज्ञानान्तरवेद्यत्वेऽपि सर्वज्ञ-भगवद्ज्ञानवेद्यात्मस्वरूपधर्मभूतज्ञानवदेव स्वयंप्रकाशत्वमक्षतमित्युपपाद्य, तथाऽप्येकमेव शुद्धसत्त्वं जीवस्य संसारदशायां न प्रकाशते । मुक्तिदशायां प्रकाशत

इति विरुद्धं, एकं प्रत्येव कालभेदेन स्वप्रकाशत्वास्वप्रकाशत्वविरोधात्, किञ्च स्वप्रकाशत्वस्य कादाचित्कत्वे तस्यौपाधिकत्वमेव स्यात्, नतु स्वाभाविकत्वं तस्य, इति शङ्काद्वयमपि धर्मभूतज्ञानप्रतिबन्द्या परिहरन्, कारिकारूपेण निबद्ध्य दर्शयति -

(तत्त्व-)

धियः स्वयंप्रकाशत्वं मुक्तौ स्वाभाविकं यथा ।

बद्धे कदाचित् संरुद्धं तथाऽत्रापि नियम्यते ।। १ ।। इति ।।

अस्यार्थः- धियः, धर्मभूतज्ञानस्य, स्वयं प्रकाशत्वं बद्धे, जीवे, कदाचित् संरुद्धं= कदाचित् विषयप्रकाशनदशायां,कर्मणा प्रतिबद्धं, मुक्तौ= मुक्तिदशायां कदाचिदप्यसंरुद्धमित्यद्ध्याहृत्य योज्यं, इदमुपलक्षणं मुक्तौ वा संसारे वा विषयप्रकाशवेळायां सर्वस्यामप्यसंरुद्धमिति यावत् । अतः स्वाभाविकं यथा भवति, तथा= तेन प्रकारेणात्रापि= शुद्धसत्त्वद्रव्येऽपि स्वयंप्रकाशत्वं नियम्यते= व्यवस्थाप्यते, प्रतिबन्धककर्मापगमदशायां स्वयंप्रकाशत्वं, अन्यदा संरुद्धमिति व्यवस्थाप्यते, स्वयंप्रकाशत्वम् अस्वयंप्रकाशत्वञ्च यद्यप्येकत्र न संभवति, तथाऽपि धिय इवास्यापि स्वयंप्रकाशत्वमेव, किन्तु प्रतिबन्धकवशात् कदाचिदसत्कल्पं वर्तते, तस्मान्मणेरौज्ज्वल्यवद्वह्नेः दग्धृत्ववच्च स्वाभाविकमिति भावः । एतेन कादाचित्कत्वादस्वाभाविकम् इति शङ्का,एकं प्रत्येव कालभेदेनापि स्वयंप्रकाशत्व-तदभावसमर्थनं चानुपपन्नमिति शङ्का च निरस्ता । नहि मणिवह्न्योरौज्ज्वल्य-दग्धृत्वे प्रतिबन्धककादाचित्कत्वमात्रेणास्वाभाविकेन वा कालभेदेनानौज्ज्वल्या-दग्धृत्वसमानाधिकरणे इति ।। १ ।।

(अव) एवं चिदचितोर्निरूपणानन्तरमीश्वरस्वरूपमपि परव्यूहवि-भवान्तर्याम्यर्चारूपेण पञ्चधा निरूप्य, तत्त्वत्रयमिदमवश्यं मन्दाधिकारिणामपि ज्ञातव्यमेव । अत्यन्तोपयुक्तत्वात् । नहि यावन्तश्शास्त्रार्थाः तावतामपि ज्ञानेन भाव्यं, नाप्युपयुक्तांशमपि परित्यज्य तूष्णीमवस्थातव्यं, किन्तूपयुक्तांशमवश्यं ज्ञातव्यमेवेत्याह-

उपयुक्तेषु वैशद्यं त्रिवर्गनिरपेक्षता ।
करणत्रयसारूप्यमिति सौख्यरसायनम् ।। २ ।। इति ।।

अस्यार्थः- उपयुक्तेषु = स्वाभिमतपुमर्थोपयुक्तेषु वस्तुषु; वैशद्यं; बुद्धिवैशद्यं, सन्देहाद्यपगमेन निर्मलज्ञानमिति यावत्। ननु? धर्मार्थकामानामभ्यर्हितत्वात् तदुपयुक्तशास्त्रार्थानामपि ज्ञानमावश्यकमेवेत्यत आह त्रिवर्गनिरपेक्षतेति । त्रिवर्गाः = धर्मार्थकामाः तदर्थं मया यतितव्यम् इत्यपेक्षाराहित्यं, अतिक्लेश(हेय) रूपत्वादस्थिरफलत्वाच्च, किन्तु मोक्षापेक्षैव युक्ता, तदुपयुक्ता एव शास्त्रार्थाः यावद् बुद्धिबलं ज्ञातव्याः । ननु मनसि मोक्षातिरिक्तपुरुषार्थकामनाविरहेऽपि प्रयोजनान्तरपरलौकिकपुरुषानुसरणाय वा ख्यात्यर्थं वा सर्वेऽपि शास्त्रार्थाः ज्ञातव्या इत्यत आह-करणत्रयसारूप्यमिति । मनोवाक्कायानामैकरूप्यम्; मनसि यदेव वर्तते तदेव वाचा तदेव कर्मणाऽप्यनुष्ठेयं, नतु डांभिकवदन्यथान्यथा भवितव्यमिति भावः । इत्युक्तत्रयं सौख्यरसायनं,सौख्यहेतुभूतं रसायनं, शर्करादिसंयोगेन विरचितमास्वाद्यवस्तु यथाऽऽत्मप्रीतय एव कल्पते तथैवेति भावः ।। २ ।।

अधिकारिविभागाधिकारः ।।

(अव) एवं चिदचिदीश्वरेषु निरूपितेषु कस्स ईश्वर इत्यपेक्षायां ब्रह्म-शिवादीनां जीवत्वकर्मवश्यत्वादिनाऽनीश्वरत्वं विष्णोरेवेश्वरत्वम् अभिधाय, तदनु जीवस्य सांसारिकसङ्गेषु दोषपर्यालोचनया संजातसंसारजिहासस्य मुमुक्षुत्वं भवतीत्युक्त्वा तस्य च मुमुक्षोः भक्तिप्रपत्त्यन्यतरोपायानुष्ठानेन भाव्यमित्युपदिश्य तदनन्तराधिकारे सचाधिकारी द्विविधःसद्वारकप्रपत्तिनिष्ठोऽद्वारकप्रपत्तिनिष्ठश्चेति द्वैविध्यं प्रदर्शितम् । कथमिदम् उपपद्यते । भक्तोऽपि सद्वारकप्रपत्तिनिष्ठ इति भक्तस्य प्रपन्नत्वाभावात् इत्यत आह-

(अधि–)

स्वतन्त्राङ्गप्रपत्तिभ्यां प्रपन्नावत्र तावुभौ ।
फलसाधनभक्तिभ्यां भक्तावपि च दर्शितौ ।। ३ ।। इति ।।

अस्यार्थः- प्रपत्तिर्द्वेधा; स्वतन्त्रप्रपत्तिरङ्गप्रपत्तिश्चेति। भक्तिश्च द्विविधा; फलभूता साधनभूता चेति। तत्र स्वतन्त्रत्वं भक्तिमद्वारीकृत्य स्वयमेवाङ्गिभूतत्वं, तथा च प्रपन्नस्य स्वतन्त्रप्रपत्तिनिष्ठत्वात् भक्तस्य चाङ्गप्रपत्तिनिष्ठतया उभावपि प्रपन्नावेव प्रपन्नस्य फलभक्तिरन्यस्य साधनभक्तिरिति उभौ च भक्तावपि दर्शितौ। प्रमाणवचनैरिति शेषः ।। ३ ।।

उपायविभागाधिकारः ।।

(अव) अथोपायविभागं वक्तुमुपासनप्रपत्तिसाधारणसामान्यलक्षणं सर्वविद्यासाधारणसत्यत्वज्ञानत्वादिस्वरूपनिरूपकगुणैस्तत्तद्विद्याप्रतिनियततया तत्र तत्राम्नातैर्वसि(शि)ष्ठत्वप्रतिष्ठात्वसंयद्वामत्वादिविशेषगुणैश्च विशिष्टब्रह्मविशेष्यक्ज्ञानविकासविशेष्यत्वं सर्वविद्यासाधारण्येन, उपेयलक्षणं तु - समस्तकल्याणगुणविभूत्यादिविशिष्टब्रह्मविषयानुभवविशेषत्वमित्यभिहितम् । तत्र शङ्का, 'यथाक्रतुरस्मिन् लोके पुरुषो भवति तथेतः प्रेत्य भवती' ति न्यायात् यथोपासनमेव शास्त्रे प्राप्तिः प्रसिद्धा, अतस्तत्तद्विद्याप्रतिनियतगुणमात्रविशिष्टब्रह्मानुभव एव उपेयशब्दार्थः ; नतु सकलकल्याणगुणविभूत्यादिविशिष्टतदनुभव इत्यत्राह-

उपासितगुणादेर्या प्राप्तावप्यबहिष्क्रिया ।
सा तत्क्रतुनयग्राह्या नाकारान्तरवर्जनम् ।। ४ ।। इति ।।

अस्यार्थः-उपासितस्य; उपासने विशेषणतया विषयस्य, गुणादेः, आदिशब्देन पर्यङ्कादिस्थानपरिग्रहः, तस्य प्राप्तावपि या अबहिष्क्रिया प्राप्यब्रह्मानुभवेऽपि विशेषणतया क्रोडीकार इत्यर्थः । सा= अबहिष्क्रिया तत्क्रतुनयग्राह्या तत्क्रतुनयः, यथोपासनन्यायः, तेन ग्राह्या= तस्य विषयः । तत्क्रतुनयस्य उपासितगुणाद्यवर्जनमेव फलं, नत्वाकारान्तरस्य निरूपितस्वरूपविशेषणस्य सौशील्यादेर्वर्जनम्, अन्यथाऽनुपासितगुणानामननुभवे मुक्तौ सर्वगुणविशिष्टस्य ब्रह्मणः प्राप्यतया सर्वासूपासनासु सर्वगुणविशिष्टमुपास्यमित्युपासननिरूपणभेदः क्वापि न स्यादित्यतो नोक्तचोद्यावकाशः ।। ४ ।।

साङ्गप्रपदनाधिकारः ।।

(अव) अथ भक्तिप्रपत्तिस्वरूपप्रकारभेदमिति प्रतिपाद्य तदनन्तरं प्रपत्तियोग्यतामभिधाय, तदनु प्रपत्तेः परिकरान् आनुकूल्यसङ्कल्पादीन् निरूप्य, तदनु साङ्गप्रपदनस्य स्वरूपं आत्मस्वरूपम् आत्मसमर्पणफलसमर्पणविशिष्टं रक्षाभर-समर्पणमेवेत्युपदिश्य नेदं भरसमर्पणमितरविद्यासाधारणम् इत्याह-

(साङ्ग-)

मुमुक्षुमात्रसामान्यं स्वरूपादिसमर्पणम् ।
अकिञ्चने भरन्यासस्त्वधिकोऽङ्गितया स्थितः ।। ५ ।। इति ।।

अस्यार्थः- स्वरूपसमर्पणं, आदिशब्दविवक्षितं फलसमर्पणञ्च मुमुक्षुमात्र-सामान्यं, सर्वमुमुक्षुसाधारणम् । अकिञ्चने= भक्त्यनधिकारिणि, 'आत्मात्मीय-भरन्यासो ह्यात्मनिक्षेप उच्यते' इत्यङ्गितया= प्रधानतया स्थितः=विहितः, भरन्यासः= आत्मरक्षाभरन्यासः, अधिकः=इतरविद्यापेक्षया अधिकः, इतरविद्यासु स्वरूपफलयोस्समर्पणमेव, प्रपत्तौ तु तदुभयविशिष्टं भरसमर्पणमिति निष्कर्षः ।। ५ ।।

(अव) ''मुमुक्षुमात्रसामान्यं स्वरूपादिसमर्पण''मित्यस्य व्यावर्त्यं दर्शयन् मुमुक्षुप्रपत्तिष्वपि भरन्यासानुवृत्तिश्च दर्शयति-

(साङ्ग-)

अत्र रक्षाभरन्यासः समः सर्वफलार्थिनाम् ।
स्वरूपफलनिक्षेपस्त्वधिको मोक्षकाङ्क्षिणाम् ।। ६ ।। इति ।।

अस्यार्थः - अत्र= प्रपत्तौ, रक्षाभरन्यासः, सर्वफलार्थिनाम्, समः; सर्वेषां अकिञ्चनाधिकारिणां प्रपत्तिमन्तरेणोपायान्तराशक्यत्वात् प्रपत्तेश्च भरन्यासात्म-कत्वादिति भावः ।। ६ ।।

(अव)अथ '' तेन संरक्ष्यमाणस्य फले स्वाम्यवियुक्तता । केशवार्पणपर्यन्ता ह्यात्मनिक्षेप उच्यते'' इत्यात्मनिक्षेपलक्षणं निक्षेपरक्षायामुदाहृत्य ''तेन संरक्ष्यमाणस्य तदेकशेषभूतस्य= स्वरक्षणनैर्भर्य-तत्फल-स्वाम्यवियुक्तादिरूपो

निक्षेपः'' इति वचनार्थमपि सूचयित्वा ''इदं चात्र समर्पणतत्त्वम्'' इति तत्रोक्तमेवाङ्गिस्वरूपमत्राप्याह ।।

(साङ्ग–)

स्वनिर्भरत्वपर्यन्तरक्षकैकार्थ्यभावनम् ।

त्यक्तरक्षाफलस्वाम्यं रक्ष्यस्यात्मसमर्पणम् ।। ७ ।। इति ।।

अस्यार्थः - रक्ष्यस्य= तदेकशेषस्य आत्मभरार्पणं नाम त्यक्तरक्षाफलस्वाम्यं स्वनिर्भरत्वपर्यन्तरक्षकैकार्थ्यभावनम् इत्यन्वयः । रक्षायाःफलं-रक्षाफलं= नित्यकैङ्कर्यरूपं, तत्र च स्वाम्यं= इदं फलं ममेत्यभिमानरूपं, त्यक्तं रक्षाफलं स्वाम्यं यस्मिन्निति बहुव्रीहिः । तादृशं यत्स्वनिर्भरत्वपर्यन्तरक्षकैकार्थ्यभावनम् , स्वनिर्भरत्वं नाम स्वस्य रक्षायां भरो नास्तीत्यद्ध्यवसायः, तत्पर्यन्तं तच्छिरस्कञ्च तद्रक्षकैकार्थ्यभावनम् । आत्मस्वरूपतद्रक्षणभर-रक्षणफलेषु रक्षकस्य भगवत एवार्थत्वभावनम्= तच्छेषत्वभावनं, ''अहं मद्रक्षणभरो मद्रक्षणफलं तथा । न मम श्रीपतेरेवेत्यात्मानं निक्षिपेद् बुधः ।।'' इति न्यासदशके प्रयोगः सूचितः, तत्र प्रयोगवाक्ये यथा स्वरूपादित्रिकस्य स्वस्मिन् सम्बन्धत्यागे सति श्रीपत्येकार्थभावनं प्रतीयते, तथाऽत्र रक्षणवाक्येऽपि त्रिकस्य स्वसम्बन्धत्यागः परस्वत्वापादनञ्च क्रियते, निर्भरत्वपदेन भरे स्वाम्यत्यागः, त्यक्तरक्षाफल-स्वाम्यमिति फले स्वाम्यत्यागश्च दर्शितः, स्वरूपे स्वाम्यत्यागस्त्वार्थः, प्रमाणवाक्येऽपि शाब्दतया आर्थतया च त्यागत्रयं समर्पणत्रयञ्च भाव्यम् ।।

प्रसङ्गात् साङ्गप्रपदनस्वरूपं लिख्यते-स्वामिन्! इतः प्रभृत्यानुकूल्येन वर्तिष्ये, प्रातिकूल्यान्निवृत्तोऽस्मि, ''अहमस्म्यपराधानामालयोऽकिञ्चनो ऽगतिः, अतीव कृपणोऽहं'' त्वमेव रक्षिष्यसीति विश्वसिमि, 'त्वं मे गोपायिता भव' इति पञ्चाङ्गसहितमिदमात्मस्वरूपं तवैव आत्मरक्षाभरं त्वयि न्यस्यामि, त्वमेवोपायान्तरस्थाने तिष्ठन् तत्कार्यं साधय, इतःपश्चादस्मद्यतननिरपेक्षो भवानेव रक्षतु, ततस्तदंशे निर्भरोऽहमस्मि, रक्षाफलस्वाम्यमपि शेषिणस्तवैव, न मम; अस्मिन् साङ्गप्रपदने मम कर्तृत्वमपि न, इदं प्रपदनमपि भगवद्वशीकरणमात्रं,

फलं प्रत्यव्यवहितो पायोऽपि-नेत्यद्ध्यवसायकरणं गुरुपरम्परानुसन्धानपूर्वकं आचार्योच्चारणानूच्चरितद्वयादिकरण मन्त्रविशिष्टं साङ्गप्रपदनम् ।। ७ ।।

(अव) अत्र चानुकूल्यप्रवृत्ति- प्रातिकूल्यनिवृत्तिसङ्कल्पयोः प्रपत्तिकाले सकृत्कर्तव्यत्वेऽपि तत ऊर्ध्वं यावज्जीवं तयोरनुवृत्तिरुपायफलभूतेत्युक्तम् ।। ननु तयोः प्रपत्तिफलत्वं नोपपद्यते, तदप्रार्थनेऽपि क्वचित् संभवदर्शनादित्यत्र यथाऽकृत्यकरणादेः प्रारब्धदुष्कृतफलत्वेन पश्चादपि तत्संभवः, तथा प्रारब्धसुकृतवशादपि क्वचित् तयोस्सिद्धिरित्याह-

(साङ्ग–)

प्रवृत्तिरनुकूलेषु निवृत्तिश्चान्यतः फलम् ।
प्रारब्धसुकृताच्च स्यात् संकल्पे च प्रपत्तितः ।। ८ ।। इति ।।

अस्यार्थः- फलं= फलभूता कैङ्कर्यभूता अनुकूलेषु प्रवृत्तिः, अन्यतः= प्रतिकूलेभ्यः निवृत्तिश्च प्रारब्धसुकृताच्च स्यात्, पुनःअस्मात्-संकल्पे= निरपाय-कैङ्कर्यमेव मे भूयादिति प्रपत्त्यनुष्ठानदशायां संकल्पे सति= प्रार्थने सति प्रपत्तित एव अन्यथा प्रारब्धसुकृतात् स्यादिति विवेकः ।। ८ ।।

पुरुषार्थकाष्ठाधिकारः ।।

(अव) एवं कृतसाङ्गप्रपदनस्य कृतकृत्यतया मोक्षार्थप्रवृत्त्यादिविरामं स्वनिष्ठाभिज्ञानं उत्तरकृत्यानि चोक्त्वा, फलरूपकैङ्कर्यमपि भागवतकैङ्कर्यपर्यन्तं कार्यम् इति पुरुषार्थकाष्ठां प्रत्यवीवदत् । तत्र भागवतानां न मिथश्शेषित्वं येन तत्कैङ्कर्यस्य कार्यतेत्याशङ्कां मनसि निधाय, तेषामपि शेषित्वं भगवच्छेषित्वकाष्ठाभूतं भगवानेव स्वतन्त्रस्वामित्वात् स्वबहुमतिपात्रेषु भक्तेषु भक्तान् शेषतया विनियुङ्क्ते, न केवलं भगवत्प्रीत्यतिशयप्रयुक्तमेव भागवतानां शेषित्वं, किन्तु 'गुणैर्दास्यमुपागतः' इति गुणकृतदास्यप्रतिसंबन्धिशेषित्वं चास्तीति प्रतिपादितम्; अतो यथा भगवतो भागवतान् प्रत्यद्वारकं शेषित्वं, एवं भागवतमुखेन भागवतान् प्रति सद्वारकमपि शेषित्वमस्तीत्याह-

नित्यं श्रिया समेतस्य भक्तैरात्मवतस्सदा ।
सह सद्वारकं च स्याच्छेषित्वं परमात्मनः ।। ९ ।। इति ।।

अस्यार्थः- नित्यं श्रिया= रमया, समेतस्य= अविनाभूतस्य भक्तैः सदा आत्मवतः= 'ज्ञानी त्वात्मैव मे मतम्' इति तैरन्तरात्मवतः, परमात्मनः= भगवतः शेषित्वं सह, अद्वारकशेषित्वेन सह, सद्वारकञ्च स्यात्, यथा-देवदत्तस्य गृहमिदमित्यत्र तत्पत्न्यास्तदात्मजानाञ्च शेषित्वमवर्जनीयम्, एवमजस्राविनाभावादत्यन्त-प्रीतिविषयलक्ष्मीमुखेनैव स्वात्मतया लक्ष्म्यपेक्षयाऽप्यत्यन्तप्रीति-विषयभक्तजनमुखेनापि शेषित्वं प्रणाड्याऽपि भगवतस्सिद्ध्यतीति भावः ।। ९ ।।

शास्त्रीयनियमनाधिकारः ।।

(अव) शास्त्रीयनियमने -एवं भगवत्कैङ्कर्यं भागवतकैङ्कर्य-पर्यन्तमित्युक्तम्, तदपि शास्त्रीयनियमेनैव कर्तव्यं, अन्यथा भगवदप्रीतिरेव स्यात्। तद्धि कैङ्कर्यं द्विविधं, आज्ञानुज्ञारूपेण । उभयत्र नियमावश्यंभाव इति प्रतिपादयति द्वाभ्याम् ।।

आज्ञानुज्ञाविभागेन द्विधा शास्त्रीयपद्धतिः ।
निग्रहानुदयायाऽऽद्या परा तत्तत्फलाप्तये ।। १० ।।
अनुज्ञया प्रवृत्तेऽपि क्रमकोपादिसम्भवे ।
आज्ञातिक्रमदोषः स्यान्नियमोऽतो दुरत्ययः ।। ११ ।। इति ।।

अनयोरर्थः - शास्त्रीयपद्धतिः, शास्त्रीयस्य कैङ्कर्यस्य पद्धतिः=मार्गः, प्रवृत्तिरिति यावत् , आज्ञानुज्ञाविभागेन आज्ञाकैङ्कर्यम्, अनुज्ञाकैङ्कर्यञ्चेति द्विरूपम्। आद्या=आज्ञाकैङ्कर्यरूपा शास्त्रीयपद्धतिः । परा=अनुज्ञाकैङ्कर्यरूपा तत्तदनुज्ञाकैङ्कर्यप्रकरणाम्नातभगवन्मुखोल्लासमात्रफलका । अनुज्ञया प्रवृत्तेऽपि कैङ्कर्ये क्रमकोपादिसम्भवे- क्रमस्य कोपः=क्रमकोपः, अतिलङ्घनः=आदिशब्देन देशकालवस्तुस्वभावाद्यतिलङ्घनानि विवक्षितानि, तत्सम्भवे=तेषां प्रसक्तौ आज्ञातिक्रमदोषस्स्यात्, आज्ञातिलङ्घने यो दोषः स दोष अत्रापि स्यात् । अतो नियमः=शास्त्रीयनियमः, दुरत्ययः=दुर्लङ्घ्यः । मालाकरणादौ हि क्रमनियमः-

एतदनन्तरमेतत्कर्तव्यमिति । मालाकरणादिकं हि अशुचिदेशे न कर्तव्यमिति देशनियमः, प्रातरेव पुष्पार्जनं कर्तव्यमिति कालनियमः, दु(धु)त्तूरादिना न कर्तव्यमिति वस्तुनियमः, अस्नातेन न कर्तव्यमित्यवस्थानियमः इत्यादिशास्त्रीयनियमो दुरत्ययः । यद्यप्यनुज्ञाकैङ्कर्यं न प्रत्यवायपरीहारार्थं, तथापि भगवच्छास्त्रवराहपुराणादिविहितस्य साङ्गस्यानुज्ञाकैङ्कर्यस्य क्रमादिसहित-स्यैवोपदेशात् तादृशक्रमातिलङ्घनमपि अतिलङ्घनपर्यवसन्नम् शास्त्रीयत्वाविशेषात् इति भावः ।। ११ ।।

(अव) ननु भगवद्भक्त्या भगवन्मुखोल्लासाय क्रियमाणं कर्म कैङ्कर्य-पदवाच्यं,अतोऽनुज्ञाकैङ्कर्यं फलान्तरं विना भगवन्मुखोल्लासैकप्रयोजनकतया क्रियते, अतस्तत्र भक्तिरेव प्रयोजिका, न त्वाज्ञा । नित्यादिकं तु प्रत्यवाय-परिहारार्थमनुष्ठीयमानमाज्ञामात्रप्रयुक्तमाज्ञाकैङ्कर्यं, तत्राज्ञा विनियोजिका, न भक्तिः, यदा चाज्ञाकैङ्कर्यं भगवन्मुखोल्लासाय भक्त्याऽनुष्ठीयते प्रत्यवायपरिहारश्चार्थदिव सिद्ध्यतीति तदा तस्य द्विरूपता स्यादित्यत्राह-

(शास्त्री–)

प्रत्यवायपरीहारे फलान्तरसमन्विते ।
तत्र संवलितं प्राहुरधिकारं विचक्षणाः ।। १२ ।। इति ।।

अस्यार्थः-तत्र=नित्यनैमित्तिके, प्रत्यवायपरीहारे, फलान्तरसमन्विते, फलान्तरं =प्रत्यवायपरिहारातिरिक्तं, तेन समन्विते भक्त्याज्ञारूपविनियोजिकयोः पृथक्त्वेऽपि शब्दान्तराभ्यासादिकर्मभेदप्रयोजकप्रमाणविरहात् वाचकशब्दैक्यात् कर्तृकालाद्यभेदाच्च कर्मैक्ये सिद्धे जीवनस्वर्गाद्यधिकारभेदविशिष्टज्योतिष्टो-मादाविव, ''सर्वथापि तत एव उभयलिङ्गात्'' इति नयेन उभयार्थमनुष्ठीयते, तत्राधिकारं संवलितं विचक्षणाः आहुः, सकृदनुष्ठितादेव तस्मात् फलद्वयसिद्धेः अधिकारद्वयस्य संवलितत्वमिति न कर्मभेद इति ।। १२ ।।

(अव) एवं संवलिताधिकारत्वादेव न द्विरनुष्ठानं कामार्थमनुष्ठितादेव नित्यसिद्धेः न तन्नित्यात् काम्यसिद्धिरित्यभिप्रायेणाह-

(शास्त्री-)

नित्यकाम्यस्वरूपैक्ये विनियोगपृथक्त्वतः।

फलार्थं क्रियमाणेऽपि नित्यं भवति तन्त्रतः।। १३ ।। इति।।

अस्यार्थः-नित्यकाम्यस्वरूपैक्ये प्रागुक्तरीत्या प्रमाणसिद्धे, सतीति शेषः। विनियोगपृथक्त्वतः= प्रत्यवायपरीहारार्थं फलार्थमिति च विनियोगपृथक्त्वेन, फलार्थं= काम्यफलार्थं क्रियमाणेऽपि सन्ध्यावन्दनादौ नित्यं तन्त्रतो भवति एकस्मादेव प्रयोगात् प्रत्यवायपरीहारोऽपि भवतीत्यर्थः, न च फलार्थमेकानुष्ठानं नित्यार्थमन्यदनुष्ठानमिति फलद्वयार्थं द्विरनुष्ठानं, "एकस्य तूभयत्वे संयोगपृथक्त्व" न्यायेन 'दध्नेन्द्रियकामस्य जुहुयात्' इति फलार्थदद्ध्नैव नित्याग्निहोत्रवत् काम्यप्रयोगादेव नित्यसिद्धिः। नतु नित्यात् काम्यसिद्धिः। मुमुक्षोःफलान्तरकामना-विरहेण काम्यत्वमेव तं प्रति न संभवतीति न ततः काम्यफलसिद्धिः। नचैवं प्रत्यवायानुत्पत्तिकामनाविरहे काम्यादपि न नित्यसिद्धिरिति वाच्यम्, नित्यानुष्ठानाभावस्य प्रत्यवायहेतुत्वेन तदभावरूपनित्यानुष्ठानतः नान्तरीयकतया इच्छाविरहेऽपि तत्सिद्धिरिति भावः।। १३ ।।

(अव) ननु आज्ञाकैङ्कर्यवदनुज्ञाकैङ्कर्यस्यापि कैङ्कर्यत्वाविशेषादकरणे प्रत्यवायः स्यात् शास्त्रीयत्वाविशेषादित्यत्राह-

(शास्त्री-)

अनुज्ञामात्रसिद्धेषु कैङ्कर्येषु विचक्षणैः।

अकृतौ तत्फलालाभो नतु दोष इतीरितः।। १४ ।। इति ।।

अस्यार्थः-अनुज्ञामात्रसिद्धेषु = मालाकरणादिषु कैङ्कर्येषु विषये, अकृतौ तत्फलालाभ एव, नतु दोषः= प्रत्यवायःइति विचक्षणैः= शास्त्रविचक्षणैः ईरितः।। १४ ।।

अपराधपरिहाराधिकारः।।

(अव)एवं प्रपन्नस्य शास्त्रीयनियममुक्त्वा तस्य धीपूर्वोत्तराघप्रवृत्तिरेव न घटते, यद्यपि पूर्वदुष्कृतात् घटते, 'अपायसंप्लवे सद्यः प्रायश्चित्तं समाचरेत्। प्रायश्चित्तिरियं साऽत्र यत्पुनश्शरणं व्रजेत्।।'इति पुनश्शरणागतिरेव

प्रायश्चित्तिरित्युक्तं, ''न खलु भागवता यमविषयं गच्छन्ति'' इति श्रवणात् बुद्धिपूर्वोत्तराघप्रवृत्तावपि बाधकं नास्तीति प्रायश्चित्तं किमर्थम्? इत्याशङ्कायां, यद्यपि यमविषयगमनं नास्ति, भगवन्निग्रहो जायत एव, 'खञ्जा भवन्ति, काणा भवन्ति, अविधेयपुत्रा भवन्ति', इति निग्रहफलश्रवणात् निग्रहानुदयाय प्रायश्चित्तिरभिमतेत्यभिहितं; एवं तर्हि कृतोपायस्यापि भगवन्निग्रहविषयपुनस्सं-सारित्वापत्तिरित्याह-

(अप-) **न प्राग्वद् बुद्धिपूर्वाघे न चात्यन्तमनुग्रहः ।**
लघुर्दण्डः प्रपन्नस्य राजपुत्रापराधवत् ।। १५ ।। इति ।।

अस्यार्थः- बुद्धिपूर्वाघे सति प्रायश्चित्ताकरणेऽपि न प्राग्वत्= अकृतोपायत्वावस्थायां धीपूर्वापराधे भवतो यथा नरकपातपर्यन्तनिग्रहोदयः न तथेत्यर्थः । न चात्यन्तमनुग्रहः, धीपूर्वाघरहितेषु कृतोपायेषु भगवतो यथा प्रसन्नता तथा नेत्यर्थः, किन्तर्हि भवतीत्याह-लघुरित्यादि । प्रपन्नस्य लघुर्दण्डः 'काणा भवन्ति' इत्यादिरूपः, न गुरुः राजपुत्रापराधवत् । राजपुत्रापराधे, सप्तम्यर्थे वतिः, यथा राजपुत्रेण धीपूर्वमेव द्रोहे कृतेऽपि न वधपर्यन्तो दण्डः, नापि प्राग्वत् बहुमानः । किन्तु भोगन्यूनताकरणम् । एवं प्रकृतेऽपीत्यर्थः । तस्मात् प्रपन्नस्य न पुनस्संसारित्व-प्रसक्तिरिति स्थितम् ।। १५ ।।

(अव) अथ भगवन्निग्रहफलस्य लघुदण्डादेरपि प्रसक्त्यभावाय यथा बुद्धिपूर्वापराधा न प्रसज्जेयुस्तथा तन्मूलोन्मूलनाय यतितव्यम्, तन्मूलश्च अविवेकः, शरीरात्मविवेकाभावे हि अचिद्धर्माणां स्थूलत्वकृशत्वजडत्वनाशित्वादीनां परमशेषिधर्मभूतस्वतन्त्रत्वस्वामित्व स्वनिष्ठत्वादीनां चात्मन्यारोपः ततश्च पशुपुत्रादौ ममताबुद्धिः । ततोऽर्थकामाग्रहविशिष्टत्वात् कामक्रोधलोभादिभिः परिभवः, ततः परहिंसादिकमित्यर्थकामापचारविजृम्भणं शाखानुशाखमिति तन्मूलभूताविवेक-निवर्तनाय विवेकादिः सम्पादनीयः; तत एव तेषां न पुनः प्ररोह इत्याह-

(अप-) **अविवेकप्रभुत्वादेर्निदानस्य निवर्तनात् ।**
अर्थकामापचाराणामयत्नोन्मूलनं भवेत् ।। १६ ।। इति ।।

अस्यार्थः- तत्त्वत्रयविवेकेनेत्यध्याहार्यम् । अविवेकस्य= विवेकाभावस्य मोहस्य तन्मूलकप्रभुत्वादेस्स्वतन्त्रत्वानन्याधारत्व -अनन्यार्थत्वादेः, आदिशब्देन प्रकृतिधर्माणां जडत्वनाशित्वादीनां च, निदानस्य= आदिकारणस्य निवर्तनात् । शिष्टं स्पष्टम् , अतोऽवश्यं विवेकिना भवितव्यम्; तत्रापि भागवतापचारादतीव भेतव्यं, "एवं मुक्तिफलानियमः" इत्यादौ कृतोपायोऽपि राजदारापराधसदृशभागवतापचारलेशादेव भ्रश्येदित्युपपाद्य, भागवतापचारलेशे कृते सति झटिति तत्क्षणक्षापणेन शुद्ध्येदित्यभिधाय, तथाच धीपूर्वोत्तराघे पुनःप्रपदनमेव प्रायश्चित्तम् इति ।। १६ ।।

(अव) ननु कथमिदं "निरवधिषु कृतेषु चागस्स्वहो मतिरनुशयिनी यदि स्यात् ततः वरद हि दयसे न संशेमहे निरनुशयधियो हता है वयम्, क्षाम्यस्यहो तदभिसन्धिविराममात्रात् ।" इतिच अनुतापाभिसन्धिविरामादीनामपि प्रायश्चित्तत्वाभिधानेन पुनः प्रपदनमेव निष्कृतिरिति घटत इत्याह-

(अप-)

अनुतापादुपरमात् प्रायश्चित्तोन्मुखत्वतः ।
तत्पूरणाच्चापराधास्सर्वे नश्यन्ति पादशः ।। १७ ।। इति ।।

अस्यार्थः- अनुतापात्; जानन्नप्यहं लोभादिना कथमिदमकरवं, मौख्यदिवं कृतं, भगवन्निग्रहस्य महतःपात्रमासं, शिष्टगर्हा चासीदित्यादिरूपात्, उपरमात् । एवंविधेषु दुष्कृत्येषु न कदाचिदुद्योगो मया कार्य इत्यभिसन्धिविरामात्, प्रायश्चित्तोन्मुखत्वतः, प्रायश्चित्तमद्यैव मया कार्यम् इति तदभिसन्धिविधानात् । तत्पूरणात्= प्रायश्चित्तस्य निर्वर्तनाच्च, सर्वे = बुद्धिपूर्वा अबुद्धिपूर्वाः गुरवो लघवश्चापराधाः, पादशः, नश्यन्ति, प्रथमद्वितीयांशक्रमेण निरवशेषं नश्यन्तीत्यर्थः ।। १७ ।।

(अव) ननु एवमेव प्रपदनं पापानां गुरूणां लघूनां सर्वेषामपि निष्कृतिर्हि भवति, तथा सति गुरुणि गुरुप्रायश्चित्तं, लघुनि लघ्विति स्मृतिर्विरुद्ध्यते । किञ्च-सर्वेषामेकमेवेति चेत् प्रायश्चित्तं- तदा लघुनाऽनेनैव सर्वेषां निवृत्तिसंभवे किम् तत्प्रतिपदोक्तप्रायश्चित्तसहस्रविधानेनेत्यत आह-

(अप-) पूर्वस्मिन् वा परस्मिन् वा कल्पे निर्विण्णचेतसाम्।
निवर्त्यतारतम्येऽपि प्रपत्तिर्न विशिष्यते।। १८ ।।

एवमेव लघूनां वा गुरूणामपि वाऽऽगसाम्।
सकृत्प्रपत्तिरेवैका सद्यः प्रशमकारणम्।। १९ ।। इति।।

अनयोरर्थः- अत्रैकं वाक्यं श्लोकद्वयं । आद्यश्लोके दृष्टान्तप्रदर्शनम् । द्वितीये दार्ष्टान्तकथनम् । पूर्वस्मिन् कल्पे; ब्रह्मकल्पे परस्मिन् वा ब्रह्मणः कल्पे निर्विण्णचेतसां, संसार इति शेषः। अकिञ्चनानां निवर्त्यतारतम्येऽपि=निवर्त्यानां= पापानां तारतम्येऽपि= संख्याया न्यूनाधिकत्वेऽपि प्रपत्तिः, पूर्वकल्पप्रपत्त्यपेक्षया, न विशिष्यते, सा यथैका सती बहूनां निवर्तिका तथोत्तरकल्पेऽपि प्रपत्तिरेकाऽस्ति निवर्तिकेति न विशिष्यते । पूर्वकल्पेऽनुष्ठिता प्रपत्तिःपरकल्पानुष्ठितप्रपत्त्यपेक्षया स्वल्पपापनिवर्तिका, अपरकल्पप्रपत्तिस्तुपूर्वप्रपत्त्यपेक्षया भूयिष्ठपापनिवर्तिकेति निवर्त्यतारतम्येऽपि एकरूपतया सा निवर्तकेति संप्रतिपन्नम्, एवमेव तद्वदेव गुरूणां लघूनां वा आगसां= अपराधानां, एका= भक्त्यादिसहायानपेक्षा असकृद्धत्तिवद् आवृत्तिरहिता, प्रपत्त्यन्तरानपेक्षेति भावः । प्रपत्तिरेव= पुनःक्रियमाणा प्रायश्चित्त-प्रपत्तिरेव प्रतिपदोक्तसहभावव्यावृत्त्यर्थमेवकारः, सद्यः=प्रयोगानन्तरक्षण एव, न कालान्तरे, प्रशमकारणम्= निश्शेषविनाशहेतुः । अतः प्रपत्तिः स्वमाहात्म्यादेव गुरुलघुसाधारण्येन धीपूर्वोत्तराघम् अखिलमपि निवर्तयतीति भावः । अत्र विश्वासाद्य-भाववद् अधिकारिविशेषविषयं प्रायश्चित्तान्तरविधानमित्यपि स्थितम् ।। १९ ।।

अथ परिपूर्णब्रह्मानुभवाधिकारः।।

(अव) परिपूर्णब्रह्मानुभवः एवमपराधपरिहारं प्रतिपाद्य प्रपन्नस्य वासयोग्यं स्थानविशेषमप्यभिधाय शरीरवियोगसमये प्रपन्नस्य जीवस्य निर्याणप्रकारमुदी-र्यार्चिरादिकां गतिमपि सविस्तरमभिधाय परमपदे परिपूर्णब्रह्मानुभवरूपपरमपुरुषा-र्थप्राप्तिमपि कथयित्वा, ''लोकेषु विष्णोर्निवसन्ति केचित् समीपमृच्छन्ति च केचिदन्ये। अन्ये तु रूपं सदृशं भजन्ते सायुज्यमन्ये स तु मोक्ष उक्तः'' 'मोक्षं सालोक्यसारूप्यं प्रार्थये न कदाचन । इच्छाम्यहं महाबाहो सायुज्यं तव सुव्रत'

इत्यादिसालोक्य-सारूप्य-सामीप्य सायुज्यशब्दानां श्रवणात् तत्र पूर्वेषां त्रयाणां न मोक्षत्वं, किन्तु सायुज्यमेव मोक्षः, सायुज्यं नाम-सयुजोर्भावः, सयुक्त्वं च एकस्मिन् भोग्यवस्तुनि भोक्तृत्वेन यत्र द्वयोरन्वयः तत्र उभौ सयुजौ, सयुजोर्भावः, सायुज्यं, सप्रकारब्रह्मरूपभोग्यवस्तुनि ब्रह्म च मुक्तश्च भोक्तारौ इति तावुभौ सयुजावित्यभिहितम् । एवं तर्हि 'एतासामेव देवतानां सायुज्यं सार्ष्टितां समानलोकतामाप्नोति' इति श्रुतौ सायुज्य-सार्ष्टिताशब्दौ सह प्रयुक्तौ तन्न संभवति । सायुज्यसार्ष्टिताशब्दयोरेकार्थत्वात्, अर्ष्टिर्हि अशनं= भोग इति समानभोगत्वार्थकत्वादुभयोः इत्यत्राह -

(परि-)

सायुज्यमुभयोरत्र भोक्तव्यस्याविशिष्टता ।
सार्ष्टिता तत्र भोगस्य तारतम्यविहीनता ।। २० ।। इति ।।

अस्यार्थः - अत्र= परमपदे, उभयोः= मुक्तब्रह्मणोः भोक्तव्यस्य= परिपूर्णब्रह्मरूपभोग्यस्य अविशिष्टता; अवैषम्यं; तत्र सार्ष्टिता; तत्र भोगस्य तारतम्यविहीनता, आनुकूल्यांशे वैषम्यलेशविहीनत्वं, यथा लोके भोक्तव्यक्षीरादेः अविशेषेऽपि कस्यचिदानुकूल्यातिशयात् प्रीतिरूपं सुखमस्ति, अन्यस्य मन्दानुकूल्यादल्पप्रीतिरूपमिति वैषम्यं दृष्टम्, तथा न प्रकृते, ब्रह्ममुक्तयोरानुकूल्यांशे विशेषाभावादिति भावः । तथा च सायुज्यादन्यदेव सार्ष्टित्वमित्यपुनरुक्तिरिति स्थितम् ।। २० ।।

* * *

अथ स्थिरीकरणभागे सिद्धोपायशोधनाधिकारः ।।

(अव) अथ स्थिरीकरणभागे सिद्धोपायस्वरूपविचारस्तावदुपक्रान्तः, तत्र सर्वेश्वरस्सर्वरक्षकः स्वयमेव रक्षिष्यतीति तूष्णीमयत्नेन स्थितिरस्माकं युक्ता । न तदर्थमस्माभिर्व्यापारि(रयि)तव्यम् । स्तनन्धयो यथा नात्मसमर्पणं स्वयं करोति तथाऽसौ स्वयत्नविरहितस्तिष्ठतु, 'ये नाथवन्तो हि भवन्ति लोके ते नात्मकर्माणि समारभन्ते। तेषां हि कार्येषु भवन्ति नाथाः' इत्यादिषु नाथवतां निर्व्यापारत्वं स्वामिनामेव रक्षणार्थं व्यापार इत्यपि दृष्टमिति वदतां केषाञ्चिदभियुक्तानां वचनमन्यपरं, तथाहि - प्रपत्तिविधायकशास्त्रं दृष्ट्वा न्यस्तरक्षाभरस्य पश्चात्

स्वरक्षणार्थव्यापारे नान्वयः पूर्वमपि स्वरक्षणार्थव्यापारोऽपि भगवदिच्छाप्रवर्तितया-दृच्छिकसुकृतादिद्वारकतया भगवदधीनः, नत्विह स्वयमेव स्वरक्षणार्थस्वव्यापारं कृतवानिति युक्तं स्थातुमिति तत्परं तद्वचनमित्याह-

(सिद्धो-)

यदर्थं तु कृतो न्यासस्तदर्थं न पुनः क्रिया ।
पूर्वमप्यपराधीनप्रवृत्तावस्य नान्वयः ।। २१ ।। इति ।।

अस्यार्थः- यदर्थं = आत्मरक्षार्थं, न्यासः = भरन्यासः कृतः, तदर्थं= स्वरक्षणार्थं, न पुनः क्रिया=व्यापारः कर्तव्यः, भरन्यसनात् पूर्वमप्यपराधीनप्रवृत्तौ, स्वेच्छाधीनस्वरक्षार्थस्वाधीनप्रवृत्तौ, अस्य=मुमुक्षोः नान्वयः । भरन्यासाद् ऊर्ध्वं तावत् निर्यत्नेन स्थातव्यमेव; ततः पूर्वं तु यद्यपि स्वरक्षणार्थं भरन्यासादावी-श्वराधीनप्रवृत्तिरस्ति, तथाऽप्यपराधीनप्रवृत्तावनन्वयात् न मम कुत्रापि कर्तृत्वान्वय इत्यनुसन्धानमेव युक्तमिति अभियुक्तानां हृदयम् । अन्यथा तेषां सर्वमुक्तिप्रसङ्गः प्रपत्तिशास्त्रादिवैयाकुली च स्यात् । 'ये नाथवन्तः' इत्यादिवचनस्याप्यन्यथैवार्थ इति योज्यम् ।। २१ ।।

(अव) ननु? 'मामेकं शरणं व्रज'इत्येकपदस्वारस्यात् सिद्धोपायस्य उपायान्तरनैरपेक्ष्यं स्पष्टम् । तत्प्रपत्त्यनुष्ठाने विरुद्ध्यते । भगवदेकोपायत्त्वानु-सन्धानमेव हि मुमुक्षोरावश्यकम् । मुमुक्षुश्च प्रपत्तौ प्रवर्तमानस्तदुपायत्वं बुद्ध्यत एवेति तद्विरोधः, किञ्चासावात्मनि कर्तृत्वमनुसन्दधानः कथमीश्वर एव कर्ता नाहमित्यद्ध्यवस्येत्, अतः स्वकर्तृत्वानन्वय इत्यनुसन्धानमेव युक्तमिति पूर्वोक्तमप्यनुपपन्नमित्याह-

(सिद्धो-)

स्वामी स्वशेषं स्ववशं स्वभरत्वेन निर्भरम् ।
स्वदत्तस्वधिया स्वार्थं स्वस्मिन् न्यस्यति मां स्वयम् ।। २२ ।। इति ।।

अस्यार्थः- स्वामी; शेषी, स्वशेषं स्ववशं मां= स्वपरतन्त्रं मां, स्वदत्त स्वधिया = स्वदत्तया स्वकीयया धिया, स्वार्थं= स्वप्रयोजनाय, स्वस्मिन् =

आत्मनि स्वयं ; स्वयत्नेनैव, स्वभरत्वेन निर्भरं यथा भवति तथा न्यस्यति, मम यथा निर्भरत्वं भवति तथा स्वभरत्वेन न्यस्यति । भरशब्दोऽयं रक्षाभरार्थः, स्वभरत्वेन स्वीकारात् निर्भरं मां न्यस्यतीति वा योजना। स्वामी स्वशेषमिति स्वरूपसमर्पणं, स्वभरत्वेन निर्भरमिति रक्षाभरस्य, स्वार्थमिति फलस्य, आहत्य त्र्यंशसमर्पणं विवक्षितम् । स्वार्थमित्यनेन फलसङ्गत्यागः, स्वयं स्वस्मिन् न्यस्यतीति कर्तृत्वत्यागः, निर्भरमित्यनेन रक्षाभरांशे स्वस्यानन्वय उक्तः, स्ववशमिति स्वस्मिन् स्वस्य स्वातन्त्र्यविरहः, भवद्दत्ता बुद्धिरपि न मदीया,किन्तु-तस्यैवेति तत्र ममतात्यागः । स्वधियेति। सा च धीर्मयैवार्जितेति दुरभिमानव्यावृत्तये स्वदत्तेति एवमनुसन्दधान । एव भरन्यासमाचरतीति न किञ्चिदप्यवद्यम्।। २२ ।।

(अव) एवं नारायणशब्दार्थगुणसम्बन्धमूलकसिद्धोपायविषयक-चोद्यनिरासानन्तरं तत्रैव द्वये श्रीमच्छब्दप्रतिपाद्यश्रीविशेषणत्वविषयचोद्यमपि गुणविशेषणत्वप्रतिबन्दिमुखेन परिहरिष्यन् गुणानां लक्ष्म्याश्च प्रपित्सूनां रक्षोपयोगं दर्शयन् प्रथमश्लोके गुणानां विशेषणत्वं प्रतिपादयति-

(सिद्धो–)

भरस्वीकाररहितं रक्षासङ्कल्पवर्जितम् ।
गुणादिकमिहेष्टं हि शरण्यस्य विशेषणम् ।। २३ ।। इति ।।

अस्यार्थः- भरस्वीकाररहितं रक्षासङ्कल्पवर्जितम् ज्ञानशक्तिकरुणा, क्षमा, सौशील्य-वात्सल्यादिगुणजातं, आदिशब्देन विग्रहवत्त्वञ्च, न्यासविद्योपयोगितया तत्तत्प्रमाणसिद्धम् शरण्यस्य= भगवतः विशेषणमिष्टं हि । अयमाशयः- ज्ञानं तावत् भगवतः स्वाश्रितानां दोषगुणाद्यवधारणे उपयुज्यते, शक्तिः तद्दोषनिवर्तकत्वे, करुणा निरुपाधिपरदुःखप्रहापणे, क्षमा अपराधसहने, सौशील्यं परत्वबुद्ध्याऽ-नुपसर्पणीयत्वबुद्धिनिरासे, वात्सल्यं स्वदोषानुसन्धानेन स्वस्य रक्षानर्हत्वशङ्कानिरासे, स्वामित्वं स्वपदार्थस्यावश्यरक्ष्यत्वाध्यवसाये, एवमन्येऽपि गुणास्तत्तदुपकार - मुखेनोपयुक्ताः । एवं विग्रहेऽपि। तथाच तत्तदुपयोगानुसारेण गुणादेरिष्टं हि विशेषणत्वं, अचेतनत्वात्तु रक्षाभरस्वीकाररक्षाभरसङ्कल्पौ न स्त इति।। २३ ।।

(अव) अथ लक्ष्म्या भरस्वीकाररक्षासङ्कल्पौ गुणाद्यपेक्षया अधिकौ उपयोगविशेषौ स्त इति तस्याः विशेषणत्वे का विप्रतिपत्तिरित्याशयादाह-
(सिद्धो-)

ऐकरस्यजुषोश्शेषिदंपत्योस्सर्वकर्मसु ।
विशेषणविशेष्यत्वं श्रुतं कस्मान्न रोचते ।। २४ ।। इति ।।

अस्यार्थः- सर्वकर्मसु ;सृष्टिस्थितिसंहारादिलीलासु,मोक्षोपायविद्या - वेद्यत्वसर्वफलप्रदानादिषु च । ऐकरस्यजुषोः- एको रसः= प्रीतिर्ययोस्तौ एकरसौ, तयोर्भावः ऐकरस्यं, तज्जुषोः तत्सेवेत इति,तज्जुषोः भक्तानुग्रहेऽपि ऐकमत्यं प्राप्तयोः। एतेन देव्या उपयोगविशेषः मोक्षप्रदाने भगवदनुमन्तृत्व-भरस्वीकर्तृत्वरक्षासङ्कल्पादिरूपो दर्शितः । श्रुतं च - द्वये श्रीमच्छब्दे मतुप्प्रत्यय-श्रुत्याऽवगतं विशेषेणविशेष्यत्वं भगवतो विशेष्यत्वमस्याश्च विशेषणत्वं, यथा सपत्नीक एव विष्णुशर्मा यजते, ददाति, जुहोतीत्युक्ते पत्न्यास्तत्सहकारित्वेनो-पयोगेन विशेषणत्वं तद्वदिति भावः। कस्मान्न रोचते; कस्माद्धेतोः? तत्किं प्रमाणाभावात्, उत "मामेकम् " इत्युक्तोपायैक्ये विरोधात्, आहोस्वित् उपयोगविरहात् , नाद्यः-'सा नो लोकममृतं ददातु' 'श्रियं वसानाऽमृतत्त्वमायन्' 'यामालम्ब्य सुखेनेमं दुस्तरं त्रिगुणोदधिम् । निस्तरन्त्यचिरेणैव व्यक्तं ध्यानपरायणाः' 'अकळङ्कामृताधारा ज्योतिष्मत्यमृतावहा । आत्मविद्या च देवि त्वं विमुक्तिफलदायिनी' 'भोगदा मुक्तिदायिनी', इत्यादिप्रमाणान्तरदर्शनात् । न द्वितीयः-गुणानां विशेषणत्वाभावप्रसङ्गात् । न तृतीयः- उपयोगस्य प्रागेव दर्शितत्वादिति भावः।। २४ ।।

(अव) तथापि चेतनस्य विशेषणत्वं न क्वापि वेदान्तविद्यासु प्रसिद्धम्, अतः कथमस्या विशेषणत्ववाचो युक्तिरित्यत्राह-
(सिद्धो-)

प्रतर्दनादिविद्यासु वेद्येऽपि परमात्मनि ।
अचेतनवदिच्छामश्चेतनं च विशेषणम् ।। २५ ।। इति ।।

अस्यार्थः- 'यं त्वं मनुष्याय हिततमं मन्यसे' इति पृच्छन्तं प्रतर्दनं प्रति, 'तं मामायुरमृतमित्युपास्स्व' इति इन्द्रेण स्वशरीरकपरमात्मोपासनं हि विहितं, तादृशप्रतर्दनादिविद्यासु परमात्मनि विशेष्यतया वेद्येऽपि अचेतनवत्= प्राणवत्, अन्तरादित्यविद्यादौ आदित्यमण्डलादिस्थानमचेतनमपि यथा विशेषणं एवं चेतनमपीन्द्रादिकं विशेषणमिच्छामः, तद्वच्छ्रियोऽपि विशेषणत्वे किं बाधकमिति भावः ।। २५ ।।

(अव) उक्तमर्थमुपसंहरन् प्रपत्तिविद्यावेद्यत्वे देव्याः करणमन्त्र - प्रतिपाद्यत्वमपि हेतूकरोति -

(सिद्धो-)

इत्थं प्रपत्तिविद्यायां तत्तन्मन्त्रानुसारतः।

विभुः पत्न्या गुणाद्यैश्च विशिष्टो विषयोऽत्र नः ।। २६ ।। इति ।।

अस्यार्थः- इत्थं= उक्तप्रकारेण, न्यायोपबृंहणवचनैः अत्र= प्रपत्तिविद्यायां तत्तन्मन्त्रानुसारतः, 'ओमित्यात्मानं युञ्जीत' इति करणमन्त्रतया विनियुक्त-प्रणवेऽपि उकारो लक्ष्मीवाचक इति उभयोरात्महविस्संप्रदानत्व -प्रकाशनमूल-मन्त्रेऽपि प्रणवार्थान्वयस्य तुल्यत्वात् द्वये च कण्ठोक्तत्वात् ''श्रीमन्नारायण-'' इत्यादौ श्रीमत्त्वश्रुतेः, एवमन्यत्रापि दृष्टव्यम् । विभुः= सर्वेश्वरः पत्न्या= गुणाद्यैश्च विशिष्ट एव नः= अस्माकं प्रपन्नानां विषयः= प्रपत्तिविद्या वेद्यः । एवं श्रीमन्नारायणः सिद्धोपायः, न तु गुणविग्रहलक्ष्मीपृथक्कृत इति स्थितम् ।। २६ ।।

(अव) ननु? किं तावत् सिद्धोपायत्वं? फलसिद्धेः प्राक्काले सिद्धत्वे सति उपायत्वं चेत् - भक्तिप्रपत्त्योरपीदं तुल्यमित्यत आह-

(सिद्धो-)

समस्तपुरुषार्थानां साधकस्य दयानिधेः।

श्रीमतःपूर्वसिद्धत्वात् सिद्धोपायमिमं विदुः।। २७ ।। इति।।

अस्यार्थः- समस्तपुरुषार्थानां= धर्मार्थकाममोक्षाणां साधकस्य । एतेनोपायत्व-प्रयोजकं सामर्थ्यमस्तीत्युक्तं भवति । कार्यसाधनसमर्थत्वमपि निष्करुणत्वे व्यर्थमित्यत

आह - दयानिधेरिति । दयोत्तंभकपुरुषकारविरहे पुनस्सदोष इत्यत आह- श्रीमत इति, पुरुषाकारत्वेन उपायकोट्यन्वितत्वेन च श्रीवैशिष्ट्यं मतुपा विवक्षितमिति भावः । पूर्वसिद्धत्वात्, पुरुषकृतेः पूर्वमेव सिद्धत्वात्, इमं; श्रीविशिष्टं दयादिगुण-विशिष्टं च भगवन्तं सिद्धोपायं विदुः ।। २७ ।।

(अव) भक्तिप्रपत्त्यादीनां पूर्वसिद्धत्वाभावात् पुरुषकृतिसाद्ध्यत्वेन साद्ध्योपायशब्दवाच्यत्वमिति वदन् साद्ध्योपायप्रयोजनमप्याह-

(सिद्धो-)

भक्तिप्रपत्तिप्रमुखं तद्वशीकारकारणम् ।

तत्तत्फलार्थिसाद्ध्यत्वात् साद्ध्योपायं विदुर्बुधाः ।। २८ ।। इति ।।

भक्तिप्रपत्तिप्रमुखं इत्यत्र प्रमुखशब्देन कर्मयोग ग्रहणमिति श्रीसारदीपिकायां व्याख्यातम् ।

अस्यार्थः - भक्तिप्रपत्तिप्रमुखं,प्रमुखशब्देन उपासनं प्रपत्तिभेदाः विवक्षिताः, तद्वशीकारकारणं; तस्य= भगवतःवशीकारे कारणं, तत्तत्फलार्थिसाद्ध्यत्वात्= तत्तत्फलार्थिपुरुषकृतिसाद्ध्यत्वात्, साद्ध्योपायं बुधाः विदुः, भगवद्वशीकरणप्रणाड्या फलसाधनत्वाद् उपायत्वं, तत्तदधिकारिकृतिसाद्ध्यत्वात् साद्ध्यत्वमिति भावः ।। २८ ।।

(अव) ननु? भक्त्यादीनां तद्वशीकारकारणत्वेऽपि भक्तिप्रपत्तिवशीकृतस्य ईश्वरस्य लीलाप्रवाहः केन निरोद्धुं शक्यते, कथं वा सत्यसङ्कल्पस्य स्वतन्त्रस्य सङ्कल्पाः संसार एवैतान् भ्रामयेयमितिरूपाः भक्त्यादिना निवर्तनीया इति शङ्काद्वयं श्लोकद्वयेन परिहरति-

(सिद्धो-)

साद्ध्योपायोत्तरङ्गेण सिद्धोपायस्य शेषिणः ।

लीलाप्रवाहः कारुण्यप्रवाहेण निरुद्ध्यते ।। २९ ।।

तेनैव सर्वे लीयन्ते सिकतासेतुबन्धवत् ।

स्वतन्त्रस्यापि सङ्कल्पाः स्वकैङ्कर्यनिरोधकाः ।। ३० ।। इति ।।

अनयोरर्थः- सिद्धोपायस्य= शेषिणः लीलाप्रवाहः साध्योपायोत्तरङ्गेण; भक्तिप्रपत्त्यादिसाध्योपायानुष्ठानतः उत्तरङ्गेण, लीलाप्रवाहाभिभावकशक्तिरेव तरङ्गशब्देन विवक्षिता, उद्गतः तरङ्गः यस्य सः, प्रपत्त्याद्यनुष्ठानाद् उद्भूतशक्तिकेनेत्यर्थः । कारुण्यप्रवाहेण निरुद्ध्यते । यथा समुद्रस्य चन्द्रोदयानन्तरं उत्तरङ्गस्य नदीप्रवाहनिरोधकत्वं तथेति भावः तेनैव= कारुण्यप्रवाहेणैव, स्वकैङ्कर्यनिरोधकाः= मोक्षप्रतिबन्धकाः सर्वे स्वतन्त्रस्य सङ्कल्पा अपि पूर्वं लीलाप्रवाहो नश्यतीत्युक्तं, तेन समुच्चयोऽपिशब्दार्थः। स्वतन्त्रस्यापीति विरोधसूचको वा। स्वातन्त्र्ये सत्यपि स्वातन्त्र्यं करुणाप्रवाहेण दूरीकृतं सिकतासेतुबन्धवल्लीयते, यथा महाप्रवाहेण सैकतास्सेतवो नश्यन्ति तथेति भावः ।। ३० ।।

(अव) ननु? भगवानुपाय इत्युक्तं, स च भक्तिप्रपत्त्यादिविरहेण न फलाय कल्पते, सर्वमुक्तिप्रसङ्गात्, तथाच साध्योपायावश्यकत्वेनान्वयव्यतिरेकाभ्यां साध्योपाय एव प्रधानोपायः, कृतं सामान्यकारणस्य भगवतः प्रधानोपायत्वाश्रयणेन; तत्राह-

(सिद्धो-)

प्रसादनस्योपायत्वे शास्त्रीयेऽपि फलं प्रति ।
कर्तृत्वाव्यवधानाद्यैस्सिद्धोपायप्रधानता ।। ३१ ।। इति ।।

अस्यार्थः- प्रसादनस्य= प्रसादजनकस्य भक्त्यादेः, फलं प्रति = मोक्षादिकं प्रति उपायत्वे = हेतुत्वे, शास्त्रीयेऽपि= शास्त्रविहितेऽपि । शास्त्रं हि यागादीनां क्षणिकानामपि व्यापारवत्तया कालान्तरभाविफलजनकत्वबोधकं, तथेहापीति भावः। कर्तृत्वाव्यवधानाद्यैः सिद्धोपायप्रधानता, इच्छापूर्वककृत्याश्रयत्वरूपकर्तृत्वाश्रयत्वात् प्रसन्नस्य भगवतः प्रति अव्यवधानेन साधकत्वाच्च, स्वसङ्कल्पाधीनसाद्ध्योपायत्वाच्च सिद्धोपायस्यैव प्रधानता युक्तेति यावत् ।। ३१ ।।

(अव) ननु? स्वतन्त्रप्रपत्तिनिष्ठानां भगवदेकनिष्ठत्वं विशेषत उच्यते, तद्व्यर्थं, सिद्धसाध्योपायनिष्ठत्वस्यैव युक्तत्वादित्यत आह-

(सिद्धो–)

स्वतन्त्रन्यासनिष्ठानां सिद्धोपाये विभौ स्थितिः ।

क्षणात् (पश्चात्)स्वयत्नविरतिव्यक्त्यै प्रोक्ता विशेषतः ।। ३२ ।। इति ।।

अस्यार्थः- स्वतन्त्रन्यासनिष्ठानां, भक्त्यङ्गतया विहितप्रपत्तिः अङ्गप्रपत्तिः, तन्निष्ठानां भक्तानां व्यावृत्तये-स्वतन्त्रपदं, भक्तानां हि उपायान्तरस्थाने भगवन्निवेशनाभावात् शक्तत्वाच्च प्रपन्नानामिव न भगवदेकोपायत्ववरणेन स्वयत्नविरतिरिति भावः। सिद्धोपाये विभौ; शेषिणि स्थितिः= पर्यवसानं, तदेकनिष्ठत्वमिति यावत्, क्षणात् स्वयत्नविरतिव्यक्त्यै; प्रपत्त्यनुष्ठानक्षणादूर्द्ध्वं सद्य एव स्वयत्नाद्विरतिः, स्वव्यापारनिवृत्तिः तद्व्यक्त्यै तत्ख्यापनाय, विशेषतः= असाधारण्येन, प्रोक्ता, पूर्वाचार्यैरिति शेषः । अयं भावः- प्रपद्यमानेन सिद्धोपाये हि भरन्यासः कर्तव्यः, पश्चात्तु तेन निर्भरेण भवितव्यम्। निर्भरत्वं नाम तदर्थं स्वस्य पुनःपुनः व्यापारानन्वयः, तत्सिद्धये भगवदेकनिष्ठत्वमाचार्यैः प्रादर्शि । अन्यथा भक्तवत् स्वव्यापारेऽपि पुनःपुनः प्रवर्तत इति भावः ।। ३२ ।।

(अव) ननु? एवं भगवदाराधनगुरुशुश्रूषादिव्यापारेभ्योऽपि कुतो न विरमेदित्यत्राह-

(सिद्धो–)

अतो यदर्थं स्वभरस्सिद्धोपाये निवेशितः ।

तदर्थं शान्तयत्नोऽसौ सिद्धोपायं प्रतीक्षते ।। ३३ ।। इति ।।

अस्यार्थः- अतः= सिद्धोपायैकनिष्ठत्वाभिधानात् यदर्थं= मोक्षार्थं , स्वभरः=स्वरक्षाभरः,सिद्धोपाये= भगवति निवेशितः, तदर्थं=मोक्षार्थं शान्तयत्नः= त्यक्तस्वप्रयत्नः, असौ = मुमुक्षुः सिद्धोपायं प्रतीक्षते; तद्रक्षणावसरप्रतीक्षणमात्रं कुर्वन् वर्तते, न त्वाज्ञानुज्ञाकैङ्कर्यानुकूलप्रयत्नपराङ्मुखोऽपि भवेदिति भावः।।३३।।

(अव) ननु ? भगवतः मोक्षं प्रत्यसाधारणोपायत्वमस्तीति चेत् तदा सिद्धोपायत्वं वाच्यं, ततस्तदेकनिष्ठता च; तदेव कुतः? क्वचित् तद्धेतुत्वश्रवणं कालादिसाधारण्येन सामान्यकारणत्वपरमित्यत्राह-

(सिद्धो-)

प्रपत्तेर्लक्षणे मन्त्रे विधौ वाक्यान्तरेषु च ।

भाष्यादौ सम्प्रदाये चोपायत्वं ब्रह्मणि स्थितम् ।। ३४ ।।

अस्यार्थः - प्रपत्तेर्लक्षणे 'अनन्यसाध्ये स्वाभीष्टे महाविश्वासपूर्वकम्। तदेकोपायतायाच्ञा प्रपत्तिश्शरणागतिः' इत्यादिप्रपत्तिलक्षणवाक्ये । प्रपत्तेर्मन्त्रे; द्वये, 'उपाये गृहरक्षित्रोश्शब्दश्शरणमित्ययम् । वर्तते, साम्प्रतं त्वेष उपायार्थैकवाचकः ।।' इति व्युत्पादितशरणशब्दोपश्लेषात् भगवच्चरणयोरुपायत्वप्रतिपादकत्वं द्वयस्येति भावः । प्रपत्तेर्विधौ; 'मामेकं शरणं व्रज'इति विधायकवाक्ये । वाक्यान्तरेषु 'ग्रसेत् संहारसमये जगच्च बदराण्डवत् । लीलया यस्तु भगवान् तं गच्छ शरणं हरिम् ।।' इत्याप्तोपदेशवाक्ये, 'राघवं शरणं गतः' इत्यादिषु वा । भाष्यादौ 'उपपत्तेश्च' इति सूत्रभाष्ये प्राप्यस्य परमपुरुषस्य स्वप्राप्तये स्वस्यैवोपायत्वोपपत्तेः ''नायमात्मा प्रवचनेन लभ्यः, न मेधया, न बहुना श्रुतेन । यमेवैष वृणुते तेन लभ्यः तस्यैष आत्मा विवृणुते तनूं स्वाम् इत्याद्यनन्योपायत्वश्रवणात्'' । आदिशब्देन 'त्वत्पादारविन्दयुगलं शरणमहं प्रपद्ये' इत्यनुष्ठानप्रकाशकगद्यादावित्यर्थः । सम्प्रदाये च; அகலகில்லேன் इत्यादिद्रविडब्रह्मसंहितामूलिकाभिः ''उपायोपेयत्वे तदिह तव तत्त्वं न तु गुणौ'' इत्याद्याचार्यश्रीसूक्तिभिर्विशदीकृतसंप्रदायपारम्पर्ये च, ब्रह्मणि= श्रीमन्नारायणे; उपायत्वं= प्रधानोपायत्वं, स्थितं= पर्यवसन्नम् ।। ३४ ।।

(अव) ननु? 'अथातो धर्मजिज्ञासा' 'चोदनालक्षणोऽर्थो धर्मः' इति कृतिसाध्यालौकिकश्रेयस्साधनत्वं धर्मत्वमिति सिद्धत्वात्, सिद्धस्य भगवतो धर्मत्वं दुर्वचम् । अतः 'कृष्णं धर्मं सनातनम्' इति वचनविरोधः । यदिच सिद्धस्य तस्य धर्मत्वमुच्यते, तदा द्वादशलक्षण्यां भगवतोऽपि धर्मत्वाभिधानं स्यादित्यत आह-

(सिद्धो-)

पूर्वसिद्धस्य देशादेर्धर्मत्वं यद्वदिष्यते ।

एवं तत्त्वविदः प्राहुः कृष्णं धर्मं सनातनम् ।। ३५ ।। इति ।।

अस्यार्थः- पूर्वसिद्धस्य= कृतेः पूर्वमेव सिद्धस्य कृतिसाध्यत्वाभावे अपि, देशादेः; 'समे यजेत'। 'सायं जुहोति' इत्यादिविहितदेशकालादेः, आदिशब्देन "द्रव्यक्रियागुणादीनां धर्मत्वं स्थापयिष्यते" इति भट्टाचार्योक्ताः द्रव्यक्रियागुणादयोऽत्र परामृश्यन्ते। धर्मत्वं-केवलमलौकिकश्रेयस्साधनत्वरूपं, नतु कृतिसाध्यत्वविशेषितं, गौरवात्, देशादौ अव्याप्तेश्चेति भावः। एवम् उक्तरीत्याऽलौकिकश्रेयस्साधनत्वरूप-धर्मलक्षणसंभवेन, तत्त्वविदः = कबन्धमीमांसकव्यतिरिक्ता वेदान्तार्थतत्त्वज्ञाः, कृष्णं सनातनं= अनादिसिद्धं, धर्मं प्राहुः। अत एव च द्वादशलक्षण्यां देवताकाण्डशिरस्कायां साध्यधर्म इष्टापूर्तादिः ब्रह्मकाण्डे कृष्णाख्यो धर्मस्सिद्ध एव विचारितः। अत एव 'अथातो धर्मजिज्ञासा' इत्यारभ्य, 'अनावृत्तिश्शब्दात्' इत्यन्तं विंशतिलक्षणमेकं शास्त्रमभ्यधायि। तस्मात् साध्योपायवशीकृतः अभीष्टफलप्रद इति स्थितम्॥ ३५॥

* * *

अथ साध्योपायशोधनाधिकारः॥

(अव) अथ भक्तिप्रपत्त्यादिसाध्योपायापरिज्ञाने परिज्ञातोऽपि सिद्धोपायः अकिञ्चित्कर इति साद्ध्योपायस्य प्रपदनस्य च स्वरूपमवश्यविचारणीयमिति प्रतिज्ञाय, प्रपत्तेः केचित् त्रैवर्णिकाधिकारत्वं वैदिकविद्यात्वादिति वदन्तीति पूर्वपक्षमुत्थाप्य, शूद्रादिना न कर्तव्या सेति विशेषनिषेधाभावेन 'प्रपत्तिं तां प्रयुञ्जीत' इत्यादिसामान्यवचनस्य त्रैवर्णिकपरत्वेन सङ्कोचनानर्हत्वात् स्त्रीशूद्रादीना-मप्यधिकारस्य श्रीसात्वतादिषु कण्ठोक्तेश्च त्रैवर्णिकत्वात्रैवर्णिकत्वे न्यासविद्यायां नाधिकारिविशेषणे इति प्रपत्तियोग्याधिकारोक्तमेव स्मारयति-

(साद्ध्यो-)

अतस्त्रैवर्णिकत्वादेर्भावोऽभावोऽपि कस्यचित्।
नाधिकारः प्रपत्तेस्स्यादाकिञ्चन्यमनाश्रितः॥ ३६॥ इति॥

अस्यार्थः-अतः= सङ्कोचकाभावात्, त्रैवर्णिकत्वादेः= ब्राह्मणक्षत्रिय-वैश्यान्यतमत्वादेः, आदिशब्देन पुंस्त्वादिविवक्षा, भावः; सद्भावः, अभावः अपि;

त्रैवर्णिकत्वाभावश्च, कस्यचित् = प्रपित्सोः अकिञ्चन्यमनाश्रितः= अकिञ्चन्ये अपर्यवसितस्सन्, प्रपत्तेरधिकारो न स्यात् । त्रैवर्णिकस्य त्रैवर्णिकत्वभावोऽप्यधिकारो न, शूद्रस्य तदभावोऽप्यधिकारो न, किन्तु आकिञ्चन्यमेवाधिकार इति भावः ।। ३६ ।।

(अव) एवमधिकारविषये शङ्काक्षोभमपनीय, प्रपत्तिस्वरूपविषये तावत् क्षोभं शमयितुं 'त्वमेवोपायभूतो मे भवेति प्रार्थनामतिः । शरणागतिरित्युक्ता सा देवेऽस्मिन् प्रयुज्यताम् ।।' 'अनन्यसाध्ये स्वाभीष्टे महाविश्वासपूर्वकम् । तदेकोपायतायाच्ञा प्रपत्तिश्शरणागतिः ।।' इति क्वचिदुपायत्वप्रार्थनाया अङ्गित्वं प्रतीयते,'नारायणं सलक्ष्मीकं प्राप्तुं तच्चरणद्वयम् । उपाय इति विश्वासो द्वयार्थश्शरणागतिः ।।' इति विश्वासस्य क्वचिदङ्गित्वं, 'निक्षेपापरपर्यायो न्यासः पञ्चाङ्गसंयुतः' इत्यादावात्मनिक्षेपस्य क्वचिदङ्गित्वमिति प्रपत्तिस्वरूपविषये क्षोभमुत्थाप्य 'अनेनैव तु मन्त्रेण स्वात्मानं मयि निक्षिपेत् । मयि निक्षिप्तकर्तव्यः कृतकृत्यो भविष्यति ।। आत्मात्मीयभरन्यासो ह्यात्मनिक्षेप उच्यते ।। तेन संरक्ष्यमाणस्य फले स्वाम्यवियुक्तता । केशवार्पणपर्यन्ता ह्यात्मनिक्षेप उच्यते' ।। 'न्यासः पञ्चाङ्गसंयुतः' इत्यादिबहुप्रमाणबलात् आत्मनिक्षेप एव अङ्गी, इतरत्राङ्गित्ववादः प्राधान्यद्योतनार्थ इत्युक्त्वा, हविस्समर्पणमेव हि याग इत्युच्यते, याग एव खल्वङ्गी, तथा च देवतामुद्दिश्यात्महविस्समर्पणरूपोऽयं याग एवाङ्गीति वैदिकमर्यादानुगुणश्चेत्यभिधाय, तदप्यात्मस्वरूपसमर्पणं भक्त्यादावतिव्याप्तं, मोक्षव्यतिरिक्तसकलफलार्थिप्रपत्तिषु अव्याप्तं, अतो न तदङ्गि । किं तु भरन्यास इत्युक्तं, ननु? ज्योतिष्टोमादौ हविस्समर्पणे सति रक्षाभरसमर्पणाभावादत्रापि तत्किमर्थमङ्गित्वेनाद्रियते? किञ्च यस्य शास्त्रस्य यस्सम्प्रदायः तेनैव व्यवहर्तव्यः, नतु शास्त्रान्तरन्यायेन शास्त्रान्तरसंप्रदायप्रसङ्ग इत्याह-

(साद्ध्यो-)

हविस्समर्पणादत्र प्रयोगविधिशक्तितः ।
आत्मरक्षाभरन्यासोऽकिञ्चनस्यातिरिच्यते ।। ३७ ।। इति ।।

अस्यार्थः- अत्र; प्रपत्तिप्रकरणे, आत्मरक्षाभरन्यासः, अकिञ्चनस्य प्रपित्सोः, हविस्समर्पणात्; सर्वप्रयोगसाधारणात्, अतिरिच्यते= अधिको भवति, कुतः? प्रयोगविधिशक्तितः; प्रयोगविधिसामर्थ्यात्, प्रयोगप्रकारविधायको विधिः, प्रयोगविधिः, स तावत्- ''आत्मात्मीयभरं सर्वं निक्षिप्य श्रीपतेःपदे । उपायं वृणु लक्ष्मीशं तमुपेयं विचिन्त्य च'' ।। इति, प्रयोगविधिस्तु - 'हविर्गृहीत्वाऽऽत्मरूपं वसुरण्येति मन्त्रतः । जुहुयात् प्रणवेनाग्नावच्युताख्ये सनातने' इति अत्र वचनद्वये आत्मात्मीयभरस्य सर्वस्य निक्षेपविधानात्, यागान्तरेषु भरन्यासाभावादितरयागापेक्षया अत्र यागे भरन्यासोऽधिको भवतीत्यर्थः। यद्यपि प्रथमवचने आत्मात्मीयभरन्यासः कण्ठोक्तः- द्वितीये तु न प्रतीयते। तथाऽपि प्रणवस्यात्महविस्समर्पणे करणमन्त्रतया विनियोगात्तत्र चाकारवाच्ये मकारवाच्यस्य समर्पणप्रतीतेः, अकारस्तावत् 'अव रक्षणे' इति धातौ व्युत्पन्न इति रक्षके स्वात्मानमर्पयामीति स्वानुसन्धानाद्रक्षकपदसामर्थ्याद्रक्षाभरन्यास आर्थो वाच्य इति वदन्ति ।। ३७ ।।

(अव) ननु? आत्मरक्षाभरन्यासः प्रपत्तिरिति भवद्भिरुच्यते, श्रीराममिश्राद्यैश्च स्वयत्ननिवृत्तिरेव प्रपत्तिरिति वर्ण्यते, अतस्तद्विरोध इत्यत्राह -

(साद्ध्यो-)

अतः श्रीराममिश्राद्यैर्भरन्यासविवक्षया ।
स्वप्रवृत्तिनिवृत्त्यंशः प्रपत्तिरिति लक्षितः ।। ३८ ।। इति ।।

अस्यार्थः- अतः, पूर्वोक्तबहुप्रमाणैर्भरन्यास एव प्रपत्तिरिति स्थापनात्, श्रीराममिश्राद्यैः, भरन्यासविवक्षया; भरन्यासतात्पर्येण, स्वप्रवृत्तिनिवृत्त्यंशः, स्वव्यापारनिवृत्त्यंशः, प्रपत्तिरिति लक्षितः । अयमाशयः-प्रवृत्तिमात्रत्यागो जीवतो न शक्यः, नापि नित्यनैमित्तिकादिकर्मत्यागः, अलेपकमताविशेषापत्तेः, किन्तु- भगवद्व्यतिरिक्तेभ्य उपायान्तरेभ्यो व्यावृत्तिरिति वाच्यम्, तादृशव्यावृत्तिश्च भगवदेकोपायत्वं, तत् न्यस्तभरत्वं विना नोपपद्यत इति स्वव्यापारत्यागो

भरन्यासव्याप्य एव भवति, यत्र स्वव्यापारत्यागः तत्र भरन्यास इति, अतः तद्विवक्षया स्वयत्नत्त्यागः प्रपत्तिरित्युक्तमिति ।। ३८ ।।

(अव) ननु? भरन्यासमन्तरेण निर्भरत्वापरपर्यायस्वयत्ननिवृत्तिर्नेत्युक्तं, तत्कथं? भरन्यासं विनाऽपि रक्षापेक्षणमात्रेण स्वयत्नविरामो प्रपत्तेः इत्याशङ्कायां तद्व्यतिरेके तद्व्यतिरेकमुपपादयति-

(साद्धयो-)

अकृते तु भरन्यासे रक्षापेक्षणमात्रतः ।
पश्चात् स्वयत्नविरतिर्न प्रसिद्ध्यति लोकवत् ।। ३९ ।। इति ।।

अस्यार्थः- भरन्यासे, अकृते रक्षापेक्षणमात्रतः, तवायं रक्षाभर इत्यनुक्त्वा केवलं रक्षापेक्षणमात्रतः; रक्षा मे भूयादितीच्छामात्रेण स्वयत्नविरतिः पश्चान्न प्रसिद्ध्यति, लोकवत्, लोके यथा - इदं धनमस्यामापदि मामनपेक्ष्यैव त्वया रक्षणीयं, तवैवायं भर, इति न्यस्तभरः कश्चित् स्वव्यापारान्निवर्तते, न त्वन्यः, तद्रक्षेच्छामात्रात्, तन्न्यायादिति भावः ।। ३९ ।।

(अव) एवं श्रीराममिश्राणां स्वप्रवृत्तिनिवृत्तिरेव प्रपत्तिरिति लक्षण-वाक्यस्य-आत्मरक्षाभरः तवैव, न मम तत्रान्वय इति भरन्यासे कृते पश्चात्; स्वयत्नविरतिव्यञ्जनद्वारा आकिञ्चन्यप्रदर्शनमावश्यकमिति तात्पर्यम्, तथा च स्वव्यापारनिवृत्तिरेवाऽऽकिञ्चन्यमिति निष्पन्नम्, भरतमुनेश्च 'तदेकोपायतायाच्ञा प्रपत्तिश्शरणागतिः' इति प्रपत्तिलक्षणवाक्यस्य 'अप्रार्थितो न गोपायेत्' इति प्रार्थनमन्तरेण समर्प्यमाणं भरं न स्वीकुर्याद् इत्यावश्यकाङ्क्षभूतादुपायत्वप्रार्थ-नाद्भरस्वीकारसिद्धिरिति तात्पर्यं स्यात्, 'आत्मात्मीयभरन्यासो ह्यात्मनिक्षेप उच्यते' इति लक्षणवाक्यं तु बहुप्रमाणसहायत्वाद् "भूयसां"न्यायेन यथाश्रुतभरन्यासपरमिति त्रयाणां लक्षणवाक्यानामेकार्थत्वसिद्धये स्वव्यापारत्यागभरन्यासयो र्व्याप्यव्यापक-भावः, उपायत्वप्रार्थनाभरन्यासयोर्जन्यजनकभावः, अङ्गादिभावश्चेति आसक्ति(त्ति) भूय-स्त्वात् अभेदव्यपदेशसंभवेन लक्षणवाक्यान्यप्येकवाक्यानि भवन्तीति त्रयाणाम-भेदव्यपदेशप्रयोजकं सौहृदमिति सूक्ष्मं जानन्नेव ज्ञाता भवतीत्याह ।।

(साद्ध्यो–)

आकिश्चन्यभरन्यासोपायत्वप्रार्थनात्मनाम् ।

त्रयाणां सौहृदं सूक्ष्मं यः पश्यति स पश्यति ।। ४० ।। इति ।।

अस्यार्थः - आकिश्चन्यभरन्यासोपायत्वप्रार्थनारूपाणामुक्तलक्षणत्रय-प्रतिपादितानामर्थानां सूक्ष्मं= दुर्विज्ञानं, सौहृदं, अङ्गे अङ्गित्वव्यपदेशप्रयोजकं, यःपश्यति, स एव पश्यति; द्रष्टा, कुशल इत्याहुः । केचित् 'अहमस्म्यपराधाना-मालयोऽकिश्चनोऽगतिः । त्वमेवोपायभूतो मे भवेति प्रार्थना मतिः ।। शरणागतिः' इत्याकिश्चन्योपायत्वप्रार्थनयोरपि भरन्यासरूपाङ्गिशरीरानुप्रविष्टतया तयोर्भरन्यासस्य च सौहृदं; अत्यन्तसाम्यं सौक्ष्म्यं पश्यन्नेव पश्यतीति व्याचख्युः । तेषामयमाशयः; आकिश्चन्यनिवेदनाभावे उपायत्वप्रार्थनाविरहे च त्वमेवोपायान्तरस्थाने निविश्य अकिश्चनस्य मम तत्तदुपायान्तरसाध्यमभीष्टं साधय, रक्षाभरस्त्वयि निवेशितः, इतः पश्चादस्मद्यत्ननिरपेक्ष एव भवान् इममर्थं साधयतु इति वक्तुमनवकाशत्वात्, अतः तदुभयसहित एव भरन्यासःगोप्तृत्ववरणमुपायत्वप्रार्थनादन्यदेवाङ्गभूतं, इदं तूपायत्वप्रार्थनमङ्गिशरीरान्तःपातीति । पूर्वस्मिन् व्याख्यानेऽङ्गाङ्गिनोः सौहृदमभेदव्यपदेशहेतुरित्युक्तः, अस्मिन् व्याख्याने तु अङ्गिशरीरान्तःपातिनां त्रयाणां सौहृदं, तत्तद्धेतुरिति (वि)शेषः ।

अन्ये तु 'अनन्यसाद्ध्ये स्वाभीष्टे' इति भरतमुनिप्रणीतलक्षणानुसारेण साङ्गप्रपदनाधिकाराद्यश्लोके 'अभीष्टे दुस्साधे स्वत इतरतो वा क्वचन तद्भरन्यासं याच्ञान्वितमभिवदन्ति प्रपदनम्' इति प्रार्थनामात्रं नालं, किन्तु भरन्यसनमपि भरतमुनिलक्षणे प्रमाणान्तराविरोधाय प्रवेश्यमिति पूर्वार्धेन सूचयित्वा श्रीराममि-श्रोक्तस्वव्यापारनिवृत्तिरपि भरन्यासानन्तरभाविस्वनिर्भरत्वपर्यवसन्ना, नतूपायात् प्रागपि तूष्णींभावरूपेति 'इतःपश्चादस्मद्यतननिरपेक्षेण भवता समर्थ्योऽसावर्थ-स्त्विति मतिविशेषं तदविदुः' इत्युत्तरार्धेनैव स्फुटीकृतवानाचार्यः । अस्मिन् अङ्गिस्वरूपे 'अहमस्म्यपराधानामालयोऽकिश्चनोऽगतिः । शरणागतिरित्युक्ता सा देवेऽस्मिन् प्रयुज्यताम्' इति वरदाचार्यलक्षणानुसारेण आकिश्चन्यमपि प्रवेशनीयमित्याहत्य लक्षणचतुष्टयस्यापि ऐककण्ठ्यं सिद्धम् । इदञ्च आकिश्चन्यं

कर्मयोगादिभ्योऽशक्त्या व्यावृत्तिरूपं, प्रपदनप्राक्कालीनं, 'अभीष्टे दुस्साधे' इति पूर्वार्धे व्यक्तं, प्रपदनानन्तरं स्वरक्षणार्थव्यापारेभ्यो भरन्यासादिभ्योऽपि व्यावृत्तिरूपं, आकिञ्चन्यं श्रीराममिश्रैः स्वव्यापारनिवृत्तिरिति शब्दान्तरेण व्याहृतम् स्वनिर्भरत्वपर्यवसानमन्यदेवोत्तरार्धेन व्यक्तम् । एवमाकिञ्चन्यद्वयक्रोडीकारे वरदाचार्यश्रीराममिश्रलक्षणं द्वयमपि सङ्गतम् । ननु ? अधिकाररूपम् आकिञ्चन्यमङ्गिशरीरे प्रवेश्यमिति कथमुच्यते ? अधिकारादतिरिक्तमेव हि अङ्गिस्वरूपं वक्तुमुचितम् । किञ्च शेषशेषिभावज्ञानमुपायानुष्ठानात् प्रागेव शास्त्रजन्यमिति सम्प्रतिपन्नम् । शेषत्वज्ञानमेव हि आत्मनिक्षेपः ; सच अयमात्मा तवैवेत्याकारकः । तथा च शेषत्वज्ञानमेवाङ्गीति भवतामनभिमतमेव सिद्ध्येत्, अपि च गोप्तृत्व वरणमङ्गमित्यविवादः, तच्चोपायत्वप्रार्थनान्नातिरिच्यते इत्यङ्गस्य तस्य कथमङ्गित्ववाद इत्यत आह-आकिञ्चन्यभरन्यासेति । अधिकाररूपम् आकिञ्चन्यमेवाङ्गितामापद्यते, तथाऽपि तत्स्वरूपं सदेवाधिकारताम् अश्नुताम् । अनुसन्धीयमानं सत् अङ्गिशरीरेऽपि निवेश्यताम्, एकस्य स्वरूपसत्त्वानुसंहितत्वावस्थाभेदेन द्व्यात्मकत्वाभ्युपगमे का हानिः । अत्र श्लोके भरन्यासशब्देन भरन्यासांशभूतात्मनिक्षेपो गृह्यते । यद्यपि शेषत्वज्ञानं शास्त्रादेव जातं, तदेवात्मनिक्षेपरूपं न, तथापि शास्त्रजन्यं शेषत्वज्ञानं सर्वस्यादिकारणमन्यदेव, इदन्तु शेषत्वज्ञानं रक्षाभरन्यासफलसमर्पणविशिष्टवेषेणाङ्गपञ्चकान्विततत्ववेषेण चाङ्गिस्वरूपेऽप्यन्वेति, यथा स्वर्गकाम एक एव कर्तृत्वेन क्रियां प्रति शेषताम्, भोक्तृत्वेन तां प्रति शेषिताञ्चानुभवति ; यथा चैक एव भगवान् चिदचिद्विशिष्टवेषेण जन्मलयादिकमनुभवन् स्वरूपेण नित्यताञ्चानुभवति, तथाऽत्रापि न विरोधः । उपायत्ववरणगोप्तृत्ववरणयोश्च स्फुट एव भेदः, उपायत्वस्य चेतनाचेतनसाधारण्यात्, गोप्तृत्वस्य चेतनैकान्तत्वात् । अतस्त्रयाणामङ्गिस्वरूपे अनुप्रविष्टानामाकिञ्चन्यात्मनिक्षेपोपायत्वप्रार्थनानां स्वस्वप्रतिसम्बन्धिभिः अधिकारिगताकिञ्चन्यशास्त्रजन्यशेषत्वज्ञानगोप्तृत्ववरणैस्सौहृदं जानन्नेव कोविद इत्यर्थ इत्याहुः ।। ४० ।।

(अव) अथात्मनिक्षेपशेषत्वज्ञानयोरेकत्वे व्यवस्थाभेदादुभयत्राप्यप्रवेश इत्युक्तम् ; तत्किमर्थं ? उभयत्रान्वये प्रयोजनाभावादित्यत आह-

(साद्ध्यो–)

जितकौस्तुभचौर्यस्य सम्राजस्सर्वपाप्मनाम् ।
शिष्टं ह्यात्मापहारस्य निष्कृतिस्स्वभरार्पणम् ।। ४१ ।। इति ।।

परशेषत्वधीमात्रमधिकारिविशेषकम् ।
पश्चादात्मापहारस्य निरोधाय च कल्पते ।। ४२ ।। इति ।।

अनयोरर्थः- स्वभरार्पणं; स्वरक्षाभरार्पणं, स्वरूपफलसमर्पणगर्भं, कर्तृ, जितकौस्तुभचौर्यस्य, जितं कौस्तुभचौर्यं येन ततोऽपि कौस्तुभचौर्यादप्यतिशयितमात्मस्वरूपचौर्यं, अचेतनात्, अस्वप्रकाशनात् कौस्तुभादप्यतिशयितो हि जीवः अस्त्रभूषणाध्यायरीत्या भगवतो हृदयङ्गममाभरणं भवति, तथारूपे च जीवे अहं मे मम इति प्रतिसन्धानरूपमात्मापहारचौर्यं कौस्तुभचौर्यमतिशेत इति भावः । सर्वपाप्मनां सम्राजः= सार्वभौमस्य, तेषामादिकारणस्येत्यर्थः, 'योऽन्यथा सन्तमात्मानमन्यथा प्रतिपद्यते । किं तेन न कृतं पापं चोरेणात्मापहारिणा' इति स्मरणात् । निष्कृतिः= प्रायश्चित्तं, शिष्टं हि; विहितं हि । 'मामेकं शरणं व्रज । अहं त्वा सर्वपापेभ्यो मोक्षयिष्यामि' इत्यादिप्रमाणशतप्रसिद्धमभिव्यनक्ति हिशब्दः, अयमात्मा तवैव, अस्य रक्षाभरश्च तवैव, तत्फलस्वाम्यं च तवैव, इत्यंशत्रयसमर्पणात्मकं इदमात्मस्वरूपादित्रयस्यान्यदीयत्वमदीयत्वादि - भ्रमनिवर्तनायाऽलमिति भावः ।। ४१ ।।

तथा चाङ्गिस्वरूपप्रविष्टात्मनिक्षेपरूपशेषत्वज्ञानप्रयोजनमात्मापहार-दोषनिवर्तनमिति तत्सिद्धवत्कृत्य केवलशास्त्रजन्यशेषत्वज्ञानस्य प्रयोजनद्वयमाह- परशेषत्वेत्यादि। परशेषत्वधीमात्रं= परशेषत्वज्ञानमात्रं, अत्र भरन्यासबहिर्भूतत्वं विवक्षितम्, अधिकारिविशेषकं, भगवत्कैङ्कर्यकामनायास्स्वर्गकामनाया इवाधिकाररूपाया विशेषकं; सम्पादकम्, शेषत्वज्ञानाभावे तत्कैङ्कर्यकामनाया अनुत्पादात् । पश्चात्= भरन्यासानन्तरं, आत्मापहारस्य निरोधाय= अनुत्पादाय च कल्पते; समर्थं भवति । चकारः पूर्वकालीनाधिकारविशेषकत्वसमुच्चयद्योतकः, तथाच शेषत्वज्ञानस्योपायात् प्रागधिकारसम्पादकत्वं, पश्चादात्मापहारदोषानुत्पा-दकत्वं चेति द्वयं प्रयोजनम् ।। ४२ ।।

(अव) ननु 'ज्ञात्वा देवं मुच्यते सर्वपापैः' 'तमेवं विदित्वाऽति मृत्युमेति'इति ज्ञानमेव मोक्षसाधनं विहितं; अतश्शेषत्वज्ञानमेव मोक्षायालं, किं भरन्यासेन! इत्यत आह-

(साद्ध्यो-)

ज्ञानान्मोक्षोपदेशो हि तत्पूर्वोपासनादिना ।

उपासनादिरूपाद्वा ज्ञानान्मोक्षो विवक्षितः ।। ४३ ।। इति ।।

अस्यार्थः- ज्ञानात्मोक्षोपदेशः तत्पूर्वोपासनादिना- तत्पूर्वं= शास्त्रजन्य-ज्ञानपूर्वकं तदुपासनादिकञ्च तेन द्वारेणेत्यध्याहारः,उपासनादिकं द्वारीकृत्य ज्ञानं मोक्षसाधनमित्युपदिश्यत इति भावः । उपासनादिरूपात्, आदिशब्देन प्रपत्तिर्गृह्यते, भक्तिप्रपत्तिरूपाद्वा ज्ञानान्मोक्षो विवक्षितः, अन्यथा भक्तिप्रपत्तिविधानवैयर्थ्यापत्तिः, वाक्यार्थज्ञानवत् अविधेयज्ञानवादप्रसङ्गश्च, भक्तिप्रपत्तिविधानानभ्युपगमे भाष्यगीताभाष्यादिविरोधश्च। तस्मात् न शेषत्वज्ञानमात्रमङ्गिं, किन्तु तद्घटितमात्मरक्षाभरसमर्पणमिति स्थितम् ।। ४३ ।।

(अव) शेषत्वज्ञानमात्रस्य प्रपदनत्वे बाधकान्तरमप्याह-

(साद्ध्यो-)

वाक्यमात्रेण सिद्धत्वात् सिद्धोपाय इहोच्यते ।

प्रपत्तिरिति वादस्तु विधिनाऽत्र विरुध्यते ।। ४४ ।। इति ।।

अस्यार्थः- इह=प्रपत्तिप्रकरणे,शेषत्वज्ञानमित्यद्ध्याहार्यं, वाक्यमात्रेण सिद्धत्वात् शेषत्वज्ञानं भगवानिव सिद्धोपाय उच्यते, कृतिसाध्यत्वं मात्रपदव्यावर्त्यं, यदि कृतिसाद्ध्यत्वे सत्युपायत्वमस्य स्यात् तदा हि तस्य साद्ध्योपायत्वमुच्येत, नहीदं शेषत्वज्ञानं कृतिसाद्ध्यम् । अत्र = शेषत्वज्ञाने, प्रपत्तिरिति वादस्तु - विधिना= कृतिसाद्ध्यत्वाभिधायिना विधिना, विरुद्ध्यते, वाक्यमात्रसिद्धत्वेन कृतिसाद्ध्यत्वविरहात् भगवानिव तच्छेषत्वज्ञानञ्च सिद्धोपाय इति काममुच्यताम्; प्रपत्तिरिति वादस्तु 'तद्गोचरः' विधिना कृतिसाद्ध्यत्वाभिधायिना विरुद्ध्यत इति भावः ।। अत्र 'सिद्धोपाय इहोच्यताम्' इति सम्यक् पाठः ।। ४४ ।।

* * *

अथ प्रभावव्यवस्थाधिकारः ।।

(अव) एवं सिद्धोपायसाद्ध्योपायविषयं एकदेशिनां व्यामोहं शमयित्वा, भागवतानां 'आस्फोटयन्ति पितरः प्रणृत्यन्ति पितामहाः । वैष्णवो नः कुले जातस्स नस्सन्तारयिष्यति' इत्यादिना महाप्रभाववत्तां प्रतिपाद्य, तत्राप्येकदेशिनां भागवतशूद्राणामभागवतब्राह्मणानाञ्च शूद्रत्वब्राह्मणत्वयोर्गमनं व्युत्क्रमेणागमनञ्च प्रतिपादयताम् 'न शूद्रा भगवद्भक्ता विप्रा भागवताःस्मृताः । सर्ववर्णेषु ते शूद्रा ये ह्यभक्ता जनार्दने' इत्यादिवचनैस्सञ्जातं व्यामोहं शमयाम इति प्रतिज्ञाय, शूद्रभागवतानामेवमाचारः, ब्राह्मणभागवतानामेवं, केवलशूद्राणां केवलब्राह्मणानां चैवम्, इति व्यवस्थापराणि वचनानि व्याहन्येरन्; तस्मात् केवलयोस्तयोर्यावदन्तरं भागवतयोर्न तावदन्तरमित्यत्र तेषां वचनानां तात्पर्यमवश्यं वाच्यं; अन्यथा बहुव्याकुली स्यात्, तस्माच्छूद्रभागवतेषु ब्राह्मणवत् प्रतिपत्तिविशेष-कर्तव्यतापराण्येवंजातीयकवचनानि, अन्यथा यथाश्रुतार्थमात्रपरत्वे 'चण्डालमपि वृत्तस्थं तं देवा ब्राह्मणं विदुः । चण्डालाः प्रत्यवसिताः परिव्राजकतापसाः' इत्यादिवचनमपि यथाश्रुतार्थपरमेव किन्न स्यात् ? तथा च प्रतिपत्तिविशेषार्थ-मेवान्यत्रान्यत्वकीर्तनमित्याह-

(प्रव्य-)

> **प्रतिपत्तिविशेषार्थमन्यत्रान्यत्वकीर्तनम् ।**
> **विशेषविधिसाकाङ्क्षास्तत्र तत्तत्प्रवृत्तयः ।। ४५ ।। इति ।।**

अस्यार्थः- अन्यत्र; भागवताभागवतयोश्शूद्रब्राह्मणयोः, अन्यत्वकीर्तनम्; ब्राह्मणत्वशूद्रत्वकीर्तनम्, प्रतिपत्तिविशेषार्थं; ब्राह्मणवत् शूद्रवच्च पूज्यत्वापूज्य-त्वप्रतिपत्त्यर्थं, तत्र= शूद्रादौ, तत्तत्प्रवृत्तयः; श्राद्धनिमन्त्रण-वेदाध्यापनादिप्रवृत्तयः विशेषविधिसाकाङ्क्षाः, ब्राह्मणत्वादिविशेषविषयविधिसाकाङ्क्षाः, ब्राह्मण्यां ब्राह्मणाज्जातत्वमस्ति चेत् भागवतास्तत्तत्प्रवृत्त्यर्हाः, तदभावे नेति, एवं 'प्रतिपत्तिविशेषार्थमन्यत्र अन्यत्वकीर्तनम्' इति वचनतात्पर्यानुक्तौ जातिसाङ्कर्यं, वर्णसाङ्कर्यं, आश्रमसाङ्कर्यं च स्यात् । वर्णविशेषप्रतिनियताश्च धर्माःशेषसंहितायां

'ब्राह्मे मुहूर्ते चोत्थाय भगवन्नामकीर्तनम् । आचार्यकीर्तनं कुर्यात् गच्छेच्चाथ नदीं द्विजः ।। स्नात्वा विधिवदाचम्य शौचाचमनपूर्वकम्। कौपीनं कटिसूत्रं च वस्त्रयुग्मं च धारयेत् ।। सच्छिद्रमूर्ध्वपुण्ड्राणि पवित्रश्च द्विजोत्तमः । प्राङ्मुखोदङ्मुखो वाऽपि गायत्रीं मूलविद्यया । अष्टोत्तरसहस्रं वा शतमष्टोत्तरं तु वा । अष्टाविंशतिवारं वा जपेन्न्यासादिकं द्विजः । मन्त्ररत्नं जपेद्भक्त्या यावज्जीवं जपेत्ततः । सर्वदा सर्वकालेषु मोक्षार्थी स्वाश्रमोचितैः । जपोपस्थानकं कृत्वा ब्रह्मयज्ञमनन्तरम्। उपादानं ततस्स्नानं कुर्यात् माध्याह्निकं ततः ।। होमार्चनविधानं च वैश्वदेवमतःपरम् । भुञ्जीयात् विधिवद्विप्रः पञ्चसंस्कारसंस्कृतैः । स्वाध्यायश्च पुराणश्च हरि-सङ्कीर्तनादिकम् । मुमुक्षुर्नित्ययुक्तश्च मन्त्ररत्नं सदा जपेत् ।' इत्युक्त्वा 'स्त्रीशूद्राणां विधिं वक्ष्ये सम्यक् प्रणववर्जितम् ।।' इत्यारभ्य 'गुरुतद्भक्तशुश्रूषां मच्छुश्रूषां च कारयेत् ।।' इत्यन्तेन विधीयन्ते, तदानर्थक्यं च स्यादिति भावः ।। ४५ ।।

उक्तमर्थमुपसंहरन् परपक्षमनूद्य दूषयति द्वाभ्याम् ।।

(प्रव्य-)

अतो जातेर्निकृष्टायास्सर्वस्या वा विनाशतः ।
साजात्यं विष्णुभक्तानामिति मन्दमिदं वचः ।। ४६ ।।
वैष्णवत्वेन मान्यत्वं समानं मुनिसम्मतम् ।
जात्यादिध्वंसतस्साम्यं मुक्तिकाले भविष्यति ।। ४७ ।। इति ।।

अनयोरर्थः- अतः= उक्तहेतुभिः निकृष्टाया जातेः= शूद्रत्वादिजातेः, सर्वस्या वा, उक्तमनुष्यत्वादिसकलजातीनां विनाशात्, विष्णुभक्तानां साजात्यं, वैष्णवत्वादिजातिमात्रेण साजात्यम्- इति वचो मन्दं; विकल्पासहत्वात्; भागवतब्राह्मणशूद्राणां ब्राह्मणत्वादिजातिसद्भाव एव साम्यं विवक्षितम्? उत ब्राह्मण्यादिसकलजातिध्वंसतो निर्विशेषत्वात् साम्यमिति। आद्य आह; वैष्णवत्वेनेत्यादि । मुनिसम्मतम्, भागवतानां तत्तज्ज्ञात्यनुगुणाचारव्यवस्थाविधायकं मुनिसम्मतम्, वैष्णवत्वेन सामान्यम्; समानत्वमस्माकमपि तदिष्टमित्याशयः । द्वितीयं दूषयति-जात्यादीति । स्पष्टोऽर्थः ।। ४७ ।।

(अव) एवं जातिगमनागमनवादिनां मतं निरस्य, चरमश्लोकस्थ-सर्वधर्मत्यागविधिश्रवणात् स्वरूपेण त्यागमिच्छतां मतमपाकर्तुमुपोद्घाततया परित्यज्येत्यस्यानुवादत्वपक्षे आकिञ्चन्यप्रकाशकत्वं एकशब्दस्योपायान्तर-नैरपेक्ष्यपरत्वं परित्यज्येत्यस्य विधित्वपक्षे प्रपत्त्युपायस्य उपायान्तर -नैरपेक्ष्यप्रकाशकत्वं, 'मा शुचः' इति शोकनिषेधादाक्षिप्तमाकिञ्चन्यम् इत्यभिहितं, एवञ्च सर्वधर्मपरित्यागविशिष्टप्रपत्तिविधायकमित्यस्मिन् द्वितीयपक्षे केषां परित्यागो विधीयते? किं भक्त्यङ्गतया सिद्धानां तन्न्यायेनात्रापि प्राप्तानां गतिचिन्तनादीनां 'सहकारित्वेन चे'ति तदङ्गतया विहितानां नित्यनैमित्तिकादिवर्णाश्रमधर्माणां च? उत स्वाङ्गानामानुकूल्यसङ्कल्पादीनां? नाद्यः; भवतामनिष्टत्वात्, नहि भवत्पक्षे वर्णाश्रमधर्मस्वरूपत्याग इष्टः । न द्वितीयः, अङ्गविधायकशास्त्रानर्थक्यप्रसङ्गात् इत्यत्राह-

(प्रव्य-)

प्रकृतोपासनन्यायात् तदङ्गानामुपस्थितौ ।
अन्येषां चैतदङ्गत्वत्यागोऽत्र प्रतिपाद्यते ।। ४८ ।। इति ।।

अस्यार्थः-प्रकृतोपासनन्यायात् उपासनस्य प्रकृतत्वात् प्रकृतोपासने तत्प्रकरणपठितान्यङ्गानि प्राप्नुवन्ति, तन्न्यायादेव विधीयमानप्रपत्तावपि तानि प्राप्नुवन्तीति तदङ्गानां= गतिचिन्तनादीनाम् अन्येषाञ्च नित्य -नैमित्तिकादीनां उपस्थितौ= प्रसक्तौ सत्यां,तेषामेतदङ्गत्वत्याग एवात्र = चरमश्लोके प्रतिपाद्यते; प्रपत्तेर्निरपेक्षोपायत्वादितराङ्गानपेक्षा; नतु गतिचिन्तननित्यनैमित्तिकादीनां स्वरूपत्याग इति ।। ४८ ।।

(अव) ननु? भरन्यासस्य भक्त्यङ्गनिरपेक्षत्वे किं नित्यनैमित्तिकादिभिः इत्याशङ्क्य, स्वतन्त्राधिकारत्वात् किङ्करत्वाच्च स्वाम्याज्ञातिलङ्घनम् अनुचितम्, प्रपत्त्यङ्गत्वेनानुष्ठानानर्हत्वेऽपि प्रपत्त्यङ्गत्वमन्तरेणापि स्वतन्त्राधिकारत्वेन वर्णाश्रमधर्माणां विधानात् प्रपन्नस्य किङ्करत्वाच्च स्वाम्याज्ञातिलङ्घने प्रत्यवायस्स्यात्, एवमाज्ञाकैङ्कर्यस्यात्याज्यत्वादिति पूर्ववाक्ये स्थितं नत्वितरस्येव

प्रपन्नस्याज्ञातिलङ्घनेऽपि न प्रत्यवाय इत्यत्राह-

(प्रव्य-)

आज्ञाविरोधिभिः स्वार्हप्रायश्चित्तपराङ्मुखैः ।

स्वाधिकारोचितस्सर्वैः प्रत्यवायो दुरत्ययः ।। ४९ ।। इति ।।

अस्यार्थः-आज्ञाविरोधिभिः,अकृत्यकरणकृत्याकरणप्रवृत्तैः स्वार्ह - प्रायश्चित्तपराङ्मुखैः- शक्तौ प्रतिपदोक्तं स्यात्, अशक्तौ शरणागतिरिति स्वाधिकारार्हप्रपत्त्यादिप्रायश्चित्तमप्यकुर्वाणैः सर्वैः= प्रपन्नैः स्वाधिकारोचितः लघुदण्डहेतुः प्रत्यवायः दुरत्ययः= दुर्लङ्घ्यः इति ।।

(अव) तथाऽप्याज्ञानुपालने तत्तत्प्रयोजनाभावात् किमर्थत्वाशङ्कां परिहरति-

(प्रव्य-)

आज्ञानुपालने तत्तत्प्रत्यवायनिवारणम् ।

स्वामिसन्तोषतः प्रीतिरिति लाभद्वयं स्थिरम् ।। ५० ।। इति ।।

अस्यार्थः- आज्ञानुपालने तत्तत्प्रत्यवायनिवारणम्, लघुदण्डहेतुभूतानामपि प्रत्यवायानां निवारणम्, स्वामिसन्तोषतः स्वस्य प्रीतिश्चेति लाभद्वयं स्थिरं इति ।। ५० ।।

(अव) ननु ? सन्ध्यानुष्ठाने प्रपन्नस्य ब्रह्मलोकादिप्राप्तिरपि स्यात्, यदि तत्कामनाविरहात् तत्फलानुदयः तथा(तदा) प्रत्यवायकामनाविरहात् प्रत्यवायानुदयस्स्यात्, इत्यत्राह -

(प्रव्य-) अनिच्छातो निवर्तेत स्वर्गाद्यं कर्मणां फलम् ।

अमर्यादस्य दुर्वारः प्रत्यवायोऽन्यहेतुकः ।। ५१ ।। इति ।।

अस्यार्थः- स्वर्गाद्यं कर्मणां फलम्, अनिच्छातः= इच्छाविरहात्, निवर्तेत, कामनाधिकारत्वात् तस्य अमर्यादस्य; मर्यादामाज्ञामननुष्ठितवतः अन्यहेतुकः= कामनाव्यतिरिक्तनिषिद्धानुष्ठानहेतुकः प्रत्यवायो दुर्वार-इति ।। ५१ ।।

(अव) 'सर्वधर्मान् परित्यज्य' इति सर्वधर्मस्वरूपत्यागस्य कण्ठत उक्तत्वात् तत्परित्यागे कथं प्रपन्नस्य प्रत्यवायोदय इत्याशङ्क्य, गीताभाष्ये चरमश्लोकविवरणे- 'सङ्गं त्यक्त्वा फलञ्चैव स त्यागस्सात्विको मतः' इति स्वाधीनकर्तृत्वस्वार्थभोक्तृत्वबुद्धिविशेषत्याग एव,न स्वरूपत्याग इति, स्वतन्त्रप्रपत्तेर्विधिरिति प्रथमयोजनायां त्यागशब्दार्थस्य तथैव उचितत्वात् न नित्यादीनां स्वरूपत्यागप्रसङ्गः अङ्गप्रपत्तिविधिपरत्वमिति, द्वितीययोजनायां पूर्वोक्तकर्तृत्वबुद्धिविशेषत्यागपूर्वकमेव प्रपत्त्यनुष्ठानंकर्तव्यम्, प्रागुक्तभक्तियोगादिस्थाने भगवतो निवेशनमुत्तरकृत्यकैङ्कर्यस्य स्वयं प्रयोजनतयाऽनुष्ठानञ्च सर्वधर्मपरित्यागवचनस्य तात्पर्यविषयार्थ इति, न योजनाद्वयेऽपि नित्यादिपरित्यागप्रसङ्ग इत्यभिहितम् । किञ्च चरमश्लोकस्य गुरूपायाशक्तं प्रति लघूपायविधानमात्रपरत्वं । न तु कर्मत्यागपरत्वमपीत्याह-

(प्रव्य–) सुदुष्करेण शोचेद्यो येन येनेष्टहेतुना ।
स स तस्याहमेवेति चरमश्लोकसंग्रहः ।। ५२ ।। इति ।।

अस्यार्थः- सुदुष्करेण; अत्यन्तदुष्करेण, येनयेनेष्टहेतुना; मोक्षाद्यभीष्टहेतुना, कर्मयोगादिना, करणे तृतीया, यश्शोचेत्; निर्विण्णो भवति, तस्य = अधिकारिणः, अकिञ्चनस्य, अहमेव सस; तत्तदभीष्टोपायः इति, चरमश्लोकसंग्रहःइति । अयं भावः-सर्वधर्मान् सर्वान् अलौकिक श्रेयस्साधनभूतान् अशक्त्या परित्यज्य शोचतोऽकिञ्चनस्य मामेकमेवोपायत्वेन वृणानस्य तत्तादुपायस्थाने स्थितः अहमेव तत्तदभीष्टप्रतिबन्धकपापनिवर्तनं कृत्वा तत्तत्फलं ददामीति शरण्यस्य तात्पर्यं इति। एवं सति नित्यादित्यागपरत्वमप्रामाणिकं इति ।। ५२ ।।

(अव) ननु ?'सर्वधर्मान् परित्यज्य' 'शरणं व्रज ' इति विधानसामर्थ्यात् सर्वधर्मत्यागाङ्गकप्रपत्तिविधिरिति प्रतिभातीत्यत्राह-

(प्रव्य–)

भावाभावौ न धर्माणां प्रपत्तेरङ्गमिष्यते ।
स्वतन्त्रशिष्ट्या शक्येहाशेषाभावोऽधिकारगः ।। ५३ ।। इति ।।

अस्यार्थः-धर्माणां भावाभावौ न प्रपत्तेरङ्गम्; धर्माणामनुष्ठानं तदभावश्च

नाङ्गमिष्यते, कुत:? स्वतन्त्रशिष्ट्या; शिष्टि:= शासनम्, विधि: इत्यर्थ: । स्वतन्त्रविधिना; 'अहरहस्सन्ध्यामुपासीत' इत्यादिना किञ्चित् प्रति अङ्गत्वेन विधीयते स्वतन्त्रतया प्रधानतया शासनादित्यर्थ: । अशक्येहाशेषाभाव: अशक्या ईहा= चेष्टा अनुष्ठानं येषां ते, अशक्येहा: । अशक्येहानाम् अशेषाणामभाव: अधिकारग:, अधिकारकोटिप्रविष्ट:, नत्वङ्गतया विधीयत इति भाव: । यद्वा धर्माणामभाव: भावो वा न प्रपत्तेरङ्गमिष्यते, किन्तु स्वतन्त्रस्य शिष्ट्या; शासनेन, शक्येहा, शक्यानामनुष्ठानं, शेषाभावस्तु अधिकारग:- अशक्यम् परित्यज्य शक्याधिकारकं शक्तानेवाधिकृत्य वर्तते इत्यर्थ: । तथा च धर्मत्यागो न प्रपत्त्यङ्गं तथा धर्माणां यावच्छक्त्यनुष्ठानमपि इति मम प्रतिभाति, साम्प्रदायिका: प्रष्टव्या: ।। ५३ ।।

(अव) ननु? प्रपत्त्यनुष्ठानकाले यथा प्रपत्तिविरुद्धतया केषाञ्चिन्नित्यनैमित्तिकानामननुष्ठानेऽपि न दोष:- तथा तत ऊर्ध्वं नित्यनैमित्तिकानाम् अननुष्ठानेऽपि प्रपन्नानां न प्रत्यवाय इत्यत आह-

(प्रव्य-)

क्रत्वनङ्गतया ये तु तदानीमननुष्ठिता: ।
स्वकाले स्वविधेरेव कार्यास्ते तद्वदत्र न: ।। ५४ ।। इति ।।

अस्यार्थ:- क्रत्वनङ्गतया, क्रत्वङ्गत्वाभावात्, तदानीं; दीक्षाकाले, स्नानसन्ध्यादयोऽननुष्ठिता:, ते स्वकाले; क्रतोरूर्ध्वकाले, स्वविधेरेव, स्वस्वविधायकवचनबलादेव, कार्या:, तद्वदत्र न: कार्या:, प्रपत्तिकालानवरुद्धकाले त्वनुष्ठेया एवेत्यर्थ: ।। ५४ ।।

(अव) अत्र केचित् 'तस्मात्त्वमुद्धवोत्सृज्य चोदनां प्रतिचोदनाम् । प्रवृत्तिश्च निवृत्तिश्च श्रोतव्यं श्रुतमेव च ।। मामेकमेव शरणमात्मानं सर्वदेहिनाम् । याहि सर्वात्मभावेन यास्यसि ह्यकुतोभयम्' ।। इति प्रपत्तिविधौ प्रवृत्ति निवृत्तिरूपधर्माणां त्यागश्रवणात् नित्यनैमित्तिकत्याग एव न केवलम्, किन्तु 'न कलञ्जं भक्षयेत्' 'न हिंस्यात्, नानृतं वदेत्' इत्यादिनिषिद्धनिवृत्तिरूपा अपि धर्मास्त्याज्या एव, अतो निषिद्धानुष्ठानत: अपि प्रपन्न: प्रत्यवायेन न लिप्यत इत्याहु:, तदत्यन्ताज्ञा-

नमौर्ख्यादिविलसितं, प्रपत्त्यनुष्ठानकालेऽवश्यं निषिद्धानुष्ठानेन भाव्यम्, इति भागवतानां हिंसादिकं वा अन्यदारहरणादिकं वा कृत्वा ततः प्रपद्येत, नैवमाचारमुपलभामहे । वचनस्यार्थस्तु न तथा, निवृत्तिधर्माणामलौकिक-श्रेयस्साधनत्वरूपं धर्मत्वमेव न, किन्तु प्रत्यवायपरिहारमात्रहेतुत्वमेव, यदिवा तेऽपि धर्मा उच्यन्ते तदाऽपि न हानिः, यथा - 'न हिंस्यात् सर्वा भूतानी'ति सामान्यतो निषेधेऽपि 'अग्नीषोमीयं पशुमालभेत' इति विशेषविधानात् यागादिकमुपादीयते । एवं सर्वधर्मत्यागविधावपि न कलञ्जभक्षणादि कुर्यात्, नाशुचिर्वर्तेत, इत्यादिविशेषविधिबलात् निवृत्तिधर्मत्यागो न युक्त इत्याह-
(प्रव्य-)

अधर्मपरिहारेऽपि धर्मत्वेन विवक्षिते ।
स्यात् स्वतन्त्रविधेरेव नित्यं तस्य परिग्रहः ।। ५५ ।। इति ।।

अस्यार्थः- अधर्मपरिहारे निषिद्धानां हिंसादीनामधर्मत्वेन तत्परिहारे, धर्मत्वेन विवक्षितेऽपि तस्य धर्मत्वमेव दुर्वचम् अधर्मनिवृत्तिमात्रत्वात्, अथापि धर्मत्वञ्चेदभ्युपगम्यते तत्रापीत्यभ्युपेत्यवादद्योतनार्थः अपिशब्दः । तस्य; अधर्मपरिहारस्य स्वतन्त्रविधेरेव; न हिंसादिकं कुर्यादिति स्वातन्त्र्येण यत्किञ्चित्फलकामशेषत्वमन्तरेण, यद्वा स्वतन्त्रस्य भगवतश्शासनादेवं मा कुर्विति स्वतन्त्रस्य नियमनात् तस्य= अधर्मपरिहारस्य नित्यं परिग्रह इति प्राचां व्याख्यानम् ।। प्रपन्नानुद्दिश्य सर्वधर्मत्यागे सामान्यतो विहितेऽपि 'उपायापाय-सन्त्यागी मद्ध्यमां वृत्तिमाश्रयेत्। अपायसंप्लवे सद्यः प्रायश्चित्तं समाचरेत्।।' इत्यादिरूपात् स्वतन्त्रस्य= भगवतो विधेरेव प्रपन्नं प्रत्येव भगवन्नियमनात् नित्यस्य परिग्रह इति युक्तं व्याख्यानम् ।। ५५ ।।

(अव) एवं सर्वधर्मत्यागवचनतात्पर्यनिश्चये सति 'तस्मात् त्वमुद्धवोत्सृज्य चोदनां प्रतिचोदनाम्' इत्यत्र चोदनामुत्सृज्येत्यस्य विहितमुत्सृज्येति, प्रतिचोदनामुत्सृज्येत्यस्य निषिद्धवर्जनमुत्सृज्येति अर्थस्स्यात् । तथाचानुकूल्यं परित्यज्य प्रातिकूल्यं परिगृह्य प्रपद्येतेति पर्यवस्येत्, तथा च 'आनुकूल्यस्य

सङ्कल्पः प्रातिकूल्यस्य वर्जनम्' इत्यादिवचनसिद्धम् तदुभयाङ्गत्वमुन्मूलितं स्यादित्यभिप्रयन्नाह-

(प्र.व्य–)

आनुकूल्यपरित्यागं प्रातिकूल्यपरिग्रहम् ।
प्रपत्त्यङ्गं प्रतिज्ञातुं न शक्यं साधुसंसदि ।। ५६ ।। इति ।।

स्पष्टोऽर्थः ।। ५६ ।।

(अव) ननु? सर्वधर्मविधिस्सर्वोऽपि प्रपञ्चव्यतिरिक्तविषयोऽस्तु सर्वधर्मत्यागविधिस्सर्वोऽपि प्रपञ्चविषयोऽस्त्वित्यत्राह-

(प्र.व्य–)

प्रपन्नमधिकृत्यैव सदाचारानतिक्रमः ।
प्रपत्त्यद्ध्यायपठितः प्रतिसन्धीयतामिह ।। ५७ ।। इति ।।

अस्यार्थः:- प्रपन्नमधिकृत्यैव, यमधिकृत्य सर्वकर्मत्यागविधिं ब्रूषे तमेवोद्दिश्येत्येवकारार्थः । प्रपत्त्यद्ध्यायपठितः सदाचारानतिक्रमः इह प्रतिसन्धीयताम् । ''एवं विलङ्घ्यन् मर्त्यो मर्यादां वेदनिर्मिताम् । प्रियोऽपि न प्रियोऽसौ मे मदाज्ञाव्यतिवर्तनात्'' इत्यादिकं इह अनुसन्धीयतामिति ।। ५७ ।।

(अव) 'நாயினேன் செய்த குற்றம் நற்றமாகவே கொள் ஞாலநாதனே' इति पूर्वाचार्यगाथायां हे स्वामिन्, मदीयमपराधमुपचारतया स्वीकुर्विति प्रपन्नापराधा भगवदुपचारकल्पा इत्याविष्करणात् अपराधेऽपि न दोष इत्याशङ्क्य, तत्रापि गाथायां तात्पर्यतः क्षमस्वेति प्रार्थना कर्तव्या प्रपन्नैरिति ध्वननात् 'अज्ञानादथवा ज्ञानादपराधेषु सत्स्वपि । प्रायश्चित्तं क्षमस्वेति प्रार्थनैकैव केवलम्' इति क्षापणमेव प्रायश्चित्तमित्युक्तम् पूर्ववाक्ये । नन्वेवं प्रतिपदोक्तं सर्वं प्रायश्चित्तशास्त्रमनर्थकं स्यादित्यत्राह-

(प्र.व्य–)

प्रायश्चित्तान्तराशक्तः कालक्षेपाक्षमोऽपि वा ।
पुनः प्रपद्यते नाथमभिन्दन् लोकसङ्ग्रहम् ।। ५८ ।। इति ।।

अस्यार्थः-प्रायश्चित्तान्तराशक्तः =धीपूर्वोत्तराघस्यापि सम्भावितत्वात् तन्निराकरणाय कृच्छ्रचान्द्रायणादितत्तत्प्रायश्चित्ताशक्तः, कालक्षेपाक्षमोऽपि वा-शक्तौ सत्यामप्यनुतापातिशयादचिरादेव शरीरपातभयेन कालविलम्बाक्षमः प्रपन्नः लोकसङ्ग्रहं अभिन्दन्= स्वस्य भगवत्प्रियत्वेऽपि ''सङ्ग्रहाय च लोकस्य मर्यादास्थापनाय च'' इति न्यायात् 'प्रायश्चित्तिरियं साऽत्र यत्पुनश्शरणं व्रजेत्' इति विधानादयं पुनः प्रपद्यते, प्रतिपदोक्तप्रायश्चित्ताशक्तौ प्रायश्चित्तस्य स्वल्पकालसाध्यतायां वा प्रतिपदोक्तमेव कर्तुमुचितम्, अन्यथा पुनः प्रपत्तिरेव, अन्यतरकल्पानाश्रयणे लोकमर्यादाऽतिलङ्घनात् निग्रहलक्ष्य एव स्यादिति भावः। एवं प्रपन्नानां बुद्धिपूर्वोत्तराघे संभाविते तस्य प्रामादिकवदश्लेषाभावात् स्वाधिकारोचितप्रायश्चित्तमेव क्षममिति स्थितम् ।। ५८ ।।

(अव) नन्वस्तु निषिद्धानुष्ठानेऽप्यलेपः, तन्न्यायाद्विहितानुष्ठाने - ऽप्यलेपोऽस्तु, किमर्थं तत्र प्रद्वेषः? इत्यत आह-

(प्र.व्य-)

प्रपन्नस्य निषिद्धैरप्यलेपमुपपादयन् ।
तथाऽभिमतसद्वृत्तनिष्ठेभ्यःकिमसूयति ।। ५९ ।। इति ।।

अस्यार्थः- प्रपन्नस्य निषिद्धैः; परस्वहरणपरदाराभिमर्शनादिभिरपि अलेपं= अश्लेषं उपपादयन् । कश्चिदिति नामग्रहणानर्हतया विशेष्यानुपादानं, तथा अभिमतसद्वृत्तनिष्ठेभ्यः, तथा=उक्तप्रकारेण अभिमतं=पूर्वाचार्याभिमतं सद्वृत्तं, तत्र निष्ठा येषां तेभ्यः किमसूयति। निषिद्धैरप्यलेपश्चेत् तदा सद्वृत्तैरपि अलेपः कैमुत्यसिद्ध इति सद्वृत्तनिष्ठेभ्योऽसूया किमर्था, 'क्रुध-द्रुह' इति चतुर्थी ।। ५९ ।।

(अव) तदेवोपपादयति -

(प्र.व्य-)

आज्ञातिलङ्घने यस्य रक्षकत्वं न भज्यते ।
आज्ञानुपालने तस्य कथं तदुपरुद्ध्यते ।। ६० ।। इति ।।

अस्यार्थः- 'श्रुतिस्मृतिर्ममैवाज्ञा यस्तामुल्लङ्घ्य वर्तते । आज्ञाच्छेदी मम

द्रोही मद्भक्तोऽपि न वैष्णवः ।। एवं विलङ्घ्यन्' इत्यादि वैष्णवान् उद्दिश्यैव आज्ञातिलङ्घनं भगवन्निग्रहहेतुरिति ज्ञात्वाऽपि निषिद्धानुष्ठानप्रवृत्तान् प्रपन्नान् प्रत्यपि भगवतो रक्षकत्वं चेन्न भज्यते तदाऽऽज्ञानुपालने तद्रक्षकत्वं कथमुपरुद्ध्यते, कौटिल्ये सति शिक्षयाऽप्यनघयन् शेषी स्वाज्ञानिष्ठान् कथं न रक्षतीति भावः ।। ६० ।।

(अव) विहितस्यापरित्याज्यत्वे युक्त्यन्तरमाह-

न चाचारं विना किञ्चित् कैङ्कर्यमुपपद्यते ।
नहि शौचमकृत्वैव समाराधनमर्हति ।। ६१ ।। इति ।।

अस्यार्थः-'सन्ध्याहीनोऽशुचिर्नित्यमनर्हस्सर्वकर्मसु' इति शुचित्व-प्रयोजकसन्ध्याद्यभावे सर्वकर्मानर्हत्वापत्त्या आचारं विना कैङ्कर्यमपि स्वाभिमतं नोपपद्यते । शुचित्वाभावेऽपि कैङ्कर्यसिद्धौ किं बाधकमित्यत्र प्रतिबन्दिमाह- शौचमकृत्वा= जलमलोत्सर्गानन्तरं शौचं अकृत्वैव समाराधनम्, भगवत इति शेषः । अर्हति नहि, गुदादिशौचदन्तधावनस्नानवत् सन्ध्यादीनामपि शौचत्वं शास्त्रोक्तमिति तुल्यम्, इति भावः ।। ६१ ।।

(अव) ननु आचारस्य सर्वधर्मानुष्ठानप्रयोजकत्वं कुत्रोपदिश्यत इत्यत्राह-

आचारप्रभवो धर्मो धर्मस्य प्रभुरच्युतः ।
इति पञ्चमवेदेऽपि सर्वसारार्थ ईरितः ।। ६२ ।। इति ।।

अस्यार्थः- भगवत्प्रीतिमात्रफलकतया अनुष्ठीयमानोऽपि धर्मः आचारप्रभवः; आचारप्रयोज्यः, तस्य च धर्मस्य अच्युतः प्रभुः, धर्माराद्ध्य इति यावत्, इति पञ्चमवेदेऽपि, 'भारतः पञ्चमो वेदः' इति प्रसिद्धभारतरूपपञ्चमवेदेऽपि सर्वसारार्थः= सर्वधर्मशास्त्रसारार्थः ईरितः ।। ६२ ।।

(अव) ननु? प्रपन्नानां निषिद्धानुष्ठानेऽप्यलेपवादो यद्यपि न युक्तः; पूर्वाचार्यानभिमतत्वात्, निषिद्धानुष्ठानेऽपि पुनः प्रपदनमसाम्प्रतं, 'सकृदेव प्रपन्नाय' इति सकृत्त्वविधानात्, किन्तु पूर्वप्रपत्तिस्मरणमेव तन्निष्कृतिरिति आप्तैरेवाभिधानात् तत्कथमित्यत्राह-

प्रपत्तिप्रतिसन्धानमाप्तैर्यदुपदिश्यते ।

तत् स्वाधिकारनियतहानोपादानसिद्धये ।। ६३ ।। इति ।।

अस्यार्थः-प्रपत्तिप्रतिसन्धानं; प्रागनुष्ठितप्रपदनस्य स्मरणमेव, प्रायश्चित्तमिति शेषः, आप्तैः आचार्यैः, यदुपदिश्यते, तत्= आप्तानामुपदेशनं स्वाधिकारनियतहानोपादानसिद्धये; स्वस्य= प्रपन्नस्याधिकारनियतस्य= आकिञ्चन्याधिकारव्यवस्थितस्य प्रायश्चित्तस्य पुनःप्रपदनरूपस्य हानसिद्धये, अबुद्धिपूर्वोत्तराघे अश्लेषश्रवणात् तस्य हानं= अकर्तव्यता, धीपूर्वोत्तराघे चोपादानं- तस्य पुनःप्रपदनस्य कर्तव्यता, तदुभयसिद्धिरेव तेषां तात्पर्यविषयार्थः इति।। ६३ ।।

(अव) तदेव स्फुटं दर्शयति-

प्रतिसन्धानतोऽपि स्यादधीपूर्वेष्वलेपधीः ।

बुद्धिपूर्वेष्वपि पुनः प्रपत्तेरेव संग्रहः ।। ६४ ।। इति ।।

अस्यार्थः-प्रतिसन्धानतोऽपि; पूर्वप्रपत्तिस्मरणादपि, अधीपूर्वेषु; प्रामादिकेषु, अलेपधीः, अश्लेषबुद्धिः, बुद्धिपूर्वेष्वपि पुनःप्रपत्तेरेव संग्रहः, एवकारस्य व्यवच्छेद्यं पूर्वप्रपत्तिस्मरणं, नतु शक्तावपि प्रतिपदोक्तानुष्ठानं इति भावः ।। ६४ ।।

(अव) उक्तमर्थं निष्कृष्याह -

अतो निरपराधेन वर्तितव्यं कृतात्मना ।

अपराधप्रसङ्गे च पुनःप्रपदनं क्षमम् ।। ६५ ।। इति ।।

स्पष्टोऽर्थः ।। ६५ ।।

(अव) ननु ?प्रपन्नेन निरपराधेन वर्तितव्यमित्युक्तं; भवत्वेवं, नित्यनैमित्तिकानां अग्निहोत्रेष्टिपशुबन्धसप्तसंस्थादीनां स्मार्तादीनां च बहूनां बहुवित्तव्ययायाससाध्यतया कथं यावतामनुष्ठानं? अनुष्ठाने वा स्वर्गादिफलानां मोक्षविरोधिनां निषिद्धानुष्ठाने पापद्वारा नरकादिवत् सिद्धिस्स्यादित्यत आह-

आहारग्रहमन्त्रार्थजात्यादिनियमैर्युतः ।

कुर्याल्लक्ष्मीशकैङ्कर्यं शक्त्याऽनन्यप्रयोजनः ।। ६६ ।। इति ।।

अस्यार्थः-आहारग्रहमन्त्रार्थजात्यादीनां नियमैः, तत्र-आहारनियमः "जात्या-

श्रयनिमित्तादुष्टादन्नात् कायशुद्धिः'' इत्युक्तः । ग्रहनियमः; सत्सन्तानप्रसूतसदाचारनिष्ठवेदविदाचार्यादेव ग्राह्यमित्यादिनियमः । मन्त्रनियमः; देवतान्तरमन्त्रान् काम्यसाधनभगवन्मन्त्राननन्यांश्च व्यापकेतरमन्त्रांश्च वर्जयित्वा मूलमन्त्रद्वया-दिमन्त्रैरेव जपः कार्य इत्यादिरूपः । अर्थनियमः; 'कुलटा- षण्ड-पतित- वैरिभ्यः काकिणीमपि । उद्यतामपि गृह्णीयान्नापद्यपि कदाचन' ।। इति विगीतेतरः । जातिनियमः; 'ब्राह्मणः परीक्षार्थमपि आयुधं नाददीत' 'न स्वरः प्रणवोऽङ्गानि नाप्यन्यविधयस्तथा । स्त्रीणां तु शूद्रजातीनां मन्त्रमात्रोक्तिरिष्यते', इत्यादिरूपः। आदिशब्दात् वर्णनियमः; याजन-अद्ध्यापन-शस्त्रजीवन-वाणिज्य-शुश्रूषादिरूपः। आश्रमनियमः,'ताम्बूलोऽभर्तृकस्त्रीणां यतीनां ब्रह्मचारिणाम् । एकैकं मांसतुल्यं स्यात् सम्भूय मदिरासमम् ।। ब्रह्मसूत्रं परित्यज्य ब्रह्मचारी गृही वनी । परिव्राड्वापि पतति' इत्यादिरूपः । गोत्रनियमः; 'दानं दद्यात् सगोत्राय कन्यादानं तु वर्जयेत्' इत्यादिरूपः । प्रवरनियमः; 'समप्रवरगोत्रञ्च विधुरं ब्रह्मचारिणम्। देवार्थे वरयेद्विद्वान् पित्रर्थे न कदाचन' इति । चरणनियमः, 'बह्वृचाश्श्रवणे कुर्युः श्रावणं नतु पर्वणि' इति । कुलनियमः; 'मृतबन्धोर्दशाहानि कुलस्यान्नं निषिद्ध्यते' इति । देशनियमः; 'नाप्सु नैवाम्भसस्तीरे श्मशाने न समाचरेत् । उत्सर्गं वा पुरीषस्य मूत्रस्य च विसर्जनम् ।।' इति कालनियमः; 'न भोक्तव्यम् न भोक्तव्यम् सम्प्राप्ते हरिवासरे' इति । अवस्थानियमः; 'एकादश्यां न भुञ्जीत शक्तस्सन् निरुपद्रवः' इति। गुणनियमः; 'नातिकेशामकेशां वा नातिकृष्णातिपिङ्गलाम् । निसर्गतोऽधिकाङ्गां वा हीनाङ्गामपि नोद्वहेत्, आरनालं न सेवेत कदाऽपि भगवत्परः' इत्यादिरूपः । उक्तनियमैर्युतः प्रपन्नः शक्त्या; यथाशक्ति अनन्यप्रयोजनः; प्रयोजनान्तरनिस्स्पृहः, भगवत्प्रीत्येकप्रयोजनस्सन् लक्ष्मीशकैङ्कर्यं कुर्यात्, अतो नोक्तशङ्काद्वयावकाशः, इति भावः ।। ६६ ।।

(अव) सदाचारस्याधिकारिणि अतिशयाधायकत्वञ्चास्ति, न केवलं स्वव्यतिरेके अयोग्यतावहत्वमित्याह-

आचारात्मगुणोपायपुरुषार्थविशेषतः ।
अधिकारिणि वैशिष्ट्यं प्रकृष्येतोत्तरोत्तरम् ।। ६७ ।। इति ।।

अस्यार्थः- अधिकारिणि; मोक्षोपायानुष्ठानपरे, वैशिष्ट्यं; विशिष्टत्वं, अतिशयितं, आचारात्मगुणोपायपुरुषार्थविशेषतः, आचार-विशेषतः; सन्ध्याद्या-चारप्रकर्षात् । आत्मगुणविशेषतः आत्मगुणादीनां । शमदमादीनां प्रकर्षात्, उपायविशेषतः; भक्त्याद्युपायनिष्ठायाः 'सत्कर्मनिरताश्शुद्धास्साङ्ख्ययोगविदस्तथा । नार्हन्ति शरणस्थस्य कलां कोटितमीमपि' इति कृष्णप्राप्तौ कृष्णैकसाधनस्याति-शयितत्वस्मरणात् स्वतन्त्रप्रपदनात् तत्राप्याचार्यनिष्ठारूपात् । पुरुषार्थविशेषतः; प्रयोजनान्तरादपि मोक्षपुरुषार्थस्य तत्राप्यविद्यावृत्तिस्वानन्दावाप्तिरूपपुरुषार्थादपि तच्चरणकैङ्कर्यकामस्यातिशयितत्वाच्चोत्तरोत्तरं प्रकृष्येत; प्रकृष्टं भवेत् ।। ६७ ।।

* * *

अथ पदवाक्ययोजनाभागः ।।

तत्र मूलमन्त्राधिकारः ।।

(अव) एवं सारतमान् अर्थावश्यज्ञातव्यान् आनुशासनिकभागे विशदीकृत्य, तत्र व्यामोहादिशमनेन तान् स्थिरीकृत्य, तेषामर्थानां रहस्यत्रयप्रतिपाद्यत्वं प्रकाशयितुं योजनाभाग आरभ्यत इति प्रतिज्ञाय, मूलमन्त्र-द्वय-चरमश्लोकानां पूर्वपूर्वस्य व्याख्येयतां उत्तरोत्तरस्य व्याख्यानतां चाभिधाय, प्रथमव्याख्येयेऽपि मूलमन्त्रे प्रणवस्य त्र्यात्मकतां च प्रतिपाद्य,तत्रापि अकारस्य प्रणवाद्यस्य 'अव रक्षणे' इति धातुनिष्पन्नतया रक्षकत्वार्थस्यावच्छेदकासंकीर्तनेन (सर्वरक्षकत्वं तदर्थः) उपाध्यसंकीर्तनेन च निरुपाधिकरक्षकत्वं च पर्यवस्यतीति प्रतिपाद्य , एवं सति निरुपाधिकरक्षकत्वे निर्हेतुककरुणावत्त्वं सेत्स्यति, ततश्च भक्तिप्रपत्त्यादिकं दयोत्तम्भनादावनुपयोगात् निष्प्रयोजनमेव स्यात् तत्कार्यस्य कस्याप्यभावा-दित्याशङ्क्य, ईश्वरस्य निरुपाधिककृपावत्त्वेऽपि तस्याः कृपायाः कर्माधीनभगव-दाज्ञातिलङ्घनजनितभगवन्निग्रहप्रतिबद्धतया तन्निवर्तनेन न्यासादीनामुपयोगात् तेषां

रक्षणे सहकारिकारणत्वं करुणायाः प्रधानकारणत्वं चेति दर्शयन् स्वामित्वात् स्वयमेव स्वद्रव्यं निर्व्याजं रक्षतीति शङ्कामप्यपनुदन्नाह-

त्राणे स्वामित्वमौचित्यं न्यासाद्यास्सहकारिणः ।
प्रधानहेतुः स्वातन्त्र्यविशिष्टा करुणा विभोः ।। ६८ ।। इति ।।

अस्यार्थः- विभोःस्वामित्वं त्राणे; रक्षणे, औचित्यं; स्वरूपयोग्यतामात्रं, स्वातन्त्र्यविशिष्टकरुणा प्रधानहेतुः; परतन्त्रस्य करुणा विद्यमानाऽपि न त्राणाय कल्पते, अतः- स्वातन्त्र्यविशिष्टेति । नापि केवलं स्वातन्त्र्यं हेतुः निष्करुणे तददर्शनात्, अतः- करुणेति। अप्रतिबद्धायाः करुणायाः फलाविनाभावात् अद्वारकत्वाच्च प्रधानकारणत्वमिति भावः । न्यासाद्याः सहकारिणः, प्रतिबन्धकनिग्रहापनोदनद्वारा तदुपयोगात्, आद्यशब्देन कर्मयोगज्ञानयोगादिपरिग्रह इति ।। ६८ ।।

(अव) एवं प्रणवस्यादिभूताकारं निरुपाधिकसर्वरक्षकत्वार्थकमभिधाय, तद्गताया लुप्तायाश्चतुर्थ्यास्तादर्थ्यवाचकत्वात् मकारवाच्यो जीवः परं प्रति शेष इत्यर्थः पर्यवस्यति । तत्र यद्यपि मकारवाच्यः कर्ता प्रथमं निर्देश्यः, तदनन्तरं तस्य परसम्बन्धः, तथाऽपि शेषत्वरूपसम्बन्धज्ञानाभावे विद्यमानमपि स्वरूपम-सत्कल्पं, शेषत्वज्ञानाभावे हि तादृशस्वरूपानुरूपकैङ्कर्यसाम्राज्यरुचितदर्थो-पायानुष्ठानाद्यनर्हत्वादितिसम्बन्धप्राधान्यद्योतनाय कर्तृनिर्देशात् प्रागेव सम्बन्धनिर्देश इत्यभिप्रायेणाह-

निश्चिते परशेषत्वे शेषं सम्परिपूर्यते ।
अनिश्चिते पुनस्तस्मिन् अन्यत् सर्वमसत्समम् ।। ६९ ।। इति ।।

अस्यार्थः-परशेषत्वे निश्चिते शेषं; स्वरूपानुरूपपुरुषार्थरुचिलक्षणा-धिकारतदनुरूपप्रसदनोपायानुष्ठानादिकं, सम्परिपूर्यते । तस्मिन् =परशेषत्वे अनिश्चिते अन्यत् सर्वं स्वरूपोपायपुरुषार्थादिकं, असत्समम्, असत्प्रायं, तस्मात् प्रधानभूतस्य सम्बन्धस्य प्रथमं निर्देश इति भावः ।। ६९ ।।

(अव) एवं प्रणवाद्यस्य अकारस्य सर्वरक्षकत्वमर्थः, तद्गतचतुर्थ्याः

लुप्ताया:तादर्थ्येऽनुशिष्टायाश्शेषत्वमर्थ:, मकारो जीववाची । उकारस्तु अवधारणार्थ: । एवंच जीव: अकारवाच्यस्य भगवत एव शेषभूत इति प्रणवार्थमभिधाय, नम इत्यत्र न म इति पदं भित्त्वा, प्रणवस्थमकारमनुषज्य स्वस्य स्वयमपि न शेषीति जीवस्य स्वं प्रतिनिरुपाधिकशेषत्वव्यावृत्तिपरतया नमश्शब्दं व्याख्याय, यद्वा स्वातन्त्र्यपदमद्ध्याहृत्य- मम निरुपाधिकस्वातन्त्र्यं नास्ति, भगवत एवान्यानपेक्षया निरपेक्षस्वतन्त्रत्वमिति योजनान्तरमप्युक्त्वा, उक्तार्थद्वयस्यसारत्वं साम्प्रदायिकत्वं अधिकारसिद्धिप्रयोजकत्वं च श्लोकद्वयेनाह-

श्रीमान् स्वतन्त्र: स्वामी च सर्वत्रान्यानपेक्षया ।
निरपेक्षस्वतन्त्रत्वं स्वाम्यं चान्यस्य न क्वचित् ।। ७० ।। इति ।।

तारस्य नमसश्चेमौ सारौ देशिकदर्शितौ ।
अनन्यशरणत्वादेरधिकारस्य सिद्धये ।। ७१ ।। इति ।।

अनयोरर्थ:-श्रीमान् = श्रीविशिष्ट एव सर्वत्र अन्यानपेक्षया स्वामी= अनन्याधीनशेषित्ववानित्यर्थ: । अन्यानपेक्षया स्वतन्त्र:=अनन्याधीनस्वतन्त्र इत्यर्थ: । शेषित्वं नाम-स्वगतातिशयाधानेच्छयोपादातृत्वं, परगतातिशयाधानेच्छयोपादेयत्वं शेषत्वं, स्वतन्त्रत्वं नाम यथेष्टविनियोजकशक्तिमत्त्वं, परतन्त्रत्वञ्च यथेष्टविनियुज्यमानत्वं, यद्यपि जीव: पुत्रदारादिकं प्रति शेषी स्वतन्त्रश्च, तथाऽपि तस्य भगवदधीनमेव स्वसम्बन्धिवर्गं प्रति शेषित्वं स्वातन्त्र्यञ्च, भगवतस्तु अनन्याधीनं शेषित्वं स्वातन्त्र्यं च इति भाव: । अनन्यस्य जीवस्य क्वचिदपि निरपेक्षं स्वामित्वं स्वातन्त्र्यं च न, निरपेक्षत्वं स्वाम्येऽपि विशेषणम् ।। ७० ।।

तारस्य; प्रणवस्य पूर्वार्धप्रतिपादितभगवच्छेषित्वस्वतन्त्रत्वतात्पर्यरूपस्सार: नमसश्चोत्तरार्द्धप्रतिपादिततदुभयव्यावृत्तिरूपस्सारश्च, इमौ सारौ इति पदाभ्यां विवक्षितौ, देशिकदर्शितौ; देशिकै:= आचार्यैरुपदिष्टौ= अनन्यशरणत्वादे: अनन्योपायत्वादे: । आदिशब्देनानन्यप्रयोजनत्वं, अधिकारस्य आकिञ्चन्याधिकारस्य सिद्धये देशिकदर्शिताविति पूर्वत्र सम्बन्ध:, स्वातन्त्र्याभावे परतन्त्रस्य स्वातन्त्र्यविशिष्टशेषिणं विना शरणान्तराभावात् तत्कैङ्कर्यरूपप्रयोजनाभावादुपायान्तरेषु

सामर्थ्यस्य भगवतापि अदत्तत्वात् अनन्योपायत्वं, भगवच्छेषत्वाच्च तच्छेषवृत्ति-रूपकैङ्कर्यैकप्रयोजनवत्त्वञ्चेति भावः ।। ७१ ।।

(अव) प्रणवे तावदकारस्य सर्वरक्षकत्वं तदुत्तरचतुर्थ्याश्चान्यानपेक्ष-सर्वशेषित्वं तस्या एव विभक्तेःस्वशेषभूतपदार्थविनियोगपर्यन्तविवक्षायामन्यानपेक्षं स्वातन्त्र्यं अर्थ इति स्थितम्, तत्सम्बन्धिनो मकारवाच्यस्य जीवस्य भगवच्छेषत्वं तत्पारतन्त्र्यञ्च सिद्ध्यत् तदीयशेषत्वपारतन्त्र्यपर्यन्तमपि सिद्ध्यति तत्काष्ठाभू-तत्वात् इत्यभिधाय, तदपि भगवद्भक्तशेषत्वं भगवत्स्वातन्त्र्यमात्रकृतं, नत्वस्मदि-च्छायत्तं, अस्माकं तदधीनत्वात्; किं बहुना भगवतोऽपि स्वभक्तशेषत्वमस्ति किमु वक्तव्यं भागवतानां, इयांस्तु भेदः-भगवतः स्वभक्तशेषत्वं स्वेच्छाधीनं, भागवतानां तु भगवत्पारतन्त्र्यकृतमिति । यत्र स्वापेक्षितगुणातिशयवन्तो भागवताः तानवलोक्य स्वस्य तत्सेवापेक्षा स्वत एव जायते तत्र भगवत्पारतन्त्र्य । कृतसर्वसाधारणशेषत्वादन्यदपि गुणकृतमपि शेषत्वं सम्भवतीति श्लोकद्वयेनाह-

स्वेच्छयैव परेशस्य तादधीन्यबलात्तु नः ।
भगवद्भक्तशेषत्वं स्वेच्छयाऽपि क्वचिद्भवेत् ।। ७२ ।।

गुणाधिके हि विषये गुणसारस्यवेदिनः ।
रामे रामानुजस्येव दास्यं गुणकृतं भवेत् ।। ७३ ।। इति ।।

अनयोरर्थः- भगवत्भक्तशेषत्वं, कर्तृ, परेशस्य; भगवतः, स्वेच्छयैव; स्वसङ्कल्पेनैव, नः, अस्माकं तु, तादधीन्यबलात्; भगवत्परतन्त्रत्वबलात्, भवेत्-क्वचिद्विषये स्वेच्छयाऽपि भवेत् ।। ७२ ।।

तत्कुत इत्यत्राह- गुणाधिके हि विषय इति। हि हेतौ । यस्मात् गुणाधिके विषये भगवद् भक्ते गुणसारस्यवेदिनः; गुणानां सारस्यं=सरसता रसावहत्वं रसकरत्वमिति यावत् । तद्वेदिनः पुरुषस्य, दास्यं=दासस्य भावः, कर्म, वा गुणकृतं= गुणपरिज्ञानजन्यं स्वेच्छाकृतं भवेत् । तत्र दृष्टान्तमाह, रामे; रामविषये, रामानुजस्येव; लक्ष्मणस्येव, 'अस्याहमवरो भ्राता गुणैः दास्यमुपागतः' इति हि

तद्वचनं, तत्र यथा स्वेच्छामन्तरेण किञ्चिद्दास्यं भ्रातृत्वप्रयुक्तमीश्वरेच्छयैव सिद्धम्, अन्यत्तु गुणकृतं, तद्वदिति भावः । ननु? गुणसारस्यपरिज्ञानकृतमपि दास्यं भगवत्पारतन्त्र्यकृतं भवत्येव, सर्वस्यापि भगवत्प्रेरणं विना असंभवात् । यच्च भगवत्पारतन्त्र्यमात्रप्रयुक्तं सर्वसाधारणं भगवद् भक्तशेषत्वं तदपि भगवत्भक्तत्वरूपगुणानुसन्धानप्रयुक्त स्वेच्छाजन्यं वक्तव्यं, अतःकोऽनयोर्विशेष इति चेदुच्यते- यद्यपि भगवद्भक्तत्वरूपगुण-मात्रानुसन्धानहेतुकं तदपि शेषत्वं, तथाऽपि भगवद् भक्तिव्यतिरित्तज्ञानानुष्ठान भगवदनुभवशिष्यानुकम्पित्वसौलभ्यसौशील्याद्यनुसन्धानकृतत्वाभावात् तस्य इति वैलक्षण्यमुभयोर्द्रष्टव्यम् ।। ७३ ।।

(अव) भगवान् स्वभक्तविषये स्वात्मानं शेषत्वेन विनियुङ्क्ते इत्युक्तम् तत्कुत्र दृष्टमित्यत्र कृष्ण(भगवत्)वाक्यमेव दर्शयन्नुपपादयति-

दास्यमैश्वर्ययोगेन ज्ञातीनां च करोम्यहम् ।
अर्धभोक्ता च भोगानां वाग्दुरुक्तानि च क्षमे ।। ७४ ।।

इति स्वोक्तिनयादेव स्वभक्तविषये प्रभुः ।
आत्मात्मीयस्य सर्वस्य सङ्कल्पयति शेषताम् ।। ७५ ।। इति ।।

अनयोरर्थः-अहम् दास्यमैश्वर्ययोगेन; स्वातन्त्र्ययोगेन, स्वातन्त्र्यादि -त्यर्थः । ज्ञातीनां च दास्यं करोमि । चकारेण भक्तेषु पारतन्त्र्यं "अहं भक्तपराधीन" इति वचनसिद्धम् समुच्चीयते, भोगानामर्धभोक्ता ज्ञातीनामर्धं दत्त्वा तदवशिष्टार्ध भोक्तास्मि । वाग्दुरुक्तानि; वाचां दुरुक्तानि+ उपालम्भधिक्कारादिरूपाणि च क्षमे- सर्वत्रापि हेतुस्स्वातन्त्र्यं, ज्ञातित्वरूपसम्बन्धसामान्यमात्रेणापि दासवत् पारतन्त्र्यं राज्यार्धप्रदानं उपालम्भसहनं च करोमि,किमुत 'ज्ञानी त्वात्मैव मे मतम्' 'स च मम प्रियः' इत्यादिरीत्या अत्यर्थप्रियातमानामिति भावः ।। ७४ ।।

इति स्वोक्तिनयादेव प्रभुः स्वतन्त्रः स्वभक्तविषये सर्वस्यात्मात्मीयस्य आत्मा चात्मीयञ्चेति समाहार एकवद्भावः। शेषताम्; भक्तजनं प्रति शेषतां सङ्कल्पयति । तदुक्तं 'परिजनपरिबर्हा भूषणान्यायुधानि प्रवरगुणगणाश्च

ज्ञानशक्त्यादयस्ते । परमपदमथाण्डान्यात्मदेहस्तवात्मा वरद सकलमेतत् संश्रितार्थं चकर्थ' इति ।। ७५ ।।

(अव) एवमन्योन्यशेषभावस्य प्रमाणसिद्धत्वेऽपि परस्परं शेषशेषिभावो विरुद्ध्यत एव, न ह्येक एव यं प्रति शेषः तं प्रति शेषी च भवतीत्यत्राह-

अन्योन्यशेषभावोऽपि परस्वातन्त्र्यसम्भवः ।
तत्तदाकारभेदेन युक्त इत्युपपादितम् ।। ७६ ।। इति ।।

अस्यार्थः- परस्वातन्त्र्यसम्भवः; परस्यस्वामिनः स्वातन्त्र्यबलादेव सिद्धः अन्योन्यशेषभावः= भागवतानामन्योन्यशेषभावः । अपिशब्देन शेषिभावश्च परगतातिशयाधायकत्वेन वेषेण शेषत्वं तत्कृतातिशयभाक्त्वेन शेषित्वं; यथा वा क्रियां प्रत्येकस्यैव शेषत्वं, शेषित्वं च प्रागेवोपपादितं पुरुषार्थकाष्ठाधिकार इति ।। ७६ ।।

(अव) एवं तारनमसोस्सारार्थावनन्यार्हतदीयपर्यन्तशेषत्व -पारतन्त्र्यात्मकौ देशिकदर्शितौ इत्यभिधाय, नम इत्यस्य अहिर्बुद्ध्न्येन च स्थूलसूक्ष्मपररूपेण त्रिधा विभज्य दर्शिताश्चार्थाःप्रह्वीभाव- ममतात्यागपरमेशप्रधानोपायात्मका इत्यपि प्रतिपाद्य, एवमनुष्ठेयार्थप्रकाशकनमश्शब्दघटितत्वे स्वात्मसमर्पणे सर्वे मन्त्राः करणतां यान्ति, न केवलमष्टाक्षर एवेत्याह-

एवं शिक्षितनानार्थनमश्शब्दसमन्विताः ।
सर्वे करणतां यान्ति मन्त्रास्स्वात्मसमर्पणे ।। ७७ ।। इति ।।

स्पष्टोऽर्थः ।। ७७ ।।

(अव) नन्वकारार्थाय मकारवाच्यश्शेषः मकारवाच्यस्य मकारवाच्यो न शेषः इति तारनमसोरर्थ उक्तः, एवं सति अकारार्थस्य स्वमहं न मम इत्यनुसन्धानं न स्यात्, तस्यैवानुसन्धानस्यात्रावश्यकत्वात् स्वात्मसमर्पणे स्वात्मन एव तादर्थ्यं ह्यनुसन्धेयं, नत्वन्यस्येत्यत आह-

जीवसामान्यमुखतःशृङ्गग्राहिकयाऽपि वा ।
मकारौ तारनमसोस्स्वानुसन्धानदाविह ।। ७८ ।। इति ।।

अस्यार्थः- तारनमसोःमकारौ जीवसामान्यमुखतःजीवसामान्यद्वारा जीवसामान्यस्य शेषत्वविधाने तदंतर्गतस्वात्मरूपविशेषस्यापि क्रोडीकारात् 'दासभूतास्स्वतस्सर्वे ह्यात्मानः परमात्मनः । अतोऽहमपि ते दासः' इत्युक्त क्रमात् सामान्यद्वारा स्वानुसन्धानादौ शृङ्गग्राहिकयाऽपि वा सामान्यशब्दस्य विशेषपरत्वमाश्रित्य वा स्वानुसन्धानादौ, 'अर्थात् प्रकरणाल्लिङ्गादौचित्यात्' इति न्यायेन गामानयेत्यादौ सन्निहिततत्तद्व्यक्तिपरत्वदर्शनाच्च अस्मच्छब्दस्य पूर्वोत्तरभागलोपेन मकारमात्रावशिष्टत्वेन निरुक्तसिद्धत्वाद्वा स्वानुसन्धानादौ मकारौ इति भावः ।। ७८ ।।

(अव) ननु; एवं आत्मसमर्पणं कुर्वत एव मकारार्थत्वात् तं प्रत्येव अकारार्थस्य कमलापतेःशरण्यत्वं तारनमोभ्यां प्रतिपाद्यते, अतःतदन्ये जीवास्स्वतन्त्रा एव सिद्ध्येयुः । युक्तं चैतत्-प्रत्यक्षादिप्रमाणैः अन्योन्यरक्ष्यरक्षकभाव एव जीवानां प्रतिपन्नः यदि च जीवानां सर्वेषां भगवच्छेषत्वपारतन्त्र्यसिद्ध्यर्थं मकारस्य जीवसामान्यवाचकत्वमुच्येत, तदा स्वानुसन्धानं न सेत्स्यतीति सेयमुभयतः पाशा रज्जुरित्यत आह-

इह या स्वानुसन्धानप्रक्रियैकस्य दर्शिता ।
अन्येषामपि तत्साम्यान्नान्योन्यशरणा इमे ।। ७९ ।। इति ।।
अतस्स्वपररक्षायां पराधीनेषु जन्तुषु ।
निरपेक्षशरण्यत्वं नियतं कमलापतौ ।। ८० ।। इति ।।

अनयोरर्थः- इह= मन्त्रे या स्वानुसन्धानप्रक्रिया शृङ्गग्राहिकया विशेषपरत्वाश्रयणेन एकस्य स्वात्मसमर्पणं अनुतिष्ठतः, दर्शिता अन्येषामपि तत्साम्यात्= जीवत्वसाम्यात् जीवत्वप्रयुक्तं भगवच्छेषत्वं बहुप्रमाणसिद्धमवर्जनीयमिति इमे जीवा नान्योन्यशरणाः ।। ७९ ।।

अतः; नमश्शब्देन अन्योन्यनिरपेक्षशरण्यत्वनिषेधात् स्वपररक्षायां स्वस्य; आत्मनः, परेषां पुत्रदारादीनां रक्षायां, जन्तुषु जीवेषु पराधीनेषु ईश्वरायत्तरक्ष्यरक्षकभावेषु सत्सु निरपेक्षशरण्यत्वं, अनन्याधीनशरण्यत्वं कमलापतौ नियतं=

तत्रैव विश्रान्तं, अतः स्वमात्रानुसन्धानेऽपि श्रीपतेरेव शरण्यत्वमित्यत्र न विरोध इति भावः ।। ८० ।।

(अव) अथ नारायणशब्दनिर्वचनप्रस्तावे नरशब्दस्य क्षयिष्णुत्वाभावोऽर्थः स्वरूपान्यथाभाववतामचेतनानां स्वभावान्यथाभाववतां चेतनानां च क्षयिष्णुतया नरशब्देन भगवत एव वाच्यत्वात्, नराज्जातानि तत्त्वानि नाराणि तेषामयनमधिकरणं नारा अयनं यस्येति सर्वव्यापकः नारा जीवसमूहाः तेषां अयनं, ईयते अनेनेति करणव्युत्पत्त्या सर्वेषामुपायः नाराणां अयनं ईयते इत्ययनं इति कर्मव्युत्पत्त्या सर्वेषामुपेयः, नरसम्बन्धिनो नारा इति कल्याणगुणादीनामपि परामर्शात् सकलकल्याणगुणाश्रयः इत्यनेकार्थत्वं प्रमाणवचनपुरस्कारेण नारायणशब्दस्य प्रतिपाद्य, ब्रह्ममीमांसाचतुरध्यायीप्रतिपादितकारणत्वाबाद्ध्यत्वोपायत्वोपेयत्वात्म-कार्थचतुष्टयगर्भितत्वं नारायणपदस्येत्याह-

कारणत्वमबाद्ध्यत्वमुपायत्वमुपेयता ।
इति शारीरकस्थाप्यमिह चापि व्यवस्थितम् ।। ८१ ।। इति ।।

अस्यार्थः- कारणत्वं 'जन्माद्यस्य यतः' इत्यखिलजगत्कारणत्वं जिज्ञासित-ब्रह्मलक्षणं प्रतिज्ञाय, अस्पष्टजीवलिङ्गानां स्पष्टजीवलिङ्गानां प्रधानप्रतिपादनच्छायानुसारिणां च सर्वेषां वेदान्तानां ब्रह्मैवाखिलजगत्कारणमित्यत्र तात्पर्यमिति प्रथमाध्यायार्थ इति तदिदमत्रापि नारशब्दे नराज्जातानि तत्त्वानीति व्युत्पत्त्याश्रयणे-स्फुटमिति भावः । अबाध्यत्वमुक्तजगत्कारणत्वस्य सांख्यादिमतान्तरैः दुर्धर्षणत्वं द्वितीयाध्यायार्थः । सचायमत्रापि नारशब्दस्य कल्याणगुणप्रतिपादकत्वाभ्युपगमेन कारणवाक्येष्वेव 'तदैक्षत बहु स्यां प्रजायेये' ति 'यस्सर्वज्ञस्सर्ववित्' 'यस्य ज्ञानमयं तपः' इत्यादिषु सर्वज्ञत्वाद्यवगमात् अचितस्तदसंभवात् जीवानां च सर्वज्ञत्वाद्यनु-पपत्तेश्चेति नातिव्याप्तं ब्रह्मलक्षणमिति हेत्वन्तरैः दुर्धर्षणत्वरूपो द्वितीयाध्यायार्थो गर्भित इति भावः, उपायत्वं उपास्यत्वप्रतिपादकं तृतीयाध्यायार्थ इति अयन शब्देन करणल्युडंतेनाभिधीयते इति भावः । उपेयता शरीरपातादूर्ध्वमार्चिरादिना प्राप्यत्वं हि चतुर्थाध्यायार्थः । सोऽप्ययनशब्देन कर्मणि ल्युडन्तेनाभिधीयत इति भावः ।

इत्युक्तचतुष्टयं शारीरकस्थाप्यं= शारीरकशास्त्रेण स्थाप्यं, तदिह चापि= नारायणशब्देऽपि तत्तद्व्युत्पत्तिभेदेनव्यवस्थितम् । च अपि, इत्येतत्समुच्चये।। ८१ ।।

(अव) अथ प्रतिपदं पृथक् पृथगर्थानुक्त्वा शाब्दान् आर्थांश्च भगवद्धर्मान् क्रमात् संगृह्योक्त्वा तेष्वपि सारतमाः कतिचिन्नित्यानुसन्धेया इत्याह-

इह संग्रहतःश्रीमान् गोप्ता शेषी समाधिकदरिद्रः ।

शरणं सर्वशरीरी प्राप्यस्सेव्यश्च साधुभिर्भाव्यः ।। ८२ ।। इति ।।

अस्यार्थः- इह; मन्त्रे,श्रीमान् गोप्ता= अकारार्थस्सर्वरक्षकत्वं 'अव रक्षण' इत्यवधातोरप्प्रत्यये 'अवतेष्टिलोपश्चेति' टिलोपादकारमात्रपरिशेषात्, तच्च रक्षकत्वं लक्ष्मीविशिष्टस्यैव 'लक्ष्म्या सह हृषीकेशो देव्या कारुण्यरूपया । रक्षकस्सर्वसिद्धान्ते 'इति प्रतिपादनात् । तं प्रकृत्यर्थं श्रीमान् गोप्तेति सूचयन् प्रत्ययार्थमाह- शेषीति ।। तादर्थ्ये चतुर्थ्यनुशासनात् । श्रीमान् इत्येतदत्राप्यन्वेति ''उभयाधिष्ठानं चैकं शेषित्वम्'' इत्युक्तेः, प्रकृतिप्रत्ययाभ्यां फलितमाह-समाधिकदरिद्र इति। निस्समाभ्यधिक इत्यर्थः । निरुपाधिकसर्वरक्षकत्व । तादृशसर्वशेषित्वयोरितत्रा-सम्भवात् । 'अस्येशाना जगत' इति श्रुतिप्रसिद्धलक्ष्मीपतित्वस्फोरितपारम्यस्यान्यत्रा-सम्भवाच्च नमश्शब्दार्थमाह-'शरणमिति । पन्था नकार उद्दिष्टो मःप्रधान उदीरितः । विसर्गः परमेशस्त्विति' नैरुक्तिकप्रक्रियया मे न किञ्चिद्वस्तु मे न स्वातन्त्र्यमित्यन्वये तदीयस्य तत्परतन्त्रस्य तं विनेष्टप्रापको नेति स एव शरणमित्याक्षेपेण वा शरणं भगवानेवेति भावः । नारायणशब्दप्रकृत्यर्थमाह-सर्वशरीरीति । नाराः अयनं यस्येति बहुव्रीहौ ल्युटश्च अधिकरणार्थत्वेन सर्वान्तःप्रवेशनियमनमर्थ इति भावः, नाराणां अयनमिति तत्पुरुषे ल्युटश्च कर्मार्थत्वे प्राप्यत्वमर्थ इत्यभिप्रयन्नाह-प्राप्य इति । उत्तरचतुर्थ्यर्थमाह- सेव्य इति । सेवारूपकैङ्कर्यप्रतिसम्बन्धित्वादिति भावः सेवायाश्शेष वृत्तित्वात् कैङ्कर्यस्य शेषवृत्तिरूपस्य तादर्थ्यस्य चतुर्थ्यर्थत्वादिति भावः । एवं संग्रहतः=संग्रहेण भाव्यः ।। ८२ ।।

(अव) एवं भगवद्धर्माणां मन्त्रार्थानामनुसन्धानमुक्त्वा तत्प्रतिसम्बन्धिनि जीवे चानुसन्धेयान् बहून् धर्मानुपदिश्य तत्राप्यावश्यकान् मन्त्रार्थसारान् जीवधर्मानाह-

पदत्रयेण संक्षेपात् भाव्याऽनन्यार्हशेषता ।
अनन्योपायता स्वस्य तथाऽनन्यपुमर्थता ।। ८३ ।। इति ।।

अस्यार्थः-प्रणवस्यान्ययोगव्यवच्छेदार्थकोकारप्रश्लेषात् अनन्यार्हशेषता फलितार्थः स्वातन्त्र्यविधानेन अन्वर्थनमसश्च परतन्त्रदासस्य स्वतन्त्रशेषिणं विना शरणान्तरासम्भवात् स एव तस्य शरणमित्यनन्य शरणता फलितार्थः तथाऽनन्यपुमर्थता- नारायणशब्दगतचतुर्थ्याः कैङ्कर्यपरतया शेषभूतस्य शेषिप्राप्तिं विना पुमर्थान्तराभावात् अनन्यपुमर्थता फलितेति पदत्रयेण संक्षेपेण भाव्या।। ८३ ।।

(अव) एवमष्टाक्षरान्तःस्थतत्त्वार्थज्ञानवतां बाह्यकुदृष्टिपक्षैरक्षोभ्यत्वं द्वन्द्वज परितापादिराहित्यञ्चास्तीति प्रशंसति-

इह निजपक्षविरुद्धैरीदृशनिष्ठाविरोधिभिश्चान्यैः ।
द्विचतुष्कसारवेदी गङ्गाह्रद इव न गच्छति क्षोभम् ।। ८४ ।। इति।।

अस्यार्थः- इह= भुवने, निजपक्षविरुद्धैः, बाह्यकुदृष्टिपक्षैः देहात्मवादिबौद्धजैनतार्किकनिरीश्वरसेश्वरसांख्यमृषावादिभेदाभेदब्रह्मपरिणामिशैव माध्वादिभिरुक्तमन्त्रार्थविरुद्धैः ईदृशनिष्ठाविरोधिभिरन्यैश्च मन्त्रान्तरदेवतान्तरप्रयोजनान्तरस्पर्शैर्विषयान्तरपरिचयादिभिःमानावमानजपरितापादिभिर्वा; द्विचतुष्कसारवेदी; अक्षराणां द्विचतुष्कं= अष्टकं, तद्वेदी= तद्ज्ञानवान् गङ्गाह्लद इव क्षोभं न गच्छति= न प्राप्नोति, तदुक्तं 'न प्रहृष्यति सम्माने नावमानेऽनुतप्यते ।। गङ्गाह्लद इवाक्षोभ्यः यस्स पण्डित उच्यते ।।' ८४ ।।

(अव) अत्र नारायणायेत्यत्र स्यामित्यध्याहृत्य तादर्थ्यचतुर्थीसमभिव्याहारात् तदर्थो भवेयं इति प्रार्थ्यमानं तादर्थ्यं न शेषत्वरूपं; तस्य स्वतस्सिद्धत्वात्, अतःशेषित्वं; शेषकर्म, कैङ्कर्यमिति यावत् । एवञ्च कैङ्कर्यप्रार्थनायां स्वानन्दावाप्तिरूपपुरुषार्थो न मन्त्रार्थस्स्यात्, स्वानन्दावाप्तेः प्रार्थना स्वार्थभोग प्रार्थना स्यादित्यत आह-

अत्र स्वलाभापेक्षाऽपि स्वामिलाभावसाधिनी ।
स्वामिप्रयोजनापेक्षाऽप्यतस्स्वानन्दहेतुका ।। ८५ ।। इति ।।

अस्यार्थः-अत्र; चतुर्थ्यां स्वलाभापेक्षाऽपि स्वानन्दलाभप्रार्थनाऽपि, स्वामिलाभावसायिनी स्वभोगेनापि परगतातिशयस्यैव सिद्धेः स्वलाभ एव स्वामिलाभपर्यवसायीति न स्वार्थभोगप्रार्थनादोषः । स्वामिप्रयोजनापेक्षा अपि स्वानन्दहेतुका, स्वानन्दलाभादेव हि स्वामिनः प्रयोजनसिद्धिः भृत्यानां सुखवत्तया हि स्वामिनोऽतिशयः, अतः स्वलाभप्रार्थनाऽपि स्वाम्यतिशयप्रार्थनावसायिनी, साऽपि स्वलाभप्रार्थनावसायिनीति एकैकप्रार्थनायामपि द्वयोः प्रयोजनसिद्धिरिति भावः ।। ८५ ।।

(अव) अत्र केचिदाक्षिपन्ति- नमश्शब्देन स्यादित्यध्याहारसहितेन न मम किञ्चित्स्यादित्यर्थपर्यवसन्नेन अविद्याकर्मवासनारुचि प्रकृतिसम्बन्धादिरूप सर्वानिष्टनिवृत्तिप्रार्थनायां कृतायां इष्टप्राप्तिप्रार्थना किमर्था । 'सम्पद्याविर्भावः स्वेनशब्दात्' ''यथा न क्रियते स्योत्स्ना मलप्रक्षालनान्मणेः । दोषप्रहाणान्न ज्ञानमात्मनः क्रियते तथा ।। यथोदपानकरणात् क्रियते न जलाम्बरम् । सदेव नीयते व्यक्तिमसतस्सम्भवः कुतः ।। तथा हेयगुणध्वंसादवबोधादयो गुणाः । प्रकाश्यन्ते, न जन्यन्ते, नित्या एवात्मनो हि ते'' इत्युक्तरीत्या इष्टप्राप्तिः स्वयमेवागच्छति ।किमर्थं तत्प्रार्थनमिति; तत्रोत्तरमाह-

मू- स्वतःस्वार्हं यथा भागं पुत्रःपितुरपेक्षते ।
सापराधस्तथा दासः कैङ्कर्यं परमात्मनः ।। ८६ ।। इति ।।

अस्यार्थः- यथा सापराधः पुत्रःस्वतःस्वार्हं भागं स्वत एव; पुत्रत्वेनैव, प्राप्तं स्वयोग्यं दायं पितुस्सकाशादपेक्षते,तथा सापराधो दासः परमात्मनस्सकाशात् स्वतःप्राप्तं दासत्वेन स्वयोग्यं कैङ्कर्यं अपेक्षते; प्रार्थयते। सापराधतो निग्रहकलुषितेन पित्राऽनर्पितत्वादपराधक्षमापणप्रसन्नात्तस्मादर्थनमपि लोकन्यायाविरुद्धमिति भावः ।। ८६ ।।

(अव) ननु भावान्तरमेवाभावो न सप्तमपदार्थरूपोऽन्य इति ह्यास्माकीनः सिद्धान्तः । अत एव भाष्यकारैरपि ''अविद्यानिवृत्तिरेव मोक्षः'' इत्युक्तं, अतः सर्वप्रतिकूलनिवृत्तिरेव ह्यत्यन्तानुकूल्यावस्थारूपो मोक्ष इत्यनिष्टनिवृत्तिप्रार्थनादेवेष्टप्रार्थनं जातमिति पुनरुक्तिःस्यादित्याशङ्क्याह-

मू- एकमेव स्वरूपेण परेण च निरूपितम् ।
इष्टप्राप्तिरनिष्टस्य निवृत्तिश्चेति कीर्त्यते ।। ८७ ।। इति ।।

अस्यार्थः- एकमेव वस्तु स्वरूपेण निरूपितं= प्रतियोगिज्ञानादिकमनपेक्ष्यैव वस्तुनःस्वरूपमात्रेण निरूपितम्, भावरूपं, तदेव परेण; प्रतियोगिना च, निरूपितं अभावरूपं, अत एकत्वेऽपि निरूपकभेदात्, यथा घटः, पटाद्भिन्नः, अयं अस्माद्दीर्घः- इत्यपौनरुक्त्यं अपर्यायत्वञ्च, तथा एकमेव वस्त्विष्टप्राप्तिरनिष्टनिवृत्तिश्चेति कीर्त्यते । अयं भावः- अनिष्टनिवृत्तिं प्रार्थयमान एवादरातिशयादिष्टप्रार्थनमपि करोति । प्रकारान्तरेण प्रार्थने पौनरुक्त्यमपि नास्ति इति ।। ८७ ।।

(अव) अथ वाक्यार्थयोजनाः दशधा कृताः, कृत्स्नमन्त्रोऽप्येकवाक्यस्सन् फलपरः, कृत्स्नमन्त्रोऽप्येकवाक्यस्सन्नुपायपारः, आहत्यैकवाक्यतायां योजनाद्वयम् । द्विवाक्यस्सन् स्वरूपपरः, तथा उपायपरः, तथा फलपरः, आहत्य द्विवाक्यतायां योजनात्रयम् । पुनस्त्रिवाक्यस्सन् स्वरूपफलपरः तत्राप्याद्यवाक्यद्वयेन स्वरूपं तृतीयवाक्येन फलञ्च प्रतिपादयति । यद्वा प्रथमवाक्येनैव स्वरूपं, द्वितीयतृतीयाभ्या- मनिष्टनिवृत्तीष्टप्राप्तिरूपं फलं प्रतिपादयतीत्याहत्य त्रिवाक्यतायां स्वरूपफलपरत्वेन योजनाद्वयं, पुनः त्रिवाक्यस्सन् स्वरूपोपायतत्परः आहत्याष्टौ योजनाः, ताश्च कारिका रूपेणास्माभिस्संगृहीताः ।।

तथाहि- ओमर्थाय नमो नारायणायेत्येकवाक्यता । न्यासोऽत्र नमसोऽ- र्थस्स्यात्तेनोपायपरो मनुः ।। ओमर्थनारायणाय शेषवृत्तिं नमोगिरा । उपलक्ष्य तदेकात्मा कृत्स्नःफलपरो मनुः । अनयोर्योजनयोरखण्डप्रणववाच्यत्वं नारायण- विशेषणम् । आर्थनारायणस्यैव स्वमहं नास्म्यहं मम । इति द्विवाक्ये जीवेशस्वरूपे तत्परो मनुः ।। आर्थनारायणस्याहं भरत्वेनार्पितो न मे । भरोऽस्मीति द्विवाक्यस्सन् उपायैकपरो मनुः ।। आर्थनारायणस्याहं किङ्करस्तद्विरोधि मे । न स्यादिति द्विवाक्यस्सन् पुमर्थैकपरो मनुः ।। आसु तिसृषु योजनासु प्रणवस्त्र्यक्षरात्मा योज्यः, आय नारायणायेति विशेषणविशेष्यभावः, आर्थ इत्यकारार्थ इति नारायण विशेषणत्वं द्योतितम्, आयैवाहं नमो नारायणकैङ्कर्यमस्तु मे । इति त्रिवाक्यो जीवेशस्वरूपफलतत्परः ।। आयैवास्मीत्याद्यवाक्यात् स्वरूपं शेषवाक्ययोः ।

अनिष्टं नश्यतादिष्टं स्यादित्याह त्रिवाक्यतः ।। स्वरूपं तारनमसोरर्थो गोप्तृत्वयाचनम् । शेषस्यातस्त्रिवाक्योऽसौ स्वरूपोपायतत्परः ।। एवमष्टौ योजनाः ।।

नवमीं योजनामाचार्यः स्वकारिकारूपेणाह-

(मू-) केचित्तु चरमश्लोके द्वये चोक्तक्रमादिह ।
भरन्यासपरं तारं शेषं फलपरं विदुः ।। ८८ ।। इति ।।

अस्यार्थः- चरमश्लोके द्वये च वाक्यत्रयात्मके उक्तक्रमादिहापि भरन्यासपरं, उपायपरं तारं शेषं= नमो नारायणायेति वाक्यद्वयं फलपरं विदुः । इति ।।

इयञ्च दशमी योजना । तारे स्वरूपं नमसि न्यासं शेषे फलार्थनम् । प्राह त्रिवाक्यो मन्त्रोऽयमाहत्यार्था दशेरिताः ।। वाक्यैकत्वे योजने द्वे तिस्रो वाक्यद्वये तथा । वाक्यत्रये पञ्चतय्यः ताः पृथक् पृथगीरिताः ।। ८८ ।। उपसंहरति ।। ८८ ।।

(मू) तदेवं पदवाक्यार्थैस्तत्त्वविद्गुरुदर्शितैः ।
तत्तत्कुदृष्टिकथितं निरस्तं योजनान्तरम् ।। ८९ ।। इति ।।

तत्; तस्मात् उक्तक्रमेण, तत्त्वविद्गुरुदर्शितैः; तत्त्वविदा आत्रेयरामानुजाचार्येण वादिहंसाम्बुवाहापरनामधेयेन दर्शितैः, पदवाक्यार्थैः पदार्थैः वाक्यार्थैश्च, तत्तत्कुदृष्टि कथितं; योजनान्तरं अकारार्थ सामानाधिकरण्यादभेदपरत्वमित्यादिरूपं निरस्तम् ।। ८९ ।।

(अव) स्वाचार्योपदिष्टार्थानां सामीचीन्यं द्योतयितुं आचार्याणामज्ञानादि-राहित्यं सन्मार्गानतिलङ्घित्वं विषयप्रावण्यादिदूरगतत्वं चोपपादयन् उपसंहरति-

(मू) अविद्याभूतनोन्मुक्तैरनवज्ञातसत्पथैः ।
असदास्वादसव्रीडैरादिष्टमिति दर्शितम् ।। ९० ।। इति ।।

अस्यार्थः- अविद्या; अज्ञानं, प्रकृतिर्वा, सैव पूतना; पिशाची, तदुन्मुक्तैः । अनवज्ञातसत्पथैः असदास्वादसव्रीडैः असतां विषयाणां आस्वादे सव्रीडैः, तत्पराङ्मुखैरित्यर्थः । देशिकैरित्यध्याहारः । आदिष्टं; उपदिष्टं इति= उक्तप्रकारेण दर्शितम्; अस्मदनुग्राह्याणां शिक्षायै अस्माभिर्दर्शितम् ।। ९० ।।

अथ द्वयाधिकारः ।।

(अव) मूलमन्त्रं व्याख्याय तद्व्याख्यानभूतं द्वयं विवरीतुं तत्प्रभावमुक्त्वा द्वयस्य गद्यस्य च व्याख्येयव्याख्यानभावमपि प्रदर्श्य गद्ये फलप्रार्थनावसरे 'परभक्तिपरज्ञानपरमभक्तिकृत परिपूर्णानवरतनित्य विशदतमानन्यप्रयोजनानवधिकातिशय प्रियभगवदनुभवजनिता नवधिकातिशय प्रीतिकारिता शेष अवस्थोचिताशेष शेषतैकरतिरूप नित्यकिंकरो भवानी' ति प्रार्थनोपलम्भात् प्रपत्तेरूद्ध्वं यावज्जीवमनुष्ठेय कैङ्कर्यस्यापि परभक्त्यादिमूलकत्वावश्यं भावात् अकिञ्चनाधिकारिणः प्रपन्नस्य भक्त्याद्यभावात् भावे वा तथैव परभक्त्यामोक्षसिद्धौ प्रपत्ति वैयर्थ्यापत्तिरित्याशङ्क्याह-

(द्वया)

परभक्त्यादिमूलत्वं कैङ्कर्यस्य यदुच्यते ।
गद्यादिषु तदप्याहुरपवर्ग दशाश्रयम् ।। ९१ ।। इति ।।

अस्यार्थः-गद्यादिषु कैङ्कर्यस्य परभक्त्यादिमूलकत्वं यदुच्यते तदप्यपवर्गदशाश्रयमित्याहुः; अपवर्गदशाविषयमाहुः, इदानींतनकैङ्कर्यस्य परभक्त्यादिमूलकत्वपरं न गद्यादिकं, किन्तु, मोक्षदशाभाविनःकैङ्कर्यस्यैव तन्मूलकत्वपरमिति भावः ।। ९१ ।।

(अव) ननु ? नित्यमुक्तानुभवस्य ऐकरूप्येण नित्यत्वात्तत्र परभक्त्याद्यवस्थानामनुपपत्तेःकैङ्कर्यस्य तदानीमपि तन्मूलत्व कथनमयुक्तमित्यत आह-

(द्वया)

उत्तरोत्तरयोस्स्वामिसाक्षात्करणभोगयोः ।
पूर्वपूर्वक्षणेष्टत्वात्तन्मूलत्वमुदीरितम् ।। ९२ ।। इति ।।

अस्यार्थः- उत्तरोत्तरयोः, उत्तरोत्तरक्षणावच्छिन्नयोः, स्वामि साक्षात्करण भोगयोःस्वामिसाक्षात्करणं भगवत्साक्षात्कारःतज्जनितः एतादृशोत्यन्तानुकूलविषयो मया दृष्ट इति स्वात्मनिकृतार्थत्वानुसन्धानरूपोनुभवो भोगशब्देन विवक्षितः, तस्यापि निरतिशयप्रीतिरूपत्वात् भगवद्भोगत्वोक्तिः पूर्वपूर्वक्षणेष्टत्वात्; इतः परमप्येवंविधानुभवो मे भूयादित्येवंरूपपूर्वदृष्टविषयकप्रत्यक्षाभिनिवेशत्वस्य

परभक्तित्वस्य पूर्वदृष्टसाक्षात्कारत्वस्य परज्ञानत्वस्य तद्विश्लेषभीतिरूपत्वस्य परम-भक्तित्वस्य चैकरूपानुभवेऽपि पूर्वपूर्वक्षणावच्छेदेन इष्टत्वात्, तन्मूलत्वं= परभक्त्यादिमूलत्वं, साक्षात्कारभोगयोरुदीरितं, यद्यपि सर्वविषयकभगवदनुभव एकव्यक्तिक एव कार्तार्थ्यविषयः भगवद्भोगरूपतामश्नुत इति द्विवचनानुपपत्तिः, तथाऽपि घटपटविषयसमूहालम्बने घटविषयकत्वादिभेदवत् कार्तार्थ्यविषय-कत्वाद्याकारभेदसंभवात् अनेकक्षणावच्छेदसंभवाच्च न द्विवचनानुपपत्तिरित्याहुः ।

अयमत्र निष्कर्षः- साक्षात्करणस्य मुक्तिदशायां कैङ्कर्यरूपभोगस्य च निरन्तरसन्तन्यमानतयैकरूपत्वेन परभक्त्याद्यवस्थापन्नभगवदनुभवमूलकत्वं कैङ्कर्यरूपभोगस्य कथमुच्यत इत्यत्राह-उत्तरोत्तरयोरिति ।।

साक्षात्कारो हि नाम- परभक्तित्वादिसाक्षात्कारः, भोगोऽत्र प्रीति परीवाहजनितपादसंवाहनादिः परिचर्याविशेषः, तयोरत्यन्तभिन्नत्वात् न द्विवचना-नुपपत्तिः, तयोरुत्तरोत्तरयोस्सतोःपूर्वपूर्वक्षणे परभक्त्याद्यवस्थाना मिष्टत्वात्; मोक्षदशायां भगवदनुभवस्य एकस्वभावत्वेऽपि 'स यदि पितृलोककामो भवति सङ्कल्पादेवास्य पितरस्समुत्तिष्ठन्ते' 'जक्षत्' 'क्रीडन्' 'रममाणः' स्त्रीभिर्वा, यानैर्वा, इत्यादिष्विवावस्थाविशेषाणामनुभवगताना मभ्युपगमेऽपिविरोधाभावात्,अत एव गद्यभाष्ये 'सांसारिक विकाराणां धर्मभूतज्ञाने स्वतोविकसिते दुर्वचत्वादेकस्व-भावतोक्तिः नतु तादात्विकावस्थाविशेषराहित्यात्' इत्याचार्यैरेव कण्ठोक्तत्वात्, तत्तत्पूर्वक्षणेषु मध्येमध्ये परभक्त्याद्यवस्थान्तरितत्वेऽपि तादृशप्रवाहसन्तान नैरन्तर्यस्य न काऽपि क्षतिरिति ।। ९२ ।।

(अव) एवं तर्हि शरीरपातसमये हार्दसाक्षात्कारजननात् तस्य प्राथमिकस्य परभक्त्यादिमूलकत्वावश्यंभावात् परभक्त्यादेश्च तदानीमनवकाश इत्यत आह-

(द्वया-)

शरीरपातसमये हार्दस्यानुग्रहस्स्वयम् ।
परिपाकं प्रपन्नानां प्रयच्छति तथाविधम् ।। ९३ ।।

अङ्कोलतैलसिक्तानां बीजानामचिराद् यथा ।
विपाकः फलपर्यन्तस्तथाऽत्रेति निदर्शितम् ।। ९४ ।। इति ।।

अनयोरर्थः-शरीरपातसमये, हार्दस्य; परमात्मनः, अनुग्रहः स्वयं प्रपन्नानां तथाविधं तत्क्षणादेव - परभक्ति - परज्ञान - परमभक्ति - भगवत्साक्षात्कारतत्प्रीतितत्कैङ्कर्यपर्यन्तहेतुभूतं, परिपाकं; अवस्थाविशेषं, प्रयच्छति; ददाति ।। ९३ ।।

दृष्टान्तमाह -अङ्कोलेति ।। अङ्कोलतैलसिक्तानां; अङ्कोलो वृक्षविशेषः, तत्तैलसिक्तानां, बीजानां फलपर्यन्तो विपाकः, चिरकालसाद्ध्यः, अचिरात्; स्वल्पकालेनैव भवति, लोके हि शैलूषादिप्रदर्शितबीजादेव पञ्चषघटिकामात्रेण अङ्कुरपल्लवकोरकफलदर्शनात्, तथाऽत्र हार्दानुग्रहात् त्रिचतुरक्षण एव तस्य परभक्तिपरज्ञानपरमभक्तिभगवत्साक्षात्कारादिपरम्परापर्यन्तोऽपि विपाकः सिद्ध्यतीति दर्शितम् ।। ९४ ।। निदर्शनान्तरमाह-

(द्वया-)

"दुष्टेन्द्रियवशाच्चित्तं नृणां यत्किल्बिषैर्वृतम् ।
तदन्तकाले संशुद्धिं याति नारायणालये" ।। ९५ ।।

इति व्रतविशेषेषु सात्वतादिषु शिष्यते ।
तद्वदत्रोपपद्येत गद्योक्तान्त्यदशागमः ।। ९६ ।। इति ।।

अनयोरर्थः- व्रतविशेषेषु; मोक्षार्थव्रतविशेषेषु सात्वतादिषु पञ्चरात्रादिषु, तदङ्गतया विहितनारायणालयनित्यवासादन्तकाले क्षणादेव परभक्त्यादिमूलकैङ्कर्यपर्यन्तपरिपाकसिद्धिस्तद्वत् इह गद्योक्त्यान्त्यदशागमः इति ।। ९६ ।।

(अव) ननु? नाथमुनिपराङ्कुशादीनां संसार एव तादृशपरिपाको दृश्यते, तत् कथमित्यत आह-

(द्वया-)

अनुग्रहविशेषेण केनचित् परमात्मनः ।
कुरुकाधीशनाथाद्याः प्रागप्यन्वभवन् प्रभुम् ।। ९७ ।। इति ।।

स्पष्टोऽर्थः ।। ९७ ।।

(अव) प्रथमं द्वयस्थश्रीशब्दस्य शृणोति,श्रावयतीत्यादिषड्विधव्युत्पत्त्या सूपगमनपुरुषकारत्वोपयुक्तगुणप्रकाशकत्वमुपपाद्य देव्यास्तस्याः पुरुषकारत्वे प्रमाणाकाङ्क्षायामाह-

(द्वया-)

अर्थस्वभावानुष्ठानलोकदृष्टिगुरूक्तिभिः ।
श्रुत्या स्मृत्या च संसिद्धं घटकार्थावलम्बनम् ।। ९८ ।। इति ।।

अस्यार्थः- स्वयमेव व्याचष्टे, तमेव लिखामः । अर्थस्वभावो नाम; ईश्वरवत् पितृत्वप्रयुक्तप्रतापोष्मलत्वादिकं विना केवलं मातृत्वप्रयुक्तवात्सल्याद्यतिशयेन 'न कश्चिन्नापराध्यति, कःकुप्येद्वानरोत्तम, मर्षयामीह दुर्बला' इत्यादिप्रमाण-सिद्धशीतलस्वभावता । वाल्लभ्यातिशयेन स्वपुरस्कारेण प्रवृत्ताननन्तापराधानपि जनान् स्ववाक्यमनतिलङ्घ्य भगवान् यथा रक्षति तथा भगवन्निग्रहनिवर्तन-सामर्थ्यञ्च । अनुष्ठानं तु प्रह्लादविषय द्रोहाधिक्येन अतिक्रोधाद्धिरण्यं भित्त्वाऽप्यप्रशान्तकोपतया उग्रनृसिंहमुपसर्पितुमक्षमाणां ब्रह्मादीनां श्रियं शरणं गतानामनन्तरं तत्पुरस्कारेण शान्तलक्ष्मीनृसिंहमुपसन्नानां स्तोत्रं कृत्वा कार्यसिद्धिरासीदिति पुराणप्रसिद्धम् । 'सीतामुवाचातियशाः राघवञ्च महाव्रतम्' इत्यादिरामायणप्रसिद्धम्, श्रीरामानुजानुष्ठानञ्च । लोकदृष्टिश्च; राजादयो ह्यन्तःपुरपरिजनेष्वपराधिषु यत्किञ्चित्प्रसादनादपि क्षमां कुर्वन्तीति । गुरूक्तयः; श्रीपराङ्कुशादीना 'அகலகில்லேன்' इत्यादिसूक्तयः । श्रुतिः; 'श्रियं लोके देवजुष्टामुदारां, तां पद्मनेमीं शरणमहं प्रपद्ये ।' इत्यादिश्रीसूक्तादिरूपा । स्मृतिः; "वाचःपरं प्रार्थयिता प्रपद्येन्नियतः श्रियं" इति शौनकादिवचनरूपा । एवं बहुप्रमाणसिद्धम् घटकार्थाव- लम्बनमिति।। ९८ ।।

(अव) श्रीशब्दार्थमुक्त्वा मतुपा वैशिष्ट्यमुच्यते, अत उपायत्वावस्थायां उपेयत्वावस्थायाञ्च श्रिया वैशिष्ट्यं श्रीविशिष्टस्यैवोपायत्वमुपेयत्वञ्चेत्याह-

(द्वया-)

स्वाम्युपाय उपेयश्च स्वरूपादिसमर्पणे ।
प्रथितः प्रतिसम्बन्धी श्रीमान् निगमचक्षुषाम् ।। ९९ ।। इति ।।

अस्यार्थः- स्वामी निगमचक्षुषां; निगम एव चक्षुः येषां तेषां विदुषां, स्वरूपादिसमर्पणे; स्वरूपरक्षाभरफलसमर्पणे, प्रतिसम्बन्धी; उद्देश्यभूतः, उपायः उपेयश्च श्रीमानेव प्रथितः उपायत्वावस्थायामुपेयत्वावस्थायाञ्च श्रीमान् = श्रीविशिष्ट एव प्रथितः । मतुप उभयत्र श्रवणेऽपि केचिदुपायत्वावस्थायां वैशिष्ट्यं नेत्याहुः; तेषामुपेयत्वावस्थायामपि तन्न स्यात् । प्रणवस्थोकारस्य लक्ष्मीवाचकतया अकारोकारवाच्ययोरात्महविरुद्देश्यत्वप्रतिपादककठवल्ल्यादिविरोधश्च स्यात् । अत एवोक्तं निगमचक्षुषामिति ।।

अथ नारायणशब्देन न्यासानुष्ठानसमये फलाविनाभावविस्रम्भजनकेष्वभ्यर्हिततमद्वादशगुणयोगः प्रतिपाद्यत इत्युक्त्वा, वात्सल्यादीनां निर्वचनानि तेषामुपयोगविशेषाश्च दर्शिताः । अत्रास्मत्संग्रहकारिकाः ।

वात्सल्य-स्वामित्वे सौशील्यं सुलभताऽखिलज्ञत्वं ।
स च सर्वशक्तिभावस्त्वमृषा सङ्कल्पता च कारुण्यम् ।।

सकृतज्ञत्वस्थिरता परिपूर्णत्वञ्च परममौदार्यम् ।
तेषां निर्वचनानि पृथगुपयोगाश्च दर्शिता गुरुणा ।।

आद्यं दोषादर्शनमागो गणयेन्न नस्स इतिधीदम् ।
स्वामित्वं शेषित्वं स्वान् रक्षेन्न त्यजेदिति ज्ञप्त्यै ।।

श्लेषो जडैस्तृतीयं मन्देष्वस्मासु युङ्क्त इति धीकृत् ।
तुर्यं सुखगम्यत्वं दूरे स इति स्पृहा विघातकरम् ।।

सर्वज्ञता प्रसिद्धा स्वजनेष्टानिष्टवत् स इति धीकृत् ।
अघटितघटनं षष्ठं सूरिषु मां कर्तुमलमिति ज्ञप्त्यै ।।

सप्तममिच्छाप्रतिहतिराहित्यं नः करोति विस्रम्भम् ।
अष्टममागोघनविनतार्तिहृदिच्छा क्षमिष्यतीति धिये ।।

नवमं कृताल्पतुष्टिः स्वल्पैरर्च्यस्सतामिति ज्ञप्त्यै ।
दशमं स्थिरव्रतत्वं विश्वासस्थैर्यमेव नः कुरुते ।।

पूर्णा य आप्तकामो विनोपकारं फलप्रद इति धिये ।
अन्त्यं सर्वस्वदता ह्यनुबन्धिकुलेऽपि फलद इति बुद्ध्यै ।। ९९ ।।

(अव) अथ चरणावित्यनेन विग्रहवत्त्वमुपलक्ष्यते। सच विग्रहः दिव्यात्मस्वरूपादप्यभ्यर्हितःशुभाश्रयत्वात्; दिव्यात्मस्वरूपस्य शुभत्वेऽपि आश्रयत्वाभावादित्युक्त्वा विग्रहस्य प्राशस्त्यै युक्त्यन्तरमप्याह-

(द्वया –)

परावरसुखग्राह्यं प्रेमबोधप्रसावकम् ।
स्वरूपात् स्वामिनो रूपमुपादेयतमं विदुः ।। १०० ।। इति ।।

अस्यार्थः-परैः, सनकादिभिः अवरैः= अस्मदादिभिः । प्रेमबोधप्रसावकम्; प्रेमजनकं ज्ञानजनकं च, शिष्टं स्पष्टम् ।। १०० ।।

(अव) विग्रहस्य सर्वस्य शुभाश्रयत्वेऽपि अवयवान्तरेषु सत्स्वपि चरणयोरेव शरणत्वे को हेतुरित्यत्राह-

(द्वया –)

चित्तालम्बनसौकर्यकृपोत्तम्भनतादिभिः ।
उपायत्वमिह स्वामिपादयोरनुसंहितम् ।। १०१ ।। इति ।।

अस्यार्थः- कृत्स्नविग्रहापेक्षया चरणयोरल्पतया चित्तालम्बने; चित्तस्यावगाहने, सौकर्यात्; सुकरभावात्, अवयवान्तरापेक्षया कृपोत्तम्भकत्वात्, चरणग्रहणे हि लोके दया सञ्जायते यथातथा पाणिमूर्द्धादिग्रहणे न भवति, आदिशब्दात् 'तवामृतस्यन्दिनि' इत्याद्युक्तक्रमेण भोग्यतातिशयः, गङ्गाप्रवाहस्थानतया वा पावनतमत्वं अहल्यापरीक्षिदाद्युज्जीवकत्वञ्च गृह्यते । स्वामिपादयोरुपायत्वमनुसंहितमिति संबन्धः ।। १०१ ।।

(अव) अत्र केचिदाक्षिपन्ति,श्रीमन्नारायणेति वैशिष्ट्यवाचिमतुपा देव्या

उपायकोटौ प्रवेश इति भवदुक्तं न युक्तं, उभयोरुपायत्वे चरणानिति निर्देशस्स्यात्, नतु चरणाविति, इति- तदनूद्य परिहरति-

(द्वया-)

चरणाविति निर्देशः पत्नीवैशिष्ट्यबाधकः ।
इति मन्दैरिदं प्रोक्तं श्रीमच्छब्दविरोधतः ।। १०२ ।। इति ।।

अस्यार्थः-श्रीमच्छब्दस्य श्रीवैशिष्ट्यबोधकतया तद्विरोधिनः चरणाविति निर्देशस्यैवान्यथा नेयत्वादिति भावः ।। १०२ ।।

(अव) विपरीतं किं न स्यादित्यत आह -

(द्वया-)

शब्दस्वरसतः प्राप्तं वैशिष्ट्यं प्रथमं श्रुतम् ।
विशेष्यचरणद्वित्वं नहि बाधितुमर्हति ।। १०३ ।। इति ।।

अस्यार्थः-लोके दण्डी पुरुषस्तिष्ठति कुण्डलीत्यादौ बाधकाभावे शब्दस्वारस्येन वैशिष्ट्यमेकक्रियान्वयित्वरूपं प्रतीयते,अतोऽत्रापि शब्दस्वरसतः प्रथममेव प्रतिपन्नं श्रीवैशिष्ट्यं, अनन्तरं श्रुतं विशेष्यचरणद्वित्वं, कर्तृ, बाधितुं नार्हति हि। अयं भावः- उपक्रमाधिकरणन्यायेनासञ्जातविरोधित्वेन प्रथमश्रुतं श्रीवैशिष्ट्यं प्रबलं अनन्तरश्रुतस्य चरणद्वित्वश्रवणस्य विशेष्यचरणद्वित्वपरतां नेतुमलं, तस्य स्वोत्पत्तिदशायां सञ्जातविरोधितया दुर्बलत्वेनान्यपरतया नेतुमुचितत्वात् अन्यथोपक्रमाधिकरणविरोधः स्यात् ।। १०३ ।।

(अव) वस्तुतस्तु परोक्तं बाधकत्वाभिमतं बाधकमेव नेत्याह-

(द्वया-)

चरणानिति वक्तव्यमिति यच्च प्रसञ्जितम् ।
ग्रन्थज्ञैरपहास्यं तत्पतिप्राधान्यतोऽन्वयात् ।। १०४ ।। इति ।।

अस्यार्थः-चरणानिति निर्देशस्स्यात् विशिष्टविवक्षायां इति यत् प्रसञ्जितं; आपादितं- तत् ग्रन्थज्ञैरपहास्यं पतिप्राधान्यतोऽन्वयात्, शरण्यत्वेन पत्युः

प्राधान्येनान्वयः पत्न्यास्तु विशेषणत्वेनान्वयः समप्राधान्येन उभयोर्विवक्षायामेव हि श्रीनारायणचरणानिति वक्तव्यं, विशेषणतया अन्यतरस्याप्राधान्यविवक्षायां तु प्रधानभूतविशेष्यचरणद्वित्वम् आदायैव तथा निर्देशात्,अन्यथा लक्ष्मणविशिष्टो रामभद्र आगतः इत्यत्रैकवचनं न स्यादिति भावः ।। १०४ ।।

(अव) ननु 'मामेकं शरणं व्रज' इति भगवतैवोक्ततया भगवान् अद्वितीय एव शरण्यो वाच्यः, श्रियश्शरण्यत्वे न सद्वितीयोक्तिः साहसमात्रम् इत्यत आह- **(द्वया –)**

न सम्राजि सपत्नीके सद्वितीयोक्तिसाहसम् ।
तथाऽत्रेत्यपरामृश्य दर्शितं गुरुसाहसम् ।। १०५ ।। इति ।।

अस्यार्थः- सम्राट्त्वादद्वितीयो राज्यधुरं वहतीत्युक्ते पत्न्या सद्वितीयत्वात् अद्वितीयत्वहानिरिति को ब्रूयात्, अद्वितीयत्वं स्वसमान- सम्राडन्तरव्यावर्तकं, न पत्न्यादेरिति प्रकृतेऽपि तुल्यं, मामेकमिति सहधर्मचारिण्यास्स्वापृथक्सिद्धाया देव्या न व्यावर्तकं, अन्यथा गुणादीनामपि व्यावृत्तिस्स्यादिति निर्गुणस्य निर्विशेषस्यैव शरण्यता स्यात् । तस्मात् यथा सपत्नीके सम्राजि सद्वितीयोक्तिसाहसं नास्ति, तथाऽत्रेति वस्तुस्थितिमपरामृश्य गुरुसाहसम्= अलक्ष्मीकस्यैव शरण्यत्वमिति महत् साहसं दर्शितम् इति ।। १०५ ।।

(अव –) अथ शरणशब्दस्य उपायत्वमर्थः 'उपाये गृहरक्षित्रोश्शब्दः शरणमित्ययम् । वर्तते, साम्प्रतं त्वेष उपायार्थैकवाचकः' इत्युक्तत्वात्, उपायतया प्रपद्ये =अद्ध्यवस्यामीत्यर्थः । यद्यपि तत्तच्छास्त्रार्थैराराधितः ईश्वर एव सर्वफलोपायः, एवं सिद्धे किमर्थमत्रोपायत्ववरणं, तथाऽपि मोक्षोपायभक्त्यादौ अशक्तत्वात् तत्तदुपायस्थाने स्वयमेव स्थित्वा तत्साद्ध्यं फलं सहजकारुण्यातिशयेन त्वमेव मे देहि, मम शिरसि मोक्षोपायभक्त्यादिभरं च न निधेहि, मद्रक्षाभरः तवैव, तदंशे मम यत्नान्तरं नास्ति, इत्युपायान्तरस्थाने भगवतो निवेशनमेवात्मरक्षाभरसमर्पणमिति निष्कृष्टमर्थमाह-

(द्वया –)

भरन्यासबलादेव स्वयत्नविनिवृत्तये ।

अत्रोपायान्तरस्थाने रक्षको विनिवेशितः ।। १०६ ।। इति ।।

अस्यार्थः- "अभीष्टे दुस्साधे स्वत इतरतो वा क्वचन तत् भरन्यासं याच्ञान्वितमभिवदन्ति प्रपदनम् । इतः पश्चादस्मद्यतननिरपेक्षेण भवता समर्थ्यो ऽसावर्थस्त्विति मतिविशेषं तदविदुः" इति भरन्यासे कृते स्वव्यापारनिवृत्तिस्स्यात् । अतः उपायान्तरस्थाने स्थित्वा तदर्थं साधय इत्युपायान्तरस्थाने रक्षको विनिवेशितः इति भावः ।। १०६ ।।

(अव) उत्तरखण्डश्रीमच्छब्दनारायणशब्दयोरर्थमुक्त्वा, तद्गतचतुर्थ्याः कैङ्कर्यार्थकत्वमुक्त्वा, भवेयमिति पदमद्ध्याहृत्य तत्प्रार्थनापरत्वमप्युक्त्वा नमस्तावत् पदद्वयात्मकः कैङ्कर्यविरोधिनिषेधपरः कैङ्कर्यविरोधीनि च स्वाधीनकर्तृत्व-स्वाधीनभोक्तृत्वस्वार्थकर्तृत्वस्वार्थ भोक्तृत्वादीनि नमः= मम कैङ्कर्यविरोधि न स्यात् । इत्यनिष्टनिवृत्तिप्रार्थनापरो नमश्शब्द इत्यभिहितं; कथं तर्हि प्रपन्नेन भोगा भोक्तव्या इत्यत्राह-

(द्वया –)

अप्राप्तितः परिहरन् स्वपरैः स्वरक्षां

तादर्थ्यधीपरिहृतस्वपरार्थभावः ।

अन्योपभोगविरहादनघः प्रपन्नो

भुङ्क्ते स्वभोगमखिलं पतिभोगशेषम् ।। १०७ ।। इति ।।

अस्यार्थः- स्वपरैः= स्वेन परैश्च स्वरक्षां = स्वस्य रक्षां अप्राप्तितः परिहरन्; स्वस्य स्वद्रव्यत्वाभावात् परद्रव्यत्वाभावाच्च स्वरक्षां प्रति स्वपरेषामप्राप्तत्वात् अप्रसक्तत्वात् तैः स्वरक्षां परिहरन्, तादर्थ्यधीपरिहृत- स्वपरार्थभावः - तादर्थ्यधिया = भगवच्छेषत्वधिया परिहृतस्वार्थभावः परार्थभावश्च, भगवति स्वरूपसमर्पणेन स्वपरशेषत्वबुद्धिं परिहरन् परमात्मनि स्वात्मरक्षाभरसमर्पणात् स्वस्य परेषाञ्च स्वरक्षकत्वबुद्धिश्च परिहरन् अन्योपभोगविरहात् अनघः-अन्यशब्दः

पतिशेषभोगादन्यपरः, पतिशेषभोगान्यस्वार्थभोगविरहादनघः प्रपन्नः अखिलं स्वभोगं पतिभोगशेषं= पतिभोगार्थं भुङ्क्ते ।। १०७ ।।

निगमयति-

वैराग्यविजितस्वान्तैःप्रपत्तिविजितेश्वरैः ।
अनुक्रोशैकविजितैरित्युपादेशि देशिकैः ।। १०८ ।। इति ।।

अस्यार्थः- वैराग्येण विजितं स्वान्तं= मानसं येषां ते, प्रपत्त्या विजितः वशीकृतः ईश्वरो यैः, अनुक्रोशैकविजितैः= दयामात्रविजितैः देशिकैः इत्युपादेशि ।। १०८ ।। इति ।।

(द्वया-)

इदमष्टपदं व्यासे समासे षट्पदं विदुः ।
वाक्यं पञ्चपदैर्युक्तमित्याख्यातप्रधानकम् ।। १०९ ।। इति ।।

(इदं व्यासे) व्यस्ते क्रियमाणे, अष्टभिः पदैर्युक्तं भवति(समासे) श्रीमन्नारायणचरणावित्येकपदत्वे समासे क्रियमाणे, षट्पदं विदुः । तथा (पञ्चपदैः)प्रपद्ये इति क्रियापदव्यतिरिक्तैः पञ्चभिःपदैर्युक्तं (आख्यात- प्रधानकं) आख्यातं = क्रियापदं प्रपद्ये इति, तदेव प्रधानं यत्र वाक्ये तादृशमेकं वाक्यं भवति, ''क्रिया वा कारकान्विता'' इति लक्षणात् ।

अथ चरमश्लोकाधिकारः ।।

(अव) सर्वधर्मान् परित्यज्य - स्थितस्त्वमित्यनुवादपक्षो युक्तः 'अनित्यमसुखं लोकमिमं प्राप्य भजस्व माम्' इत्यत्र इमं लोकं अनित्यं प्राप्य वर्तमान इत्यध्याहारवत् स्थितस्त्वमित्यध्याहारमभ्युपेत्य योज्यम् । यद्यपि विधिपक्षे क्त्वाप्रत्ययस्वारस्यमधिकं अद्ध्याहारभावश्च, तथाऽपि विशिष्टविधिगौरवं; अस्मिन्ननुवादपक्षे सर्वधर्मान् = मोक्षसाधनतया विहितसर्वधर्मान् उपासनादीन्, विद्याभेदमादाय बहुत्वम्, परिकरबहुत्वमादाय वा । अत्र त्यागो नाम नैराश्यं, आशया प्रसक्तेषु धर्मेषु आशात्याग एव त्यागशब्दार्थः । परीत्युपसर्गेण सर्वकालेषु सर्वप्रकारेण त्यागे अतिशयो विवक्षितः । तस्मादाकिञ्चन्याधिकारविवक्षायां

अनुवादपक्षः । 'परित्यज्य, शरणं व्रज' इति विधिपक्षेऽपि सर्वधर्मत्यागपुरस्कारेण 'शरणं व्रज'इति कार्पण्यमङ्गतया विधीयते, नतु केवलम् स्वरूपेण कर्मत्यागस्याङ्गत्वं वक्तुमुचितम् । यद्वा परित्यागस्यापि विधिपक्षे धर्मादिनैरपेक्ष्ये विधेस्तात्पर्यं परीत्युपसर्गेण 'आचान्तेन कर्तव्यम्, शुचिना कर्तव्यं, यज्ञोपवीतिना कर्तव्यम्' इत्यादिना सर्वकर्मसाधारण्येन विहितशुद्ध्याचमनाद्यनपेक्षत्वं विवक्षितम् । मोक्षसाधनतया विहितकर्मयोगादिधर्मत्यागविधिपरतया परित्यज्येत्यस्य व्याख्यानं केचित् कुर्वन्ति । तत्र विकल्पः- किं कर्मयोगादौ शक्तान् प्रति परित्यागविधिः प्रवर्तते । उत अशक्तान् प्रति। नान्त्यः; अशक्त्या अप्राप्तानां त्यागस्याविधेयत्वात् । नाद्यः; शक्तानामेव प्रपत्त्यधिकारत्वापत्तेः । तच्चाशक्ताधिकारत्वप्रतिपादक-बहुप्रमाणसंप्रदायविरुद्धं; एकस्मिन्नेवाधिकारिणि कर्मयोगादिकं विधाय पुनस्तत्परि-त्यागेन प्रपत्तिरूपलघूपायविधाने गुरुलघुविकल्पः स्यात् । नह्ययमुपपद्यते । एकस्मै फलाय गुरूपायं विधाय तत्परित्यागपूर्वकलघूपायविधाने गुरूपाये कस्याप्यप्रवृत्त्याऽननुष्ठानलक्षणाप्रामाण्यं गुरूपायविधीनां स्यात् । लघूपायप्ररोचनार्थ-मनुपायानपि कर्मयोगादीनुपायान् उक्त्वा ततः तेषां त्यागः प्रपत्त्यर्थं क्रियत इत्यनुपपन्नम् । अनुपायेषूपायत्वविधायकानां भ्रान्तवाक्यत्वापत्तिः । ज्ञानविश्वा-साधिक्यवन्तः प्रपत्तावधिकारिणः ज्ञानविश्वासमान्द्यवन्तः भक्तावधिकारिण इत्यपि मन्दं; प्रपत्त्युपदेष्टॄणां व्यासादीनामज्ञत्वाद्यापत्तेः । ननु व्यासादयः प्रपन्ना एव लोकसंग्रहणाय उपासका इति चेत् ''स्वाधिकारार्हस्य कर्मणः लोकसंग्रहणार्थ-मनुष्ठानं नत्वतथाभूतस्य'' इति गीताभाष्य एवोक्तेः, तस्मात् कर्मयोगादिसर्वधर्मत्याग-विधिपक्षो न संभवति । नापि वर्णाश्रमधर्मत्यागोऽङ्गं विधीयत इति युक्तम्,प्रपत्त्युत्तरकाले 'अहिंसा सत्यमक्रोध'इत्यादिसामान्यधर्मानाचार्य -वन्दनादिविशेषधर्मांश्च त्यक्त्वा पशुमृगादिवत् तूष्णीमवस्थानापत्तेः। निवृत्तिधर्माणां न त्यागः, प्रवृत्तिधर्माणामेव त्याग इत्यपि न- निवृत्तिधर्माणामपि स्वरक्षणार्थ-स्वव्यापारत्वेन परित्याज्यत्वावश्यंभावात् । प्रवृत्तित्याग एव सर्वधर्मत्यागशब्दार्थ इत्यपि न; प्रपन्नाचारविरोधात्, सर्वेऽपि हि स्वस्वाचारे प्रवर्तमाना दृश्यन्ते ।

प्रपत्त्यनुष्ठानक्षणे सर्वधर्मत्यागोऽङ्गं नान्यदेति, ब्रूम इति चेत् ,प्रपत्तिकाले शिखायज्ञोपवीतोद्ध्र्वपुण्ड्रधारणादित्यागापत्तेः । तस्मात् सर्वधर्मपरित्यागो हि नाम- भक्त्याद्यपेक्षितसर्वधर्मानपेक्षतया नैरपेक्ष्यमात्रमिति न प्रमाणान्तरविरोधः। एवं विशिष्टविधानपक्षे आकिञ्चन्याधिकारःकेन बोध्यत इति चेत्- 'मा शुचः' इत्यनेन द्योदितः; शोकस्यैतदाकिञ्चन्यजन्यत्वेन तस्यैव अधिकारसमर्पकत्वं; अनुवादपक्षे सर्वधर्मपरित्यागवाक्यादेव सिद्ध इत्याह-

(चरम–)

अधिकारं पुरस्कृत्योपायस्य निरपेक्षताम् ।

एकशब्देन वक्तीति केचिद् वाक्यविदो विदुः ।। ११० ।। इति ।।

अस्यार्थः-अनुवादपक्षे प्रथमपादेनाधिकारं पुरस्कृत्य एकशब्देन उपायस्य नैरपेक्ष्यं वक्ति इति । भगवानिति शेषः। चरमश्लोक इति वा, इति केचिद्वाक्यविदो विदुः ।। ११० ।।

(अव) विशिष्टविधिपक्षे अधिकारबोधकत्वं क्वांश इत्यत आह-

(चरम–)

नैरपेक्ष्यं पुरस्कृत्य विहितस्य लघीयसः ।

उपायस्याधिकारं तु शोकद्योत्यं विदुः परे ।। १११ ।। इति ।।

अस्यार्थः-प्रथमपादेन नैरपेक्ष्यं पुरस्कृत्य द्वितीयपादेन विहितस्य लघीयसः उपायस्याधिकारं शोकद्योत्यं ''मा शुचः'' इति निषेद्धव्यशोकद्योत्यं अपरे आचार्या विदुः ।। १११ ।।

(अव) तथा च प्रकृते किमायातमित्यत आह-

(चरम–)

इत्थमर्थाविशेषेऽपि योजनाभेदमात्रतः ।

प्राचां विवादस्संवृत्तः भाष्यकारैरवारितः ।। ११२ ।। इति ।।

अस्यार्थः-इत्थं; उक्तप्रकारेण अर्थाविशेषेऽपि प्रथमपादस्याकिञ्चन्य-

परत्वेऽन्यनिरपेक्षत्वपरत्वे वा अकिञ्चनस्य अन्यानपेक्षं प्रपदनं विधेयम् इति पक्षद्वयेऽप्यविरोधाद् वाक्यार्थभेदाभावेऽपि योजनाभेदमात्रतः प्राचां श्रीविष्णु-चित्तादीनां, विवादस्संवृत्तः, भाष्यकारैरवारितः, अप्रतिषिद्धः, श्रीविष्णुचित्तवर-दाचार्यादयो हि स्वग्रन्थेष्वेवमूचुः- 'स्वस्ववर्णाश्रमाधीनं कर्म न त्याज्यमेव तत् । यावद्देहं प्रपन्नैश्च त्यागहेतोरदर्शनात् ।। विहितेषु व्यवस्थानं प्रपन्नानां प्रपञ्च्यते । श्रुतिस्मृत्यादिविहितमनुष्ठानं तु नित्यकम् ।।' इति। अतः तेषां कर्मत्यागविधौ विवाद एव नास्तीति निश्चितम्। एतेन भाष्यकारसन्निधावेव त्यागस्यानुवाद इति कैश्चिदुक्तम्, विधिरिति कैश्चिदुक्तम्, तेषामुभयेषां विवादं अप्रतिषेधता भगवता भाष्यकृता "अप्रतिषिद्धमनुमतम्" इति न्यायात् त्यागविधिरप्यङ्गीकृत इति निरस्तम् । प्रथमपादस्याकिञ्चन्याधिकारप्रतिपादकत्वं उताङ्गान्तरनिरपेक्षत्व-विधिपरत्वमित्येव विवादस्संवृत्तः, नतु स्वरूपत्यागविधिरस्ति नेति । तस्मात् पूर्ववृत्तान्तं अज्ञात्वा अर्वाचीनानां कोलाहल इति भावः ।। ११२ ।। तदेवाह-
(चरम-)

अज्ञातपूर्ववृत्तान्तैर्यत्तत्रारोपितं परैः ।
तत्तु श्रीविष्णुचित्ताद्यैर्निर्मूलमिति दर्शितम् ।। ११३ ।। इति ।।

अस्यार्थः-अज्ञातपूर्ववृत्तान्तैःपरैः तत्र=चरमश्लोके, यत्= स्वरूपत्यागवि-धिपरत्वं, आरोपितम्, तत्तु श्रीविष्णुचित्ताद्यैराचार्यैर्निर्मूलं= निष्प्रमाणं, इति दर्शितम्। स्वग्रन्थेषु तैरेव स्वरूपत्यागस्य दूरतो निरस्तत्वात् इति ।। ११३ ।।

(अव) एवं प्रपत्त्युपायोऽकिञ्चनस्याङ्गान्तरानपेक्षतया लघीयस्तया विहितश्चेत् व्यासादयः किमिति प्रपत्तावनवतीर्णा इति शङ्कायां, केचित् ज्ञानविश्वास-मान्द्यात् ते तत्र न प्रवृत्ता इत्यूचुः, तन्न युक्तम्, प्रपत्तिशास्त्रप्रणेतृणा-मज्ञत्वाद्यनुपपत्तेः, किन्तु प्रपत्तावधिकाराभावात् तेषां तत्र न प्रवृत्तिरिति युक्तम्। तत्र च प्रपत्तौ भक्त्याद्युपायस्वरूपाज्ञानेऽपि सामान्याकारेण प्रपत्तिस्व-रूपज्ञानं एकोऽधिकारः, भक्तिप्रपत्तिविषयकविशदज्ञानेऽपि भक्त्यादावशक्तिरूपः द्वितीयोऽधिकारः, ज्ञानशक्तिसद्भावेऽपि विलम्बासहत्वञ्च तृतीयोऽधिकारः,

व्यासादीनामधिकारपुरुषाणां ज्ञानशक्तिमतां विलम्बेन मुक्तिमिच्छतां उक्ताधिकारविमुक्ततया प्रपत्त्यनर्हत्वमेव सिद्धम्, नतु ज्ञानविश्वासमान्द्यमित्युक्तम्, अथ 'नरस्य बुद्धिदौर्बल्यादुपायान्तरमिष्यते' इति विश्वासमान्द्यस्य भक्त्यधिकारत्वावगमात् व्यासादीनां शक्तिमत्त्वेऽपि विश्वासमान्द्यात् भक्तौ प्रवृत्तिः, लोके च महाविश्वासशून्यानां भक्तावप्यशक्तानां परम्परया भक्तियोगोत्पादकनामसङ्कीर्तनादौ प्रवृत्तिदर्शनाच्च महाविश्वासमान्द्यमपि भक्तावधिकार इति युक्तमित्याशङ्क्य आह

(चरम–)

अशक्तस्यातिकृच्छ्रेषु दुराशादार्ढ्यशालिनः ।
कस्यचिद् बुद्धिदौर्बल्यं लघुत्यागस्य कारणम् ।। ११४ ।। इति ।।

अस्यार्थः-अतिकृच्छ्रेषु=अतिदुष्करेषु, भक्त्यादिषु, दुराशादार्ढ्यशालिनः कस्यचित्, भक्त्यादिनैव मुक्तिं साधयामि, नान्यदुपायान्तरमस्तीति दुराशा, तस्याः दार्ढ्यं आप्तवचनैरप्यप्रकम्प्यत्वं, तेनशालिनःतादृशस्वभावशालिनः, कस्यचित्; नरस्य बुद्धिदौर्बल्यं विश्वासमान्द्यं लघुत्यागस्य कारणं; व्यासादेस्तु शक्तत्वाद्विश्वासवत्त्वाच्च न तथेति भावः ।। ११४ ।।

(अव) तर्हि ''नरस्य बुद्धिदौर्बल्यात्'' इति वचनस्य कोऽर्थः उच्यते, भरन्यासं त्यक्तवतां त्यागहेतुबुद्धिदौर्बल्यमिति यथाश्रुत एवार्थः। नरस्य बुद्धिदौर्बल्येति महाविश्वासरूपाङ्गलोपात् प्रपत्त्यनर्हस्य भक्त्यादौ इच्छा भवति, तत्राप्यशक्त्या परंपरया तत्साधनादिप्रवृत्तिः, नतु प्रपत्तिविषयक विश्वासमान्द्यमपि भक्त्यादावधिकार इति तात्पर्यम्, एवञ्च विश्वासातिशयवत्तया परेषामपि संशयच्छेदिषु व्यासादिषु नायं न्यायो वक्तव्य इत्याह-

(चरम–)

तत्र प्रपत्त्यनर्हाणामन्यदित्यपि युज्यते ।
व्यासादिषु तु नैवेषा नीतिस्संशयघातिषु ।। ११५ ।। इति ।।

अस्यार्थः-तत्र= उपायान्तराशक्तेषु विश्वासमान्द्यात् प्रपत्तावप्यनर्हाणां-अयोग्यानां अन्यत्= परंपरया भक्त्यादिकारणं नामकीर्तनादिकमित्यपि युज्यते,

तत्तावदभ्युपगच्छामः । व्यासादिषु तु संशयघातिषु= परेषां संशयच्छेदिषु स्वयं महाविश्वासवत्सु नैषा नीतिर्युक्ता, विश्वासमान्द्यप्रयुक्ता प्रपत्तावप्रवृत्तिः इति नीतिः न युक्तेत्यर्थः ।। ११५ ।।

(अव) ननु धर्मस्वरूपत्यागपक्षो यद्यपि न संभवति, तथाऽपि 'सङ्गं त्यक्त्वा फलञ्च 'इति सात्त्विकत्यागस्यैव त्यागशब्दार्थतया उपायत्वबुद्धित्याग एवात्र विधीयते । न स्वरूपत्याग इति चेत्- कथमुपायत्वबुद्धित्यागः? किमनुपायतया सिद्धेषूपायत्वबुद्धित्यागः, उत उपायतया प्राप्तेषु। नाद्यः, सिद्धत्वात्। न द्वितीयः । अशक्यानुष्ठानानां केषाञ्चिद् धर्माणामुपायत्वबुद्धित्यागस्यापि पूर्ववत् स्वतस्सिद्धत्वेनाविधेयत्वात् शक्यानुष्ठानतया प्राप्तानां मुक्त्युपायानां उपायत्व-बुद्धित्याग एव उचितः, स एव त्यागशब्दार्थश्च । स्वरूपेणानुष्ठीयमानतादशायामेव हि फलसङ्गकर्तृत्वामात्रत्यागः सात्त्विकत्यागःस्वरूपेणापि त्यागे फलादित्यागस्य कैमुतिकसिद्धत्वेन अविधेयत्वात्, कर्मयोगादिषु शक्तस्यैव शक्त्या अनुष्ठानं, मुक्त्युपायतया प्राप्तेषु कर्मयोगादिषु उपायत्वबुद्धित्यागमात्रावश्यंभावेन स्वरूपेण तदनुष्ठानमावश्यकमिति भक्त्युपायनिष्ठ एवासौ प्रपन्न इति पर्यवसितं, इयांस्तु भेदः- पूर्वोक्तभक्तस्य प्रपत्तिः भक्त्यङ्गतयाऽनुष्ठेया, अस्य तु प्रपत्त्यङ्गतया भक्तिरनुष्ठेयेत्यभिहितम् । एवञ्च स्वरूपत्यागपक्षे कैङ्कर्यतया अनुष्ठेयानामपि धर्माणां त्याज्यत्वसंकीर्तनान्निषिद्धत्वं स्यात्, अतोऽपचारकोटावेव कैङ्कर्यं निविशते । निषिद्धसुरामांसादिनैवेद्यनिवेदनवदविशेषात् । बुद्धित्यागपक्षे तु कर्मयोगादीनां स्वरूपेण प्रपत्त्यङ्गता स्यात् इति निरपेक्षत्वं आकिञ्चन्याधिकारता सर्वाधिकारता च प्रपत्तेर्न स्यात्, तस्मादुभयथाऽपि व्याहतमित्याह-

(चरम-)

अतः स्वरूपत्यागोक्तौ कैङ्कर्यस्यापचारता ।
उपायत्वमतित्यागे तत्स्वरूपाङ्गता भवेत् ।। ११६ ।। इति ।।

स्पष्टोऽर्थः ।। ११६ ।।

(अव) उपायत्वबुद्धित्यागे दोषान्तरमाह-

(चरम–)

सात्त्विकत्यागयुक्तानां धर्माणामेतदङ्गता ।

नूनं विस्मृतकाकादिवृत्तान्तैरुपवर्णिता ।। ११७ ।। इति ।।

अस्यार्थः- सात्त्विकत्यागयुक्तानां धर्माणां, उपायत्वबुद्धिं विहाय स्वरूपेणानुष्ठीयमानानां कर्मज्ञानभक्तियोगादीनां एतदङ्गता=प्रपत्त्यङ्गता, विस्मृतकाकादिवृत्तान्तैः; कपोतकाळियादिरादिशब्दार्थः अज्ञतया भगवच्छेषितया वा अनाघ्रातभक्तियोगानां काकादीनां वृत्तान्ता विस्मृता यैः तैः परैः उपवर्णिता, नूनमित्युत्प्रेक्ष्यते । यद्यपि स्वरूपत्यागपक्षे काकादिशरणागतौ नेदं दूषणं लगति, तथाऽपि स्वरूपत्यागपक्षस्य प्रातिस्विकदूषणानि प्रागेवोक्तानीति मन्तव्यम् ।। ११७ ।।

(अव) ननु? काककपोतकाळियादीनामज्ञत्वेन तत्र यथाकथञ्चिदस्तु, ज्ञानिनां पराङ्कुशादीनां प्रपदनेषु भक्तियोगाङ्गकत्वं दृष्टमित्यत आह-

(चरम–)

सकृत्प्रपदनेनैव धर्मान्तरदवीयसा ।

तत्क्षणेऽभिमतं पूर्वे सम्प्रापुरिति शुश्रुम ।। ११८ ।। इति ।।

अस्यार्थः- पूर्वे; आचार्याः श्रीपराङ्कुशादयः, धर्मान्तरदवीयसा; धर्मान्तराणां= कर्मयोगादीनां दवीयसा= दूरतरेण, सकृत्प्रपदनेनैव; भक्तिवदसकृदावृत्त्यनङ्गकेन प्रपदनेनैव, तत्क्षणे= आर्तप्रपत्त्युत्तरक्षणे, अभिमतं; परमपुरुषार्थं, संप्रापुः= प्राप्तवन्तः इति शुश्रुम, शु श्रवणे इत्यस्माद्धातोः लिटि उत्तमपुरुषबहुवचनम्। यद्वा-पूर्वे विभीषणादयः, अत एव तत्प्रकरणस्थं 'सकृदेव प्रपन्नाये'ति वचनं प्रत्यभिज्ञातं, तत्क्षणे; प्रपत्त्युत्तरक्षणे, अभिमतं; रामप्रसादनरूपं, नतु राज्यप्राप्तिरूपं अपसिद्धान्तात्, राममनोरथपरिपूर्णार्थतया अभिमतराज्याभिषेकं वा ।। ११८ ।।

(अव) ननु इतराङ्गनैरपेक्ष्यविधिं वदतां भवतामपि मते चोद्यमिदं तुल्यं, अप्राप्तानामङ्गानां नैरपेक्ष्यं तावन्न विधेयं प्रयोजनविरहात्, प्राप्तानाम् अङ्गानां तु

अपरित्याज्यत्वात् कथंतन्नैरपेक्ष्यं स्यात्, तत्कथमुभयथाऽपि नैरपेक्ष्यं इत्यत आह-

(चरम-)

प्रसक्ताङ्गत्वबाधे तु ब्रह्मास्त्रसमतेजसः ।
उपायस्य प्रभावश्च कैङ्कर्यादि च सुस्थिरम् ।। ११९ ।। इति ।।

अस्यार्थः-यमनियमप्राणायामप्रत्याहारादीनामप्राप्तानामङ्गत्वबाधात् न ब्रूमः वयम् । किन्तु 'अग्निहोत्रादि तु तत्कार्यायैव तु तद्दर्शनात्, विहितत्वाच्चाश्रमकर्मापि, सहकारित्वेन च' इत्यादिना विद्याङ्गत्वेन विहितवर्णाश्रमधर्माणां, 'आचार्यस्तु ते गतिं वक्ता' इति विद्याविशेषश्रुतगतिचिन्तनादीनां च दहरशाण्डिल्यविद्यादिवत् न्यासविद्यायामपि विद्यात्वाविशेषात् प्राप्तानामङ्गत्वमात्रं बाध्यते, नतु स्वरूपमपि तेषां बाद्ध्यं, अतः प्रसक्तानां तेषामङ्गत्वबाधे तु ब्रह्मास्त्रसमतेजसः-ब्रह्मास्त्रं हीतरानपेक्षं, तद्धि शणशल्कादिबन्धकरणे स्वयं शिथिलम् अभूदिति प्रसिद्धम्। उपायस्य= न्यासाख्यस्य असहायशूरस्यैव प्रभावश्च रक्षितः कैङ्कर्यादि च सुस्थिरं;अङ्गत्वं विनैव नित्यनैमित्तिकादिकैङ्कर्यादिकञ्च स्वरूपेणानुष्ठेयतया सुस्थिरं भवति। गतिचिन्तनादिकञ्च विद्याङ्गत्वं विना स्वयंप्रयोजनतया कर्तव्यमेव । आदिशब्देनाकिञ्चनाधिकारत्वं सर्वाधिकारत्वञ्च प्रपत्तेस्सङ्गृह्यते । अन्यथा बुद्धित्यागपक्षे ब्रह्मास्त्रवदसहायतया कार्यकारित्वं यावज्जीवं कैङ्कर्यानुवृत्तिः केवलं कर्मयोगादिस्वरूपानुवृत्त्या अकिञ्चनाधिकारत्वं सर्ववर्णानुष्ठेयत्वञ्च न स्यादिति भावः ।। ११९ ।।

(अव) ननु प्रपदनाङ्गमेव नित्यनैमित्तिकं वक्तव्यं, अन्यथा आनु-कूल्यसङ्कल्परूपाङ्गलोपापातात्, भगवदाज्ञापालनमेव हि आनुकूल्यं; तस्मादानुकूल्य-सङ्कल्पमहिम्नैव तेषामङ्गत्वसिद्धिरित्यत आह-

(चरम-)

सङ्कल्पमात्रमेवाङ्गं श्रुतम् आचरणं पुनः ।
अनङ्गम् आज्ञया प्राप्तं न सङ्कल्पनिबन्धनम् ।। १२० ।। इति ।।

अस्यार्थः-प्रपदनस्य 'आनुकूल्यस्य सङ्कल्पःप्रातिकूल्यस्य वर्जनम्' इत्यादिवचनैर्हि सङ्कल्पमात्रमेवाङ्गं श्रुतम्, मात्रशब्दार्थमेवानुवदति एवकारः। आचरणं पुनः अनङ्गं; तर्हि तत् किमर्थमित्यत आह- आज्ञया प्राप्तमिति, श्रुतिस्मृत्यादिरूपया भगवदाज्ञया प्राप्तमवर्जनीयमित्यर्थः । न सङ्कल्पनिबन्धनं-यथा उपनयने 'कर्म कुरु, मा सुषुप्थाः, भिक्षाचर्यं चर' इति गुरूपदेशानन्तरभावि 'बाढ' मित्यादिसङ्कल्पनिबन्धनत्वमुत्तरकालकर्मानुष्ठानस्य नास्ति, किन्तु शास्त्रविहितत्वनिबन्धनत्वं, तथा इहापीति भावः । तस्मात् प्रपत्त्यनङ्गमपि कर्म अवश्यं कर्तव्यमिति सिद्धम् ।। १२० ।।

(अव) ननु यावतामनुष्ठानं कथं न स्यात्, अनङ्गस्याप्यनुष्ठाने जलताडनादिकमपि अनुष्ठीयेतेत्याशङ्क्य, तत्रोत्तरं प्रागुक्तमेव स्मारयति-

(चरम-)

आहारग्रहमन्त्रार्थजात्यादिनियमैर्युतः ।
कुर्याल्लक्ष्मीशकैङ्कर्यं शक्त्याऽनन्यप्रयोजनः ।। १२१ ।। इति ।।

अस्यार्थः-शक्त्या इत्यनेन यावदनुष्ठानशङ्का निरस्ता । अनन्यप्रयोजन इत्यनेन प्रयोजनान्तराभावेऽपि लक्ष्मीशकैङ्कर्यरूपतया भगवत्प्रीतिमात्रफलकत्वेनानुष्ठान-सम्भवख्यापनात् जलताडनादिवत् अफलत्वाद् अननुष्ठेयमिति शङ्कानिरासः। शिष्टं प्रागेव व्याख्यातम्।। १२१ ।।

(अव) एवं श्रुतिस्मृत्यादिविहिताचाराणामनुष्ठेयत्वं प्रमाणशरणानामावश्यकं-अन्यथा सम्प्रदायविरोध इत्युक्त्वा, लौकिकदृष्टान्तमपि तत्र दर्शयति द्वाभ्याम्-

(चरम-)

मङ्गल्यसूत्रवस्त्रादीन् संरक्षति यथा वधूः ।
तथा प्रपन्नश्शास्त्रीयपतिकैङ्कर्यपद्धतिम् ।। १२२ ।।
यद्वन्मङ्गल्यसूत्रादेस्त्यागे संरक्षणेऽपि वा ।
रक्षेन्निरुन्ध्याद् भोगैर्वा पतिस्तद्वदिहापि नः ।। १२३ ।। इति ।।

अनयोरर्थः- वधूः मङ्गल्यसूत्रवस्त्रादीन् पत्युराज्ञानुवर्तिनी तत्प्रीतये यथा

संरक्षति, तथा प्रपन्नश्शास्त्रीयपतिकैङ्कर्यपद्धतिं; पतिर्वोढा । शास्त्रीय इत्यनेन शास्त्रत एवासौ भगवतोऽभिप्रायं वेत्ति न प्रमाणान्तरादिति सूचितम् ।। १२२ ।।

त्यागे बाधकदृष्टान्तमाह- यद्वदिति। पतिः मङ्गल्यसूत्रादेः त्यागे भोगैः निरुन्ध्यात्; भोगहीनां कुर्यात् इत्यर्थः । संरक्षणेऽपि च रक्षेत् । वधूमिति शेषः ।। १२३ ।।

(अव) ननु; जात्यादिनियमैर्युतः, इति भवदुक्तं न सहामहे, ''वैदिकं ब्राह्मणानां तु राज्ञां वैदिकतान्त्रिकम् । तान्त्रिकं वैश्यशूद्राणां सर्वेषां तान्त्रिकम् तु वा ।।'' इति हि विवेचनीयम्, भागवतेष्वयं ब्राह्मणः, अयं शूद्रः, इति विवेचने 'मद्भक्तं श्रोत्रियं वाऽपि निषादं श्वपचं तथा । वीक्षते जातिसामान्यात् स याति नरकं नरः' इति प्रत्यवायस्मरणात् व्यवस्थापनमेव न संभवतीत्यत्राह-

(चरम-)

अवज्ञार्थमनर्थाय भक्तजन्मादिचिन्तनम् ।
शास्त्रव्यवस्थामात्रार्थं न तु तद् दुष्यति क्वचित् ।। १२४ ।। इति ।।

अस्यार्थः-अवज्ञार्थं, भक्तजन्मादिचिन्तनमेव अनर्थाय, शास्त्रव्यवस्थामात्रं तु तत्क्वचिन्न दुष्यति ।। १२४ ।।

(अव) उक्तव्यवस्थासिद्ध्यर्थं तत्तज्जातिप्रदर्शनं तत्र तत्र दृष्टञ्चेत्याह-

(चरम-)

अत एव हि शास्त्रेषु तत्तज्जात्यैव दर्शिताः ।
धर्मव्याध-तुलाधार-शबरी-विदुरादयः ।। १२५ ।। इति ।।

अस्यार्थः-शास्त्रेषु= पुराणादिषु, धर्मव्याधादयः जातिख्यापनपूर्वकमेव दर्शिताः ।। १२५ ।।

(अव) तेषां प्रवृत्तिरपि स्वस्वजात्यनुगुणैव तत्र तत्र इतिहासे दर्शितेत्याह-

(चरम-)

स्वजात्यनुगुणैवैषां वृत्तिरप्यैतिहासिकी ।
विशेषविधिसिद्धं तु तद्बलात् तत्र युज्यते ।। १२६ ।। इति ।।

अस्यार्थः-ऐतहासिकी= इतिहासप्रोक्ता वृत्तिरपि, स्वजात्यनुगुणैव मांसविक्रयादिवचनात् ।। एवकारेण 'शूद्रयोनावहं जातः नातोऽन्यद् वक्तुमुत्सहे' इति प्रश्नेऽपि प्रणवाद्यनुच्चारणात् मर्यादादिलङ्घनं न कृतमिति द्योत्यते । ननु उपाख्याने 'विदुरस्य ब्रह्ममेधसंस्कारो धर्मराजेन कृतः इति श्रूयते, तत्कथमित्यत आह-विशेषविधीति । आकाशवाण्या तत्र ब्रह्ममेधो विहितः' इति विशेषविधिसिद्धं तत्तु तद्बलात्= विशेषविधिबलात् तत्रैव युज्यते, नान्यत्रेत्यर्थः ।। १२६ ।।

(अव) ननु; क्वचित्सिद्धमिति विधिलङ्घनमन्यत्रापि स्यात् इत्यत आह-
(चरम-)

देशकालाधिकार्यादिविशेषेषु व्यवस्थिताः ।
न धर्माः प्राप्तिमर्हन्ति देशकालान्तरादिषु ।। १२७ ।। इति ।।

अस्यार्थः-देशविशेषव्यवस्थिता धर्माः= मातुलसुतापरिणयादयः, कालव्यवस्थिताः= अल्पद्वादश्यादिषु 'आमध्याह्नाः क्रियास्सर्वाः' इत्यादि- क्रियमाणाः अपकर्षादयः, सूतकादिकाले पञ्चमहायज्ञादिलोपाश्च । अधिकारि- विशेषे आतुरादौ स्नानकल्पाः । यथा न शक्तेषु प्रसज्यन्ते, तद्वद्विदुरादिषु विशिष्य विहिता धर्माः नान्यत्र प्राप्नुवन्तीत्यर्थः । यद्वा- 'देवालयसमीपस्थान् देवसेवार्थमागतान् । चण्डालान् पतितान् वाऽपि स्पृष्ट्वा न स्नानमाचरेत्' इत्यादिवचनसिद्धस्य देवोत्सवकालादावगीत (वनुयत?) 'शूद्रादिस्पर्शस्यान्यदा यथा नाचरणं, भगवत्सन्निधौ शूद्रादिदृष्टभगवन्महानैवेद्यस्वीकारेऽपि अन्यदेशेऽपि यथा तद्दृष्टान्ना-दिपरित्यागः, 'तत्पादाम्ब्वतुलं तीर्थं तदुच्छिष्टं सुपावनम्' इत्यादिकं पुरुषान्तरे यथा नादर्तव्यम्, एवं विदुरादौ विशेषविधिसिद्धं अन्यत्र न प्राप्नोतीत्यर्थः ।। १२७ ।।

(अव) एवं मर्यादामजानन्तः केवलं भ्राम्यन्तीत्याह-

(चरम-)

केचित् तत्तदुपाख्यानतात्पर्यग्रहणाक्षमाः ।
कलिकोलाहलक्रीडां वर्धयन्ति रमापतेः ।। १२८ ।। इति ।।

अस्यार्थः-तत्तदुपाख्यानानां तात्पर्यं= भगवद्भक्तमाहात्म्यविशेषमात्रप्रख्यापनं, तद्ग्रहणाक्षमाः केचित् रमापतेः कलिकोलाहलक्रीडां वर्द्धयन्ति, मर्यादाभञ्जनेन लीलां सकलजनविषयां उत्पादयन्ति ।। १२८ ।।

(अव) ननु; 'स च पूज्यो यथा ह्यहं' इति पूजा म्लेच्छादिसाधारण्येन प्रतिपाद्यते, तत्कथमित्यत्राह-मातृभिरित्यादिश्लोकत्रयेण । तत्राद्यौ द्वौ श्लोकौ स्मृतिवचने दृष्टान्तार्थमुपात्ते ।

(चरम-)

मातृभिःपितृभिश्चैताः पतिभिर्देवरैस्तथा ।
पूज्या भूषयितव्याश्च बहुकल्याणमीप्सुभिः ।। १२९ ।।

जामयो यानि गेहानि शपन्त्यप्रतिपूजिताः ।
तानि कृत्याहतानीव विनश्यन्ति समन्ततः ।। १३० ।।

एवमादिषु पूजोक्तिः यथौचित्यं नियम्यते ।
भक्तम्लेच्छादिपूजोक्तिरेवमेव नियम्यताम् ।। १३१ ।। इति ।।

एषामर्थः-एताः= दुहितरः, मातृभिः पितृभिः पतिभिः देवरैश्च पूज्याः भूषयितव्याश्च, पूजनीयैरेव मातापितृभिः पूज्यत्वमुक्तम् ।। १२९ ।।

यथा जामयः= स्नुषाः, अप्रतिपूजिताः= असत्कृताः, यानि गेहानि शपन्तिः तानि गेहानि कृत्यया= रुद्रादिसंबन्धिन्या, हतानीव विनश्यन्ति ।। १३० ।।

एवमादिषु पूजोक्तिः= पूजावचनं, यथौचित्यं; मर्यादामनतिक्रम्यैव यथा नियम्यते, नतु वन्दनीयत्वादिकं तदर्थः, एवमेव भक्तम्लेच्छादिपूजोक्तिरपि बहुमन्तव्यत्वमात्रपरतया नियम्यतामित्यर्थः ।। १३१ ।।

(अव) अथ सर्वधर्मपरित्यागविधिपक्षे अङ्गनैरपेक्ष्यविधिपरत्वमित्युक्तम् । किं तदङ्गत्वेन परित्याज्यमित्याकाङ्क्षायां प्रपत्त्युत्तरकालं प्राप्तं यत्कैङ्कर्यं तदपि द्विविधं- सारकल्करूपेण, तत्र कल्कं त्याज्यं, सारभूतं स्वरूपेणानुष्ठेयं तु अङ्गत्वबुद्धित्यागेनानुष्ठेयमित्याह-

(चरम-)

साक्षाल्लक्ष्मीपतावेव कृतं कैङ्कर्यमञ्जसा ।
सार-कल्कविभागेन द्विधा सद्भिरुदीर्यते ।। १३२ ।। इति ।।

स्पष्टोऽर्थः ।। १३२ ।।

(अव) सारस्वरूपमाह-

(चरम-)

कृतकृत्यस्य कैङ्कर्यं यदनन्यप्रयोजनम् ।
गुर्वादिरक्षणार्थं वा तत् सारं सम्प्रचक्षते ।। १३३ ।। इति।।

अस्यार्थः-कृतकृत्यस्य; अनुष्ठितोपायस्य, अनन्यप्रयोजनं= भगवत्-प्रीतिमन्तरेण प्रयोजनान्तरमुद्दिश्य अकृतमित्यर्थः, गुर्वादिरक्षणार्थं वा यत्क्रियते तदपि सारम् ।। १३३ ।।

(अव) कल्कं निर्वक्ति-

(चरम-)

डम्भार्थं परपीडार्थं तन्निरोधार्थमेव वा ।
प्रयोजनान्तरार्थं वा कैङ्कर्यं कल्क इष्यते ।। १३४ ।। इति ।।

अस्यार्थः- डम्भार्थं; ख्यातिलाभाद्यर्थं। परपीडार्थं =परस्य व्याध्यादि-पीडासिद्ध्यर्थं, तन्निरोधार्थं = परेण क्रियमाणकैङ्कर्यनिरोधार्थमित्येव भासते (?) पीडार्थमित्यनेन सिद्धत्वात् परस्य कारागृहादौ बन्धनार्थमेव वा । प्रयोजनान्तरार्थं वा भगवत्प्रार्थनापूर्वकं अभिचारवत् पूजादिकं आरभ्यते, पशुपुत्रादिप्रयोजनान्तरार्थं वा श्रीवेङ्कटेशस्य द्रव्यसमर्पणादिकं क्रियते, तत्सर्वं कल्कं= भगवदुद्देशेन

प्रयोजनान्तरलिप्सया कृतं कर्म कल्कमित्यर्थः, 'तान्येव भावोपहतानि कल्कः' इत्युक्तत्वात् तत्सर्वं प्रपन्नस्य त्याज्यमिति भावः ।। १३४ ।।

(अव) ननु ? अङ्गपरित्यागेऽपि स्वरूपेणानुष्ठेयं सारमेव न कल्कमित्युक्तं, ततश्च किं फलमित्यत्राह-

(चरम-)

अतश्शक्यानि सर्वाणि न प्रपत्त्यर्थमाचरेत् ।
अशक्येषु च सामर्थ्यं न तदर्थं समार्जयेत् ।। १३५ ।। इति ।।

अस्यार्थः- अतः परित्यज्येत्यस्य नैरपेक्ष्यविधिपरत्वोक्तेः शक्यानि सर्वाणि आचर्यमाणान्यपि न प्रपत्त्यर्थमाचरेत्, अशक्येषु च सामर्थ्यं= योग्यतां, तदर्थं = प्रपत्त्यर्थं नार्जयेत् । अङ्गत्वे हि असतां यूपादीनां आर्जनाय यतितव्यं नात्र तथा, यथाशक्ति कैङ्कर्यत्वेन अनुष्ठेयत्वादिति भावः ।। १३५ ।।

(अव) एवमेव सर्वधर्मत्यागविधिपक्षे नित्यकर्मादिविधायकप्रमाणानां सात्त्विकत्यागमात्रविधायकप्रमाणानामविरोधो यथा न सिद्ध्यति तथा निर्वाहानाह- आत्माशक्येति त्रयेण-

(चरम-)

आत्माशक्यवृथायासनिवारणमिहापि वा ।
लज्जापुरस्सरत्यागवादोऽप्यत्र नियम्यताम् ।। १३६ ।।

सुदुष्करेषु धर्मेषु कुशकाशावलम्बतः ।
आशालेशानुवृत्तिर्वा त्यागोक्त्या विनिवार्यते ।। १३७ ।।

अविशिष्टफलत्वेन विकल्पो यश्च सूत्रितः ।
तन्मुखेनापि वाऽत्रेष्टं ब्रह्मास्त्रन्यायसूचनम् ।। १३८ ।। इति ।।

एषामर्थः-आत्माशक्येषु वृथायासः= भक्त्यादिविषये व्यर्थोद्योगः तस्य निवारणं; अशक्यसर्वधर्मसाधनार्थवृथायासं परित्यज्येत्यर्थः । परैः स्वरूपत्यागपक्षे परीत्युपसर्गस्य लज्जानुतापादित्यागार्थकत्वस्योक्तत्वादशक्यविषये वृथाऽऽयासत्या-

गमात्रपक्षे इहापि भवदभिमतलज्जाप्रभृतित्यागोऽपि उपसर्गार्थतया प्रवेश्यतां, को दोष इत्याह- इहापि वेति । अशक्यारंभं कृत्वा सर्वं वृथा जातमिति । लज्ञापुरस्सरशब्देन पुनःपुनः लज्ञानुतापादिः विवक्षितः। स सर्वोऽपि परीत्युपसर्गार्थ इति भावः ।। लज्ञादिभिस्सह अशक्यविषयवृथाऽऽयासं परित्यज्येत्यर्थः । अत्र परीत्युपसर्गे लज्ञादित्यागवादोऽपि नियम्यताम्, प्रवेश्यताम्, तस्मात् आत्माशक्येत्यारभ्य नियम्यताम् इत्यन्तमेकः कल्पः ।। १३६ ।।

उपरि कल्पान्तरमाह- सुदुष्करेष्विति । सुदुष्करेषु धर्मेषु । विषयसप्तमी। कुशकाशावलम्बतः- प्रवाहेणाकृष्टस्य कुशकाशावलम्बनं यथा न कार्यक्षमं तादृशोपायाभासतः, योगाभ्यासप्राणायामादिशिक्षया शनैश्शनैरहं साधयेयमिति सिषाधयिषया उपायाभासपरिग्रहात् आशालेशानुवृत्तिर्वा त्यागोक्त्या विनिवार्यते, सुदुष्करधर्मविषयक कुशकाशावलम्बनकल्पोपाया भासपरिग्रहजनिताशालेशं परित्यज्येत्त्यर्थः ।। १३७ ।।

तृतीयं कल्पमाह- अविशिष्टेति । विद्यासु; दहरशाण्डिल्यादिषु अविशिष्टफलत्वेन; मोक्षरूपफलाविशेषेण विकल्पो यस्सूत्रितः । 'विकल्पो ऽविशिष्टफलत्वात्' इति तन्मुखेन; सूत्रितविकल्पप्रदर्शितमुखेन, ब्रह्मास्त्रन्यायसूचनं वा अत्र= त्यागविधाविष्टम्, अयं भावः-विद्याविकल्पविधानात् विद्यासु यथा परस्परनैरपेक्ष्यं तथा विद्यात्वाविशेषात् प्रपत्तावपि विद्यान्तराङ्गभूतगतिचिन्तनाद्यन-पेक्षावश्यंभावात् प्रस्तुतप्रपत्तौ इतराङ्गमेळनापेक्षायां विश्वासशैथिल्येन प्रपत्तिप्रच्यवनापत्त्या ब्रह्मास्त्रन्यायदृढीकरणाय विद्यान्तराङ्गानि गतिचिन्तनादीनि परित्यज्येत्यर्थ इति त्यागविधिर्योज्य इति ।। १३८ ।।

(अव) आहत्य पूर्वोक्तप्रकारान् सङ्गृह्य श्लोकद्वयेनाह-

(चरम-)

अतोऽशक्ताधिकारत्वम् आकिञ्चन्यपुरस्क्रिया ।
अनङ्गभावो धर्माणाम् अशक्यारम्भवारणम् ।। १३९ ।।

तत्प्रत्याशाप्रशमनं ब्रह्मास्त्रन्यायसूचनम् ।
सर्वधर्मपरित्यागशब्दार्थास्साधुसम्मताः ।। १४० ।। इति ।।

अनयोरर्थः-अतः=उक्तप्रकारात् अशक्ताधिकारत्वमनुवादपक्षे फलितमित्यर्थः । विधिपक्षे पञ्चधा निर्वाहमाह-आकिञ्चन्यपुरस्क्रिया; आकिञ्चन्यप्रतिसन्धानरूपकार्पण्यं पुरस्कृत्य शरणं व्रजेत्यर्थः-कार्पण्याङ्गतया विधिरित्यर्थः । धर्माणामनङ्गभावो विद्यान्तराम्नातानां विद्यात्वसाम्याद् आगतानां अङ्गत्वानपेक्षताविधिरित्यर्थः। अशक्यारम्भवारणम् ।। १३९ ।। तत्प्रत्याशाप्रशमनं ब्रह्मास्त्रन्यायसूचनम् । आहत्य सर्वधर्मशब्दार्थाः षड्विधास्साधुसम्मताः; न तु स्वरूपत्यागो वा उपायेषूपायत्वमतित्यागो वा, इत्युक्तम् ।। १४० ।।

(अव) पक्षान्तरमप्याह-

(चरम-)

देवतान्तरधर्मादित्यागोक्तिरविरोधिनी ।
उपासनेऽपि तुल्यत्वादिह सा न विशेषिका ।। १४१ ।। इति ।।

अस्यार्थः- देवतान्तरस्य= ब्रह्मशिवादेः उपासनादिधर्माणां त्यागोक्तिरविरोधिनी; प्रमाणान्तराविरोधिनी यद्यपि, तथापीह सा; उक्तिः अविशेषिका, उपासनेऽपि तुल्यत्वात् । अतः नात्यन्तं आदरणीयोऽयं पक्षः इति भावः ।। १४१ ।।

(अव) अथ द्वितीयपादव्याख्यानमुपक्रम्य मामित्यनेन सौलभ्यं, तृतीयचरणस्थाहंशब्देन परत्वञ्च द्योत्यते, श्रीगीतायामेवावताररहस्यज्ञानं पुरुषोत्तमविद्या च अपुनर्भवहेतुरिति प्रतिपादनात् अवतारे सौलभ्यप्रकटनात्; पुरुषोत्तमत्वे च "यस्मात् क्षरमतीतोऽहमक्षरादपि चोत्तमः । अतोऽस्मि लोके वेदे च प्रथितः पुरुषोत्तमः ।। उत्तमः पुरुषस्त्वन्यः परमात्मेत्युदाहृतः । यो लोकत्रयमाविश्य बिभर्त्यव्यय ईश्वरः" इत्यादिना परत्वप्रकटनात् - तदुभयमप्यत्र पदद्वये द्योत्यमित्यभिधास्यन् अवताररहस्यज्ञानं सद्वारकप्रपत्तिनिष्ठस्य उपायपूर्तिकरं, अद्वारकप्रपत्तिनिष्ठस्य शरण्यगतवेद्यगुणेषु प्रधानतमं वेद्यं सौलभ्यमभिव्यनक्तीति

वक्तुं अवताररहस्यस्वरूपं प्रसङ्गात् सङ्गृह्याह-अवतारस्य सत्यत्वमिति द्वाभ्याम्। केचिदैन्द्रजालिकदर्शितविचित्रवस्तुप्रपञ्चवत् अवतारशरीरस्य मिथ्यात्वमेव, चर्ममयचक्षुर्ग्राह्यसुखदुःखानुभवहेतुबाल्ययौवनादिपरिणामवच्छरीरपरिग्रहस्य सर्वस्य परमेश्वरे दुर्वचत्वादित्याहुः; तन्निराकरणायाह-

(चरम-)

अवतारस्य सत्यत्वमजहत्स्वस्वभावता ।
शुद्धसत्त्वमयत्वश्च स्वेच्छामात्रनिदानता ।। १४२ ।।
धर्मग्लानौ समुदयस्साधुसंरक्षणार्थता ।
इति जन्मरहस्यं यो वेत्ति नास्य पुनर्भवः ।। १४३ ।। इति ।।

अवतारस्य सत्यत्वमिति ।। अयं भावः-अवतारस्य अपरमार्थत्वे तद्ज्ञानस्य मुक्तिहेतुत्वासंभवः, अपारमार्थिकविषयज्ञानं हि संसारहेतुः, तत्त्वज्ञानं निःश्रेयसहेतुरिति हि सर्वसम्प्रतिपन्नं; 'जन्म कर्म च मे दिव्यं एवं यो वेत्ति तत्त्वतः । त्यक्त्वा देहं पुनर्जन्म नैति, मामेति सोऽर्जुन' इति तात्त्विकत्वस्य कण्ठोक्तत्वाच्च । अजहत्स्वस्वभावता; अजहत् स्वस्य स्वभावः= सर्वज्ञत्व-सर्वेश्वरत्वाकर्मवश्यत्वापहतपाप्मत्वसत्यकामत्वसत्यसङ्कल्पत्वादिस्वभावो यस्य 'अजोऽपि सन्नव्ययात्मा भूतानामीश्वरोऽपि सन् । प्रकृतिं स्वामधिष्ठाय संभवाम्यात्ममायया' इति ह्युक्तम् । स्वां प्रकृतिं; स्वस्वभावं, आत्ममायया; माया= विचित्रशक्तिः । शुद्धसत्त्वमयत्वश्च= अप्राकृतदिव्यमङ्गलविग्रहत्वं 'जन्म कर्म च मे दिव्य' मित्युक्तेः । स्वेच्छामात्रनिदानता; 'सम्भवाम्यात्ममायया' इति 'तदात्मानं सृजाम्यहम्' इति च वचनात् ।। १४२ ।।

धर्मग्लानौ समुदयः='यदा यदा हि धर्मस्य ग्लानिर्भवति भारत। अभ्युत्थानमधर्मस्य तदाऽऽत्मानं सृजाम्यहम्' इत्युक्तेः । साधुसंरक्षणार्थता; 'परित्राणाय साधूनाम्' इति कथनात्, इति= एवंप्रकारेण, जन्मरहस्यं यो वेत्ति अस्य न पुनर्भवः; न संसार इत्यर्थः ।। १४३ ।।

(अव) एवं 'माम् इत्यनेन पुरःस्थतया स्वात्मनः प्रदर्शनात् सौलभ्यमभिव्यक्तं, उत्तरत्र सर्वपापनिवर्तकत्वकथनात् स्वातन्त्र्यञ्च स्पष्टम्, इमे च सौलभ्यस्वातन्त्र्ये परस्परसापेक्षतया समाश्रयितॄणां रक्षणोपयुक्ते परस्परव्यतिरेके त्वप्रयोजके इत्याह-

(चरम-)

स्वतन्त्रस्यापि नैव स्यादाश्रयो दुर्लभस्य तु ।
अस्वतन्त्रात् फलं न स्यात् सुलभादाश्रितादपि ।। १४४ ।। इति ।।

अस्यार्थः-स्वतन्त्रस्यापि दुर्लभस्य सौलभ्याभावे आश्रयः= आश्रयणमेव न स्यात् । सुलभादाश्रितादपि अस्वतन्त्रात् फलं= ऐश्वर्यादिफलं न स्यात्; स्वतन्त्रस्य दौर्लभ्ये आश्रयणमेव न घटते, सुलभस्यास्वतन्त्रत्वे आश्रयणघटनेऽपि फलं नास्ति, तस्य तत्प्रदानासामर्थ्यादिति भावः ।। १४४ ।।

(अव) ननु? अस्वतन्त्रात् मा भूत्; फलं कैङ्कर्यं तु लभ्यत एवेत्यत्राह-

(चरम-)

अस्वतन्त्रे न कैङ्कर्यं सिद्ध्येत् स्वैरप्रसङ्गतः ।
दुर्लभे साध्यमप्येतन्न हृद्यं लोकनीतितः ।। १४५ ।। इति ।।

अस्यार्थः-अस्वतन्त्रविषये कैङ्कर्यमपि न सिद्ध्येत्, स्वैरप्रसङ्गतः स्वेच्छयाऽपि स्थितौ विरोधाभावात्, नहि परतन्त्रमशक्तं प्रत्यपि किङ्करतया परतन्त्रतयाऽवस्थातव्यं, तस्य निग्रहानुग्रहाक्षमत्वेन स्वैरमेवावस्थानसंभवात् इत्यर्थः । अन्यथा जीवस्याप्रयोजकजीवान्तरं प्रति कैङ्कर्यप्रवृत्त्यापत्तेरिति भावः । स्वतन्त्रे यद्यपि कैङ्कर्यमुचितं, तथाऽपि दुर्लभे तस्मिन् साध्यमपि= साधयितुं योग्यमपि कैङ्कर्यं न हृद्यं, यथा-दवीयसि राज्ञि भृत्यानां परिचर्या न हृद्या, तथा प्रकृतेऽपीत्यर्थः ।। १४५ ।।

(अव) मामित्यस्य सौलभ्यं तात्पर्यार्थ इत्युक्त्वा एकपदस्य षडर्था आचार्यैरुपदिष्टा इत्याह द्वाभ्यां-

(चरम-)

प्राप्यस्यैव प्रापकत्वं स्वप्राधान्यनिवारणम् ।
प्रपत्तेर्व्याजमात्रत्वम् अन्योपायैरनन्वयः ।। १४६ ।।

तदङ्गैरप्यसंबन्धः सर्वसाध्येष्वभिन्नता ।
इत्थमर्थाः षडाचार्यैरेकशब्दस्य दर्शिताः ।। १४७ ।। इति ।।

अनयोरर्थः- मामित्यत्र एकवचनादेव स्वगतसङ्ख्याभिधानात् एकशब्दस्य अर्थान्तरेण भाव्यं, तत् किं । प्राप्यप्रापकयोरैक्यं-प्राप्यभूत- एवाहं प्रापकत्वेन उपायत्वेन स्वीकार्य इति भावः । स्वप्राधान्यनिवारणं 'एके मुख्यान्यकेवलाः' इति केवलं मां शरणं व्रज= मामेव शरणं व्रजेत्यर्थः । 'मामेव ये प्रपद्यन्ते' इतिवत् अवधारणार्थत्वं एकशब्दस्येति यावत् । तेनाहं स्वयमेव तवोपायोऽस्मि, शरणव्रज्याकर्तृत्वात् ममापि किञ्चिदुपायकोटिप्रवेश इति त्वया नाभिमन्तव्यम्, मद्दत्तकलेबरस्य मया दत्तधियः मदिच्छाधीनप्रवृत्तेः मां विना तव सत्तैव नास्ति, तादृशस्य ते कथमुपायत्वं, रक्षापेक्षणकर्तृत्वमात्रेण रक्षणोपायत्वे चातकस्य स्वरक्षणोपायत्वापत्तिः, स्तन्यार्थिनः स्तनन्धयस्यापि रोदनादिद्वारा स्वरक्षकापत्तिश्च। तस्मादहं एक एवोपायः न त्वमिति कर्तृत्वव्यावृत्त्यर्थं एकशब्द इति भावः। अनेनैव न्यायेन प्रपत्तेरप्यनुपायत्वमेकशब्दस्य व्यावर्त्यमाह-प्रपत्तेर्व्याजमात्रत्वम् । निर्व्याजरक्षकत्वे सर्वमुक्तिप्रसङ्गात्, किञ्चिद्व्याजसापेक्षं मामेवोपायतया स्वीकृतवतोऽकिञ्चनस्य व्यापारोऽपि अहमिव कथमुपायस्स्यादतोऽहमेक एव सिद्धोपाय इति प्रपत्तेर्व्याजमात्रत्वसिद्ध्यर्थं एकशब्द इति भावः । दृष्टश्च लोके- इदमौषधं एकमेव तव सर्वरोगहरं, इदं स्वीकुर्वित्युक्ते सर्वरोगनिवर्तकत्वमे-कस्यैवौषधस्य सिद्ध्यति, नतु स्वीकारोऽप्युपायः इति न तदेकत्ववचनविरोध इति भावः । अन्योपायैरनन्वयः= उपासनादिभिरनन्वयः= असंसर्गः, उपायान्तरान-पेक्षत्वम् इति यावत् । यथा - अङ्गप्रपत्त्यनुष्ठानानन्तरमुपासनादिकमङ्गीभूतमपेक्ष्य मोक्षप्रद एव भगवान् अकिञ्चनविलम्बाक्षमविषये प्रपत्तिमेवाङ्गीकृत्य भक्त्यादिकमनपेक्ष्यैव रक्षति, प्रपत्तेरुपायान्तरनैरपेक्ष्यतया एकशब्दः 'मामेकं

शरणं व्रज' उपायान्तरमनपेक्ष्याहमेव तदुपायान्तरं मय्येवारोप्य स्वयमेक एव त्वां रक्षिष्यामीत्यतो मामेकमेव शरणमुपायं स्वीकुर्विति भावः । अतः उपायान्तरनैरपेक्ष्यं प्रपत्तेःभगवच्छब्दविशेषणेनापि एकशब्देन द्योत्यते तदङ्गैरप्यसंबद्धः, विद्यान्तराङ्गत्वेनाम्नातानां नित्य नैमित्तिकादीनाम् अपि विद्यात्वसाम्यात् प्रपत्तावपि प्राप्तानामङ्गत्वमनपेक्ष्यैव शरणं व्रज इति तदङ्गानां नैरपेक्ष्यसिद्ध्यर्थमेकशब्द इति भावः । अहमेक एवाङ्गान्तरपुष्कलोपायान्तरकृत्यमपि करिष्यामीति स्वविशेषणं एकशब्दं प्रयुञ्जानस्य भगवतः तात्पर्यम् । अयञ्चार्थः परित्यजेत्यस्याङ्गान्तरनैरपेक्ष्यविधायकत्वपक्षे तद्दृढीकरणाय तदनुवादकैङ्कर्यशब्दः, परित्यज्येत्यस्यानुवादतयाऽधिकारपरत्वे तु एकशब्दस्यैवार्थ इत्युक्तम् । सर्वसाध्येष्वभिन्नता, सर्वफलेष्वभिन्नता, सर्वोपायत्वमिति यावत् । 'यद्येन कामकामेन न साध्यं साधनान्तरैः । मुमुक्षुणा यत् साङ्ख्येन न योगेन न भक्तितः । प्राप्यते परमं धाम यतो नावर्तते यतिः । तेन तेनाप्यते तत्तन्न्यासेनैव महामुने' इति तत्तत्फलकामनया प्रपन्नानामकिञ्चनानामहमेक एव तत्तदुपायसाध्यं फलं साधयामीति फलान्तरेष्वभिन्नता उपायत्वमिति फलितम्। एते षडर्थाः आचार्यैर्दर्शिताः ।। १४७ ।।

(अव) परपक्षं निराकरोति- केचित् त्वित्यादिनवभिः श्लोकैः-

(चरम–)

केचित् त्विहैकशब्दार्थं शरण्यैक्यं प्रचक्षते ।
विशिनष्टि तदाऽपि श्रीर्गुणविग्रहवत् प्रभुम् ।। १४८ ।। इति ।।

अस्यार्थः-केचित्तु इह= चरमश्लोके शरण्यस्य ऐक्यं= एकशब्दार्थं प्रचक्षते, एक एव भगवान् शरण्यः, नतु श्रीरपि सिद्धोपाय इति तेषामाशयः । तद्दूषयति-विशिनष्टीति ।। तदाऽपि= एकशब्दस्य शरण्यैक्यपरत्वेऽपि श्रीः प्रभुं= भगवन्तं गुणविग्रहवत् विशिनष्टि; सिद्धोपायस्य तस्य विशेषणतयाऽवतिष्ठते । एवञ्च गुणादिवदुपायतावच्छेदकतया वेद्याकारत्वेन वा सिद्ध्योपायानुप्रविष्टा देवीत्यर्थः । नचावच्छेदकविशेषणत्वे अपि नोपायसिद्धिरिति वाच्यम् । द्वयश्रुतचरणयोरप्यनुपायताप्रसङ्गादिति भावः ।। १४८ ।।

न केवलमुपायविशेषणतयोपायत्वं तस्याः भगवत इव, ईश्वरत्वादेव मुक्त्युपायत्वव्यवस्थापनाद्, यागादौ यजमानपत्न्योः कर्तृत्वं यथा तुल्यमिति तान्त्रिकाभ्युपगतम्, तथाऽत्रापि द्वयोराश्रितत्राणदीक्षायामाह-

(चरम-)

ईश्वरी सर्वभूतानामियं भगवतः प्रिया ।
संश्रितत्राणदीक्षायां सहधर्मचरी स्मृता ।। १४९ ।। इति ।।

अस्यार्थः- सर्वभूतानां ईश्वरी तथा श्रुतिप्रसिद्धेः, ईश्वरत्वे सिद्धे तस्यां मुक्त्युपायत्वं पत्युरिवेति भावः । भगवतःप्रियेत्यनेन वाल्लभ्यातिशयादस्यानन्तापराधैः सञ्जातकालुष्यमपि भगवन्तं प्रपन्नविषये प्रसन्नीकृत्य मोक्षप्रदानाभिमुखं करोति, अतोऽप्युपायत्वम् । तर्हि मामेकमिति कथमत्राह-'संश्रितत्राणदीक्षायां सहधर्मचरी स्मृता' । 'लक्ष्म्या सह हृषीकेशो देव्या कारुण्यरूपया ।। रक्षकस्सर्वसिद्धान्ते वेदान्तेऽपि च गीयते ।' 'इयं सीता मम सुता सहधर्मचरी तव' इति हि स्मृता; अतो नैकत्वविरोधः। अत एव ''तदन्तर्भावात् त्वां न पृथगभिधत्ते श्रुतिरपि'', इति पूर्वाचार्यैः समर्थितमिति भावः ।। १४९ ।।

(अव) एकशब्दाविरोधेन वैशिष्ट्यमेव देव्यास्सिद्ध्यतीत्यत्र निदर्शनमाह-

(चरम-)

एकं जगदुपादानमित्युक्तेऽपि प्रमाणतः ।
यथाऽपेक्षितवैशिष्ट्यं तथाऽत्रापि भविष्यति ।। १५० ।। इति ।।

अस्यार्थः-'सदेव सोम्येदमग्र आसीत् एकमेवाद्वितीयं' इत्यत्र सूक्ष्मचिदचिद्विशिष्टं ब्रह्मैवोपादानमित्यर्थवर्णनात् विशेषणस्योपादानब्रह्मगतैक्यविरोधित्वं नास्ति, तद्वदिहापि मोक्षोपायविशेषणत्वेनान्वयेऽपि देव्या नैकशब्दार्थविरोध इति भावः ।। १५० ।।

(अव) दृष्टान्तान्तरमाह-

(चरम-)

एकोपास्तिविधानेऽपि गुणादीनां यथाऽन्वयः ।

तथैकशरणव्रज्याविधानेऽप्यनुमन्यताम ।। १५१ ।। इति ।।

अस्यार्थः-'तमेवं विदित्वाऽति मृत्युमेति' इति तदेकोपासनस्य मुक्त्युपाय-त्वाभिधानं तत्तविद्याप्रकरणाम्नातगुणादिवैशिष्ट्येऽपि न विरुद्ध्यते, तद्वदिति भावः ।। १५१ ।।

(अव) तदेव विवृण्वन् प्रकृतेऽप्युपसंहरति-

(चरम-)

यथा गुणादिवैशिष्ट्ये सिद्धोपायैक्यमक्षतम् ।

एवं पत्नीविशिष्टत्वेऽप्यभीष्टं शास्त्रचक्षुषाम् ।। १५२ ।। इति ।।

एवं पत्नीविशिष्टत्वेऽपीत्यत्र इति करणमद्ध्याहार्यं, अभीष्टं शास्त्र-चक्षुषामित्यन्वयः ।। १५२ ।।

(अव) देव्या भगवदपृथक्सिद्धत्वादपृथक्सिद्धयोर्मध्येऽन्यतरकीर्तने अन्यतरस्य पृथक्कीर्तनफलमस्तीत्यत्र सदृष्टान्तमुदाहरति-

(चरम-)

प्रभाप्रभावतोर्यद्वत् एकोक्तावितरान्वयः ।

एवमन्यतरोक्तौ स्यात् सहवृत्त्यभिधानतः ।। १५३ ।। इति ।।

अस्यार्थः- प्रभाप्रभावतोरेकोक्तौ- दीप आगतः, सूर्य उदित इत्यादौ इतरान्वयः= प्रभान्वयो यद्वत्, एवं देवस्याभिधाने देव्याः, तस्याश्चाभिधाने देवस्यापि ग्रहणमिति। तत्र हेतुमाह- सहवृत्त्यभिधानत इति । 'अनन्या राघवेणाहं, अनन्या हि मया सीता, विष्णोः श्रीरनपायिनी, अहन्ता ब्रह्मणस्तस्य साऽहमस्मि सनातनी' इत्यभिधानात् ।। १५३ ।।

(अव) नन्वस्त्वपृथक्सिद्धत्वं देव्याः, तावता कथमुपायतान्वयः, चिदचित्प्रपञ्चस्यापि तथात्वप्रसङ्गादित्यत्र, न युक्तिबलमेवाऽत्रोद्भावितं, किन्तु प्रमाणमेवात्र द्रष्टव्यमित्याह-

(चरम–)

स्मरन्ति चैनां मुनयः संसारार्णवतारिणीं ।

ऊचतुः स्वयमप्येतत् सात्वतादिषु तावुभौ ।। १५४ ।। इति।।

अस्यार्थः-मुनयः; काश्यपादयः एनां संसारार्णवतारिणीं स्मरन्ति 'सर्वकामप्रदां रम्यां संसारार्णवतारिणीं, क्षिप्रप्रसादिनीं लक्ष्मीं शरण्यामनुचिन्तयेत् ।।' यामालम्ब्य सुखेनेमं दुस्तरं हि गुणोदधिम् ।। निस्तरन्त्यचिरेणैव व्यक्तध्यानपरायणाः' इत्यादिकं, न केवलमेतावत्, सात्वतादिषु तावुभौ स्वयमेव ऊचतुः- 'लक्ष्मीं माञ्च सुरेशेशं द्वयेन शरणं गतः । मल्लोकमचिराल्लब्ध्वा मत्सायुज्यं स गच्छति ।।, मामेकां देवदेवस्य महिषीं शरणं व्रजेत्' इति परस्परं ऊचतुः ।। १५४ ।।

(अव) किञ्च करणमन्त्र एव कण्ठोक्तमुपायदशायामुपेयदशायाञ्च श्रीवैशिष्ट्यं, तस्मादुपेयदशायामेव वैशिष्ट्यवादिनां भवतामेकत्र पक्षपाते किन्नियामकमित्याशयादाह-

(चरम–)

उपायोपेयदशयोर्द्वयेऽपि श्रीस्समन्विता ।

इष्टा च शेषिणि द्वन्द्वे शेषवृत्तिर्यथोचिता ।। १५५ ।। इति।।

ननु? तस्या उपेयदशायामपि अनन्वय एवास्त्वित्यत आह- इष्टा चेति । 'उभयाधिष्ठानञ्चैकं शेषित्वं' 'अस्या मम च शेषं हि विभूतिः उभयात्मिका' इति व्यासज्यवृत्त्यैकशेषित्वाश्रयत्वात् उभयोश्शेषवृत्तिश्च उभयविषयिणी भवतामभीष्टा इति तद्रीत्या पूर्वखण्डे उपायकोटावनुप्रवेशपरत्वं युक्तमिति भावः ।। १५५ ।।

उपसंहरति-

(चरम–)

अतोऽनन्यपरानेकश्रुतिस्मृत्यनुसारतः ।

पत्नीविशिष्ट एवैकः प्रपत्तव्य इहोदितः ।। १५६ ।। इति ।।

अतः= उक्तयुक्तेः, अनन्यपरानेकश्रुतिस्मृत्यनुसारतः; प्राशस्त्यादान्यपर्यरहिताः अनेकाश्च श्रुतयः स्मृतयश्च, तदनुसारतः । देव्या मुक्तिहेतुत्वे श्रुतयः तावत् - 'श्रियं लोके देवजुष्टामुदारां तां पद्मनेमीं शरणमहं प्रपद्येऽलक्ष्मीर्मे नश्यतां त्वां वृणे' । अत्र अलक्ष्मीशब्दस्संसारपरः । 'कामवत्सा अमृतं दुहाना, सा नो लोकममृतं दधातु, श्रियं वसाना अमृतत्वमायन्' इत्यादिकाः । भगवतो मुक्तिहेतुत्वस्य च श्रुतिसिद्धत्वात् उभयोः पृथङ्मुक्तिदत्वे ईश्वरद्वित्वापत्त्या उभयविधश्रुतीनामप्यैककण्ठ्याय ''उकारो लक्ष्मीवाचकः, । मकारस्तु तयोर्दासः'' इति प्रणवविवरणरहस्याम्नायोक्तक्रमेण विशिष्टपरत्वस्यावश्यवाच्यत्वात् । विशिष्टस्य मुक्तिंदत्वे एताःप्रमाणं । स्मृतयश्च-'आर्या यशोदा वरदा धर्मकामार्थमोक्षदा । अप्रमेयात्मिका सूक्ष्मा परनिर्वाणदायिनी, विमुक्तिफलदायिनी, भोगदा मुक्तिदायिनी, वाचः परं प्रार्थयिता प्रपद्येन्नियतः श्रियम्' इत्यादिकाः पूर्वोक्ताः । तदनुसारतः पत्नीविशिष्ट एवैकः श्रीमन्नारायण एव प्रपत्तव्य इहोदितः ।। १५६ ।।

(अव) एवमेकशब्दार्थमुक्त्वा शरणमुपायं व्रज= बुद्ध्यस्व स्वात्मरक्षाभरसमर्पणम् कुरु इति पर्यवसितार्थ इति व्याख्यातम्। अत्र केचित् 'व्रज ' इत्यनेन न किञ्चिद्विधीयते, भगवतः स्वस्य च शेषशेषिभावसम्बन्धज्ञानमात्रादेव भगवान् प्रसन्नो मुक्तिं प्रयच्छति । सिद्धोपायप्रतिपत्तिमात्रं वा मुक्त्युपायः । अनिवारणमात्रं वा, अचिद्व्यावृत्तिमात्रं वा, चैतन्यकृत्यं वा, चित्तसमाधानमात्रं वा, अधिकारिणःकृत्यम् । तदतिरिक्तं भरसमर्पणं नाम किञ्चिद्विधेयं नास्ति । यद्वा प्रपत्तिर्नोपायतया विधीयते, किन्तु अधिकारिविशेषणमात्रम् इत्यादयःपरपक्षाः-प्रतिक्षिप्ताः । तत्र च संबन्धज्ञानमात्रस्य च शास्त्रश्रवणमात्रेणापि स्वत एव जननात्, वाक्यार्थज्ञानस्य चाविधेयत्वादविधेयज्ञानवादस्य च भाष्य एव निराकरणात् । एतेन सिद्धोपायप्रतिपत्तिपक्षोऽपि निरस्तः । अनिवारणस्य सुषुप्त्यादावपि सत्त्वेन तदानीं मुक्तिप्रदानापत्तेः । अनुमतिमात्रस्य भक्त्यादावपि सत्त्वात् । अचिद्व्यावृत्ति-चैतन्यकृत्ययोः प्रतिकूलदशायामपि सत्त्वात् । एतेन अतिप्रसङ्गेन चित्तसमाधानपक्षोऽपि दूरतोऽपास्तः । नाप्यधिकारिविशेषणत्वं

प्रपत्तेर्युक्तं, 'व्रज' इति लोटा विधेयत्वप्रतीतेः फलतत्कामनादेरेव सिद्धस्याधिकारिविशेषणत्वात्-इत्याद्युक्तिभिः तान् पक्षान् दूषयित्वा जीवस्यात्यन्तपारतन्त्र्यादकर्तृत्वाच्च तं प्रति प्रपत्तिर्न विधेयेत्यत्रापि 'कर्ता शास्त्रार्थवत्त्वात्' इति सूत्रितरीत्या पराधीनकर्तृत्वस्य जीवे अभ्युपगमात्, अन्यथा भक्त्यादिशास्त्रस्य यागादीनाञ्च विधानानुपपत्तेः कैङ्कर्यादावपि अकर्तृत्वापत्तिरित्यादियुक्तिजालमुपन्यस्य; तत्र भक्त्यादिविधिवाक्यमपि न तद्विधिपरम्। किन्तु अन्योपायविश्वाससिद्ध्यर्थं उपच्छन्दनमात्रमिति यो वदति- तस्य पक्षं दूषयति-

(चरम–)

अन्यविश्वाससिद्ध्यर्थं भक्त्युपायविधिं वदन् ।
सर्वशास्त्रेष्वविश्वासमाधत्ते मुखभेदतः ।। १५७ ।। इति ।।

अन्यविश्वाससिद्ध्यर्थं भक्त्युपायविधिं वदन् वादी एकत्र विधिवाक्यस्य प्ररोचनामात्रत्वे सर्वत्राप्यविश्वासमाधत्ते मुखभेदतः= मुखान्तरेण, साक्षान्नाभिधत्ते, किन्तु पर्यायेणेति भावः । गुरुतयोपायदुष्करत्वं प्रदर्श्य त्वमत्र न शक्तोऽसि, मा भैषीः, मयैव ते लघुतरमुपायान्तरमुच्यत इत्युक्ते सति तत्राप्यत्यन्तादररूपोऽविश्वासः स्यादिति भावः ।। १५७ ।।

(अव) प्रसङ्गात् भक्तिः स्वरूपविरुद्धा प्रपन्नैः परिहरणीया, अहङ्कारमिश्रत्वात्, स्वस्मिन् कर्तृत्वादिकमारोप्य खलु कर्मयोगादौ प्रवर्तते, अकिञ्चनवत् तूष्णीं नावतिष्ठते, अतोऽहमेव मुक्त्युपायं साधयामीति कर्तृत्वाभिमानदूषिताश्रया सा भक्तिः भगवद्विषयतया शुद्धाऽपि नोपादेया, मद्यभाण्डस्थगङ्गोदकवदिति केषाञ्चिन्मतं निरस्यति-

(चरम–)

मद्योपहतभाण्डस्थतीर्थदृष्टान्तवर्णनम्।
अहङ्कारान्वये तु स्यात् प्रपत्तावपि भक्तिवत् ।। १५८ ।। इति ।।

प्रपत्तावपि अहङ्कारान्वये तु स्यात् भक्तिवत्, तत्राहङ्कारराहित्यं यद्युपपाद्यते भक्तावपि तत्तुल्यमिति भावः ।। १५८ ।।

(अव) अत्र केचिच्चरणागतौ कर्तृत्वत्यागहेतुपरिशुद्धात्मस्वरूपयाथात्म्यज्ञानपूर्विकायां कृतायां उत्तरधीपूर्वाघानामप्यश्लेष एवेति वदन्ति-तन्न; भगवदधीनकर्तृत्वस्य व्यवस्थापनादित्युक्त्वा, ''तस्मात् पाण्डित्यं निर्विद्य बाल्येन तिष्ठासेत्'' इति कृतोपायः बालवन्निषिद्धकामचारादिकं कुर्वाणोऽपि न लिप्यत इति वादोऽप्यनुपपन्नः, 'अनाविष्कुर्वन्नन्वयात्' इत्यस्मिन् सूत्रे स्वमाहात्म्यानाविष्कारमात्रपरं 'बाल्येन तिष्ठासेत्' इति वचनमित्यभिधानादित्यभिधाय, ननु? भगवतैव 'अनिष्टमिष्टं मिश्रञ्च त्रिविधं कर्मणः फलम् । भवत्यत्यागिनां प्रेत्य न तु संन्यासिनां क्वचित् । यस्य नाहंकृतो भावः बुद्धिर्यस्य न लिप्यते । हत्वाऽपि स इमां लोकान् न हन्ति न निबद्ध्यते ।। नैव किञ्चित् करोमीति युक्तो मन्येत तत्त्ववित्'। इति तत्त्वज्ञानिनः पापालेपोक्तेः बुद्धिपूर्वोत्तरपापाश्लेषवचनमुपपन्नमिति चेन्न । 'प्रियोऽपि न प्रियोऽसौ मे मदाज्ञाव्यतिवर्तनात्' । 'श्रुतिः स्मृतिर्ममैवाज्ञा यस्तामुल्लङ्घ्य वर्तते ।। आज्ञाच्छेदी मम द्रोही मद्भक्तोऽपि न वैष्णवः' 'नाविरतो दुश्चरितात्, अपायाद्विरतश्शश्वत् माञ्चैव शरणं गतः । तनूकृत्याखिलं पापं मामाप्नोति नरश्शनैः ।, यान्यनवद्यानि कर्माणि, भजन्नपि भवेद् वध्यःभक्तेषु द्वेषकृत् प्रभोः । स्वभक्तायापि भक्तेषु द्वेषिणे मंक्षु कुप्यति ।।' इत्यादिप्रमाणशताबाधाय गीताभाष्यादौ गीतावचनस्य आपद्विषयत्ववर्णनात् 'हत्त्वाऽपि स इमान् लोकान्'इत्यस्य धर्मयुद्धपरतया व्याख्यातत्वाच्चेत्युपपादितम् ।। यत्तु यथोपभुक्तमौषधमेकमेव रोगशान्तिकरमुत्तरकालीनापथ्यसेवनादिदोषहरणक्षमम् वीर्यवत्तरञ्च दृश्यते, तद्वत् प्रपदनमप्युत्तरबुद्धिपूर्वाघाश्लेषकारि मोक्षकारणञ्चास्तु इति न्यायमात्रशरणानां जल्पितं, तत्प्रागुक्तवचनविरोधेन हतमित्याह-

(चरम –)

उपभुक्तौषधन्यायादुत्तरापथ्यमर्दनम् ।
अनन्यपरनिर्बाधश्रुतिस्मृतिशतैर्हतम् ।। १५९ ।। इति ।।

अस्यार्थः- उत्तरधीपूर्वाघरूपापथ्यस्य मर्दनं= अश्लेषकरणं अनन्यपरनिर्बाधश्रुतिस्मृतिशतैः-अनन्यपरैः= स्तावकत्वाद्यान्यपर्यरहितैर्निर्बाधैः= प्रपन्नमधिकृत्यैव प्रवृत्तैर्वचनान्तरप्रतिहतिरहितैरुक्तश्रुतिस्मृतिशतैः हतम् ।। १५९ ।।

(अव) अथाहं स्वतन्त्रकारुणिकतया स्वीकृतभरः अकिञ्चनतया मामेवोपायतया स्वीकृत्य मयि न्यस्तभरं त्वां सर्वपापेभ्यो मोक्षयिष्यामि= उपायविरोधिभ्यः प्राप्तिविरोधिभ्यश्च पापेभ्यो मोक्षयिष्यामि; 'पशवः पाशिताःपूर्वं परमेण स्वलीलया। तेनैव मोचनीयास्ते नान्यैर्मोचयितुं क्षमाः' इति वचनान्तर-सारूप्यात् । अत्र, ''मोक्ष असने'' इत्यस्माद्धातोः धातूनामनेकार्थत्वाश्रयणेन वा, 'मुच् मोक्षणे' इति पर्यायत्वेन गणनाद्वा, मोचनार्थकात् 'मोक्ष क्षेपे' इत्यस्माद्वा हेतुमण्णिचि मोक्षयिष्यामीति रूपसिद्धिः । एतेन अहं त्वा सर्वपापेभ्यो मोक्षयिष्यामीत्यर्थः । मोक्षधातोः स्वार्थे णिच्स्वीकारात्, पशुं पाशान्मुञ्चतीतिवत् इति केषाञ्चिद्व्याख्यानमनादेयम्, तदा मुक्तिरपि भगवन्निष्ठा स्यात्, स्वार्थणिजपेक्षया हेतुमण्णिचस्सार्थकत्वात् । अत्र केचिदुत्तरार्धे सर्वशब्दस्यासङ्कोचनीयत्वात् बुद्धिपूर्वोत्तराघेणापि प्रपन्नो न लिप्यत इत्याहुः । तन्न, बहुप्रमाणविरोधात् । प्रपन्नान् अधिकृत्यैव हि 'खञ्जा भवन्ति, काणा भवन्ति, अविधेयपुत्रा भवन्ति, अविधेयभार्या भवन्ति' इत्याद्युपक्लेशविधायिका श्रुतिरुपलभ्यते । 'तस्यायुः कीर्त्तिर्लक्ष्मीश्च विद्या प्रज्ञा च नश्यति ।। जायन्ते लक्षणभ्रष्टा दरिद्राः पुरुषाधमाः ।।' इति च, अत एव शिष्टगर्हाबहिष्कारभीताश्च अकृत्यकरणकृत्याकरणादौ न प्रवर्तन्ते । अत एवाविच्छिन्नाचार्यसंप्रदायश्च तथैवेत्यभिधाय, विवेकिनो बुद्धिपूर्वं निषिद्धादौ न प्रवर्तन्ते, मद्ध्यमास्तु निषिद्धाचरणं कृत्वाऽनुतापोपरमप्रायश्चित्ताचरणोन्मुखा भवन्ति, अधमास्तु कठिनचेतसो नानुशेरते, न वा प्रायश्चित्तीयन्ते, तेषामपि शिक्षया निष्कृतिः, नतु तेषां यमविषयगमनं भागवतानामिति निष्कर्षितमेवाह-

(चरम-)

विवेकिनां प्रपन्नानां धीपूर्वागस्यनुद्यमः ।
मध्यानामनुतापादिः शिक्षाकठिनचेतसाम् ।। १६० ।। इति ।।

धीपूर्वागसि; बुद्धिपूर्वापराधे, 'आगोऽपराधोऽमन्तुश्च' इत्यमरः । अनुद्यमः= अप्रवृत्तिः, मद्ध्यानां= आद्यतृतीयपक्षान्तराळे पक्षे स्थास्नवः-अत्यन्तविवेकिनोऽपि न भवन्ति; अतीवकठिनचेतसोऽपि न भवन्ति, मध्यदशावर्तिन इत्यर्थः ।

तेषामनुतापादिरित्यर्थः कठिनचेतसां तु शिक्षेत्यर्थः ।। १६० ।।

(अव) नन्वेवं धीपूर्वकनिषिद्धानुष्ठानस्य प्रत्यवायहेतुतया परिहरणीयत्वे विहिताननुष्ठानस्यापि प्रत्यवायहेतुतया तत्परिहाररूपविहितानुष्ठानस्य प्रत्यवायनिवृत्त्यर्थत्वमेव स्यात्, न भगवत्प्रीत्यर्थकभगवत्कैङ्कर्यरूपत्वमित्यत्राह-

(चरम–)

प्रीतिमेव समुद्दिश्य स्वतन्त्राज्ञानुपालने ।
निग्रहानुदयोऽप्यस्य नान्तरीयक एव वा ।। १६१ ।। इति ।।

भगवत्प्रीतिमात्रप्रयोजनकतया स्वतन्त्राज्ञानुपालने नित्यनैमित्तिकाद्यनुष्ठाने इत्यर्थः । अस्य= भगवतः, निग्रहानुदयोऽपि= प्रत्यावायानुदयोऽपि सिद्ध्यन्, नान्तरीयक एव वा= अन्योद्देशेन क्रियमाणात् कर्मणोऽन्यस्य पुमिच्छां विनाऽपि सिद्ध्यतोऽर्थस्य नान्तरीयकत्वादिति भावः । वाशब्दः प्रकृते एवकारार्थानुवादकः, नान्तरीयक एवेत्यर्थः ।। १६१ ।।

(अव) तथा च प्रपन्नैरुत्तराघानुदयायावहितैःभगवदाज्ञानुपालनं कर्तव्यं इति स्थितं, तत्रापि ब्रह्मविदपचाराःदूरत एव परिहरणीयाः इत्युपपत्तिपूर्वकमाह-

(चरम–)

ब्रह्मवित्पापवर्गाणामनन्तानां महीयसाम् ।
तद्द्वेषिसंक्रमं जानन् त्रस्येत् तदपराधतः ।। १६२ ।। इति ।।

ब्रह्मविदः पापवर्गाणां अनन्तानां =अवधिराहित्येन गणयितुमशक्यानां महीयसां= महापातकेष्वप्यत्यन्तं महत्त्वं महीयस्त्वं, ब्रह्महत्यास्वपि ब्रूणहत्यावत्, गुरुतल्पेऽपि महागुरुपत्नीसंसर्गवच्च विषयगौरवेण पापगौरवं द्रष्टव्यं, तद्द्वेषिसंक्रमं जानन्; तद्द्वेषिषु संक्रमं तत्र नरकादिहेतुत्वं, 'तस्य पुत्रा दायमुपयन्ति, सुहृदस्साधुकृत्यां, द्विषन्तः पापकृत्यां', इति श्रुतेः, जानन् प्रपन्नः, तदपराधतः= ब्रह्मविदपचारात् त्रस्येत्= बिभीयात्। ननु ब्रह्मविदा सह सौहार्दे सति तत्पुण्यानां सुहृदि प्रपन्ने सङ्क्रमात् स्वर्गाद्यनुभवापत्त्या मोक्षप्रतिबन्धापत्तिरिति चेन्न, ब्रह्मविद्व्यतिरिक्तसुहृत्सु पुण्यसंक्रम इत्याचार्यैः अत्रैवाभिधानात् 'चण्डालमपि

वृत्तस्थं नावमन्येत बुद्धिमान् । अवमानात् पतत्येव नरके रौरवे नरः ।। .... वैष्णवे परिवादाच्च पतत्येव न संशयः । चण्डालमपि मद्भक्तं निषादं श्वपचं तथा ।। पद्मपत्रशतेनापि न क्षमामि वसुन्धरे ।। उपचारशतेनापि न क्षमामि ' इत्यादिवचनैः 'ज्ञानी त्वात्मैव मे मतम् । प्रियो हि ज्ञानिनोऽत्यर्थं अहं, स च मम प्रियः' इत्यादिभिश्च प्रियतमत्वसिद्ध्या तादृशभागवतविद्वेषस्य दुस्सहतमत्व-सिद्धेश्च ब्रह्मविद्द्वेषिणि तत्पापानां संक्रम इति सिद्धम् । ननु? अन्यत्रात्मनि विद्यमानस्यान्यत्र कथं संक्रम इति चेत्-ब्रह्मविदि ब्रह्मविद्योदयप्राक्कालकृत-पापपुण्याभ्यां भगवति निग्रहानुग्रहौ यावुदितौ तत्फलभूते सुखदुःखे अन्यत्रात्म-न्युत्पद्येते । निग्रहो नाम तदनिष्टोत्पादनसङ्कल्पः । अनुग्रहस्तु तदिष्टोत्पादनसङ्कल्पः । ब्रह्मविद्यायां तु जातायां तयोरश्लेषविनाशावित्यपि सिद्धम् । अश्लेषस्तावत्-विद्योत्तरभाविनोस्तयोः, विनाशस्तु विद्यातः पूर्वभाविनोरिति विभागः । कर्मणामश्लेषो नाम-भगवतः स्वाश्रितेषु तत्तत्कर्मफलप्रदानसङ्कल्पानुदयः । विनाशो नाम-फलप्रदानाभिसन्धित्यागः, तर्हि नाश्लेषविनाशयोर्भेदस्स्यात्, मैवं स्वाश्रितविषये कर्मफलं दास्यामीति सङ्कल्पानुत्पत्तिरूपादश्लेषादुत्पन्नसङ्कल्पत्यागस्यात्यन्तं भिन्नत्वात् । एवं तर्हि ''सुहृदस्साधुकृत्याम्'' इत्यादिश्रुतस्संक्रमः कयोरिति चेत् उच्यते, ययोरश्लेषविनाशावुक्तौ तयोः पूर्वोत्तरकालं विद्यानुकूलेष्वनुष्ठितेषु प्रतिबद्धफलानाञ्च संक्रम इति। इदमप्यनुपपन्नम्; सङ्कल्पस्यानुदये त्यागे सति अनुदितस्य त्यक्तस्य च सङ्कल्पस्य पुरुषान्तरेऽपि फलजनकत्वासामर्थ्यात् । विद्यमानं हि बीजं स्वाङ्कुरमुत्पादयेत् , अस्य चासत्त्वादिति चेन्न । ब्रह्मवित्कर्मणि फलप्रदानसङ्कल्पस्यानुदयत्यागानन्तरं तच्चरमदशायां तत्सुहृद्दुर्हृदोः एतत्कर्मफलं दास्यामीति अन्यस्यैव सङ्कल्पस्य तत्सदृशस्योत्पत्तेर्विरोधाभावात् । ननु तर्हि अन्यदीयकर्मणः अन्यत्र फलप्रदाने ईश्वरस्य कर्माधीनफलप्रदत्वं, 'शास्त्रफलं प्रयोक्तरि', इति नियमश्च न सिद्ध्येत् इति चेत् - न- ब्रह्मविद्विषये सुहृद्दुर्हृत्कृतोपचारापचार-रूपकर्मफलत्वेन ब्रह्मवित्पुण्यपापफलं सर्वं दास्यामि इति सङ्कल्पात् फलप्रदाने बाधकाभावात् इति स्थितम् ।

संक्रमप्रसङ्गात् विद्याक्षपयितव्यानामनुभाव्यानाञ्च पापानां विभागनिष्कर्षः ग्रन्थकृदुक्तप्रकारेण बुद्धिसौकर्याय लिख्यते- पापं द्विविधं, प्रारब्धं, अप्रारब्धञ्चेति। तदुभयञ्च पुण्यं पापञ्चेति द्विरूपम् । प्रारब्धमपि अभ्युपगतं अनभ्युपगतञ्चेति द्विविधम् । तच्च विद्यारंभात् प्राक्कालोत्पन्नं, समकालोत्पन्नं, उपरितनञ्चेति त्रिविधं; "कृतान्, क्रियमाणान्, करिष्यमाणान्" इत्युक्तत्वात् । इदं त्रिविधमपि पापं प्रामादिकं, धीपूर्वञ्चेति द्विविधं; उपायनिष्पत्त्यौपयिकतयाऽनुष्ठितसत्कर्मणा जनितं पुण्यरूपं दत्तफलं अदत्तफलञ्चेति द्विविधं, 'यदेव विद्यया करोति तदेव वीर्यवत्तर' मिति वीर्यवत्तरकर्मजन्यपुण्यपापाभ्यां प्रतिबद्धफलं यन्न भवति तदारब्धकार्यं प्रारब्धमित्यप्युच्यते । यत्तु तादृशप्रबलकर्मणा प्रतिबद्धं तदेवानारब्धकार्यं अप्रारब्धमित्यपि शब्द्यते । तदेव विद्यया नाश्यं, "अनारब्धकार्य एव तु पूर्वे तदवधेः" इति सूत्रितम् । अत्र पूर्वशब्दः विद्यारंभकालीनस्याप्युपलक्षकत्वात् तदपि नश्यति, विद्यातःप्रपत्तिकाले आर्तस्य वा दृप्तस्य वा एतद्दिवसे एतज्जन्मनि वा परिच्छिन्नं मम पापमहम् अनुभविष्यामि, दिवसान्तरजन्मान्तरानुभाव्यं मया न शक्यमनुभवितुं, तत् त्वमेव नाशयेत्यनभ्युपगतप्रारब्धमपि विद्यामाहात्म्यात् नश्यति। अभ्युपगतं तु अनुभवेन अवान्तरप्रायश्चित्तैश्च नाश्यम् । उत्तराघेष्वपि प्रामादिकं देशकालवैगुण्यात् प्राप्तं धीपूर्वञ्च न श्लिष्यति; अनापदि धीपूर्वमुत्तराघं पुनःप्रपत्त्या कौटिल्ये शिक्षया नाश्यमिति, यच्चादत्तफलमितरेण प्रतिबद्धं अवशिष्टं- तदप्यश्लेषशास्त्रस्य विषयः। विद्योत्पत्तिं कृत्वा यच्चरितार्थं तत्तदैव नष्टम् । एवञ्च प्रपत्तिरनभ्युपगतप्रारब्धस्यापि निहन्त्री, 'उपायभक्तिः प्रारब्धव्यतिरिक्ताघनाशिनी। साध्यभक्तिस्तु सा हन्त्री प्रारब्धस्यापि भूयसी ।।' इत्यादिवचनात् । 'यद्येन कामकामेन न साध्यं साधनान्तरैः । मुमुक्षुणा यत्साङ्ख्येन न योगेन न भक्तितः ।। तेन तेनाप्यते तत्तन्न्यासेनैव महामुने' इति सर्वकामफलप्रदत्वकण्ठोक्त्या, एतद्विवक्षितकाल एव मोक्षम् प्राप्नुयामीत्यभीष्टसिद्धये शरणवरणे सति तथैव फलाविनाभावावश्यंभावाच्च । तदुक्तम् -' सुदुष्करेण शोचेद् यो येन येनेष्टहेतुना । सस तस्याहमेवेति चरमश्लोकसंग्रहः ।' इति ।

केचिदेवमाक्षिपन्ति, 'यथा पुष्करपलाश आपो न श्लिष्यन्ते एवमेवंविदि पापं कर्म न श्लिष्यति' इति, 'यथैषीकातूलमग्नौ प्रोतं प्रदूयेत। एवं हाऽस्य सर्वे पाप्मानः प्रदूयन्ते,' इत्यश्लेष विनाशश्रुत्योः पापविशेषणीभूतसर्वपदे जाग्रत्यपि 'नाभुक्तं क्षीयते कर्म कल्पकोटिशतैरपि, भोगेन त्वितरे क्षपयित्वा, अनारब्धकार्य एव तु पूर्वे तदवधेः' इति वचनानुरोधात् मुमुक्षोः प्रारब्धं अनुभवैकनाश्यं न विद्यानाश्यमिति व्यवस्थापनात्, प्रपत्तौ तन्न्यायः किं नाम काकभक्षितः । 'साध्यभक्तिस्तु सा हन्त्री' इति वचनशकलमपि प्राशस्त्यपरं नेतव्यम्, उक्तश्रुतिस्थसर्वपदसङ्कोचकात्, 'तस्य तावदेव चिर'मिति श्रुतिसाचिव्यात् 'नाभुक्तं क्षीयते' इत्यादिवचनादपि अस्य दुर्बलतमत्वात् । 'यद्येन' कामेन 'इत्येतदपि' सर्वेभ्यः कामेभ्यः दर्शपूर्णमासौ इतिवत् कम अर्थवाद एव, अन्यथा सशरीर एव मुक्तिमाप्नुयामिति प्रपत्तुश्शरीरे अस्मिन्नेव अर्चिरादिगमन-वैकुंण्ठप्राप्तिप्रसङ्गः । शुकव्यासादीनां सद्य एव मुक्ति साधनन्यासविद्यायां किमिति न प्रवृत्तिः; प्रपत्तिस्वरूपाज्ञानाद्वा? तत्राविश्वासाद्वा? असामर्थ्याद्वा? तदेतत्त्रितयमप्याचार्यैरेव प्रतिक्षिप्तम्, न च 'यावदधिकारमवस्थितिराधिकारिकाणाम्' इति विळंबसहत्वं तेषामिति वाच्यं; अनधिकारिणामपि महर्षीणां योगनिष्ठानामेव श्रुतचरत्वात्; किंतु प्रपत्तावपि प्रारब्धकर्मणां यावतामपि अनुभवैकनाश्यत्वमुपलभ्य विळंबसाम्यात् ते प्रपत्तावनवतीर्णा इत्यवश्यं वक्तव्यमिति ।

अत्रेदमालोचनीयं - ''सर्वे पाप्मानः प्रदूयन्ते'' इत्यत्रावश्यं सर्वपदसंकोचेन भाव्यं; संकोचकं च प्रमाणं नोक्तस्मृतिवचनं ''नाभुक्तं क्षीयते'' इत्यादिरूपं तस्य श्रुतितो दुर्बलत्वात्, ''तस्य तावदेव चिरं यावन्न विमोक्ष्ये अथ संपत्स्ये'' इति शरीरपातावधिकसंसारानुवृत्त्यभिधानात्-उपासकशरीरस्य तत्काल एव नाशानुपलंभेन प्रत्यक्षविरोधे शास्त्रस्याप्रवृत्तेरत उक्तश्रुतिप्रत्यक्षविरोधात् वरं श्रुतिस्थसर्वपदस्यार्थ-संकोचः - नतु ''नाभुक्तम्'' इत्यस्य प्राबल्यात्, यदिच 'नाभुक्तम्' इत्यादिवचनमेव प्रबलं तदा प्रारब्धेतरपूर्वपापानामपि यदाकदाचित्कल्पकोटिशतानन्तरकाले प्रतिबंधकसंक्षयसं-भवेन तदा लब्धावकाशानां तदानीमेव फलप्रदातृत्वोपपत्तेर्न

कस्याप्यघस्या-श्लेषस्स्यात् - अतोऽवश्यं 'सर्वे पाप्मानः प्रदूयन्ते' 'सर्वपापेभ्यो मोक्षयिष्यामि' इत्यनयोर्बाधितार्थकत्वात् प्राशस्त्यमात्रपरत्वमाश्रयितव्यं स्यात् । यदि च वचनानां परस्परविरोधशमनाय प्रारब्धतदितरपरत्वेन विषयभेदः क्रियते, तदा "साध्यभक्तिस्तु सा हन्त्री" इत्यस्याप्यनुग्रहायाभ्युपगतप्रारब्ध मात्रस्यानुभवनाश्यत्वमभ्युपगम्यताम् । एतस्य वचनशकलस्यान्यपर्ये "नाभुक्तम्" इत्यस्यापि वचनशकलत्वादान्यपर्यं स्यात् । यत्तु "यद्येन कामकामेन" इति वचनस्य "सर्वेभ्यःकामेभ्यो दर्शपूर्णमासौ" इति वदर्थवादत्वमिति; तन्न - काक- कपोत-राक्षस्यादिशरणागतीनां प्राणत्राणादि-कामैरनुष्ठितानां फलाव्यभिचारदर्शनात्, दृष्टान्ते तथाऽनुपलम्भात्, यच्च सशरीरतया वैकुण्ठारोहणापादनं तदपहास्यं, प्राकृतशरीरस्य प्रकृतिविनिर्मोक्षस्य च मिथो विरोधात् । न चैवमत्र प्रारब्धनाशकत्वं विरुद्धं, कर्मविपाकादिनिवारकतिलहोमादिशास्त्राणां व्याधिहेतुभूतजन्मान्तरीयकर्म-प्रायश्चित्तरूपाणां बहुशो दर्शनात्, तद्वत् कतिपयानभ्युपगतारब्धखण्डना-शकत्वाभ्युपगमे भवतां किं बाधकं स्यात् । यदपि व्यासादीनामित्यादि तदपि न । तेषामाधिकारिकत्वेन विलम्बक्षमतया भक्त्यादौ शक्तत्वेन च प्रपत्तावनधिकारात्, अनाधिकारिकाणां प्रसिद्धमहर्षीणां विलम्बक्षमत्वे भक्त्यादौ तदक्षमत्वे प्रपत्तावेव प्रवृत्तिरस्तु बाधकाभावात् इति ।। प्रकृतमनुसरामः ।। १६२ ।।

(अव) पूर्वोक्तश्लोके ब्रह्मविदपचारस्य दूरतः परिहरणीयत्वे हेतुमुक्त्वा इदानीं ब्रह्मविद्विरोधिसंसर्गोऽपि दूरतस्त्याज्य इत्याह-

(चरम-)

सापराधेषु संसर्गेऽप्यपराधान् वहत्यसौ ।
वोढुमीश्वरकृत्यानि तद्विरोधादभीप्सति ।। १६३ ।। इति ।।

असौ; प्रपन्नः ब्रह्मविद्विषये सापराधेषु संसर्गेऽपि अपराधान् वहति ब्रह्मविद-पराधी, तन्मुखेन भगवदपराधी च भवति इति भावः । तर्हि ब्रह्मविदपराधिनः दण्डनमेव प्रपन्नेन कर्तव्यं, भगवद्भागवतप्रसादसिद्ध्यर्थमित्यत्र, तदपि न कर्तव्यं, स्वगतभगवत्पारतन्त्र्यस्वरूपविरोधात्, तस्मादुपेक्षैव कार्येत्यभिप्रयन्नाह-वोढुमिति । असौ तद्विरोधात्= ब्रह्मविद्द्वेषिणि विरोधात् असहमानस्सन् ईश्वरकृत्यानि, ईश्वरस्य= भगवतः राज्ञो वा कृत्यानि स्वातन्त्र्यदण्डनावमानादीनि वोढुमभीप्सति; इच्छामात्रं

कुर्वन्नासीत । तन्निग्रहादुवुपेक्षेतेंत्याहुः । एवं वा- असौ= भागवतापराधिसंसर्गी ईश्वरकृत्यानि भागवतकैङ्कर्याणि वोढुं प्रापयितुं वा कर्तुं वा तद्विरोधात्, 'ल्यब्लोपे पञ्चमी', तद्विरोधमाश्रित्यैव भगवत्कैङ्कर्यं कर्तुमभीप्सति; आरभते । तद्विरोधमाश्रित्यैव तत्कृत्यानि वोढुमभीप्सति, आश्चर्यमित्यर्थः ।। १६३ ।।

(अव) अथ मा शुच इत्यस्य व्याख्यानावसरे अयं अर्जुनस्य चरमश्लोकश्रवणाव्यवहितप्राक्कालीनश्शोकः किंहेतुक इति विवेचनीयं, न तावत् बन्धुनाशगुरुवधस्ववधादयः शोकनिमित्ततया वक्तुं शक्यन्ते, तदितरशोकास्सर्वेऽपि 'अशोच्यानन्वशोचस्त्वं' इत्युपक्रम्य 'तस्मादपरिहार्येऽर्थे न त्वं शोचितुमर्हसि' इत्यन्तेन तत्त्वस्थितिक्षत्रियधर्मप्रदर्शनादिना निवारिता एव । तथा 'दैवी सम्पद् विमोक्षाय निबन्धायासुरी मता' इति श्रुत्वा स्वस्मिन्नपि आसुरीसम्पदस्ति न वेति संभावनाजनितार्जुनशोकप्रमार्जनं च 'मा शुचस्संपदं दैवीमभिजातोऽसि पाण्डव' इति तदानीमेव कृतमिति न तादृशाश्शोका इह निषिद्ध्यन्ते तेषां प्रागेव निरस्तत्वात्; किन्त्वन्य एव वक्तव्य इत्यभिप्रयन्नाह-

(चरम-)

बन्धुनाशादयः पूर्वं बहवश्शोकहेतवः ।
तत्तत्समुचितैः सम्यगुपदेशैरपोदिताः ।। १६४ ।। इति ।।

बन्धुनाशादयः, बन्धुशब्दः गुरूणां गजतुरगादिजन्तूनां स्वात्मनश्चोपलक्षणाम्, आदिशब्देन मध्ये मध्ये आसुरसंपत्संभावनाप्रभृतयो गृह्यन्ते, बहवश्शोकहेतवः तत्तत्समुचितैः= तत्तच्छोकनिवारणसमर्थैः इत्यर्थः । उपदेशैः सम्यक्= निश्शेषतया अपोदिताः इति ।। १६४ ।।

(अव) तर्हि चरमश्लोकोपदेशात् प्राक्कालीनशोकनिमित्तं किमित्याकाङ्क्षायामाह-

(चरम-)

सुदुष्करत्वात् धर्माणाम् अपारत्वाद् विरोधिनाम् ।
सिद्धः फलविलम्बाच्च शोकोऽत्र विनिवार्यते ।। १६५ ।। इति ।।

मोक्षहेतुतयोपदिष्टानां धर्माणां कर्मयोगादीनां दुरनुष्ठानत्वात्, विरोधिनां= उपायोपेयविरोधिनां पापादीनां, कामक्रोधादीनाञ्च अपारत्वात्= अनवधिकत्वात्, कालविलम्बाच्च 'बहूनां जन्मनामन्ते ज्ञानवान् मां प्रपद्यते' इत्यादिवचनसिद्धात् । चकारःउक्तानुक्तसमुच्चयार्थः । सिद्धश्शोकोऽत्र= 'मा शुच' इत्यस्मिन् वाक्ये विनिवार्यते। सुदुष्करधर्माणां परित्यागोक्त्या सर्वपापविमोक्षणोपायत्वस्य स्वात्मन्येवाङ्गीकृतत्वात् तत्क्षण-तद्दिवस-तज्जन्मावधिकप्रारब्धेतरसर्वपापनिवर्तन-कालस्यार्तदृप्तप्रपन्नाभ्युपगतस्य मोक्षयिष्यामीति पदेन चाग्रे विवक्षितत्वात्, हेतुत्रयजन्यस्सर्वोऽपि शोकः भगवता परमकारुणिकेन निषिद्ध्यत इति भावः ।। १६५ ।।

(अव) ननु! विद्यया प्रारब्धराशिं सर्वं क्षपयित्वा सद्यश्शरीरं पातयन् आत्महा स्यात्, आत्महत्यायां च महान् प्रत्यवायस्स्यात् इत्यत आह-

(चरम-)

प्रायश्चित्तविशेषेषु सर्वस्वारादिकेषु च ।
नात्महिंसनदोषोऽस्ति तथाऽऽर्तशरणागतौ ।। १६६ ।। इति ।।

प्रायश्चित्तविशेषेषु ''यः कामतो नरः कुर्यात् महत् पापं कथञ्चन । न तस्य निष्कृतिः दृष्टा भृग्वग्निपतनादृते ।।'' ''अन्त्येन सह सम्पर्के भोजने मैथुने कृते। प्रविशेत् सम्प्रदीप्ताग्नौ मृत्युनाऽसौ विशुद्ध्यति ।।, स्तेनः प्रकीर्णकेशोंऽसे मुसलमादाय राजानं गत्वा कर्माचक्षीत, तेनैनं हन्यात्, पथे(वधे?) मोक्षः'' इत्यादि प्रायश्चित्तविशेषेषु । सर्वस्वारादिकेषु; ''सर्वस्वारश्शुनःकर्णस्तोमेन मरणकामो यजेत ।'' 'यः कामयेतानामयता स्वर्गं लोकं यामी'ति ''ब्राह्मणार्थे गवार्थे वा सम्यक् प्राणान् परित्यजेत् ।'' 'ये वै तन्वां विसृजन्ति धीरास्ते जनासो अमृतत्वं भजन्ते,' इत्यादिषु तत्र यथा आत्महननादिदोषो नास्ति वचनबलात्, तथा = तद्वत् 'आर्तानामाशुफलदा सकृदेव कृता ह्यसौ,' इत्यादिवचनबलात् आर्तशरणा-गतावपि न दोषोऽस्ति, प्रत्युतासावार्तः स्वात्मरक्षक एवेति भावः ।। १६६ ।।

(अव) अथ आर्त इव दृप्तोऽपि महापुरुषार्थलिप्सात्वरया **''सर्वथैव** आत्मानं गोपायेत्'' इति शास्त्रार्थमुल्लङ्घ्यापि जलवह्निसर्पव्याध्यादिना प्राणत्यागं किमिति न करोतीत्यत्राह-

(चरम-)

दृप्तस्य तु यथाशास्त्रं चिरं जीवितुमिच्छतः ।
प्राणरक्षणशास्त्रार्थलङ्घनं त्वपराधनम् ।। १६७ ।। इति ।।

यथाशास्त्रं= भगवदाज्ञामनतिलङ्घ्यैव चिरं जीवितुमिच्छतः दृप्तस्य तु प्रपन्नस्य प्राणरक्षणशास्त्रार्थलङ्घनं ''सर्वथैवात्मानं गोपायेत्,'' इत्यादिशास्त्रार्थलङ्घनं अपराधनं,भगवदाज्ञाव्यतिवर्तनात् प्रत्यवायस्स्यादेव । आर्तस्य तु न तथा, प्राप्तौ विलम्बमसहमानस्य चिरं जिजीविषाविरहात्, ''अत्यन्तभक्तियुक्तानां नैव शास्त्रं न च क्रमः'' इति शास्त्रेणैव तद्व्यतिरिक्तविषयतयैव इतरशास्त्रीयमर्यादायाः व्यवस्थापनाच्च न प्रत्यवाय इति भावः ।। १६७ ।।

(अव) एवं चरमश्लोकतात्पर्यं प्रकाश्य स्वोक्तार्थस्य साम्प्रदायिकत्वं वदन् स्वाचार्याणां न केवलं चरमश्लोकार्थज्ञानमात्रं, किन्तु अनुष्ठानं तत्फल-भूतनिश्शोकत्वञ्चेति प्रकटयन्नाह-

(चरम-)

एकं सर्वप्रदं धर्मं श्रिया जुष्टं समाश्रितैः ।
अपेतशोकैराचार्यैरयं पन्थाः प्रदर्शितः ।। १६८ ।। इति ।।

* * *

अथ सम्प्रदायप्रक्रियाभागः ।।

अथ अर्थानुशासनिक-स्थिरीकरण-पदवाक्ययोजनाभागान् प्रदर्श्य सम्प्रदायप्रक्रियाभाग आरभ्यते ।

तत्र प्रथममाचार्यलक्षणमभिधाय, सच्छिष्यायैवोपदेष्टव्यमिति वर्जनीयान् नास्तिकादीन् पर्युदस्य, सच्छिष्यायोपदेष्टव्यप्रकारमप्यभिधाय, स्वस्मै

स्वाचार्यास्स्वयमेव तत्त्वहितपुरुषार्थस्वरूपं तत्त्वत्रयस्वरूपं च सम्यगुपदिष्टवन्त इति साम्प्रदायिकत्वं, महाधनत्वेन निरूपणात् संरक्षणीयत्वं चाह-

* * *

आचार्यकृत्याधिकारे ।।

प्रत्येयस्तु (प्रत्यग्वस्तु) विलक्षणः प्रकृतितस्त्राता पतिस्तत्पर-स्तस्मिन्नात्मभरार्पणं हिततमं तच्छेषवृत्तिः फलम् ।

इत्थम् तत्त्वहिते पुमर्थ इति नस्त्रेधा विभक्तं धनं

दायत्वेन दयाधनास्स्वयमदुर्दत्तात्मनां देशिकाः ।। १६९ ।।

प्रत्येयस्तु विलक्षण इति - जीवात्मेत्यध्याहार्यम् । जीवात्मा प्रकृतितः = प्रधानात् । प्रकृतिशब्दस्तत्कार्यवर्गाणामुपलक्षणार्थः । पतिः - ''प्रधानक्षेत्रज्ञपतिः गुणेशः, आत्मेश्वरम् शिवमच्युतम्'' इत्यादिसिद्ध-चेतनाचेतनपतिः । तत्परः= ताभ्यां चिदचिद्भ्यां परः - अतिरिक्तः, स एव त्राता - रक्षकः, पतित्वं रक्षकत्वं च प्रणवस्थाकारप्रकृतिप्रत्ययार्थ इति ध्वनितम् । तस्मिन्नात्मभरार्पणमिति नमश्शब्दार्थः । हिततमम्= भगवद्वशीकारद्वारा मुक्त्युपायम्- ''यम् त्वं मनुष्याय हिततमं मन्यसे'' इत्यत्र हिततमशब्देन मोक्षोपाय उच्यत इत्यभिहितम् । तच्छे-षवृत्तिः= तद्विषयपरिपूर्णानुभवजनितनिरतिशयप्रीतिकारितकैङ्कर्यमेव फलमित्यर्थः । इत्थम् = एवम् प्रकारेणोपदिश्य तत्त्वहिते पुमर्थः - पुरुषार्थश्चेति त्रेधा - त्र्यात्मकतया विभक्तम् - दयाधनाः दययैव प्रसादितवन्त इत्यर्थः - न तु प्रयोजनान्तरस्पृहयेति भावः देशिका इति निधिस्थदेशज्ञा इति ध्वनितम् । दत्तात्मनाम् आचार्येषु प्रथमं न्यस्तभराणां नः; स्वयमिति दयापारवश्यादिव्यञ्जनम् । दायत्वेनादुः त्वदीयोऽयमंश इति पिता पुत्राय प्रवसिताय धनं चिराय स्थापयित्वा पुनः प्राप्ताय यथा ददाति, तथा दत्तवन्त इति भावः । न इति तद्दयाविषयत्वेन स्वात्मनि पूजायां बहुवचनम् । स्वस्य सब्रह्मचारिभिस्सह वा निर्देशः ।। १६९ ।।

एवम् आचार्यकृत्यमुक्त्वा, शिष्यकृत्यमपि अनन्तराधिकारे बहुश उक्त्वा,

स्वाचार्यविषये कृतज्ञतामेव प्राधान्येन कर्तव्यतामुपदिश्य, तत्र पञ्चसंस्कारप्रदाः वेदान्तशास्त्रप्रवचनमुखेन तत्त्वयाथात्म्यप्रकाशननिरुक्त- प्रबन्धाध्यापनमुखेन भगवद्गुणानुभवरूपपुरुषार्थप्रदाश्च पुरुषार्थप्राप्त्युपायभूतविद्याभेदोपदेशपराश्चेति बहवस्सम्भाव्यन्ते - नह्येकस्मादेव सर्वं सर्वोऽपि अधिकर्तुं प्रभवति, तेषु भगवत्प्राप्त्युपायप्रदर्शक एव श्रेष्ठतमो गुरुः - सर्वत्र गुरुषु उपकारस्मृतिसाम्येऽपि तत्र विशेषप्रतिपत्तिः कार्येत्यभिप्रेत्याह -

* * *

शिष्यकृत्याधिकारे ।।

साक्षान्मुक्तेरुपायान् यो विद्याभेदान् उपादिशत् ।
कथ्यते मोक्षशास्त्रेषु स तु श्रेष्ठतमो गुरुः ।। १७० ।। इति ।।

यः मुक्तेरुपायान् विद्याभेदान् साक्षात्= अव्यवधानेनोपादिशत् । साक्षादिति परम्परयोपदेष्टृभ्यःपरमगुरुभ्योऽव्यवहितोपदेष्टुस्स्वाचार्यस्यात्यन्तोपकारकत्वाद-भ्यर्हिततमत्वं विवक्षितम् । विद्याभेदानिति । वहारादिभेदाः(?) प्रपत्तिपर्यन्ता विवक्षिताः - स तु श्रेष्ठतमो गुरुरिति मोक्षशास्त्रेषु कथ्यते - ''देवमिवाचार्यमुपासीत - आचार्यवान् पुरुषो वेद - यस्य देवे परा भक्तिः'' इत्यादिषु - वेदनप्रदाचार्यस्य देवसाम्यप्रतिपादनाच्छ्रेष्ठतमत्वम् ब्रह्मविद्याप्रदस्येति भावः । तत्र परम्परया ब्रह्मविद्योपयोगिविद्यान्तरोपदेष्टारोऽपि गुरव एव; तेभ्योऽपि तत्त्वत्रयप्रकाश-कशास्त्रप्रवक्तारः - गुणानुभवादिहेतुप्रबन्धव्याख्यातारश्च श्रेष्ठा गुरवः । ततोऽपि मुक्त्युपायोपदेशिनो हिततमप्रवर्तकतया श्रेष्ठतमा गुरवः; तत्राप्यकिञ्चना-स्मदादिरक्षणाय दयया प्रवृत्ताः प्रपदनशास्त्रोपदेशपूर्वकम् ब्रह्मणि श्रीनिवासे न्यस्तात्मरक्षाभरं च कारयित्वा मोक्षे प्रातिभाव्यमाश्रितवन्तो गुरुचरणा एवोद्देश्यतमा इति सर्वैरपि तद्विषये कृतज्ञैः स्थातव्यमिति तात्पर्यम् ।। १७० ।।

न केवलमुपकारस्मृत्या वर्तितव्यमाचार्यविषये; किन्तु प्राप्यं प्रापकं च तस्य चरणद्वयमिति स्थातव्यम् निर्भरतयेत्यत्र श्रुतिस्मृतिप्रसिद्धिं द्योतयन्नाह-

(शिष्य–)

आचार्यवत्तया मोक्षमामनन्ति स्मरन्ति च ।
इहामुत्र च तत्पादौ शरणं देशिका विदुः ।। १७१ ।। इति ।।

"आचार्यवान् पुरुषो वेद" इति विद्याद्वारा मोक्षप्रदत्वादाचार्यस्य आचार्यवत्तया मोक्षमामनन्ति आम्नायाध्यायिन इत्यर्थः ।

स्मरन्ति च - "आचार्यवत्तया मुक्तौ तस्मादाचार्यवान् भवेत् - गुरुरेव परायणम् - गुरुरेव परा गतिः" इत्यादिस्मृतीरुदाहरन्ति स्मर्तार इत्यर्थः । तस्मात् इहामुत्र च तत्पादौ - आचार्यपादौ शरणमिति देशिकाः - यामुनादयः विदुः - "अत्र परत्र चापि नित्यं यदीयचरणौ शरणं मदीयम्" इत्यभिदधुः । तस्मादाचार्यचरणावेव शरणमिति सर्वदा न्यस्तभरैस्सुखेन वर्तितव्यमिति भावः ।। १७१ ।।

इति श्रीमदात्रेयवरदाचार्यचरणाम्बुजचञ्चरीकस्य तत्सुतश्रीनिवासाचार्यकरुणैकजीवितस्य वरदकवेः कृतौ कारिकादर्पणे सम्प्रदायप्रक्रियाभागस्तुरीयः ।

बालस्य मेऽग्रजो भ्राता पितामह इवापरः ।
सारज्ञस्सुन्दराचार्यः संप्रदायानुपादिशत् ।।

क इह निगमचूडाचार्यसूक्तौ निगूढं
करबदरकृती स्यान्मां विना साहसिक्यात् ।
निधिमिव जननान्धो निर्भयो वा तथापि
प्रतिभुव इव यन्मे देशिका दर्शयन्तु ।।

।। कारिकादर्पणं सम्पूर्णम् ।।

श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः ।।

* * *

।। श्रीः ।।

श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः ।।

ஸம்ஸ்க்ருத ப்ரமாணங்களின்

முழுப்பகுதி

अकिञ्चनो– न धर्मनिष्ठोऽस्मि न चात्मवेदी न भक्तिमांस्त्वच्चारणारविन्दे ।
अकिञ्चनोऽनन्यगतिः शरण्य! त्वत्पादमूलं शरणं प्रपद्ये ।। —ஆள.ஸ்தோ. 22

भक्त्येकलभ्यः पुरुषोत्तमोऽसौ जगत्प्रसूतिस्थितिनाशहेतुः ।
अकिञ्चनोऽनन्यगतिः शरण्य! गृहाण मां क्लेशिनमम्बुजाक्ष! ।।

—ஜிதந்தா. 2-15

अक्रियाव – क्रियमाणं न कस्मैचिद्यदर्थाय प्रकल्पते ।
अक्रियावदनर्थाय तत्तु कर्म समाचरेत् ।। —லக்ஷ்மீதந்த்ரம் 17-88

अग्रतः प्रययौ रामः सीता मध्ये सुमध्यमा ।
पृष्ठतस्तु धनुष्पाणिर्लक्ष्मणोऽनुजगाम ह ।। —ராமா.ஆரண். 11-1

अज्ञातं नास्ति ते किञ्चित् त्रिषु लोकेषु राघव ! ।
आत्मानं पूजयन् राम ! पृच्छस्यस्मान् सुहृत्तया ।। —ரா.யுத்த.17-35

अणीयान् – न कल्माषो न कपिलो न कृष्णो न च रोहितः ।
अणीयान् क्षुरधारायाः को धर्मं वक्तुमर्हति ? ।। —பார.உத்.34-30

अण्वप्युपहृतं भक्तै : प्रेम्णा भूर्येव मे भवेत् ।
भूर्यप्यभक्तोपहृतं न मे तोषाय कल्पते ।। —பாகவதம் 10-81-3

अतोऽहं – दासभूताः स्वतः सर्वे ह्यात्मानः परमात्मनः ।
अतोऽहमपि ते दास इति मत्वा नमाम्यहम् ।। —மந்த்ரராஜ தோத்.ஸ்.12

अत्युत्कटैः – त्रिभिर्दिनैस्त्रिभिः पक्षैस्त्रिभिर्मासैस्त्रिवत्सरैः ।
अत्युत्कटैः पुण्यपापैरिहैव फलमश्नुते ।। —விஹகேந்த்ரஸம்.?

अनन्तस्य – महान्तं च समावृत्य प्रधानं समुपस्थितम् ।
अनन्तस्य न तस्यान्तः सङ्ख्यानं वाऽपि विद्यते ।। —வி.பு. 2-7-25

अनन्यदेवताभक्ता ये मद्भक्तजनप्रियाः ।
मामेव शरणं प्राप्ता मद्भक्तास्ते प्रकीर्तिताः ।। —பார. ஆச். 104-91

अनन्याधीनकल्याणमन्यमङ्गलकारणम् ।
जगन्निदानमद्वन्द्वं द्वन्द्वं वन्दामहे वयम् ।। —லக்ஷ்மீகல்யாணம்

अनन्या – शक्या लोभयितुं नाहमैश्वर्येण धनेन वा ।
अनन्या राघवेणाहं भास्करेण प्रभा यथा ।। —ரா.ஸு. 21-15

अनागतानन्तकालसमीक्षयाऽप्यदृष्टसंतारोपायः निखिलजन्तुजातशरण्य ।
श्रीमन् ! नारायण ! तव चरणारविन्दयुगलं शरणमहं प्रपद्ये ।।
—ஸ்ரீரங்ககத்யம் 2

अनादिर्भगवान् कालो नान्तोऽस्य द्विज! विद्यते ।
अव्युच्छिन्नास्ततस्त्वेते सर्गस्थित्यन्तसम्यमाः ।। —வி.பு. 1-2-26

अनालोचितविशेषाशेषलोकशरण्य..........अनन्यशरणस्त्वत्पादारविन्द-
युगलं शरणमहं प्रपद्ये ।। —சரணாகதிகத்யம் 5

अनित्यम – किं पुनर्ब्राह्मणाः पुण्या भक्ता राजर्षयस्तथा ।
अनित्यमसुखं लोकमिमं प्राप्य भजस्व माम् ।। —கீதை 9-33

अनिष्टमिष्टं मिश्रं च त्रिविधं कर्मणः फलम् ।
भवत्यत्यागिनां प्रेत्य न तु संन्यासिनां क्वचित् ।। —கீதை 18-12

अनुष्ठित – एवं रूपं तमभ्यर्च्य प्रक्षीणाशेषपातकः ।
अनुष्ठितक्रतुशतो भवत्येव न संशयः ।। —அஹிர்.ஸம்.37-49

अन्तवत्तु फलं तेषां तद्भवत्यल्पमेधसाम् ।
देवान् देवयजो यान्ति मद्भक्ता यान्ति मामपि ।। —கீதை 7-23

अप्रमेयं हि तत्तेजो यस्य सा जनकात्मजा ।
न त्वं समर्थस्तां हर्तुं रामचापाश्रयां वने ।। —ரா. ஆர. 37-18

अपायेभ्यो निवृत्तोऽस्मि पातकेभ्यो भवोदधौ ।
तथाऽप्यत्र प्रवृत्तिर्या त्वत्स्मृतेः साऽपि नश्यतु ।। —ல.த. 50-215

अप्राकृतं सुरैर्वन्द्यमयुतार्कसमप्रभम् ।
प्रकृष्टसत्त्वराशिं तं कदा द्रक्ष्यामि चक्षुषा ? ।। —ஜிதந்தா. 2-21

अप्रार्थितो न गोपायेदिति तत्प्रार्थनामतिः।
गोपायिता भवेत्येवं गोप्तृत्ववरणं स्मृतम् ।। —ல.த. 17-72

अभियाचाम - तदलं क्रूरवाक्यैर्वः सान्त्वमेवाभिधीयताम् ।
अभियाचाम वैदेहीमेतद्धि मम रोचते ।। —ராமா. ஸு. 27-42

अमर्यादः क्षुद्रश्चलमतिरसूयाप्रसवभूः कृतघ्नो दुर्मानी स्मरपरवशो वञ्चनपरः ।
नृशंसः पापिष्ठः कथमहमितो दुःखजलधेरपारादुत्तीर्णस्तव परिचरेयं चरणयोः ? ।।
—ஆள. ஸ்தோ. 62

अमृतं साधनं साध्यं यं पश्यन्ति मनीषिणः ।
ज्ञेयाख्यं परमात्मानं विष्णुं ध्यायन्न सीदति ।। —வி.தர். 72-4

अलमेषा - प्रणिपातप्रसन्ना हि मैथिली जनकात्मजा ।
अलमेषा परित्रातुं राक्षसीर्महतो भयात् ।। —ரா.ஸு. 27-46

अलमेषा परित्रातुं राघवाद्राक्षसीगणम् ।
अभियाचाम वैदेहीमेतद्धि मम रोचते ।। —ரா-ஸு. 58-87

अविज्ञाता - धर्मगुब्धर्मकृद्धर्मी सदसत्क्षरमक्षरम् ।
अविज्ञाता सहस्रांशुर्विधाता कृतलक्षणः ।। —ஸஹஸ்ரநாமம் 51

अविद्यातो देवे परिबृढतया वा विदितया
स्वभक्तेर्भूम्ना वा जगतिगतिमन्यामविदुषाम् ।

गतिर्गम्यश्चासौ हरिरिति जितन्ताह्वयमनो
रहस्यं व्याजह्रे स खलु भगवान् शौनकमुनि: ।। —பட்டர் முக்தகம்

अव्यक्तार्थतयोङ्कार: केवलं नैव साधक: ।
पक्वयोगशरीराणामेवं ज्ञानवतामपि ।। —சாண்டில்ய ஸ்ம்ருதி 5-71

अशास्त्रमासुरं कृत्स्नं शास्त्रीयं गुणत: पृथक् ।
लक्षणं शास्त्रसिद्धस्य त्रिधा सप्तदशोदितम् ।। —கீதா.ஸங். 21

अशुद्धास्ते -'हिरण्यगर्भो' என்ற தொடக்கம் பார்க்க.
अष्टौ गुणा: पुरुषं दीपयन्ति प्रज्ञा च कौल्यं च दम: श्रुतं च ।
पराक्रमश्चाबहुभाषिता च दानं यथाशक्ति कृतज्ञता च ।।
—பாரதம் உத்யோகபர்வம் 32-106

अस्तु मे - पारमार्थिक भगवच्चरणारविन्दयुगलैकान्तिकात्यन्तिक परभक्ति परज्ञानपरमभक्तिकृत परिपूर्णानवरत नित्यविशदतमानन्यप्रयोजनानवधिकातिशयप्रियभगवदनुभवजनितानवधिकातिशय प्रीतिकारिता शेषावस्थोचिताशेषशेषतैकरतिरूपनित्यकैङ्कर्यप्राप्त्यपेक्षया पारमार्थिकी भगवच्चरणारविन्दशरणागतिर्यथावस्थिता अविरता अस्तु मे ।।
—சரணாகதிகத்யம் 2

अस्य जीवा ....विध्वंसनाय देहातिरिक्तात्मस्वरूपतत्स्वभाव तदन्तर्यामिपरमात्मस्वरूपतत्स्वभावतदुपासनतत्फलभूतात्मस्वरूपाविर्भावपूर्वकानवधिकातिशयानन्दब्रह्मानुभवज्ञापने प्रवृत्तं हि वेदान्तवाक्यजातं 'तत्त्वमसि' ....इत्यादिकम् ।। —வேதார்த்தஸங்க்ரஹம்

अस्त्रभूषणसंस्थानस्वरूपं रूपवर्जित: ।
बिभर्ति मायारूपोऽसौ श्रेयसे प्राणिनां हरि: ।। —வி.பு. 1-22-76

अस्वर्ग्यं - कर्मणा मनसा वाचा यत्नाद्धर्मं समाचरेत् ।
अस्वर्ग्यं लोकविद्विष्टं धर्म्यमप्याचरेन्न तु ।। —யாஜ்ஞ. ஸ்ம். 1-156

अहमद्यैव – वपुरादिषु योऽपि कोऽपि वा गुणतोऽसानि यथातथाविधः ।
तदयं तव पादपद्मयोरहमद्यैव मया समर्पितः ।। —ஆள. ஸ்தோ. 52

अहमपि – पिता त्वं माता त्वं दयिततनयस्त्वं प्रियसुहृत्
त्वमेव त्वं मित्रं गुरुरसि गतिश्चासि जगताम् ।
त्वदीयस्त्वद्भृत्यस्तव परिजनस्त्वद्गतिरहं
प्रपन्नश्चैवं सत्यहमपि तवैवास्मि हि भरः ।। —ஆள.ஸ்தோ. 60

अहमस्म्यपराधानामालयोऽकिञ्चनोऽगतिः ।
त्वमेवोपायभूतो मे भवेति प्रार्थनामतिः ।।
शरणागतिरित्युक्ता सा देवेऽस्मिन् प्रयुज्यताम् ।।
—அஹிர்புத்ந்ய ஸம்ஹிதை 37-30, 31

अहं त्वा – सर्वधर्मान् परित्यज्य मामेकं शरणं व्रज ।
अहं त्वा सर्वपापेभ्यो मोक्षयिष्यामि मा शुचः ।। —கீதை 18-66

अहं भीतोऽस्मि देवेश ! संसारेऽस्मिन् भयावहे ।
पाहि मां पुण्डरीकाक्ष ! न जाने शरणं परम् ।। —ஜிதந்தா 1-8

अहं सर्वं – भवांस्तु सह वैदेह्या गिरिसानुषु रंस्यते ।
अहं सर्वं करिष्यामि जाग्रतः स्वपतश्च ते ।। —ரா.அ. 31-27

अहं स्मरा–'स्थिते मनसि' என்ற தொடக்கம் பார்க்க.

अहं हरिः सर्वमिदं जनार्दनो नान्यत्ततः कारणकार्यजातम् ।
ईदृङ्मनो यस्य न तस्य भूयो भवोद्भवा द्वन्द्वगदा भवन्ति ।।
—விஷ்ணுபுராணம் 1- 22- 87

अहं हि सर्वयज्ञानां भोक्ता च प्रभुरेव च ।
न तु मामभिजानन्ति तत्त्वेनातश्च्यवन्ति ते ।। —கீதை 9-24

आत्माऽपि चायं न मम सर्वाऽपि पृथिवी मम ।
यथा मम तथाऽन्येषामिति पश्यन् न मुह्यति ।। —பார.சாந். 25-19

आत्माऽपि चायं न मम सर्वा वा पृथिवी मम ।
यथा मम तथाऽन्येषामिति मत्वा न मे व्यथा ।। —பார.சாந். 173 - 15

आत्मविद्या – यज्ञविद्या महाविद्या गुह्यविद्या च शोभने ! ।
आत्मविद्या च देवि ! त्वं विमुक्तिफलदायिनी ।। —வி.பு. 1-9.120

आत्मा केवलतां प्राप्तो यत्र गत्वा न शोचति ।
ईदृशं परमं स्थानं निरयास्ते च तादृशाः ।। —பார. சாந். 196-11

आत्मात्मीयभरन्यासो ह्यात्मनिक्षेप उच्यते । —லக்ஷ்மீதந்த்ரம் 17-79

आत्मानुरूप – शीलरूपगुणविलासादिभिरात्मानुरूपया श्रिया सहासीनं
.........भगवन्तं नारायणं ध्यानयोगेन दृष्ट्वा ।। —ஸ்ரீவைகுண்டகத்யம் 4

आत्मार्थी – भक्तियोगस्तदर्थी चेत् समग्रैश्वर्यसाधकः ।
आत्मार्थी चेत् त्रयोऽप्येते तत्कैवल्यस्य साधकाः ।। —கீதார்த்தஸங். 27

आद्यस्य नः – माता पिता युवतयस्तनया विभूतिः
सर्वं यदेव नियमेन मदन्वयानाम् ।
आद्यस्य नः कुलपतेर्वकुलाभिरामं
श्रीमत्तदङ्घ्रियुगलं प्रणमामि मूर्ध्ना ।। —ஆள. ஸ்தோ. 5

आध्यात्मिकाधिभौतिकाधिदैविकदुःखविघ्नगन्धरहितस्त्वं द्वयमर्थानुसन्धानेन सह सदैवं वक्ता यावच्छरीरपातमत्रैव श्रीरङ्गे सुखमास्स्व ।। २० शरीरपातसमये तु केवलं मदीययैव दययाऽतिप्रबुद्धो मामेवावलोकयन् अप्रच्युतपूर्वसंस्कारमनोरथो जीर्णमिव वस्त्रं सुखेनेमां प्रकृतिं स्थूलसूक्ष्मरूपां विसृज्य तदानीमेव मत्प्रसादलब्धमच्चरणारविन्दयुगलैकान्ति-कात्यन्तिकपरभक्ति परज्ञान परमभक्तिकृतपरिपूर्णानवरत नित्यविशदत-मानन्यप्रयोजनानवधिकातिशयप्रियमदनुभवस्त्वं तथाविधमदनुभवजनि-तानवधिकातिशय प्रीतिकारिताशेषावस्थोचिताशेषशेषतैकरतिरूपनित्यकिङ्करो भविष्यसि २१ मा ते भूदत्र संशयः २२ 'अनृतं ....' 'माशुचः'

इति मयैव ह्युक्तम् २३ अतस्त्वं ....सुखमास्स्व ।।

—சரணாகதிகத்யம் 20 முதல் 24 வரை

आद्यो नारायणो देवस्तस्माद्ब्रह्मा ततो भवः ।
अतः स्वयंभुवश्चान्ये मरीच्याद्यार्कसम्भवाः ।। —வராஹபு. 25-6

आनुकूल्यस्य – षोढा हि वेदविदुषो वदन्त्यङ्गं महामुने ।
आनुकूल्यस्य सङ्कल्पः प्रातिकूल्यस्य वर्जनम् ।। —அஹிர்புத்ந்யஸம். 37-27, 28, 29

आनुकूल्येतराभ्यां तु विनिवृत्तिरपायतः ।
कार्पण्येनाप्युपायानां विनिवृत्तिरिहोदिता ।। —லக்ஷ்மீதந். 17-76

आनृशंस्यं परो धर्मस्त्वत्त एव मया श्रुतः ।
जानामि त्वां महावीर्यं महोत्साहं महाबलम् ।। —ரா.ஸு. 38-41

आर्तो जिज्ञा – चतुर्विधा भजन्ते मां जनाः सुकृतिनोऽर्जुन ।
आर्तो जिज्ञासुरर्थार्थी ज्ञानी च भरतर्षभ ।। —கீதை 7 - 16

आपत्स्व – अथैतेषां वृत्तयः – ब्राह्मणस्य याजनप्रतिग्रहौ, क्षत्त्रियस्य क्षितित्राणम्, कृषिगोरक्षणवाणिज्यकुसीदयोनिपोषणानि वैश्यस्य, शूद्रस्य सर्वशिल्पानि । आपत्स्वनन्तरा वृत्तिः ।। —வைஷ்ணவதர்மசாஸ்த்ரம் 2-5,6

आपो नारायणोद्भूतास्ता एवास्यायनं पुनः ।
तस्मान्नारायणं देवं स्नानकाले सदा स्मरेत् ।।?

आर्तो वा यदि वा दृप्तः परेषां शरणागतः ।
अरिः प्राणान् परित्यज्य रक्षितव्यः कृतात्मना ।। —ரா.யு. 18-28

आलस्या – अनभ्यासेन वेदानामाचारस्य च वर्जानात् ।
आलस्यादन्नदोषाच्च मृत्युर्विप्रान् जिघांसति ।। —மநுஸ்ம்ருதி 5-4

इच्छागृही – समस्तकल्याणगुणात्मकोऽसौ स्वशक्तिलेशाद्धृतभूतवर्गः ।
इच्छागृहीताभिमतोरुदेहः संसाधिताशेषजगद्धितो यः ।। —வி.பு. 6 - 5 - 84

इच्छात एव तव विश्वपदार्थसत्ता नित्यं प्रियास्तव तु केचन ते हि नित्याः।
नित्यं त्वदेकपरतन्त्रनिजस्वरूपा भावत्कमङ्गलगुणा हि निदर्शनं नः ।।

—ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவம் 36

उत्क्रामति च – अथवा नेच्छते तत्र ब्रह्मकायनिषेवणम् ।
उत्क्रामति च मार्गस्थो नैव क्वचन जायते ।।
आत्मसिद्धिं समास्थाय शीतीभूतो निरामयः ।
अमृतं विरजाः शुद्धमात्मानं प्रतिपद्यते ।। —பார. சா. 191-27, 28

उत्तरे चेद्व – यद्यौवने चरति विभ्रमेण सद्वाऽसद्वा यादृशं वा यदा वा ।
उत्तरे चेद्वयसि साधुवृत्तस्तदेवास्य भवति नेतरा हि ।।

—போதாயன தர்மஸூத்ரம் 1- 10 - 32

उदाराः सर्व एवैते ज्ञानी त्वात्मैव मे मतम् ।
आस्थितः स हि युक्तात्मा मामेवानुत्तमां गतिम् ।। —கீதை 7 - 18

उदीर्णसंसारदवाशुशुक्षणिं क्षणेन निर्वाप्य परां च निर्वृतिम् ।
प्रयच्छति त्वच्चरणारुणाम्बुजद्वयानुरागामृतसिन्धुशीकरः ।। —ஆள. ஸ்தோ. 29

उदुम्बरं – पिप्पलं च वटं चैव शणशाकं तथैव च ।
उदुम्बरं न खादेत्तु भवार्थी पुरुषो नृप ! ।। —பார. ஆநு. 155 - 97

उपादत्ते सत्तास्थितिनियमनाद्यैश्चिदचितौ
स्वमुद्दिश्य श्रीमानिति वदति वागौपनिषदी ।
उपायोपेयत्वे तदिह तव तत्त्वं न तु गुणा-
वतस्त्वां श्रीरङ्गेशय ! शरणमव्याजमभजम् ।।—ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம் 2 - 87

उपायापाय – कर्मसाङ्ख्यादयः शास्त्रैरुपायत्वेन दर्शिताः ।
हिंसास्तेयादयः शास्त्रैरपायत्वेन दर्शिताः ।।
उपायापायसंत्यागी मध्यमां वृत्तिमास्थितः ।
रक्षिष्यतीति निश्चित्य निक्षिप्तस्वस्वगोचरः ।।
बुद्ध्येत देवदेवेशं गोप्तारं पुरुषोत्तमम् ।। —லக்ஷ்மீதந்த். 17-80, 81

उपासा - जीवमुख्यप्राणलिङ्गान्नेति चेन्नोपासात्रैविध्यादाश्रितत्वादिह तद्योगात् ।। —ப்ரஹ்மஸூத்ரம் 1 - 1 - 32

उपास्योऽयं - ध्यात्वा मां सर्वयत्नेन ततो जानीत केशवम् ।
उपास्योऽयं सदा विप्रा उपायोऽस्मि हरेः स्मृतौ ।। —ஹரிவம்சம் விஷ்ணுபர். 132 - 14

उभे सत्या - त्यज धर्ममधर्मं च त्यज सत्यानृते अपि ।
उभे सत्यानृते त्यक्त्वा येन त्यजसि तत् त्यज ।। —பார. சா. 339-44

ऊहः शब्दो (तर्को)ऽध्ययनं दुःखविघातास्त्रयः सुहृत्प्राप्तिः ।
दानं च सिद्धयोऽष्टौ सिद्धेः पूर्वोऽङ्कुशस्त्रिविधः ।। —ஸாங்க்யகாரி. 51

ऋणं प्रवृ - गोविन्देति यदाऽऽक्रन्दत् कृष्णा मां दूरवासिनम् ।
ऋणं प्रवृद्धमिव मे हृदयान्नापसर्पति ।। —பார. உத். 47-22

एकः शास्ता न द्वितीयोऽस्ति शास्ता यो हृच्छयस्तमहमनुब्रवीमि ।
तेनैव युक्तः प्रवणादिवोदकं यथा नियुक्तोऽस्मि तथा वहामि ।।
—பாரதம் ஆச்வமேதிகம் 27-1

एते वै निर - रुद्रादित्यवसूनां च तथाऽन्येषां दिवौकसाम् ।
एते वै निरयास्तात ! स्थानस्य परमात्मनः ।। —பார. சா. 196-6

एतैस्समे - विद्याकर्म वयोबन्धुवित्तैर्मान्या यथाक्रमम् ।
एतैः समेतः शूद्रोऽपि वार्धके मानमर्हति ।। —யாஜ்ஞ. ஸ்ம். 1-116

एवं श्रेष्ठगुणैर्युक्तः प्रजानां पार्थिवात्मजः ।
सम्मतस्त्रिषु लोकेषु वसुधायाः क्षमागुणैः ।। —ராமா.அ. 1 - 31

एष नारायणः श्रीमान् क्षीरार्णवनिकेतनः ।
नागपर्यङ्कमुत्सृज्य ह्यागतो मधुरां पुरिम् ।। —ஹரிவம்சம் விஷ்ணுபர்வ 55 - 59

एष पन्था विदर्भाणामसौ गच्छति कोसलान् ।
अतः परं च देशोऽयं दक्षिणो दक्षिणापथः ।। —பார. ஆர. 50-48

ऐकान्त्यं भगवत्येषां समानमधिकारिणाम् ।
यावत्प्राप्ति परार्थी चेत्तदेवात्यन्तमश्नुते ॥ —கீதார்த்தஸங்க்ர. 28

ऐश्वर्याक्षरयाथात्म्यभगवच्चरणार्थिनाम् ।
वेद्योपादेयभावानामष्टमे भेद उच्यते ॥ —கீதார்த்தஸங்க்ர. 12

कमलनयन वासुदेव विष्णो धरणिधराच्युत शङ्खचक्रपाणे ।
भव शरणमितीरयन्ति ये वै त्यज भट ! दूरतरेण तानपापान् ॥
—விஷ்ணுபுராணம் 3-7-33

करीश तेषां - स्वकैर्गुणैः स्वैश्वरितैः स्ववेदनात् भजन्ति ये त्वां त्वयि भक्तितोऽथवा ।
करीश ! तेषामपि तावकी दया तथात्वकृत्सैव तु मे बलं मतम् ॥
—வரதராஜஸ்தவம் 94

कलामुहूर्तादिमयश्च कालो न यद्विभूतेः परिणामहेतुः ।
अजन्मनाशस्य सदैकमूर्तेरनामरूपस्य सनातनस्य ॥ —வி.பு. 4 - 1 - 84

कलौ खलु - कृतादिषु प्रजा राजन्! कलाविच्छन्ति सम्भवम् ।
कलौ खलु भविष्यन्ति नारायणपरायणाः ॥

कलौ संकी - ध्यायन् कृते यजन् यज्ञैस्त्रेतायां द्वापरेऽर्चयन् ।
यदाप्नोति तदाप्नोति कलौ संकीर्त्य केशवम् ॥ —வி.பு. 6-2-17

कः कुप्येत् - राजसंश्रयवश्यानां कुर्वन्तीनां पराज्ञया ।
विधेयानां च दासीनां कः कुप्येद्वानरोत्तम ! ॥ —ரா. யு. 116.38

काणादशाक्यपाषण्डैस्त्रयीधर्मो विलोपितः ।
त्रिदण्डधारिणा पूर्वं विष्णुना रक्षिता त्रयी ॥ —அத்ரிஸ்ம்ருதி

कान्तस्ते पुरुषोत्तमः फणिपतिः शय्याऽऽसनं वाहनं
वेदात्मा विहगेश्वरो यवनिका माया जगन्मोहिनी ।
ब्रह्मेशादिसुरव्रजः सदयितः त्वद्दासदासीगणः
श्रीरित्येव च नाम ते भगवति ! ब्रूमः कथं त्वां वयम् ॥ —சது:ச்லோகீ 1

कामये वैष्ण – न कामकलुषं चित्तं मम ते पादयोः स्थितम् ।
कामये वैष्णवत्वं तु सर्वजन्मसु केवलम् ।। —ஜிதந்தா 1 -13

कालं स पचते तत्र न कालस्तत्र वै प्रभुः ।
सकलस्य प्रभू राजन्! सर्वस्यापि तथेश्वरः ।। —பார.சாந். 196-9

किं लोके तदि – माङ्गल्यं परमपदं सदाऽर्थसिद्धिं
निर्विघ्नामधिकफलां श्रियं ददाति ।।
किं लोके तदिह परत्र चास्ति पुंसां
यद्विष्णुप्रवणधियां न दाल्भ्य! साध्यम् ।। —விஷ்ணுதர்மம் 43-46

किं वा सर्वजगत्स्रष्टः! प्रसन्ने त्वयि दुर्लभम् ? ।
त्वत्प्रसादफलं भुङ्क्ते त्रैलोक्यं मघवानपि ।। —வி.பு. 1- 12.79

कीर्तिः श्री मृत्युः सर्वहरश्चाहमुद्भवश्च भविष्यताम् ।
कीर्तिः श्रीर्वाक्च नारीणां स्मृतिर्मेधा धृतिः क्षमा ।। —கீதை 10-34

कृते पापेऽनुतापो वै यस्य पुम्सः प्रजायते ।
प्रायश्चित्तं तु तस्यैकं हरिसंस्मरणं परम् ।। —விபு.2-6-40

कृपया – अपराधसहस्रभाजनं पतितं भीमभवार्णवोदरे ।
अगतिं शरणागतं हरे ! कृपया केवलमात्मसात्कुरु ।। —ஆள.ஸ். 48

कृशानर्थांस्ततः केचिदकृशांस्तत्र कुर्वते ।
अकृशांश्च कृशांश्चक्रुर्हेतुभिः शास्त्रनिश्चयैः।। —பார.ஸபா.39-5

कृष्णं धर्मं – ये च वेदविदो विप्रा ये चाध्यात्मविदो जनाः ।
ते विदन्ति महात्मानं कृष्णं धर्मं सनातनम् । —பார. ஆர. 71-123

क्रीडतो बाल – व्यक्तं विष्णुस्तथाऽव्यक्तं पुरुषः काल एव च ।
क्रीडतो बालकस्येव चेष्टां तस्य निशामय ।। —வி.பு.1-2-18

क्रीडा हरे – अव्यक्तादिविशेषान्तं परिमाणार्थसंयुतम् ।
क्रीडा हरेरिदं सर्वं क्षरमित्यवधार्यताम्।। —பார.சாந்.206-58

केवलं मदी – 'आध्यात्मिक' என்ற தலைப்பில் பார்க்க

क्रियतामिति – परवानस्मि काकुत्स्थ ! त्वयि वर्षशतं स्थिते ।
स्वयं तु रुचिरे देशे क्रियतामिति मां वद ।। —ரா. ஆர. 15-7

क्लेशानां – तदेतत् कथितं बीजमविद्याया मया तव ।
क्लेशानां च क्षयकरं योगांदन्यन्न विद्यते ।। —வி.பு. 6-7-25

क्षरः सर्वाणि – द्वाविमौ पुरुषौ लोके क्षरश्चाक्षर एव च ।
क्षरः सर्वाणि भूतानि कूटस्थोऽक्षर उच्यते ।। —கீதை-15-16

क्षिपाम्यजस्र – तानहं द्विषतः क्रूरान् संसारेषु नराधमान् ।
क्षिपाम्यजस्रमशुभानासुरीष्वेव योनिषु ।। —கீதை-16-9

गर्भभूताः – न्यस्तदण्डा वयं राजन् ! जितक्रोधा जितेन्द्रियाः ।
रक्षितव्यास्त्वया शश्वद्गर्भभूतास्तपोधनाः ।। —ரா. ஆர. 1-21

गाढोपगू – शान्तानन्तमहाविभूति परमं यद्ब्रह्मरूपं हरेः मूर्तं ब्रह्म ततोऽपि तत्प्रियतरं रूपं यदत्यद्भुतम् । यान्यन्यानि यथासुखं विहरतो रूपाणि सर्वाणि तान्याहु स्वैरनुरूपरूपविभवैर्गाढोपगूढानि ते ।। —சது:ச்லோகீ 4

गुणैर्दास्य – अहमस्यावरो भ्राता गुणैर्दास्यमुपागतः।
कृतज्ञस्य बहुज्ञस्य लक्ष्मणो नाम नामतः।। —ராமா.கிஷ். 4 -12

गुणैर्विरु – तथा सर्वप्रजाकान्तैः प्रतिसञ्जननैः पितुः।
गुणैर्विरुरुचे रामो दीप्तः सूर्य इवांशुभिः।। —ராமா-அயோ. 1-33

गुणैःषड्भिस्त्वेतैः प्रथमतरमूर्तिस्तव बभौ ततस्तिस्रस्तेषां त्रियुग! युगलैर्हि त्रिभिरभुः । व्यवस्था या चैषा ननु वरद! साऽविष्कृतिवशात् भवान् सर्वत्रैव त्वगणितमहामङ्गलगुणः ।। —வரதராஜஸ்தவம் 16

गुरुर्गरी पिताऽसि लोकस्य चराचरस्य त्वमस्य पूज्यश्च गुरुर्गरीयान् ।
न त्वत्समोऽस्त्यभ्यधिकः कुतोऽन्यो लोकत्रयेऽप्यप्रतिमप्रभाव ?।। —கீதை 11-43

गुरुरसि– 'अहमपि' என்ற தொடக்கம் பார்க்க.

गोप्तृत्ववरणं नाम स्वाभिप्रायनिवेदनम् । —லக்ஷ்மீ தந்த்ரம் 17-78

चतुर्विधा – 'आर्तो जिज्ञासु' என்ற தொடக்கம் பார்க்க.

चण्डालमपि – न जात्या पूजिता राजन् ! गुणाः कल्याणकारणाः ।
चण्डालमपि वृत्तस्थं तं देवा ब्राह्मणं विदुः ।। —பார. ஆச். 116-8

चण्डालाः प्रत्यवसिताःपरिव्राजकतापसाः ।
तेषां जातान्यपत्यानि चण्डालैः सह वासयेत् ।। —தக்ஷஸ்ம்ருதி 4 - 20

चरणौ शर – श्रीमन्नारायण ! स्यामिन्ननन्यशरणस्तव ।
चरणौ शरणं यातस्तवैवास्म्यहमच्युत ! ।। —த்வயமந்த்ராந்தரம்

जगद्व्यापारवर्जं प्रकरणादसन्निहितत्वाच्च । —ப்ரஹ்ம ஸூ. 4-4-17

जगत्समस्तं – चकर्थ यस्या भवनं भुजान्तरं तव प्रियं धाम यदीयजन्मभूः।
जगत्समस्तं यदपाङ्गसंश्रयं यदर्थमम्भोधिरमन्थ्यबन्धि च ।। —ஆ. ஸ. 37

जनित्वाऽहं वंशे महति जगति ख्यातयशसां
शुचीनां युक्तानां गुणपुरुषतत्त्वस्थितिविदाम् ।
निसर्गादेव त्वच्चरणकमलैकान्तमनसामधोधः
पापात्मा शरणद ! निमज्जामि तमसि ।। —ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரம் 61

जरामरणमोक्षाय मामाश्रित्य यतन्ति ये ।
ते ब्रह्म तद्विदुः कृत्स्नमध्यात्मं कर्म चाखिलम् ।। —கீதை 7-29

जह्नुर्नारा – सुप्रसादः प्रसन्नात्मा विश्वसृग्विश्वभुग्विभुः ।
सत्कर्ता सत्कृतः साधुर्जह्नुर्नारायणो नरः ।। —ஸஹஸ்ரநாமம் 26

ज्ञानी त्वात्मैव –'उदाराः' என்ற தலைப்பில் பார்க்க.

ज्ञानेन हीनः – आहारनिद्राभयमैथुनानि सामान्यमेतत् पशुभिर्नराणाम् ।
ज्ञानं हि तेषामधिको विशेषो ज्ञानेन हीनः पशुभिः समानः ।। ?

ज्येष्ठं श्रेष्ठगुणैर्युक्तं प्रियं दशरथः सुतम् ।
प्रकृतीनां हिते युक्तं प्रकृतिप्रियकाम्यया ।। —ராமா.பால. 1-20

डम्भिहैतुक - राजान्तेवासियाज्येभ्यः सीदन्निच्छेद्धन क्षुधा ।
डम्भिहैतुकपाषण्डिबकवृत्तींश्च वर्जयेत् ।। —யாஜ்ஞ. ஸ்ம். 1-130

तत्तु कर्म - 'अक्रियावत्' என்ற தலைப்பிற் காண்க

तत्त्वेन यश्चिदचिदीश्वरतत्स्वभावभोगापवर्गतदुपायगतीरुदारः ।
सन्दर्शयन् निरमिमीत पुराणरत्नं तस्मै नमो मुनिवराय पराशराय ।।
—ஆள.ஸ்தோத் 4

तत्प्रकाशित - तदोकोऽग्रज्वलनं तत्प्रकाशितद्वारो विद्यासामर्थ्या-
त्तच्छेषगत्यनुस्मृतियोगाच्च हार्दानुगृहीतः शताधिकया ।।—ப்ரஹ்மஸூ. 4 - 2. 16

तत्रैकस्थं जगत् कृत्स्नं प्रविभक्तमनेकधा ।
अपश्यद्देवदेवस्य शरीरे पाण्डवस्तदा ।। —கீதை. 11 - 13

तत्र गत्वा पुनर्नेमं लोकमायान्ति भारत !
स्वयंभुवं महात्मानं देवदेवं सनातनम् ।। —பார. ஆர. 136-23

तत्सर्वं - हव्यं कव्यं च सततं विधिपूर्वं प्रयुञ्जते ।
तत्सर्वं देवदेवस्य चरणावुपतिष्ठते ।। —பாரதம் சாந்தி 353-63

तदन्तर्भावात् - स्वरूपं स्वातन्त्र्यं भगवत इदं चन्द्रवदने !
त्वदाश्लेषोत्कर्षाद्भवति खलु निष्कर्षसमये ।।
त्वमासीर्मातः ! श्रीः कमितुरिदमित्थंत्वविभवः
तदन्तर्भावात्त्वां न पृथगभिधत्ते श्रुतिरपि ।। —ஸ்ரீகுணர. 28

तदनन्तमसङ्ख्यातप्रमाणं चापि वै यतः ।
हेतुभूतमशेषस्य प्रकृतिः सा परा मुने !।। —வி.பு. 2-7-26

तदलं क्रूर -'अभियाचाम' என்ற தலைப்பில் பார்க்க

तदन्य: – तस्मात्त्वमपि राजेन्द्र नारायणपरो भव ।
तदन्य: को महोदार: प्रार्थितं दातुमीश्वर: ? ।। —இதிஹாஸஸமு- 31-114

तद्विद्धि प्रणिपातेन परिप्रश्नेन सेवया ।
उपदेक्ष्यन्ति ते ज्ञानं ज्ञानिनस्तत्त्वदर्शिन: ।। —கீதை 4 - 34

तद्विसृष्ट: – यत्तत्कारणमव्यक्तं नित्यं सदसदात्मकम् ।
तद्विसृष्ट: स पुरुषो लोके ब्रह्मेति कीर्त्यते ।। —மநுஸ்ம்ருதி 1-11

तम: शूद्रे रज: क्षत्रे ब्राह्मणे सत्त्वमुत्तमम् ।
इत्येवं त्रिषु वर्णेषु विवर्तन्ते गुणास्त्रय: ।। —பார- ஆச்வ. 40-11

तमस: परमो धाता शङ्खचक्रगदाधर: ।
श्रीवत्सवक्षा नित्यश्रीरजय्य: शाश्वतो ध्रुव: ।। —ராமா.யு. 114-15

तमिमं – केशवं केशिहन्तारमप्रमेयमरिन्दमम् ।
सर्वलोकेश्वरं कृष्णं विज्ञाय पुरुषोत्तमम् ।।
तमिमं सर्वसम्पन्नमाचार्यं पितरं गुरुम् ।
अर्घ्यमर्चितमर्चाम: सर्वे संमन्तुमर्हथ ।। —பார.ஸபா. 41-2,3

तमेव शरणं गच्छ सर्वभावेन भारत ! ।
तत्प्रसादात् परां शान्तिं स्थानं प्राप्यसि शाश्वतम् ।। —கீதை 18-62

तमेवं गुणसम्पन्नं रामं सत्यपराक्रमम् ।
लोकपालोपमं नाथमकामयत मेदिनी ।। —ராமா.அ. 2-48

तमेवं गुणसम्पन्नमप्रधृष्यपराक्रमम् ।
लोकपालोपमं नाथमकामयत मेदिनी ।। —ராமா.அ. 1.34

तया सहासीनमनन्तभोगिनि प्रकृष्टविज्ञानबलैकधामनि ।
फणामणिव्रातमयूखमण्डलप्रकाशमानोदरदिव्यधामनि ।। —ஆள.ஸ்தோத்ர. 39

तव श्रिया – स्ववैश्वरूप्येण सदाऽनुभूतयाऽप्यपूर्ववद्विस्मयमादधानया ।
गुणेन रूपेण विलासचेष्टितै: सदा तवैवोचितया तव श्रिया ।। —ஆ.ஸ். 38

तवामृतस्यन्दिनि पादपङ्कजे निवेशितात्मा कथमन्यदिच्छति ? ।
स्थितेऽरविन्दे मकरन्दनिर्भरे मधुव्रतो नेक्षुरकं हि वीक्षते ।। —ஆ. ஸ். 27

तस्माच्छास्त्रं प्रमाणं ते कार्याकार्यव्यवस्थितौ ।
ज्ञात्वा शास्त्रविधानोक्तं कर्म कर्तुमिहार्हसि ।। —கீதை 16-24

तस्मात् सप्रणवं शूद्रो मन्नामानि न कीर्तयेत् ।
प्रणवं हि परं लोके ब्रह्म ब्रह्मविदो विदुः ।। —பார- ஆச்வ. 118-14

तस्मिन् प्रसन्ने किमिहास्त्यलभ्यं धर्मार्थकामैरलमल्पकास्ते ।
समाश्रितादब्रह्मतरोरनन्तान्निस्संशयो मुक्तिफलप्रपातः ।।
—விஷ்ணுபுராணம் 1-17-91

तं देवा ब्रा – असितं सितकर्माणं यथा दान्तं तपस्विनम् ।
चण्डालमपि वृत्तस्थं तं देवा ब्राह्मणं विदुः ।। —பார.சாந். 118 - 11

योऽग्निहोत्ररतो दान्तः सन्तोषनिरतः शुचिः ।
तपस्स्वाध्यायशीलश्च तं देवा ब्राह्मणं विदुः ।।

येन केनचिदाच्छन्नो येन केन चिदाशितः ।
यत्र क्वचन शायी स्यात् तं देवा ब्राह्मणं विदुः ।।

सर्वद्वन्द्वसहो धीरः सर्वसङ्गविवर्जितः ।
सर्वभूतहिते युक्तस्तं देवा ब्राह्मणं विदुः ।।

योऽहे रिव गणाद्भीतः सन्मानान्मरणादिव ।
कुणपादिव यः स्त्रीभ्यस्तं देवा ब्राह्मणं विदुः ।।

कामक्रोधानृतद्रोहलोभमोहमदादयः ।
न सन्ति यत्र राजेन्द्र तं देवा ब्राह्मणं विदुः ।।
—இதிஹாஸ ஸமுச்சயம் 28-88,89,91,92,95

तान्येव भा – तपो न कल्कोऽध्ययनं न कल्कः स्वाभाविको वेदविधिर्न कल्कः ।
प्रसह्य वित्ताहरणं न कल्कस्तान्येव भावोपहतानि कल्कः ।।
—பாரதம் ஆதி. 1-297

तामर्चयेत् – ब्रह्म तस्यां समारोप्य मनसा तन्मयो भवेत् ।
तामर्चयेत्तां प्रणमेत्तां यजेत्तां विचिन्तयेत् ।।
विशत्यपास्तदोषस्तु तामेव ब्रह्मरूपिणीम् ।। —விஷ்ணு தர்மம் 103 - 29, 30

तावदार्तिस्तथा वाञ्छा तावन्मोहस्तथाऽसुखम् ।
यावन्न याति शरणं त्वामशेषाघनाशनम् ।। —வி.பு. 1-9-73

तेजोबलैश्वर्यमहावबोधसुवीर्यशक्त्यादिगुणैकराशि: ।
पर: पराणां सकला न यत्र क्लेशादय: सन्ति परावरेशे ।।
—விஷ்ணுபுராணம். 6 - 5 - 85

तेभ्यो विशिष्टां – सहोपनिषदान् वेदान् ये विप्रा: सम्यगास्थिता: ।
पठन्ति विधिमास्थाय ये चापि यतिधर्मिण: ।
तेभ्यो विशिष्टां जानामि गतिमेकान्तिनां नृणाम् ।। —பார. சா. 358-5, 6

तेषां ज्ञानी नित्ययुक्त एकभक्तिर्विशिष्यते ।
प्रियो हि ज्ञानिनोऽत्यर्थमहं स च मम प्रिय: ।। —கீதை 7 - 17

तेषां तु तप – यानि नि:श्रेयसार्थानि चोदितानि तपांसि वै ।
तेषां तु तपसां न्यासमतिरिक्तं तप: श्रुतम् ।। —அஹிர். ஸம். 37-36

तैर्युक्त: श्रू – बहवो दुर्लभाश्चैव ये त्वया परिकीर्तिता: ।
मुने! वक्ष्याम्यहं बुद्ध्वा तैर्युक्त: श्रूयतां नर: ।। —ராமா.பால. 1-7

त्यक्त्वा पुत्रांश्च – सोऽहं परुषितस्तेन दासवच्चावमानित: ।
त्यक्त्वा पुत्रांश्च दारांश्च राघवं शरणं गत: ।। —ராமா.யுத். 17 -16

त्यज दुर्जनसंसर्गं भज साधुसमागमम् ।
कुरु पुण्यमहोरात्रं स्मर नित्यमनित्यताम् ।। —பார- ஆர. ?

त्जय घर्म – 'उभे सत्यानृते' என்ற தலைப்பில் பார்க்க.

त्यज सत्या – 'उभे सत्यानृते' என்ற தலைப்பில் பார்க்க.

त्रयाणां क्ष – अष्टाङ्गयोगयुक्तानां हृद्यागनिरतात्मनाम् ।
योगिनामधिकारः स्यादेकस्मिन् हृदयेशये ।।

व्यामिश्रयागयुक्तानां विप्राणांवेदवादिनाम् ।
समन्त्रे तु चतुर्व्यूहे ह्यधिकारो न चान्यथा ।।

त्रयाणां क्षत्रियादीनां प्रपन्नानां च तत्त्वतः ।
अमन्त्रमधिकारस्तु चतुर्व्यूहक्रियाक्रमे ।।

सक्रिये मन्त्रचक्रे तु वैभवीये विवेकिनाम् ।
ममतासन्निरस्तानां स्वकर्मनिरतात्मनाम् ।।

कर्मवाङ्मनसैः सम्यग्भक्तानां परमेश्वरे ।
चतुर्णामधिकारो वै वृत्ते दीक्षाक्रमे सति ।। —ஸா. ஸ்ம். 2 - 7 to 11

त्रैवर्गिकांस्त्यजेद्धर्मानारम्भानवनीपते ! ।
मित्रादिषु समो मैत्रस्समस्तेष्वेव जन्तुषु ।। ?

त्वमेव बन्धु – त्वमेव माता च पिता त्वमेव त्वमेव बन्धुश्च गुरुस्त्वमेव ।
त्वमेव विद्या द्रविणं त्वमेव त्वमेव सर्वं मम देवदेव! ।। —காந்தாரீவாக்யம்

त्वं मेऽहं मे कुतस्तत्तदपि कुत इदं वेदमूलप्रमाणादेतच्चानादिसिद्धादनुभव विभवात्
सोऽपि साक्रोश एव । क्वाक्रोशस्तस्य गीतादिषु मम विदितः कोऽत्र साक्षी
सुधीः स्यात् हन्त त्वत्पक्षपाती स इति नृकलहे मृग्यमध्यस्थवत् त्वम् ।।
—பட்டர் முக்தகம்

दत्तस्य हर – आश्रुतस्याप्रदानेन दत्तस्य हरणेन च ।
जन्मप्रभृति यद्दत्तं तत्सर्वं नश्यति ध्रुवम् ।। ?

दासभूताः – 'अतोऽहं' என்ற தலைப்பில் பார்க்க.

दासः सखा वाहनमासनं ध्वजो यस्ते वितानं व्यजनं त्रयीमयः ।
उपस्थितं तेन पुरो गरुत्मता त्वदङ्घ्रिसम्मर्दकिणाङ्कशोभिना ।।—ஆள.ஸ்தோ. 41

दिवा च शुक्लपक्षश्च उत्तरायणमेव च ।
मुमूर्षतां प्रशस्तानि विपरीतं तु गर्हितम् ।। —பார.ஆநு. 220 - 31

दृष्ट एव हि नः शोकमपनेष्यति राघवः ।
तमः सर्वस्य लोकस्य समुद्यन्निव भास्करः ।। —ரா.அ. 83 - 9

दृष्टा सीता – सोऽभिगम्य महात्मानं कृत्वा रामं प्रदक्षिणम् ।
न्यवेदयदमेयात्मा दृष्टा सीतेति तत्त्वतः ।। —ரா. பா. 1 - 78

देवतापार – पुराणसंहिताकर्ता भवान् वत्स! भविष्यति ।
देवतापारमार्थ्यं च यथावद्वेत्स्यते भवान् ।। —விஷ்ணு.பு. 1-1-26

देवमिवाचार्यमुपासीताविकथयन् अविमना वादं शुश्रूषमाणोऽस्य ।।
—ஆபஸ்தம்பதர்மஸூத்ரம் 1-6-13

देवस्थान – प्रत्युत्थानं च वृद्धानां देवस्थानप्रणामनम् ।
आभिमुख्यं पुरस्कृत्य अतिथीनां च पूजनम् ।। ?

देवि ! त्वन्महिमावधिर्न हरिणा नापि त्वया ज्ञायते
यद्यप्येवमथापि नैव युवयोः सर्वज्ञता हीयते ।
यन्नास्त्येव तदज्ञतामनुगुणां सर्वज्ञताया विदु
र्व्योमाम्भोजमिदंतया किल विदन् भ्रान्तोऽयमित्युच्यते ।। —ஸ்ரீஸ்தவம் 8

देहे चे – मांसासृक्पूयविण्मूत्रस्नायुमज्जास्थिसंहतौ ।
देहे चेत् प्रीतिमान् मूढो भविता नरकेऽपि सः ।। —வி.பு. 1-17-63

दैवतान्यभिगच्छेत्तु धार्मिकांश्च द्विजोत्तमान् ।
ईश्वरं चैव रक्षार्थं गुरूनेव च पर्वसु ।। —மநுஸ்ம்ருதி 4 - 153

दैवमेवापरे यज्ञं योगिनः पर्युपासते ।
ब्रह्माग्नावपरे यज्ञं यज्ञेनैवोपजुह्वति ।। —கீதை. 4 - 25

दैवं चैवा - अधिष्ठानं तथा कर्ता करणं च पृथग्विधम् ।
विविधा च पृथक्चेष्टा दैवं चैवात्र पञ्चमम् ।। —கீதை 18 - 14

द्वयमर्था - 'आध्यात्मिक' என்ற தலைப்பில் பார்க்க.

द्विविधो भूतसर्गोऽयं दैव आसुर एव च ।
विष्णुभक्तिपरो दैवो विपरीतस्तथाऽऽसुरः ।। —வி. தர்மம் 109-74

द्वौ च सदै - लक्ष्म्याः समस्तश्चिदचित्प्रपञ्चः
शेषस्तदीशस्य तु साऽपि सर्वम् ।
तथाऽपि साधारणमीशितृत्वं श्रीश्रीशयोर्द्वौ च सदैकशेषी ।। ?

धर्मस्य - तर्कोऽप्रतिष्ठः श्रुतयो विभिन्नाः नैको मुनिर्यस्य मतं प्रमाणम् ।
धर्मस्य तत्त्वं निहितं गुहायां महाजनो येन गतः स पन्थाः ।।
—பாரதம் ஆரண்யபர்வம் 268-121

धिगशुचिमविनीतं निर्भ(र्द)यं मामलज्जं परमपुरुष! योऽहं योगिवर्याग्रगण्यैः ।
विधिशिवसनकाद्यैर्ध्यातुमत्यन्तदूरंतव परिजन-भावं कामये कामवृत्तः ।।
—ஆள.ஸ்தோத்ர. 47

न कश्चिन्ना - पापानांवा शुभानां वा वधार्हाणां प्लवङ्गम ! ।
कार्यं करुणमार्येण न कश्चिन्नापराध्यति ।। —ரா. யுத். 116 - 44

न क्रोधो न च मात्सर्यं न लोभो नाशुभा मतिः ।
भवन्ति कृतपुण्यानां भक्तानां पुरुषोत्तमे ।। —பார- ஆநு. 232-135

न चलति निजवर्णधर्मतो यः सममतिरात्मसुहृद्विपक्षपक्षे ।
न हरति न च हन्ति किञ्चिदुच्चैः सितमनसं तमवेहि विष्णुभक्तम् ।।
—விஷ்ணுபுராணம் 3-7-20

न जातु ही - 'त्वदङ्घ्रिमु' என்ற தலைப்பில் பார்க்க.

न तस्य प्राकृता मूर्तिर्मांसमेदोऽस्थिसम्भवा ।
योगित्वाच्चेश्वरत्वाच्च सर्वरूपधरो विभुः ।। —வராஹபு. 75 - 44, 45

न दैवं केश – सत्यं सत्यं पुनः सत्यमुद्धृत्य भुजमुच्यते ।
वेदाच्छास्त्रं परं नास्ति न दैवं केशवात् परम् ।। —நரஸிம்ஹபு. 18 - 33

न धर्मनिष्ठो –'अकिञ्चनोऽनन्य' என்ற தலைப்பில் பார்க்க.

न त्यजेयं – 'मित्रभावेन' என்ற தலைப்பில் பார்க்க.

न त्वेवाहं जातु नासं न त्वं नेमे जनाधिपाः ।
न चैव न भविष्यामः सर्वे वयमतः परम् ।। —கீதை 2 - 12

न देवलोकाक्रमणं नामरत्वमहं वृणे ।
ऐश्वर्यं वाऽपि लोकानां कामये न त्वया विना ।। —ரா.அ. 31- 5

न धर्मनिष्ठो – 'अकिञ्चनो' என்ற தலைப்பில் பார்க்க.

न परं पुण्ड – वासुदेवो महद्भूतं सर्वदैवतदैवतम् ।
न परं पुण्डरीकाक्षाद्दृश्यते पुरुषर्षभ! ।। —பார.பீஷ்ம. 62 - 2

न भूतसङ्घ – तदेव कृष्णो दाशार्हः श्रीमान् श्रीवत्सलक्षणः ।
न भूतसङ्घ(सृष्टि)संस्थानो (नं) देहोऽस्य परमात्मनः ।। —பார.சாந்தி. 206 - 60

नमस्कारात्मकं यस्मै विधायात्मनिवेदनम् ।
त्यक्तदुःखोऽखिलान् कामानश्नुते तं नमाम्यहम् ।। —மந்த்ரராஜ பத. 11

न मां दुष्कृतिनो मूढाः प्रपद्यन्ते नराधमाः ।
माययाऽपहृतज्ञाना आसुरं भावमाश्रिताः ।। —கீதை 7-15

नमो नाराय – ततः प्रभाते विमले विनिवृत्ते च जागरे ।
नमो नारायणेत्युक्त्वा श्वपाकः पुनरागमत् ।। —வராஹபுரா. 135-53

नरस्य बुद्धि – उपायापायमुक्तस्य वर्तमानस्य मध्यतः ।
नरस्य बुद्धिदौर्बल्यादुपायान्तरमिष्यते ।। —லக்ஷ்மீதந்த்ர. 28-17

न विगर्ह्य कथां कुर्यात् बहिर्माल्यं न धारयेत् ।
गवां च यानं पृष्ठेन सर्वथैव विगर्हितम् ।। —மநுஸ்ம்ருதி 4 - 72

न विश्वसेदविश्वस्ते विश्वस्ते नातिविश्वसेत् ।
विश्वस्ताद्भयमुत्पन्नं समूलमपि कृन्तति ।। —பார. உத். 37 9.

न विष्णवाराधनात् पुण्यं विद्यते कर्म वैदिकम् ।
तस्मादनादिमध्यान्तं नित्यमाराधयेद्धरिम् ।। —வ்யாஸஸ்ம். 2-42

न विष्णोः परमो देवो विद्यते नृपसत्तम ! ।
विष्णुरेव सदाऽऽराध्यः सर्वदेवैरपि प्रभो ! ।।

न हि पालनसामर्थ्यमृते सर्वेश्वरं हरिम् ।
स्थितौ स्थितं महाप्राज्ञ! भवत्यन्यस्य कस्यचित् ।। —வி.பு. 1- 22 - 21

नान्तोऽस्ति मम दिव्यानां विभूतीनां परन्तप ! ।
एष तूद्देशतः प्रोक्तो विभूतेर्विस्तरो मया ।। —கீதை 10 - 40

नात्मा श्रुतेर्नित्यत्वाच्च ताभ्यः ।। —ப்ரஹ்மஸூத்ரம் 2-3-18

नानयोर्वि – देवतिर्यङ्मनुष्येषु पुनामा भगवान् हरिः ।
स्त्रीनाम्नी लक्ष्मीर्मैत्रेय ! नानयोर्विद्यते परम् ।।
स्त्रीनाम्नी श्रीश्च विज्ञेया इति पाठान्तरम् । —வி.பு. 1-8-35

नाराणामयन – अधो न क्षीयते जातु यस्मात्तस्मादधोक्षजः ।
नाराणामयनत्वाच्च नारायण इति स्मृतः ।। —பார. உத்-63-32

नारायणमणीयांसमशेषाणामणीयसाम् ।
समस्तानां गरिष्ठं च भूरादीनां गरीयसाम् ।। —வி.பு- 1-9-41

नारायणेति यस्यास्ये वर्तते नाम मङ्गलम् ।
नारायणस्तमन्वास्ते वत्सं गौरिव वत्सला ।।

नारायणेति शब्दोऽस्ति वागस्ति वशवर्तिनी ।
तथाऽपि नरके घोरे पतन्तीत्येतदद्भुतम् ।।

नासद्भिः – सद्भिरेव सहासीत सद्भिः कुर्वीत सङ्गमम् ।
सद्भिर्विवादं मैत्रीं च नासद्भिः किञ्चिदाचरेत् ।।

नाहमाराधयामि त्वां तव बद्धोऽयमञ्जलिः ।
वरार्थिनां त्वं वरद! प्रयच्छाभिमतं वरम् ।। —விஷ்ணுதர்மம் 2-8

नित्यकिङ्कर – एवमवस्थितस्यापि अर्थित्वमात्रेण परमकारुणिको भगवान् स्वानुभव-प्रीत्योपनीतैकान्तिकात्यन्तिकनित्यकैङ्कर्यैकरतिरूपनित्य दास्यं दास्यतीति विश्वासपूर्वकं भगवन्तं नित्यकिङ्करतां प्रार्थये ।। —ஸ்ரீரங்ககத்யம் 3

नित्यकिङ्करो – स्वाधीन .... अहं तदेकानुभवः तदेकप्रियःपरिपूर्णं भगवन्तं विशदतमानुभवेन निरन्तरमनुभूय तदनुभवजनितानवधिकातिशय प्रीतिकारिताशेषवस्थोचिताशेषशेषतैक रतिरूप नित्यकिङ्करो भवानि ।।
—ஸ்ரீரங்ககத்யம் 1

नित्याभिवा – कैङ्कर्यनित्यनिरतैर्भवदेकभोगैर्नित्यैरनुक्षणनवीनरसार्द्रभावैः।
नित्याभिवाञ्छितपरस्परनीचभावैर्मद्दैवतैः परिजनैस्तव सङ्गसीय।।
—ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவம் 77

नित्यैवैषा जगन्माता विष्णोः श्रीरनपायिनी ।
यथा सर्वगतो विष्णुस्तथैवेयं द्विजोत्तम ! ।। —விஷ்ணுபு. 1-8-17

निवासवृक्षः साधूनामापन्नानां परा गतिः ।
आर्तानां संश्रयश्चैव यशसश्चैकभाजनम् ।। —ராமா.கிஷ். 15 - 19

निवासशय्यासनपादुकांशुकोपधानवर्षातपवारणादिभिः ।
शरीरभेदैस्तव शेषतां गतैर्यथोचितं शेष इतीरिते जनैः ।। —ஆள.ஸ்தோ. 40

निवृत्तिलक्षणं – व्यक्तं मृत्युमुखं विद्यादव्यक्तममृतं पदम् ।
निवृत्तिलक्षणं धर्ममृषिर्नारायणोऽब्रवीत् ।। —பார.சாந். 219-2

निवेदयत – सर्वलोकशरण्याय राघवाय महात्मने ।
निवेदयत मां क्षिप्रं विभीषणमुपस्थितम् ।। —ராமா.யுத்த. 17-17

निशि नेति चेन्न सम्बन्धस्य यावद्देहभावित्वाद्दर्शयति च ।
—ப்ரஹ்மஸூத்ரம் 4-2 -18

नेहाभिक्रमनाशोऽस्ति प्रत्यवायो न विद्यते ।
स्वल्पमप्यस्य धर्मस्य त्रायते महतो भयात् ।। —கீதை 2 - 40

न्यास: पञ्चा – निक्षेपापरपर्यायो न्यास: पञ्चाङ्गसंयुत: ।
संन्यासस्त्याग इत्युक्त: शरणागतिरित्यपि ।। —லக்ஷ்மீதந்த்ரம் 17 - 74

पञ्चरात्रस्य कृत्स्नस्य वक्ता नारायण: स्वयम् ।
सर्वेषु च नृपश्रेष्ठ! ज्ञानेष्वेतेषु दृश्यते ।। —பார.சாந்தி. 359 - 68

पत्रं पुष्पं फलं तोयं यो मे भक्त्या प्रयच्छति ।
तदहं भक्त्युपहृतमश्नामि प्रयतात्मन: ।। —கீதை 9 - 26

परमात्मनि यो रक्तो विरक्तोऽपरमात्मनि ।
सर्वेषणाविनिर्मुक्त: स भैक्षं भोक्तुमर्हति ।। —பார்ஹஸ்பத்ய ஸ்ம்ருதி

परित्यक्ता मया लङ्का मित्राणि च धनानि च ।
भवद्गतं मे राज्यं च जीवितं च सुखानि च ।। —ராமா.யுத்த. 19-5

परो नारायणो देवस्तस्माज्जातश्चतुर्मुख:।
तस्माद्रुद्रोऽभवद्देवि! स च सर्वज्ञतां गत:।। —வராஹ பு 90 - 3

परं हि पुण्ड – एष धाता विधाता च सर्वेषां प्राणिनां प्रभु: ।
परं हि पुण्डरीकाक्षात् न भूतं न भविष्यति ।। —பார.பீ. 67 - 18

पर: पराणां – 'तेजोबलैश्वर्य' என்ற தொடக்கம் பார்க்க.

परीक्षां च जगन्नाथ: करोत्यदृढचेतसाम् ।
नराणामर्थविध्वंसनिकषेषु जनार्दन: ।। —விஷ்ணு தர்மம் 74-89

पश्यामि देवांस्तव देव! देहे सर्वांस्तथा भूतविशेषसङ्घान् ।
ब्रह्माणमीशं कमलासनस्थमृषींश्च सर्वानुरुगांश्च दीप्तान् ।। —கீதை 11 - 15

पापानां वा शुभानां वा वधार्हाणां प्लवङ्गम ! ।
कार्यं करुणमार्येण न कश्चिन्नापराध्यति ।। —ராமா.யுத்த. 116-44

पापीयसोऽपि शरणागतिशब्दभाजो नोपेक्षणं मम तवोचितमीश्वरस्य ।
त्वद्ज्ञानशक्तिकरुणासु सतीषु नैव पापं पराक्रमितुमर्हति मामकीनम् ।।

—அதிமாநுஷஸ்தவம் 61

पिता त्वं – 'तवैवास्मि' என்ற தலைப்பில் பார்க்க.

पितामहं – अकृत्रिमत्वच्चरणारविन्दप्रेमप्रकर्षावधिमात्मवन्तम् ।
पितामहं नाथमुनिं विलोक्य प्रसीद मद्वृत्तमचिन्तयित्वा ।। —ஆ.ஸ். 65

पुत्रः प्रेष्य – त्रिसन्ध्यं कारयेद्बालान् प्रणामं देवपादयोः ।
पुत्रः प्रेष्यस्तथा शिष्य इत्येवं च निवेदयेत् ।। —சாண்டில்யஸ்ம்ருதி 3 - 75

पुंसां जटाभरणमौण्ड्यवतां वृथैव मोघाशिनामखिलशौचनिराकृतानाम् ।
तोयप्रदानपितृपिण्डबहिष्कृतानां संभाषणादपि नरा नरकं प्रयान्ति ।।

— விஷ்ணு புராணம் 3-18-105

पुलस्त्येन – ततश्च प्राह भगवान् वसिष्ठो मे पितामहः ।
पुलस्त्येन यदुक्तं ते सर्वमेतद्भविष्यति ।। —விஷ்ணு பு 1 -1 -28

प्रणमन्ति – द्रवन्ति दैत्याः प्रणमन्ति देवता नश्यन्ति रक्षांस्यपयान्ति चारयः ।
यत्कीर्तनात् सोऽद्भुतरूपकेसरी ममास्तु माङ्गल्यविवृद्धये हरिः ।।

—விஷ்ணு தர்மம் 43-28

प्रणिपात – 'अलमेषा' என்ற தலைப்பில் பார்க்க.

प्रणिपत्य – पराशरं मुनिवरं कृतपूर्वाह्णिकक्रियम् ।
मैत्रेयः परिपप्रच्छ प्रणिपत्याभिवाद्य च ।। —விஷ்ணு புராணம் 1-1-1

प्रतिबुद्धा – ब्रह्माणं शितिकण्ठं च याश्चान्या देवताः स्मृताः ।
प्रतिबुद्धा न सेवन्ते यस्मात् परिमितं फलम् ।। —பார. சா. 350. 36

प्रदीयतां – पुरा शरत्सूर्यमरीचिसन्निभान् नवान् सुपुङ्खान् सुदृढान्नृपात्मजः।
सृजत्यमोघान् विशिखान्वधायते प्रदीयतां दाशरथाय मैथिली ।।

त्यजस्व कोपं सुखधर्मनाशनं भजस्व धर्मं रतिकीर्तिवर्धनम् ।
प्रसीद जीवेम सपुत्रबान्धवा: प्रदीयतां दाशरथाय मैथिली ।।

—ராமா.யுத்த. 9 - 22 - 23

यावन्न लङ्कां समभिद्रवन्ति वलीमुखा: पर्वतकूटमात्रा: ।
दम्ष्ट्रायुधाश्चैव नखायुधाश्च प्रदीयतां दाशरथाय मैथिली ।।

यावन्न गृह्णन्ति शिरांसि बाणा रामेरिता राक्षसपुङ्गवानाम् ।
वज्रोपमा वायुसमानवेगा: प्रदीयतां दाशरथाय मैथिली ।। —ராமா.யுத்த. 14 - 3,4

प्रपत्तिवाचैव – यथाऽसि यावानसि योऽसि यद्गुण: करीश! यादृग्विभवो यदिङ्गित: ।
तथाविधं त्वाऽहमभक्तदुर्ग्रहं प्रपत्तिवाचैव निरीक्षितुं वृणे ।। —வரதராஜஸ்தவம் 92

प्रपत्तिं तां – आचम्य प्रयतो भूत्वा स्मृत्वाऽस्त्रं ज्वलनाकृति ।
तत्प्रविश्य विनिष्क्रान्त: पूतो भूत्वाऽस्त्रतेजसा ।।
प्रपत्तिं तां प्रयुञ्जीत स्वाङ्गै: पञ्चभिरावृताम् ।। —ல.த. 28-10, 11

प्रपन्नानां च – 'त्रयाणां क्ष' என்ற தலைப்பில் பார்க்க.

प्रवहत्येव हि – गतमेव गतं जन्म का नु तत्र प्रतिक्रिया ? ।
प्रवहत्येव हि जले सेतु: कार्यो विजानता ।। —வங்கீசகாரிகை 31

प्रवृत्तिलक्षणं धर्मं प्रजापतिरथाब्रवीत् ।
प्रवृत्ति: पुनरावृत्तिर्निवृत्ति:परमा गति: ।। —பார.சாந், 219 - 4

प्रशासितारं सर्वेषामणीयांसमणोरपि ।
रुक्माभं स्वप्नधीगम्यं विद्यात्तं पुरुषं परम् ।। —மநுஸ். 12 - 122

प्रसन्नमभवत्तस्मै प्रसन्नाय चराचरम् ।
पसन्ने देवदेवेशे केशवे भक्तवत्सले ।।

पसन्ने देवदेवेशे सर्वपापक्षयो भवेत् ।
प्रक्षीणपापबन्धास्ते मुक्तिं यान्ति नरा: पुन: ।। ?

प्रसीद मद्व – 'पितामहं' என்ற தலைப்பில் பார்க்க.

प्रहर्षयिष्यामि – भवन्तमेवानुचरन् निरन्तरं प्रशान्तनिश्शेषमनोरथान्तर: ।
कदाऽहमैकान्तिकनित्यकिङ्कर: प्रहर्षयिष्यामि सनाथजीवित:? ।। —ஆள.ஸ்தோ. 46

प्राप्यते परमं धाम – यद्येन कामकामेन न साध्यं साधनान्तरै: ।
मुमुक्षुणा यत् साङ्ख्येन योगेन न च भक्तित: ।।

प्राप्यते परमं धाम यतो नावर्तते यति: ।
तेन तेनाप्यते तत्तन्न्यासेनैव महामुने ! ।।
परमात्मा च तेनैव साध्यते पुरुषोत्तम: ।। —அஹிர்புத் 37-25.26

प्राप्यं ज्ञानं ब्राह्मणात् क्षत्रियाद्वा वैश्याच्छूद्राद्वाऽपि नीचादभीक्ष्णम् ।
श्रद्धातव्यं श्रद्धधानेन नित्यं न श्रद्धिनं जन्ममृत्यू विशेताम् ।।

—பாரதம் சாந்திபர்வம் 323 - 88

प्रारब्धोऽपरिसमाप्तश्च वर्तमान: । —காசிகாவ்ருத்தி 3 - 2 - 123

प्रायश्चित्तिरियं – अपायसंप्लवे सद्य: प्रायश्चित्तं समाचरेत् ।
प्रायश्चित्तिरियं साऽत्र यत्पुन: शरणं व्रजेत् ।। —லக்ஷ்மீ தந்.17-91

बद्धाञ्जलि – अथ सूर्यसहस्रस्य प्रभां युगपदुत्थिताम् ।
सहसा दृष्टवन्त: स्म पुनरेव बृहस्पते ।।

सहिताश्चाभ्यधावन्त ततस्ते मानवा द्रुतम् ।
बद्धाञ्जलिपुटा हृष्टा नम इत्येव वादिन: ।। —பார. சா. 344-44, 45

बहवो नृप – ते तमूचुर्महात्मानं पौरजानपदै: सह ।
बहवो नृप! कल्याणगुणा: पुत्त्रस्य सन्ति ते ।। —ராமா.அ. 2-26

बहूनां जन्मनामन्ते ज्ञानवान् मां प्रपद्यते ।
वासुदेव: सर्वमिति स महात्मा सुदुर्लभ: ।। —கீதை- 7 - 19

बहूनि मे व्यतीतानि जन्मानि तव चार्जुन ! ।
तान्यहं वेद सर्वाणि न त्वं वेत्थ परन्तप ! ।। —கீதை 4 - 5

बाल: क्रीडन – अनियोज्योऽप्रमेयश्च यस्तु कामशरीरधृत् ।
मोदते भगवानत्र बाल: क्रीडनकैरिव ।। —பார.ஸபா. 40 - 78

ब्रह्मशङ्करशक्राद्यैर्देवबृन्दै: पुन: पुन: ।
क्रीडसि त्वं नरव्याघ्र! बाल: क्रीडनकैरिव ।। —பார.ஆர. 11-57

सम्प्रयोज्य वियोज्यायं कामकारकर: प्रभु: ।
क्रीडते भगवान् भूतैर्बाल: क्रीडनकैरिव ।। —பார.ஆர. 26-37

अप्रमेयस्त्वचिन्त्यश्च यथाकामचरो वशी ।
मोदत्येष सदा भूतैर्बाल: क्रीडनकैरिव ।। —ஹரிவம்சம் விஷ்ணுபர்வம் 103 - 39

बिम्बाकृत्या – देवो वैकुण्ठनाथस्तु अनन्तासनसंस्थित: ।
सेव्य: श्रीभूमिनीलाभि: प्रादुर्भावैस्तथाऽखिलै: ।।

बिम्बाकृत्यात्मना बिम्बे समागत्यावतिष्ठते ।
करोत्यमूर्तामखिलां भोगशक्तिं तु चात्मसात् ।। —ஸாத்வத ஸம்ஹிதை 6 - 22

ब्रह्मणि श्रीनि – अखिलभुवनजन्मस्थेमभङ्गादिलीले विनतविविध भूतव्रात रक्षैकदीक्षे । श्रुतिशिरसि विदीप्ते ब्रह्मणि श्रीनिवासे भवतु ममपरस्मिन् शेमुषी भक्तिरूपा ।। —ஸ்ரீபாஷ்யம் மங்களஸ்லோகம்

ब्रह्मा दक्षादय: कालस्तथैवाखिलजन्तव: ।
विभूतयो हरेरेता जगत: सृष्टिहेतव: ।। —வி.பு. 1 - 22 - 31

भगवतींश्रियं – भगवन्नारायणाभिमतानुरूप स्वरूपरूपगुणविभवैश्वर्यशीला द्यनवधिकातिशयासङ्ख्येयकल्याणगुणगणां पद्मवनालयां भगवतीं श्रियं देवीं नित्यानपायिनीं निरवद्यां देवदेवदिव्यमहिषीं अखिल जगन्मातरं अस्मन्मातरं अशरण्यशरण्यां अनन्यशरण: शरणमहं प्रपद्ये ।। —ச. கத்யம் 1

भगवत्स्वरूप – मदीयानादिकर्मप्रवाहप्रवृत्तां भगवत्स्वरूपतिरोधानकरीं विपरीतज्ञान-जननीं स्वविषयायाश्च भोग्यबुद्धेर्जननीं देहेन्द्रियत्वेन भोग्यत्वेन सूक्ष्मरूपेण चावस्थितां दैवीं गुणमयीं मायां "दासभूत: शरणागतोऽस्मि; तवास्मि दास:" इति वक्तारं मां तारय ।। —சரணாகதிகத்யம் - 13

भगवन्नारा – 'भगवतीं' என்ற தலைப்பில் பார்க்க.

भजस्व मां – अनित्यम' என்ற தலைப்பில் பார்க்க.

भर्तुर्भृत्य – तदाश्रितत्वाद्देवानामन्येषां पूजनात्तु वै ।
न दोषो हि यथा लोके भर्तुर्भृत्यगणस्य च ।।
माननाद्धर्मपत्नीनां समक्षे वा परोक्षत: ।। —பௌ.ஸம். 38-49, 50

भर्त्सितामपि याचध्वं राक्षस्य:! किं विवक्षया ? ।
राघवाद्धि भयं घोरं राक्षसानामुपस्थितम् ।। —ராமா.ஸு. 27-44

भवति भिक्षां – स मातरमेवाग्रे भिक्षेत । भवति भिक्षां देहीति ब्राह्मणो भिक्षेत । भिक्षां भवति देहीति राजन्य: । देहि भिक्षां भवतीति वैश्य: ।।
—போதாயனக்ருஹ்யஸூத்ரம் 2 - 5 - 48-51

भवान् नारायणो देव: श्रीमांश्चक्रायुधो विभु: ।
एकशृङ्गो वराहस्त्वं भूतभव्यसपत्नजित् ।। —ராமா. 121 - 13

भवांस्तु सह –'अहं सर्वं' என்ற தலைப்பில் பார்க்க.

भवेयं शर – तत: सा ह्रीमती बाला भर्तुर्विजयहर्षिता ।
अवोचद्यदि तत्तथ्यं भवेयं शरणं हि व: ।। —ரா.ஸு. 58 - 90

भुजैश्चतुर्भिस्समुपेतमेतद्रूपं विशिष्टं दिवि संस्थितं च ।
भूमौ गतं पूजयताऽप्रमेयं सदा हि तस्मिन् निवसामि देवा: ! ।। —பார.மௌஸ. 5 - 34

भूषणास्त्रस्वरूपस्थं यथेदमखिलं जगत् ।
बिभर्ति भगवान् विष्णुस्तन्ममाख्यातुमर्हसि ।। —வி.பு. 1- 22- 66

मत्तः परतरं नान्यत् किञ्चिदस्ति धनञ्जय ! ।
मयि सर्वमिदं प्रोतं सूत्रे मणिगणा इव ।। —கீதை- 7 - 7

मत्प्रसादा – सर्वकर्माण्यपि सदा कुर्वाणो मद्व्यपाश्रयः ।
मत्प्रसादादवाप्नोति शाश्वतं पदमव्ययम् ।। —கீதை- 18 - 56

मदीययैव – 'आध्यात्मिक' என்ற தலைப்பில் பார்க்க.

मनोवाक्कायैरनादिकाल प्रवृत्तानन्ताकृत्यकरण कृत्याकरण भगवदपचारभागवतापचार असह्यापचाररूपनानाविध–अनन्तापचारान् आरब्धकार्यान् अनारब्धकार्यान् कृतान् क्रियमाणान् करिष्यमाणांश्च सर्वानशेषतः क्षमस्व ।।

अनादिकालप्रवृत्तं विपरीतज्ञानं आत्मविषयं कृत्स्नजगद्विषयं च विपरीतवृत्तं च अशेषविषयं अद्यापि वर्तमानं वर्तिष्यमाणं च सर्वं क्षमस्व ।। मदीयानादिकर्म–प्रवाहप्रवृत्तां भगवत्स्वरूपतिरोधानकरीं विपरीतज्ञानजननीं स्वविषयायाश्च भोग्यबुद्धेर्जनजीं देहेन्द्रियत्वेन भोग्यत्वेन सूक्ष्मरूपेण च अवस्थितां दैवीं गुणमयीं मायां, दासभूतं 'शरणागतोऽस्मि, तवास्मि दासः' इति वक्तारं मां तारय ।।

—ச. க. 11, 12, 13

मत्तः स्मृति – सर्वस्य चाहं हृदि सन्निविष्टो मत्तः स्मृतिर्ज्ञानमपोहनं च ।
वेदैश्च सर्वैरहमेव वेद्यो वेदान्तकृद्वेदविदेव चाहम् ।। —கீதை 15-15

मम ते पाद – न कामकलुषं चित्तं मम ते पादयोः स्थितम् ।
कामये वैष्णवत्वं तु सर्वजन्मसु केवलम् ।। —ஜிதந்தா 1 - 13

मम नाथ ! यदस्ति योऽस्म्यहं सकलं तद्धि तवैव माधव ! ।
नियतस्वमिति प्रबुद्धधीरथवा किं नु समर्पयामि ते ? ।। —ஆ.ஸ. 53

मम साधर्म्य – इदं ज्ञानमुपाश्रित्य मम साधर्म्यमागताः ।
सर्गेऽपि नोपजायन्ते प्रलये न व्यथन्ति च ।। —கீதை 14 - 2

ममाप्यखिल – अग्निः सुवर्णस्य गुरुर्गवां सूर्यः परो गुरुः ।
ममाप्यखिललोकानां गुरुर्नारायणो गुरुः ।। —வி.பு. 5 - 1 - 14

मर्षयामीह – प्राप्तव्यं तु दशायोगान्मयैतदिति निश्चितम् ।
दासीनां रावणस्याहं मर्षयामीह दुर्बला ।। —ராமா. யு. 116 - 40

महर्षेः कीर्त – इत्युक्तमात्रे भीष्मस्तु मूर्ध्न्यञ्जलिमथावहत् ।
महर्षेः कीर्तनात्तस्य भीष्मः प्राञ्जलिरब्रवीत् ।। —பார.ஆதி. 107 - 27

महाजनो – 'धर्मस्य तत्त्वं' என்ற தலைப்பில் பார்க்க.

महाविभूति – सकलावरणातीत ! निरालम्बनभावन ! ।
महाविभूतिसंस्थान ! नमस्ते पुरुषोत्तम ! ।। —வி.பு. 5 - 1 - 50

मातर्मैथिलि! राक्षसीस्त्वयि तदैवार्द्रापराधास्त्वया रक्षन्त्या पवनात्मजाल्लघुतरा रामस्य गोष्ठी कृता ।काकं तं च विभीषणं शरणमित्युक्तिक्षमौ रक्षतः सा नः सान्द्रमहागसः सुखयतु क्षान्तिस्तवाकस्मिकी ।। —ஸ்ரீகுணரத்நகோசம் 50

मातर्लक्ष्मि ! यथैव मैथिलजनस्तेनाध्वना ते वयं त्वद्दास्यैकरसाभिमानसुभगैर्भावैरिहामुत्र च । जामाता दयितस्तवेति भवतीसंबन्धदृष्ट्या हरिं पश्येम प्रतियाम याम च परीचारान् प्रहृष्येम च ।। —ஸ்ரீகுணர. 51

माता पिता – 'आद्यस्य नः' என்ற தலைப்பில் பார்க்க.

मानसं – यत्तु सातपवर्षेण दिव्यं तत् स्नानमुच्यते ।
वारुणं त्ववगाहस्तु मानसं विष्णुचिन्तनम् ।। ?

मामेव ये – दैवी ह्येषा गुणमयी मम माया दुरत्यया ।
मामेव ये प्रपद्यन्ते मायामेतां तरन्ति ते ।। —கீதை 7 - 14

मामेवैष्यसि – मन्मना भव मद्भक्तो मद्याजी मां नमस्कुरु ।
मामेवैष्यसि सत्यं ते प्रतिजाने प्रियोऽसि मे ।। —கீதை 18 - 65

माययाऽपहै – ' न मां दुष्कृ' என்ற தலைப்பில் பார்க்க.

मित्रमौपयिकं कर्तुं रामः स्थानं परीप्सता ।
वधं चानिच्छता घोरं त्वयाऽसौ पुरुषर्षभः ।। —ரா. ஸு. 21-19

मूर्तं ब्रह्म – 'गाढोपगू' என்ற தலைப்பில் பார்க்க.

यक्षरक्षांसि – यजन्ते सात्त्विका देवान् यक्षरक्षांसि राजसाः ।
प्रेतान् भूतगणाँश्चान्ये यजन्ते तामसा जनाः ।। —கீதை 17 - 4

यत्र नारायणो देवः परमात्मा सनातनः ।
तत्र कृत्स्नं जगत् पार्थ! तीर्थान्यायतनानि च ।।
तत्पुण्यं परमं ब्रह्म तत्तीर्थं तत्तपोवनम् ।। —பார.ஆர. 73 - 28

यच्छ्रेयः स्या – कार्पण्यदोषोपहतस्वभावः पृच्छामि त्वा धर्मसंमूढचेताः ।
यच्छ्रेयः स्यान्निश्चितं ब्रूहि तन्मे शिष्यस्तेऽहं शाधि मां त्वां प्रपन्नम् ।।—கீதை 2 - 7

यत्करोषि यदश्नासि यज्जुहोषि ददासि यत् ।
यत्तपस्यसि कौन्तेय ! तत्कुरुष्व मदर्पणम् ।। —கீதை 9 - 27

यथा सर्व – नित्यैवैषा जगन्माता विष्णोः श्रीरनपायिनी ।
यथा सर्वगतो विष्णुस्तथैवेयं द्विजोत्तम ! ।। —வி. பு. 1 - 8 - 17

यदि वा राव – आनयैनं हरिश्रेष्ठ ! दत्तमस्याभयं मया ।
विभीषणो वा सुग्रीव ! यदि वा रावणः स्वयम् ।। —ரா. யு. 18-35

यदण्डमण्डान्तरगोचरं च यद्दशोत्तराण्यावरणानि यानि च ।
गुणाः प्रधानं पुरुषः परं पदं परात्परं ब्रह्म च ते विभूतयः ।। —ஆள.ஸ். 17

यद्धितं मम – क्वाहमत्यन्तदुर्बुद्धिः ? क्व चात्महितवीक्षणम् ? ।
यद्धितं मम देवेश! तदाज्ञापय माधव ! ।। —ஜிதந்தா 1 - 18

यद्वै पश्यन्ति – एकान्तिनः सदा ब्रह्म ध्यायिनो योगिनो हि ये ।
तेषां तत्परमं स्थानं यद्वै पश्यन्ति सूरयः ।। —வி.பு. 1 - 6 - 39

विभुं सर्वगतं नित्यं भूतयोनिरकारणम् ।
व्याप्यव्याप्तं यतः सर्वं यद्वै पश्यन्ति सूरयः ।। —வி.பு. 6 - 5 - 67

यया कया च – स्मृतिमात्राघनाशेन पवित्रेण च शार्ङ्गिणा ।
यया कया च विधया संबन्धः स तु पावनः ।। —ஸ்ரீரங்க. மா. 8 -12

यः शूद्रं भगवद्भक्तं निषादं श्वपचं तथा ।
वीक्षते जातिसामान्यात् स याति नरकं नरः ।। —இதி. ஸமு. 18-17

यस्य नाहंकृतो भावो बुद्धिर्यस्य न लिप्यते ।
हत्वाऽपि स इमान् लोकान्न हन्ति न निबध्यते ।। —கீதை 18 - 17

यस्य प्रसादे सततं प्रसीदेयुरिमाः प्रजाः ।
स रामो वानरेन्द्रस्य प्रसादमभिकाङ्क्षते ।। —ரா. கி 4 . 21

यस्त्वया सह स स्वर्गो निरयो यस्त्वया विना ।
इति जानन् परां प्रीतिं गच्छ राम! मया सह ।। —ரா.அ. 30 - 18

यस्यानुग्रहमिच्छामि धनं तस्य हराम्यहम् ।
बान्धवैश्च वियोगेन भृशं भवति दुःखितः ।। —பாகவ?வரா?

यं योगिनः प्राणवियोगकाले यत्नेन चित्ते विनिवेशयन्ति ।
स तं पुरस्ताद्धरिमीक्षमाणाः प्राणान् जहौ प्राप्तफलो हि भीष्मः ।।
—பாரதம் சாந்திபா்வம் 46-139

यं लब्ध्वा चापरं लाभं मन्यते नाधिकं ततः ।
यस्मिन् स्थितो न दुःखेन गुरुणाऽपि विचाल्यते ।। —கீதை 6-22

येन त्यजसि – 'उभे सत्या' என்ற தலைப்பில் பார்க்க.

यं यं वाऽपि स्मरन् भावं त्यजत्यन्ते कलेबरम् ।
तं तमेवेति कौन्तेय! सदा तद्भावभावितः ।। —கீதை 8 - 6

याचितोऽपि सदा भक्तैर्नाहितं कारयेद्धरिः ।
बालमग्नौ पतन्तं तु माता किं न निवारयेत् ।।

याऽयोध्ये – आज्ञानुग्रहभीमकोमलपुरीपाला फलं भेजुषां याऽयोध्येत्यपराजितेति विदिता नाकंपरेण स्थिता । भावैरद्भुतभोगभूमगहनैः सान्द्रा सुधास्यन्दिभिः श्रीरङ्गेश्वरगेहलक्ष्मि ! युवयोस्तां राजधानीं विदुः।। —ஸ்ரீகுணரத்நகோசம் -23

यावानर्थ उदपाने सर्वतः संप्लुतोदके ।
तावान् सर्वेषु वेदेषु ब्राह्मणस्य विजानतः ।। —கீதை 2 - 46

युवत्वादौ तुल्येऽप्यपरवशताशत्रुशमनस्थिरत्वादीन् कृत्वा भगवति गुणान् पुंस्त्वसुलभान् । त्वयि स्त्रीत्वैकान्तान् म्रदिमपतिपारार्थ्यकरुणाक्षमादीन् वा भोक्तुं भवति युवयोरात्मनि भिदा ।। —ஸ்ரீகுணரத்நகோசம் -34

ये जन्मकोटि – सेतिहासपुराणैस्तु वेदै र्वेदान्तसंयुतैः ।
ये जन्मकोटिभिः सिद्धास्तेषामन्तेऽत्र संस्थितिः ।। —பௌஷ்கரஸம்ஹிதை 38-305

ये यथा मां प्रपद्यन्ते तांस्तथैव भजाम्यहम् ।
मम वर्त्मानुवर्तन्ते मनुष्याः पार्थ! सर्वशः ।। —கீதை 4 - 11

योगिनामपि सर्वेषां मद्गतेनान्तरात्मना ।
श्रद्धावान् भजते यो मां स मे युक्ततमो मतः ।। —கீதை 6 - 47

योगिनाममृतं – प्राजापत्यं गृहस्थानां न्यासिनां ब्रह्मसंज्ञितम् ।
योगिनाममृतं स्थानं स्वात्मसन्तोषकारिणाम् ।। —வி.பு. 1.6 - 38

योगेश्वर – मन्यसे यदि तच्छक्यं मया द्रष्टुमिति प्रभो ! ।
योगेश्वर! ततो मे त्वं दर्शयात्मानमव्ययम् ।। —கீதை 11 - 4

योगो योगविदां नेता प्रधानपुरुषेश्वरः ।
नारसिंहवपुः श्रीमान् केशवः पुरुषोत्तमः ।। —ஸஹஸ்ரநாமம் 3

यो लोक – उत्तमः पुरुषस्त्वन्यः परमात्मेत्युदाहृतः ।
यो लोकत्रयमाविश्य बिभर्त्यव्यय ईश्वरः ।। —கீதை 15 - 17

यो वेत्ति युगपत्सर्वं प्रत्यक्षेण सदा स्वतः ।
तं प्रणम्य हरिं शास्त्रं न्यायतत्त्वं प्रचक्ष्महे ।। —ந்யாயதத்துவம் 1

यो ह्येनं पुरुषं वेद देवा अपि न तं विदुः ।
सर्वमाश्चर्यमेतस्मिन् निर्वृत्तं राजसत्तम ! ।। —பார. ஆர. 160 - 21

रक्षापेक्षां – सर्वज्ञोऽपि हि विश्वेशः सदा कारुणिकोऽपि सन् ।
संसारतन्त्रवाहित्वाद्रक्षापेक्षां प्रतीक्षते ।। —லக்ஷ்மீதந்த்ரம் 17-78

रक्षिष्यतीति – 'षड्विधा' என்ற தலைப்பில் பார்க்க

रथं स्थापय – सेनयोरुभयोर्मध्ये रथं स्थापय मेऽच्युत ! ।
यावदेतान् निरीक्षेऽहं योद्धुकामानवस्थितान् ।। —கீதை 1-21, 22

रामसुग्रीवयोरैक्यं देव्येवं समजायत ।
हनूमन्तं च मां विद्धि तयोर्दूतमिहागतम् ।। —ரா.ஸு. 35 - 52

रामानुजं – नूनं स कालो मृगरूपधारी मामल्पभाग्यां लुलुभे तदानीम् ।
यत्रार्यपुत्रं विससर्ज मूढा रामानुजं लक्ष्मणपूर्वजं च ।। —ரா. ஸு. 28-10

रावणो नाम दुर्वृत्तो राक्षसो राक्षसेश्वरः।
तस्याहमनुजो भ्राता विभीषण इति श्रुतः ।। —ரா.யு. 17 - 12

राघवाद्धि भयं – 'भर्त्सितामपि' என்ற தொடக்கம் பார்க்க

राघवं शर – 'त्यक्त्वा पुत्रांश्च' என்ற தொடக்கம் பார்க்க

रुद्रं समाश्रिता – अनाश्रित्योच्छ्रयो नास्ति मुख्यमाश्रयमाश्रयेत् ।
रुद्रं समाश्रिता देवा रुद्रो ब्रह्माणमाश्रितः ।।

रुद्रः कालान्तकाद्याश्च समस्ताश्चैव जन्तवः ।
चतुर्धा प्रलयायैता जनार्दनविभूतयः ।। —வி.பு. 1. 22. 33.

रूपौदार्य – चन्द्रकान्ताननं राममतीव प्रियदर्शनम् ।
रूपौदार्यगुणैः पुंसां दृष्टिचित्तापहारिणम् ।।
.....न ततर्प समायान्तं पश्यमानो नराधिपः ।। —ரா. அயோ. 3-29

लभते च ततः – स तया श्रद्धया युक्तस्तस्याराधनमीहते ।
लभते च ततः कामान् मयैव विहितान् हि तान् ।। —கீதை. 7 -22

लोकविक्रान्त - सर्वधर्मांश्च सन्त्यक्त्वा सर्वकामांश्च साक्षरान् ।
लोकविक्रान्तचरणौ शरणं तेऽव्रजं विभो ! ।। —விஹகேச்வரஸம் ?

वदन्ति सकला वेदाः सेतिहासपुराणकाः ।
मुनयश्च महात्मानो वेदवेदान्तपारगाः ।। —ஹாரீதஸ்ம்ருதி ?

वधार्हमपि - स तं निपतितं भूमौ शरण्यः शरणागतम् ।
वधार्हमपि काकुत्स्थः कृपया पर्यपालयत् ।। —ராமா. ஸு॰ந். 38 - 34

वरद तव - इयमिह मतिरस्मदुज्जीवनी वरद ! तव खलु प्रसादादृते ।
शतणमिति वचोऽपि मे नोदियात्त्वमसि मयि ततः प्रसादोन्मुखः ।।
—வரதராஜஸ்தவம் - 88

वर्षायुतैर्यस्य गुणा न शक्या वक्तुं समेतैरपि सर्वलोकैः ।
महात्मनः शङ्खचक्रासिपाणेर्विष्णोर्जिष्णोर्वसुदेवात्मजस्य ।। —பார.கர்ண. 91-17

वसिष्ठव्यप - सदृशं राजशार्दूल ! तवैव भुवि नान्यथा ।
महावंशप्रसूतस्य वसिष्ठव्यपदेशिनः ।। —ராமா. பால - 19 - 2

वाचा च मनसा चैव नमस्कारं प्रयुज्य सा ।
देवेभ्यः प्राञ्जलिर्भूत्वा वेपमानेदमब्रवीत् ।। —பார. ஆர. 48 - 16, 17

विगतेच्छा - यतेन्द्रियमनोबुद्धिर्मुनिर्मोक्षपरायणः ।
विगतेच्छाभयक्रोधो यः सदा मुक्त एव सः ।। —கீதை 5 -28

विद्यते ब्रा - विद्यते गोषु संपन्नं विद्यते ब्राह्मणे दमः ।
विद्यते स्त्रीषु चापल्यं विद्यते ज्ञातितो भयम् ।। —ரா. யு. 16 - 9

विपरीतस्तथा - 'द्विविधो' என்ற தலைப்பில் பார்க்க

विमुक्तिफल - 'आत्मविद्या' என்ற தலைப்பில் காண்க

विभीषणो महा - राघवेणाभये दत्ते सन्नतो रावणानुजः ।

विभीषणो महाप्राज्ञो भूमिं समवलोकयन् ।।
खात्पपातावनिं हृष्टो भक्तैरनुचरैः सह ।। —ரா.யு. 19 - 1

विष्णुं क्रान्तं – यूपं विष्णुं वासुदेवं विजानन् सर्वान् विप्रान् बोधते तत्त्वदर्शी ।
विष्णुं क्रान्तं वासुदेवं विजानन् विप्रो विप्रत्वं गच्छते तत्त्वदर्शी ।।

—பாரதம் ஆநுசாஸநிகம் 16 - 2

विष्णोरेता – विष्णुर्मन्वादयः कालः सर्वभूतानि च द्विज ! ।
स्थितेर्निमित्तभूतस्य विष्णोरेता विभूतयः ।। —வி.பு. 1-22-32

विष्णोः श्रीरन – नित्यैवैषा जगन्माता विष्णोः श्रीरनपायिनी ।
यथा सर्वगतो विष्णुस्तथैवेयं द्विजोत्तम ! ।। —வி.பு. 1-8-17

विष्णवाधारं यथा चैतत् त्रैलोक्यं समवस्थितम् ।
परमार्थश्च मे प्रोक्तो यथाज्ञानं प्रधानतः ।। —வி.பு. 2 - 13 - 2

वैकुण्ठे तु परे लोके श्रिया सार्धं जगत्पतिः ।
आस्ते विष्णुरचिन्त्यात्मा भक्तैर्भागवतैस्सह ।। —லைங்கபுராணம் ?

व्यवसाया – भवांश्चोत्पन्नविज्ञानः स्थिरबुद्धिरलोलुपः ।
व्यवसायादृते ब्रह्म नासादयति तत्परम् ।। —பார.சா. 334 - 37

व्यसनेषु मनुष्याणां भृशं भवति दुःखितः ।
उत्सवेषु च सर्वेषु पितेव परितुष्यति ।। —ரா. அயோ. 2 - 40

व्यापका – नारायणः परं ब्रह्म शक्तिर्नारायणी च सा ।
व्वापकावतिसंश्लेषादेकतत्त्वमिव स्थितौ ।। —அஹிர்.ஸம். 4-78

शप्यमानस्य – शपता यत्कृतं पुण्यं शप्यमानमुपैति तत् ।
शप्यमानस्य यत्पापं शपन्तमधिगच्छति ।। —பார.ஆச். 110 - 64

शब्दब्रह्मणि – द्वे ब्रह्मणी वेदितव्ये शब्दब्रह्म परं च यत् ।।
शब्दब्रह्मणि निष्णातः परं ब्रह्माधिगच्छति ।। —பார.சா. 27.6.2

शरणं प्रति – सा विनिश्चित्य बहुधा विचार्य च पुनः पुनः ।
शरणं प्रति देवानां प्राप्तकालममन्यत ।। —பார. ஆர. 48 - 15, 16

शरण्यं शर – इन्द्रकर्मा महेन्द्रस्त्वं पद्मनाभो रणान्तकृत् ।
शरण्यं शरणं च त्वामाहुर्दिव्या महर्षयः ।। —ரா. யு. 120 - 18

शरणवरणवागियं योदिता न भवति बत साऽपि धीपूर्विका ।
इति यदि दयनीयता मय्यहो वरद! तव भवेत्ततः प्राणिमि ।।
—வரதராஜஸ்தவம் 84

शरीरमर्थं प्राणांश्च सद्गुरुभ्यो निवेदयेत् ।
एवंलक्षणसंपन्नः शिष्य इत्यभिधीयते ।।

शरीरवाङ्मनोभिर्यत् कर्म प्रारभते नरः ।
न्याय्यं वा विपरीतं वा पञ्चैते तस्य हेतवः ।। —கீதை 18 - 15

शास्त्राद्वेद्मि – मायां न सेवे भद्रं ते न वृथा धर्ममाचरे ।
शुद्धभावं गतो भक्त्या शास्त्राद्वेद्मि जनार्दनम् ।। —பார.உத். 68-5

शास्ता विष्णुरशेषस्य जगतो यो हृदि स्थितः ।
तमृते परमात्मानं तात ! कः केन शास्यते ? ।। —வி. பு. 1-17-20

शिष्यपापं – राज्ञो राष्ट्रकृतं पापं राजपापं पुरोधसः ।
भर्तुर्भार्याकृतं पापं शिष्यपापं गुरोरपि ।। ?

शिष्यस्तेऽहं – 'यच्छ्रेयः स्या' என்ற தலைப்பில் பார்க்க.

शीलवृत्त – अग्निहोत्रफला वेदाः शीलवृत्तफलं श्रुतम् ।
रतिपुत्रफला दारा दत्तभुक्तफलं धनम् ।। —ஆச்வ. 11 - 46

शुचिस्तु प्र – भुक्तवत्सु द्विजाग्र्येषु निषण्णेषु वरासने ।
शुचिस्तु प्रयतो भूत्वा विदुरोऽन्नमुपाहरत् ।। —பார. உத். 76 - 43

शुद्धभावं – 'शास्त्राद्वेद्मि' என்ற தொடக்கம் பார்க்க.

शुनामिव पुरो – व्रतोपवासतुलितमशनं तस्य पावनम् ।
शुनामिव पुरोडाशो न नीचेषु तदिष्यते ।। —பாத்ம.சர்யா பா. 12 - 83

शुभे त्वसौ – मत्स्यो यथा स्रोत इवाभिपाती तथा कृतं पूर्वमुपैति कर्म ।
शुभे त्वसौ तुष्यति दुष्कृते तु न तुष्यते वै परमः शरीरी ।। —பாரதம் சாந்தி. 199 -25

शूद्रयोनावहं जातो नातोऽन्यद्वक्तुमुत्सहे ।
कवेरस्य तु या बुद्धिर्वेद तां शाश्वतीमहम् ।। —பார. உத். 40 - 5

शूद्रः साधुः कलिः साधुरित्येवं शृण्वतां वचः ।
तेषां मुनीनां भूयश्च ममज्ज स नदीजले ।। —வி. பு. 6 - 2 - 6

शृङ्गारवीरकरुणाद्भुतहास्यभयानकाः ।
बीभत्सरौद्रौ च रसाः ।। —அமரம் 1 - 7 - 17

श्रियः कान्तोऽनन्तो वरगुणगणैकास्पदवपुः हताशेषावद्यः परमखपदो वाङ्मनसयोः ।
अभूमिर्भूमिर्यो नतजनदृशामादिपुरुषो मनस्तत्पादाब्जे परिचरणसक्तं भवतु मे ।। —வேதாந்ததீப-மங்களஸ்லோகம்

श्रिया सार्धं – 'वैकुण्ठे तु परे' என்ற தொடக்கம் பார்க்க.

श्रीमते – समस्तचिदचिद्वस्तुशरीरायाखिलात्मने ।
श्रीमते निर्मलानन्दोदन्वते विष्णवे नमः ।। —வேதாந்தஸார -மங்கள ஸ்லோகம்.

श्रीवत्सवक्षाः – 'तमसः परमो' என்ற தொடக்கம் பார்க்க.

सकृदेव प्रपन्नाय तवास्मीति च याचते ।
अभयं सर्वभूतेभ्यो ददाम्येतद्व्रतं मम ।। —ராமா.யுத்த 18-33

शेवधिष्टेऽस्मि – विद्या ब्राह्मणमेत्याह शेवधिष्टेऽस्मि रक्ष माम् ।
असूयकाय मां माऽदास्तथा स्यां वीर्यवत्तरा ।। —மநுஸ்ம்ருதி 2 - 114

शेषित्वे पर – हेलायामखिलं चराचरमिदं भोगे विभूतिः परा पुण्यास्ते परिचारकर्मणि सदा पश्यन्ति ये सूरयः । श्रीरङ्गेश्वरदेवि ! केवलकृपानिर्बाह्यवर्गे वयं शेषित्वे परमः पुमान् परिकरा ह्येते तव स्फारणे ।। —ஸ்ரீகுணர -22

श्रयन्तीं – अनाकारामनौपम्यां लक्षयन्तीं सदा जगत् ।
श्रयन्तीं श्रीयमाणां च शृणतीं शृण्वतीमपि ।। —அஹிர் -ஸம். 21-8

श्रियः श्रीः ! श्रीरङ्गेशय ! तव च हृद्यां भगवतीं
श्रियं त्वत्तोऽप्युच्चैर्वयमिह फणामः शृणुतराम् ।
दृशौ ते भूयास्तां सुखतरलतारे श्रवणतः
पुनर्हर्षोत्कर्षात् स्फुटतु भुजयोः कञ्चुकशतम् ।। —ஸ்ரீகுணர. 9

श्रीधरः श्री – श्रीदः श्रीशः श्रीनिवासः श्रीनिधिः श्रीविभावनः ।
श्रीधरः श्रीकरः श्रेयःश्रीमान् लोकत्रयाश्रयः ।। —ஸஹஸ்ரநாமம் 65

श्रीमन्नारा – 'चरणौ शरणं' என்ற தலைப்பில் பார்க்க.

श्रीरसि यतः – तव स्पर्शादीशं स्पृशति कमले ! मङ्गलपदं तवेदं नोपाधेरुपनिपतितं श्रीरसि यतः । प्रसूनं पुष्यन्तीमपि परिमलर्द्धिं जिगदिषुर्नचैवंत्वादेवं स्वदत इति कश्चित् कवयते ।। —ஸ்ரீகுணரத்நகோசம் 29

श्रीरित्येव च – 'कान्तस्ते' என்ற தலைப்பில் பார்க்க.

श्रेयो न ह्य – ईषत्त्वत्करुणानिरीक्षणसुधासंधुक्षणाद्रक्ष्यते नष्टं प्राक्तदलाभतस्त्रिभुवनं संप्रत्यनन्तोदयम् । श्रेयो न ह्यरविन्दलोचनमनःकान्ताप्रसादादृते संसृत्य-क्षरवैष्णवाध्वसु नृणां संभाव्यते कर्हिचित् ।। —சதுச். 3

श्रौतस्मार्ता – सर्वेषां श्रुतिमूलानां नित्यनैमित्तिकात्मनाम् ।
श्रौतस्मार्ताविरुद्धेषु कालेषु जपमाचरेत् ।।

षड्विधा शर – आनुकूल्यस्य सङ्कल्पः प्रातिकूल्यस्य वर्जनम् ।
रक्षिष्यतीति विश्वासो गोप्तृत्ववरणं तथा ।।
आत्मनिक्षेपकार्पण्ये षड्विधा शरणागतिः ।। —அஹிர்-ஸம். 37 - 28, 29

सदैकरूप – अविकाराय शुद्धाय नित्याय परमात्मने ।
सदैकरूपरूपाय विष्णवे सर्वजिष्णवे ।। —வி.பு. 1 - 2 - 1

सदैवं वक्ता – आध्यात्मिक–आधिभौतिक–आधिदैविक दुःखविघ्नगन्ध रहितस्त्वं द्वयमर्थानुसन्धानेन सह सदैवं वक्ता यावच्छरीरपातमत्रैव श्रीरङ्गे सुखमास्स्व ।। —சரணாகதிகத்யம் 19

सकलमनुज – श्रियःपतिः ....भूभारावतरणापदेशेन अस्मदादीनामपि समाश्रयणीयत्वायावतीर्य उर्व्यां सकलमनुजनयनविषयतां गतः .... भक्तियोगमवतारयामास ।। —ஸ்ரீகீதாபாஷ்யம் அவ.

स च मम प्रियः – 'तेषां ज्ञानी' என்ற தொடக்கம் பார்க்க.

सकृदेव प्रपन्नाय तवास्मीति च याचते ।
अभयं सर्वभूतेभ्यो ददाम्येतद्व्रतं मम ।। —ராமா. யு. 18 - 33

सन्ध्याहीनोऽशुचिर्नित्यमनर्हः सर्वकर्मसु ।
यदन्यत् कुरुते कर्म न तस्य फलभाग्भवेत् ।। —தக்ஷஸ்ம்ருதி 2-27

स भ्रातुश्चरणौ गाढं निपीड्य रघुनन्दनः ।
सीतामुवाचातियशा राघवं च महाव्रतम् ।। —ரா. அ. 31 - 2

समस्तहेय – एवंप्रकाशममलं नित्यं व्यापकमक्षयम् ।
समस्तहेयरहितं विष्णवाख्यं परमं पदम् ।। —வி.பு. 1 - 22 - 53

सवयस इव – ते साध्याः सन्ति देवा जननि! गुणवपुर्वेषवृत्तस्वरूपै र्भोगैर्वा निर्विशेषाः सवयस इव ये नित्यनिर्दोषगन्धाः । हे श्रीः! श्रीरङ्गभर्तुस्तव च पदपरीचारवृत्त्यै सदाऽपिप्रेमप्रद्राणभावाविलहृदयहठात्कारकैङ्कर्यभोगाः ।। —ஸ்ரீகுணர. 27

स शूद्र इति – ब्राह्मणस्य न कर्तव्यं तिर्यक्पुण्ड्रस्य धारणम् ।
स शूद्र इति मन्तव्यस्तिर्यक्पुण्ड्रस्य धारणात् ।।

सर्वकामांश्च – 'लोकविक्रान्त' என்ற தலைப்பில் பார்க்க.

सर्वगुह्यतमं भूयः श्रृणु मे परमं वचः ।
इष्टोऽसि मे दृढमिति ततो वक्ष्यामि ते हितम् ।। —கீதை 18 - 64

सर्वज्ञः सर्व – व्यक्ताव्यक्तस्वरूपस्त्वं समष्टिव्यष्टिरूपवान् ।
सर्वज्ञः सर्वदृक्सर्वशक्तिज्ञानबलर्द्धिमान् ।।

अन्यूनश्चाप्यवृद्धिश्च स्वाधीनोऽनादिमान् वशी ।
क्लमतन्द्रीभयक्रोधकामादिभिरसंयुतः ।। —வி.பு. 5-1-47,48

सर्वज्ञोऽपि – 'रक्षापेक्षां' என்ற தலைப்பில் பார்க்க.

सर्वदा – देवानां दानवानां च सामान्यमधिदैवतम् ।
सर्वदा चरणद्वन्द्वं व्रजामि शरणं तव ।। —ஜிதந்தா 1 - 2

सर्वधर्मान् परित्यज्य मामेकं शरणं व्रज ।
अहं त्वा सर्वपापेभ्यो मोक्षयिष्यामि मा शुचः।। —கீதை 18 - 56

सर्वपापेभ्यो – 'सर्वधर्मान्' என்ற தொடக்கம் பார்க்க.

सर्वभूतात्मभूतस्य विष्णोः को वेदितुं गुणान् ।
शक्तो महेश्वरादन्यः पार्वत्याश्चाथवा भवेत् ।। —ப்ராஹ்மபுரா ?

सर्वमष्टाक्षरा – त्रयो वेदाः षडङ्गानि छन्दांसि विविधाः स्वराः ।
सर्वमष्टाक्षरान्तःस्थं यच्चान्यदपि वाङ्मयम् ।। —ஸ்ரீமதஷ்டாக்ஷர 1 - 9

ऋचो यजूंषि सामानि तथैवाथर्वणानि च ।
सर्वमष्टाक्षरान्तःस्थं यच्चान्यदपि वाङ्मयम् ।। —ஹாரீதஸ்ம் 3 -65

सर्वलोकशरण्याय राघवाय महात्मने ।
निवेदयत मां क्षिप्रं विभीषणमुपस्थितम् ।। —ரா. யு. 17 - 17

सर्वं परवशं दुःखं सर्वमात्मवशं सुखम् ।
एतद्विद्यात् समासेन लक्षणं सुखदुःखयोः ।। —மநுஸ்ம்ருதி 4 -160

सर्वेषामेव धर्माणामुत्तमो वैष्णवो विधिः ।
रक्षते भगवान् विष्णुर्भक्तमात्मशरीरवत् ।। —பார. ஆநு. 36 - 24

संभाष्य पुण्य – न म्लेच्छाशुच्यधार्मिकैः सह सम्भाषेत ।
संभाष्य पुण्यकृतो मनसा ध्यायेत् ।। —கௌதமதர்மஸூத்ரம் 9 - 17, 18

संसृत्यक्षर – 'श्रेयो न' என்ற தலைப்பில் பார்க்க

सीतामुवाच – 'स भ्रातुः' என்ற தலைப்பில் பார்க்க

सीतासमक्षं – एवमुक्तस्तु रामेण लक्ष्मणः संयताञ्जलिः ।
सीतासमक्षं काकुत्स्थमिदं वचनमब्रवीत् ।। —ரா. ஆர. 15 - 6

सर्वं जिह्मं मृत्युपदमार्जवं ब्रह्मणः पदम् ।
एतावान् ज्ञानविषयः किं प्रलापः करिष्यति ? ।। —பார. சாந். 79-21

सर्वं दुःख – गर्भे च सुखलेशोऽपि भवद्भिरनुमीयते ।
यदि तत् कथ्यतामेवं सर्वं दुःखमयं जगत् ।। —வி.பு. 1- 17- 69

सर्वातिशायिषाड्गुण्यं संस्थितं मन्त्रबिम्बयोः ।
मन्त्रे वाच्यात्मना नित्यं बिम्बे तु कृपया स्थितम् ।। —விஷ்வக்.ஸம் ?

सर्वे देवा वासुदेवं यजन्ते सर्वे देवा वासुदेवं नमन्ते ।
सर्वे देवा वासुदेवात् प्रसूताः सर्वेषां वै वासुदेवोऽधिदैवम् ।।

साधुरेव स – अपिचेत् सुदुराचारो भजते मामनन्यभाक् ।
साधुरेव स मन्तव्यः सम्यग्व्यवसितो हि सः ।। —கீதை 9 - 30

साध्यभक्तिस्तु – उपायभक्तिः प्रारब्धव्यतिरिक्ताघनाशिनी ।
साध्यभक्तिस्तु सा हन्त्री प्रारब्धस्यापि भूयसी ।।

सान्त्वमेवाभि – 'अभियाचाम' என்ற தொடக்கம் பார்க்க.

सीतां च रामाय – धनानि रत्नानि विभूषणानि वासांसि दिव्यानि मणींश्च चित्रान् ।
सीतां च रामाय निवेद्य देवीं वसेम राजन्निह वीतशोकाः ।। —ராமா.யுத்த 15 - 14

सुदुष्करेण शोचेद्यो येन येनेष्टहेतुना ।
स स तस्याहमेवेति चरमश्लोकसंग्रहः ।। —தாத்பர்யசந்த்ரிகை 18-66

सुहृदं सर्व – भोक्तारं यज्ञतपसां सर्वलोकमहेश्वरम् ।
सुहृदं सर्वभूतानां ज्ञात्वा मां शान्तिमृच्छति ।। —கீதை 5 - 29

स्थिते मनसि सुस्वस्थे शरीरे सति यो नरः ।
धातुसाम्ये स्थिते स्मर्ता विश्वरूपं च मामजम् ।।

ततस्तं म्रियमाणं तु काष्ठपाषाणसन्निभम् ।
अहं स्मरामि मद्भक्तं नयामि परमां गतिम् ।। —வராஹசரமஸ்லோ.

सूक्ष्मः परमदुर्ज्ञेयः सतां धर्मः प्लवङ्गम ! ।
हृदिस्थः सर्वभूतानामात्मा वेद शुभाशुभम् ।। —ரா. கிஷ். 18 - 15

स्नानं सप्तविधं – वारुणं दिव्यमाग्नेयं वायव्यं पार्थिवं तथा ।
मान्त्रं मानसमित्येवं स्नानं सप्तविधं स्मृतम् ।।—பாத்மஸம்ஹிதை சர்யாபாதம் 3 - 3

स्मर्तव्यः सततं विष्णुर्विस्मर्तव्यो न जातुचित् ।
सर्वे विधिनिषेधाः स्युरेतयोरेव किङ्कराः ।।

स्मृतः सम्भाषितो वाऽपि पूजितो वा द्विजोत्तम ! ।
पुनाति भगवद्भक्तश्चण्डालोऽपि यदृच्छया ।। —இதிஹாஸஸமுச்சயம் 31-55

स्वकर्मणा – यतः प्रवृत्तिर्भूतानां येन सर्वमिदं ततम् ।
स्वकर्मणा तमभ्यर्च्य सिद्धिं विन्दति मानवः ।। —கீதை 18 - 46

स्वपरिचरण – प्रकृतिपुरुषकालाव्यक्तमुक्ता यदिच्छामनुविदधति नित्यं नित्यसिद्धैरनेकैः । स्वपरिचरणभोगैः श्रीमति प्रीयमाणे भवतु मम परस्मिन् पूरुषे भक्तिभूमा ।। —ஆத்மஸித்தி-மங்களஸ்லோகம்.

स्वयमागत – सप्तैते मानसाः प्रोक्ता ऋषयो ब्रह्मणः सुताः ।
स्वयमागतविज्ञाना निवृत्तिं धर्ममास्थिताः ।। —பார.சா. 349-71

सृष्ट्वा नारं तोयमन्तः स्थितोऽहं येन स्यान्मे नाम नारायणेति ।
कल्पे कल्पे तत्र शयामि भूयः सुप्तस्य ते नाभिजः स्याद्यथाऽद्य ।।
—வராஹபுராணம் 2 - 12

स्वयं मृत्पिण्डभूतस्य परतन्त्रस्य देहिनः ।
स्वरक्षणेऽप्यशक्तस्य को हेतुः पररक्षणे ? ॥ —இதிஹாஸஸ. 17 -63

स्वरूपं स्वा – 'तदन्तर्भा என்ற தலைப்பில் பார்க்க.

स्वाङ्गैः पञ्च – प्रपत्तिं तां என்ற தலைப்பில் பார்க்க.

स्वर्गेऽपि पात – न केवलं द्विजश्रेष्ठ! नरके दुःखपद्धतिः ।
स्वर्गेऽपि पातभीतस्य क्षयिष्णोर्नास्ति निर्वृतिः ॥ —வி.பு.6-5-50

स्वसत्ताभासितं – सर्वेष्वपि भवान्तस्स्थं तत्राधारात्मना विभोः ।
स्वसत्ताभासितं सत्त्वं गुणसत्त्वाद्विलक्षणम् ॥ —பௌ.ஸம். 25 - 42

स्वातन्त्र्यमै – रूपप्रकारपरिणामकृतव्यवस्थं विश्वं विपर्यसितुमन्यदसच्च कर्तुम् ।
क्षाम्यन् स्वभावनियमं किमुदीक्षसे त्वं स्वातन्त्र्यमैश्वरमपर्यनुयोज्यमाहुः ॥
—வைகுண்டஸ்தவம் 55

स्वात्मानुभू – भोगा इमे विधिशिवादिपदं च किंच स्वात्मानुभूतिरिति या किल मुक्तिरुक्ता । सर्वं तदूषजलजोषमहं जुषेय हस्त्यद्रिनाथ ! तव दास्यमहारसज्ञः ॥ —வரதராஜஸ்தவம் 81

हरिरेकः सदा – एवमेव विजानीत नात्र कार्या विचारणा ।
हरिरेकः सदा ध्येयो भवद्भिः सत्त्वसंस्थितैः ॥
नान्यो जगति देवोऽस्ति विष्णोर्नारायणात्परः ॥ —ஹரிவம்சம் விஷ்ணுபர்வம் 132 - 8

हरे विहरसि – त्वं न्यञ्चद्भिरुदञ्चद्भिः कर्मसूत्रोपपादितैः ।
हरे! विहरसि क्रीडाकन्दुकैरिव जन्तुभिः ॥

हस्तावलम्बनो – भ्राम्यतामत्र संसारे नराणां कर्मदुर्गमे ।
हस्तावलम्बनो ह्येको भक्तिक्रीतो जनार्दनः ॥ —விஷ்ணுதர்மம் 3 - 24

हव्यकव्य – त्वां योगिनश्चिन्तयन्ति त्वां यजन्ति च याजकाः ।
हव्यकव्यभुगेकस्त्वं पितृदेवस्वरूपधृत् ॥ —வி. பு. 1 - 19 - 73

हिरण्यगर्भो भगवान् वासुदेवः प्रजापतिः ।

... ...

अन्ये तु पुरुषव्याघ्र! चेतसो ये व्यपाश्रयाः ।।

अशुद्धास्ते समस्तास्तु देवाद्याः कर्मयोनयः।। —வி.பு. 6-7-56 முதல் 77

हे कृष्ण – सखेति मत्वा प्रसभं यदुक्तं हे कृष्ण हे यादव हे सखेति ।
अजानता महिमानं तवेमं मया प्रमादात् प्रणयेन वाऽपि ।। —*கீதை* 11-41

होमं पितृक्रियां पश्चादनुयागादिकं च यत् ।
सर्वमावेद्य तेनैव नियुक्तस्तच्चिकीर्षया ।। —வங்கீபுர-நித்யம்-501

श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः ।।

மூலத்தில் எடுத்துள்ள திவ்யப்ரபந்தப் பகுதியைக் கொண்ட முழுப் பாசுரங்கள்

அகலகில்லேனிறையுமென்று அலர்மேல்மங்கையுறைமார்பா
நிகரில்புகழாயுலகமூன் றுடையாய் என்னையாள்வானே
நிகரிலமரர்முனிக்கணங்கள்விரும்பும் திருவேங்கடத்தானே
புகலொன் றில்லாவடியே னுன்னடிக்கீழமர்ந்துபுகுந்தேனே.

- திருவாய் 6-10-10

அஞ்சின நீ-தருமன்விடத்தாந்தூ துபோனூர்வந்தார்
தரணிபொறாத்திண்பாரந்தவிர்த்தார்வந்தார்
அருமறையின்பொருளனைத்தும்விரித்தார்வந்தார்
அஞ்சின நீயென்னையடையென்றார்வந்தார்
தருமமெலாந்தாமாகிநிற்பார்வந்தார்
தாமேநம்வினையனைத்துந்தவிர்ப்பார்வந்தார்
பரமெனதுநீபுலம்பலென்றார்வந்தார்
பார்த்தனுக்குத்தேரூர்ந்தார்வந்தார்தாமே.

-திருச்சின்னமாலை 8

அடியார்க்கெ-அமலனுதிபிரானடியார்க்கென்னையாட்படுத்த
விமலன், விண்ணவர்கோன் விரையார்பொழில்வேங்கடவன்
நிமலன்நின்மலன்நீதிவானவன் நீள்மதிளரங்கத்தம்மான், திருக்
கமலபாதம்வந்தென் கண்ணினுள்ளனவொக்கின்றதே.

-அமலனுதி 1

அடியேனை-மானேய்கண்மடவார் மயக்கிற்பட்டு, மாநிலத்து
நானேநானுவிதநரகம்புகும் பாவஞ்செய்தேன்
தேனேய்பூம்பொழில்சூழ் திருவேங்கடமாமலை, என்
ஆனுய்வந்தடைந்தேனடியேனையாட்கொண்டருளே.

- பெரியதிருமொழி 1-9-2

அந்தணர்-இந்திரற்கும்பிரமற்கும்முதல்வன் றன்னை
இருநிலம் கால்தீநீர்விண்பூதமைந்தாய்ச்
செந்திறத்தமிழோசைவடசொல்லாகித்
திசைநான்குமாய்த்திங்கள் ஞாயிறாகி

அந்தரத்தில்தேவர்க்குமறியலாகா
வந்தணனை, அந்தணர்மாட்டந்திவைத்த
மந்திரத்தை, மந்திரத்தால்மறவாதென்றும்
வாழுதியேல்வாழலாம்மடநெஞ்சமே. -திருநெடுந் 4

அந்நாள் நீ - முந்நீர்ஞாலம்படைத்த எம்முகில்வண்ணனே
அந்நாள் நீதந்த ஆக்கையின்வழியுழல்வேன்
வெந்நாள்நோய்வீய வினைகளைவேரறப்பாய்ந்து
எந்நாள்யானுன்னை இனிவந்துகூடுவனே. -திருவாய் 3-2-1

அந்தாதி - நான்முகனை நாராயணன்படைத்தான்நான்முகனும்
தான்முகமாய்ச் சங்கரனைத் தான்படைத்தான் -யான்முகமாய்
அந்தாதி மேலிட் டறிவித்தே னாழ்பொருளைச்
சிந்தாமல் கொண்மினீர் தேர்ந்து. - நான்முகன் திருவ -1

அமரரோடு-அமரர்கள்தொழுதெழ அலைகடல்கடைந்தவன் றன்னை
அமர்பொழில்வளங்குருகூர்ச்சடகோபன்குற்றேவல்கள்
அமர்சுவையாயிரத்தவற்றினுளிவைபத்தும்வல்லார்
அமரரோடுயர்விற்சென்று அறுவர் தம்பி றவியஞ்சிறையே.
- திருவாய் 1-3-11

அமலனுதி - 'அடியார்க்கு' என்ற தலைப்பில் பார்க்க.

அம்மானுழிப்பிரானவனெவ்விடத்தான்யானுர், எம்மாபாவியர்க்கும்
விதிவாய்க்கின் றுவாய்க்கும்கண்டீர், கைம்மாதுன்பொழித்தா
யென்று கைதலைபூசலிட்டே, மெய்ம்மாலாயொழிந்தேனெம்பிரா
னுமென்மேலானே. -திருவாய் 5.1-7

அல்லிமலர் - அல்லலிலின்பமளவிறந்தெங்கும் அழகமர்சூழொளியன்
அல்லிமலர்மகள்போகமயக்குளாகியும்நிற்குமம்மான், எல்லை
யில்ஞானத்தன் ஞானமஃதேகொண்டெல்லாக்கருமங்களும்செய்
எல்லையில்மாயனைக்கண்ணனைத்தாள்பற்றி யானோர் துக்கமிலனே.
-திருவாய் 3.10.8

அளியனம் - தெளிவிலாக்கலங்கல்நீர்சூழ் திருவரங்கத்துளோங்கும்
ஒளியுளார்தாமேயன்றே தந்தையும்தாயுமாவார், எளியதோ
ரருளுமன்றே என்திறத்தெம்பிரானுர், அளியன்நம் பையல் என்னுர்
அம்மவோகொடியவாறே. -திருமாலை 37

அற்பசாரங் - கிற்பன்தில்லேனென்றிலன் முனநாளால்
அற்பசாரங்களவைசுவைத்தகன்றொழிந்தேன்
பற்பல்லாயிரமுயிர்செய்தபரமா, நின்
நற்பொற்சோதித்தாள்நணுகுவதெஞ்ஞான்றே. - திருவாய் 3-2-6

அறிவனேலு - இவையன்றேநல்ல இவையன்றேதீய
இவையென்றிவையறிவனேலும், - இவையெல்லாம்
என்னாலடைப்புநீக்கொண்ணாதிறையவனே
என்னால் செயற்பாலதென். -பெரியதிருவந் 3

அனைத்துலகு-நினைக்கிலேன் தெய்வங்காள் நெடுங்கணிளமானினிப்
போய், அனைத்துலகுமுடைய அரவிந்தலோசனனைத், தினைத்தனை
யும்விடாள் அவன்சேர்திருக்கோளூர்க்கே, மனைக்குவான்பழியும்
நினையாள் செல்லவைத்தனளே. -திருவாய் 6-7-10

அன்று நான் - நின்றதெந்தையூரகத்திருந்ததெந்தைபாடகத்து
அன்றுவெஃகணைக்கிடந்ததென்னிலாதமுன்னெலாம்
அன்றுநான்பிறந்திலேன் பிறந்தபின்மறந்திலேன்
நின்றதுமிருந்ததும் கிடந்ததுமென்னெஞ்சுளே. - திருச்சந்த -64

ஆவாவென் - ஆவாரார் துணையென்று அலைநீர்க்கடலுளழுந்தும்
நாவாய்போல், பிறவிக்கடலுள் நின்றுநான் துளங்கத்
தேவார்கோலத்தொடும் திருச்சக்கரம்சங்கினொடும்
ஆவாவென்றருள்செய்தடியேனொடுமானானே. - திருவாய். 5-1-9.

ஆவிக்கோர் - கூவிக்கொள்ளாய்வந்தந்தோ என்பொல்லாக்கரு
மாணிக்கமே, ஆவிக்கோர்பற்றுக்கொம்பு நின்னலாலறிகின்றி
லேன்யான், மேவித்தொழும்பிரமன்சிவனிந்திரனாதிக்கெல்லாம்,
நாவிக்கமலமுதற்கிழங்கே உம்பரந்ததுவே. -திருவாய். 10-10-3.

ஆவிதிகைக்க ஐவர்குமைக்கும்சிற்றின்பம்
பாவியேனைப் பலநீகாட்டிப்படுப்பாயோ
தாவிவையம்கொண்ட தடந்தாமரைகட்கே
கூவிக்கொள்ளும்கால மின்னம்குறுகாதோ. - திருவாய். 6-9-9

ஆள்கின்றானுழியானுரால்குறைவுடையம்
மீள்கின்றதில்லை பிறவித்துயர்கடிந்தோம்
வாள்கெண்டையொண்கண் மடப்பின்னைதன்கேள்வன்
தாள்கண்டுகொண்டென்றலைமேல்புனைந்தேனே. *-திருவாய்.10-4-3*

ஆறெனக்குநின்பாதமே சரணுகத்தந்தொழிந்தாய்
உனக்கோர்கைம்மா றுநானொன்றிலேனெனதாவியுமுனதே
சேறுகொள்கரும்பும்பெருஞ்செந்நெலும் மலிதண்சிரீவரமங்கை
நாறுபூந்தண்டுழாய்முடியாய் தெய்வநாயகனே. *- திருவாய். 5.7-10*

இங்குமங்கும் திருமாலன் றியின்மைகண்டு
அங்ஙனே வண்குருகூர்ச்சடகோபன்
இங்ஙனேசொன்னவோராயிரத்திப்பத்தும்
எங்ஙனேசொல்லி னுமின்பம்பயக்குமே. *- திருவாய். 7.9-11*

இங்கேதிரிந்தேற்கிழுக்குற்றென்னிருமாநிலமுன்னுண்டுமிழ்ந்த
செங்கோலத்தபவளவாய்ச்செந்தாமரைக்கணென்னம்மான்
பொங்கேழ்புகழ்கள்வாயவாய்ப்புலன்கொள்வடிவென்மனத்ததாய்
அங்கேய்மலர்கள்கையவாய் வழிபட்டோடவருளிலே.
- திருவாய் 8-10-4

இச்சுவை - பச்சைமாமலைபோல்மேனி பவளவாய்கமலச்செங்கண்
அச்சுதா அமரரேறே ஆயர்தம்கொழுந்தேயென்னும்
இச்சுவைதவிரயான்போய் இந்திரலோகமாளும்
அச்சுவைபெறினும்வேண்டே னரங்கமாநகருளானே. *- திருமாலை 2*

இசைவித்தென்னையுன்தாளிணைக் கீழிருத்துமம்மானே
அசைவிலமரர்தலைவர்தலைவா ஆதிப்பெருமூர்த்தி
திசைவில்வீசும்செழுமாமணிகள் சேரும்திருக்குடந்தை
அசைவிலுலகம்பரவக்கிடந்தாய் காணவாராயே. *- திருவாய் 5-8.9*

இத்தனை-மொய்த்தவல்வினையுள்நின்று மூன்றெழுத்துடையபேரால்
கத்திரபந்துமன்றே பராங்கதிகண்டுகொண்டான்
இத்தனையடியரானுர்க்கிரங்குநம்மரங்கனுய
பித்தனைப்பெற்றுமந்தோ பிறவியுள்பிணங்குமாறே. *- திருமாலை 4*

இருவல்வினை-*சார்ந்தவிருவல்வினைகளும் சரித்துமாயப்பற்றறுத்துத்*
தீர்ந்துதன்பால்மனம்வைக்கத் திருத்திவீடுதிருத்துவான்
ஆர்ந்தஞானச்சுடராகியகலம்கீழ்மேலளவிறந்து
நேர்ந்தவுருவாயருவாகுமிவற்றினுயிராம்நெடுமாலே.

- திருவாய் 1-5-10

இருள்தரு-*அருள்பெறுவாரடியார்தம்மடியனேற்கு ஆழியான்*
அருள்தருவானமைகின்றான் அதுநமதுவிதிவகையே
இருள்தருமாஞாலத்து ளினிப்பிறவியான்வேண்டேன்
மருளொழிநீமடநெஞ்சே வாட்டாற்றானடிவணங்கே.

- திருவாய் 10-6-1

இறுதிகூடா - *குறுகாநீளா இறுதிகூடாஎனையூழி*
சிறுகாபெருகா அளவிலின்பம்சேர்ந்தாலும்
மறுகாலின்றி மாயோனுனக்கேயாளாகும்
சிறுகாலத்தையுறுமோ அந்தோதெரியிலே. *- திருவாய் 6-9-10*

இருளகற்று - *கருளுடையபொழில்மருதும் கதக்களிறும்பிலம்பனை*
யுங் கடியமாவும், உருளுடையசகடினையும்மல்லரையும் உடைய
விட்டோசை கேட்டான், இருளகற்றுமெறிகதிரோன் மண்டலத்
தூடேற்றிவைத்தேணிவாங்கி, அருள்கொடுத்திட்டடியவரை
யாட்கொள்வானமரு மூரணியரங்கமே. *- பெரியாழ்-திரு.4-9-3*

இருளிரியச்சுடர்மணிகளிமைக்கும் *நெற்றி யினத்துத்தியணிபண*
மாயிரங்களார்ந்த, அரவரசப்பெருஞ்சோதியனந்தனென்னும்
அணிவிளங்குமுயர்வெள்ளையணையைமேவித், திருவரங்கப்பெரு
நகருள் தெண்ணீர்ப்பொன்னி திரைக்கையாலடிவருடப்பள்ளி
கொள்ளும், கருமணியைக் கோமளத்தைக்கண்டுகொண்டு என்
கண்ணிணைகளென்றுகொலோகளிக்குநாளே. *- பெருமாள் திரு.1-1*

இறைநிலை - *உணர்ந்துணர்ந்திழிந்தகன்றுயர்ந்துருவியந்தவிந்*
நிலைமை, உணர்ந்துணர்ந்துணரிலுமிறைநிலையுணர்வரிதுயர்காள்
உணர்ந்துணர்ந்துரைத்துரைத்தரியயனரனென்னுமிவரை,
உணர்ந்துணர்ந்துரைத்துரைத்திறைஞ்சுமின்மனப்பட்டதொன்றே.

- திருவாய் 1-3-6

இன்றென்னைப்பொருளாக்கித் தன்னையென்னுள்வைத்தான்
அன்றென்னைப்புறம்போகப் புணர்த்ததென்செய்வான்
குன்றென்னத்திகழ்மாடங்கள்சூழ் திருப்பேரான்
ஒன்றெனக்கருள்செய்ய உணர்த்தலுற்றேனே. -திருவாய் 10-8-9

இனிப்போய் - *உனக்குப்பணிசெய்திருக்கும் தவமுடையேனினிப்*
போயொருவன்றனக்குப்பணிந்து கடைத்தலைநிற்கைநின்சாயை
யழிவுகண்டாய் புனத்தினைகிள்ளிப்புதுவவிகாட்டி உன்பொன்
னடிவாழ்கவென்று இனக்குறவர்புதியதுண்ணும் எழில்மாலி
ருஞ்சோலையெந்தாய். -பெரியாழ்வார் திரு. 5-3-3

ஈன்றோளி-*ஒஒஉலகின தியல்வே, ஈன்றோளிருக்க*
மணைநீராட்டி, படைத்திடந் துண்டுமிழ்ந்
தளந்து, தேர்ந்துலகளிக்கும்முதற்பெரும்
கடவுள்நிற்ப, புடைப்பலதானறி
தெய்வம்பேணுதல், தனாது
புல்லறிவாண்மைபொருந்தக்காட்டி,
கொல்வனமுதலாவல்லனமுயலும்,
இனையசெய்கை யின்புதுன்பளி,
தொன்மாமாயப்பிறவியுள்நீங்கா,
பன்மாமாயத்தழுந்துமாநளிர்ந்தே. -திருவாசிரியம் 6

உடலுமுயிரு- *ஊழிமுதல்வனொருவனேயென்னுமொருவனுலகெல்*
லாம் ஊழிதோறும்தன்னுள்ளேபடைத்துக் காத்துக்கெடுத்
துழலும் ஆழிவண்ணனென்னம்மானந்தண் திருமாலிருஞ்சோலை
வாழிமனமேகைவிடேலுடலுமுயிரும்மங்கவொட்டே
- திருவாய். 10-7-9

உன்திரு- *மாயம்செய்யேலென்னை உன்திருமார்வத்துமாலைநங்கை*
வாசம்செய்பூங்குழலாள் திருவாணைநின்னாணை கண்டாய்
நேசம்செய்துன்னோடென்னை யுயிர்வேறின்றியொன்றாகவே
கூசம்செய்யாதுகொண்டாயென்னைக்கூவிக்கொள்ளாய் வந்தந்தோ.
-திருவாய். 10-10-2

உண்ணாநாள்- *கண்ணாநான்முகனைப்படைத்தானே காரணாகரியாய்*
அடியேன் நான், உண்ணாநாள்பசியாவதொன்றில்லை ஒவாதே
நமோநாரணாவென்று, எண்ணாநாளும் இருக்கெசுச்சாமவேத

நாண்மலர்கொண்டுனபாதம் - நண்ணாநாள் அவைதத்துறுமாகி
லன்றெனக்கவைபட்டினிநாளே. - பெரியாழ் திரு. 5-1-6

உணர்முழு-மனனகமலமற மலர்மிசையெழுதரும்
மனனுணர்வளவிலன் பொறியுணர்வவையிலன்
இனனுணர்முழுநல மெதிர்நிகழ்கழிவினும்
இனனிலனெனனுயிர் மிகுநரையிலனே. -திருவாய் 1-2-1

உயர்வறவுயர்நல முடையவன்யவனவன்
மயர்வறமதிநல மருளினன்யவனவன்
அயர்வறுமமரர்க ளதிபதியவனவன்
துயரறுசுடரடி தொழுதெழென்மனனே. -திருவாய் 1-1-1

உளதென்றிறுமாவா ருண்டில்லையென்று
தளர்தலதனருகும் சாரார்- அளவரிய
வேதத்தான்வேங்கடத்தான் விண்ணோர்முடிதோயும்
பாதத்தான்பாதம் பயின்று. -இரண்-திருவந் 45

உன்தாமரை-கிடந்தநாள்கிடந்தாயெத்தனை காலம் கிடத்தி யுன்திரு
வுடம்பசையத், தொடர்ந்துகுற்றேவல்செய்து தொல்லடிமைவழி
வரும்தொண்டரோர்க்கருளித், தடங்கொள் தாமரைக் கண்விழித்து
நீயெந்துன்தாமரை மங்கையும்நீயும், இடங்கொள்மூவுலகும்
தொழவிருந்தருளாய் திருப்புளிங்குடிக்கிடந்தானே. -திருவாய் 9-2-3

உன்திருமார் - மாயம்செய்யேலென்னை உன்திருமார்வத்துமாலை
நங்கை, வாசம்செய்பூங்குழலாள் திருவாணைநின்னாணை கண்டாய்,
நேசம்செய்துன்னோடென்னை யுயிர்வேறன்றியொன்றாகவே, கூசம்
செய்யாதுகொண்டாய் என்னைக் கூவிக் கொள்ளாய்வந்தந்தோ.
-திருவாய் 10-10-2

உன்திருவ - இறையோவிரக்கினுமீங்கோர் பெண்பால் எனவு
மிரங்காதறையோவெனநின்றதிருங்கருங்கடல் ஈங்கிவள்தன்
நிறையோவினியுன் திருவருளாலன்றிக்காப்பரிதால்முறையோ
அரவணைமேல் பள்ளிகொண்டமுகில்வண்ணனே. -திருவிருத்.62

உன்னடிக் - அகலகில்லேன் என்ற தலைப்பில் பார்க்க.

உன்னித்து மற்றொருதெய்வம் தொழாளவனையல்லால்
நும்மிச்சைசொல்லி நும்தோள்குலைக்கப்படுமன்னைமீர்
மன்னப்படும்மறைவாணனை வண்துவராபதி
மன்னனை ஏத்துமினேத்துதலும் தொழுதாடுமே. -திருவாய். 4-6-10

உனக்கேநா - சிற்றஞ்சிறுகாலே வந்துன்னைச் சேவித்துஉன்
பொற்றாமரையடியே போற்றும்பொருள்கேளாய்
பெற்றம்மேய்த்துண்ணும் குலத்தில் பிறந்துநீ
குற்றேவலெங்களைக் கொள்ளாமற்போகாது
இற்றைப்பறைகொள்வா னன்றுகாண்கோவிந்தா
எற்றைக்குமேழேழ் பிறவிக்கும் உன்றன்னோ
டுற்றோமேயாவோ முனக்கேநாமாட்செய்வோம்
மற்றைநங்காமங்கள் மாற்றேலோரெம்பாவாய் -திருப்பாவை 29

உனதருளே - வாளாலறுத்துச்சுடினும் மருத்துவன்பால்
மாளாதகாதல் நோயாளன்போல், மாயத்தால்
மீளாத்துயர்தரினும் வித்துவக்கோட்டம்மாநீ
ஆளாஉனதருளே பார்ப்பனடியேனே. -பெருமாள் திரு 5-4

ஊனேறுசெல்வத் துடற்பிறவியான்வேண்டேன்
ஆனேறேழ்வென்றா னடிமைத்திறமல்லால்
கூனேறுசங்கமிடத்தான் தன்வேங்கடத்துக்
கோனேரிவாழும் குருகாய்ப்பிறப்பேனே -பெருமாள் திரு 4-1

எட்டெழுத்தும் - சோர்விலாதகாதலால் தொடக்கறாமனத்தராய்
நீரராவணைக்கிடந்த நின்மலன்நலங்கழல்
ஆர்வமோடிறைஞ்சிநின்றவன் பெயரெட்டெழுத்தும்
வாரமாகவோ துவார்கள் வல்லர்வானமாளவே. -திருச்சந்தவிரு. 78

எட்டெழுத்துமோ - எட்டுமெட்டுமெட்டுமா யொரேழுமேழுமேழுமாய்
எட்டுமூன்றுமொன்றுமாகி நின்றவாதிதேவனை
எட்டினாயபேதமோ டிறைஞ்சிநின்றவன்பெயர்
எட்டெழுத்துமோ துவார்கள் வல்லர்வானமாளவே. -திருச்சந்த.77

எண்ணக்கண் - வண்ணநன்மணியும்மரகதமுமழுத்தி நிழலெழும்
திண்ணைசூழ் திருக்கோட்டியூர் திருமாலவன் திருநாமங்கள்

எண்ணக்கண்டவிரல்களால் இறைப்பொழுதுமெண்ணகிலாது
போய் உண்ணக்கண்டதம்ஊத்தை வாய்க்குக்கவளமுந்துகின்றார்களே
- பெரியாழ்-திருமொ 4-4-3

எண்பெருக்கந் நலத்து ஒண்பொருளீறில
வண்புகழ்நாரணன் திண்கழல்சேரே. -திருவாய் 1-2-10

எம்பிரானெந்தையென்னுடைச்சுற்றமெனக்கரசென்னுடை
வாணாள் அம்பினாலரக்கர்வெருக்கொளநெருக்கி யவருயிர் செகுத்த
வெம்மண்ணல், வம்புலாஞ்சோலைமாமதிள் தஞ்சைமாமணிக்
கோயிலேவணங்கி நம்பிகாளுய்யநான் கண்டுகொண்டேன் நாரா
யணாவென்னும்நாமம். -பெரியதிருமொழி 1-1-6

எம்பெருமா - நில்லாதபெருவெள்ளம் நெடுவிசும்பின்மீதோடி
நிமிர்ந்தகாலம், மல்லாண்டதடக்கையால் பகிரண்டமகப்படுத்த
காலத்து, அன்று-எல்லாருமறியாரோ எம்பெருமானுண்டுமிழ்ந்த
வெச்சில்தேவர் அல்லாதார்தாமுளரே யவனருளேயுலகாவதறியீர்
களே. -பெரியதிரு 11-6-2

எம்மீசர் - வீசும்சிறகால்பறத்திர் விண்ணாடுநுங்கட்கெளிது
பேசும்படியன்ன பேசியும்போவது நெய்தொடுவுண்
டேசும்படியன்ன செய்யுமெம்மீசர் விண்ணோர்பிரானார்
மாசின்மலரடிக்கீழ், எம்மைச்சேர்விக்கும்வண்டுகளே. - திருவிரு 54

எருத்துக்கொடியுடையானும் பிரமனுமிந்திரனும் மற்றும் ஒருத்தரு
மிப்பிறவியென்னும் நோய்க்குமருந்தறிவாருமில்லை மருத்துவனாய்
நின்ற மாமணிவண்ணா மறுபிறவிதவிரத் திருத்தி, உன்கோயில்
கடைப்புகப்பெய் திருமாலிருஞ்சோலையெந்தாய்.
-பெரியாழ்வார் திரு.5-3-6

என்னடியா - தன்னடியார்திறத்தகத்துத் தாமரையாளாகிலும்
சிதகுரைக்குமேல் என்னடியாரதுசெய்யார் செய்தாரேல்நன்று
செய்தாரென்பர்போலும் மன்னுடையவிபீடணற்கா மதிளிலங்
கைத்திசைநோக்கிமலர்க்கண்வைத்த என்னுடையதிருவரங்கர்க்
கன்றியும்மற்றொருவர்க்காளாவரே. -பெரியாழ்வார் திரு.4-9-2

என்னான்-செய்கேன்யாரேகளை கணென்னையென்செய்கின்றாய்
உன்னலல்லால்யாவராலு மொன்றும்குறைவேண்டேன்
கன்னார்மதிள்சூழ்குடந்தைக்கிடந்தா யடியேனருவாணாள்
சென்னாளெந்நாளந்நாளுனதாள் பிடித்தேசெலக்காணே.
- திருவாய் 5-8-3

என்னுணர் - உணர்விலும்பரொருவனை அவனதருளாலுறல்பொ
ருட்டு என்உணர்வினுள்ளேயிருத்தினேன் அதுவுமவனதின்ன
ருளே உணர்வுமுயிருமுடம்பும் மற்றுலப்பிலனவும்பழுதேயாம்
உணர்வைப்பெறவூர்ந்திறவேறி யானும்தானாயொழிந்தானே.
-திருவாய் 8-8-3

என்னைத்தீ - வாமனனென்மரதகவண்ணன் தாமரைக்கண்ணி
னன் காமனைப்பயந்தாய் என்றென்றுன்கழல்பாடியே பணிந்து
தூமனத்தனனாய்ப் பிறவித்துழதிநீங்க, என்னைத்
தீமனங்கெடுத்தாயுனக்கென்செய்கேன் என்சிரீதரனே.
-திருவாய்மொழி 2-7-8

எனையூழி - இறுதிகூடா என்ற தலைப்பில் பார்க்க.

ஏத்தியிருப் - மாறாயதானவனை வள்ளுகிரால்மார்விரண்டு
கூறாகக்கீறியகோளரியை - வேறாக
ஏத்தியிருப்பாரைவெல்லுமே, மற்றவரைச்
சாத்தியிருப்பார்தவம். -நான்முகன்திரு.18

ஏரார்முயல்-காரார்புரவியேழ் பூண்டதனியாழி
தேரார்நிறைகதிரோன் மண்டலத்தைக்கீண்டுபுக்கு
ஆராவமுதமங் கெய்தி - அதினின்றும்
வாராதொழிவதொன் றுண்டே அதுநிற்க
ஏரார்முயல்விட்டுக்காக்கைப்பின் போவதே -சிறிய திருமடல் 3,4

ஏழையேதலன்-கீழ்மகனென்னா திரங்கிமற்று அவற்கின்னருள்சுரந்து
மாழைமான்மடநோக்கியுன்தோழி யும்பியெம்பியென்றொழிந்திலை
உகந்து தோழன் நீயெனக்கிங்கொழியென்ற சொற்கள்வந்
தடியேன் மனத்திருந்திட ஆழிவண்ண நின்னடியிணையடைந்தேன்
அணிபொழில் திருவரங்கத்தம்மானே -பெரிய திரு.5-8-1

ஏறாளு-மிறையோனும் திசைமுகனும் திருமகளும்
கூறாளும் தனியுடம்பன் குலங்குலமாவசுரர்களை
நீறாகும்படியாக நிருமித்துப் படைதொட்ட
மாறாளன் கவராத மணிமாமைகுறைவிலமே. -திருவாய் 4-8-1

ஒண்டொடியாள்-கண்டுகேட்டுற்றுமோந்துண்டுழலும் ஐங்கருவி
கண்டவின்பம் தெரியவரிய வளவில்லாச் சிற்றின்பம்
ஒண்டொடியாள் திருமகளும் நீயுமேநிலாநிற்பக்
கண்டசதிர்கண்டொழிந்தே னடைந்தேனுன் திருவடியே.
-திருவாய் 4-9-10

ஒருநாள்-தளர்ந்தும்முறிந்தும்சகடவசுரருடல்வேறாப்
பிளந்துவீயத் திருக்காலாண்டபெருமானே
கிளர்ந்துபிரமன் சிவனிந்திரன்விண்ணவர்சூழ
விளங்கவொருநாள் காணவாராய் விண்மீதே. -திருவாய் 6-9-4

மாயக்கூத்தா-வாமனா வினையேன்கண்ணாகண்கைகால்
தூயசெய்யமலர்களாச்சோதிச்செவ்வாய்முகிழதா
சாயல்சாமத்திருமேனி தண்பாசடையா தாமரைநீள்
வாசத்தடம்போல்வருவானே யொருநாள் காணவாராயே.
-திருவாய் 8-5-1

ஒழிவில்-காலமெல்லாமுடனாய்மன்னி
வழுவிலாவடிமை செய்யவேண்டும் நாம்
தெழிகுரலருவித் திருவேங்கடத்து
எழில்கொள்சோதி யெந்தைதந்தை தந்தைக்கே. -திருவாய் 3-3-1

ஒற்றை-விடையனும்நான்முகனு முன்னையறியாப்பெருமையோனே
முற்றவுலகெல்லாம்நீயேயாகி மூன்றெழுத்தாய முதல்வனேயோ
அற்றதுவாணாளிவற்கென்றெண்ணி யஞ்சா நமன் றமர்பற்றலுற்ற
அற்றைக்கு நீயென்னைக்காக்கவேண்டு மரங்கத்தரவணைப்பள்ளி
யானே. -பெரியாழ்வார்-திரு,4-10-4

ஒன்றுந்தேவு-முலகுமுயிரும்மற்றும் யாதுமில்லா
அன்று நான்முகன் றன்னோடு தேவருலகோடுயிர்படைத்தான்
குன்றம்போல்மணிமாடநீடு திருக்குருகூரதனுள்
நின்ற ஆதிப்பிரான்நிற்க மற்றைத்தெய்வம் நாடுதிரே.
-திருவாய் 4-10-1

கடைத்தலை-மேம்பொருள்போகவிட்டுமெய்ம்மையைமிகவுணர்ந்து
ஆம்பரிசறிந்துகொண்டு ஐம்புலனகத்தடக்கிக்
காம்பறத்தலை சிரைத்துன் கடைத்தலையிருந்து வாழும்
சோம்பரைஉகத்திபோலும் சூழ்புனலரங்கத்தானே -திருமாலை 38

கண்டகண் - கொண்டல்வண்ணனைக் கோவலனாய்வெண்ணெ
யுண்டவாயன் என்னுள்ளம்கவர்ந்தானை
அண்டர்கோனணியரங்கன் என்னமுதினைக்
கண்டகண்கள் மற்றொன்றினைக்காணாவே. -அமலனாதி 10

கண்டுகேட் - ஒண்டொடியாள் என்ற தலைப்பில் பார்க்க.

கண்ணபுர - விடையேழன்றடர்ந்து வெகுண்டுவிலங்கலுறப்
படையாலாழிதட்டப் பரமன்பரஞ்சோதி
மடையார்நீலம்மல்கும் வயல்சூழ்கண்ணபுரமொன்
றுடையானுக்கு அடியேனொருவர் க்குரியேனோ. -பெரியதிரு. 8-9-3

கண்ணன்கண் - திண்ணன்வீடு முதல்முழுதுமாய்
எண்ணின்மீதிய னெம்பெருமான்
மண்ணும்விண்ணுமெல்லா முடனுண்ட நங்
கண்ணன் கண்ணல்ல தில்லையோர் கண்ணே. -திருவாய் 2-2-1

கருந்தட - குருந்தமொன்றொசித்தானொடுஞ்சென்று கூடியாடி
விழாச்செய்து திருந்துநான்மறையோரிராப்பகலேத்தி வாழ்திருக்
கோட்டியூர், கருந்தடமுகில் வண்ணனைக்கடை க்கொண்டுகை
தொழும்பத்தர்கள் இருந்தவூரிலிருக்கும்மானிட ரெத்தவங்கள்
செய்தார்கொலோ. -பெரியாழ் - திரு. 4-4-7

கழல்கள-உழலையென்பின்பேய்ச்சிமுலையூடவளை யுயிருண்டான்
கழல்களவையேசரணாகக்கொண்ட குருகூர்ச்சடகோடன்
குழலின்மலியச்சொன்னவோராயிரத்துளிப்பத்தும்
மழலைதீரவல்லார்காமர் மானேய்நோக்கியர்க்கே -திருவாய் 5-8-11

களை-வாய்துன்பம்களையாதொழிவாய் களைகண்மற்றிலேன்
வளைவாய் நேமிப்படையாய் குடந்தைக்கிடந்தமாமாயா
தளராவுடலமெனதாவி சரிந்துபோம்போது
இளையா துனதாளொருங்கப்பிடித்துப் போதவிசைநீயே.
- திருவாய் 5-8-8

கறவைகள்-பின்சென்று கானஞ்சேர்ந்துண்போம்,
அறிவொன்றுமில்லாத ஆய்க்குலத்து உன்றன்னைப்,
பிறவிபெறுந்தனை புண்ணியம்யாமுடையோம்,
குறைவொன்றுமில்லாத கோவிந்தா, உன்றன்னோ,
டுறவேல் நமக்கிங் கொழிக்கவொழியாது,
அறியாதபிள்ளைகளோ மன்பினால் உன்றன்னைச்,
சிறுபேரழைத்தனவும் சீறியருளாதே,
இறைவாநீதாராய் பறையேலோரெம்பாவாய் -திருப்பாவை 28

காணுமாற-தேவிமாராவார் திருமகள்பூமியேவ மற்றமரராட்செய்
வார்மேவியவுலகம்மூன்றவையாட்சி வேண்டுவேண்டுருவம்நின்
னுருவம், பாவியேன்றன்னையடுகின்ற கமலக்கண்ணதோர்பவள
வாய்மணியே ஆவியேயமுதேயலைகடல்கடைந்த வப்பனேகாணு
மாறருளாய். - திருவாய் 8-8-1

குடியடியாரிவர்-கோவிந்தன்றனக்கென்று
முடியுடைவானவர் முறைமுறையெதிர்கொள்ளக்
கொடியணிநெடுமதில் கோபுரம்குறுகினர்
வடிவுடைமாதவன் வைகுந்தம்புகவே -திருவாய் 10-9-8

குலங்களாய-வீரிரண்டி லொன்றிலும்பிறந்திலேன்
நலங்களாயநற்கலைகள் நாலிலும்நவின்றிலேன்
புலன்களைந்தும்வென்றிலேன் பொறியிலேன் புனித நின்
இலங்குபாதமன்றிமற்றொர் பற்றிலேனெம்மீசனே -திருச்சந்த 90

குலந்தருஞ்-செல்வந்தந்திடுமடியார்படு துயராயினவெல்லாம், நிலந்
தரஞ்செய்யும்நீள்விசும்பருளுமருளொடுபெருநிலமளிக்கும், வலந்
தரும்மற்றுந்தந்திடும் பெற்றதாயினுமாயினசெய்யும், நலந்தருஞ்
சொல்லைநான் கண்டுகொண்டேன் நாராயணாவென்னும்நாமம்.
-பெரியதிருமொழி 1-1-9

குளித்து-மூன்றனலையோம்பும் குறிகொளந்தணமைதன்னை
ஒளித்திட்டேனென்கணில்லை நின்கணும்பத்தனல்லேன்
களிப்பதென்கொண்டுநம்பி கடல்வண்ணாகதறுகின்றேன்
அளித்தெனக்கருள் செய்கண்டா யரங்கமாநகருளானே.
-திருமாலை 25

குன்ற-மெடுத்தபிரானடியாரொடும்
ஒன்றிநின்ற சடகோபனுரைசெயல்
நன்றிபுனைந்த ஓராயிரத்துள்ளிவை
வென்றிதரும்பத்தும் மேவிக்கற்பார்க்கே. *-திருவாய் 7-4-11*

கூறைசோ - நெடுமையாலுலகேழுமளந்தாய் நின்மலர்நெடியாய்
அடியேனைக் குடிமைகொள்வதற்கையுறவேண்டா கூறைசோ
றிவைவேண்டுவதில்லை, அடிமையென்னுமக்கோயின்மையாலே
அங்கங்கேயவைபோதருங்கண்டாய் கொடுமைக் கஞ்சனைக்
கொன்று நின்தாதைகோத்தவன் தளைகோள்விடுத்தானே.
-பெரியாழ்வார் திருமொழி 5-1-4

கேசவன்-தமர் கீழ்மேலெமரேழெழுபிறப்பும்,
மாசதிரிதுபெற்று நம்முடைவாழ்வுவாய்க்கின்றவா
ஈசனென்கருமாணிக்கமென்செங்கோலக்கண்ணன்விண்ணோர்
நாயகன், எம்பிரானெம்மான் நாராயணனாலே.
- திருவாய்மொழி 2-7-1

கொள்ளக்குறை - கொள்ளும்பயனில்லை குப்பைகிளர்த்தன்ன
செல்வத்தை வள்ளல்புகழ்ந்து நும்வாய்மையிழக்கும்புலவீர்காள்
கொள்ளக்குறைவிலன் வேண்டிற்றெல்லாம் தரும் கோதிலென்
வள்ளல்மணிவண்ணன்றனைக் கவிசொல்லவம்மினோ.
-திருவாய் 3-9-5

கோலத்திரு - ஞாலத்தூடேநடந்தும்நின்றும்கிடந்திருந்தும்
சாலப்பலநாளுகந்தோ றுயிர்கள் காப்பானே
கோலத்திருமாமகளோடுன்னைக்கூடாதே
சாலப்பலநாளடியேனின்னம்தளர்வேனோ. *-திருவாய் 6-9-3*

சண்ட-மண்டலத்தினூடு சென்று வீடு பெற்று மேல்
கண்டுவீடிலாதகாத லின்பம்நாளுமெய்துவீர்
புண்டரீகபாதபுண்ய கீர்த்திநுஞ் செவிமடுத்து
உண்டு நும்முறுவினைத் துயருள் நீங்கியுய்ம்மினோ *- திருச்சந்த 67*

சரணமாகும்-தனதாளடைந்தார்க்கெல்லாம்
மரணமானால் வைகுந்தம்கொடுக்கும்பிரான்
அரணமைந்த மதிள்சூழ் திருக்கண்ணபுரத்
தரணியாளன் தனதன்பர்க்கன்பாகுமே. *-திருவாய் 9-10-5*

சன்ம-சன்மாந்தரங்காத்தடியார்களைக்கொண்டுபோய்த்
தன்மைபெறுத்தித் தன்தாளிணைக்கீழ்கொள்ளுமப்பனைத்
தொன்மைபிதற்றவல்லாரைப் பிதற்றுமவர்கண்டீர்
நன்மைபெறுத்தெம்மை நாளுய்யக்கொள்கின்றநம்பரே.
-திருவாய் 3-7-7

சார்வு-நமக்கென்றும் சக்கரத்தான் தண்டுழாய்த்
தார்வாழ்வரைமார்பன் தான்முயங்கும் - காரார்ந்த
வானமருமின்னிமைக்கும் வண்டாமரைநெடுங்கண்
தேனமரும் பூமேல்திரு. *-மூன்றாந்திருவ-100*

சிந்தை- மற்றொன்றின் திறத்ததல்லாத் தன்மைதேவபிரானறியும்
சிந்தையினால் செய்வதானறியாதன மாயங்களொன்றுமில்லை
சிந்தையினால் சொல்லினால் செய்கையால் நிலத்தேவர்
குழுவணங்கும்
சிந்தை மகிழ் திருவாறன்விளையுறை தீர்த்தனுக்கற்றபின்னே.
-திருவாய் 7-10-10

சீர்கலந்த - காரகலந்தமேனியான் கைகலந்தவாழியான்
பார்கலந்தவல்வயிற்றான் பாம்பணையான் - சீர்கலந்த
சொல்நினைந்துபோக்காரேல் சூழ்வினையினாழ்துயரை
என்நினைந்து போக்குவரிப்போது. *-பெரிய திருவ-86*

சூழ்ந்ததனிற்-சூழ்ந்தகன்றாழ்ந்துயர்ந்த முடிவில் பெரும்பாழேயோ
சூழ்ந்ததனில்பெரிய பரநன்மலர்ச்சோதீயோ,
சூழ்ந்ததனில்பெரிய சுடர்ஞானவின்பமேயோ,
சூழ்ந்ததனில்பெரிய என்னவாவறச்சூழ்ந்தாயே. *-திருவாய் 10-10-10*

சூழ்விசும்பணிமுகில் - தூரியம்முழக்கின
ஆழ்கடலலை திரை கையெடுத்தாடின
ஏழ்பொழிலும் வளமேந்திய என்னப்பன்
வாழ்புகழ் நாரணன் தமரைக்கண்டுகந்தே. *-திருவாய் 10-9-1*

செம்மையுடைய- திருவரங்கர்தாம் பணித்த
மெய்ம்மைப்பெருவார்த்தை விட்டுசித்தர் கேட்டிருப்பர்
தம்மையுகப்பாரைத் தாமுகப்பரென்னும் சொல்
தம்மிடையே பொய்யானால் சாதிப்பாராரினியே. *-நாச். திரு-11-10*

செய்தவேள்வி -எய்தக்கூவுதலாவதேயெனக்கு எவ்வதெவ்வத்து
ளாயுமாய்நின்று, கைதவங்கள் செய்யும் கருமேனியம்மானே
செய்தவேள்வியர்வையத்தேவரறாச் சிரீவரமங்கலநகர், கைதொழ
விருந்தாயது நானும் கண்டேனே. -திருவாய் 5-7-5

செய்யாதன -வையத்துவாழ்வீர்காள் நாமும்நம்பாவைக்குச்,
செய்யும்கிரிசைகள் கேளீரோ பாற்கடலுள்,
பையத்துயின்ற பரமனடிபாடி,
நெய்யுண்ணோம்பாலுண்ணோம் நாட்காலேநீராடி,
மையிட்டெழுதோம் மலரிட்டுநாம்முடியோம்,
செய்யாதனசெய்யோம் தீக்குறளைசென்றோதோம்,
ஐயமும்பிச்சையும் ஆந்தனையும்கைகாட்டி,
உய்யுமாறெண்ணி யுகந்தேலோரெம்பாவாய். -திருப்பாவை-2

செய்யேல் - தீவினையென்றருள் செய்யும், என்
கையார்சக்கரக் கண்ணபிரானே
ஐயார் கண்டமடைக்கிலும் நின்கழல்
எய்யாதேத்த அருள் செய்யெனக்கே. -திருவாய்.2-9-3

சென்றால் குடையா மிருந்தால்சிங் காதனமாம்
நின்றால் மரவடியாம் நீள்கடலுள்-என்றும்
புணையாம் மணிவிளக்காம் பூம்பட்டாம் புல்கும்
அணையாம் திருமாற் கரவு. -முதல்திருவ-53

தருதுயரம்தடாயே லுன்சரணமல்லால்சரணில்லை
விரைகுழுவு மலர்ப்பொழில்சூழ் வித்துவக்கோட்டம்மானே
அரிசினத்தாலீன் றதாயகற்றிடினும் மற்றவள்தன்
அருள்நினைந்தேயழும்குழவியதுவேபோன் றிருந்தேனே.
-பெருமாள் திரு 5-1

தனக்கேயாக-எனக்கேயாட்செய் யெக்காலத்துமென்று என்
மனக்கேவந்திடைவீடின்றிமன்னித்
தனக்கேயாகவெனைக்கொள்ளுமீதே
எனக்கேகண்ணனை யான்கொள்சிறப்பே. - திருவாய் 2-9-4

தன்தாளின் - வார்த்தையறிபவர் மாயவற்காளன்றியாவரோ
போர்த்தபிறப்பொடுநோயொடுமூப்பொடுஇறப்பிவை

பேர்த்துப் பெருந்துன்பம்வேரறநீக்கித்தன் தாளின்கீழ்ச்
சேர்த்து அவன்செய்யும்சேமத்தையெண்ணித்தெளிவுற்றே.
-திருவாய் 7-5-10

திண்ணமழுந்-கண்ணபிரானைவிண்ணோர்கருமாணிக்கத்தையமுதை
நண்ணியும்நண்ணகில்லேன் நடுவேயோருடம்பிலிட்டுத்
திண்ணமழுந்தக்கட்டிப் பலசெய்வினைவன்கயிற்றால்
புண்ணைமறையவரிந் தென்னைப்போரவைத்தாய்புறமே.
-திருவாய் 5-1-5

திருக்கண்டேன்-பொன்மேனி கண்டேன் திகழும்
அருக்கனணிநிறமும் கண்டேன்-செருக்கிளரும்
பொன்னாழிகண்டேன் புரிசங்கம்கைக்கண்டேன்
என்னாழி வண்ணன்பாலின்று. *-மூன்றாந்திருவ - 1*

திருமாம-செற்றவன்தென்னிலங்கைமலங்கத் தேவபிரான் திருமா
மகளைப் பெற்றும், என்நெஞ்சகம்கோயில்கொண்ட பேரருளா
ளன்பெருமைபேசக் கற்றவன், காமருசீர்க்கலியன் கண்ணகத்
தும்மனத்துமகலாக் கொற்றவன், முற்றுலகாளிநின்ற குறுங்
குடிக்கேயென்னையுய்த்திடுமின். *-பெரிய திருமொழி 9-5-10*

திருமால்தலை - திருமாலுருவுக்கும்மேரு, அம்மேருவில்செஞ்சுட
ரோன் திருமால்திருக்கைத்திருச்சக்கரமொக்கும், அன்னகண்
டும் திருமாலுருவோடவன் சின்னமே பிதற்றாநிற்பதோர் திரு
மால்தலைக் கொண்டநங்கட்கு, எங்கேவரும்தீவினையே.
-திருவிரு 88

திருமாலி-ருஞ்சோலைமலையென்றேனென்ன
திருமால்வந்தென்னெஞ்சுநிறையப்புகுந்தான்
குருமாமணியுந்துபுனல் பொன்னித்தென்பால்
திருமால்சென்றுசேர்விடம் தென்திருப்பேரே. *-திருவாய் 10-8-1*

திருவுக்கும்-திருவாகியசெல்வா தெய்வத்துக்கரசேசெய்யகண்ணா
உருவச்செஞ்சுடராழிவல்லானே உலகுண்டவொருவாதிருமார்பா
ஒருவற்காற்றியுய்யும்வகையென்றால் உடனின்றைவரென்னுள்
புகுந்து, ஒழியாதருவித்தின்றிட அஞ்சிநின்னடைந்தேன் அழுந்
தூர்மேல்திசைநின்றவம்மானே. *-பெரிய திரு 7-7-1*

தீர்த்தனு-லகளந்த சேவடிமேல்பூந்தாமம்
சேர்த்தியவையே சிவன்முடிமேல்தான்கண்டு
பார்த்தன்தெளிந்தொழிந்த பைந்துழாயான்பெருமை
பேர்த்துமொருவரால் பேசக்கிடந்ததே -திருவாய் 2-8-6

துணியே-அணியார்பொழில்சூழரங்கநகரப்பா
துணியேனினி நின்னருளல்லதெனக்கு
மணியேமணிமாணிக்கமே மதுசூதா
பணியாயெனக்குய்யும்வகை பரஞ்சோதீ. -பெரிய திரு 11-8-8

துப்புடை-யாரையடைவதெல்லாம் சோர்விடத்துத் துணையாவ
ரென்றே ஒப்பிலேனாகிலும்நின்னடைந்தேன் ஆனைக்குநீ யருள்
செய்தமையால் எய்ப்பென்னைவந்துநலியும்போதங்கேதும்
நானுன்னைநினைக்கமாட்டேன் அப்போதைக்கிப்போதேசொல்லி
வைத்தேன் அரங்கத்தரவணைப்பள்ளியானே.
-பெரியாழ் - திரு 4-10-1

தேரார்நிறை-ஏரார்முயல் என்ற தலைப்பில் பார்க்க.

தேவனெம்-தேவுமெப்பொருளும் படைக்கப்
பூவில்நான்முகனைப் படைத்த
தேவனெம்பெருமானுக்கல்லால்
பூவும்பூசனையும் தகுமே? -திருவாய்மொழி 2-2-4

தொண்டர்க்- கண்டுகொண்டென்கண்ணிணையாரக்களித்துப்
பண்டைவினையநயின பற்றோடறுத்துத்
தொண்டர்க்கமுதுண்ணச் சொன்மாலைகள்சொன்னேன்
அண்டத்தமரர்பெருமா னடியேனே. - திருவாய் 9-4-9

தோளவனை-யல்லால் தொழா என் செவியிரண்டும்
கேளவன தின்மொழியே கேட்டிருக்கும்-நாநாளும்
கோணாகணையான் குரைகழலே கூறுவதே
நாணாமை நள்ளேன் நயம். -முதல் திருவ - 63

நடுவேவந்து-விடுவேனோவென்விளக்கை யென்னாவியை
நடுவேந்துய்யக்கொள்கின்ற நாதனைத்

தொடுவேசெய்திளவாய்ச்சியர்கண்ணினுள்
விடவேசெய்து விழிக்கும்பிரானையே. -திருவாய் 1-7-5

நந்தா-விளக்கேயளத்தற்கரியாய் நரநாரணனே கருமாமுகில்போல்
எந்தாய் எமக்கேயருளாயெனநின்று இமையோர்பரவுமிடம்
எத்திசையும் கந்தாரமந்தேனிசைபாடமாடே களிவண்டுமிழற்ற
நிழல்துதைந்து மந்தாரநின்றுமணமல்குநாங்கூர் மணிமாடக்
கோயில்வணங்கென்மனனே. - பெரிய திருமொ. 3-8-1

நம்மன்போ-எம்மனாஎன்குலதெய்வமே யென்னுடை நாயகனே
நின்னுளேனாய்ப்பெற்றநன்மை இவ்வுலகினிலார்பெறுவார்
நம்மன்போலேவீழ்த்தமுக்கும் நாட்டிலுள்ள பாவமெல்லாம்
சும்மெனாதேகைவிட்டோடித் தூறுகள் பாய்ந்தனவே.
-பெரியாழ் திரு 5-4-3

நயவேன்-பிறர்பொருளை நள்ளேகீ ழாரோடு
உயவே னுயர்ந்தவரோ டல்லால்-வியவேன்
திருமாலை யல்லது தெய்வமென் றேத்தேன்
வருமாறென்நம்மேல் வினை. -முதல் திருவ - 64

நரநார-எங்கானுமீதொப்பதோர்மாயமுண்டே நரநாரணனாயு
லகத்தறநூல், சிங்காமைவிரித்தவனெம்பெருமான் அதுவன்றி
யுஞ்செஞ்சுடரும்நிலனும், பொங்கார்கடலும்பொருப்பும்நெருப்
பும் நெருக்கிப்புகப்பொன்மிடறத்தனைபோது, அங்காந்தவன்
காண்மினின்றாய்ச்சியரால் அணைவெண்ணெயுண்டாப்புண்டி
ருந்தவனே. -பெரிய திரு 10-6-1

நல்வகையால்-அல்வழக்கொன்றுமில்லா அணிகோட்டியர்கோன்
அபிமானதுங்கன் செல்வனைப்போலத் திருமாலேநானுமுனக்குப்
பழவடியேன், நல்வகையால்நமோநாராயணாவென்று நாமம்பல
பரவி, பல்வகையாலும் பவித்திரனே உன்னைப் பல்லாண்டு
கூறுவனே. -பெரியாழ் திரு 1-1-11

நற்பால-கற்பாரிராமபிரானையல்லால் மற்றும்கற்பரோ
புற்பாமுதலாப் புல்லெறும்பாதியொன்றின்றியே
நற்பாலயோத்தியில்வாழும் சராசரம்முற்றவும்
நற்பாலுக்குய்த்தனன் நான்முகனார் பெற்ற நாட்டுளே -திரு. 7-5-1

நன்மாலை-அயல்நின்ற வல்வினையை யஞ்சினேனஞ்சி
உயநின் திருவடியே சேர்வான் - நயநின்ற
நன்மாலை கொண்டு நமோ நாரணாவென்னும்
சொன்மாலை கற்றேன்தொழுது. - முதல் திருவந்தாதி

நன்மைதீ-மைகளொன்றுமறியேன்நாரணாவென்னுமித்தனையல்லால்
புன்மையாலுன்னைப் புள்ளுவம்பேசிப் புகழ்வானன்று கண்டாய்
திருமாலே, உன்னுமாறுன்னையொன்றுமறியேன் ஓவாதேநமோ
நாரணாவென்பன் வன்மையாவதுன்கோயிலில்வாழும் வைட்
டணவனென்னும்வன்மைகண்டாயே. -பெரியாழ் திரு 5-1-3

நாக்குநின்-வாக்குத் தூய்மையிலாமையினாலே மாதவாவுன்னை
வாய்க்கொள்ளமாட்டேன், நாக்கு நின்னையல்லாலறியாது நான
தஞ்சுவனென்வசமன்று, மூர்க்குப்பேசுகின்றானிவனென்று
முனிவாயேலுமென் நாவினுக்காற்றேன், காக்கை வாயிலும்
கட்டுரை கொள்வர் காரணாகருளக்கொடியானே.
-பெரியாழ் திரு. 5-1-1

நாடாதமலர்நாடி நாடோறும்நாரணன்றன்
வாடாதமலரடிக்கீழ் வைக்கவேவகுக்கின்று
வீடாடிவீற்றிருத்தல் வினையற்றதென்செய்வதோ
ஊடாடுபனிவாடா யுரைத்தீராயெனதுடலே. -திருவாய் 1-4-9

நாடுநகர-ஏடுநிலத்திவிடுவதன்முன்னம்வந்தெங்கள் குழாம்புகுந்து
கூடுமனமுடையீர்கள் வரம்பொழிவந்தொல்லைகூடுமினோ
நாடுநகரமும்நன்கறிய நமோநாராயணாயவென்று
பாடுமனமுடைப்பத்தருள்ளீர் வந்துபல்லாண்டு கூறுமினே.
-பெரியாழ்வார் திருமொழி 1-1-4.

நாமஞ்சொல் - கிடந்தநம்பிகுடந்தைமேவிக் கேழலாயுலகை யிடந்த
நம்பி, எங்கள்நம்பி யெறிஞரரணழியக், கடந்தநம்பிகடியாரி
லங்கை உலகையீரடியால், நடந்தநம்பிநாமம்சொல்லில் நமோ
நாராயணமே. -பெரிய திருமொழி 6.10.1

நாயினேன்-வைதுநின்னைவல்லவா பழித்தவர்க்கும்மாறில்போர்
செய்துநின்னசெற்றத்தீயில் வெந்தவர்க்கும்வந்துன்னை, எய்த
லாகுமென்பரா, தலாலெம்மாயநாயினேன், செய்தகுற்றம்நற்ற
மாகவேகொள் ஞாலநாதனே. - திருச்சந்தவிருத்தம் 111

நாரணன் தம் - காசும் கறையுடைக்கூறைக்குமங்கோர்கற்றைக்கு
மாசையினால், அங்கவத்தப்பேரிடுமா தர்காள்
கேசவன் பேரிட்டு நீங்கள்தேனித்திருமினோ
நாயகன்நாரணன் தம்மன்னைநரகம்புகாள். -பெரியாழ்.திரு.4.6.1

நாரணன்-முழுவேழுலகுக்கும் நாதன்வேதமயன்
காரணம்கிரிசைகருமமிவை முதல்வனெந்தை
சீரணங்கமரர்பிறர்பலரும் தொழுதேத்தநின்று
வாரணத்தைமருப்பொசித்தபிரானென்மாதவனே.
-திருவாய்மொழி 2-7-2.

நாவாயி-லுண்டே நமோ நாரணாவென்று
ஓவாதுரைக்குமுரையுண்டே-மூவாத
மாக்கதிக்கட்செல்லும் வகையுண்டே, என்னொருவர்
தீக்கதிக்கட் செல்லும் திறம். -முதல் திருவந்தாதி 95

நானுன்னை-இன்றாகநாளையே யாகஇனிச்சிறிது
நின்றாகநின்னருளென் பாலதே-நன்றாக
நானுன்னையன்றியிலேன் கண்டாய் நாரணனே
நீயென்னையன்றியிலை. -நான்முகன் திருவ-7

நான்முகனை-நாராயணன் படைத்தான் நான்முகனும்
தான்முகமாய்ச் சங்கரனைத் தான்படைத்தான்-யான்முகமாய்
அந்தாதி மேலிட் டறிவித்தே னாழ்பொருளைச்
சிந்தாமல் கொண்மினீர் தேர்ந்து. -நான்முகன் திருவ-1

நிகரில் புக- 'அகலகில்லேன்' என்ற தலைப்பில் பார்க்க.

நிரந்தரம்- இரந்துரைப்பதுண்டு வாழி ஏமநீர்நிறத்தமா
வரந்தரம் திருக்குறிப்பில் வைத்ததாகில்மன்னுசீர்
பரந்தசிந்தையொன்றிநின்று நின்னபாதபங்கயம்
நிரந்தரம் நினைப்பதாக நீநினைக்கவேண்டுமே. -திருச்சந்த-101

நிற்கின்ற- தேவராய்நிற்குமத்தேவும், அத்தேவரில்
மூவராய் நிற்கும் முதுபுணர்ப்பும் - யாவராய்
நிற்கின்றதெல்லாம் நெடுமாலென்றோராதார்
கற்கின்றதெல்லாம் கடை. -நான்முகன் திருவந்தாதி 54

நின் திருவ-பண்டைநாளாலேநின் திருவருளும் பங்கயத்தாள் திரு
வருளும் கொண்டு நின்கோயில் சீய்த்துப்பல்படிகால் குடிகுடி
வழிவந்தாட்செய்யும் தொண்டரோர்க்கருளிச்சோதிவாய் திறந்துன்
தாமரைக் கண்களால் நோக்காய் தெண்டிரைப் பொருநல்தண்
பனைசூழ்ந்த திருப்புளிங்குடிக்கிடந்தானே. -திருவாய்9-2-1

நின்றிருவெட்-மற்றுமோர் தெய்வமுளதென்றிருப்பாரோ
டுற்றிலேன்,உற்றதுமுன்னடியார்க்கடிமை
மற்றெல்லாம்பேசிலும் நின்திருவெட்டெழுத்தும்
கற்று நான்கண்ணபுரத்துறையம்மானே. -பெரிய திருமொ 8-10-3

நின்னருளே-சென்னியோங்கு தண்திருவேங்கடமுடையாய்,உலகு
தன்னைவாழ நின்றநம்பீ தாமோதராசதிரா,என்னையுமென்னு
டைமையையுமுன் சக்கரப்பொறியொற்றிக்கொண்டு,நின்னருளே
புரிந்திருந்தேனினியென் திருக்குறிப்பே. -பெரியாழ்- திரு. 5-4-1

நின்னையே-தான்வேண்டி நீள்செல்வம் வேண்டாதான்
தன்னையேதான் வேண்டும் செல்வம்போல் மாயத்தால்
மின்னையேசேர் திகிரி வித்துவக்கோட்டம்மா
நின்னையேதான் வேண்டி நிற்பனடியேனே. -பெருமாள் திரு 5-9

நினைக்கமாட்- 'துப்புடையா' என்ற தலைப்பில் பார்க்க.

நீணாகம் சுற்றி நெடுவரைநட்டு ஆழ்கடலைப்
பேணான்கடைந் தமுதம் கொண்டுகந்தபெம்மானைப்
பூணாரமார்வனைப் புள்ளூரும்பொன்மலையைக்
காணாதார் கண்ணென்றும் கண்ணல்ல கண்டாமே.
-பெ. திருமொ 11-7-1

நீயும் திருமகளும் நின்றாயால் குன்றெடுத்துப்
பாயும் பனிமறுத்த பண்பாளா-வாசல்
கடைகழியா வுள்புகாக் காமர் பூங்கோவல்
இடைகழியே பற்றியினி. -முதல் திருவ-86

நெடுமாற்கடிமைசெய்வேன் போலவனைக்கருதவஞ்சித்துத்
தடுமாற்றற்றதீக்கதிகள் முற்றும் தவிர்ந்தசதிர்நினைந்தால்

கொடுமாவினையேனவனடியாரடியே கூடுமிதுவல்லால்
விடுமாறென்பதென்னந்தோ வியன்மூவுலகு பெறினுமே.
-திருவாய் 8-10-1

நோற்ற-நோன்பிலேன் நுண்ணறிவிலேனாகிலுமினியுன்னை
விட்டொன்றும் ஆற்றகிற்கின்றிலே னரவினணையம்மானே
சேற்றுத்தாமரை செந்நெலூடுமலர் சிரீவரமங்கலநகர்
வீற்றிருந்தவெந்தா யுனக்குமிகையல்லேனங்கே. -திருவாய் 5-7-1

பண்டைக்-அண்டக்குலத்துக்கதிபதியாகி அசுரரிராக்கதரை
இண்டைக்குலத்தை எடுத்துக்களைந்த இருடீகேசன்றனக்குத்
தொண்டக்குலத்திலுள்ளீர் வந்தடிதொழுது ஆயிரநாமம் சொல்லிப்
பண்டைக்குலத்தைத்தவிர்ந்து பல்லாண்டுபல்லாயிரத்தாண்டென்மினே.
-பெரியாழ்வார் திரு.1.1.5

பாம்போடொ-தூங்கார் பிறவிக்களின்னம்புகப்பெய்து
வாங்காயென்று சிந்தித்து நானதற்கஞ்சிப்
பாம்போடொருகூரையிலே பயின்றாற்போல்
தாங்காதுள்ளம் தள்ளுமென்தாமரைக்கண்ணா. -பெரிய திரு. 11-8-3

பண்டை நா-நின் திருவ' என்ற தலைப்பில் பார்க்க.

பயிலும்-சுடரொளி மூர்த்தியைப் பங்கயக்கண்ணனைப்
பயிலவினிய நம்பாற்கடல் சேர்ந்தபரமனைப்
பயிலும் திருவுடையார் யவரேலுமவர்கண்டீர்
பயிலும் பிறப்பிடைதோ றெம்மையாளும்பரமரே. -திருவாய் 3-7-1

பள்ளிகொள்- தெள்ளியார் பலர் கைதொழும் தேவனார்
வள்ளல்மாலிருஞ் சோலைமணாளனார்
பள்ளிகொள்ளுமிடத்தடிகொட்டிடக்
கொள்ளுமாகில் நீ கூடிடுகூடலே. -நாச்சியார் திரு 4-1

பற்றேலொ-ன்றுமிலேன் பாவமேசெய்து பாவியானேன்
மற்றேலொன்றறியேன் மாயனேயெங்கள் மாதவனே
கல்தேன் பாய்ந்தொழுகும் கமலச்சுனை வேங்கடவா
அற்றேன் வந்தடைந்தே னடியேனையாட்கொண்டருளே.
-பெரிய திரு.-1-9-9

பாருருவி-நீரெரிகால் விசும்புமாகிப்பல்வேறு சமயமுமாய்ப்பரந்து
நின்ற ஏருருவில் மூவருயென்னநின்ற இமையவர் தந்திருவுருவே
றெண்ணும்போது ஒருருவம்பொன்னுருவமொன்று செந்தீ
ஒன்றுமாகடலுருவமொத்துநின்ற மூவுருவும் கண்ட
போதொன்றாம்சோதி முகிலுருவமெம்மடிகளுருவந்தானே.
-திருநெடுந்-2

பாவீதழு-வம்புலாங்கூந்தல் மனைவியைத்துறந்து பிறர்பொருள்
தாரமென்றிவற்றை, நம்பினாரிறந்தால் நமன்றமர்பற்றியெற்றி
வைத்து, எரியெழுகின்ற செம்பினாலியன்ற பாவையைப் பாவீதழு
வெனமொழிவதற்கஞ்சி, நம்பனே வந்துன் திருவடியடைந்தேன்
நைமிசாரணியத்துளெந்தாய். -பெரிய திருமொழி 1-6-4

பீதகவாடை-ஏதங்களாயினவெல்லா மிறங்கலிடுவித்து என்னுள்ளே
பீதகவாடைப்பிரானார் பிரமகுருவாகிவந்து
போதில்கமலவன்னெஞ்சம்புகுந்து மென்சென்னித்திடரில்
பாதவிலச்சினை வைத்தார் பண்டன்றுபட்டினங்காப்பே.
-பெரியாழ் திரு. 5-2-8

புகலொன்றி- 'அகலகில்லேன்' என்ற தலைப்பில் பார்க்க.

பூசித்தும்-தரித்திருந்தேனாகவே தாராகணப்போர்
விரித்துரைத்தவெந்நாகத்துன்னைத் - தெரித்தெழுதி
வாசித்தும் கேட்டும் வணங்கி வழிபட்டும்
பூசித்தும் போக்கினேன் போது. -நான்முகன் திரு-63

பூவில்வாழ்-மூவுலகங்களுமாயல்லனாயுகப்பாய் முனிவாய்ப்
பூவில்வாழ்மகளாய்த் தவ்வையாய்ப்புகழாய்ப்பழியாய்த்
தேவர்மேவித்தொழும் திருவிண்ணகர்ச்சேர்ந்தபிரான்
பாவியேன் மனத்தே உரைகின்ற பரஞ்சுடரே. -திருவாய் 6-3-6

பொய்ந்நின்ற-ஞானமும் பொல்லாவொழுக்குமழுக்குடம்பும்
இந்நின்ற நீர்மையினியாமுறாமை உயிரளிப்பான்
எந்நின்றயோனியுமாய்ப் பிறந்தாயிமையோர் தலைவா
மெய்ந்நின்று கேட்டருளாய் அடியேன் செய்யும் விண்ணப்பமே.
- திருவிருத்-1

பேச நின்ற-சிவனுக்கும் பிரமன்றனக்கும் பிறர்க்கும்
நாயகனவனே கபாலநன் மோக்கத்துக்கண்டு கொள்மின்
தேசமாமதிள் சூழ்ந்தழகாய திருக்குருகூரதனுள்
ஈசன்பாலோரவம்பறைத லென்னாவதிலிங்கியர்க்கே.

-திருவாய் 4-10-4

பேசுவாரடி-காசின்வாய்க்கரம் விற்கிலும் கரவாதுமாற்றிலி
சோறிட்டுத்தேசவார்த்தை படைக்கும் வண்கையினார்கள்வாழ்
திருக்கோட்டியூர் கேசவா புருடோத்தமா கிளர்சோதியாய்குறளா
வென்றுபேசுவாரடியார்களெந்தம்மை விற்கவும் பெறுவார்களே.

-பெரியாழ்-4-4-10

பொங்கேழ்-'இங்கேதிரி' என்ற தலைப்பில் பார்க்க.

போனகம்-வானுளாரறியலாகா வானவா என்பராகில்
தேனுலாந்துளவமாலைச் சென்னியாயென்பராகில்
ஊனமாயினகள் செய்யுமூனகாரகர்களேலும்
போனகம் செய்தசேடம் தருவரேல்புனிதமன்றே? *-திருமாலை 41*

போயபிழை-மாயனை மன்னு வடமதுரை மைந்தனைத்
தூயபெருநீர் யமுனைத்துறைவனை
ஆயர்குலத்தினில் தோன்று மணிவிளக்கைத்
தாயைக்குடல்விளக்கஞ் செய்ததாமோதரனைத்
தூயோமாய் வந்து நாம் தூமலர் தூவித்தொழுது
வாயினால் பாடி மனத்தினால் சிந்திக்கப்
போயபிழையும் புகுதருவான் நின்றனவும்
தீயினில் தூசாகும் செப்பேலோரெம்பாவாய். *-திருப்பாவை-5*

போயினால்- சீயினால் செறிந்தேறியபுண்மேல் செற்றலேறிக்குழம்
பிருந்துஎங்கும்-ஈயினாலரிப்புண்டு மயங்கியெல்லைவாய்ச் சென்று
சேர்வதன் முன்னம் வாயினால் நமோ நாரணாவென்று மத்தகத்தி
டைக்கைகளைக்கூப்பிப் போயினால்பின்னை இத்திசைக்கென்றும்
பிணைகொடுக்கிலும் போகவொட்டாரே. *-பெரியாழ்.திரு.4-5-2*

மரணமானால்-சரணமாகும் தனதாளடைந்தார்க்கெல்லாம்
மரணமானால் வைகுந்தம்கொடுக்கும்பிரான்
அரணமைந்த மதிள்சூழ் திருக்கண்ணபுரத்
தரணியாளன் தனதன்பர்க்கன்பாகுமே. -திருவாய் 9-10-5

மற்றிங்-பேயிருக்குநெடுவெள்ளம் பெருவிசும்பின் மீதோடிப் பெருகு
காலம், தாயிருக்கும்வண்ணமே யும்மைத்தன்வயிற்றிருத்தியுய்
யக்கொண்டான்,போயிருக்கமற்றிங்கோர் புதுத்தெய்வம்
கொண்டாடும் தொண்டீர், பெற்றதாயிருக்கமணைவெந்நீராட்டு
திரோ மாட்டாததகவற்றீரே. -பெரியதிருமொழி 11-6-6

மற்றுமோர் - 'நின் திருவெட்' என்ற தலைப்பில் பார்க்க.

மறந்திகழு மனமொழித்து வஞ்சமாற்றி ஐம்புலன்களடக்கியிடர்ப்
பாரத்துன்பம் துறந்து, இருமுப்பொழுதேத்தி யெல்லையில்லாத்
தொன்னெறிக்கண் நிலைநின்ற தொண்டரான, அறந்திகழுமனத்
தவர்தம் கதியைப் பொன்னி யணியரங்கத்தரவணையில் பள்ளி
கொள்ளும், நிறம் திகழும் மாயோனைக் கண்டென் கண்கள் நீர்
மல்கவென்று கொலோநிற்கும் நாளே.
- திருமாள் திரு.1-7

மன்னுங்கடு-இன்னதோர் காலத் தினையாரிதுபெற்றார்
என்னவும் கேட்டறிவதில்லை-உளதென்னில்
மன்னுங்கடுங்கதிரோன் மண்டலத்தின் நன்னடுவுள்
அன்னதோரில்லியினூடுபோய்-வீடென்னும்
தொன்னெறிக்கட்சென்றாரைச் சொல்லுமின்கள்,சொல்லாதே
அன்னதேபேசு மறிவில்சிறுமனத்து ஆங்
கன்னவரைக்கற்பிப்போம் யாமே. -பெரிய திருமடல்

மன்னுறில்-அற்றதுபற்றெனில்,உற்றதுவீடுயிர்,
செற்றதுமன்னுறில், அற்றிறைபற்றே. -திருவாய்மொழி 1-2-5

மாயஞ்செய் - 'உன் திருமார்' என்ற தலைப்பில் பார்க்க.

மாளுமோர்- நாளுநின்றடுநம பழமையங்கொடுவினையுடனே
மாளும் ஓர் குறைவில்லைமனன கமலமறக்கழுவி
நாளுநந்திருவுடையடிகள் தம்நலங் கழல்வணங்கி
மாளுமோரிடத்திலும் வணக்கொடுமாள்வதுவலமே. -திருவாய் 1-3.8

முகில்-வண்ணனடியையடைந்தருள் சூடியுய்ந்தவன் மொய்புனல்
பொருநல், கில் வண்ணத்தூநீர்ச் சேர்ப்பன் வண்பொழில்சூழ்
வண்குருகூர்ச்சடகோபன் முகில்வண்ணனடிமேல் சொன்ன சொல்
மாலையாயிரத்திப்பத்தும் வல்லார், முகில்வண்ணவானத்திமைய
வர் சூழவிருப்பர் பேரின்பவெள்ளத்தே. -திருவாய்மொழி 7-2-11

முடியானே-மூவுலகும் தொழுதேத்தும் சீர்
அடியானே ஆழ்கடலைக்கடைந்தாய் புள்ளூர்
கொடியானே கொண்டல்வண்ணா அண்டத்தும்பரில்
நெடியானே என்று கிடக்குமென் நெஞ்சமே. -திருவாய் 3-8-1

முனியே-நான்முகனே முக்கண்ணப்பா என்பொல்லாக்
கனிவாய்த்தாமரைக்கட்கருமாணிக்கமே யென்கள்வா
தனியேனாருயிரே யென் தலைமிசையாய்வந்திட்டு
இனிநான்போகலொட்டேனொன்றும்மாயம் செய்யேலென்னையே.
-திருவாய் 10-10-1

மூலமாகிய-மேலெழுந்ததோர் வாயுக்கிளர்ந்து மேல்மிடற்றினையுள்ளெழ
வாங்கிக் காலும்கையும் விதிர்த்தேறிக் கண்ணுறக்க
மதாவதன் முன்னம் மூலமாகிய ஒற்றையெழுத்தை மூன்றுமாத்
திரையுள் ளெழவாங்கி வேலைவண்ணனைமேவுதிராகில் விண்ண
கத்தினில் மேவலுமாமே. -பெரியாழ் திரு. 4-5-4

மேவித்தொழும் - 'ஆவிக்கோர்' என்ற தலைப்பில் பார்க்க.

மொய்த்த- 'இத்தனையடி' என்ற தலைப்பில் பார்க்க.

வடிவினை-கொடிவினைப்படைகள் வல்லையாயமரர்க்கிடர்கெடவ
சுரர் கட்கிடர் செய் , கடுவினைநஞ்சேயென்னுடையமுதே
கலிவயல் திருப்புளிங்குடியாய் வடிவிணையில்லாமலர்மகள்
மற்றை நிலமகள் பிடிக்கும்மெல் லடியைக் கொடுவினை
யேனும் பிடிக்க நீ யொருநாள் கூவுதல் வருதல் செய்யாயே.
-திருவாய் 1-2-10

வண்புகழ் -எண்பெருக்கந் நலத்து ஒண்பொருளீறில
வண்புகழ் நாரணன் திண்கழல்சேரே. *-திருவாய் 1-2-10*

வருதேவர்- பெருநீரும் விண்ணும் மலையுமுலகேழும்
ஒருதாராநின்னுளொடுக்கிய நின்னையல்லால்
வருதேவர் மற்றுளரென்றென் மனத்திறையும்
கருதேன் நான் கண்ணபுரத்துறையம்மானே.
-பெரியதிருமொழி 8-10-2

வல்வினை-மணந்தபேராயாமாயத்தால் முழுதும்
வல்வினையேனையீர்கின்ற,குணங்களையுடையா யசுரர்வன்கையர்
கூற்றமேகொடிய புள்ளுயர்த்தாய், பணங்களாயிரமுமுடைய
பைந்நார்கப்பள்ளி யாய்ப் பாற்கடல் சேர்ப்பா, வணங்குமாறறியேன்
மனமும்வாசகமும் செய்கையும் யானுநீதானே. *-திருவாய்8-1-8*

வன்மையா – 'நன்மை தீமை' என்ற தலைப்பில் பார்க்க.

வாசித்தும் - தரித்திருந்தேனாகவே தாராகணப்போர்
விரித்துரைத்தவெந்நாகத் துன்னைத் - தெரித்தெழுதி
வாசித்தும் கேட்டும் வணங்கி வழிபட்டும்
பூசித்தும் போக்கினேன் போது. *-நான்முகன் திரு -63*

வழுவிலா – 'ஒழிவில்' என்ற தலைப்பில் பார்க்க.

வாயவனையல்லது வாழ்த்தாது , கையுலகம்
தாயவனையல்லது தாம்தொழா- பேய்முலைநஞ்

சூணாகவுண்டானுருவொடு பேரல்லால்
காணாகண்கேளா செவி. -முதல் திருவந்தாதி 11

வாடினேன் வாடிவருந்தினேன் மனத்தால் பெருந்துயரிடும் பையில்
பிறந்து, கூடினேள்கூடியிளையவர்தம்மோடவர்தரும்கலவியேகருதி
ஓடினேனோடியுய்வதோர் பொருளாலுணர்வெனும்பெரும் பதந்
தெரிந்து, நாடினேன் நாடி நான் கண்டுகொண்டேன் நாராயணா
வென்னும் நாமம். -பெரிய திருமொ-1-1-1

வாயினால்-சீயினால் செறிந்தேறியபுண்மேல்செற்றலேறிக்குழம்
பிருந்து எங்கும்-ஈயினாலரிப்புண்டு மயங்கி யெல்லைவாய்ச்சென்று
சேர்வதன் முன்னம் வாயினால் நமோ நாரணாவென்று மத்தகத்தி
டைக்கைகளைக்கூப்பிப் போயினால்பின்னை இத்திசைக்கென்றும்
பிணைகொடுக்கிலும் போகவொட்டாரே. -பெரியாழ்.திரு.4-5-2

வாயினால் -'போயினால்' என்ற தலைப்பில் பார்க்க.

வானவர்- வைம்மின் நும்மனத்தென்று யானுரைக்கின்றமாயவன்
சீர்மையை எம்மனோர்களுரைப்பதென் அதுநிற்கநாடொறும்
வானவர் தம்மையாளுமவனும் நான்முகனும் சடைமுடியண்ண
லும் செம்மையாலவன் பாதபங்கயம் சிந்தித்தேத்தித்திரிவரே.
-திருவாய்-3-6-4

விண்ணுலகம்-நண்ணினம் நாராயணனை நாமங்கள் பலசொல்லி
மண்ணுலகில் வளம்மிக்க வாட்டாற்றான் வந்தின்று
விண்ணுலகம் தருவானாய் விரைகின்றான் விதிவகையே
எண்ணினவாறாகவிக் கருமங்களென்னெஞ்சே. -திருவாய் 10-6-3

வில்லிபுதுவை- நல்ல என்தோழி நாகணைமிசைநம்பரர்
செல்வர் பெரியர் சிறுமானிடவர்நாம்செய்வதென்
வில்லிபுதுவை விட்டுசித்தர் தங்கள்தேவரை
வல்லபரிசுவருவிப்பரேலது காண்டுமே. -நாச்சியார்10-10

வைகுந்தம் புகுதலும் வாசலில் வானவர்
வைகுந்தன்தமரெமரெமதிடம் புகுதென்று,
வைகுந்தத்தமரும் முனிவரும் வியந்தனர்
வைகுந்தம்புகுவது மண்ணவர் விதியே. -திருவாய் 10-9-9

விதிவகை புகுந்தன ரென்றுநல்வேதியர்
பதியினில் பாங்கினில் பாதங்கள் கழுவினர்
நிதியுநற்சுண்ணமும் நிறைகுடவிளக்கமும்
மதிமுகமடந்தைய ரேந்தினர்வந்தே. -திருவாய் 10-9-10

வந்தவரெதிர்கொள்ள மாமணிமண்டபத்து
அந்தமில்பேரின்பத் தடியரோடிருந்தமை
கொந்தலர் பொழில் குருகூர்ச்சடகோபன், சொல்
சந்தங்களாயிரத் திவைவல்லார் முனிவரே. -திருவாய் 10-9-11

வேரிமாறாத-மாரிமாறாத தண்ணம்மலை வேங்கடத்தண்ணலை
வாரிமாறாதபைம்பொழில் சூழ் குருகூர்நகர்
காரிமாறன் சடகோபன் சொல்லாயிரத்திப்பத்தால்
வேரிமாறாதபூமேலிருப்பாள் வினை தீர்க்குமே.
-திருவாய்மொழி -4-5-11

श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः ।।

।। श्रीः ।।

श्रीमते वेदान्तरामानुजमहादेशिकाय नमः ।।

श्रीमते गोपालार्यमहादेशिकाय नमः ।।

ज्ञानवैराग्यानुष्ठानशेवधये श्रीमते वेदान्तरामानुजमहादेशिकाय नमः ।।

श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः ।।

பிரமாணத் திரட்டு

குரு பரம்பரா ஸாரம்

ஸம்ஸ்கிருத வசநங்கள்

1. पापिष्ठः क्षत्रबन्धुश्च पुण्डरीकश्च पुण्यकृत् ।
आचार्यवत्तया मुक्तौ तस्मादाचार्यवान् भवेत् ।।

மிகுந்த பாபத்தையுடைய க்ஷத்திரபந்துவும், புண்ணிய முடைய புண்டரீகனும், ஆசாரியர்களையுடையவர்களாய் இருந்த படியாலே மோக்ஷமடைந்தார்கள். ஆகையால் ஒருவன் ஆசாரியனையுடையவனாக இருக்கவேண்டியது. இங்கே பாபிஷ்ட: என்பதற்கு எதிர்த்தட்டாக 'पुण्यकृत्' என்று சொல்லியிருப்பதால் மிகுந்த புண்ணியம் பண்ணிவன் என்று அதற்குப் பொருள்.

2. तमिमं सर्वसम्पन्नमाचार्यं पितरं गुरुम् ।
अर्घ्य(र्च्य)मर्चित(तु)मर्चामः सर्वे संमन्तुमर्हथ ।।

(பாரதம் - ஸபா.41 - 21)

முதல் பூஜையைப்பெற்றுக்கொள்ள தகுதியைக்காட்டும் எல்லா குணங்கள் நிறைந்தவனாயும், ஆசாரியனாயும் தகப்பனாயும், குருவாயும், பூஜிக்கத்தகுந்தவனாயுமிருக்கிற அந்த இவரை (கிருஷ்ணனை) நாங்கள் பூஜை செய்வதற்கு எல்லாரும் உத்திரவு கொடுக்க வேண்டியது. இங்கு ஆசாரியன் என்கிற சொல்லுக்கு பிரும்ம வித்யோபதேசம் பண்ணிவன் என்றும், குரு என்பதற்கு வேதத்தைச் சொல்லிக்கொடுத்தவன் என்றும் பொருள். (இது ராஜஸூயயாகம் செய்து முடிக்கும்போது கிருஷ்ணனுக்கு அக்ரபூஜை செய்யும்போது ஸஹதேவன் ஸபையோர்களைப் பார்த்துச் சொன்ன வார்த்தை.)

3. ममाप्यखिल–अग्निः सुवर्णस्य गुरुर्गवां सूर्यः परो गुरुः ।
ममाप्यखिललोकानां गुरुर्नारायणोऽगुरुः ।। (விஷ்ணு.பு. 5-1-14.)

எல்லா உலகங்களுக்கும் குருவான நாராயணன் எனக்கும் குரு. இது பூமியின் வசனம். இங்கே " नारायणो गुरुः" என்றவிடத்தில் " अगुरुः" என்று பதத்தைப்பிரித்து-தனக்கு ஒரு குருவில்லாத நாராயணன் எல்லா லோகங்களுக்கும் எனக்கும் குரு - என்று ஸ்ரீ விஷ்ணு சித்தர் வியாக்கியானம் செய்திருக்கிறார்.

4. त्वमेव बन्धुः –
त्वमेव माता च पिता त्वमेव त्वमेव बन्धुश्च गुरुस्त्वमेव ।
त्वमेव विद्या द्रविणं त्वमेव त्वमेव सर्वं मम देवदेव! ।।
(காந்தாரி வாக்கியம்.)

தேவசிரேஷ்டனே ! தேவரீரே எனக்குத் தாய், தேவரீரே தகப்பன், தேவரீரே பந்து, தேவரீரே குரு, தேவரீரே வித்யை, தேவரீரே தநம், ஆகையாலே தேவரீரே எனக்கு எல்லாம்.

5. गुरुरसि –
पिता त्वं माता त्वं दयिततनयस्त्वं प्रियसुहृत्
त्वमेव त्वं मित्रं गुरुरसि गतिश्चासि जगताम् ।
त्वदीयस्त्वद्भृत्यस्तव परिजनस्त्वद्गतिरहं
प्रपन्नश्चैवं सत्यहमपि तवैवास्मि हि भरः ।। (ஆளவந். ஸ்தோ.-60)

தேவரீர் உலகத்துக்குத் தகப்பன், தேவரீர் தாய், தேவரீர் பிரியமான பிள்ளை, தேவரீர் பிரியமான ஸ்நேஹிதன், தேவரீர் மித்திரன், தேவரீரே குருவாக இருக்கிறீர். தேவரீரே அடைய வேண்டிய வஸ்துவும், அதற்கு உபாயமும். அடியேன் தேவரீருடையவன், தேவரீராலே போஷிக்கத் தகுந்தவன், தேவரீருக்கு வேலை செய்யத் தகுந்தவன், தேவரீரையே உயர்ந்த பிரயோஜநமாக எண்ணுகிறவன். தேவரீரிடத்தில் பிரபத்திசெய்தவன். இப்படியிருக்க அடியேனும் தேவரீருக்கு பரம் (ரக்ஷிக்கவேண்டிய பொறுப்பு). இங்கே 'जगताम्' என்கிற சொல்லை முன் பாதியில் எல்லாச் சொற்களுடன் சேர்க்கவேண்டியது, மித்திரன்-ஸமான வயதான ஸ்நேஹிதன். ஸுஹ்ருத்-ஸமாநவயதில்லாமல் க்ஷேமத்தை வேண்டுகிறவன்.

6. स्वयमागत–

सप्तैते मानसाः प्रोक्ता ऋषयो ब्रह्मणः सुताः ।
स्वयमागतविज्ञाना निवृत्तिं धर्ममास्थिताः ।। (பாரதம்-சாந்தி.349-71)

தானே வந்த ஜ்ஞானத்தையுடையவர்கள், நிவிருத்தி தர்மத்தைச் செய்கிறவர்கள்.

7. कृष्णद्वैपायनं –

कृष्णद्वैपायनं व्यासं विद्धि नारायणं प्रभुम् ।
को ह्यन्यो भुवि मैत्रेय महारतकृद् भवेत् ।। (விஷ்ணுபுராணம். 3-4.5)

கிருஷ்ணத்வைபாயநர் என்ற பெயருடைய வியாஸரைப் பிரபுவான நாராயணனாக அறி. மைத்ரேயனே ! இந்த பூமியில் அவரைத் தவிர வேறு எவன் மஹாபாரதத்தைச் செய்யக்கூடியவன்.

8. महर्षेः कीर्त–

इत्युक्तमात्रे भीष्मस्तु मूर्ध्न्यञ्जलिमथावहत् ।
महर्षेः कीर्तनात्तस्य भीष्मः प्राञ्जलिरब्रवीत् ।।

(பாரதம் - ஆதிபர்வம் 114-40)

அந்த மஹர்ஷியினு (வியாஸரு) டைய பெயரைச் சொல்லும் போது, அஞ்ஜலிசெய்துகொண்டு பீஷ்மர் பேசினார்.

9. पञ्चरात्रस्य कृत्स्नस्य वक्ता नारायणः स्वयम् ।
सर्वेषु च नृपश्रेष्ठ! ज्ञानेष्वेतेषु दृश्यते ।। (பாரதம்-சாந்திபர்வம் 359-68)

எல்லா பாஞ்சராத்திரங்களையும் நாராயணன் தானே சொன்னவன்.

10. ब्राह्मणैः–

ब्राह्मणैःक्षत्रियैर्वैश्यैःशूद्रैश्च कृतलक्षणैः ।
अर्चनीयश्च सेव्यश्च नित्ययुक्तैःस्वकर्मसु ।।

सात्त्वतं विधिमास्थाय गीतःसंकर्षणेन यः ।
द्वापरस्य युगस्यान्ते आदौ कलियुगस्य च ।।

(பாரதம்-பீஷ்மபர்வம் 66-39-40)

ஐந்து ஸம்ஸ்காரங்கள் செய்யப்பட்டு, தங்களுடைய தர்மங்களை எப்போதும் செய்துகொண்டிருக்கிற, பிராம்மணர்களாலும், க்ஷத்திரியர் களாலும், வைசியர்களாலும், சூத்திரர்களாலும், த்வாபரயுகத்தின் கடைசியிலும், கலியுகத்தின் ஆதியிலும் ஸங்கர்ஷணனாலே சொல்லப்பட்ட பாஞ்சராத்திர விதியினாலே (எம்பெருமான்) அர்ச்சனை செய்யத்தகுந்தவன். கைங்கரியம் செய்யத்தகுந்தவன்.

11. पूर्वोत्पन्नेषु भूतेषु तेषु तेषु कलौ प्रभुः ।
अनुप्रविश्य कुरुते यत् समीहितमच्युतः ।। (விஷ்ணுதர்மம். 108-50)

கலியுகத்தில் முன்னாலுண்டான அந்தந்த ஜீவன்களுக்குள்ளே புகுந்து, பிரபுவான அச்யுதன் தனக்கு இஷ்டமானதைச் செய்கிறான்.

12. साक्षात् नारायणो देवः कृत्वा मर्त्यमयीं तनुम् ।
मग्नान् उद्धरते लोकान् कारुण्यात् शास्त्रपाणिना ।। (ஜயாக்யஸம்ஹிதை)

நாராயணன் என்கிற தேவன் மனித உருவமான உடம்பை எடுத்துக்கொண்டு, ஸம்ஸாரத்தில் மூழ்கியிருக்கிற ஜீவன்களை சாஸ்திரமாகிற கையினாலே கருணையினால் தானே வெளியில் தூக்குகிறான்.

13. कलौ खलु –

कृतादिषु प्रजा राजन्! कलाविच्छन्ति सम्भवम् ।
कलौ खलु भविष्यन्ति नारायणपरायणाः ।।

क्वचित् क्वचिन्महाभागाः द्रमिडेषु च भूरिशः ।
ताम्रपर्णी नदी यत्र कृतमाला पयस्विनी ।
कावेरी च महाभागा प्रतीची च महानदी ।। (பாகவ.11-5-38,39)

கலியுகத்தில் நாராயணனையே அடையவேண்டிய வஸ்துக்ககளில் மிகவுமுயர்ந்ததாக எண்ணுகிற மஹாபாகர்கள் அங்குமிங்கும் பிறப்பார்கள்; தமிழ் தேசத்திலோ, தாம்ரபர்ணி, கிருதமாலை, பாலாறு, மிகுந்த பெருமையையுடைய காவேரி, மேற்கு ஸமுத்திரத்தில் விழுகிற நதி, இவைகளின் கரையில் அதிமாகப் பிறப்பார்கள்.

14. संभाष्य – न म्लेच्छाशुच्यधार्मिकैः सह सम्भाषेत ।

सम्भाष्य पुण्यकृतो मनसा ध्यायेत् ।। (கௌதம தர்மஸூத்திரம்-9-18)

பேசத்தகாதவர்களுடன் பேசும்படி நேர்ந்தால், புண்ணியம் செய்த வர்களை அதாவது ஆசாரியர்களை மனதால் தியானம் பண்ணவேண்டியது.

தமிழ் வசனங்கள்

1. *பீதகவாடை -*

ஏதங்களாயினவெல்லா மிறங்கலிடுவித்து என்னுள்ளே
பீதகவாடைப்பிரானார் பிரமகுருவாகிவந்து
போதில்கமலவன்னெஞ்சம்புகுந்து மென்சென்னித்திடரில்
பாதவிலச்சினை வைத்தார் பண்டன்றுபட்டினங்காப்பே.

(பெரியாழ்வார்திருமொழி—5-2-8)

பீதாம்பரத்தையுடையவனாய் உபகாரம் செய்கிறவனான எம்பெருமான் ஜ்ஞாநத்தை உபதேசம் பண்ணுகிற குருவாக அவதாரஞ் செய்து. இங்கே 'பிரம' என்ற சொல்லுக்கு வேதமென்று பொருள். இங்கு அதினுடைய ஜ்ஞாநத்தைச் சொல்லுகிறது.

அரும்பதவுரை

இதைக் கணிசித்து—இதை எண்ணி.
சேமிக்க—ரக்ஷிக்க.

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரய ஸாரம்

உபோத்காதாதிகாரம்

ஸம்ஸ்கிருத வசனங்கள்

15. वैकुण्ठे तु परे लोके श्रिया सार्धं जगत्पतिः ।

आस्ते विष्णुरचिन्त्यात्मा भक्तैर्भागवतैस्सह ।। (லைங்கபுராணம்)

வைகுந்தமென்கிற உயர்ந்த உலகத்தில் லக்ஷ்மியோடு கூட உலகங்களுக்கு யஜமாநனான எம்பெருமான் இருக்கிறான்.

16. याऽयोध्येति -

आज्ञानुग्रहभीमकोमलपुरीपाला फलं भेजुषां
याऽयोध्येत्यपराजितेति विदिता नाकं परेण स्थिता ।
भावैरद्भुतभोगभूमगहनैः सान्द्रा सुधास्यन्दिभिः
श्रीरङ्गेश्वरगेहलक्ष्मि ! युवयोस्तां राजधानीं विदुः ।।

(ஸ்ரீ குணரத்ன கோசம்-23)

வைகுந்தமென்னும் உலகத்தின்மேல் அயோத்தியென்றும், ஒருவராலும் ஜயிக்க முடியாததென்றும் சொல்லப்பட்ட யாதொரு பட்டணமிருக்கிறதோ.

17. निवासशय्यासनपादुकांशुकोपधानवर्षातपवारणादिभिः ।
शरीरभेदैस्तव शेषतां गतैर्यथोचितं शेष इतीरिते जनैः ।।

(ஆளவந்தார் ஸ்.- 40)

அந்தந்த அவஸரங்களுக்குத் தகுந்தபடி தேவரீருக்குச் சேஷமாயிருக்கும்-இருப்பிடம், படுக்கை, ஸிம்ஹாஸநம், பாதுகை, பீதாம்பரம், தலையணை, குடை, இவை முதலிய வெவ்வேறு சரீரங்களாலே கைங்கரியம் செய்வதினால், ஜநங்களால் சேஷன் என்று சொல்லப்பட்ட (திருவனந்தாழ்வான்).

18. अनेकजन्मसाहस्रीं संसारपदवीं व्रजन् ।
मोहश्रमं प्रयातोऽसौ वासनारेणुकुण्ठितः ।। (விஷ்ணுபுராணம். 6-7-19)

அநேக ஆயிரம் ஜந்மங்கள் ஸம்ஸாரமாகிய மார்க்கத்தில் போய்க் கொண்டு மோஹத்தையும் சிரமத்தையும் அடைந்து, வாஸனையாகிய தூளிகளால் சக்தி குறைந்தவனாய் இந்த ஜீவனிருக்கிறான். ஸம்ஸாரம் மார்க்கம்போல் அதில் நடக்கிறவனுக்கு மயக்கம் வந்து போகவேண்டிய இடத்திற்குப் போக முடியாதிருப்பது போல, தான் அடையவேண்டிய புருஷார்த்தத்தை அடையாதவனாய், அவன் போகவேண்டிய இடம் போகாமல் அலைந்து கொண்டிருப்பது போல், ஸம்ஸாரத்தின் கஷ்டம் நீங்கி ஸுகமாயிருப்பது இல்லாமல், அவனுக்குக் காலில் தூளி படிந்திருப்பது போல், இவனுக்கு துர்வாஸனைகள் உண்டாய், அவனுக்கு நடக்கும் சக்தி குறைவதுபோல், இவனுக்கு ஜ்ஞாநத்திற்கு ஸங்கோசம் உண்டாயிருக்கிறதென்று கருத்து.

19. मातापयेका –

எனக்கும் அந்தப் பக்ஷிக்கும் தாயார் ஒருத்தி; தகப்பன் ஒருத்தன்; நான் ருஷிகளாலே கொண்டுவரப்பட்டேன்; அது மாடு தின்பவர்களின் வார்த்தையைக் கேட்கிறது. எங்களிருவருக்குமுள்ள வாசியானது உம்மாலும் நேராகப் பார்க்கப்பட்டது. தோஷங்களும் குணங்களும் சேர்க்கையினால் உண்டாகின்றன. (இது ஒரு கிளி ஒரு ருஷியின் பிள்ளையினிடம் சொன்ன வார்த்தை).

20. पुमान्न – (விஷ்ணுபுராணம். 2-13-98)

ஓ அரசனே! ஜீவன் தேவனன்று, மனிதனன்று, மிருகமன்று, மரமன்று. இந்த உடம்புகளின் அமைப்புக்களினால் ஏற்பட்ட இந்த வேறுபாடுகள் கர்மத்தினால் உண்டானவைகள்.

21. ईश्वरस्य –

ஈசுவரன் ஜீவன்களை நன்றாயிருக்கவேண்டுமென்று எண்ணுவது, யாதிருச்சிகமாக ஏற்படும் புண்ணியம், எம்பெருமானுடைய கடாக்ஷம், அவனிடத்தில் இருந்த த்வேஷம் போவது, அவன் விஷயத்தில் முகங்கொடுப்பது, அதாவது அவன் விஷயமாகச் சொல்வதைக் கேட்க விரும்புவது, ஸத்துவகுணம் மேலிட்டவர்களுடன் பேசுவது. ஆகிய இந்த ஆறும் ஒருவன் ஆசாரியர்களை அடைவதற்குக் காரணங்கள்.

22. नायं देवः –

இந்த ஜீவன் தேவனன்று, மனிதனன்று, மிருகமன்று, மரமன்று. ஜ்ஞாநத்தையும் ஆனந்தத்தையும் குணங்களாகவுடையவன் ஆத்மா. எல்லாருக்கும் ஆத்மாவான எம்பெருமானுக்குச் சேஷன்.

23. दासभूताः स्वतः सर्वे ह्यात्मानः परमात्मनः ।
अतोऽहमपि ते दास इति मत्वा नमाम्यहम् ।। (மந்திரராஜபத ஸ்.)

எல்லா ஆத்மாக்களும் ஸ்வபாவத்தினால் பரமாத்மாவான எம்பெருமானுக்கு வேலைக்காரர்கள். ஆகையாலே நானுமுனக்கு வேலைக்காரன். இப்படி நினைத்துக்கொண்டு நான் வணங்குகிறேன்.

24. तत्त्वेन यश्चिदचिदीश्वरतत्स्वभावभोगापवर्गतदुपायगतीरुदारः ।
सन्दर्शयन् निरमिमीत पुराणरत्नं तस्मै नमो मुनिवराय पराशराय ।।
(ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரம்-4)

எந்த உதாரகுணமுள்ளவர், அறிவுள்ள ஜீவன்கள், அறிவில்லாத வைகள், இவைகளையாளுகின்ற எம்பெருமான் அவர்களின் ஸ்வபாவங்கள், விஷயங்களினாலுண்டாகும் போகம், மோக்ஷ ஆனந்தம், இவைகளுக்கு உபாயங்கள், அவைகளை அடைவதற்குப்போகும் வழிகள் ஆகிய இவை களை உள்ளபடி நன்றாகக்காட்டி, மிகுந்த உயர்ந்த ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணத்தைச் செய்தாரோ, அந்த முனிகளுக்குள் சிரேஷ்டரான பராசரருக்கு நமஸ்காரம்.

தமிழ் வசனங்கள்

2. *ஒண்டொடியாள் - கண்டுகேட்டுற்றுமோந்துண்டுழலும் ஐங்கருவி*
கண்டவின்பம் தெரியவரிய வளவில்லாச் சிற்றின்பம்
ஒண்டொடியாள் திருமகளும் நீயுமேநிலாநிற்பக்
கண்டசதிர்கண்டொழிந்தே னடைந்தேனுன் திருவடியே.

(திருவாய்மொழி - 4-9-10.)

அழகான கைவளையையுடைய பிராட்டியும், தேவரீரும் நின்று கொண்டிருக்க, அதாவது—உங்களைத்தவிர வேறு ஈசுவரனில்லை யென்று சொல்லும்படி நீங்களிருவரும் நிற்க, கண்டசதிர்கண்டு- நித்திய ஸூரிகளுடன் மற்ற எல்லா ஆத்மாக்களும் தேவரீரையநுபவித்துக் கைங்கரியம் செய்யும்படியான தேவரீரால் ஏற்படுத்தப்பட்ட புருஷார்த் தத்தை நான் பார்த்து.

3. *சென்றால் குடையாம் இருந்தால் சிங்காசனமாம்*
நின்றால் மரவடியாம் நீள்கடலுள் - என்றும்
புணையாம் மணிவிளக்காம் பூம்பட்டாம் புல்கும்
அணையாம் திருமாற்கு அரவு. (முதல் திருவந்தாதி—53.)

எம்பெருமான் எங்கேயாவது போனால், ஆதிசேஷன் குடையாக இருப்பன்; உட்கார்ந்தால் ஸிம்மாஸநமாக இருப்பன்.

4. *பொங்கோதம் சூழ்ந்த புவனியும் விண்ணுலகும்*
அங்காதும் சோராமே ஆள்கின்ற எம்பெருமான்
செங்கோலுடைய திருவரங்கச் செல்வனார்
எங்கோல்வளையால் இடர்தீர்வராகாதே? (நாச்சியார் திருமொழி— 11-3)

பொங்குகிற ஸமுத்திரத்தினாலே சூழப்பட்ட பூமியையும் வைகுந்த மென்கிற உலகத்தையும், அவைகளுள் ஒன்றும் விட்டுப் போகாமல் ஆளுகிற ஆளுகையையுடைய.

அரும்பதவுரை

வகுந்த — ஸ்வபாவமாயிருக்கிற,

தெளிவிசும்பு — (திருவாய்மொழி 7-10-9) - நிர்மலமான ஆகாசம், அதாவது — ஸத்துவம் என்கிற ஒரே குணமுள்ள திரவியம் நிறைந்திருக்கிற வைகுந்தம்.

வான் இள அரசு — (பெரியாழ்வார் திருமொழி 3-6-7) — வானத்தில் — வைகுந்தத்தில் எப்போதும் யுவாவான ராஜா.

அடி — நிமித்த காரணம். மூலகாரணம்-அதற்கேயுள்ள காரணம்.

இட்டுப் பிறந்துவைத்து — ஸம்பந்தத்தாலே தகப்பன் ஸொத்துக்கு பாத்தியமுள்ள பிள்ளைபோல, எம்பெருமானுடைய ஸம்பந்தத்தாலேயே கைங்கரியம் செய்ய பாத்தியமுள்ளவனாய்.

பாழ் — ஒன்றும் விளைய யோக்கியதையில்லாத.

தட்டி — கிடைக்கவேண்டியது கிடைக்காமல்.

தாவு — இளைப்பாறுகிற இடம்.

குறிச்சி — சிறிய ஊர்.

புதியது உண்ணாதே — முதல்முதல் அநுபவமுமில்லாமல்.

விரகு — உபாயம்,

தன்னுருக்கொடுத்து — தன்னுடைய ஸ்வரூபத்தைக் கொடுத்து, இழந்து அதாவது அறியாமல்.

வந்து ஏறி — நடுவில் வந்து தன்னிடம் சேர்ந்திருப்பது.

அளவு உடைமை — அறிவுள்ளவனாயிருப்பது.

நொடித்து — சொல்லி, அதாவது பேசும்படி இடம் கிடைத்து.

உருவியந்த (திருவாய்மொழி 1-3-6) — உடம்பைக் காட்டிலும் வேறான.

வெளிச்சிறப்பு — அறிவினுடைய மேன்மை.

அடியுடைமை — (நன்மைக்கு) காரணத்தையுடையவனாயிருப்பது.

குடல் துவக்கு — பிறப்பாலே அதாவது ஸ்வபாவத்தாலே உண்டான ஸம்பந்தம்.

---

2. ஸார நிஷ்கர்ஷாதிகாரம்
ஸம்ஸ்கிருத வசனங்கள்

25. सर्वमष्टाक्षरा-

त्रयो वेदा: षडङ्गानि छन्दांसि विविधा: स्वरा: ।
सर्वमष्टाक्षरान्त:स्थं यच्चान्यदपि वाङ्मयम् ।। (நாரதீயகல்பம் 1-9)

ஒருவன் அறியவேண்டியவைகளெல்லாம் மூலமந்திரத்திற்குள் இருக்கின்றன. அவைகளாவன நாலு வேதங்களும் அவைகளைக் காட்டிலும் வேறான சப்தராசிகளும்.

26. शास्त्राद्वेद्मि-

मायां न सेवे भद्रं ते न वृथा धर्ममाचरे ।
शुद्धभावं गतो भक्त्या शास्त्राद्वेद्मि जनार्दनम् ।।

(பாரதம்-உத்தியோக.68-5)

பிரகிருதியிலிருந்து உண்டான விஷயங்களை நான் அநுபவிக்கிற தில்லை. உனக்கு க்ஷேமமுண்டாகட்டும். வீணாக தர்மங்களை நான் செய்வதில்லை. எம்பெருமானிடத்திலும் ஆசாரியர்களிடத்திலும் பக்தி யாலே சுத்தமான ஸ்வபாவத்தையடைந்து சாஸ்திரத்தினால் ஜநார்த்தநன் என்கிற எம்பெருமானை அறிகிறேன்.

27. तस्माच्छास्त्रं प्रमाणं ते कार्याकार्यव्यवस्थितौ ।
ज्ञात्वा शास्त्रविधानोक्तं कर्म कर्तुमिहार्हसि ।। (ஸ்ரீ கீதை 16-24)

ஆகையால் இன்னது செய்யவேண்டியது இன்னது செய்யத்தகாதது என்கிற ஏற்பாட்டை அறிவதற்கு உனக்கு சாஸ்திரமே பிரமாணம். ஆகையால் இங்கிருக்கும்போது சாஸ்திரத்தினால் சொல்லப்பட்ட கர்மத்தை இருக்கிறபடி அறிந்துகொள்.

28. शब्दब्रह्मणि-

द्वे ब्रह्मणी वेदितव्ये शब्दब्रह्म परं च यत् ।
शब्दब्रह्मणि निष्णात: परं ब्रह्माधिगच्छति ।। (பார.-சாந்தி, 276-2)

சப்தரூபமான பிரும்மத்தை அதாவது வேதத்தை அறிந்தவன், பரப்பிரும்மத்தினுடைய உபாஸநத்தை அடைகிறான்.

29. अनन्तपारम् – (உத்தர கீதை 3-10)

அறியவேண்டிய விஷயங்கள் பஹுக்களாயும் அவைகள் இவ்வளவு தான் என்று நிச்சயிக்க முடியாதவைகளாயுமிருக்கின்றன. காலமோ கொஞ்ச மாயிருக்கிறது. விக்கினங்களோ அநேகங்கள். ஆகையால் ஹம்ஸமானது ஜலத்துடன் சேர்ந்திருக்கும் பாலை ஜலத்திலிருந்து பிரித்து எடுப்பதுபோல் ஸாரமில்லாதவைகளுடன் சேர்ந்திருக்கிற மிகவும் ஸாரமானதையே ஒருவன் எடுத்துக் கொள்ளவேண்டியது.

30. बहुभ्य: – (பாரதம்-சாந்திபர்வம் - 176-66.)

அநேகங்களாயும், ஒவ்வொன்றும் பெரியவைகளாயுமிருக்கிற சாஸ்திரங்களுக்குள்ளே ஸாரமானவைகள் வேதாந்தங்கள். புத்தியுள்ள மனிதன், அவைகளிலிருந்து மிகவும் ஸாரமானதை எடுத்துக் கொள்ள வேண்டியது, புஷ்பங்களிலிருந்து வண்டுகள் தேனை யெடுத்துக் கொள்ளுவதுபோல.

---

3. பிரதாநபிரதிதந்திராதிகாரம்

ஸம்ஸ்கிருத வசனங்கள்

31. इच्छात एव तव विश्वपदार्थसत्ता
नित्यं प्रियास्तव तु केचन ते हि नित्या:।
नित्यं त्वदेकपरतन्त्रनिजस्वरूपा:
भावत्कमङ्गलगुणा हि निदर्शनं न: ।। (ஸ்ரீ வைகுண்டஸ்தவம் - 36.)

தேவரீருடைய ஸங்கல்பத்தினாலேயே எல்லா வஸ்துக்களுக்கும் இருப்பு உண்டாயிருக்கிறது. அவைகளில் சில தேவரீருக்கு எப்போதும் பிரியமாயிருக்கின்றன. ஆகையால் அவைகள் நித்தியங்கள். எப்போதும் தேவரீருக்கு உட்பட்டிருக்கிற ஸ்வபாவத்தையுடைய தேவரீருடைய நல்ல குணங்கள் இந்த விஷயத்தில் எங்களுக்கு உதாஹரணங்களாக இருக்கின்றன.

32. द्यौस्सचन्द्रार्क – (பாரதம்-ஆநுசாஸநிகபர்வம்-254-136)

ஸுவர்க்கம், சந்திரன் ஸூர்யன் நக்ஷத்திரங்கள் இவைகளுடன் கூடிய ஆகாசம், திக்குகள், பூமி, பெரிய ஸமுத்திரங்கள் இவைகள் மஹாத் மாவான வாஸுதேவனுடைய வீரியத்தினால் தாங்கப்படுகின்றன.

33. उपादत्ते सत्तास्थितिनियमनाद्यैश्चिदचितौ
स्वमुद्दिश्य श्रीमानिति वदति वागौपनिषदी ।
उपायोपेयत्वे तदिह तव तत्त्वं न तु गुणौ
अतस्त्वां श्रीरङ्गेशय ! शरणमव्याजमभजम् ।।

(ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம் உத்தரசதகம்--87)

ஒருவஸ்துவை வஸ்துவாகஉண்டுபண்ணுவது, உண்டானதுமேலே நீடித்து இருக்கும்படி செய்வது, நியமநம் செய்வது ஆகிய இந்த வியாபாரம் முதலியவைகளினால் பிராட்டியோடு கூடிய எம்பெருமான் சேதநர் களையும் அசேதநங்களையும் தன் பிரயோஜநத்தை நினைத்து எடுத்துக் கொள்ளுகிறான் என்று உபநிஷத்துக்கள் சொல்லுகின்றன. ஆகையால் தேவரீர் ஜீவனுக்கு உபாயமாகயும், அடைய வேண்டியவராகவுமிருப்பது தேவரீருடைய ஸ்வரூபத்தால் ஏற்பட்டது. புதிதாக உண்டானதன்று. ஸ்ரீரங்கநாதனே! ஆகையால் தேவரீரையே என்னுடைய பிரயோஜநத்தை நினைக்காமல் உபாயமாக அடைந்தேன்.

34. अग्रत: प्रययौ राम: सीता मध्ये सुमध्यमा ।
पृष्ठतश्च धनुष्पाणि: लक्ष्मणोऽनुजगाम ह ।।

(ராமாயணம் - ஆரண்யகாண்டம் - 11 -1)

ராமன் முதலில் போனார். நல்ல இடுப்பையுடைய ஸீதை நடுவில் போனாள்; அவர்களுக்குப் பின்னால் லக்ஷ்மணன் கையில் வில்லை வைத்துக்கொண்டு அவர்களை அநுஸரித்துப்போனான்.

தமிழ் வசனங்கள்

5. *நானுன்னை-இன்றாகநாளையே யாகஇனிச்சிறிது*
நின்றாகநின்னருளென் பாலதே-நன்றாக
நானுன்னையன்றியிலேன் கண்டாய் நாரணனே
நீயென்னையன்றியிலை. (நான்முகன் திருவந்தாதி - 7)

நாராயணனே! நான் ஆதாரமான உன்னை விட்டு இருக்கவில்லை. உனக்கு நிரூபகமாக இருக்கிற என்னை விட்டு நீ இருக்கவில்லை. நாமிருவரும் ஒருவரைவிட்டு ஒருவர் இருக்கமுடியாததை நீ தெரிந்து

கொள். நிரூபகமென்றால் ஒன்றைக் காட்டுவதற்கு உபயோகப்படுகிற வஸ்து.

அரும்பதவுரை

பேரணி — ராஜாவின் மூலபலம்.

---

4. அர்த்தபஞ்சகாதிகாரம்

ஸம்ஸ்கிருத வசனங்கள்

35. **प्राप्यस्य** – (ஹாரீதஸம்ஹிதை)

ஒருவன் அடையவேண்டிய பிரும்மத்தினுடைய ஸ்வரூபம், அவனை அடைகிற ஜீவனுடைய ஸ்வரூபம், அடைவதற்கு உபாயம், அதின்பலன், அப்படியே அடைவதற்கு விரோதியாயிருப்பது— ஆகிய இவைகளை இதிஹாஸங்கள் புராணங்கள் இவைகளோடு கூடிய எல்லா வேதங்களும் சொல்லுகின்றன. (4-பக்கம், 15-வது நம்பரைப் பார்க்க)

36. **एष नारायणः श्रीमान् क्षीरार्णवनिकेतनः ।**
नागपर्यङ्कमुत्सृज्य ह्यागतो मधुरां पुरिम् ।। (ஹரிவம்சம் 2-55-53)

திருப்பாற்கடலை இருப்பிடமாகவுடைய லக்ஷ்மீபதியான இந்த நாராயணன், ஆதிசேஷனாகிய படுக்கையை விட்டு இம் மதுரா பட்டணத்திற்கு வந்திருக்கிறார்.

37. **भवान् नारायणो देवः श्रीमांश्चक्रायुधो विभुः ।**
एकशृङ्गो वराहस्त्वं भूतभव्यसपत्नजित् ।। (ராமா. யுத்த. -120-13)

தேவரீர் லக்ஷ்மீபதியாயும், சக்கிராயுதத்தைத் தரிக்கிறவராயும், உலகங்களுக்கு யஜமாநனாயுமிருக்கிற நாராயணனென்ற பெயரையுடைய தேவன். (பிரமனின் துதி).

38. **श्रीवत्सवक्षाः नित्यश्रीः अजय्यः शाश्वतो ध्रुवः।**
तमसः परमो धाता शङ्खचक्रगदाधरः ।। (ராமா. யுத்த. -114-15)

ஸ்ரீவத்ஸம் என்கிற மருவைத் திருமார்பிலுடையவராயும், எப்போதும் லக்ஷ்மியுடன் கூடினவராயுமிருக்கிறவர்.

39. नित्यैवैषा जगन्माता विष्णोः श्रीरनपायिनी ।
यथा सर्वगतो विष्णुस्तथैवेयं द्विजोत्तम! ।। (விஷ்ணு புரா. -1-8-17)

இந்த லக்ஷ்மியானவள் எப்போதுமிருக்கிறாள். உலகங்களுக்குத் தாயார். ஒருபோதும் எம்பெருமானை விட்டு விலகுகிறதில்லை. ஓ பிராமணசிரேஷ்டனே! எப்படி எம்பெருமான் எல்லாவற்றிலுமிருக்கிறானோ, அப்படியே இவளும்.

40. सीतासमक्षं - एवमुक्तस्तु रामेण लक्ष्मणः संयताञ्जलिः।
सीतासमक्षं काकुत्स्थं इदं वचनम् अब्रवीत् ।।

(ராமாயணம் ஆரண்யகாண்டம் - 15-6)

அந்த ரகுவம்சத்தில் பிறந்த லக்ஷமணன் தமையனுடைய இரண்டு திருவடிகளையும் நன்றாகப் பிடித்துக்கொண்டு ஸீதையின் முன்னால் இந்தச் சொல்லை ராமனிடத்தில் சொன்னான்.

41. स भ्रातुश्चरणौ गाढं निपीड्य रघुनन्दनः ।
सीतामुवाचातियशा राघवं च महाव्रतम् ।। (ராமாய. அயோத்.கா. 31-2)

மிகுந்த யசஸ்ஸையுடைய லக்ஷமணன் ஸீதையையும், உயர்ந்த ஸங்கல்பத்தையுடைய ராமனையும் பார்த்துச்சொன்னான்.

42. अलमेषा परित्रातुं राघवाद्राक्षसीगणम् ।
अभियाचाम वैदेहीमेतद्धि मम रोचते ।। (ராமாய. ஸுந்தர. - 58-87)

இவள் ராக்ஷஸிக்கூட்டத்தை ராமனிடத்திலிருந்து காப்பாற்று வதற்குச் சக்தியையுடையவள்.

43. भवेयं शर-ततः सा ह्रीमती बाला भर्तुर्विजयहर्षिता ।
अवोचद् यदि तत् तथ्यं भवेयं शरणं हि वः ।।

(ராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் - 58-90)

உங்களுக்குச் சரணமாக ஆவேன். (இது ஸீதையின் வசநம்)

44. भवांस्तु सह वैदेह्या गिरिसानुषु रंस्यते ।
अहं सर्वं करिष्यामि जाग्रतः स्वपतश्च ते ।।

(ராமாயணம் அயோத்தியா காண்டம் 31-27)

தேவரீர் ஸீதையுடன்கூட மலைத்தாழ்வரைகளில் விளையாடப் போகிறீர். தேவரீர் விழித்துக்கொண்டிருந்தாலும் தூங்கினாலும் தேவரீருடைய எல்லா வேலைகளையும் நான் (லக்ஷ்மணன்) செய்யப் போகிறேன்.

45. तया सहासीनमनन्तभोगिनि प्रकृष्टविज्ञानबलैकधामनि ।
फणामणिव्रातमयूखमण्डलप्रकाशमानोदरदिव्यधामनि ।।

(ஆளவந்தார். ஸ் - 39)

ஆதிசேஷன்மேல் பிராட்டியுடன்கூட உட்கார்ந்திருக்கிற எம்பெருமானை.

46. कान्तस्ते पुरुषोत्तमः फणिपतिः शय्याऽऽसनं वाहनं
वेदात्मा विहगेश्वरो यवनिका माया जगन्मोहिनी ।
ब्रह्मेशादिसुरव्रजः सदयितः त्वद्दासदासीगणः
श्रीरित्येव च नाम ते भगवति! ब्रूमः कथं त्वां वयम् ।।

(சது:ச்லோகீ - 1)

உம்முடைய பிரியமான கணவன் புருஷோத்தமன் என்று பெயருள்ள எம்பெருமான்.

47. प्रकृतिपुरुषकालाव्यक्तमुक्ता यदिच्छाम्
अनुविदधति नित्यं नित्यसिद्धैरनेकैः ।
स्वपरिचरणभोगैः श्रीमति प्रीयमाणे
भवतु मम परस्मिन् पूरुषे भक्तिभूमा ।। (ஆத்மஸித்தி மங்கள சுலோகம்)

தன்னுடைய (எம்பெருமானுடைய) கைங்கரியங்களை போகமாக எண்ணுகிற நித்தியஸூரிகளால் லக்ஷ்மியோடுகூட ஸந்தோஷப் படுத்தப்பட்ட எம்பெருமானிடத்தில்.

48. समस्तचिदचिद्वस्तुशरीरायाखिलात्मने ।
श्रीमते निर्मलानन्दोदन्वते विष्णवे नमः ।। (வேதாந்தஸாரம் துடக்கத்தில்)

லக்ஷ்மியோடு கூடினவனாயும், கெட்டகுணமில்லாமலும் ஆநந்தத் திற்கு ஸமுத்திரமாயுமிருக்கிற விஷ்ணுவுக்கு நமஸ்காரம்.

49. श्रिय: कान्तोऽनन्तो वरगुणगणैकास्पदवपु:
हताशेषावद्य: परमखपदो वाङ्मनसयो: ।
अभूमिर्भूमिर्यो नतजनदृशामादिपुरुषो
मनस्तत्पादाब्जे परिचरणसक्तं भवतु मे ।। (வேதாந்ததீபம் மங்களம்)

லக்ஷ்மிக்குப் பிரியனான கணவனாயும், தேச - கால - வஸ்துக்களால் அளவில்லாதவனாயும், மேன்மையான குணங்களுடைய கூட்டங்களுக்கு ஒரே இடமான திருமேனியையுடையவனாயுமிருக்கிற எம்பெருமான்.

50. अखिलभुवनजन्मस्थेमभङ्गादिलीले
विनतविविधभूतव्रातरक्षैकदीक्षे ।
श्रुतिशिरसि विदीप्ते ब्रह्मणि श्रीनिवासे
भवतु मम परस्मिन् शेमुषी भक्तिरूपा ।। (ஸ்ரீபாஷ்யமங்களம்)

லக்ஷ்மிக்கு இருப்பிடமான பரபிரம்மத்தினிடத்தில்.

51. श्रिय:पति: – (கீதாபாஷியம் தொடக்கத்து வாக்யம்)

லக்ஷ்மீபதியாயும், எல்லா கெட்டகுணங்களுக்கு விரோதியாயும் எல்லா நல்ல குணங்களுக்கும் ஒரே இடமாயும், இடத்தினாலும் காலத்தி னாலும் வஸ்துவினாலும் அளவில்லாமல் ஜ்ஞாநமும் ஆநந்தமுமான ஸ்வரூபத்தை உடையவனாயு மிருக்கிற எம்பெருமான்.

52. एवंप्रकाशममलं नित्यं व्यापकमक्षयम् ।
समस्तहेयरहितं विष्णवाख्यं परमं पदम् ।। (விஷ்ணு பு. - 1-22-53)

விஷ்ணுவென்று பெயரையுடைய மிகவும் உயர்ந்த எம்பெருமா னுடைய ஸ்வரூபமானது ஒருவிதமான கெடுதலில்லாதது.

53. तेजोबलैश्वर्यमहावबोधसुवीर्यशक्त्यादिगुणैकराशि:।
पर: पराणां, सकला न यत्र क्लेशादय: सन्ति परावरेशे ।।

(விஷ்ணுபுராணம் - 6-5-85)

உயர்ந்தவர்களையும் தாழ்ந்தவர்களையும் நியமநம் செய்கிற எந்த எம்பெருமானிடத்தில் க்லேசம் முதலானவைகள் ஒன்றுமில்லையோ, அவன் உயர்ந்தவர்களுக்கெல்லாம் உயர்ந்தவன். க்லேசமென்பது

அவித்யை, அஸ்மிதா (நான் ஒருவனுக்குமுட்படாதவன் என்கிற எண்ணம்) ஆசை, த்வேஷம், ஒன்றில் பிடிமானம் - ஆக ஐந்து.

54. बहवो दुर्लभाश्चैव ये त्वया परिकीर्तिताः ।
मुने! वक्ष्याम्यहं बुद्ध्वा तैर्युक्तः श्रूयतां नरः ।।

(ராமாயணம் பாலகாண்டம் - 1-7)

அந்த குணங்களோடு சேர்ந்த மனிதனைச் சொல்லுகிறேன் கேளும்.

55. तमेवं गुणसम्पन्नं रामं सत्यपराक्रमम् ।
लोकपालोपमं नाथमकामयत मेदिनी ।। (ராமாயணம் அயோத்தியா - 2-48)

இப்படி குணங்கள் நிறைந்த அந்த ராமனை.

56. ज्येष्ठं श्रेष्ठगुणैर्युक्तं प्रियं दशरथः सुतम् ।
प्रकृतीनां हिते युक्तं प्रकृतिप्रियकाम्यया ।। (ராமாயணம் பால. 1-20)

மிகவுமுயர்ந்த குணங்களோடு சேர்ந்த மூத்த பிள்ளையானராமனை.

57. एवं श्रेष्ठगुणैर्युक्तः प्रजानां पार्थिवात्मजः ।
सम्मतस्त्रिषु लोकेषु वसुधायाः क्षमागुणैः ।।

(ராமாயணம் அயோத்தியா காண்டம் - 1-31)

இப்படி மிகவும் உயர்ந்த குணங்களோடு சேர்ந்தவனை.

58. तमेवं गुणसम्पन्नमप्रधृष्यपराक्रमम् ।
लोकपालोपमं नाथमकामयत मेदिनी ।।

(ராமாயணம் அயோத்தியா காண்டம் - 2-47)

குணங்களாலே ராமன் விளங்கினார்.

59. ते तमूचुर्महात्मानं पौरजानपदैः सह ।
बहवो नृप! कल्याणगुणाः पुत्त्रस्य सन्ति ते ।।

(ராமாயணம் அயோத்தியா காண்டம் - 2-26)

ஒ ராஜாவே ! உம்முடைய பிள்ளைக்கு அநேக நல்ல குணங்கள் இருக்கின்றன.

60. आनृशंस्यं परो धर्मस्त्वत्त एव मया श्रुतः ।
जानामि त्वां महावीर्यं महोत्साहं महाबलम् ।।

(ராமாயணம் அயோத்தியா காண்டம் - 33-12)

அடைந்தவர்களை ரக்ஷிக்கும் தன்மை, கருணை, வேதத்தின் அர்த்தத்தை அறிந்திருக்கை, தாழ்ந்தவர்களுடன் இடைவிடாமல் சேர்ந்திருக்கும் தன்மை, மனதை அடக்குவது, இந்திரியங்களை அடக்குவது ஆகிய இந்த ஆறு குணங்கள் புருஷச்ரேஷ்டனாகிய ராமனை அலங்கரிக்கின்றன.

61. विदितः स हि धर्मज्ञः शरणागतवत्सलः ।
तेन मैत्री भवतु ते यदि जीवितुमिच्छसि ।।

(ராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் - 21-20)

தர்மம் தெரிந்த அந்த ராமன் சரணாகதி பண்ணினவர்களிடத்தில் ஆசையுள்ளவனென்று அறியப்பட்டவன் அன்றோ.

62. इन्द्रकर्मा महेन्द्रस्त्वं पद्मनाभो रणान्तकृत् ।
शरण्यं शरणं च त्वामाहुर्दिव्या महर्षयः ।।

(ராமாயணம் யுத்தகாண்டம் - 120-18)

உயர்ந்தவர்களான பெரிய ருஷிகள், தேவரீரை, ரக்ஷணத்துக்காக அடையத்தக்கவராயும் அடைந்தவர்களை ரக்ஷிக்கிறவராயும் சொல்லு கிறார்கள்.

63. निवासवृक्षः साधूनामापन्नानां परा गतिः ।
आर्तानां संश्रयश्चैव यशसश्चैकभाजनम् ।।

(ராமாயணம் கிஷ்கிந்தாகாண்டம் - 15-19)

ஸாதுக்களுக்கு இருப்பிடம். ஆபத்தை அடைந்தவர்கள் அடைய வேண்டிய உயர்ந்த கதி.

64. तेजोबलैश्वर्यमहावबोधसुवीर्यशक्त्यादिगुणैकराशिः ।
परः पराणां, सकला न यत्र क्लेशादयः सन्ति परावरेशे ।।

(விஷ்ணுபுராணம் - 6-5.85)

மிகவுமுயர்ந்த தேஜஸ்ஸு, பலம், ஐசுவரியம், ஜ்ஞாநம், வீரியம் சக்தி முதலான குணங்கள் எல்லாம் சேர்ந்து இருக்கும்படியான இடம்.

65. सर्वभूतात्मभूतस्य विष्णोः को वेदितुं गुणान् ।
शक्तो महेश्वरादन्यः पार्वत्याश्चाथवा भवेत् ।। (பிராம்மபுராணம்)

எல்லாத்துக்கும் ஆத்மாவாயிருக்கிற விஷ்ணுவினுடைய குணங்களை ருத்திரனையும் பார்வதியையுங்காட்டிலும் வேறு எவர் அறிவர்.

66. यथा रत्नानि – (வாமநபுராணம் - 74-40)

பிள்ளையே ! எப்படி ஸமுத்திரத்தினுடைய ரத்நங்களைக் கணக்கிட முடியாதோ, அப்படியே சக்கிராயுதமுடைய தேவனுடைய குணங்களையும் எண்ணமுடியாது.

67. वर्षायुतैर्यस्य गुणा न शक्या वक्तुं समेतैरपि सर्वलोकैः ।
महात्मनः शङ्खचक्रासिपाणेर्विष्णोर्जिष्णोर्वसुदेवात्मजस्य ।।
(பாரதம் கர்ணபர்வம் - 83-15)

எல்லா தேவர்களும் சேர்ந்து சொன்னாலும் எவருடைய குணங்கள் அநேகம் பதினாயிரம் வர்ஷங்களிலும் சொல்லமுடியாதனவோ, பிரம்மாவின் ஆயுஸ்ஸும் கோடி வாய்களும், மிகவும் சுத்தமான மனதும் உள்ளவனாய் ஒருவன் எங்கேயாவது இருந்தால், அவன் உம்முடைய குணங்களுடைய பதினாயிரத்தில் ஒரு பாகத்தைச் சொல்லுவனோ, சொல்லமாட்டானோ; அந்த தேவச்ரேஷ்டனே! ஸ்ரீ விஷ்ணுவே தயை செய்யவேண்டும்.

68. तवानन्त – (ஷாட்குண்யவிவேகம்)

கணக்கில்லாத குணங்களை உடையவனாயிருந்தபோதிலும், உமக்கு ஆறே குணங்கள் முக்கியமானவைகள். தேவரீர் உலகத்தை வயிற்றில் வைத்துக்கொண்டிருப்பதுபோல், மற்ற குணங்களை அவைகள் தங்களுக்குள்ளே அடக்கிக்கொண்டிருக்கின்றன.

69. इषुक्षयात् –

பாணம் போடுகிறவர்கள் பாணங்கள் செலவாகி விட்டபடியாலே திரும்பிவருகிறார்கள். ஆகாசத்தில் இடமில்லாமையாலன்று. அப்படியே எம்பெருமானுடைய குணங்களைச் சொல்ல ஆரம்பித்தவர்கள், புத்திக்குறைவினால் நின்றுவிடுகிறார்கள். கோவிந்தனுடைய குணங்களைச் சொல்லிமுடிந்ததனால் அல்ல.

70. अविकाराय शुद्धाय नित्याय परमात्मने ।
सदैकरूपरूपाय विष्णवे सर्वजिष्णवे ।। (விஷ்ணு புராணம் -1-2-1)

எப்பொழுதும் ஒரேவிதமான திருமேனியையுடையவனுக்கு.

71. नित्यसिद्धे - (பௌஷ்கரஸம்ஹிதை)

ஓ பௌஷ்கர ! எப்போதுமிருக்கிற எம்பெருமானுடைய திருமேனி விஷயத்திலும், அவன் எல்லாருக்கும் மேற்பட்டவன் என்கிற விஷயத் திலும் எவனுடைய மனதில் இவைகள் இப்படியே இருக்கின்றன என்கிற எண்ணமிருக்கிறதோ, அந்த எம்பெருமான் அவன்கிட்டே வருவன்.

72. समस्ता: – (விஷ்ணு புராணம் -6-7-70)

ராஜாவே ! இந்த எல்லா சக்திகளும் எந்த திருமேனியில் நிலையா யிருக்கின்றனவோ, அந்த ஹரியினுடைய திருமேனியானது உலகமாகிய உடம்பைக் காட்டிலும் வேறு. பிரகிருதியினால் செய்யப்பட்டதன்று. அது ஸ்வரூபத்தாலும் குணத்தாலும் மிகவும் பெரிது.

73. समस्तकल्याणगुणात्मकोऽसौ स्वशक्तिलेशाद्धृतभूतवर्ग: ।
इच्छागृहीताभिमतोरुदेह: संसाधिताशेषजगद्धितो य: ।।

(விஷ்ணு புராணம் -6-5-84)

ஸ்வபாவத்தில் எல்லா நல்ல குணங்களையுடையவனாயும், தன்னுடைய சக்தியின் லேசத்தினால் உலகத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கிறவனாயும், தன் ஸங்கல்பத்தினால் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்ட தன்னையடைந் தவர்களுக்குப் பிடித்த பெரிய திருமேனியையுடையவனாயும் உலகம் முழுவதுக்கும் ஹிதம் செய்கிறவனாயும் எம்பெருமான் இருக்கிறான்.

74. तदेव कृष्णो दाशार्ह: श्रीमान् श्रीवत्सलक्षण: ।
न भूतसङ्घ(सृष्टि)संस्थानो(नं) देहोऽस्य परमात्मन: ।।

(பாரதம் சாந்திபர்வம் -206-60)

அந்த பரமாத்மாவினுடைய திருமேனியானது ஐந்து பூதங்களுடைய சேர்க்கையாலுண்டானதன்று.

75. न तस्य प्राकृता मूर्तिर्मांसमेदोऽस्थिसम्भवा ।
योगित्वाच्चेश्वरत्वाच्च सर्वरूपधरो विभु: ।। (வராஹபு. - 34-40)

மாம்ஸம், மேதஸ், எலும்பு இவைகளாலுண்டான பிரகிருதி கார்யமான உடம்பானது எம்பெருமானுக்கில்லை.

76. भुजैश्चतुर्भिस्समुपेतमेतद्रूपं विशिष्टं दिवि संस्थितं च ।
भूमौ गतं पूजयताऽप्रमेयं सदा हि तस्मिन् निवसामि देवाः ! ॥

(பாரதம் மௌஸலபர்வம் - 5-34)

அந்த திருமேனியானது நான்கு திருக்கைகளோடு கூடியது உயர்ந்தது, பரமபதத்தில் நிலையாயிருக்கிறது.

77. प्रशासितारं सर्वेषां अणीयांसम् अणीयसाम् ।
रुक्माभं स्वप्नधीगम्यं विद्यात् तु (तं) पुरुषं परम् ॥

(மநுஸ்மிருதி - 12-122)

பரமபுருஷனை எல்லாரையும் நியமநம் பண்ணுகிறவனாயும், ஸூக்ஷ்மமானவைகளைக் காட்டிலும் ஸூக்ஷ்மமாயிருப்பவனாயும், தங்கம்போல் பிரகாசிக்கிறவனாயும், ஸ்வப்நம் போன்ற யோகத்தினால் அடையத்தகுந்தவனாயும், ஒருவன் அறியவேண்டியது.

78. तत्रैकस्थं जगत् कृत्स्नं प्रविभक्तमनेकधा ।
अपश्यद्देवदेवस्य शरीरे पाण्डवस्तदा ॥ (கீதை - 11-13)

அந்த திருமேனியில் ஒரு மூலையில் இருந்த உலகமுழுவதையும்.

79. पश्यामि देवांस्तव देव! देहे सर्वांस्तथा भूतविशेषसङ्घान् ।
ब्रह्माणमीशं कमलासनस्थमृषींश्च सर्वानुरगांश्च दीप्तान् ॥

(கீதை - 11-15)

ஓ தேவனே ! தேவரீருடைய திருமேனியில் தேவர்களைப் பார்க்கிறேன்.

80. अस्त्रभूषणसंस्थानस्वरूपं रूपवर्जितः ।
बिभर्ति मायारूपोऽसौ श्रेयसे प्राणिनां हरिः ॥

(விஷ்ணுபுராணம் - 1-22-76)

ஆயுதங்களுக்கும் நகைகளுக்கு மிருப்பிடமான திருமேனியை எம்பெருமான் தாங்கிக்கொண்டிருக்கிறான்.

81. भूषणास्त्रस्वरूपस्थं ययेदमखिलं जगत् ।
बिभर्त्ति भगवान् विष्णुः तन्ममाख्यातुमर्हति ।।

(விஷ்ணு புராணம் - 1-22-66)

ஜீவன்களும் பிரகிருதியும் கூடிய இந்த எல்லா உலகமும் திருமேனியில் ஆயுதரூபமாகயும், நகைரூபமாகயும் எப்படி இருக்கின்றதோ.

82. तमसः परमो धाता शङ्खचक्रगदाधरः ।
श्रीवत्सवक्षा नित्यश्रीरजय्यः शाश्वतो ध्रुवः।।

(ராமாயணம் யுத்தகாண்டம் - 114-15)

பிரகிருதியைக் காட்டிலும் மேலான இடத்திலிருக்கிறவனாயும், சங்கத்தையும், சக்கிரத்தையும் கதையையும் தரித்துக் கொண்டிருப்பவனாயும் போஷகனாயுமிருக்கிற எம்பெருமான்.

83. विष्णोरेता-विष्णुर्मन्वादयः कालः सर्वभूतानि च द्विज! ।
स्थितेर्निमित्तभूतस्य विष्णोरेता विभूतयः ।।

(விஷ்ணு புராணம் - 1-22-32)

மநு முதலானவர்கள், காலம், எல்லா ஜந்துக்கள் இவைகள் உலகத்தின் ஸ்திதிக்கு காரணமான விஷ்ணுவினுடைய விபூதிகள்.

84. सकलावरणातीत! निरालम्बनभावन! ।
महाविभूतिसंस्थान! नमस्ते पुरुषोत्तम! ।। (விஷ்ணு புராணம் -5-1-50)

பெரிய விபூதியான நித்தியவிபூதியிலிருப்பையுடைய எம்பெருமானே !

85. नान्तोऽस्ति मम दिव्यानां विभूतीनां परन्तप! ।
एष तूद्देशतः प्रोक्तो विभूतेर्विस्तरो मया ।। (கீதை - 10-40)

என்னுடைய உயர்ந்த விபூதிகளுக்கு முடிவில்லை.

86. यदण्डमण्डान्तरगोचरं च यद् दशोत्तराण्यावरणानि यानि च ।
गुणाः प्रधानं पुरुषः परं पदं परात्परं ब्रह्म च ते विभूतयः ।।

(ஆளவந்தார் ஸ்தோத்திரம் - 17)

பிரும்மாண்டம், அதற்குள் இருக்குமவைகள், அதற்கு வெளியி லிருக்கிற ஒன்றுக்கொன்று பத்துமடங்கு பெரிதான ஏழு ஆவரணங்கள், ஸத்துவம் முதலான மூன்று குணங்கள். அவைகளையுடைய பிரகிருதி, கர்மத்திற்குட்பட்டஜீவன்கள், நித்தியவிபூதி, முக்தர்கள், நித்தியர்கள், திவ்யமங்கள விக்கிரஹம் இவைகள் தேவரீருடைய விபூதிகள்.

87. अव्यक्तादिविशेषान्तं परिमाणार्थसंयुतम् ।

கண்ணால் பார்க்கப்படும் இந்த உலகத்தினுடைய பிறப்பு மதலானவைகள் எவனிடத்திலிருந்து உண்டாகின்றனவோ, அவன் பிரம்மம்.

जन्माद्यस्य यतः ।। (ப்ரம்ஹஸூத்ரம் 1-1-2)

இவ்வுலகின் படைப்பு முதலியன பரமாத்மாவிடமிருந்தே வரும்.

88. अव्यक्तादिविशेषान्तं परिमाणार्थसंयुतम् ।
क्रीडा हरेरिदं सर्वं क्षरमित्यवधार्यताम् ।। (பாரதம்-சாந்தி. - 206-58)

இவையெல்லாம் எம்பெருமானுக்கு விளையாட்டுக்குக் கருவிகள்.

89. व्यक्तं विष्णुस्तथाऽव्यक्तं पुरुषः काल एव च ।
क्रीडतो बालकस्येव चेष्टां तस्य निशामय ।। (விஷ்ணு பு. - 1-2-18)

விளையாடுகிற குழந்தையினுடைய சேஷ்டைகள் போலிருக்கிற எம்பெருமானுடைய சேஷ்டைகளைப் பார்.

90. अनियोज्योऽप्रमेयश्च यस्तु कामशरीरधृत् ।
मोदते भगवानत्र बालः क्रीडनकैरिव ।। (பாரதம்-ஸபாபர் - 40-78)

குழந்தை விளையாட்டுக் கருவிகளைக்கொண்டு விளையாடுவது போல்.

91. त्वं न्यश्चद्भिरुदश्चद्भिः कर्मसूत्रोपपादितैः ।
हरे! विहरसि क्रीडाकन्दुकैरिव जन्तुभिः ।। (விஷ்ணு தர்மம்)

கர்மமாகிய ஸூத்திரத்தினால் கட்டப்பட்டு மேலேபோயும் கீழே வந்து கொண்டு மிருக்கிற விளையாட்டுக்கு வேண்டினபந்து போலேயிருக் கிற ஜந்துக்களைக்கொண்டு, ஒ எம்பெருமானே ! நீ விளையாடுகிறாய்.

92. लोकवत्तु लीलाकैवल्यम् । (பிரம்ம ஸூத்திரம் - 2-1-33)

உலகத்திலேபோலே, எம்பெருமான் உலகத்தை உண்டு பண்ணுவது முதலானவைகளைச் செய்வது விளையாட்டுக்காக மாத்திரம்.

93. सवयस इव

ते साध्याः सन्ति देवा जननि! गुणवपुर्वेष वृत्त स्वरूपैः
भोगैर्वा निर्विशेषाः सवयस इव ये नित्य निर्दोषगन्धाः ।
हे श्रीः! श्रीरङ्गभर्त्तुस्तव च पदपरीचारवृत्त्यै सदाऽपि
प्रेम प्रद्राण भावाविलहृदय हठात्कार कैङ्कर्यभोगाः ।।

(ஸ்ரீகுணரத்னகோசம் - 27)

ஒரே வயதுள்ள தோழன்மாரைப்போலவும் கொஞ்சமும் தோஷ மில்லாமலும் எப்போதுமிப்படியிருக்கிற நித்தியஸூரிகள்.

94. मदीयानादिकर्मप्रवाहप्रवृत्तां भगवत्स्वरूपतिरोधानकरीं विपरीत - ज्ञानजननीं स्वविषयायाश्च भोग्यबुद्धेर्जननीं देहेन्द्रियत्वेन भोग्यत्वेन सूक्ष्मरूपेण चावस्थितां दैवीं गुणमयीं मायां "दासभूतः शरणागतोऽस्मि; तवास्मि दासः" इति वक्तारं मां तारय ।। (பெரியகத்தியம்)

எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபத்தைத் தெரியாதபடி பண்ணுகிறதும், ஒன்றை வேறொன்றாக எண்ணும்படி செய்கிறதும், தான் போகத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய வஸ்து என்கிற எண்ணத்தை உண்டுபண்ணுவதுமான பிரகிருதி.

95. पापं प्रज्ञां नाशयति क्रियमाणं पुनः पुनः।
नष्टप्रज्ञः पापमेव पुनरारभते नरः ।। (பாரதம்-உத்யோகபர்வம் - 35-73)

அடிக்கடி செய்யப்பட்ட பாபமானது அறிவை நாசஞ் செய்கிறது; அறிவையிழந்த மனிதன் மறுபடியும் பாபத்தையே செய்ய ஆரம்பிக்கிறான்.

96. तानहं द्विषतः क्रूरान् संसारेषु नराधमान् ।
क्षिपाम्यजस्रमशुभानासुरीष्वेव योनिषु ।। (கீதை - 16-19)

பாபிகளை அஸுரஸ்வபாவ முள்ளவர்கள் வயிற்றில் பிறக்கும்படி எப்போதும் செய்கிறேன்.

97. यजन्ते सात्त्विका देवान् यक्षरक्षांसि राजसाः ।
प्रेतान् भूतगणाँश्चान्ये यजन्ते तामसा जनाः ।। (கீதை - 17-4)

ஸத்வகுணம் மேலோங்கியவர்கள் தேவர்களையும், ரஜோகுணம் மேலிட்டவர்கள் யக்ஷர்களையும் ராக்ஷஸர்களையும் ஆராதிக்கிறார்கள். அவர்களைக் காட்டிலும் வேறான தமோகுணம் மேலிட்டவர்கள் பூதங் களையும் பிரேத கணங்களையும் ஆராதிக்கிறார்கள்.

98. नेहाभिक्रमनाशोऽस्ति प्रत्यवायो न विद्यते ।
स्वल्पमप्यस्य धर्मस्य त्रायते महतो भयात् ।। (கீதை - 2-40)

இந்தக் கர்மயோகத்தில் செய்த ஆரம்பமானது வீணாய்ப் போகிற தில்லை. அது முடியாததினால் தோஷமும் கிடையாது. இந்த தர்மத்தினு டைய கொஞ்சபாகமும் கூட பெரிதான ஸம்ஸாரபயத்திலிருந்து ஒருவனை ரக்ஷிக்கிறது.

99. तस्य च वशीकरणं तच्छरणागतिरेव । (ஸ்ரீபாஷ்யம் - 1-4-1)

நமக்கு அநுக்கிரஹம் பண்ணும்படி எம்பெருமானைச் செய்வதற்கு ஸாதநம் அவனிடத்தில் பண்ணும் சரணாகதி.

தமிழ் வசனங்கள்

6. *நீயும் திருமகளும் நின்றாயால் குன்றெடுத்துப்*
பாயும் பனிமறைத்த பண்பாளா-வாசல்
கடைகழியா வுள்புகாக் காமர் பூங்கோவல்
இடைகழியே பற்றியினி. (முதல் திருவந்தாதி - 86)

நீயும் பிராட்டியும் மற்றெல்லாரைக் காட்டிலும் வேறாக இருந்து கொண்டு இடையர்களைக் கொல்லுவதற்காகப் பெய்த மழையை மலையை யெடுத்துத்தடுத்தாய்.

ஒண்டொடியாள் - கண்டுகேட்டுற்றுமோந்துண்டுழலும் ஐங்கருவி
கண்டவின்பம் தெரியவரிய வளவில்லாச் சிற்றின்பம்
ஒண்டொடியாள் திருமகளும் நீயுமேநிலாநிற்பக்
கண்டசதிர்கண்டொழிந்தே னடைந்தேனுன் திருவடியே.
(திருவாய்மொழி - 4-9-10)

7. *கோலத்திரு - ஞாலத்தூடேநடந்தும்நின்றும்கிடந்திருந்தும்*
சாலப்பலநாளுகந்தோ றுஉயிர்கள் காப்பானே
கோலத்திருமாமகளோடுன்னைக்கூடாதே
சாலப்பலநாளடியேனின்னம்தளர்வேனோ. (திருவாய்மொழி - 6-9-3)

நீயும் ஈடுபடும்படியான அழகையுடைய லக்ஷ்மியோடு கூட உன்னை.

8. *பண்டைநாளாலேநின் திருவருளும் பங்கயத்தாள் திரு*
வருளும் கொண்டு நின்கோயில் சீய்த்துப்பல்படிகால் குடிகுடி
வழிவந்தாட்செய்யும் தொண்டரோர்க்கருளிச்சோதிவாய் திறந்துன்
தாமரைக் கண்களால் நோக்காய் தெண்டிரைப் பொருநல்தண்
பணைசூழ்ந்த திருப்புளிங்குடிக்கிடந்தானே. (திருவாய்மொழி -9-2-1)

தேவரீருடைய கருணையையும், தாமரையிலிருக்கும் பிராட்டியின் கருணையையும் கொண்டு தேவரீருடைய கோயிலைப்பெருக்கி, அதாவது-கைங்கரியம் செய்து.

9. *கிடந்தநாள்கிடந்தாயெத்தனை காலம் கிடத்தி யுன்திரு*
வுடம்பசையத், தொடர்ந்துகுற்றேவல்செய்து தொல்லடிமைவழி
வரும்தொண்டரோர்க்கருளித், தடங்கொள் தாமரைக் கண்விழித்து
நீம்யந்துன்தாமரை மங்கையும்நீயும், இடங்கொள்மூவுலகும்
தொழவிருந்தருளாய் திருப்புளிங்குடிக்கிடந்தானே.
(திருவாய்மொழி - 9-2-3)

தேவரீருடைய தாமரைப்பூவிலிருக்கிற பிராட்டியும் தேவரீரும் முன்று உலகங்களும் கைங்கரியம் செய்யும்படி இருந்தருளவேணும்.

10. *அகலகில்லேனிறையுமென்று அலர்மேல்மங்கையுறைமார்பா*
நிகரில்புகழாயுலகமூன் றுடையாய் என்னையாள்வானே
நிகரிலமரர்முனிக்கணங்கள்விரும்பும் திருவேங்கடத்தானே
புகலொன் றில்லாவடியே னுன்னடிக்கீழமர்ந்துபுகுந்தேனே.
(திருவாய்மொழி - 6-10-10)

ஒரு க்ஷணமுங்கூட தேவரீரை விட்டுப் பிரிய சக்தியில்லையென்று தாமரைப்பூவிலிருக்கிற பிராட்டி வஸிக்கிற திருமார்பை உடையவனே.

11. *மனனகமலமற மலர்மிசையெழுதரும்*
மனனுணர்வளவிலன் பொறியுணர்வவையிலன்
இனனுணர்முழுநல மெதிர்நிகழ்கழிவினும்
இனனிலனெனனுயிர் மிகுநரையிலனே. (திருவாய்மொழி - 1-1-2)

முழுவதும் ஜ்ஞாநமாயும் ஆநந்தமாயுமிருக்கும் ஸ்வரூபத்தை உடையவன்.

12. *நந்தாவிளக்கேயளத்தற்கரியாய் நரநாரணனே கருமாமுகில்போல்*
எந்தாய் எமக்கேயருளாயெனநின்று இமையோர்பரவுமிடம்
எத்திசையும் கந்தாரமந்தேனிசைபாடமாடே களிவண்டுமிழற்ற
நிழல்துதைந்து மந்தாரநின்றுமணமல்குநாங்கூர் மணிமாடக்
கோயில்வணங்கென்மனனே. (பெரிய திருமொழி-3-8-1)

நாசமில்லாததாயும், ஸ்வயம்பிரகாசமாயும், மூன்றுவித அளவில்லாத தாயுமிருக்கிற ஸ்வரூபத்தை உடையவனே.

13. *மணந்தபேராயாமாயத்தால் முழுதும்*
வல்வினையேனையீர்கின்ற,குணங்களையுடையா யசுரர்வன்கையர்
கூற்றமேகொடிய புள்ளுயர்த்தாய், பணங்களாயிரமுமுடைய
பைந்நார்கப்பள்ளி யாய்ப் பாற்கடல் சேர்ப்பா,வணங்குமாறறியேன்
மனமும்வாசகமும் செய்கையும் யானுநீதானே.
(திருவாய்மொழி - 8-1-8)

உன்னைவிட்டுப் பிரியும்படியான பலமான பாபங்களையுடைய என்னைப் பிளக்கிற குணங்களை உடையவனே.

14. *உயர்வறவுயர்நல முடையவன்யவனவன்*
மயர்வறமதிநல மருளினன்யவனவன்
அயர்வறுமமரர்க ளதிபதியவனவ்ன்
துயரறுசுடரடி தொழுதெழென்மனனே. (திருவாய்மொழி - 1-1-1)

உயர்த்தி இவ்வளவென்று சொல்லமுடியாதபடி உயர்ந்த ஆனந்தம் முதலிய குணங்களையுடையவன்.

15. *கண்ணபிரானைவிண்ணோர்கருமாணிக்கத்தையமுதை*
நண்ணியும்நண்ணகில்லேன் நடுவேயோருடம்பிலிட்டுத்
திண்ணமழுந்தக்கட்டிப் பலசெய்வினைவன்கயிற்றால்
புண்ணைமறையவரிந் தென்னைப்போரவைத்தாய்புறமே.
(திருவாய்மொழி - 5-1-5)

அனேகமான-செய்யப்பட்ட கர்மங்களாகிய பலமான் கயிற்றால் திடமாயும் அழுந்தும்படியாயும் என்னை உடம்புடன் பிரிக்கமுடியாதபடி கட்டி என்றும் சொல்லப்படுகிறது.

16. *முந்நீர்ஞாலம்படைத்த எம்முகில்வண்ணனே*
அந்நாள் நீதந்த ஆக்கையின்வழியுழல்வேன்
வெந்நாள்நோய்வீய வினைகளைவேரறப்பாய்ந்து
எந்நாள்யானுன்னை இனிவந்துகூடுவனே. (திருவாய்மொழி - 3-2-1)

ஸிருஷ்டி பண்ணின அந்த காலத்தில் நீ எனக்குக்கொடுத்த உடம்பு எப்படியிழுக்கிறதோ, அப்படி சுழல்வேன்.

17. *ஆவிதிகைக்க ஐவர்குமைக்கும்சிற்றின்பம்*
பாவியேனைப் பலநீகாட்டிப்படுப்பாயோ
தாவிவையம்கொண்ட தடந்தாமரைகட்கே
கூவிக்கொள்ளும்கால மின்னம்குறுகாதோ. (திருவாய்மொழி -6-9-9)

என்னுடைய ஆத்மா பிரமிக்கும்படி ஐந்து இந்திரியங்கள் என்னை இழுத்து பாதிக்கும்படியான அல்பமான ஸுகங்கள் அனேங்களைக்காட்டி பாபியான என்னை நீ வருத்தப்படுத்தலாமோ?

அரும்பதவுரை

தளம் — அஸ்திவாரம்.

பரக்க — விஸ்தாரமாக.

துவக்கி — சேர்த்து.

இழியாத — இறங்காத.

ஒக்க — ஸமமாக.

ஒழுகுசங்கிலி — விலங்கிடுவதற்காகப் பலரைக் கட்டும்படியான ஒரே சங்கிலி.

தலைசாய்ப்பித்து — பலனை அடைந்ததாய்ச் செய்து.

எடுத்துக் கைநீட்டின — தன் இளப்பத்தை நினைத்துக் கிட்டப்போகாமல் நின்றுவேலை செய்கிற,

கண்ணோட்டம் — பார்வை, அதாவது போகத்தைக் கொடுக்கும் வஸ்துவாகப் பார்ப்பது.

கால்தாழ — சீக்கிரம் விட்டுப்போகாதபடி.

துரவு தத்துவார் — கிணறு தாண்டுவார்.

---

5. தத்துவத்ரய சிந்தநாதிகாரம்

ஸம்ஸ்கிருத வசனங்கள்

101. अचेतना (பரமஸம்ஹிதா. 2)

(பிரகிருதி) அறிவில்லாதது, அயலாருக்காகவேயிருப்பது, ஸ்வரூபத்தில் நாசமில்லாதது, ஆனால் எப்போதும் வேறுபட்டுக் கொண்டிருப்பது,ஸத்துவம் ரஜஸ்ஸு தமஸ்ஸு என்கிற மூன்று குணங்களையுடையது. கர்மங்களைச் செய்தவர்கள் அதன் பலனை அநுபவிப்பதற்கு இருப்பிடமான உடம்பாயிருக்கிறது. இப்படி பிரகிருதியின் ஸ்வபாவம் சொல்லப்படுகிறது.

102. अनादिर्भगवान् कालो नान्तोऽस्य द्विज! विद्यते ।
अव्युच्छिन्नास्ततस्त्वेते सर्गस्थित्यन्तसंयमा: ।। (விஷ்ணு பு. 1-2-26)

ஓ பிராமணனே! காலத்துக்கு ஆரம்பம் கிடையாது, முடிவும் கிடையாது. 'பகவான்' என்கிற சொல்லாலே காலத்தைச் சரீரமாகவுடைய பகவான் என்று சொல்லப்படுகிறது. காலத்தைச் உடம்பாகவுடைய எம்பெருமானுக்கு ஆதியும் முடிவும் இல்லை என்று சொன்னபோதிலும், இந்த சுலோகம் காலத்தைப் பற்றித் தான் சொல்லுகிறது.

103. कलामुहूर्तादिमयश्च कालो न यद्विभूते: परिणामहेतु: ।
अजन्मनाशस्य सदैकमूर्तेरनामरूपस्य सनातनस्य ।।
(விஷ்ணு புராணம் - 4-1-84)

விநாடி, முகூர்த்தம் முதலானவைகளாக இருக்கும் காலமானது எந்த எம்பெருமானுடைய நித்தியவிபூதியில் வேறுபாடுகளை உண்டு பண்ணுகிறதில்லையோ.

104. ज्ञानानन्दमया:लोका: (பாஞ்சராத்ரம்)

முழுவதும் ஸ்வயம்பிரகாசமாயும், ஆநந்தமாயுமிருக்கிற உலகங்கள்.

105. कालं स पचते तत्र न कालस्तत्र वै प्रभु: ।
सकलस्य प्रभू राजन्! सर्वस्यापि तथेश्वर: ।।(பாரதம் சாந்தி ப. 196 -9)

அந்த நித்தியவிபூதியில் எம்பெருமான் காலத்திற்கு விநாடி நாழிகை முதலான வேறுபாடுகளை உண்டுபண்ணுகிறான். ஆனால்

இவ்விடத்தில் போல் காலமானது அவ்விடத்தில் வேறுபாடுகளை உண்டு பண்ணுவதில்லை.

पुमान्न देवः

नायं देवः

106. द्वाविमौ पुरुषौ लोके क्षरश्चाक्षर एव च ।
क्षरः सर्वाणि भूतानि कूटस्थोऽक्षर उच्यते ।। (கீதை 15-16)

க்ஷரமென்பது கர்மத்துக்கு உட்பட்டிருக்கிற எல்லா பிராணிகளும், அக்ஷரமென்பது கர்மஸம்பந்தம் போய் முன்போல் வேறுபாடில்லாமலிருக்கிற முக்தன்.

107. एकान्तिनः सदा ब्रह्म ध्यायिनो योगिनो हि ये ।
तेषां तत्परमं स्थानं यद्वै पश्यन्ति सूरयः ।। (விஷ்ணு.பு -1-6-39)

ஏகாந்திகளாய் எப்போதும் பிரும்மத்தைச் தியாநம் பண்ணுகிற யோகிகள் எவர்களோ, அவர்கள் போகும் இடமானது நித்யஸூரிகள் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிற மிகவும் உயர்ந்த இடம்.

108. व्यक्ताव्यक्तस्वरूपस्त्वं समष्टिव्यष्टिरूपवान् ।
सर्वज्ञः सर्वदृक्सर्वशक्तिज्ञानबलर्द्धिमान् ।। (விஷ்ணு.பு - 5-1-47)

எம்பெருமான் எல்லாவஸ்துக்களாகவும், ஜ்ஞாநமென்கிற குண முள்ளவனாகவும், எல்லாவற்றையும் பார்க்கிறவனாகவும், எல்லாவிதமான சக்தி, ஜ்ஞாநம், பலம், ஐசுவர்யம் இவைகளை உடையவனாகவும், சிரமம் சோம்பல் பயம், கோபம், காமம் முதலானவைகள் ஒருபோதுமில்லாதவனாகவுமிருக்கிறான்.

109. यो वेत्ति (நியாயதத்துவம்)

எந்த எம்பெருமான் ஒரேகாலத்தில் எல்லாவற்றையும் பிரத்யக்ஷத் தாலே எப்போதும் தன் ஸ்வபாவத்தாலேயறிகிறானோ, அந்த எம்பெருமானை நமஸ்காரம் செய்து நியாயதத்துவம் என்கிற சாஸ்திரத்தைச் சொல்லுகிறேன்.

110. सर्वेष्वपि भवान्तस्स्थं तत्राधारात्मना विभोः ।
स्वसत्ताभासकं सत्त्वं गुणसत्त्वाद् विलक्षणम् ॥

(பௌஷ்கரஸம்ஹிதை 25-43)

தான் இருப்பதாலேயே தோன்றுகிற, அதாவது ஸ்வயம்பிரகாசமான ஸத்துவமானது ரஜஸ்ஸுடனும் தமஸ்ஸுடனும் சேர்ந்த ஸத்துவத்தைக் காட்டிலும் வேறு. இங்கே ஸத்துவமென்பது அதையுடைய திரவியம்.

तमसः

111. अप्राकृतं सुरैर्वन्द्यमयुतार्कसमप्रभम् ।
प्रकृष्टसत्त्वराशिं तं कदा द्रक्ष्यामि चक्षुषा?॥ (ஜிதந்தா . ஸ் 2-21)

பிரகிருதியைக்காட்டிலும் வேறாயும் நித்தியஸூரிகளால் கொண்டாடப்பட்ட தாயுமிருக்கிறது நித்தியவிபூதி.

112. महान्तं च समावृत्य प्रधानं समुपस्थितम् ।
अनन्तस्य न तस्यान्तः सङ्ख्यानं वाऽपि विद्यते ॥

(விஷ்ணுபுராணம் - 2-7-25,26)

எந்த காரணத்தால் அநந்தமென்று சாஸ்திரங்களில் சொல்லப்பட்ட பிரகிருதி தத்துவத்திற்குக் காலத்தினால் முடிவில்லை. இவ்வளவு யோஜனையுள்ளதென்று சொல்லக்கூடிய அளவுமில்லை. ஆகையால் அதை அநந்தம்-முடிவில்லாதது என்றும், கணக்கிடமுடியாத அளவுள்ள தென்றும் சாஸ்திரம் சொல்லுகிறது.

113. गुणैःषड्भिस्त्वेतैः प्रथमतरमूर्तिस्तव बभौ
ततस्तिस्रस्तेषां त्रियुग! युगलैर्हि त्रिभिरभुः ।
व्यवस्था या चैषा ननु वरद! साऽविष्कृतिवशात्
भवान् सर्वत्रैव त्वगणितमहामङ्गलगुणः ॥ (வரதராஜஸ்தவம் - 16)

தேவரீருடைய முதலாவதான பரரூபமானது இந்த ஆறு குணங் களாலே பிரகாசித்தது. இரண்டிரண்டு குணங்களான மூன்றையுடை யவனே ! அவைகளில் மூன்று இரட்டைகளாலே பின்னுண்டான மூன்று வியூஹங்களும் விளங்கின.

114. षाड्गुण्यात् (ரங்கராஜஸ்தவம் உத்தரசதகம்-39)

ஓ ரங்கநாதனே ! ஆறு குணங்களையுடையவனாய், பரன் என்று சொல்லப்படுகிற தேவரீர் முக்தர்களால் அநுபவிக்கப்படுகிறீர். அப்படியே மூன்றாகப் பிரிந்து, பலமென்கிற குணத்தோடு கூடிய ஜ்ஞாநத்தை யுடையவனான ஸங்கர்ஷணனாயிருந்து கொண்டு ஸம்ஹாரத்தைச் செய்கிறீர். சாஸ்திரத்தைப் பிரவசநம் செய்கிறீர். ஐசுவர்யம் விர்யமென்கிற குணங்களையுடைய ப்ரத்யும்நனாயிருந்து உலகத்தையுண்டுபண்ணி தர்மத்தை நடத்துகிறீர். சக்தி தேஜஸ்ஸு என்கிற குணங்களையுடைய அநிருத்தனாயிருந்துகொண்டு ரக்ஷிக்கிறீர். தத்துவங்களை உபதேசம் செய்கிறீர்.

115. जाग्रत् (ரங்கராஜதஸ்தவம் உத்தரசதகம்-40)

ஓ ஸ்வாமியே ! உம்மைத் தியானம் பண்ணுகிறவர்களில் சிலர் விழித்துக் கொண்டிருக்கிறவர்கள் போலவும், சிலர் ஸ்வப்நம் காண் கிறவர்கள் போலவும், வேறு சிலர் ஸ்வப்நமில்லாமல் தூங்குகிறவர்கள் போலவும், மற்றவர்கள் மூர்ச்சையடைந்தவர்கள் போலவும் இருக்கிறார்கள். அதாவது - முதல் வகுப்பில் இந்திரியங்கள் வேலை செய்கின்றன. இரண்டா வது வகுப்பில் அவைகள் வேலை செய்யாமல் மனதுமாத்திரம் வேலை செய் கிறது. மூன்றாவது வகுப்பில் அதுவும் வேலை செய்கிறதில்லை. கடைசி வகுப்பில் உயிரோடு இருப்பதற்கும் அடையாளமில்லை. அவர்களைப் போல் தேவரீர் நாலு ரூபமாயிருந்து கொண்டு ஒவ்வொரு ரூபத்திலும் வாஸுதேவர் முதலாக நாலாகப்பிரிந்து அந்தந்த ரூபங்களுக்குத் தகுந்த குணங்களையும் ஆயுதங்களையு முடையவராய் உபாஸிக்கப்படுகிறீர்.

116. कृष्णरूपाणि (பாஞ்சராத்ரம்)

கிருஷ்ணனாக அவதாரம் செய்த எம்பெருமானுடைய ரூபங் களுக்குக் கணக்கில்லை.

117. देवो वैकुण्ठनाथस्तु अनन्तासनसंस्थितः ।
सेव्यः श्रीभूमिनीलाभिः प्रादुर्भावैस्तथाऽखिलैः ॥
बिम्बाकृत्यात्मना बिम्बे समागत्यावतिष्ठते ।
करोत्यमूर्तामखिलां भोगशक्तिं तु चात्मसात् ॥

(ஸாத்வதஸம்ஹிதை 6-22)

ஆச்ரிதனால் செய்யப்பட்ட பிம்பத்துக்கு என்ன ஆகாரம் இருக்கிறதோ, அதே ஆகாரமுள்ள திருமேனியுடன் அந்த பிம்பத்தில் வந்து, இது பிம்பம் இது திருமேனி என்று பிரிக்கமுடியாதபடி சேர்ந்திருக்கிறார்.

118. अष्टाङ्गयोग (ஸ்ரீ ஸாத்வதஸம்ஹிதை 2-7-8)

அஷ்டாங்கயோகத்தைச் செய்து ஸித்தியடைந்து ஹ்ருதயத்தில் எம்பெருமானை ஆராதநம் பண்ண ஆசையுள்ள யோகிகளுக்கு ஹ்ருதயத்தில் ஒரே மூர்த்தியாயிருக்கிற எம்பெருமான் தியானத்திற்கு விஷயம். ஒரே மூர்த்தி என்பதற்கு நான்கு வியூஹங்களாகப் பிரியாமலிருக்கிற ரூபம் என்று பொருள்.

119. सुरूपाम् (விஷ்ணுதர்மம் 103-16)

தங்கம் வெள்ளி முதலானவைகளாலே நல்ல ரூபத்தையுடையதாயும், தெளிவான முகத்தையும் கண்களையுமுடையதாயும் தனக்குப் ப்ரீதியையுண்டு பண்ணக்கூடியதாயும் உள்ள எம்பெருமானுடைய ஒரு பிம்பத்தைச் செய்து, அதை அர்ச்சித்து, வணங்கி, ஆராதநம் செய்து தியாநம் செய்யவேண்டும். இதனால் தோஷங்கள் போய் அவனுடைய பரரூபத்தில் போய்ச் சேருகிறான். ''तामेव'' என்பதற்கு பிம்பத்தில் வந்திருக்கிற ரூபமும் பரரூபமும் ஒன்று என்று கருத்து.

नित्यैवैषा ற

120. युवत्वादौ तुल्येऽप्यपरवशताशत्रुशमन -
स्थिरत्वादीन् कृत्वा भगवति गुणान् पुंस्त्वसुलभान् ।
त्वयि स्त्रीत्वैकान्तान् म्रदिमपतिपारार्थ्यकरुणा-
क्षमादीन् वा भोक्तुं भवति युवयोरात्मनि भिदा ।।

(ஸ்ரீ குணரத்னகோசம் - 34)

யௌவநம் முதலிய குணங்கள் தேவரீருக்கும் எம்பெருமானுக்கும் ஸமமாயிருந்தாலும், ஒரு புருஷனிடத்திலிருக்கவேண்டிய ஒருவனுக்கு முட்படாமை, சத்துருக்களையடக்குவது, உறுதியாயிருக்கும் தன்மை முதலானவைகளை எம்பெருமானிடத்திலும், ஸ்திரீயினிடத்திலேயே யிருக்கக் கூடியமிருதுவாயிருப்பது, புருஷனுக்காகவே இருப்பது, கருணை, பொறுமை - முதலான குணங்களைத் தேவரீரிடத்திலும் வைத்துக்கொண்டு

போகத்தை அநுபவிப்பதற்காக உங்களிருவருக்கும் பிரிவைச் செய்து கொண்டிருக்கிறீர்கள்.

121. कृशानर्थांस्ततः केचिदकृशांस्तत्र कुर्वते ।
अकृशांश्च कृशांश्चक्रुर्हेतुभिः शास्त्रनिश्चयैः ।। (பாரதம் - ஸபா- 39-2)

அந்த இடத்தில் சிலர் சின்ன விஷயங்களைப் பெரிய விஷயங்-களாகத் தங்களது பாண்டித்தியத்தாலே ஸாதிக்கிறார்கள்.

122. शास्त्रज्ञानम् சாஸ்திர ஜ்ஞாநத்தை ஸம்பாதிப்பதில் மிகவும் கஷ்ட மிருக்கிறது. அதனால் புத்திக்குக் கலக்கமுண்டாகும். ஆகையால் ஆசாரியனுடைய உபதேசத்தாலே எம்பெருமானைத் தெரிந்துகொண்டு சாஸ்திர ஜ்ஞாநத்தை ஸம்பாதிப்பதற்கு வேண்டிய எல்லா வேலை களிலுமிருந்து ஒழியவேண்டியது.

தமிழ் வசனங்கள்

நந்தாவிளக்கேயளத்தற்கரியாய் நரநாரணனே கருமாமுகில்போல்
எந்தாய் எமக்கேயருளாயெனநின்று இமையோர்பரவுமிடம்
எத்திசையும் கந்தாரமந்தேனிசைபாடமாடே களிவண்டுமிழற்ற
நிழல்துதைந்து மந்தாரநின்றுமணமல்குநாங்கூர் மணிமாடக்
கோயில்வணங்கென்மனனே. -பெரிய திருமொ. 3-8-1

உணர்முழு மனனகமலமற மலர்மிசையெழுதரும்
மனனுணர்வளவிலன் பொறியுணர்வவையிலன்
இனனுணர்முழுநல மெதிர்நிகழ்கழிவினும்
இனனிலனெனனுயிர் மிகுநரையிலனே. - திருவாய். 1-2-1

18: *சூழ்ந்தகன்றாழ்ந்துயர்ந்த முடிவில் பெரும்பாழேயோ*
சூழ்ந்ததனில்பெரிய பரநன்மலர்ச்சோதீயோ,
சூழ்ந்ததனில்பெரிய சுடர்ஞானவின்பமேயோ,
சூழ்ந்ததனில்பெரிய என்னவாவறச்சூழ்ந்தாயே.

- (திருவாய்மொழி - 10-10-10)

எங்கும் நிறைந்து குணத்தாலே பெரிதான முக்தனைக்காட்டிலும், தன்னுடைய ஜ்ஞாநம் என்கிற குணத்தாலும், ஸ்வயம்பிரகாசமான ஸ்வரூபத்தாலும் பெரிதாயும் ஆனந்தமாயுமிருக்கும் எம்பெருமான்.

19. *அமலனாதிபிரானடியார்க்கென்னையாட்படுத்த*
விமலன், விண்ணவர்கோன் விரையார்பொழில்வேங்கடவன்
நிமலன்நின்மலன்நீதிவானவன் நீள்மதிளரங்கத்தம்மான், திருக்
கமலபாதம்வந்தென் கண்ணினுள்ளனவொக்கின்றதே.

- (அமலனாதிபிரான் - 1)

தோஷமில்லாதவன்.

20. *உணர்ந்துணர்ந்திழிந்தகன்றுயர்ந்துருவியந்தவிந்*
நிலைமை, உணர்ந்துணர்ந்துணரிலுமிறைநிலையுணர்வரிதுயர்காள்
உணர்ந்துணர்ந்துரைத்துரைத்தரியயனரனென்னுமிவரை,
உணர்ந்துணர்ந்துரைத்துரைத்திறைஞ்சுமின்மனப்பட்டதொன்றே.

-(திருவாய்மொழி - 1-3-6)

ஈசுவரனாயிருக்கும் தத்துவத்தின் இருப்பை உள்ளபடி அறிவது முடியாதது.

அரும்பதவுரை

மிறுக்கு—ஆயாஸம்—வருத்தம். பேரணி—மூலபலம்.
கூறு—பாகம். உவர்—மத்தியஸ்தர்.

---

6. பரதேவதா பாரமார்த்தியாதிகாரம்
ஸம்ஸ்கிருத வசனங்கள்

123. आभूतसम्प्लवे (பாரதம் சாந்திபர்வம் - 210-24)

பஞ்சபூதங்கள் உள்பட பிரளயமுண்டாகி மஹத்தத்துவம் பிரகிருதியில் லயத்தையடையும்போது எல்லாருக்கும் ஆத்மாவான ஒருவனிருக்கிறான். அவனுக்கு உடம்பான மற்றவைகள் நாசமடைந்த போதிலும், ஆத்மாவான அவனுக்கு நாசமில்லை. அவன் பிரபுவான நாராயணன்.

124. आद्यो नारायणो देवस्तस्माद् ब्रह्मा ततो भवः ।
अतः स्वयंभुवश्चान्ये मरीच्याद्यार्कसम्भवाः ॥

(வராஹபுராணம் - 25-6)

நாராயணன் என்கிற தேவன் முதலிலிருந்தவன்,அவனிடத்திலிருந்து பிரம்மாவும் அவனிடத்திலிருந்து ருத்திரனுமுண்டானார்கள்.

125. परो नारायणो देवस्तस्माज्जातश्चतुर्मुखः ।
तस्माद्रुद्रोऽभवद्देवि! स च सर्वज्ञतां गतः ।। (வராஹபுராணம் - 90-3)

நாராயணன் எல்லாருக்கும் மேலான தேவன்; அவனிடமிருந்து நான்கு முகமுள்ள பிரம்மா உண்டானான்; ஒ பூதேவி ! அவனிடமிருந்து ருத்திரன் உண்டானான்.

126. ततस्त्वमपि (ராமாயணம் உத்தரகாண்டம் - 101-26)

ஒருவராலும் ஜயிக்கமுடியாத தேவரீரும் அந்த எப்போது மிருக்கிற ரூபத்திலிருந்து எல்லாப் பிராணிகளை இரக்ஷிப்பதற்காக த்ரிமூர்த்திகளின் நடுவிலிருக்கிற விஷ்ணு என்கிற ரூபத்தை எடுத்துக்கொண்டீர். இங்கே முன் சுலோகங்களில் சொன்னபடி பிறந்தான் என்று சொல்லாமையால் பிரம்மாவையும் ருத்திரனையும்போல் பிறக்கவில்லையென்றும்,தானாகவே அவதாரம் செய்தானென்றும், 'ரக்ஷார்த்தம்' என்பதாலே கர்மபலனை அநுபவிப்பதற்காக அவதாரம் செய்யவில்லையென்றும் காட்டப்படுகிறது. (இது பிரம்மாவின் வசநம்)

127. नित्त्यं हि नास्ति (பாரதம் சாந்திபர்வம் - 347-32)

எப்போதுமிருக்கிற புருஷனான அந்த வாஸுதேவனொருவனைத் தவிர, ஸ்தாவரமோ, ஜங்கமமோ உலகத்தில் நித்தியமான வஸ்து கிடையாது.

128. यत्तत्कारणमव्यक्तं नित्यं सदसदात्मकम् ।
तद्विसृष्टः स पुरुषो लोके ब्रह्मेति कीर्त्यते ।। (மநுஸ்மிருதி - 1-11)

அந்த நாராயணனாலே உண்டுபண்ணப்பட்ட அந்தப் புருஷன் உலகத்தில் பிரம்மாவென்று சொல்லப்படுகிறான்.

129. संक्षिप्य (ராமாயணம் உத்தரகாண்டம் - 104-14)

முன்னாலே நீரே உம்முடைய ஸங்கல்பத்தாலே உலகங்களை அழித்து பிரளயஸமுத்திரத்தில் படுத்துக்கொண்டிருந்து முதலில் என்னை உண்டுபண்ணினீர். (இது பிரம்மா எம்பெருமானைக் குறித்துச் சொன்னது.)

130. क इति (ஹரிவம்சம் - 131-48)

'க' ன்று பிரம்மாவின் பெயர், நான் எல்லா பிராணிகளுக்குமீசன்; அதாவது அவர்களை நியமநம் பண்ணுகிறவன்; நாங்களிருவரும் தேவரீருடைய திருமேனியிலுண்டானவர்கள். ஆகையால் தேவரீர் கேசவன் என்கிற பெயரையுடையவர். (இது ருத்திரன் வசநம்.)

131. अहं प्रसादजः (பாரதம் சாந்திபர்வம் - 352-62)

ஒரு காரணமுண்டானபோது எம்பெருமான் ஸந்தோஷப்பட அந்த ஸந்தோஷத்திலிருந்து நான் உண்டானேன். அப்படியே அவன் ஒரு காரணத்தினால் கோபிக்க, நீ முன் ஸிருஷ்டியில் அந்த கோபத்தினால் உண்டானாய். (இது ருத்திரனைப் பார்த்து பிரம்மாவின் வசநம்.)

132. सर्वे देवाः எல்லா தேவர்களும் வாஸுதேவனை ஆராதிக்கிறார்கள்; எல்லா தேவர்களும் வாஸுதேவனை வணங்குகிறார்கள்.

133. सब्रह्मकाः (பாரதம் சாந்திபர்வம் - 350-30)

பிரும்மாவுடனும் ருத்திரனுடனும் இந்திரனுடனும் கூடின தேவர்களும் பெரியருஷிகளும் தேவசிரேஷ்டனாய் ஹரியென்றும் நாராயணனென்றும் சொல்லப்பட்ட எம்பெருமானை அர்ச்சனை செய்கிறார்கள்.

134. चिन्तयन्तः (பாரதம் சாந்திபர்வம் - 210-33)

பிரும்மா ருத்திரன் முதலானவர்கள் எந்த பிரபுவான நாராயணனை எப்போதும் நினைத்துக்கொண்டிருந்தும் அவனிப்படி இருக்கிறானென்று நிச்சயத்தை அடையவில்லையோ, அந்த எம்பெருமானை நான் உபாயமாகப் பற்றினேன்.

135. पद्मे दिव्ये (ராமாயணம் உத்தரகாண்டம் - 104-7,8)

தேவரீருடைய நாபியில் உண்டான ஸூரியன்போல் பிரகாசிக்கிற மேன்மையான தாமரைப்பூவில் என்னையுமுண்டுபண்ணி, பிரஜாபதி என்கிற அதிகாரி செய்யவேண்டிய எல்லா வேலைகளும் தேவரீரால் என்னிடம் வைக்கப்பட்டது. இப்படி உம்மால் வைக்கப்பட்ட பாரத்தை உடையவனான நான் உலகத்துக்கு யஜமாநனான தேவரீரை தியானம் செய்கிறேன். (இது பிரும்மாவின் வசநம்).

136. युगकोटि (பாரதம் குண்டதாரோபாக்கியாநம்)

சதுர்யுகத்தின் கோடியாயிரங்கள் எம்பெருமானை ஆராதித்து பிரம்மா மறுபடியும் மூன்று உலகங்களை ஸிருஷ்டிக்கிற அதிகாரத்தை அடைந்தா னென்று கேட்டிருக்கிறோம்.

137. विश्वरूप: (பாரதம் சாந்திபர்வம் - 8-37)

விச்வரூபன் மஹாதேவன் என்று சொல்லப்படுகிற ருத்திரன் ஸர்வ மேதம் என்று சொல்லப்பட்ட ஒரு பெரிய யஜ்ஞத்தில் எல்லா பூதங்களை யும் தன்னையும் மனதாலே தானே ஹோமம் பண்ணினான்.

138. महादेव: (பாரதம் சாந்திபர்வம் - 20-12)

மஹாத்மாவான மஹாதேவன் என்று சொல்லப்பட்ட ருத்திரன் ஸர்வமேதம் என்கிற யஜ்ஞத்தில் தன்னை ஹோமம்செய்து தேவர்களுக்குள் சிரேஷ்டனாக ஆனான். எல்லா லோகங்களையும் தன்னுடைய ஜ்ஞாநத் தாலே வியாபித்து எட்டு விதமான ரூபத்தைத் தரித்து காந்தியையுடையவ னாய் யானைத்தோலை வஸ்திரமாகவுடையவனாய் கீர்த்தியினால் விளங்குகிறான்.

139. यो मे यथा (பாரதம் சாந்திபர்வம் - 349-61)

இந்தப் பெரிய யஜ்ஞத்தில் எவன் எனக்கு பாகத்தை, கொடுக்க வேண்டிய விதிப்படி கொடுத்தானோ, அவன் யஜ்ஞபாகத்தைப் பெறுவ தற்குத் தகுந்தவனென்று வேதத்திலும் ஆபஸ்தம்பர் முதலானவர்கள் செய்த ஸூத்திரத்திலும் நான் ஏற்பாடு செய்திருக்கிறேன்.

140. ब्रह्माद्या: (விஷ்ணு புராணம் - 5-30-17)

பிரம்மா முதலான எல்லா தேவர்களும் மனிதர்களும் மிருகங்களும் எம்பெருமானுடைய மாயையாகிய பெரிய சுழலிலிருக்கிற மோஹமாகிய அந்தகாரத்தினால் சூழப்பட்டிருக்கிறார்கள். இங்கு மாயையென்பது பிரகிருதி.

141. ब्रह्मा विश्वसृज: (மநுஸ்மிருதி - 12-50)

முன் ஜந்மத்தில் ஸத்துவகுணம் மேலிட்டு உயர்ந்த புண்ணியங் களைச் செய்தவர்களால், பிரம்மா, ஒன்பது பிரஜாபதிகள், தர்மம், மஹத், பிரகிருதி (இவைகளுடைய அபிமானிதேவதைகள்) - இவ்விதமான பிறப்புக்கள் அடையப்படுகின்றன.

142. एतौ द्वौ (பாரதம் சாந்திபர்வம் - 350-19)

எம்பெருமானுடைய பிரஸாதத்தாலும், கோபத்தினாலும் உண்டான தேவசிரேஷ்டர்களான பிரம்மா ருத்திரன் என்கிற இவ்விருவர்களும் அவனாலே காட்டப்பட்ட வழியாக, அதாவது அதற்கு வேண்டிய அவனால் கொடுக்கப்பட்ட அறிவைக்கொண்டு ஸிருஷ்டியையும் ஸம்ஹாரத்தையும் செய்கிறார்கள் என்று சொல்லப்படுகிறார்கள்.

143. हिरण्यगर्भो भगवान् वासुदेवः प्रजापतिः ।

... ...

अन्ये तु पुरुषव्याघ्र! चेतसो ये व्यपाश्रयाः ।।

अशुद्धास्ते समस्तास्तु देवाद्याः कर्मयोनयः ।। (விஷ்ணு பு. - 6-7-56,77)

பகவானாகிய பிரம்மா, இந்திரன், பிரஜாபதிகள்.............. தேவர்கள் முதலான இவர்களெல்லாரும் கர்மத்தினாலுண்டானவர்கள். ஆகையாலே அவர்கள் அசுத்தர்கள்.

144. आब्रह्मस्तम्ब (விஷ்ணு தர்மம் - 104-23)

பிரம்மா முதலாக சின்ன புழுக்கள் வரையிலுள்ள உலகத்திலிருக்கிற எல்லா பிராணிகளும் கர்மத்தினாலுண்டான ஸம்ஸாரத்திற்கு உட்பட்டவர்கள்.

145. कर्मणाम् (ஸ்ரீ பாகவதம் - 11-19-18)

கர்மபலன்களை அநுபவிப்பதற்காகப் பிறந்தவர்களாகிய பிரம்மா முதலானவர்கள் அமங்களமென்று எண்ணி, அவர்கள் அடையத் தகுந்தவர்கள் என்கிற ஆசை போயிருக்கிறவனுக்கு வாஸுதேவன் மிகவும் உயர்ந்ததான அடையவேண்டிய வஸ்து. அமங்களமென்பதற்கு அவர்களை தியாநம் பண்ணுகிறவனுடைய பாபத்தைப் போக்கச் சக்தியில்லாதவர்களென்று கருத்து.

146. अनाश्रित्योच्छ्रयो नास्ति मुख्यमाश्रयमाश्रयेत् ।

रुद्रं समाश्रिता देवा रुद्रो ब्रह्माणमाश्रितः ।।

(பாரதம் ஆச்வமேதிகபர்வம் - 118-37,38)

தேவர்கள் ருத்திரனை அடைந்திருக்கிறார்கள்; ருத்திரன் பிரம்மாவை அடைந்திருக்கிறான்; பிரம்மா என்னை யடைந்திருக்கிறான். ஒ ராஜாவே !

நான் ஒருவனையும் அடையவில்லை. என்னால் அடையவேண்டியவன் ஒருவனுமில்லை. எல்லாருக்கும் நான் அடையவேண்டிய இடம்.

147. ब्रह्मा दक्षादयः कालस्तथैवाखिलजन्तवः ।
विभूतयो हरेरेता जगतः सृष्टिहेतवः ।। (விஷ்ணு புராணம் - 1-22-39)

பிரம்மாவும், தக்ஷன்முதலான ஒன்பதுபிரஜாபதிகளும், காலமும், அப்படியே எல்லா ஜந்துக்களும், எம்பெருமானுடைய விபூதிகளாய்க் கொண்டு உலகத்தையுண்டு பண்ணுவதற்குக் காரணமாயிருக்கிறார்கள்.

148. रुद्रः कालान्तकाद्याश्च समस्ताश्चैव जन्तवः ।
चतुर्धा प्रलयायैता जनार्दनविभूतयः ।। (விஷ்ணுபுராணம் - 1-22-33)

ருத்திரனும் , காலன், யமன் முதலானவர்களும் , எல்லா ஜந்துக்களும் நான்கு விதமான பிரளயத்துக்குக் காரணங்களாயும் எம்பெருமானுடைய விபூதிகளாயுமிருக்கிறார்கள்.

149. तवान्तरात्मा (பாரதம் - சாந்திபர்வம் - 361-4)

உனக்கும் எனக்கும் தேஹி என்கிற பெயரையுடைய மற்ற எல்லாருக்கும் ஆத்மாவான இந்த பகவான் எல்லாரும் செய்வதைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறான்; ஒருவனாலும் ஒரு காலத்திலும் அவன் பார்க்கப்படுகிறதில்லை. தேஹீ என்கிற சொல்லுக்கு உடம்பையுடைய பிராணியென்று பொருள். (இது பிரம்மா ருத்திரனைப் பார்த்துச் சொன்னது).

दासभूताः

150. वासुदेवो महद्भूतं सर्वदैवतदैवतम् ।
न परं पुण्डरीकाक्षाद् दृश्यते पुरुषर्षभ! ।। (பாரதம் பீஷ்ம - 67-2)

ஓ புருஷச்ரேஷ்டனே! புண்டரீகாக்ஷனை அதாவது எம்பெருமானைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவன் ஒருவனுமில்லை.

151. एष धाता विधाता च सर्वेषां प्राणिनां प्रभुः ।
परं हि पुण्डरीकाक्षात् न भूतं न भविष्यति ।। (பாரதம் பீஷ்ம -7-17)

புண்டரீகாக்ஷனைக் காட்டிலும் உயர்ந்தது முன்னாலே இருந்த தில்லை. பின்னாலே உண்டாகப்போகிறதில்லை.

152. न विष्णोः परमो देवो विद्यते नृपसत्तम ! ।
विष्णुरेव सदाऽऽराध्यः सर्वदेवैरपि प्रभो ! ।।

ஒ ராஜச்ரேஷ்டனே! விஷ்ணுவைக் காட்டிலும் உயர்ந்த தேவனில்லை.

153. न वासुदेवात्

வாஸுதேவனைக்காட்டிலும் உயர்ந்த மங்களமானது இல்லை. வாஸுதேவனைக்காட்டிலும் உயர்ந்த சுத்தி பண்ணுவது அதாவது பாபத்தைப் போக்கடிப்பது இல்லை. வாஸுதேவனைக்காட்டிலும் உயர்ந்த தேவதை இல்லை. வாஸுதேவனையடைந்து ஒருவனும் வருத்தப்படு-கிறதில்லை. மங்களம் - நன்மையைக்கொடுப்பது.

154. त्रैलोक्ये

மூன்று உலகங்களிலும் அவனுக்கு (எம்பெருமானுக்கு) ஸமாந மானவன் உண்டானதில்லை, உண்டாகப்போகிறதில்லை.

155. न दैवम् (நாரதீயபுராணம் - 18-33)

கேசவனைக் காட்டிலும் உயர்ந்த தைவமில்லை.

156. राजाधिराजः (பாரதம் - ஆச்வமேதிகபர்வம் - 43-13)

எம்பெருமான், எல்லோருக்கும் ராஜாக்களான பிரம்மா முதலானவர் களுக்கும் மேற்பட்ட ராஜா. அவன் விஷ்ணு; அவன் பிரம்மம்; அவன் உயர்ந்தவன், ஆதலால் அவனை நாம் ஈசுவரனென்று அறிகிறோம். அவன் தான் தகப்பன், அவன் தான் பிரஜாபதி.

157. जायमानम् (பாரதம் சாந்திபர்வம் - 358-73-77)

எந்த ஜீவனை பிறக்கிறகாலத்தில் மதுஸூதநன் என்று சொல்லப் பட்ட எம்பெருமான் பார்க்கிறானோ; அவன் ஸத்துவகுணம் மேலிட்டவன் என்று அறியத்தகுந்தவன். அவன் மோக்ஷமாகிய பிரயோஜநம் கிடைப்ப தற்கு வேண்டியதை எண்ணுவன். எவனைப் பிறக்கிற ஸமயத்தில் பிரம்மா, ருத்திரன் இவர்கள் பார்க்கிறார்களோ, அவனுடைய மனது ரஜோ குணத்திலும், தமோகுணத்திலும் மூழ்கியிருக்கும்.

158. संसारार्णव (விஷ்ணுதர்மம் - 1-59)

ஸம்ஸாரமாகிய ஸமுத்திரத்தில் மூழ்கி விஷயங்களால் சூழப்பட்ட மனதையுடையவர்களுக்கு, ஓடமாகிய விஷ்ணு தவிர, மிகவுமுயர்ந்த அடையவேண்டிய வஸ்து வேறொன்றுமில்லை.

159. ब्रह्माणम् (பாரதம் சாந்திபர்வம் - 350-36)

பிரம்மாவையும், ருத்திரனையும், வேறு எந்த தேவர்கள் சொல்லப் படுகிறார்களோ அவர்களையும் நல்ல அறிவையுடையவர்கள் ஸேவிக்கிற தில்லை. ஏனென்றால் - அவர்கள் கொடுக்கும் பலன் அளவுள்ளது.

160. एवमेव विजानीत नात्र कार्या विचारणा ।
हरिरेकः सदा ध्येयो भवद्भिः सत्त्वसंस्थितैः ।।
नान्यो जगति देवोऽस्ति विष्णोर्नारायणात्परः ।।

(ஹரிவம்சம் - 132-8,14)

ஸத்துவகுணம் மேலிட்ட உங்களாலே ஹரி (எம்பெருமான்) ஒருவனே எப்போதும் தியானம் பண்ணத் தகுந்தவன். ஓ பிராமணர்களே ! அவன் எப்போதும் உபாஸிக்கத் தகுந்தவன். அவனை நினைப்பதற்கு நான் காரணம்.

ध्यात्वा मां सर्वयत्नेन ततो जानीत केशवम् ।
उपास्योऽयं सदा विप्रा उपायोऽस्मि हरेःस्मृतौ ।। (ஹரிவம்சம் - 133-2,44)

எல்லா முயற்சியும் கொண்டு கேசவனை அறிய முற்படுங்கள். முதலில் என்னை த்யானியுங்கள். ஹரியை த்யானிக்க நான் எப்போதும் உபாயமாய் உள்ளேன். (இது சிவனின் பேச்சு).

161. सूर्यस्यैव तु

ஸூரியனிடத்தில் எந்த மனிதன் ஏழு ஜன்மங்கள் பக்திபண்ணு கிறானோ, அவனுடைய பிரஸாதத்தால் அவனுக்கு ருத்திரனிடத்தில் பக்தியுண்டாகிறது. எவன் ருத்திரனிடத்தில் ஏழுஜன்மங்கள் பக்தி பண்ணுகிறானோ, அவனுடைய அநுக்கிரஹத்தால் அவனுக்கு வாஸுதேவ னிடத்தில் பக்தியுண்டாகிறது. எவன் வாஸுதேவனிடத்தில் ஏழு ஜன் மங்கள் பக்தி பண்ணுகிறானோ, அவன் வாஸுதேவனுடைய அநுக்ரஹத் தாலே அவனிடம் போய்ச் சேருகிறான்.

162. ये तु सामान्यभावेन

எவர்கள் புருஷோத்தமனான எம்பெருமானை மற்றவர்களுடன் ஸமமாக எண்ணுகிறார்களோ, அவர்களைப் பாஷண்டிகள் என்று அறிய வேண்டியது. அவர்கள் எல்லாக் கர்மங்களிலிருந்து விலக்கப்பட்டவர்.

163. त्वं हि रुद्र (வராஹபுராணம் - 10-36)

பெரிய கைகளையுடைய ருத்திரனே ! நீ ஜனங்களுக்கு மோஹ முண்டாகும்படியான சாஸ்திரங்களைச் செய், கொஞ்சம் வருத்தத்தைக் காண்பித்து, அதனால் பலம் சீக்கிரம் கிடைக்குமென்று காட்டு.

164. ब्रह्मा स्वयंभूः (ராமாயணம்-ஸுந்தரகாண்டம் - 51-45)

ராமனாலே சண்டையில் கொல்ல உத்தேசிக்கப்பட்டவனை, தானேயுண்டானவனாயும், நாலு முகத்தையுடையவனாயுமிருக்கிற பிரம்மாவாலும் இரக்ஷிக்கமுடியாது; மூன்று கண்களையுடையவனாயும், மூன்று பட்டணங்களை நாசம் பண்ணினவனாயுமிருக்கிற ருத்திரனாலும் முடியாது; மஹேந்திரனென்று பெயருள்ளவனாயும் தேவர்களுக்கு யஜமானனாயுமுள்ள இந்திரனாலும் முடியாது.

165. सकृदेव प्रपन्नाय तवास्मीति च याचते ।
अभयं सर्वभूतेभ्यो ददाम्येतद् व्रतं मम ।।

(ராமாயணம் யுத்தகாண்டம் - 18-33)

ஒரே தடவை பிரபத்தி பண்ணி, நான் உனக்காக இருக்கிறேனென்று யாசிக்கிறவனுக்கு எல்லா பூதங்களிலிருந்தும் பயமில்லாமையைக் கொடுக்கிறேன். இது என்னுடைய விரதம்.

166. काङ्क्षन्तः (ஸ்ரீ கீதை - 4-12)

கர்மங்களின் பலன்கள் கிடைக்கவேண்டுமென்று ஆசைப் படுகிறவர்கள் இங்கே தேவதைகளாக எவர்கள் தோன்றுகிறார்களோ அவர்களையே ஆராதிக்கிறார்கள். ஏனென்றால் - கர்மத்தினுடைய பலனானது மனுஷ்யலோகத்தில் சீக்கிரம் உண்டாகிறது.

167. स तया श्रद्धया युक्तस्तस्याराधनमीहते ।
लभते च ततः कामान् मयैव विहितान् हि तान् ।। (ஸ்ரீ கீதை - 7-22)

வேறு தேவதையின் ஆராதநத்தாலே பலன்களை அடைகிறான். அவைகளும் என்னாலேயே கொடுக்கப்பட்டவைகள்.

168. एष माता (பாரதம் சாந்திபர்வம் - 349-76-77)

இந்த பிரம்மா உங்களுக்கு தாயாகவும், தகப்பனாகவும், பிதாமஹனாகவுமிருக்கிறான். என்னால் உத்திரவு பண்ணப்பட்டவனாய் எல்லாருக்கும் வேண்டிய வரங்களைக் கொடுக்கிறவனாக ஆவான். அவனுடைய முகத்திலிருந்து அவனுக்குப் பின்னாலே உண்டான ருத்திரன் அவனால் உத்திரவுபண்ணப்பட்டவனாய் எல்லாருக்கும் வேண்டிய வரங்களைக் கொடுக்கிறவனாக ஆவான். (இது தேவர்களைக் குறித்து எம்பெருமான் சொன்னது.)

यस्मात्

169. सात्विकेषु (மாத்ஸ்யபுராணம் - 290-16)

ஸத்துவகுணம் அதிகமாயிருக்கிற கல்பங்களில் எம்பெருமானுடைய பெருமை அதிகமென்று சொல்லப்படுகிறது. இங்கே கல்பமென்பது பிரம்மாவின் ஒரு பகல். எந்தக் கல்பத்தில் அவனுக்கு ஸத்துவகுணம் மேலிடுகிறதோ, அதில் அவன் செய்த புராணங்களுக்கு தோஷமில்லாமையால் அவைகளில் சொல்லும் எம்பெருமானுடைய பெருமை உண்மையானதென்று ஏற்படுகிறது. அவைகளிலேயே யோகஞ் செய்து முடித்தவர்கள் மிகவுமுயர்ந்த கதியை அடையப்போகிறார்கள்.

युगकोटि

170. बहूनां जन्मनामन्ते ज्ञानवान् मां प्रपद्यते ।
वासुदेवः सर्वमिति स महात्मा सुदुर्लभः ।। (கீதை - 7-19.)

அனேக புண்ணிய ஜந்மங்களின் கடைசியில் ஒருவன் ஜ்ஞாநியாகி என்னைப் பஜிக்கிறான். இங்கே ஜ்ஞாநீ என்பவன் எம்பெருமானுடன் கூட எப்போதும் இருக்க வேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டு அவனையே அடைய வேண்டியவனாக எண்ணி அவனிடத்திலேயே பக்தியுள்ளவன்.

171. सेतिहासपुराणैस्तु वेदैर्वेदान्तसंयुतैः ।
ये जन्मकोटिभिः सिद्धास्तेषामन्तेऽत्र संस्थितिः ।।

(பௌஷ்கர ஸம்ஹிதை)

எவர்கள் அனேக கோடி ஜந்மங்களில் எம்பெருமானிடத்தில் ஐசுவரியம்முதலானதை அடைந்தார்களோ, அவர்கள் கடைசியில் அவனை அடைவதற்கு ஸாதநமான பக்தியையோ, பிரபத்தியையோ செய்வார்கள்.

172. जन्मान्तर (பாஞ்சராத்திரம்)

அனேகமாயிரம் ஜந்மங்களில் தபஸ்ஸினாலும், தியானத்தாலும் ஸமாதியாலும் எவர்களுக்குப் பாபங்கள் போய்விடுகின்றனவோ, அவர்களுக்கு கிருஷ்ணனிடத்தில் பக்தியுண்டாகிறது. இங்கே பக்தியென்பது 170 -வது நம்பரில் ஜ்ஞாநிக்குச் சொன்ன பக்தி.

173. तेषामहं समुद्धर्ता (கீதை - 12-7)

ஒ அர்ஜுநனே ! என்னிடத்திலேயே மனதை வைத்தவர்களுக்கு யமன்போலிருக்கிற ஸம்ஸாரமாகிய ஸமுத்திரத்திலிருந்து சீக்கிரம் தூக்குகிறவனாக ஆவேன்.

174. रूपप्रकारपरिणामकृतव्यवस्थं
विश्वं विपर्यसितुमन्यदसच्च कर्तुम् ।
क्षाम्यन् स्वभावनियमं किमुदीक्षसे त्वं
स्वातन्त्र्यमैश्वरमपर्यनुयोज्यमाहुः ।। (வைகுண்டஸ்தவம் - 55)

எம்பெருமான் ஈசுவரனாயிருப்பதாலே அவன் ஸ்வாதந்திரியமானது '' ஏன் இதைச் செய்தாய், ஏன் இதைச் செய்யவில்லை '' என்று ஒருவனாலும் கேட்கத் தகுந்ததன்று என்று சொல்லுகிறார்கள்.

175. प्रतिबुद्धवर्जम् (தேவதா காண்டத்தின் கடைசீ ஸூத்ரம்)

நல்ல அறிவுள்ளவர்கள் தவிர மற்றவர்களாலே வேறு தேவதைகள் ஸேவிக்கத் தகுந்தவர்கள்.

176. येऽप्यन्यदेवता (கீதை - 9-23)

ஒ குந்தியின் பிள்ளையே ! எவர்கள் வேறு தேவதைகளிடத்தில் பக்தியுள்ளவர்களாய் சிரத்தையுடன் அவர்களையாராதிக்கிறார்களோ, அவர்களும் என்னையே ஆராதிக்கிறார்கள். ஆனால் சாஸ்திரம் சொன்ன விதிப்படி அவர்கள் ஆராதநம் செய்யவில்லை. சாஸ்திரமானது அந்த தேவதைகள் எம்பெருமானுக்கு உடம்புகளென்றும் அவன் அவர்களுக்கு

ஆத்மாவென்றும், இதையறிந்து ஆராதனம் செய்ய வேண்டுமென்றும் சொல்லுகிறது.

177. चतुर्विधा भजन्ते मां जनाः सुकृतिनोऽर्जुन ।
आर्तो जिज्ञासुरर्थार्थी ज्ञानी च भरतर्षभ ।। (கீதை - 7-16)

ஸுகிருதம்பண்ணின நாலுவிதமான ஜநங்கள் என்னைப் பஜிக்கிறார்கள். அவர்கள் - ஐசுவரியத்தையிழந்து அது மறுபடியும் கிடைக்க வேண்டுமென்று வருத்தப்படுகிறவன், ஆத்மஸ்வரூபத்தைப் பார்த்து அநுபவிக்க வேண்டுமென்று ஆசைப்படுகிறவன், புதிதாய் ஐசுவரியத்தை வேண்டுகிறவன், ஜ்ஞாநீ - என்று. இங்கு ஜ்ஞாநீ என்பதற்கு 170-வதில் சொன்னது பொருள்.

178. शरीरारोग्यम् (விஷ்ணுதர்மம் - 74-43)

எம்பெருமான் மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கிறவனாயுமிருந்தாலும், தன்னைத் தியானம் பண்ணுகிறவர்களுக்கு, உடம்பில் ரோகம் இல்லாமையையும், பணத்தையும், போகங்களையும் ஆநுஷங்கிகமாக எப்போதும் கொடுக்கிறான். ஆநுஷங்கிகம் - என்பது ஒருவனால் கேட்காமலே முக்கியமான பலனுடன்சேர்த்துக்கொடுக்கப்பட்ட பலன்.

179. अभिलषित (ஈசாண்டான்)

எந்த காமபோகங்கள் முன்னாலே ஆசைப்பட்டும் அடைய முடியாமலிருந்தனவோ, அவைகள். ஜலப்ரவாஹங்கள் ஸமுத்திரத்தில் தானாகப்போய் விழுவதுபோல தானாகவே (நம்முடைய ப்ரயத்நமில்லாமலே) இப்போது அவைகளை வேண்டாத நம்மிடம் வருகின்றன.

180. पुराणसंहिताकर्ता भवान् वत्स! भविष्यति ।
देवतापारमार्थ्यं च यथावद्वेत्स्यते भवान् ।। (விஷ்ணு பு. - 1-1-26)

நீ பரதேவதையினிருப்பை உள்ளபடி அறிவாய்.

181. ततश्च प्राह भगवान् वसिष्ठो मे पितामहः ।
पुलस्त्येन यदुक्तं ते सर्वमेतद्भविष्यति ।। (விஷ்ணுபுராணம் - 1-1-28)

உனக்குப் புலஸ்தியராலே எது சொல்லப்பட்டதோ, அது கட்டாயம் வரும்.

तस्मै नमः

182. देवतिर्यङ् (விஷ்ணு புராணம் - 1-8-35)

ஒ மைத்திரேயனே ! தேவர்கள் மிருகங்கள் மனிதர்கள், ஆகிய இவர்களில் ஆண்பிள்ளைகள் பகவான். பெண் பிள்ளைகள் லக்ஷ்மீ. இவ்விருவரைக் காட்டிலும் வேறான ஒன்றுமில்லை. ஆண்களை எம்பெருமானாகவும், பெண்களை லக்ஷ்மியாகவும்சொன்னதின் கருத்து - அவர்கள் எம்பெருமானுக்கும் லக்ஷ்மீக்கும் பிரகாரம் - என்று.

தமிழ் வசனங்கள்

21. *உன்னித்துமற்றொருதெய்வம் தொழாளவனையல்லால்*
நும்மிச்சைசொல்லி நும்தோள்குலைக்கப்படுமன்னைமீர்
மன்னப்படும்மறைவாணனை வண்டுவராபதி
மன்னனை ஏத்துமினேத்துதலும் தொழுதாடுமே.

(திருவாய்மொழி - 4-6-10)

நினைத்தும் எம்பெருமானைத் தவிர வேறு ஒரு தெய்வத்தை ஸேவிக்கமாட்டாள். இதனால் எப்படி வேறு தெய்வத்தை ஸேவிக்க-மாட்டாளோ, அப்படியே அவனை ஸ்வப்நத்திலும் நினைக்கவும் மாட்டாளென்று கருத்து.

22. *நின்னையே தான்வேண்டி நீள்செல்வம் வேண்டாதான்*
தன்னையேதான் வேண்டும் செல்வம்போல் மாயத்தால்
மின்னையேசேர் திகிரி வித்துவக்கோட்டம்மா
நின்னையேதான் வேண்டி நிற்பனடியேனே. (பெருமாள் திரு. - 5-9)

தேவரீரே வேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டு நீண்ட செல்வத்தை வேண்டாதவர்களுக்கு தானாகவே அவர்களிடம் வரவேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டு வருகிற செல்வம்போல். இங்கே நீண்ட செல்வமாவது - பிரம்மா முதலானவர்களுடைய ஐசுவரியம். கடைசியில் ''செல்வம்'' என்பதற்கு இந்த உலகத்தில் ஐசுவரியமென்று பொருள்.

23. *நில்லாதபெருவெள்ளம் நெடுவிசும்பின்மீதோடி*
நிமிர்ந்தகாலம், மல்லாண்டதடக்கையால் பகிரண்டமகப்படுத்த
காலத்து, அன்று-எல்லாருமறியாரோ எம்பெருமானுண்டுமிழ்ந்த
வெச்சில்தேவர் அல்லாதார்தாமுளரேயவனருளேயுலகாவதறியீர்களே.

(பெரிய திருமொழி - 11-6-2)

எம்பெருமானாலே பிரளயகாலத்தில் சாப்பிடப்பட்டு, வயிற்றில் வைத்துக்கொண்டிருந்து, பிறகு ஸிருஷ்டிகாலத்தில் அவனாலுமிழப்பட்ட அதாவது வேளிப்படுத்தப்பட்ட எச்சில் தேவர்களில்லாதவர்கள் எவராவது உண்டோ? இங்கு எச்சில் என்பதாலே அந்த தேவதைகள் உபாஸிக்கத் தகுந்தவர்கள் அன்று என்றும், பிரம்மாவும் ருத்திரனும் இப்படிப் பட்டவர்களேயென்றும் வேறு அல்லவென்றும் சொல்லப்படுகிறது.

24. *நான்முகனை நாராயணன் படைத்தான் நான்முகனும்*
தான்முகமாய்ச் சங்கரனைத் தான்படைத்தான்-யான்முகமாய்
அந்தாதி மேலிட் டறிவித்தே னாழ்பொருளைச்
சிந்தாமல் கொண்மினீர் தேர்ந்து. (நான்முகன் திருவந்தாதி - 1)

நாராயணன் நான்குமுகமுள்ள பிரம்மாவை உண்டு பண்ணினார். அந்த பிரம்மாவும் ருத்திரனை எம்பெருமான் ஸிருஷ்டிப்பதற்கு த்வாரமாய்க்கொண்டு அவனைத்தானே உண்டுபண்ணினான்.

25. *கூவிக்கொள்ளாய்வந்தந்தோ என்பொல்லாக்கரு*
மாணிக்கமே, ஆவிக்கோர்பற்றுக்கொம்பு நின்னலாலறிகின்றி
லேன்யான், மேவித்தொழும்பிரமன்சிவனிந்திரனுதிக்கெல்லாம்,
நாவிக்கமலமுதற்கிழங்கே உம்பரந்ததுவே. (திருவாய்மொழி - 10-10-3)

எல்லாரும் சேர்ந்து (எம்பெருமானை) ஸேவிக்கிற பிரம்மா ருத்திரன், இந்திரன் முதலானவர்கள் உண்டாவதற்குக் காரணமான நாபீகமலத்துக்கும் கிழங்குபோல் காரணமான எம்பெருமானே !

26. *தீர்த்தனுலகளந்த சேவடிமேல்பூந்தாமம்*
சேர்த்தியவையே சிவன்முடிமேல்தான்கண்டு
பார்த்தன்தெளிந்தொழிந்த பைந்துழாயான்பெருமை
பேர்த்துமொருவரால் பேசக்கிடந்ததே. (திருவாய்மொழி - 2-8-6)

பரிசுத்தியைச் செய்கிற எம்பெருமானுடைய உலகத்தை மூன்றடி யால் அளந்த அழகான திருவடியின் மேலே பூமாலையைச் சேர்த்து, பிறகு அதைச் சிவன் தலையின் மேலே பார்த்து அர்ஜுனன் எம்பெருமானைப் பரதேவதை என்று ஸந்தேஹமில்லாமல் நிச்சயித்தான். அந்தப் பசுமையான துளஸியையுடைய எம்பெருமானுடைய பெருமை.........

27. *வைம்மின் நும்மனத்தென்று யானுரைக்கின்றமாயவன்*
சீர்மையை எம்மனோர்களுரைப்பதென் அதுநிற்கநாடொறும்

வானவர் தம்மையாளுமவனும் நான்முகனும் சடைமுடியண்ண லும் செம்மையாலவன் பாதபங்கயம் சிந்தித்தேத்தித்திரிவரே.

(திருவாய்மொழி - 3-6-4)

தேவர்களை ஆளுகிற இந்திரனும், நான்குமுகமுடைய பிரம்மாவும், தலையில் ஜடையை உடையவனாயும், தன்னை ஈசுவரனென்கிற அபிமானமுடையவனாயுமுள்ள ருத்திரனும் எம்பெருமானுடைய திருவடித் தாமரைகளை நன்றாய் நினைத்து, அவனை ஸ்தோத்திரம் பண்ணிக் கொண்டு திரிவார்கள்.

28. *பேச நின்ற சிவனுக்கும் பிரமன்றனக்கும் பிறர்க்கும்*
நாயகனவனே கபாலநன் மோக்கத்துக்கண்டு கொள்மின்
தேசமாமதிள் சூழ்ந்தழகாய திருக்குருகூரதனுள்
ஈசன்பாலோரவம்பறைத லென்னாவதிலிங்கியர்க்கே.

(திருவாய்மொழி - 4-10-4)

ஸர்வேசுவரன் என்று சில ஜனங்கள் சொல்லும்படி அதிக சக்தியுள்ள சிவனுக்கும் பிரம்மாவுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் எம்பெருமானே யஜமானன்.

29. *ஒற்றைவிடையனும்நான்முகனு முன்னையறியாப்பெருமையோனே*
முற்றவுலகெல்லாம்நீயேயாகி மூன்றெழுத்தாய் முதல்வனேயோ
அற்றதுவாணாளிவற்கென்றெண்ணி யஞ்ச நமன் றமர்ப்பற்றலுற்ற
அற்றைக்கு நீயென்னைக்காக்கவேண்டுமரங்கத்தரவணைப்
பள்ளியானே. (பெரியாழ்வார் திருமொழி - 4-10-4)

விலக்ஷணனான காளைமாட்டை வாஹனமாகவுடைய ருத்திரனும் பிரம்மாவும் உன்னை அறியமுடியாதபடியான பெருமையை உடையவனே! (இது எம்பெருமானைப் பற்றிச் சொன்னது).

30. *எருத்துக்கொடியுடையானும் பிரமனுமிந்திரனும் மற்றும் ஒருத்தரு*
மிப்பிறவியென்னும் நோய்க்குமருந்தறிவாருமில்லை மருத்துவனாய்
நின்ற மாமணிவண்ணா மறுபிறவிதவிரத் திருத்தி, உன்கோயில்
கடைப்புகப்பெய் திருமாலிருஞ்சோலையெந்தாய்.

(பெரியாழ்வார் திருமொழி - 5-3-6)

காளைமாட்டை த்வஜமாக உடைய ருத்திரன், பிரம்மா, இந்திரன், வேறு தேவதைகள் ஆகிய இவர்களில் எவரும் இந்த ஸம்ஸாரம் என்கிற வியாதியைத் தீர்க்கும் மருந்தை அறிகிறவர்களில்லை.

31. *திண்ணன்வீடு முதல்முழுதுமாய்*
எண்ணின்மீதிய னெம்பெருமான்
மண்ணும்விண்ணுமெல்லா முடனுண்ட நங்
கண்ணன் கண்ணல்ல தில்லையோர் கண்ணே. (திருவாய்மொழி -2-2-1)

கண்ணனாகிய ரக்ஷகனல்லாமல் வேறு ஒரு ரக்ஷகனில்லை.

32. *களைவாய்துன்பம்களையாதொழிவாய் களைகண்மற்றிலேன்*
வளைவாய் நேமிப்படையாய் குடந்தைக்கிடந்தமாமாயா
தளராவுடலமெனதாவி சரிந்துபோம்போது
இளையா துனதாளொருங்கப்பிடித்துப் போதவிசைநீயே.
(திருவாய்மொழி - 5-8-8)

துன்பத்தைத் தேவரீர் போக்கவேண்டும்; அப்படிச் செய்யா-விட்டால், என்னை ரக்ஷிக்கிறவர் ஒருவரு மில்லை.

33. *கூவிக்கொள்ளாய்வந்தந்தோ என்பொல்லாக்கரு*
மாணிக்கமே, ஆவிக்கோர்பற்றுக்கொம்பு நின்னலாலறிகின்றி
லேன்யான், மேவித்தொழும்பிரமன்சிவனிந்திரனுதிக்கெல்லாம்,
நாவிக்கமலமுதற்கிழங்கே உம்பரந்ததுவே. (திருவாய்மொழி - 10-10-3)

தேவரீரைத் தவிர ஆத்மாவான எனக்கு ரக்ஷகனாக பிடித்து கொள்ளத் தகுந்தவன் ஒருவனு மிருப்பதாக அறியவில்லை.

34. *தருதுயரம் தடாயேல் உன் சரணல்லால் சரணில்லை*
விரைகுழவும் மலர்பொழில் சூழ் வித்துவக்கோட்டம்மானே !
அரிசினத்தால் ஈன்றதாய் அகற்றிடினும் மற்றவள் தன்
அருள் நினைந்தே அழும் குழவியதுவே போன்றிருந்தேனே .
(பெருமாள் திருமொழி - 5-1)

தேவரீர் கருமத்துக்குப்பலனாகக் கொடுக்கும் துன்பத்தைத் தடுக்கா விட்டால்.

35. *பண்டைநாளாலேநின் திருவருளும் பங்கயத்தாள் திரு*
வருளும் கொண்டு நின்கோயில் சீய்த்துப்பல்படிகால் குடிகுடி
வழிவந்தாட்செய்யும் தொண்டரோர்க்கருளிச்சோதிவாய் திறந்துன்
தாமரைக் கண்களால் நோக்காய் தெண்டிரைப் பொருநல்தண்
பணைசூழ்ந்த திருப்புளிங்குடிக்கிடந்தானே. (திருவாய்மொழி - 8-10-3)

தேவரீரைத் தவிர வேறு உபாஸிக்கத் தகுந்த தைவமிருக்கிறது என்று எண்ணுகிறவர்களுடன் நான் சேரமாட்டேன். நான் ஆசைப்பட்டு ஒப்புக்கொண்டதும் தேவரீருடைய பக்தர்களுக்கு அடிமையாயிருப்பது.

36. முகிலுருவம்

பாருருவில் நீர் எரிகால் விசும்புமாகிப் பல்வேறு சமயமுமாய்ப் பரந்து நின்ற
ஏருருவில் மூவருமே யென்ன நின்ற இமையவர் தம் திருவுருவேறெண்ணும்
போது
ஒருருவம் பொன்னுருவம் ஒன்று செந்தீ ஒன்று மாகடலுருவம் ஒத்து நின்ற
மூவுருவம் கண்டபோது ஒன்றும் சோதி முகிலுருவம் எம் அடிகள்
உருவந்தானே.

(திருநெடுந்தாண்டகம் - 2)

மேகத்துக்குள்ள நீலரூபமே என் ஸ்வாமியினுடைய ரூபம்.

37. **மேலெழுந்ததோர் வாயுக்கிளர்ந்து மேல்மிடற்றினையுள்**
ளெழ வாங்கிக் காலும்கையும் விதிர் விதிர்த்தேறிக் கண்ணுறக்க
மதாவதன் முன்னம் மூலமாகிய ஒற்றையெழுத்தை மூன்றுமாத்
திரையுள் ளெழவாங்கி வேலைவண்ணனைமேவுதிராகில் விண்ண
கத்தினில் மேவலுமாமே. (பெரியாழ்வார் திருமொழி - 4-5-4)

வேதத்துக்கு மூலமான பிரணவம் என்கிற ஒரு எழுத்தை மூன்று மாத்திரையோடு தனக்குள்ளே அதாவது - வேறொருவரும் கேட்க முடியாதபடி சொல்லி, ஸமுத்திரம்போன்ற வர்ணத்தையுடைய எம்பெரு மானை ஆசையுடன் தியானம் செய்தால்.

38. **கண்டுகேட்டுற்றுமோந்துண்டுழலும் ஐங்கருவி**
கண்டவின்பம் தெரியவரிய வளவில்லாச் சிற்றின்பம்
ஒண்டொடியாள் திருமகளும் நீயுமேநிலாநிற்பக்
கண்டசதிர்கண்டொழிந்தே னடைந்தேனுன் திருவடியே.

அரும்பதவுரை

விடுதீட்டு—ஒருவன் தனக்குள்ள பாத்தியத்தை விடுகிற தஸ்தாவேஜி.

ஏவல் தேவை—யஜமாநனால் ஏவப்பட்டு அவன் வேண்டுகிற வேலைக்காரனால் செய்யப்பட்ட வேலைகள்.

கருவிலே—கர்ப்பமாயிருக்கும்போது.

திரு—பாக்கியம்.

கடுக—சீக்கிரம்.

குறி—எல்லை.
பற்றாசு—பிடிப்பு.
உண்டறுக்க—சாப்பிட்டு ஜரிக்க.
ஒக்கப்பரிமாறுகிற—லக்ஷ்மியோடு கூடவிருந்து ரக்ஷிக்கிற.

---

7. முமுக்ஷுத்வாதிகாரம்

ஸம்ஸ்கிருத வசனங்கள்

183. तस्मिन् प्रसन्ने किमिहास्त्यलभ्यं धर्मार्थकामैरलमल्पकास्ते ।
समाश्रिताद् ब्रह्मतरोरनन्तान्निस्संशयो मुक्तिफलप्रपातः ।।

(விஷ்ணு புராணம் - 1-17-91)

அந்த எம்பெருமான் பிரஸந்நன் ஆனால், இங்கு அடைய முடியாதது எது? தர்மம், அர்த்தம், காமம் இவைகளால் ஆகவேண்டியதில்லை. அவைகள் மிகவும் அல்பங்கள்.

184. अन्तवत्तु फलं तेषां तद्भवत्यल्पमेधसाम् ।
देवान् देवयजो यान्ति मद्भक्ता यान्ति मामपि ।। (கீதை - 7-23)

சின்ன புத்தியுடைய அவர்கள் அடையும் அந்த பலன் முடிவை யுடையது.

185. किं पुनर्ब्राह्मणाः पुण्या भक्ता राजर्षयस्तथा ।
अनित्यमसुखं लोकमिमं प्राप्य भजस्व माम् ।। (கீதை - 9-33)

நச்வரமாயும் ஸுகமில்லாமலுமிருக்கிற இந்த உலகத்தை அடைந் திருக்கிற நீ, என்னைப் பஜி.

186. महाबलान् (விஷ்ணுபுராணம் - 4-24-142,143)

மிகுந்த பலத்தையும் மிகுந்த வீர்யத்தையும், அளவில்லாத தனக் குவியலையும் உடையவர்களாயிருந்து நீண்ட காலத்தில் தங்களுடைய கதைகளை மாத்திரம் மீத்தி வைத்துப்போன ராஜாக்களைக் கேட்டு, நல்ல அறிவை ஸம்பாதித்தவன் பிள்ளை பெண்டாட்டி முதலானவைகளிலும் வீடு நிலம் முதலானவைகளிலும், பணம் முதலானவைகளிலும் என்னது என்கிற எண்ணத்தை வைத்துக் கொள்ளமாட்டான்.

187. गर्भे च सुखलेशोऽपि भवद्भिरनुमीयते ।
यदि तत् कथ्यतामेवं सर्वं दुःखमयं जगत् ॥ (விஷ்ணுபு - 1-17-69)

உலகம் முழுவதும் துக்கம் நிறைந்தது.

188. न केवलं द्विजश्रेष्ठ! नरके दुःखपद्धतिः ।
स्वर्गेऽपि पातभीतस्य क्षयिष्णोर्नास्ति निर्वृतिः ॥ (விஷ்ணுபு - 6-5-50)

ஸுவர்க்கத்திலிருக்கிறவனுக்கும் புண்ணியம் குறைந்து அதிலிருந்து கீழே விழுவோமென்கிற பயத்தாலே ஸுகம் கிடையாது.

189. राज्ये (விஷ்ணுபு - 6-7-7)

அறிவில்லாமல் என்னதென்கிற எண்ணத்தாலே பீடிக்கப் பட்ட மனதையுடையவர்களாய், உடம்பே ஆத்மா என்கிற எண்ணமாகிய மிகுந்த குடியினாலே மயங்கினவர்கள் ராஜ்ய விஷயத்தில் ஆசைப்படுகிறார்கள். என்னைப் போன்றவர்கள் அப்படி ஆசைப்படுகிறதில்லை.

(காண்டிக்யர் சொல்லியது)

190. आब्रह्मभवनात् (இதிஹாஸ ஸமுச்சயம் - 4-49)

ஓ ருஷியே ! பிரம்மாவின் உலகங்கள் உள்பட எல்லாவற்றிலும் இந்த அல்பமாயிருப்பது முதலான தோஷங்கள் இருக்கின்றன. ஆகையாலேயே புத்திமான்கள் ஸ்வர்க்கத்தையடைவதை ஆசைப்படுகிறதில்லை.

191. ब्रह्मण: (பாரதம் ஆரண்யபர்வம் - 262-37,38,39)

பிரம்மாவினுடைய இருப்பிடத்துக்கு மேலே விஷ்ணுவினுடைய அந்தப் பரமபதமிருக்கிறது. அது சுத்தமாயும், எப்போதுமிருப்பதாயும் ஸ்வயம்பிரகாசமாயும் இருக்கிறது. பரப்பிரம்மத்தை அடைவதற்கு இடமாயிருப்பதாலே அதுவும் பரப்பிரம்மம் என்று சொல்லப்படுகிறது. அறிவில்லாதவர்களாயும் விஷயங்களில் மனதைச் செலுத்துகிறவர்களாயும், டம்பம், லோபம், கொழுப்பு, கோபம், த்ரோஹம், மோஹம் இவைகளால் பீடிக்கப்பட்டவர்களாயுமிருக்கிற மனிதர்கள் அந்த இடத்திற்கு போவதில்லை. அஹங்காரமும், மமகாரமும் இல்லாமல் ஸுகதுக்கங்களைப் பொறுத்துக்கொண்டு இந்திரியங்களை அடக்கிக்கொண்டு எம்பெருமானு டைய தியானத்தைப் பிரீதியுடன் செய்துக் கொண்டிருக்கிற ஸாதுக்களே அவ்விடத்திற்குப் போகிறார்கள்.

192. रम्याणि (பாரதம் சாந்தி பர்வம் - 1 96-4)

ஒ ராஜாவே ! அழகாயும் இஷ்டப்படி போகக்கூடியதாயும் இருக்கிற விமானங்களும், அப்படியே ஸபைகளும் பலவிதமான உத்யானங்களும் தெளிந்த ஜலத்தையுடைய தாமரையோடைகளும் (பரமபதத்தில் இருக்கின்றன.)

193. रुद्रादित्यवसूनां च तथाऽन्येषां दिवौकसाम् ।
एते वै निरयास्तात!स्थानस्य परमात्मनः ।।

(பாரதம் சாந்திபர்வம் - 196-6)

ஒ குழந்தாய் ! பரமாத்மாவான எம்பெருமானுடைய இடத்தைப் பார்க்கும்போது இந்த ஸுவர்க்கம் முதலான ஸ்தாநங்கள் நரகங்கள்.

194. परमात्मनि यो रक्तो विरक्तोऽपरमात्मनि ।
सर्वेषणाविनिर्मुक्तः स भैक्षं भोक्तुमर्हति ।। (பார்ஹஸ்பத்யஸ்மிருதி)

எவன் பரமாத்மாவாகிய எம்பெருமானிடத்தில் ஆசையுள்ளவனாயும், அவனைத் தவிர வேறு விஷயங்களில் ஆசையில்லாதவனாயுமிருக்கிறானோ, அவன் எல்லா ஆசைகளால் விடப்பட்டவனாய், பிக்ஷையைச் சாப்பிட்டுக்கொண்டு இருக்கத் தகுந்தவன்.

195. प्रवृत्तिलक्षणं धर्मं प्रजापतिरथाब्रवीत् ।
प्रवृत्तिः पुनरावृत्तिर्निवृत्तिःपरमा गतिः ।।

(பாரதம் சாந்திபர்வம் - 219-4-2)

பிரவிருத்தி தர்மங்களைப் பிரம்மா சொன்னான். நிவிருத்தி தர்மங்களை நாராயணன் என்கிற ருஷி சொன்னார். ஒரு பலனை வேண்டிச் செய்யும் கர்மங்களுக்குப் பிரவிருத்தி தர்மங்களென்றும், மோக்ஷத்தை ஆசைப்பட்டுச் செய்யும் கர்மங்களுக்கு நிவிருத்தி தர்மங்களென்றும் பெயர்.

196. अग्निहोत्रफला वेदाः शीलवृत्तफलं श्रुतम् ।
रतिपुत्त्रफला दारा दत्तभुक्तफलं धनम् ।।

(பாரதம் ஸபாபர்வம் - 5-116)

சாஸ்திரத்தைக் கேட்பதினாலே உண்டான ஜ்ஞானத்துக்கு பலன் ஆத்ம குணங்களும் நல்லவொழுக்கமும்.

197. शमार्थं (இதிஹாஸ ஸமுச்சயம் 12-37)

புத்திமான்களால் மனதை அடக்குவதற்காக எல்லா சாஸ்திரங்களும் சொல்லப்பட்டன. ஆகையால் எவன் மனது அடங்கியிருக்கிறதோ அவன் எல்லா சாஸ்திரங்களையும் அறிந்தவன்.

198. नाच्छादयति

நாயின் வாலானது மறைக்க வேண்டிய இடத்தை மறைக்கிற தில்லை. ஈயையும் கொசுக்களையும் ஒட்டுகிறதில்லை. அது போல தர்மம் செய்வதையுண்டு பண்ணாத நல்ல அறிவு பிரயோஜனம் இல்லாதது. இந்த சுலோகத்தில் 'தத்' என்கிற சொல்லை வருவித்துக் கொள்ள வேண்டியது.

199. वयस: (மனுஸ்மிருதி 4-1-8)

வயது, செய்யும் வேலை, அதின் பிரயோஜனம் சாஸ்திரஜ்ஞாநம், நல்ல பிறப்பு, இவைகளுக்கு ஒத்திருக்கிற வேஷம், பேச்சு, செயல் இவைகளையுடையவனாக ஒருவன் இங்கேயிருக்க வேண்டியது. வேஷம் முதலான மூன்றையும் வயது முதலான ஒவ்வொன்றிலும் சேர்க்க வேண்டியது.

200. असितं सितकर्माणं यथा दान्तं तपस्विनम् ।
चण्डालमपि वृत्तस्थं तं देवा ब्राह्मणं विदुः ।।

(சாந்தி பர்வ 18-11 ஸாரதீபிகையில் உதாஹரிக்கப்பட்டது)

எவன் ஸுகம் துக்கம் முதலான எல்லா இரட்டைகளையும் பொறுத்துக்கொண்டு, ஒன்றிலும் பற்றில்லாதவனாய், எல்லா பிராணி களுக்கும் ஹிதத்தையே செய்துகொண்டிருக்கிறானோ, அவனைப் பிராம்மணனென்று தேவர்கள் அறிகிறார்கள்.

201. द्रवन्ति दैत्याः प्रणमन्ति देवता नश्यन्ति रक्षांस्यपयान्ति चारयः।
यत्कीर्तनात् सोऽद्भुतरूपकेसरी ममास्तु माङ्गल्यविवृद्धये हरिः।।

(விஷ்ணுதர்மம் - 43-28)

எந்த எம்பெருமானுடைய திருநாமத்தைச்சொன்னபோது அஸுரர்கள் ஓடிப்போகிறார்களோ, தேவர்கள் வணங்குகிறார்களோ,

ராக்ஷஸர்கள் நாசத்தையடைகிறார்களோ, விரோதிகள் ஓடிப்போகிறார்களோ, அந்த எம்பெருமான் அடியேனுக்கு மங்களத்தைக் கொடுக்கட்டும்.

தமிழ் வசனங்கள்

38. *கிற்பன்கில்லேனென்றிலன் முனநாளால்*
அற்பசாரங்களவைசுவைத்தகன்றொழிந்தேன்
பற்பல்லாயிரமுயிர்செய்தபரமா, நின்
நற்பொற்சோதித்தாள்நணுகுவதெஞ்ஞான்றே. (திருவாய்மொழி -3-2-6)

கொஞ்சமான ஸாரத்தையுடைய விஷயங்களையநுபவித்து அவை களின் தோஷங்களைக் கண்ணாலே பார்த்து, காதாலே கேட்டு, த்வக்காலே தொட்டு, மூக்காலே மோந்து, நாக்காலே சாப்பிட்டு இப்படி உழலுகிற ஐந்து இந்திரியங்களால் வரும் ஸுகமும், இந்திரியங்களாலறிய முடியாததும், அவைகளாலுண்டாகும் ஸுகம்போல் அளவுள்ளதாய் இல்லாமலிருக்கிற ஆத்மாவின் அநுபவத்தினாலுண்டாகும் சின்ன ஸுகமும். உழலுகிற என்ப தற்கு மிகுந்த துன்பத்தை அநுபவிக்கும்போதும் விஷயங்களை விடாமல் அவைகளிலேயே சுற்றிக்கொண்டிருக்கிற என்பது பொருள். சின்ன ஸுகம் என்பதற்கு எம்பெருமானுடைய ஸுகத்தைக் காட்டிலும் சின்னது என்று பொருள்.

---

8. அதிகாரிவிபாகாதிகாரம்

ஸம்ஸ்கிருத வசனங்கள்

201. அ. वारुणं दिव्यम् आग्नेयं वायव्यं पार्थिवं तथा ।
मान्त्रं मानसम् इत्येवं स्नानं सप्तविधम् स्मृतम् ।।

ஸ்னானம் ஏழுவிதம் என்று கூறப்பட்டது.

201. ஆ. वस मातरमेवाग्रे भिक्षेत – भवति भिक्षां देहि इति ब्राह्मणो भिक्षेत । भिक्षां भवति देहि इति राजन्यः । देहि भिक्षां भवति इति वैश्यः ।

202. येन केनापि (சரணாகதி கத்யம்)

எப்படியாவது த்வயமந்திரத்தைச்சொல்லுகிறவனான நீ. இங்கு ''எப்படி'' என்பதற்கு உடனே மோக்ஷம் வேண்டுமென்றாவது, அல்லது

இந்த தேஹம் முடிந்தவுடனாவது என்றும், வேண்டியவனாயிருந்தாவது, சத்துருவாயிருந்தாவதென்றும், மந்திரத்தின் அர்த்தத்தை நன்றாய்த் தெரிந்தாவது, பொதுவாய் அதின் அர்த்தத்தை அறிந்தாவதென்றும் பொருள்.

203. पापीयसोऽपि शरणागतिशब्दभाजो
नोपेक्षणं मम तवोचितमीश्वरस्य ।
त्वद्ज्ञानशक्तिकरुणासु सतीषु नैव
पापं पराक्रमितुमर्हति मामकीनम् ।। (அதிமாநுஷஸ்தவம் 61)

மிகுந்த பாபியாயிருந்தாலும் சரணாகதியைச் சொல்லுகிற சொல்லைச்சொல்லுகிற என்னை உபேக்ஷிப்பது ஈசுவரனாயிருக்கும் தேவரீருக்குத் தகுந்ததன்று. தேவரீருடைய ஜ்ஞானம் சக்தி கருணை இவைகளிருக்கும்போது என்னுடைய பாபமானது பலனைக் கொடுக்கத் தகுந்ததன்று.

204. शरणवरणवागियं योदिता न भवति बत साऽपि धीपूर्विका ।
इति यदि दयनीयता मय्यहो वरद! तव भवेत्ततः प्राणिमि ।।
(வரதராஜஸ்தவம் 84)

சரணாகதியைச் சொல்லுகிற எந்தச்சொல் என்னால் சொல்லப்-பட்டதோ, அது புத்தி பூர்வமாகச் சொல்லப்படவில்லை. இதைக்கொண்டே தயை செய்வதற்கு நான் விஷயமாவேனானால், அப்போது நான் பிழைத்திருப்பேன்.

205. यथाऽसि यावानसि योऽसि यद्गुणः
करीश! यादृग्विभवो यदिङ्गितः ।
तथाविधं त्वाऽहमभक्तदुर्ग्रहं
प्रपत्तिवाचैव निरीक्षितुं वृणे ।। (வரதராஜஸ்தவம் 92)

பக்தியினால் அடையமுடியாத அப்படிப்பட்ட உன்னைப் பிரபத்தியைச்சொல்லுகிற சொல்லாலேயே பார்ப்பதற்கு ஆசைப்-படுகிறேன்.

206. तव भरः (ஸ்ரீ ரங்கராஜஸ்தவம் 2-102)

தார்மிகர்களான ஆசாரியர்களாலே நான் தேவரீருடைய பரமாகச் செய்யப்பட்டேன், சரணம் என்கிற சொல்லையும் சொன்னேன். இந்த இரண்டையும் தேவரீர் ஸாக்ஷியாகவைத்துக் கொண்டு ஒ ரங்கநாதனே! என்னைத் தேவரீருடைய பரமாக செய்துகொள்ள வேண்டும்.

207. त्रिसन्ध्यं कारयेद्वालान् प्रणामं देवपादयोः ।
पुत्त्रः प्रेष्यस्तथा शिष्य इत्येवं च निवेदयेत् ।।

(சாண்டில்ய ஸ்மிருதி 3-75)

பிள்ளையென்றாவது, வேலைக்காரனென்றாவது, ஒருவனுடைய பரத்தை எம்பெருமானிடம் கொடுக்க வேண்டியது.

208. सिद्धिर्भवति (சாண்டில்ய ஸ்மிருதி 1-95)

எம்பெருமானை ஸேவிக்கிறவனிடத்தில் உண்டாகும் அவன் பிரஸாதமானது இவ்வளவென்று ஸம்சயமுண்டாகலாம். அவன் பக்தனுடைய வேலையில் ஆசையையுடையவர்கள் விஷயத்தில் அவனுடைய பிரஸாதத்திற்கு அளவுண்டோ இல்லையோவென்று ஸந்தேஹப்படவேண்டாம். அதாவது - அளவில்லையென்றும் பிரஸாதம் அதிகமாயிருக்குமென்றும் கருத்து.

209. अन्धोऽनन्ध (நியாஸதிலகம் 21)

ஒ ரங்கநாதனே! எப்படி பொட்டையன் கண்ணுள்ளவனைப் பிடித்துக்கொண்டு போகிறானோ, எப்படி நொண்டி ஓடத்திற்குள் வைக்கப்பட்டு ஓடக்காரனால் கொண்டுபோகப்படுகிறானோ, எப்படி ராஜாவின் வேலைக்காரனின் பிள்ளை முதலானவர்கள் ராஜாவை அறியாதபோதிலும் எல்லா போகங்களையும் அநுபவிக்கிறார்களோ, அப்படியே இரக்கமுள்ள என் ஆசாரியன் உன்னை அடைவதற்காக தகுந்த வேலையைச் செய்கிறான்.

210. पशुर्मनुष्यः (பாரத்வாஜ ஸ்மிருதியென்று முன்னோர்கள்)

மிருகமோ, மனிதனோ, பக்ஷியோ எவர்கள் ஒரு விஷ்ணுபக்தனை இவன் நம்முடையவன் என்று அவன் எண்ணும்படியடைகிறார்களோ, அப்படி அடைவதினாலேயே அவர்கள் அந்த விஷ்ணுவினுடைய மிகவுமுயர்ந்த ஸ்தானத்தை அடைவார்கள்.

211. ते वयं (ராமாயணம் ஆரண்யகாண்டம் 1 - 20)

ராஜாவே! உம்முடைய தேசத்திலிருக்கிற நாங்கள் உம்மாலே ரக்ஷிக்கத் தகுந்தவர்கள், பட்டிணத்திலோ, காட்டிலோ எங்கேயிருந்தாலும் நீர்தான் ராஜா.

212. स्नेहो मे (ராமாயணம் உத்தர காண்டம் 40 -15)

ஓ ராஜனே! மிகவும் அதிகமான என்னுடைய ஸ்நேஹமானது உம்மிடத்தில் எப்போதும் ஸ்திரமாயிருக்கிறது. ஏ வீரனே! அப்படியே என்னுடைய பக்தியும் உம்மிடத்தில் எப்போதுமிருக்கிறது. மனது வேறு ஓரிடத்தில் போகிறதில்லை. ஸ்நேஹமென்பது ஸமாநமானவர்களிடத்தில் பிரீதி; பக்தி என்பது மேல்பட்டவர்களிடம் பிரீதி. ''ராஜன்'' என்ற சொல்லாலே மனதை இழுக்கும்படியான வாத்ஸல்யம் முதலான குணங்களும், 'வீர' என்கிற சொல்லாலே அவன் பெருமையைக் காட்டுகிற குணங்களும் சொல்லப்பட்டன. 'த்வயி' என்பதாலே எம்பெருமானுடைய ராமனாய் அவதரித்த ரூபமும், ''अन्यत्र'' என்பதாலே வைகுந்தத்திலிருக்கும் பரரூபமும் சொல்லப்பட்டன. ராமனுடைய அழகாலும் குணங்களாலும் ஹனுமாருடைய மனதானது அவனை விட்டுப் பரரூபத்தையும் நினைக்கிறதில்லை என்று கருத்து.

213. वरं वरय (விஷ்ணு புராணம் 1-12-76)

ஆகையினால் உனக்குப் பிடித்த வரனை நீ கேள். நான் கண்ணில் பட்டபோது மனிதர்களுக்கு எல்லாம் உண்டாகும். (இது துருவனைப் பார்த்து எம்பெருமான் சொன்னது).

214. किं वा सर्वजगत्स्रष्टः! प्रसन्ने त्वयि दुर्लभम् ? ।
त्वत्प्रसादफलं भुङ्क्ते त्रैलोक्यं मघवानपि ।। (விஷ்ணு பு. 1-12-79)

எல்லாவுலகங்களையும் படைத்தவனே! தேவரீர் பிரஸந்நமான போது கிடைக்க முடியாது எது? (இது துருவன் சொன்ன வார்த்தை).

तस्मिन् प्रसन्ने

215. माङ्गल्यं परमपदं सदाऽर्थसिद्धिं
निर्विघ्नामधिकफलां श्रियं ददाति ।।
किं लोके तदिह परत्र चास्ति पुंसां
यद्विष्णुप्रवणधियां न दाल्भ्य! साध्यम् ।। (விஷ்ணுதர்மம் 43-46)

ஒ தால்பியனே! எம்பெருமானிடத்திலேயே படிந்திருக்கிற மனதையுடையவருக்கு இந்த லோகத்திலோ, மேல் லோகத்திலோ, அடையக் கூடாதது எது?

216. फलमत:उपपत्ते: (பிரம்மஸூத்திரம் 3-2-37)

பலனானது அவனிடத்திலிருந்தே (எம்பெருமானிடமிருந்தே) வருகிறது, அது யுக்திக்குப் பொருந்தியிருக்கிறது.

217. तावदार्तिस्तथा वाञ्छा तावन्मोहस्तथाऽसुखम् ।
यावन्न याति शरणं त्वामशेषाघनाशनम् ।। (விஷ்ணுபு 1-9-73)

எதுவரையில் எல்லாப் பாபங்களையும் போக்குகிற, உம்மிடத்தில் பிரபத்தி பண்ணுகிறதில்லையோ, அது வரையில்தான் ஐசுவரியத்தை இழந்து மறுபடியும் அது கிடைக்க வேணுமென்கிற வருத்தம்; அது வரையில் தான் ஐசுவரியம் கிடைக்கவேணுமென்கிற ஆசை; அது வரையில் தான் உடம்பைக் காட்டிலும் வேறான ஆத்மாவைப் பார்த்து அனுபவிக்காமலிருப்பது; அது வரையில் தான் ஸம்ஸாரத்தினுடைய துக்கம்.

218. सत्कर्मनिरता: (லக்ஷ்மீதந்திரம் 17-62)

நிவிருத்தி தர்மங்களான கர்மயோகத்தையே செய்துகொண்டு ஜ்ஞானயோகத்தையும் பக்தியோகத்தையும் செய்கிறவர்கள் பிரபந்நன் உடைய கோடியில் ஒரு பாகத்துக்குக்கூடத் தகுந்தவர்களன்று. ''शुद्धा:'' என்கிறசொல் மற்ற இரண்டு சொற்களோடும் சேர்க்க வேண்டியது. இங்கே சுத்தியாவது மோக்ஷம் தவிர வேறு பலனில் ஆசையில்லாமை.

219. पारतन्त्र्यं (விஷ்ணுதத்துவம்)

பரமபுருஷனான எம்பெருமானுக்கு உட்பட்டிருப்பதை அறிந்து நினைத்துக்கொண்டு, கர்மபந்தத்தைப் போக்கி, ஒப்பில்லாத ஸ்வாதந்திரி-யத்தை அடைந்து அந்த எம்பெருமானுடன் கூடவே ஆனந்தத்தை அநுபவிக்கிறான். இங்கே ஸ்வாதந்திரியம் என்பது கர்மத்துக்கு உட்படாதிருப்பது.

தமிழ் வசனங்கள்

40. *கொள்ளும்பயனில்லை குப்பைகிளர்த்தன்ன*
செல்வத்தை வள்ளல்புகழ்ந்து நும்வாய்மையிழக்கும்புலவீர்காள்
கொள்ளக்குறைவிலன் வேண்டிற்றெல்லாம் தரும் கோதிலென்
வள்ளல்மணிவண்ணன்றன்னைக் கவிசொல்லவம்மினோ.

(திருவாய்மொழி -3-9-5)

எம்பெருமானிடத்தில் நாம் ஒன்றைப்பெற்றுக்கொண்டால் அதனால் அவன் பரிபூர்ணனாயிருப்பதற்குக் குறையில்லை. நாம் கேட்டதை யெல்லாம் கொடுப்பன்.

41. *கற்பாரிரராமபிரானையல்லால் மற்றும்கற்பரோ*
புற்பாமுதலாப் புல்லெறும்பாதியொன்றின்றியே
நற்பாலயோத்தியில்வாழும் சராசரம்முற்றவும்
நற்பாலுக்குய்த்தனன் நான்முகனார் பெற்ற நாட்டுளே.

(திருவாய்மொழி 7-5-1)

நல்ல இடத்தையுடைய அயோத்தியில் வாழும் ஸ்தாவரத்தையும் ஜங்கமத்தையும் நல்ல ஸ்வபாவத்தையுடையனவாகச் செய்தான். நல்ல ஸ்வபாவமாவது - ராமனுடன் சேர்ந்திருந்தால் ஸந்தோஷமும், அவனை விட்டுப் பிரிந்தால் துக்கமும் உண்டாகும்படியான ஸ்வபாவம்.

42. *நன்மைதீமைகளொன்றுமறியேன்நாரணாவென்னுமித்தனையல்லால்*
புன்மையாலுன்னைப் புள்ளுவம்பேசிப் புகழ்வானன்று கண்டாய்
திருமாலே, உன்னுமாறுன்னையொன்றுமறியேன் ஓவாதேநமோ
நாரணாவென்பன் வன்மையாவது உன்கோயிலில்வாழும் வைட்
டணவனென்னும்வன்மைகண்டாயே.

(பெரியாழ்வார் திருமொழி - 5-1-3)

தேவரீருடைய கோயில் இருக்குமிடத்தில் வஸிக்கும் வைஷ்ண-வனாயிருக்கும் பலமே அவன் மோக்ஷமடைவதற்கு வேண்டிய பலம்.

43. *இங்கேதிரிந்தேற்கிழுக்குற்றென்னிருமாநிலமுன்னுண்டுமிழ்ந்த*
செங்கோலத்தபவளவாய்ச்செந்தாமரைக்கணென்னம்மான்
பொங்கேழ்புகழ்கள்வாயவாய்ப்புலன்கொள்வடிவென்மனத்ததாய்
அங்கேய்மலர்கள்கையவாய் வழிபட்டோடவருளிலே.

(திருவாய்மொழி - 8-10-4)

தேவரீருக்கு கைங்கரியம் பண்ணும்படி அநுக்கிரஹிக்கப்பட்டு இங்கே திரிகிற நமக்கு உண்டாகும் குற்றமென்ன?

44. *பச்சைமாமலைபோல்மேனி பவளவாய்கமலச்செங்கண்*
அச்சுதா அமரரேறே ஆயர்தம்கொழுந்தேயென்னும்
இச்சுவைதவிரயான்போய் இந்திரலோகமாளும்
அச்சுவைபெறினும்வேண்டே னரங்கமாநகருளானே. (திருமாலை - 2)

தேவரீரது திருநாமங்களைச் சொல்லுகிற ரஸத்தைத் தவிர பரமபதத்திற்குப் போய் அதையாளும்படியான ரஸம் கிடைத்தாலும் அதை வேண்டேன். இங்கே 'இந்திர' னென்கிற சொல்லுக்கு மிகுந்த ஐசுவரிய முடையவனென்று பொருளாய் அந்த ஐசுவரியம் எம்பெருமானிடத்தி லேயே பூர்ணமாயிருப்பதாலே இந்திரலோக மென்பதற்குப் பரமபதமென்று பொருள்.

45. *காரார்புரவியேழ் பூண்டதனியாழி*
தேரார்நிறைகதிரோன் மண்டலத்தைக்கீண்டுபுக்கு
ஆராவமுதமங் கெய்தி - அதினின்றும்
வாராதொழிவதொன் றுண்டே அதுநிற்க
ஏரார்முயல்விட்டுக்காக்கைப்பின் போவதே. (சிறிய திருமடல்)

போக்கியதை நிறைந்த முயல் மாம்ஸத்தை விட்டு குணம் இல்லாத காக்கையின் மாம்ஸத்தைத் தேடுவேனோ? இங்கே முயல் என்பது அர்ச்சாவதாரத்தையும், காக்கையென்பது எம்பெருமானுடைய பரரூபத்தையும் சொல்லுகின்றன. இதனாலே பரரூபத்தைக் காட்டிலும் அர்ச்சாவதாரமானது திருமங்கையாழ்வாருக்கு மிகவும் போக்கியமாய் இருந்தது என்று காட்டப்படுகிறது.

அரும்பதவுரை

பற்றாசு - பிடிப்பு. உண்டறுக்க - சாப்பிட்டு ஜரிக்க.

---

9. உபாயவிபாகாதிகாரம்

ஸம்ஸ்கிருத வசனங்கள்

219. அ. दैवमेवापरे यज्ञं योगिनः पर्युपासते ।
ब्रह्माग्नावपरे यज्ञं यज्ञेनैवोपजुह्वति ।। (கீதை 4 - 25)

சில யோகிகள் (கர்மயோகிகள்) தேவதாராதனத்தைச் செய்கிறார்கள்.

220. प्रत्ययार्थं च (ஸாத்வத ஸம்ஹிதை)

மோக்ஷத்திற்காக சாஸ்திரம் சொன்ன உபாயங்களைச் செய்தால் கட்டாயம் மோக்ஷம் கிடைக்கும் என்கிற நம்பிக்கை உண்டாவதற்காக சாஸ்திரம் எட்டு ஐசுவரியங்களுக்கு உபாயங்களைச் சொல்லுகின்றன.

चतुर्विधा–चतुर्विधा भजन्ते मां जनाः सुकृतिनोऽर्जुन ।
आर्तो जिज्ञासुरर्थार्थी ज्ञानी च भरतर्षभ ।।

221. तेषां ज्ञानी नित्ययुक्त एकभक्तिर्विशिष्यते ।
प्रियो हि ज्ञानिनोऽत्यर्थमहं, स च मम प्रियः ।। (கீதை 7-17)

அவர்களுக்குள் ஜ்ஞாநீ என்பவன் சிறந்தவன். ஏனென்றால் எப்போதும் எம்பெருமானுடன் கூடவிருக்க வேணுமென்று ஆசைப்பட்டு அவனொருவனிடத்திலேயேபக்தியுள்ளவனாயிருக்கிறான். மற்றவர்க-ளுக்குத் தங்களுக்கு வேண்டிய பலன்களிலும் அதைக் கொடுக்கும் எம்பெருமானிடத்திலும் பக்தியிருப்பதால் அவர்கள் 'एकभक्ति'கள் அன்று.

222. चतुर्विधा भजन्ते मां जनाः सुकृतिनोऽर्जुन ।
आर्तो जिज्ञासुरर्थार्थी ज्ञानी च भरतर्षभ ।। (பாரதம் சாந்தி-350-33-35)

நாலுவகைப்பட்டவர்கள் என்னுடைய ஜனங்கள். அவர்கள் பக்தர்களென்றே சொல்லப்படுகிறார்கள். அவர்களுக்குள் ஏகாந்திகள் சிறந்தவர்கள். ஏனென்றால் - அவர்கள் வேறு தேவதைகளிடம் போகிறவர் களன்று. பலன்களில் ஆசையில்லாமல் கர்மங்களைச் செய்கிற அவர் களுக்கு நானே அடைய வேண்டியவன். பாக்கியிருக்கிற மூன்று விதமான பக்தர்கள் பலன்களில் ஆசையுள்ளவர்கள். அவர்களெல்லாருக்கும் கிடைக்கும் பலன் முடிவுள்ளது. நல்ல அறிவுள்ள ஏகாந்தியானவன் மோக்ஷத்தை அடைகிறான்.

शुद्धभावम् (8-வது பக்கம் 26-நெ. பார்க்க)

223. मन्यसे यदि तच्छक्यं मया द्रष्टुमिति प्रभो! ।
योगेश्वर! ततो मे त्वं दर्शयात्मानमव्ययम् ।। (கீதை 11-4)

ஆகையாலே ஜ்ஞானம் முதலான குணங்களுக்கு இருப்பிடமான எம்பெருமானே! ஒன்றும் விட்டுப்போகாமல் தேவரீரை எனக்குக் காட்டவேண்டும்.

224. नाना (பிரம்மஸூத்திரம் 3-3-56)

பிரும்மவித்தைகள் வெவ்வேறு. அவைகளின் பெயர் முதலான வைகள் வெவ்வேறாயிருப்பதால்.

225. विकल्पः (பிரம்மஸூத்திரம் 3-3-57)

பலனில் பேதமில்லாமையால் அவைகளில் வேண்டியதைச் செய்யலாம்.

தமிழ் வசனங்கள்

46. தேவிமாராவார் திருமகள்பூமியேவ மற்றமரராட்செய்
வார்மேவியவுலகம்மூன்றவையாட்சி வேண்டுவேண்டுருவம்நின்
னுருவம், பாவியேன்றன்னையடுகின்ற கமலக்கண்ணதோர்பவள
வாய்மணியே ஆவியேயமுதேயலைகடல்கடைந்த வப்பனேகாணு
மாறருளாய். (திருவாய்மொழி - 8-1-1)

நான் தேவரீரைக் காணும்படி கிருபை செய்யவேணும்.
காணுமாறருளாய் (திருவாய்மொழி 7-2-3)

47. தளர்ந்தும்முறிந்தும்சகடவசுரருடல்வேறாப்
பிளந்துவீயத் திருக்காலாண்டபெருமானே
கிளர்ந்துபிரமன் சிவனிந்திரன்விண்ணவர்சூழ
விளங்கவொருநாள் காணவாராய் விண்மீதே. (திருவாய்மொழி - 6-9-4)

மாயக்கூத்தா ! வாமனா ! வினையேன் கண்ணா கண் கை கால்
தூய செய்ய மலர்களாச் சோதிச் செவ்வாய்முகிழ தா
சாயல் சாயத்திருமேனி தண்பாசடையா தாமரை நீள்
வாசத்தடம்போல் வருவானே ‘ ஒருநாள் காணவாராயே.
(திருவாய்மொழி 8-5-1)

ஒருநாள் நான் பார்க்கும்படி வரவேணும்.

அரும்பதவுரை

நேரில் — செய்யவேண்டியதாக சாஸ்திரத்தில் சொல்லப்பட்ட ஒரு வேலையின் ஸ்தாநத்தில்
கிழிச்சீரை — ஒரு விலையுள்ள வஸ்துவை முடிந்துவைத்திருக்கிற துணி.
அறுதி — எல்லை
அவா — கடுமையான ஆசை.
அளவு — ஸாமர்த்தியத்தின் அளவு.

---

10. பிரபத்தியோக்கியாதிகாரம்

ஸம்ஸ்கிருத வசனங்கள்

ब्रह्माणमद्ध

226. यथा वायो: (பாரதம் ஆரண்யபர்வம் 30-29)

ஓ பாரதனே! எப்படி காற்றின் வசத்தில் புல்லின் நுனிகள் இருக்கின்றனவோ, அப்படியே எல்லாப் பிராணிகளும் உலகத்தை உண்டு பண்ணுகிற ப்ரபலனான எம்பெருமானுடைய வசத்தில் இருக்கின்றன.

227. स पित्रा च (ராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் 38-33)

அந்த காகாஸுரன் தகப்பனாலும், தேவர்களாலும், மஹருஷிகளாலும் விடப்பட்டு மூன்று உலகங்களிலும் ஓடித் திரிந்து அந்த ராமனையே சரணமடைந்தான்.

228. अहमस्म्यपराधानामालयोऽकिञ्चनोऽगति: ।
त्वमेवोपायभूतो मे भवेति प्रार्थनामति: ॥
शरणागतिरित्युक्ता सा देवेऽस्मिन् प्रयुज्यताम् ॥

(அஹிர்புத்ந்ய ஸம்ஹிதை 37-30)

நான் அபராதங்களுக்கு இருப்பிடமாகவும், என்னை ரக்ஷித்துக் கொள்ள உபாயமில்லாதவனாகவும், உன்னைத் தவிர வேறு அடைய வேண்டிய வஸ்து இல்லாதவனாகவும் இருக்கிறேன்.

229. न धर्मनिष्ठोऽस्मि न चात्मवेदी न भक्तिमांस्त्वच्चरणारविन्दे ।
अकिञ्चनोऽनन्यगति: शरण्य! त्वत्पादमूलं शरणं प्रपद्ये ॥

(ஆளவந்தார் ஸ்தோத்திரம் 22)

சரண்யனே! உன்னைத் தவிர வேறு உபாயமும் வேறு அடைய வேண்டிய வஸ்துவுமில்லாத நான் தேவரீருடைய திருவடிகளை உபாயமாக அடைகிறேன்.

230. अनागतानन्तकालसमीक्षयाऽप्यदृष्टसंतारोपाय: निखिलजन्तुजात
शरण्य! श्रीमन् ! नारायण ! तव चरणारविन्दयुगलं शरणमहं प्रपद्ये ॥

(ஸ்ரீ ரங்க கத்யம்)

வரப்போகிற முடிவில்லாத காலத்தைப் பார்த்தும் ஸம்ஸாரத்தைத் தாண்டுவதற்கு உபாயத்தைப் பார்க்காதவனாய்.

231. तत्प्राप्तये (ஸ்ரீ வைகுண்டகத்யம்)

அவனை அடைவதற்கு அவனுடைய இரண்டு திருவடித் தாமரை களில் பிரபத்தி செய்வதைத் தவிர வேறு உபாயம் எனக்குக் கல்பங்களின் ஆயிரம் கோடி சென்றாலும் இல்லையென்று எண்ணிக்கொண்டிருக்கிற நான்.

தமிழ் வசனங்கள்

48. *அகலகில்லேனிறையுமென்று அலர்மேல்மங்கையுறைமார்பா*
நிகரில்புகழாயுலகமூன்றுடையாய் என்னையாள்வானே
நிகரிலமரர்முனிக்கணங்கள்விரும்பும் திருவேங்கடத்தானே
புகலொன்றில்லாவடியே னுன்னடிக்கீழமர்ந்துபுகுந்தேனே.

(திருவாய்மொழி - 6-10-10)

வேறு உபாயமும் வேறு ரக்ஷகனுமில்லாத நான்.

---

11. பரிகரவிபாகாதிகாரம்

ஸம்ஸ்கிருத வசனங்கள்

232. षोढा हि वेदविदुषो वदन्त्यङ्गं महामुने ।
आनुकूल्यस्य सङ्कल्पः प्रातिकूल्यस्य वर्जनम् ।।

(அஹிர்புத்ந்யஸம்ஹிதை 37 - 28)

அநுகூலனாயிருக்கிறேனென்கிற எண்ணமும், பிரதி கூலமாய் இருப்பதை விடுவதும், ரக்ஷிப்பனென்கிற நம்பிக்கையும், ரக்ஷிக்க வேண்டுமென்று கேட்பதும், தன் ஸ்வரூபத்தைக் ஸமர்ப்பிப்பதும், கார் பண்ணியமும் என்று சரணாகதி ஆறு அங்கங்களை உடையது.

233. निक्षेपापर (லக்ஷ்மீதந்திரம் 17 -74)

ஐந்து அங்கங்களோடு கூடிய ஸமர்ப்பணம் என்று வேறு பெயரையுடைய நியாஸமே ஸந்நியாஸமென்றும், தியாகமென்றும், சரணாகதியென்றும் சொல்லப்படுகிறது.

234. शाश्वती (அஹிர்புத்ந்யஸம்ஹிதை 52 - 13)

பரமபுருஷனான எம்பெருமானை உத்தேசித்து நான் பண்ணுகிற பிரபத்தியானது எனக்கு ஸ்திரமான பலன்; இதைக் காட்டிலும் வேறான பலன் எனக்கு வேண்டியதில்லையென்பது சிறந்த அங்கமாகச் சொல்லப்பட்டது. பலத்திலாசையானது அந்த அங்கத்திற்கு விரோதி.

235. आनुकूल्येतराभ्यां तु विनिवृत्तिरपायत: ।
कार्पण्येनाप्युपायानां विनिवृत्तिरिहोदिता ।। (லக்ஷ்மீதந்திரம் 17 -76)

அநுகூலனாயிருப்பேன் என்கிற எண்ணத்தாலும் பிரதி கூலனாயி ருப்பதை விடுவதாலும் எம்பெருமானுடைய ஆஜ்ஞையை மீறாமலி ருப்பது கிடைக்கும்.

236. कार्पण्येन, रक्षिष्यतीति (லக்ஷ்மீதந்திரம் 17 - 77)

கார்பண்ணியத்தால் வேறு உபாயங்களைக் தேடாமை சொல்லப் பட்டது. ரக்ஷிப்பன் என்கிற நம்பிக்கையினால் தனக்கு வேண்டிய பலனுக்கு எம்பெருமானை உபாயமாக வரிப்பது பலிக்கும்.

237. अप्रार्थितो न गोपयेत् इति तत्प्रार्थना मति: ।
गोपायिता भवेत्येवं गोप्तृत्ववरणं स्मृतम् ।। (லக்ஷ்மீதந்திரம் 17 -72)

ரக்ஷிக்கவேண்டுமென்று கேட்காவிட்டால் ரக்ஷிக்கக்கூடாது.

238. गोप्तृत्ववरणं नाम स्वाभिप्रायनिवेदनम् । (லக்ஷ்மீதந்திரம் 17-78)

தன் அபிப்பிராயத்தைத் தெரிவிப்பதுதான் கோப்த்ருத்வவரணம்.

239. तदलं क्रूरवाक्यैर्व: सान्त्वमेवाभिधीयताम् ।
अभियाचाम वैदेहीमेतद्धि मम रोचते ।।

(ராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் 27 - 41)

உங்களுடைய பிரதிகூலவாக்கியங்களை நிறுத்திவிடுங்கள். ஸமாதாநவார்த்தைகளையே சொல்லுங்கள்.

240. भर्त्सितामपि याचध्वं राक्षस्य:! किं विवक्षया? ।
राघवाद्धि भयं घोरं राक्षसानामुपस्थितम् ।।

(ராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் 27-43)

ராமனிடத்திலிருந்து ராக்ஷஸர்களுக்குக் கடுமையான பயம் கிட்ட வந்திருக்கிறது.

241. अलमेषा (ராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் 27-44)

ஓ ராக்ஷஸிகளே! பெரிய பயத்திலிருந்து (ராகவனிடமிருந்து) நம்மைக் காப்பாற்ற இவள் ஸமர்த்தையானவள்.

242. अलमेषा परित्रातुं राघवाद्राक्षसीगणम् ।
अभियाचाम वैदेहीमेतद्धि मम रोचते ।।

(ராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் 58 -91)

ராகவனிடமிருந்து ராக்ஷஸிகளின் கூட்டத்தை ரக்ஷிப்பதற்கு இவள் ஸமர்த்தையானவள்.

243. तदलं क्रूरवाक्यैर्वः सान्त्वमेवाभिधीयताम् ।
अभियाचाम वैदेहीमेतद्धि मम रोचते ।।

(ராமாயணம் ஸுந்தர 27-41, 43)

ஸீதையை நாம் பிரார்த்திப்போம்; இதுதான் எனக்குப் பிடித்திருக்கிறது; உங்களால் பயப்படுத்தப்பட்டவளாயிருந்தபோதிலும் அவளைப் பிரார்த்தியுங்கள். ஓ ராக்ஷஸிகளே! அவள் ரக்ஷிப்பளோ என்று நீங்கள் கேட்கவேண்டாம். அந்தப் பேச்சு வீண்பேச்சு.

244. प्रणिपात – (ராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் 27-43)

ஜநகராஜன் திருமகளான ஸீதை நீங்கள் செய்த பிரபத்தியினாலே உங்களிடத்தில் பிரஸாதத்தைச் செய்கிறவளாயிருக்கிறாளன்றோ?

245. ततः सा ह्रीमती बाला भर्तुर्विजयहर्षिता ।
अवोचद् यदि तत् तथ्यं भवेयं शरणं हि वः ।।

(ராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் - 58,89)

உங்களுக்கு நான் உபாயமாயிருப்பேன்.

246. मातर्मैथिलि! राक्षसीस्त्वयि तदैवार्द्रापराधास्त्वया
रक्षन्त्या पवनात्मजाल्लघुतरा रामस्य गोष्ठी कृता ।

काकं तं च विभीषणं शरणमित्युक्तिक्षमौ रक्षत:
सा न: सान्द्रमहागस: सुखयतु क्षान्तिस्तवाकस्मिकी ।।

(ஸ்ரீ குணரத்னகோசம் - 50)

அம்மா ஸீதையே! குற்றம் செய்துகொண்டேயிருக்கிற ராக்ஷஸிகளை ஹநுமானிடத்திலிருந்து ரக்ஷித்த உன்னால், ராமனுடைய கோஷ்டியானது மிகவும் சின்னதாகப் பண்ணப்பட்டது. ராமன் காகத்தையும் விபீஷணனையும் ரக்ஷியென்று கேட்டபிறகு ரக்ஷித்தான். நீயோ அவர்கள் கேட்காத போதிலும் அபராதம் செய்துகொண்டிருக்கையிலேயே ரக்ஷித்தாய்.

247. पुरा शरत्सूर्यमरीचिसन्निभान् नवान् सुपुङ्खान् सुदृढान् नृपात्मज:।
सृजत्यमोघान् विशिखान् वधाय ते प्रदीयतां दाशरथाय मैथिली ।।
त्यजस्व कोपं सुखधर्मनाशनं भजस्व धर्मं रतिकीर्त्तिवर्धनम् ।
प्रसीद जीवेम सपुत्त्रबान्धवा: प्रदीयतां दाशरथाय मैथिली ।।

(ராமாயணம் யுத்தகாண்டம் - 9-22,23)

ஸீதை ராகவனிடத்தில் கொடுக்கப்படட்டும்.

248. सीतां च रामाय - धनानि रत्नानि विभूषणानि
वासांसि दिव्यानि मणींश्च चित्रान् ।
सीतां च रामाय निवेद्य देवीं
वसेम राजन्निह वीतशोका: ।। (ராமாயணம் யுத்தகாண்டம் 15 -14)

ஓ ராஜாவே! ஸீதாதேவியை ராமனிடத்தில் கொடுத்துவிட்டு சோகமில்லாமல் இங்கே நாம் இருப்போம்.

249. त्वां तु (ராமாயணம் யுத்தகாண்டம் 16 - 15)

குலத்தைக் கெடுக்கிறவனே! உன்னை நிந்திக்க வேண்டும்.

250. सोऽहं परुषितस्तेन दासवच्चावमानित: ।
त्यक्त्वा पुत्रांश्च दारांश्च राघवं शरणं गता: ।।

(ராமாயணம் யுத்தகாண்டம் 17 -14)

பிள்ளைகளையும் பெண்டாட்டிகளையும் விட்டு ராகவனைச் சரணடைந்தேன்.

251. परित्यक्ता मया लङ्का मित्राणि च धनानि च ।
भवद्गतं मे राज्यं च जीवितं च सुखानि च ।।

(ராமாயணம் யுத்தகாண்டம் -19 - 5)

லங்கையும் ஸ்நேஹிதர்களும் தனங்களும் என்னாலே விடப்பட்டன.

252. अनुजः (ராமாயணம் யுத்தகாண்டம் -19 -4)

நான் ராவணன் தம்பி; அவனால் அவமானப்படுத்தப்பட்டேன்; எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் சரண்யனான தேவரீரை உபாயமாக அடைந்தேன்.

253. सर्वलोकशरण्याय राघवाय महात्मने ।
निवेदयत मां क्षिप्रं विभीषणमुपस्थितम् ।। (ராமாயணம் யுத்த -17-5)

எல்லா உலகங்களுக்கும் சரண்யனாயும், மஹாத்மாவாயுமிருக்கிற ராகவனிடத்தில் கிட்டே வந்திருக்கிற விபீஷணனாகிய என்னைச் சீக்கிரம் ஸமர்ப்பியுங்கள். இப்படி அர்த்தம் பண்ணுவதற்கு காரணம் மூலத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

254. राघवेणाभये दत्ते सन्नतो रावणानुजः ।
विभीषणो महाप्राज्ञो भूमिं समवलोकयन् ।।
खात् पपातावनिं हृष्टो भक्तैरनुचरैः सह ।। (ராமாயணம் யுத்த -19 1)
राघवं शरणं. விபீஷணன் பெரிய அறிவையுடையவன்.

निवेदयत

255. धिगशुचिमविनीतं निर्भ(र्द)यं मामलज्जं
परमपुरुष! योऽहं योगिवर्याग्रगण्यैः ।
विधिशिवसनकाद्यैर्ध्यातुमत्यन्तदूरं
तव परिजनभावं कामये कामवृत्तः ।। (ஆளவந்தார் ஸ்தோத்திரம் -47)

சுத்தியும், விநயமும், தயையும் லஜ்ஜையுமில்லாத என்னை நிந்திக்க வேணும், ஏனென்றால் பரமபுருஷனே! மனது போகிறபடி நடக்கிற நான் யோகிச்ரேஷ்டர்களான பிரம்மா ருத்திரன் ஸநகர் முதலானவர்களாலே தியானம் பண்ணுவதற்கு மிகவும் துூரத்திலிருக்கிற உன்னுடைய வேலைக்காரனாயிருப்பதை யாசைப்படுகிறேன்.

256. व्रतोपवासतुलितमशनं तस्य पावनम् ।
शुनामिव पुरोडाशो न नीचेषु तदिष्यते ।।

(பாத்மஸம்ஹிதை சர்யாபாதம் - 12 - 83)

எம்பெருமானுக்கு நிவேதனம் பண்ணினதைச் சாப்பிடுவது சுத்தி செய்வதாயும் விரதத்திற்கும் உபவாஸத்திற்கும் ஸமமாயுமிருக்கிறது. புரோடாசம் நாய்க்குத் தகாததாயிருப்பது போல் நிவேதனம் பண்ணப் பட்டது நீசர்களுக்குக் கொடுக்கத் தகாதது. புரோடாசமென்பது தேவதைக்குக் கொடுப்பதற்காக ஸித்தம் பண்ணப்பட்ட ஒரு ஹவிஸ்ஸு.

अहमस्मि

257. त्वमेव (அஹிர்புத்ந்ய ஸம்ஹிதை - 37 -31)

''தேவரீரே எனக்கு உபாயமாக இரும்'' என்று பிரார்த்திப்பதான எண்ணம் சரணாகதியென்று சொல்லப்படுகிறது. அது இந்த தேவனிடத்தில் (எம்பெருமானிடத்தில்) செய்யப்படட்டும்.

258. उपाये (அஹிர்புத்ந்ய ஸம்ஹிதை - 7-29)

இந்த சரணம் என்கிற சொல்லானது உபாயத்தையும் வீட்டையும் ரக்ஷகனையும் சொல்லும். இங்கே உபாயமென்கிற அர்த்தத்தையே சொல்லுகிறது.

अहमस्मि

259. सर्वज्ञः (லக்ஷ்மீதந்த்ரம் - 17-78)

எல்லாரையும் நியமநம் பண்ணுகிற எம்பெருமான் எல்லாம் தெரிந்தவனாயும் எப்போதும் கருணையுள்ளவனாயும் இருந்த போதிலும் ஸம்ஸாரத்தை நடத்துகிறவனாகையால் ரக்ஷிக்க வேண்டுமென்கிற பிரார்த்தனையை எதிர்பார்க்கிறான்.

அரும்பதவுரை

அணியிடாத - ஸந்தேகப்படாத,
பற்றாசு - வியாஜம்
கட்டளை - பிரகாசம், விதம்.
பொதிந்து - உள்ளே வைத்துக்கொண்டு
சீற்றம் - கோபம்.
கண்ணோட்டம் - அபிமாநம்.
தாழாதே - தாமதமில்லாமல்.
தண்ணியர் - தாழ்ந்தவர்.

12. ஸாங்கப்பிரபதநாதிகாரம்

ஸம்ஸ்கிருத வசனங்கள்

260. स्वात्मानम्

अनेनैव तु मन्त्रेण स्वात्मानं मयि निक्षिपेत् ।
मयि निक्षिप्तकर्तव्यः कृतकृत्यो भविष्यति ।। (ஸாத்யகிதந்திரம்)

இந்த மந்திரத்தினாலேயே ஒருவன் தன்னை என்னிடத்தில் ஸமர்ப்பிக்கவேண்டியது. செய்யவேண்டியதை என்னிடத்தில் செய்தவன் கிருதகிருத்யனாக ஆவான். கிருதகிருத்யனென்பதற்குச் செய்ய வேண்டியதைச் செய்தவன் என்று பொருள்.

261. आत्माऽपि चायं न मम सर्वाऽपि पृथिवी मम ।
यथा मम तथाऽन्येषामिति पश्यन् न मुह्यति ।।

(பாரதம் சாந்திபர்வம் - 25 - 19)

என்னுடைய ஆத்மாவும் எனக்குச்சொந்தமன்று. ஸொந்தமில்லாததை ஸொத்தாக எண்ணினால், பூமி முழுவதையும் என்னதென்று சொல்லலாம். எப்படி என் ஆத்மா எனக்கு ஸொந்தமன்றோ, அப்படியே மற்றவர்களுக்கும் ஸொந்தமன்று. இப்படித் தெரிந்த ஒருவன் தான் தனக்கு ஸொந்தமென்று மயங்குவதில்லை.

262. स्वयं मृत्पिण्डभूतस्य परतन्त्रस्य देहिनः ।
स्वरक्षणेऽप्यशक्तस्य को हेतुः पररक्षणे ? ।।

(பாரதம் சாந்திபர்வம் - 294 -19)

உடம்போடிருக்கிறவன் தான் மண்கட்டி போலவும் ஒருவனுக்கு உட்பட்டவனாயும் தன்னை ரக்ஷிக்கச் சக்தியில்லாதவனாயுமிருக்கிறான். அவன் மற்றவரை ரக்ஷிப்பதற்கு எப்படிக் காரணமாயிருக்கக்கூடும்?

263. आत्मा राज्यम् । (பாரதம் சாந்திபர்வம் - 343-24)

ஆத்மா, ராஜ்யம், தநம் - பெண்டாட்டி, வாஹநங்கள் இவைகள் எல்லாம் எம்பெருமானுக்காகவேயிருக்கின்றன - என்று அந்த உபரிசரவஸுவினால் எப்போதும் பார்க்கப்பட்டது.

264. आत्मात्मीयभरन्यासो ह्यात्मनिक्षेप उच्यते ।

(லக்ஷ்மீ தந்திரம் - 17 - 79)

ஆத்மாவினுடையவும், ஆத்மாவைச் சேர்ந்தவைகளுடையவும் ரக்ஷணபரத்தைக் கொடுப்பதை ஆத்மாவைக் கொடுப்பதென்று சொல்லப் படுகிறது.

265. न हि पालनसामर्थ्यमृते सर्वेश्वरं हरिम् ।
स्थितौ स्थितं महाप्राज्ञ! भवत्यन्यस्य कस्यचित् ।।

(விஷ்ணுபுராணம் - 1-22-21)

எல்லாரையும் நியமநம் பண்ணுகிற எம்பெருமானைத் தவிர வேறு ஒருவனுக்கும் ஒருவனை ரக்ஷிக்கும் ஸாமர்த்தியமில்லை.

266. तेन संरक्ष्य (லக்ஷ்மீ தந்திரம் - 17 -73)

அவனாலே ரக்ஷிக்கப்படுகிறவனுக்கு ரக்ஷணபலத்தில் ஸம்பந்த மில்லாமையும், அதை எம்பெருமானிடத்தில் கொடுப்பதையும் ஆத்ம நிக்ஷேபமென்று சொல்லுகிறது.

267. वपुरादिषु (ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரம் - 52)

உடம்பு முதலானவைகளில் நான் எப்படியோயிருக்கிறேன், என்னுடைய குணங்கள் விஷயத்திலும் எப்படியிருந்தாலுமிருக்கட்டும். இதனால் நான் செய்யப்போகிற வேலைக்கு விரோதமில்லாமையாலே தேவரீருக்குச் சேஷன் என்று அறிந்த நான் தேவரீருடைய இரண்டு திருவடித்தாமரைகளில் இப்போதே என்னால் கொடுக்கப்படுகிறேன்.

268. मम नाथ! यदस्ति योऽस्म्यहं सकलं तद्धि तवैव माधव! ।
नियतस्वमिति प्रबुद्धधीः अथवा किं नु समर्पयामि ते? ।।

(ஆளவந்தார் ஸ்- 53)

ஓ நாதனே! மாதவனே! எனக்கு எது இருக்கிறதோ, அதுவும் நானும் இவைகளெல்லாம் உம்முடைய எப்போதும் உள்ள ஸொத்து என்று நன்றாய் அறிந்த நான் தேவரீருக்கு எதை ஸமர்ப்பிப்பேன். என்னதாக ஒன்று மில்லாமையால் எனக்கு ஸமர்ப்பிக்க ஒன்றுமில்லை. தேவரீருடையதை தேவரீரிடம் கொடுக்கிறேன்.

अहमपि

अनेन

269. अपायेभ्यो निवृत्तोऽस्मि पातकेभ्यो भवोदधौ ।
तथाऽप्यत्र प्रवृत्तिर्या त्वत्स्मृतेः साऽपि नश्यतु ।।

(லக்ஷ்மீ தந்திரம்- 50 - 215)

ஸம்ஸாரஸமுத்திரத்தில் தள்ளும்படியான பாபங்களிலிருந்து விலகினேன், அப்படியிருந்தாலும் மறுபடியும் பாபத்தில் பிரவிருத்தி உண்டாகிறது. அதுவும் தேவரீரை நினைப்பதால் போகிறது.

அரும்பதவுரை

குழமணன் - தாம்பிரம் முதலானவைகளாலே செய்யப்பட்ட பொம்மை.
கிழிச்சீரை (உபாயவிபாகாதிகாரத்தில் 49-வது பக்கம் பார்க்க)

---

13. கிருதகிருத்தியாதிகாரம்

ஸம்ஸ்கிருத வசனங்கள்

270. देवर्षि (பாகவதம் - 11-5-41)

எவன் சரண்யனாயும் லோகங்களுக்குக் குருவாயுமிருக்கிற நாராயணனை ஸர்வப் பிரகாரத்தாலும் சரணமாக அடைகிறானோ, அவன் தேவர்களுக்கும் ருஷிகளுக்கும் பூதங்களான ஆத்மாக்களுக்கும், மனிதர் களுக்கும், பித்ருக்களுக்கும், வேலைக்காரனன்று; அவன் கடனாளியுமன்று.

271. ये यजन्ति (பாரதம் சாந்திபர் - 355-41) (தக்ஷஸ்மிருதி)

எவர்கள் பித்ருக்களையும் தேவர்களையும் பிராம்மணர்களையும் அக்னியையும் ஆராதிக்கிறார்களோ, அவர்கள் எல்லா பிராணிகளுக்கும் ஆத்மாவான எம்பெருமானையே ஆராதிக்கிறார்கள்.

272. साक्षादपि (பிரம்மஸூத்திரம் - 1-2-29)

அக்நி முதலான சொற்கள் நேராகவும் எம்பெருமானைச் சொல்லுகிற படியால் விரோதமில்லையென்று ஜைமிநியின் அபிப்பிராயம்.

273. अतस्त्वम् (சரணாகதிகத்யம்)

ஆகையாலே நீ என்னை உள்ளபடி அறிவதிலும் பார்ப்பதிலும் அடைவதிலும் ஸந்தேஹமில்லாமல் ஸுகமாயிரு.

அரும்பதவுரை

கடை — வாஸனை.

காம்பு — ஒரு பூவின் கிட்டேயிருக்கும் காம்புபோலே முக்கியமான உபாயத்திற்கு உதவிசெய்கிற வேறு உபாயம்.

எழுதாமறை — எழுதப்படாத வேதம். ஒருவனால் செய்யப்பட்டதாயிருந்தால் எழுதப்பட்டிருக்கும்.

அடிமை தீட்டு — அடிமைச் சீட்டு.

பொலிசை — விருத்தி, அதாவது வட்டி.

தனிசுதீட்டு — கடன் சீட்டு.

நெகிழ்ச்சி — நம்பிக்கைக் குறைவு.

---

14. ஸ்வநிஷ்டாபிஜ்ஞாநாதிகாரம்

ஸம்ஸ்கிருத வசனங்கள்

274. शपता यत्कृतं पुण्यं शप्यमानमुपैति तत् ।
शप्यमानस्य यत्पापं शपन्तमधिगच्छति ।। (பாரதம்-ஆச்வ-110-64)

ஒருவன் ஒருவனை வைதால் வைகிறவன் புண்ணியம் வையப்பட்டவனையடைகிறது. வையப்பட்டவனுடைய பாபமானது வைகிறவனை யடைகிறது.

275. बद्धवैराणि (விஷ்ணுபுராணம் - 1-17-82)

பிராணிகள் விரோதமுள்ளவர்களாய் ஒருவனிடத்தில் துவேஷம் பண்ணினால், மிகுந்த மோஹத்தினால் இவர்கள் சூழப்பட்டிருக்கிறார்களேயென்று விவேகமுள்ளவன் அவர்களைப்பற்றி இரக்கப்பட வேண்டியது.

276. आत्मद्रुहम् (ஆயுர்வேதம்)

தனக்கே துரோஹம் பண்ணிக்கொண்டு சாஸ்திரமரியாதையை மீறி நல்ல மார்க்கத்தை விட்டிருக்கிற மூடனைப்பற்றி ஒருவன் மிகவும் இரக்கப்படவேண்டியது. ஏனென்றால் அவன் நரகமாகிய நெருப்பை வளர்க்கிற விரகு போலிருக்கிறான்.

277. क्वाहमत्यन्तदुर्बुद्धिः ? क्व चात्महितवीक्षणम् ? ।
यद्धितं मम देवेश! तदाज्ञापय माधव ! ।। (ஜிதந்தா - 1-18)

மிகவும் கெட்ட புத்தியையுடைய நான் எங்கே? எனக்கு ஹிதமானதைப் பார்ப்பது எங்கே? ஆகையினால் தேவர்களை நியமனம் பண்ணுகிறவனே ! எனக்கு எது ஹிதமோ அதைச் செய் என்று தேவரீரே உத்திரவு பண்ணு, மாதவனே !

278. प्रायेण (இதிஹாஸஸமுச்சயம் - 6-37)

ஜநங்கள் செய்யவேண்டியதைச் செய்யாததினாலே அனேகமாய் யமனைக்கண்டு பயப்படுகிறார்கள். செய்யவேண்டியதைச் செய்தவர்கள் பிரியமான விருந்தாளியைப்போல் யமன் வருவதை ஸந்தோஷமாய் எதிர்பார்க்கிறார்கள். இங்கே இரண்டாவது வாக்கியத்தில் யமன் என்பது மரணம்.

279. गजं वा (ராமாயணம் அயோத்யா காண்டம் - 60-20)

நல்ல முகத்தையுடைய ஸீதை, ராமனுடைய புஜத்தைப் பிடித்துக் கொண்டிருப்பதனாலே யானையையோ, ஸிம்மத்தையோ, புலியையோ கண்டு பயத்தையடைகிறதில்லை.

280. असन्देशात् (ராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் - 22-20)

சாம்பலாகப்பண்ணத்தகுதியுள்ள பத்துத் தலையுடையவனே ! ராமனுடைய உத்திரவில்லாமையாலும் பதிவிரதையாயிருப்பதாகிய தபஸ்ஸை ரக்ஷிக்கவேண்டியதாலும் என்னுடைய தேஜஸ்ஸாலே உன்னைச் சாம்பலாகப் பண்ணவில்லை.

281. शरैः (ராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் - 39-30)

சத்துருபலத்தை நாசம் பண்ணுகிற காகுத்ஸ்தன் லங்கையைப் பாணங்களாலே நிறைத்து என்னை அழைத்துக்கொண்டு போனால் அது அவனுக்குத் தகுந்ததாக ஆகும்.

282. उत्पत्तिस्थितिनाशानाम्

பிறப்பு, இருப்பு, சாவு இவைகளில் இருப்பைப்பற்றி உனக்கு ஏன் விசாரம் உண்டாகிறது. எப்படி பிறப்பும் சாவும் உண்டாகின்றனவோ, அப்படியே இருப்பும் நடக்கும்.

283. **अचेष्टमानम्** (பாரதம் சாந்திபர்வம் - 339-15)

ஒரு வேலையும் செய்யாமல் உட்கார்ந்துகொண்டிருக்கிற ஒருவ னிடம் லக்ஷ்மி தானாய் வருகிறாள். வேறொருவன் பிரயத்நம் செய்தும் சாப்பாட்டை அடைகிறதில்லை. இது அவனவன் முன் செய்த கருமத்துக் குத் தகுந்தபடி ஆகிறது.

284. **उत्पतन्**

ஆகாசத்தில் கிளம்பிப்போனாலும், ரஸாதலமென்கிற கீழ் உலகத்தில் பிரவேசித்தாலும், பூமி முழுவதும் ஒடித் திரிந்தாலும் முன்ஜன்மத்தில் ஒருவன் கொடுத்துவைக்காதது அவனிடம் வருகிறதில்லை.

285. **यत्किञ्चित्** (பாரதம் சாந்திபர்வம் - 359-56)

உலகத்தில் எந்த வேலை செய்யப்படுகிறதோ, அதெல்லாம் என்னுடைய வேலை. என்னைத் தவிர மற்றவன் ஒன்றையெண்ணுகிறான். நான் என்னிஷ்டத்தைச் செய்கிறேன்.

286. **अप्रयत्नागता:** (பாரதம் சாந்திபர்வம் - 301-35)

கிருஹஸ்தர்களாலே தங்கள் பிரயத்நமில்லாமல் வருகிற எல்லா நல்ல விஷயங்களையும் எப்போதும் பெற்றுக்கொள்ளவேண்டியது. தங்களுடைய தர்மங்களைப் பிரயத்திநம் செய்தாவது செய்யவேண்டியது என்று என் அபிப்பிராயம்.

287. **नाहारम्**

நல்ல அறிவுள்ளவன் தன் ஆஹாரத்தைப்பற்றிக் கவலைப்பட வேண்டாம். தர்மத்தையே நினைக்கவேண்டியது. மனிதர்களுக்கு ஆஹாரமோ அவர்களுடைய பிறப்புடன்கூட உண்டாகிறது.

288. **न सन्निपतितम्** (பாரதம் சாந்திபர்வம் - 177-24)

என் பிரயத்நமில்லாமல் வருகிற தர்மத்துக்கும் பொருந்தின போகத்தை நான் தடுக்கிறதில்லை. வருத்தப்பட்டு கிடைக்க வேண்டிய போகத்தை நான் தேடுகிறதுமில்லை.

289. **तयोरेकतर:** (பாரதம் சாந்திபர்வம் - 175-5)

ஸுகதுக்கங்களாகிய இவைகளில் ஒன்று வரும்போது ஸுகத்தைக்

கண்டு ஸந்தோஷப்படக்கூடாது, துக்கத்தைக் கண்டு வருத்தப்படக் கூடாது.

290. अहमात्मा

நான் ஆத்மா, உடம்பன்று; எம்பெருமானுக்குச் சேஷன்; எனக்குச் சொந்தமானதொன்றும் கிடையாது; அவனுக்குக் கைங்கரியம் செய்ய வேண்டுமென்கிற ஆசையினாலே அவனையே சரணமாக அடைந்து இருக்கிறேன்.

291. नैषा (ராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் - 16-25)

அசோகவநத்திலிருக்கிற இந்த ஸீதை ராக்ஷஸிகளைப் பார்க்கிற தில்லை. புஷ்பங்களும் பழங்களும் நிறைந்த இந்த மரங்களையும் பார்க்கிற தில்லை. ஒன்றிலேயே (ராமனிடத்திலேயே) மனதை வைத்தவளாய் நிச்சயமாக ராமனையே பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறாள்.

தமிழ் வசனங்கள்

49. *உளதென்றிறுமாவா ருண்டில்லையென்று*
தளர்தலதனருகும் சாரார்- அளவரிய
வேதத்தான்வேங்கடத்தான் விண்ணோர்முடிதோயும்
பாதத்தான்பாதம் பயின்று. (இரண்டாம் திருவந்தாதி - 45)

எம்பெருமான் திருவடிகளை நினைத்துக்கொண்டிருப்பவன் செல்வம் தனக்கிருக்கிறதென்று கர்வப்படான். இருந்தது போய் விட்டாலும் அவன் மனது கொஞ்சமும் தளராது.

அரும்பதவுரை

சிகை — குடுமி, இங்கே சிகையறுகையாவது - பிராரப்த கர்மத்தில் ஒரு பாகம் போவது.

தஞ்சம் — ரக்ஷகன்.

தனிசு — கடன்.

---

15. உத்தரகிருத்தியாதிகாரம்

ஸம்ஸ்கிருத வசனங்கள்

292. पत्युः

பிரம்மாவினுடையவும், பசுபதியென்கிற ருத்திரனுடையவும் ஐசுவரியத்தை நான் ஆசைப்படமாட்டேன், யமுனைக்கரையில் கதம்பமரமாகவாவது குந்தமரமாகவாவது இருக்க ஆசைப்படுகிறேன். அந்த இடமானது கிருஷ்ணனாய் அவதாரம் பண்ணின எம்பெருமானுடைய திருவடிகளால் பரிசுத்தம் பண்ணப்பட்டது. அந்த இரண்டு மரங்களும் அந்த அவதாரத்தில் அவனுக்குப் பிடித்தவைகளாயிருந்தன.

293. कुरुष्व (ராமாயணம் அயோத்யா காண்டம் - 31-22)

அடியேனை வேலைக்காரனாகச் செய்யவேணும். அப்படி என்னைச்செய்வதில் தகுதிக்குறைவு ஒன்றுமில்லை. தேவரீருக்குச் சேஷனான எனக்குக் கிடைக்கவேண்டிய கைங்கரியமான பிரயோஜநம் கிடைக்கும். தேவரீரையடைந்தவனை ரக்ஷிப்பதாகிய பிரயோஜநமும் தேவரீருக்குக் கிடைக்கும்.

भवांस्तु सह वैदेह्या गिरिसानुषु रंस्यते ।
अहं सर्वं करिष्यामि जाग्रतः स्वपतश्च ते ।।

294. परवानस्मि - (ராமாயணம் ஆரண்யகாண்டம் - 15-7)

காகுத்ஸ்தனே ! தேவரீர் நூறு வருஷமிருந்தாலும் தேவரீருக்கு உட்பட்டவனாகவே இருப்பேன். தேவரீரே அழகான இடத்தில் பர்ணசாலையைச் செய் என்று எனக்கு உத்திரவு பண்ணவேணும்.

295. कामये (ஜிதந்தாஸ்தோத்திரம் - 1-13)

எல்லா ஜந்மங்களிலும் எம்பெருமானுக்கு வேலைக்காரனாய் இருப்பதையே நான் ஆசைப்படுகிறேன்.

296. वर्तमानः (வங்கிபுரத்து நம்பி காரிகை)

ஒவ்வொரு நாளையும் ஐந்து பாகங்களாகப் பிரித்து அவைகளில் செய்யவேண்டிய கைங்கரியங்களை எப்போதும் செய்து கொண்டு, என்

சக்திக்குத் தகுந்தபடி என்னாலேயே ஸம்பாதிக்கப்பட்ட நல்லவைகளான சந்தநம் புஷ்பம் முதலானவைகளாலே எம்பெருமானைப் பக்தியுடன் ஆராதநம் பண்ணிக்கொண்டு நாள்களைப் போக்குவேன்.

297. तत्पादभक्ति -

எம்பெருமானுடைய திருவடிகளில் பக்தியும் ஞானமும் தவிர, வேறு பலனை ஒருவேளையும் ஒருவன் அவனிடம் கேட்கக்கூடாது, கேட்பதால் நிச்சயமாய்க் கெட்டுப்போவான்.

298. तद्विद्धि प्रणिपातेन परिप्रश्नेन सेवया ।
उपदेक्ष्यन्ति ते ज्ञानं ज्ञानिनस्तत्त्वदर्शिनः ।। (கீதை - 4-34)

குருவை வணங்கி கேட்டு அவனுக்குத் தொண்டு செய்து அந்த ஆத்மஸ்வரூபத்தை அறிந்துகொள். ஜ்ஞாநிகளாகவும் தத்துவத்தைப் பார்க்கிறவர்களாகவுமுள்ள ஆசாரியர்கள் உனக்கு ஆத்மவிஷயமான ஜ்ஞாநத்தை உபதேசம் பண்ணுவார்கள். இங்கே 'परिप्रश्न' என்கிற சொல்லுக்கு கேட்கவேண்டியதை நேரே கேட்கக்கூடாதென்றும், அதைச் சேர்ந்ததொன்றைக் கேட்டும் அவர்களிடம் பக்தியுடன் நீண்டகாலம் பணிவைத் தெரிவித்தால் சிஷ்யனுக்கு வேண்டியதை ஆசாரியன் அறிந்து உபதேசிப்பன் என்றும் கருத்து.

299. मन्दोऽपि - (மாளவிகாக்நிமித்ர நாடகம் 2- 7)

ஒருவன் மந்தனாயிருந்தபோதிலும் அறிவுள்ளவனுடன் சேர்ந் திருப்பதாலே தன் குறைவு நீங்கி அறிவுள்ளவனாக ஆகிறான். கலக்கத்தைப் போக்குகிற தேத்தாங்கொட்டையைத் தேய்ப்பதாலே கலங்கின ஜலம் தெளிவையடைகிறது. அது போல.

300. यस्यानुभव (ஸ்ரீஸாத்வதஸம்ஹிதை)

எவனுக்கு தத்துவவிஷயமான புத்தியானது எம்பெருமானுடைய அநுபவம் வரையில் போகும்படி நிலைநிற்கிறதோ, அவனுடைய கடாக்ஷத்துக்கு விஷயமான எல்லாரும் எல்லா பாபங்களாலும் விடப்படுகிறார்கள்.

301. यावानर्थ उदपाने सर्वतः संप्लुतोदके ।
तावान् सर्वेषु वेदेषु ब्राह्मणस्य विजानतः ।। (கீதை - 2-46)

எல்லாருக்காகவும் எல்லாப்பிரயோஜநங்களுக்காகவும் நிறைந்திருக்கிற ஒருகுளத்திலே ஒருவனுக்கு எவ்வளவு பிரயோஜநமோ அவ்வளவே அவன் எடுத்துக்கொள்ளவேண்டியது.

अहमस्मि

302. धर्मनिष्ठोऽस्मि न चात्मवेदी न भक्तिमांस्त्वच्चरणारविन्दे ।
अकिञ्चनोऽनन्यगतिः शरण्य! त्वत्पादमूलं शरणं प्रपद्ये ॥

(ஆளவந்தார் ஸ்தோத்திரம் - 22)

தர்மத்தை இடைவிடாது செய்வதை, அதாவது கர்மயோகத்தை நான் செய்யவில்லை, ஆத்மஸ்வரூபத்தையும் நான் அறியவில்லை, அதாவது ஜ்ஞாநயோகத்தையும் செய்யவில்லை. தேவரீருடைய திருவடித் தாமரைகளில் பக்தியுள்ளவனுமன்று. அதாவது பக்தியோகத்தையும் செய்யவில்லை. (229 - வதையும் பார்க்க)

303. उत्तमे चेत् (போதாயநஸூத்திரம் - 1- 10 - 32)

ஒருவன் முன்னால் எப்படியிருந்தாலும், கடைசி வயதில் நல்ல ஒழுக்கமுள்ளவனாயிருந்தால் அதுவே அவனுக்கு நல்லதைக் கொடுக்கும். முன்செய்த கெட்டகர்மங்கள் கெடுதலைச்செய்யாது.

304. दुराचारः (ஸாத்வதஸம்ஹிதை - 16-23,24)

ஒருவன் முன்னாலே கெட்டவொழுக்கமுள்ளவனாயும், எதையும் சாப்பிடுகிறவனாயும், நன்றி கெட்டவனாயும், சாஸ்திரத்தில் நம்பிக்கையில்லாதவனாயும் இருந்தபோதிலும், உலகத்துக்குக் காரணமான தேவனாகிய எம்பெருமானைச் சிரத்தையுடன் சரணமாக அடைந்தால் அவன் மஹிமையினாலே அந்த மனிதனைத் தோஷமில்லாதவனாக அறி.

305. यद्ब्रह्म (ஸ்ரீ வைகுண்டஸ்தவம் - 61)

எந்த பாபமானது பிரம்மாவினுடைய வயதான பதினாயிரம் கல்பங்கள் = வருடங்கள் வரை அநுபவித்தாலும் மாளாதோ, அப்பேர்ப்பட்ட பாபத்தை ஒரு பிராணி அரை க்ஷணத்தில் செய்கிறான். இப்படி எல்லாப் பிறப்புகளிலும் எப்போதும் அபராதம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கிறவனை பாபம் பண்ணுகிற எண்ணத்தை விடுவதினால்மாத்திரம் தேவரீர் பொறுத்துக்கொள்ளுகிறீர். இதென்ன ஆச்சரியம் !

306. गतमेव गतं जन्म का नु तत्र प्रतिक्रिया ?
प्रवहत्येव हि जले सेतुः कार्यो विजानता ।।

(வங்கீபுரத்து நம்பி காரிகை - 31)

சென்ற ஜந்மங்கள் சென்றதே. அதற்குப் பதில் என்ன செய்ய முடியும்? ஜலம் ஓடிக்கொண்டிருக்கையிலேயே புத்திமானாலே அதற்கு அணைபோடக் கோலவேண்டியது.

नित्यसिद्धे

307. यथा सामुद्रं (பௌஷ்கரஸம்ஹிதை)

எப்படி ஸமுத்திரஜலமானது மேகங்களாலே குடித்து உமிழப்படுகை யாலே எல்லாருக்கும் அநுபவிக்கத் தகுந்ததாகச் செய்யப் படுகிறதோ, அப்படியே பக்தர்களாலே பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்ட எம்பெருமான் எல்லா மனிதர்களுக்கும் கைங்கரியங்கள் செய்து அநுபவிக்கத் தகுந்தவனாக ஆகிறான்.

308. सर्वातिशायि षाड्गुण्यं संस्थितं मन्त्रबिम्बयोः ।
मन्त्रे वाच्यात्मना नित्यं बिम्बे तु कृपया स्थितम् ।।

(விஷ்வக்ஸேநஸம்ஹிதை)

மந்திரங்களிலும், விக்ரஹங்களிலும் எல்லாருக்கும் மேற்பட்ட ஜ்ஞாநம் முதலான ஆறு குணங்கள் நிலையாயிருக்கின்றன. அதாவது - மந்திரங்களால் அவைகள் சொல்லப்படுகின்றன. விக்கிரஹங்களில் கிருபையினால் எழுந்தருளியிருப்பதால் அவனிடத்தில் அவைகள் இருக்கின்றன.

309. आपीठात् (சாண்டில்யஸ்மிருதி - 2-89)

அர்ச்சையாய் எழுந்தருளியிருக்கிற எம்பெருமானைப் புருஷோத்தம னென்று எண்ணி திருவடி பீடம்முதல் திருமுடிவரையில் ஸேவிக்கிறவ னுக்கு ஐந்து மஹாபாதகங்களும் சீக்கிரம் நசிக்கின்றன. உபபாதகங்கள் நசிக்கின்றன என்பது சொல்லவேண்டுமோ?

310. संदर्शनात् (பௌஷ்கரஸம்ஹிதை 1- 31, 32)

புத்திமயக்கமுள்ள மனிதர்கள் தற்செயலாய் அர்ச்சையாய் எழுந்தருளியிருக்கிற எம்பெருமானைப் ஸேவிக்கும்படி நேர்ந்தால்

அவர்களுடைய குவாஸனை முதலானவைகள் போய்விடும். அவைகளில் குவாஸனை - உடம்பே ஆத்மா என்கிற எண்ணத்தாலே உண்டான வாஸனை. குபுத்தியென்பது அதினாலேயுண்டான பிரத்யக்ஷப்பிரமம். குதர்க்கநிசயம் - ஸரியான யுக்திகளாயில்லாமல் நல்ல யுக்திகளைப்போலே தோன்றுகிறவைகளின் கூட்டம். குஹேது - இதினாலே உண்டான கெட்ட அநுமதி. குபாவம் சொற்களுக்கு எப்படிப் பொருள் கிடைக்குமோ அதை விட்டு வேறாகப் பொருள் கொள்வது. நாஸ்திகத்வம் - இதினாலுண்டான சாஸ்திரத்தில் சொல்லுமவைகளை இல்லை என்று சொல்வது.

311. ये यथा मां प्रपद्यन्ते तांस्तथैव भजाम्यहम् ।
मम वर्त्मानुवर्तन्ते मनुष्याः पार्थ! सर्वशः ।। (கீதை - 4-11)

எவர்கள் என்னை எப்படிப் பார்க்கவேணுமென்று ஆசைப்பட்டு அடைகிறார்களோ, அப்படியே அவர்களுக்கு என்னைக் காட்டுகிறேன்.

312. सतीव प्रिय, स्वामित्वेन (சாண்டில்யஸ்மிருதி - 4-37-38)

ஒரு பதிவ்ரதை தனக்குப் பிரியமான புருஷனையும், தாயார் பால் குடிக்கும் குழந்தையையும், சிஷியன் ஆசாரியனையும், ஒரு ஸ்நேஹிதன் மற்றொரு ஸ்நேஹிதனையும் போல எம்பெருமானுக்குப் பிரீதியுடன் உபசாரம் செய்யவேண்டியது. லக்ஷ்மீபதியான எம்பெருமானை யஜமாநனாகவும், வேண்டியவனாகவும், ஆசாரியனாகவும், தகப்பனாகவும், தாயாகயும் எப்போதும் எண்ணவேண்டியது.

313. यथा युवानम् (சாண்டில்யஸ்மிருதி - 4-31)

சிறு பிள்ளையான ராஜாவையும், மதம் பிடித்தயானையையும். எப்படி ஒருவன் பயத்துடன் உபசரிக்கிறானோ, அப்படியே எம்பெருமானுக்கும் பயத்துடன் உபசாரம் செய்யவேண்டியது. வீட்டிற்கு வந்த பிரியமான விருந்தாளியை எப்படி ஆராதிப்பானோ, அப்படியே எம்பெருமானையும் அவனுடைய ஸௌலப்ய குணத்தை நினைத்து பக்தியுடன் ஆராதிக்கவேண்டியது.

314. यथा च पुत्रम्

எப்படி, ஒருவன் பிரியமான குழந்தையைக் கொண்டாடுவனோ, அப்படியே எம்பெருமானையும் கொண்டாடவேண்டியது.

315. तदा हि (ராமாயணம் அயோத்யா காண்டம் - 115-27)

பாதுகை ராஜ்யம் ஆளும் பொழுது, எந்த அரசாங்க வேலை செய்ய வேண்டியதாக ஏற்படுகிறதோ, மிகுந்த விலையுள்ள எந்த காணிக்கை வருகிறதோ, அவைகளைப் பாதுகைகளிடத்தில் முதலில் தெரியப்படுத்தி பிறகு பரதன் எப்படி செய்யவேண்டியதோ, அப்படிச் செய்தான்.

पापिष्ठः

316. विषस्य

விஷத்திற்கும் விஷயங்களுக்கும் வேறுபாடு மிகவும் அதிகம். எப்படியென்றால் - விஷம் சாப்பிட்டவனைக் கொல்லும். விஷயங்கள் நினைப்பதாலேயே கெடுதியைச் செய்யும்.

317. आध्यात्मिक–आधिभौतिक–आधिदैविक–दुःखविघ्नगन्ध–रहितस्त्वं द्वयमर्थानुसन्धानेन सह सदैवं वक्ता यावच्छरीरपातमत्रैव श्रीरङ्गे सुखमास्स्व॥

(சரணாகதிகத்யம் 19)

த்வய மந்திரத்தை அர்த்தத்தை நினைப்பதுடன் எப்போதும் சொல்லு கிறவனாய்.

தமிழ் வசனங்கள்

50. *தரித்திருந்தேனாகவே தாராகணப்போர்*
விரித்துரைத்தவெந்நாகத் துன்னைத் - தெரித்தெழுதி
வாசித்தும் கேட்டும் வணங்கி வழிபட்டும்
பூசித்தும் போக்கினேன் போது. (நான்முகன் திருவந்தாதி - 63)

எம்பெருமானுடைய குணங்களைச் சொல்லுகிற புஸ்தகங்களை வாசித்தும், அவைகளை ஒருவன் படிப்பதைக்கேட்டும், வணங்கியும் அதையே எப்போதும் செய்துகொண்டும் அவனை ஆராதித்தும் என்னு டைய காலத்தை வீணாக்காமல் செய்தேன்.

51. *கார்கலந்தமேனியான் கைகலந்தவாழியான்*
பார்கலந்த வல்வயிற்றான் பாம்பணையான் - சீர்கலந்த
சொல்நினைந்துபோக்காரேல் சூழ்வினையினாழ்துயரை
என்நினைந்துபோக்குவரிப்போது. (பெரிய திருவந்தாதி - 86)

எம்பெருமானுடைய நல்ல குணங்களைக் காட்டுகிற ஸூக்திகளை நினைத்துக்கொண்டு ஆத்மாவைச் சூழ்ந்துகொண்டிருக்கிற கர்மங்களினா

லுண்டான ஸமுத்திரம்போல் ஆழமான துக்கத்தை ஜநங்கள் போக்க வேண்டும். அப்படிச் செய்யாவிட்டால், இந்த ஸம்ஸாரத்திலிருக்கும்போது எதை நினைத்துக்கொண்டு அந்த துக்கத்தைப் போக்குவார்கள்?

52. *ஒழிவில்காலமெல்லாமுடனாய்மன்னி*
வழுவிலாவடிமை செய்யவேண்டும் நாம்
தெழிகுரலருவித் திருவேங்கடத்து
எழில்கொள்சோதி யெந்தைதந்தை தந்தைக்கே.

(திருவாய்மொழி - 3-3-1)

இடைவிடாது காலமெல்லாம் எம்பெருமானுடன் எல்லாவிடங் களிலுமிருந்து எல்லா அவஸ்தைகளிலும் குற்றமில்லாத கைங்கரியத்தை நாம் செய்யவேண்டியது. இங்கு குற்றமாவது இதை நான் செய்கிறேன், எனக்காகச் செய்கிறேன் என்கிற எண்ணம்.

53. *இங்கேதிரிந்தேற்கிழுக்குற்றென்னிருமாநிலமுன்னுண்டுமிழ்ந்த*
செங்கோலத்தபவளவாய்ச்செந்தாமரைக்கணென்னம்மான்
பொங்கேழ்புகழ்கள்வாயவாய்ப்புலன்கொள்வடிவென்மனத்ததாய்
அங்கேய்மலர்கள்கையவாய் வழிபட்டோடவருளிலே.

(திருவாய்மொழி - 8-10-4)

வரவர விருத்தியாகும்படியான எம்பெருமானுடைய நல்ல குணங் களைச் சொல்லுகிற பாசுரங்கள் என் வாயிலும், கண் முதலான இந்திரியங் களையிழுக்கும் படியான அவனுடைய திருமேனியானது என் மனதிலும், அதற்குத் தகுந்த புஷ்பங்கள் என்கையிலும் இருந்து எப்போதும் என் காலத்தைப் போக்கும்படி அவன் கிருபை செய்தால், இங்கேயிருக்கிற நமக்கு என்ன குற்றமுண்டாகும்.

54. *நாடாதமலர்நாடி நாடோறும்நாரணன்றன்*
வாடாதமலரடிக்கீழ் வைக்கவேவகுக்கின்று
வீடாடிவீற்றிருத்தல் வினையற்றதென்செய்வதோ
ஊடாடுபனிவாடா யுரைத்தீராயெனதுடலே. (திருவாய்மொழி - 1-4-9)

வருத்தப்பட்டு ஸம்பாதிக்கவேண்டிய புஷ்பங்களை ஸம்பாதித்து எம்பெருமான் திருவடிகளில் ஸமர்ப்பிப்பதற்காகப் பிறந்த நான்.

55. *வடிவிணை* (திருவாய்மொழி - 9-2-10)

கொடுவினைப்படைகள் வல்லையாய் அமரர்க்கு இடர்கெட
அசுரர்க்கு இடர் செய்
கடுவினை நெஞ்சே ! என்னுடையமுதே ! கலிவயல் திருப்புளிங்குடியாய் !

வடிவிணையில்லா மலர்மகள் மற்றை நிலமகள் பிடிக்கும் மெல்லடியை
கொடுவினையேனும் பிடிக்க நீ ஒருநாள் கூவுதல் வருதல் செய்யாயே .

அழகில் ஒப்பில்லாத பிராட்டியும் அவளைக் காட்டிலும் வேறான பூமியும் பிடிக்கும் மிருதுவான எம்பெருமானுடைய திருவடிகளைக் கொடுமையான பாபமுள்ள நானும் பிடிக்க.

56. *எனக்கேயாட்செய் யெக்காலத்துமென்று என்*
மனக்கேவந்திடைவீடின்றிமன்னித்
தனக்கேயாகவெனைக்கொள்ளுமீதே
எனக்கேகண்ணனை யான்கொள்சிறப்பே. (திருவாய்மொழி - 2-9-4)

தன் ஸந்தோஷத்திற்காகவே எம்பெருமான் என்னை அடிமை கொள்வதாகிய இதுவே நான் வேண்டுகிற பிரயோஜநம்.

57. *சிற்றஞ்சிறுகாலே வந்துன்னைச் சேவித்துஉன்*
பொற்றாமரையடியே போற்றும்பொருள்கேளாய்
பெற்றம்மேய்த்துண்ணும் குலத்தில் பிறந்துநீ
குற்றேவலெங்களைக் கொள்ளாமற்போகாது
இற்றைப்பறைகொள்வா னன்றுகாண்கோவிந்தா
எற்றைக்குமேழேழ் பிறவிக்கும் உன்றன்னோ
டுற்றோமேயாவோ முனக்கேநாமாட்செய்வோம்
மற்றைநங்காமங்கள் மாற்றேலோரெம்பாவாய். (திருப்பாவை - 29)

எம்பெருமானே ! தேவரீருக்கே நாங்கள் கைங்கரியங்கள் செய்வோம்.

58. *தெள்ளியார் பலர் கைதொழும் தேவனார்*
வள்ளல் மாலிருஞ் சோலைமணாளனார்
பள்ளிகொள்ளுமிடத்தடிகொட்டிடக்
கொள்ளுமாகில் நீ கூடிடுகூடலே. (நாச்சியார் திருமொழி - 1)

எம்பெருமான் திருக்கண் வளர்கிற இடத்தில் அவன் திருவடிகளைப் பிடிக்கும்படி கிருபை செய்தால்.

59. *வண்ணநன்மணியும் மரகதமுமழுத்தி நிழலெழும்*
திண்ணைசூழ் திருக்கோட்டியூர் திருமாலவன் திருநாமங்கள்
எண்ணக்கண்டவிரல்களால் இறைப்பொழுதுமெண்ணகிலாது போய்
உண்ணக்கண்டதம்ஊத்தை வாய்க்குக்கவளமுந்துகின்றார்களே.
(பெரியாழ்வார் திருமொழி - 4-4-3)

எம்பெருமானுடைய திருநாமங்களைச் சொல்லும்போது அவைகளை யெண்ணுகிற விரல்கள்.

60. கண்ணாநான்முகனைப்படைத்தானே காரணா கரியாய்
அடியேன் நான், உண்ணாநாள்பசியாவதொன்றில்லை ஓவாதே
நமோநாரணாவென்று, எண்ணாநாளும் இருக்கெசுச்சாமவேத
நாண்மலர்கொண்டுனபாதம் - நண்ணாநாள் அவைதத்துறுமாகி
லன்றெனக்கவைபட்டினிநாளே. (பெரியாழ்வார் திருமொழி - 5-1-6)

நான் சாப்பிடாத நாள் பட்டினியாயிருக்கிற நாளன்று, நமோ நாராயணாவென்று இடைவிடாமல் நான் நினைக்காத நாளும், மூன்று வேதங்களாகிய அப்போதே மலர்ந்த புஷ்பங்களைக்கொண்டு தேவரீருடைய திருவடிகளைக் கிட்டாத நாளும் வருமாகில் அந்த நாள்கள் தான் எனக்குப் பட்டினிநாளாகும்.

61. வாக்குத் தூய்மையிலாமையினாலே மாதவாவுன்னை
வாய்க்கொள்ளமாட்டேன், நாக்கு நின்னையல்லாலறியாது நான
தஞ்சுவனென்வசமன்று, மூர்க்குப்பேசுகின்றானிவனென்று
முனிவாயேலுமென் நாவினுக்காற்றேன், காக்கை வாயிலும்
கட்டுரை கொள்வர் காரணா கருளக்கொடியானே.
(பெரியாழ்வார் திருமொழி - 5-1-1)

நாக்கு தேவரீரைத் தவிர வேறொருவரையும் ஸ்தோத்ரம் பண்ணாது. இதனாலே தேவரீருக்கு என்ன குறைவு வருமோ என்று பயப்படுகிறேன். ஆனால் ஸ்தோத்திரம் பண்ணுவதை நிறுத்திவிடலாமே- யென்றால் அந்த நாக்கு என் வசமாயில்லை.

62. வாயவனையல்லது வாழ்த்தாது , கையுலகம்
தாயவனையல்லது தாம்தொழா- பேய்முலைநஞ்
சூணாகவுண்டானுருவொடு பேரல்லால்
காணாகண்கேளா செவி. (முதல் திருவந்தாதி - 11)

வாய் எம்பெருமானைத் தவிர வேறொருவனையும் ஸ்தோத்திரம் பண்ணுகிறதில்லை.

63. தோளவனை யல்லால் தொழா என் செவியிரண்டும்
கேளவன தின்மொழியே கேட்டிருக்கும்-நா நாளும்
கோணாகணையான் குரை கழலே கூறுவதே
நாணாமை நள்ளேன் நயம். (முதல் திருவந்தாதி - 63)

தோளானது எம்பெருமானைத் தவிர வேறொருவரையும் வணங்காது.

64. நயவேன் பிறர்பொருளை நள்ளேன் கீழாரோடு
உயவே னுயர்ந்தவரோ டல்லால்-வியவேன்

திருமாலை யல்லது தெய்வமென் றேத்தேன்
வருமாறென் நம்மேல் வினை. (முதல் திருவந்தாதி - 64)

எம்பெருமானுடைய பொருளான ஆத்மாவாகிய ஸொத்தை என்னுடையதென்று நான் எண்ணமாட்டேன். அப்படி எண்ணுகிற தாழ்ந்தவர்களோடு நான் சேரமாட்டேன்.

65. *நிரந்தரம்- இரந்துரைப்பதுண்டு வாழி ஏமநீர்நிறத்தமா*
வரந்தரம் திருக்குறிப்பில் வைத்ததாகில்மன்னுசீர்
பரந்தசிந்தையொன்றிநின்று நின்னபாதபங்கயம்
நிரந்தரம் நினைப்பதாக நீ நினைக்கவேண்டுமே.
(திருச்சந்தவிருத்தம் - 101)

நான் இடைவிடாமல் தேவரீரைத் தியானம் பண்ணும்படி தேவரீர் ஸங்கல்பிக்கவேண்டும்.

ஏதங்களாயினவெல்லா மிறங்கவிடுவித்து என்னுள்ளே
பீதகவாடைப்பிரானார் பிரமகுருவாகிவந்து
போதில்கமல வன்னெஞ்சம்புகுந்து என் சென்னித்திடரில்
பாதவிலச்சினை வைத்தார் பண்டன்றுபட்டினங்காப்பே.
(பெரியாழ்வார் , 5-2-8; 4-வது பக்கம் 1-வது நெம்பரைப் பார்க்க)

66. ***நன்மைதீமைகளொன்றுமறியேன்நாரணாவென்னுமித்தனையல்லால்***
புன்மையாலுன்னைப் புள்ளுவம்பேசிப் புகழ்வானன்று கண்டாய்
திருமாலே, உன்னுமாறுன்னையொன்றுமறியேன் ஓவாதேநமோ
நாரணாவென்பன் வன்மையாவதுன்கோயிலில்வாழும் வைட்
டணவனென்னும்வன்மைகண்டாயே. (பெரியாழ்வார் திருமொழி-5-1-3)

இது நல்லது, இது கெட்டதென்று எனக்கு ஒன்றும் தெரியாது.

67. *அறிவனேலு - இவையன்றே நல்ல இவையன்றேதீய*
இவையென்றிவையறிவனேலும், - இவையெல்லாம்
என்னுலடைப்புநீக்கொண்ணுதிறையவனே
என்னுல் செயற்பாலதென். (பெரிய திருவந்தாதி - 3)

நன்மை தீமைகளை அறிந்திருந்தாலும் நல்லதை ஸம்பாதிக்கவும், கெட்டதை விலக்கவும் என்னாலே முடியாது.

68. *நோற்றநோன்பிலேன் நுண்ணறிவிலேனாகிலுமினியுன்னை*
விட்டொன்றும்
ஆற்றகிற்கின்றிலே னரவினணையம்மானே

சேற்றுத்தாமரை செந்நெலூடுமலர் சிரீவரமங்கலநகர்
வீற்றிருந்தவெந்தா யுனக்குமிகையல்லேனங்கே.

(திருவாய்மொழி - 5-7-1)

நல்ல அநுஷ்டாநமில்லாதவன் ; ஸூக்ஷ்மமான அறிவுமில்லாதவன். அதாவது கர்மயோகமும், ஜ்ஞானயோகமுமில்லாதவன்.

69. என்னான்செய்கேன்யாரே களைகணென்னையென்செய்கின்றாய்
உன்னாலல்லால்யாவராலு மொன்றும்குறைவேண்டேன்
கன்னார்மதிள்சூழ்குடந்தைக்கிடந்தா யடியேனருவாணாள்
சென்னாளெந்நாளந்நாளுனதாள் பிடித்தேசெலக்காணே.

(திருவாய்மொழி - 5-8-3)

நான் எதைச் செய்வேன்.

களைவாய்துன்பம்களையாதொழிவாய் களைகண் மற்றிலேன்
வளைவாய் நேமிப்படையாய் குடந்தைக்கிடந்தமாமாயா
தளராவுடலமெனதாவி சரிந்துபோம்போது
இளையா துனதாளொருங்கப்பிடித்துப் போதவிசைநீயே.

(38-வது பக்கம் 32-வது நெம்பரைப் பார்க்க)

அகலகில்லேனிறையுமென்று அலர்மேல்மங்கையுறைமார்பா
நிகரில்புகழாயுலகமூன் றுடையாய் என்னையாள்வானே
நிகரிலமரர்முனிக்கணங்கள்விரும்பும் திருவேங்கடத்தானே
புகலொன் றில்லாவடியே னுன்னடிக்கீழமர்ந்து புகுந்தேனே.

(50-வது பக்கம் 48-வது நெம்பரைப் பார்க்க)

ஆவிக்கோர் - கூவிக்கொள்ளாய்வந்தந்தோ என்பொல்லாக்கரு
மாணிக்கமே, ஆவிக்கோர்பற்றுக்கொம்பு நின்னலாலறிகின்றி
லேன்யான், மேவித்தொழும்பிரமன்சிவனிந்திரனுதிக்கெல்லாம்,
நாவிக்கமலமுதற்கிழங்கே உம்பரந்ததுவே.

(38-வது பக்கம் 33-வது நெம்பரைப் பார்க்க)

70. கறவைகள் பின்சென்று கானஞ்சேர்ந்துண்போம்,
அறிவொன்றுமில்லாத ஆய்க்குலத்து உன்றன்னைப்,
பிறவிபெறுந்தனை புண்ணியம்யாமுடையோம்,
குறைவொன்றுமில்லாத கோவிந்தா, உன்றன்னோ
டுறவேல் நமக்கிங் கொழிக்கவொழியாது,
அறியாதபிள்ளைகளோ மன்பினால் உன்றன்னைச்,

சிறுபேரழைத்தனவும் சீறியருளாதே,
இறைவா நீதாராய் பறையேலோரெம்பாவாய். (திருப்பாவை - 28)
பசுமாடுகள் பின்னால் போய்.

71. *குளித்துமூன்றனலையோம்பும் குறிகொளந்தணமைதன்னை*
ஒளித்திட்.டேனென்கணில்லை நின்கணும்பத்தனல்லேன்
களிப்பதென்கொண்டுநம்பி கடல்வண்ணா கதறுகின்றேன்
அளித்தெனக்கருள் செய்கண்டா யரங்கமாநகருளானே.

(திருமாலை 25)

ஸ்நாநம் செய்து மூன்று அக்கினிகளைப் பூஜை செய்யும் அடையாளத்தையுடைய பிராமணன் செய்யவேண்டிய வேலையை நான் விட்டுவிட்டேன்.

72. *குலங்களாயவீரிரண்டி லொன்றிலும்பிறந்திலேன்*
நலங்களாயநற்கலைகள் நாலிலும்நவின்றிலேன்
புலன்களைந்தும்வென்றிலேன் பொறியிலேன் புனித நின்
இலங்குபாதமன்றிமற்றொர் பற்றிலேனெம்மீசனே (திருச்சந்த.வி- 90)

தர்மத்தைச் செய்வதற்குத் தகுந்த நான்கு ஜாதியில் பிறந்தவனாக இல்லை.

73. *ஏழை ஏதலன் கீழ்மகன் என்னாது இரங்கி*
மற்றுமவர்க்கு இன்னருள் சுரந்து
மாழை மான் மடநோக்கி
உன் தோழி உம்பி எம்பி என்றொழிந்திலை உகந்து
தோழன் நீ எனக்கு இங்கொழி என்ற சொற்கள் வந்து
அடியேன் மனந்திருந்திட
ஆழிவண்ண! நின் அடியினையடைந்தேன்
அணிபொழில் திருவரங்கத்தம்மானே !

(பெரிய திருமொழி 5-8-1)

அறிவற்றவன், தொடர்பு ஒன்றுமில்லாதவன் , கீழ்குலத்தில் பிறந்தவன் என்று கருதாது குஹன் மீது இரக்கம் கொண்டு.

73. *பற்றேல் ஒன்றுமிலேன் பாவமே செய்து பாவியானேன்*
மற்றேல் ஒன்றறியேன் மாயனே ! எங்கள் மாதவனே !
கல்தேன் பாய்ந்தொழுகும் கமலச்சுனை வேங்கடவா !
அற்றேன் வந்தடைந்தேன் அடியேனை ஆட்கொண்டருளே !

(பெரியதிருமொழி 1-9-9)

எத்தகைய ஆதாரமும் அற்றவன் அடியேன்.

73. *பொய்ந்நின்ற ஞானமும் பொல்லாவொழுக்குமழுக்குடம்பும்*
இந்நின்ற நீர்மையினியாமுறாமை உயிரளிப்பான்
எந்நின்றயோனியுமாய்ப் பிறந்தாயிமையோர் தலைவா
மெய்ந்நின்று கேட்டருளாய் அடியேன் செய்யும் விண்ணப்பமே.

(திருவிருத்தம் - 1)

நசுவரமான உடம்பில் இருக்கிற நான் என்கிற எண்ணமும், அதினாலுண்டான கெட்ட ஆசாரமும், அதினாலேயுண்டான அழுக்கை யுடைய உடம்பும் இப்படியிருக்கிற ஸம்ஸாரியின் ஸ்வபாவத்தை மறுபடியடையாதபடி ஆத்மாக்களை ரக்ஷிப்பதற்காக எந்தெந்த ஜாதியாய் நீ பிறந்தாய். நித்யஸூரிகளின் தலைவனே ! அடியேன் செய்யும் விண்ணப்பத்தைக் கேட்டருளவேணும்.

74. *மாளுமோர்- நாளுநின்றடுநம் பழமையங்கொடுவினையுடனே*
மாளும் ஓர் குறைவில்லைமனனக மலமறக்கழுவி
நாளுநந்திருவுடையடிகள் தம்நலங் கழல்வணங்கி
மாளுமோரிடத்திலும் வணக்கொடு மாள்வது வலமே.

(திருவாய் மொழி 1-3-8)

இறந்துபோகிற காலத்திலாகிலும் எம்பெருமானிடத்தில் பிரபத்தி செய்து இறப்பது நல்லது.

74. *முடியானே ! மூவுலகும் தொழுதேத்தும் சீர்*
அடியானே ! சூழ்கடலைக்கடைந்தாய் ! புள்ளூர்
கொடியானே ! கொண்டல் வண்ணா ! அண்டத்து உம்பரில்
நெடியானே ! என்று கிடக்கும் என் நெஞ்சமே. (திருவாய். 3-8-1)

எம்பெருமானைத் தான் விரும்பியபடி காணாமையால் மனம் கலங்கி மிகவும் வருத்தத்தையடைந்து எல்லா இந்த்ரியங்களாலும் எல்லாவிதமாயும் அவனையநுபவிக்கவேண்டுமென்று ஆழ்வார் இத்திருவாய்மொழியில் எம்பெருமானைக் கூப்பிடுகிறார்.

74. *தமருகந்தது எவ்வுருவம் அவ்வுருவம் தானே*
தமருகந்தது எப்பேர் மற்றப்பேர் தமருகந்தது
எவ்வண்ணம் சிந்தித்து இமையாதிருப்பரே
அவ்வண்ணம் ஆழியானாம். (பொய்கையாழ்வார் 44)

தன் அடியார்கள் எவ்வடிவத்தில் எம்பெருமானை ஸேவிக்க விரும்புகிறார்களா அவ்வடிவத்தை பகவான் கொள்கிறார்.

75. *கண்டகண் - கொண்டல்வண்ணனைக் கோவலனாய்வெண்ணெ*
யுண்டவாயன் என்னுள்ளம் கவர்ந்தானை
அண்டர்கோனணியரங்கன் என்னமுதினைக்
கண்டகண்கள் மற்றொன்றினைக்காணாவே. (அமலனாதிபிரான் - 10)

எம்பெருமானைக் கண்டகண்கள் மற்றொன்றைக் காணாது.

76. *எம்மீசர் - வீசும்சிறகால்பறத்தீர் விண்ணாடுநுங்கட்கெளிது*
பேசும்படியன்ன பேசியும்போவது நெய்தொடுவுண்
டேசும்படியன்ன செய்யுமெம்மீசர் விண்ணோர்பிரானார்
மாசின்மலரடிக்கீழ், எம்மைச்சேர்விக்கும்வண்டுகளே.
(திருவிருத்தம் -54)

என்னுடைய யஜமாநனாயும் நித்யஸூரிகளுக்கு உபகாரம் செய்கிறவனாயுமிருக்கிற எம்பெருமானுடைய குற்றமில்லாத திருவடித் தாமரைகளின் கீழ் எம்மைச் சேர்ந்த ஆசாரியர்கள் நீங்கள்.

77. *வில்லிபுதுவை- நல்ல என்தோழி நாகணைமிசை நம்பரர்*
செல்வர் பெரியர் சிறுமானிடவர் நாம்செய்வதென்
வில்லிபுதுவை விட்டுசித்தர் தங்கள்தேவரை
வல்லபரிசு வருவிப்பரேலது காண்டுமே. (நாய்ச்சியார் திருமொழி-10-10)

ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூரில் அவதாரம் செய்த ஆத்மகுணம் நிறைந்த விஷ்ணுசித்தரென்கிற பெரியாழ்வார் தாம் ஆராதிக்கும் எம்பெருமானை தம்மாலே முடிந்த வழியாலே வருவித்தால் அதை நான் ஸேவிப்பேன்.

78. *இருளகற்றும் - கருளுடையபொழில்மருந்தும் கதக்களிறும்பிலம்பனை*
யுங் கடிய மாவும், உருளுடைய சகடினையும் மல்லரையும் உடைய
விட்டோசை கேட்டான், இருளகற்றுமெறிகதிரோன் மண்டலத்
தூடேற்றிவைத்தேணிவாங்கி, அருள்கொடுத்திட்டடியவரை
யாட்கொள்வானமருமூரணியரங்கமே. (பெரியாழ்வார் திரு - 4-9-3)

இருட்டைப் போக்குகிற உஷ்ணமான கிரணங்களையுடைய ஸூரியனுடைய மண்டலத்தின் நடுவாலே வைகுந்தத்தில் ஏற்றி திரும்பி வராதபடி ஏறுவதற்குக் காரணமாயிருந்த ஏணியை எடுத்துவிட்டு.

79. *போயினால்- சீயினால் செறிந்தேறியபுண்மேல் செற்றலேறிக்குழம்*
பிருந்துஎங்கும்-ஈயினாலரிப்புண்டு மயங்கியெல்லைவாய்ச் சென்று
சேர்வதன் முன்னம் வாயினால் நமோ நாரணாவென்று மத்தகத்தி

டைக் கைகளைக்கூப்பிப் போயினால் பின்னை இத்திசைக்கென்றும் பிணைகொடுக்கிலும் போகவொட்டாரே. (பெரியாழ். திரு. 4-5-2)

வாயாலே "நமோ நாராயணா" வென்று மூலமந்திரத்தைச் சொல்லித் தலைமேலே கைகளைக் கூப்பிக்கொண்டு அதாவது பிரபத்தி செய்து வைகுந்தம்போனால், பிறகு இந்த ஸம்ஸாரமண்டலத்துக்குப் போய் திரும்பி வருகிறேனென்று ஜாமீன் கொடுத்தாலும் ஒருபோதும் இங்கே திரும்பிவர விடமாட்டான்.

80. *எண்பெருக்கந் நலத்து ஒண்பொருளீறில*
வண்புகழ் நாரணன் திண்கழல்சேரே. (திருவாய் மொழி 1-2-10)

மேன்மையான புகழையுடைய நாராயணனுடைய திருடமான திருவடிகள். 'திண்' என்கிற சொல்லாலே அதை யடைந்தவர்களை ஒருபோதும் விட்டுவிடுகிறதில்லை யென்று காட்டப்படுகிறது.

81. *சன்மசன்மாந்தரங்காத்தடியார்களைக்கொண்டுபோய்த்*
தன்மைபெறுத்தித் தன்தாளிணைக்கீழ் கொள்ளுமப்பனைத்
தொன்மைபிதற்றவல்லாரைப் பிதற்றுமவர்கண்டீர்
நன்மைபெறுத்தெம்மை நாளுய்யக்கொள்கின்ற நம்பரே.
(திருவாய்மொழி - 3-7-7)

எம்பெருமான் தன்னையடைந்தவர்களுக்கு மறுபிறப்பு வராதபடி பண்ணி, அவர்களை வைகுந்தத்திற்குக் கொண்டுபோய், அவர்களுக்கு ஸ்வபாவமாயுண்டான ஸ்வரூபத்தை வெளிப்படுத்தி, தன்னுடைய திருவடிகளின்கீழ் அவைகளிலுள்ள கோடுகள்போல் பிரியாதபடி வைத்துக்கொள்ளும் அப்பன்.

82. *தன்தாளின் - வார்த்தையறிபவர் மாயவற்காளன்றியாவரோ*
போர்த்தபிறப்பொடு நோயொடு மூப்பொடு இறப்பிவை
பேர்த்துப் பெருந்துன்பம்வேரறநீக்கித் தன் தாளின்கீழ்ச்
சேர்த்து அவன்செய்யும்சேமத்தையெண்ணித்தெளிவுற்றே.
(திருவாய்மொழி - 7-5-10)

எம்பெருமான் தன்னுடைய திருவடிகளின் கீழே சேர்த்து இங்கே திரும்பி வாராதபடி அவன் செய்யும் க்ஷேமம்.

நின் திருவ-பண்டைநாளாலேநின் திருவருளும் பங்கயத்தாள் திரு
வருளும் கொண்டு நின்கோயில் சீய்த்துப் பல்படிகால் குடிகுடி
வழிவந்தாட்செய்யும் தொண்டரோர்க்கருளிச்சோதிவாய் திறந்துன்

தாமரைக் கண்களால் நோக்காய் தெண்டிரைப் பொருநல்தண்
பணைசூழ்ந்த திருப்புளிங்குடிக் கிடந்தானே.

(19-வது பக்கம் 8-வது நெ. பார்க்க)

முன்காலத்தில் அதாவது ஸஹஜமாயிருக்கிற கிருபையினாலே.

ஆவிதிகைக்க ஐவர்குமைக்கும்சிற்றின்பம்
பாவியேனைப் பலநீகாட்டிப் படுப்பாயோ
தாவிவையம்கொண்ட தடந்தாமரைகட்கே
கூவிக்கொள்ளும்கால மின்னம் குறுகாதோ.

(திருவாய் 10-8-10) (20-வது பக்கம் 17-வது நெ. பார்க்க)

83. *செய்யாதன - வையத்துவாழ்வீர்காள் நாமும்நம்பாவைக்குச்,*
செய்யும்கிரிசைகள் கேளீரோ பாற்கடலுள்,
பையத்துயின்ற பரமனடிபாடி,
நெய்யுண்ணோம்பாலுண்ணோம் நாட்காலேநீராடி,
மையிட்டெழுதோம் மலரிட்டுநாம்முடியோம்,
செய்யாதனசெய்யோம் தீக்குறளைசென்றோதோம்,
ஐயமும்பிச்சையும் ஆந்தனையும்கைகாட்டி,
உய்யுமாறெண்ணி யுகந்தேலோரெம்பாவாய். (திருப்பாவை - 2)

செய்யக்கூடாதவைகளைச் செய்யமாட்டோம்.

அரும்பதவுரை

திருவிடையாட்டம் — எம்பெருமானுடைய ஆராதநத்திற்கு வேண்டிய தானியத்தை உண்டுபண்ணக்கூடிய எம்பெருமானுடைய வயல்.
கவடு — கிளை.
எதிர்சூழல்புக்கு — எதிரே வந்து வளைப்பதில் புகுந்து.
வெளிச்சிறப்பு - அறிவின் மேன்மை.
வரையிடுதல் - அளவுபடுகை, அதாவது குறைந்துபோதல்.

---

16. புருஷார்த்தகாஷ்டாதிகாரம்
ஸம்ஸ்கிருத வசநங்கள்

318. परगतातिशय (வேதார்த்தஸங்கிரஹம்)

மற்றொருவனிடத்தில் உண்டாகும் ஒர் அதிசயத்தாலுண்டு பண்ணவேண்டுமென்கிற எண்ணத்தாலே அங்கீகரிக்கப்படுவது எவனுடைய ஸ்வரூபமோ அவன் சேஷன், மற்றொருவன் சேஷி.

319. मत्स्यो यथा स्रोत इवाभिपाती तथा कृतं पूर्वमुपैति कर्म ।
शुभे त्वसौ तुष्यति दुष्कृते तु न तुष्यते वै परमः शरीरी ।।

(பாரதம் சாந்திபர்வம் - 199-25)

எப்படி மீனானது பிரவாஹத்திலேயே போகிறதோ அப்படியே ஒருவன் முன்செய்த கர்மத்தையே செய்கிறான். எல்லாரையும் உடம்பாகவுடைய மிகவுமுயர்ந்த எம்பெருமான் அந்த கர்மம் நல்லதாயி ருந்தால் ஸந்தோஷப் படுகிறான். அது கெட்டதாயிருந்தால் ஸந்தோஷப் படுகிறதில்லை.

320. उदाराः सर्व एवैते ज्ञानी त्वात्मैव मे मतम् ।
आस्थितः स हि युक्तात्मा मामेवानुत्तमां गतिम् ।। (கீதை - 7-18)

அவர்களெல்லாரும் உதாரர்கள். ஆனால் அவர்களுள் ஜ்ஞாநீ என்பவன் என்னுடைய ஆத்மா. இது என்னுடைய அபிப்ராயம்.

321. भवन्तमेवानुचरन् निरन्तरं प्रशान्तनिश्शेषमनोरथान्तरः ।
कदाऽहमैकान्तिकनित्यकिङ्करः प्रहर्षयिष्यामि सनाथजीवितः? ।।

(ஆளவந்தார் ஸ்தோத்திரம் - 46)

எப்பொழுதும் தேவரீருக்கே வேலைக்காரனாயிருந்து, தேவரீரே எனக்கு யஜமாநன் என்று நினைத்துக்கொண்டு எப்போது அடியேன் தேவரீரை ஸந்தோஷப்படுத்தப்போகிறேன்.

322. आराधनानाम् (பாத்மோத்தரம் - 29-81)

எல்லா ஆராதநங்களிலும் விஷ்ணுவின் ஆராதநம் சிறந்தது. அதைக்காட்டிலும் விஷ்ணுபக்தனுடைய ஆராதநமானது எல்லா ஆராதநங்களிலும் மிகவும் சிறந்ததென்று சொல்லப்படுகிறது.

323. मम मद्भक्त (பாரதம் ஆச்வமேதிகபர்வம் - 116-23)

என் பக்தனிடத்தில் பக்தியுள்ளவர்களிடத்தில் எனக்கு அதிக ப்ரீதியிருக்கிறது. ஆகையால் அவர்களை விசேஷமாக ஒருவன் பூஜிக்கவேண்டியது.

324. मद्भक्तजन (காருடபுராணம் - 219-6-9)

என் பக்தர்களான ஜநங்களிடத்தில் அவர்களுடைய தோஷங்களைக் கவனிக்காதபடி செய்யும் பிரீதி, எனக்கு ஒருவன் பூஜை செய்வதைக் கண்டு

ஸந்தோஷப்படுவது, என் கதையைக் கேட்பதில் பிரீதி, அதைக் கேட்கும் போது குரலிலும் கண்களிலும் உடம்பிலும் வேறுபாடுண்டாவது; தானும் ஆராதநம் செய்யமுயற்சி செய்வது, என் விஷயங்களில் டம்பமில்லாமை, என்னை எப்போதும் நினைத்துக்கொண்டிருப்பது, என்னிடத்தில் ஒரு பலனையும் கேட்காதிருப்பது -- இப்படி எட்டு விதமான பக்தியானது எந்த மிலேச்சனிடத்திலும் இருக்கிறதோ, அவன் ஜ்ஞாந முடையவனாயும் பக்தி பண்ணுகிறவனாயுமிருக்கிற பிராம்மண சிரேஷ்டன், அவன் ஸந்ந்யாஸி, அவனே பண்டிதன், அவனுக்கு ஜ்ஞாநத்தையுபதேசம் பண்ணலாம். அவனிடமிருந்து ஜ்ஞாநத்தைப் பெறலாம். என்னைப்போல அவனும் பூஜிக்கத் தகுந்தவன்.

325. अनन्यदेवता – (பாரதம் ஆச்வமேதிகபர்வம் - 104-91)

வேறு தேவதைகளிடத்தில் பக்தியில்லாதவர்களாய், என்னிடத்தில் பக்தியுள்ள ஜநங்களிடத்தில் பிரீதியுள்ளவர்களாய், என்னையே உபாயமாகப் பற்றினவர்கள் என் பக்தர்களென்று சொல்லப்படுகிறார்கள்.

326. तस्य यज्ञवराहस्य – (பாரதம் சாந்தி பர்வம் - 46-130)

அந்த அளவில்லாத தேஜஸ்ஸையுடைய யஜ்ஞவராஹரூபமான விஷ்ணுவுக்கு எவர்கள் நமஸ்காரம் செய்கிறார்களோ, அவர்களுக்கும் அநேக நமஸ்காரம் பண்ணுகிறேன்.

327. तदाश्रयस्य – (காருடபுராணம் ஸ்ரீரங்க மாஹாத்ம்யம் 8-91)

உலகத்தில் எம்பெருமானை ஆச்ரயித்திருக்கிறவனை அடைவதாலும், அவனிடத்தில் பக்தியுள்ளவன் எவனோ, அவனிடத்தில் எவன் பக்தியுள்ளவனோ, அவனிடத்தில் எவன் பக்தியுள்ளவனோ, அவனுக்கு வேலை செய்வதாலும் மனிதர்கள் எல்லாப் பாபங்களிலிருந்தும் விடுபடுகிறார்கள்.

ये यजन्ति – (57-வது பக்கம் 271-வது நெ. பார்க்க)

328. स च मम प्रियः (கீதை - 7-17)

ஜ்ஞாநிக்கு நான் வேண்டியவன், எவ்வளவு வேண்டியவன் என்பதை எல்லாம் தெரிந்த என்னாலும் சொல்ல முடியாது. அந்த ஜ்ஞானியும் அப்படியே எனக்கு வேண்டியவன். (இங்கே ஜ்ஞாநீ என்பதின் பொருளை 221 - வதில் பார்க்க.)

उदाराः सर्व एवैते ज्ञानी त्वात्मैव मे मतम् ।
आस्थितः स हि युक्तात्मा मामेवानुत्तमां गतिम् ।।
ज्ञानी त्वात्मा

329. नारदोऽहम् (இதிஹாஸ ஸமுச்சயம் - 31-54)

நாரதனாகிய நான் உன்னைப் பார்க்க வேணுமென்கிற ஆசையினால் இங்கே வந்திருக்கிறேன். ஒ பிராம்மணனே ! என்னைப் போன்றவர்களுக்கு எம்பெருமானிடத்தில் பக்தியுள்ளவர்கள் எப்போதும் யஜமானர்கள்.

330. गुणैर्दास्य - अहमस्यावरो भ्राता गुणैर्दास्यमुपागतः ।
कृतज्ञस्य बहुज्ञस्य लक्ष्मणो नाम नामतः ।। (ராமா கிஷ்கிந்தா - 4-12)

நான் அவனுடைய (ராமனுடைய) தம்பி, அவனுடைய குணங்களாலே அவனுக்கு வேலைக்காரனாக ஆகியிருக்கிறேன்.

331. तदाश्रितत्वाद्देवानामन्येषां पूजनात्तु वै ।
न दोषो हि यथा लोके भर्तुर्भृत्यगणस्य च ।।
माननाद्धर्मपत्नीनां समक्षे वा परोक्षतः ।। (பௌஷ்கர. 38 49 , 50)

தர்மபத்நீகள் புருஷனுக்கும், அவனுடைய வேலைக்காரர்களுக்கும் புருஷன் முன்னிலையிலோ, இல்லாத சமயத்திலோ, கௌரவம் பண்ணுவது குற்றமன்று.

332. आप्तः (பௌஷ்கரஸம்ஹிதை)

எம்பெருமானுடைய பரிகரமானது ஆப்தனென்றும், ஆப்தனல்லாதவனென்றும் இருவகைப்படும். அவர்களில் ஆப்தனென்பவர் நித்தியரும் முக்தரும் பாகவதர்களும். அவர்களுக்கு வந்தனம் செய்யலாம். ஆநாப்தன் கர்மத்துக்குட்பட்ட பிரம்மா முதலான தேவர்கள். அவர்களை முமுக்ஷுவானவன் வந்தநம் செய்யக்கூடாது.

333. कैङ्कर्यनित्यनिरतैर्भवदेकभोगैर्नित्यैरनुक्षणनवीनरसार्द्रभावैः ।
नित्याभिवाञ्छितपरस्परनीचभावैर्मद्दैवतैः परिजनैस्तव सङ्गसीय ।।

(ஶ்ரீவைகுண்டஸ்தவம் - 77)

ஒருவருக்கொருவர் சேஷனாயிருப்பதை எப்போதும் ஆசைப்படுகிற நித்ய ஸூரிகளுடன் எப்போது நான் சேருவேன்.

தமிழ் வசனங்கள்

84. *அடியார்க்கெ - அமலனாதிபிரானடியார்க்கென்னையாட்படுத்த விமலன், விண்ணவர்கோன் விரையார்பொழில்வேங்கடவன் நிமலன் நின்மலன் நீதிவானவன் நீள்மதிளரங்கத்தம்மான், திருக் கமலபாதம்வந்தென் கண்ணினுள்ளனவொக்கின்றதே.*

(அமலனாதிபிரான் - 1)

தன்னுடைய தாஸர்களுக்கு என்னைத் தாஸனாகப்பண்ணின விமலன்.

மற்றுமோர் தெய்வமுள தென்றிருப்பாரோ
டுற்றிலேன், உற்றதுமுன்னடியார்க்கடிமை
மற்றெல்லாம் பேசிலும் நின்திருவெட்டெழுத்தும்
கற்று நான் கண்ணபுரத்துறையம்மானே.

(38-வது பக்கம் 35-வது நெ. பார்க்க பெரிய திருமொழி 8-10-3)

85. *பேசுவாரடி-காசின்வாய்க்கரம் விற்கிலும் கரவாதுமாற்றிலி சோறிட்டுத்தேசவார்த்தை படைக்கும் வண்கையினார்கள்வாழ் திருக்கோட்டியூர் கேசவா புருடோத்தமா கிளர்சோதியாய்குறளா வென்றுபேசுவாரடியார்களெந்தம்மை விற்கவும் பெறுவார்களே.*

(பெரியாழ்வார் திருமொழி - 4-4-10)

எம்பெருமானுடைய திருநாமங்களைச் சொல்லுகிற பாகவதர் களுக்குத் தாஸர்களாயிருக்கிறவர்கள் நம்மை விற்கும்படியான பாத்திய முடையவர்கள்.

அரும்பதவுரை

குமர் இராத — வீணாகப் போகாதபடி (குமர் — கலியாணம் செய்யப்படாமலேயேயிருக்கிற ஒரு பெண்.)

தூறு — செடி.

---

17. சாஸ்திரீய நியமநாதிகாரம்

ஸம்ஸ்கிருத வசனங்கள்

334. कुलटा (சாண்டில்யஸ்மிருதி - 3-18)

வ்யபிசாரீ, நபும்ஸகன், பதிதன், விரோதி - இவர்களிடமிருந்து இவர்கள் தானாகக் கொடுத்தாலும் ஆபத்தில்கூட ஸ்வல்பமான பொருளையும் ஒருபோதும் வாங்கக்கூடாது.

335. पररन्ध्रेषु (விஷ்ணுதர்மம் - 76-22)

அயலாருடைய தோஷத்தைப் பார்ப்பதில் பிறவிக்குருடர்களாகவும், அசலாருடைய பெண்டாட்டி விஷயத்தில் நபும்ஸகர்களாகவும், பிறரை வைகிற விஷயத்தில் ஊமைபோலவும் எவர்களிருக்கிறார்களோ அவர்கள் எனக்கு மிகவும் வேண்டியவர்கள்.

336. अनादृत (சாண்டில்யஸ்மிருதி - 4-86)

வீட்டுக்காரன் தன் பிள்ளையினிடம் எவன் ஆதரம் செய்கிறதில்லையோ, அவன் தன்னிடத்தில் ஆதரவுள்ளவனானாலும்அவனிடத்தில் பிரீதி பண்ணுகிறதில்லை, கோபமுமுண்டாகும். அப்படியே எம்பெருமான் தன்னுடைய நல்ல பக்தனை எவன் கௌரவப்படுத்துகிறதில்லையோ, அவன் தன்னை ஆராதிக்கிறவனாயினும், அந்த மனிதனிடத்தில் பிரீதி பண்ணுகிறதில்லை. கோபமுமுண்டாகிறது.

337. ये द्विषन्ति - (பாரதம் சாந்திபர்வம் - 336-36)

எவர்கள் மஹாத்மாவான கேசவனை நினைக்காதபடி பண்ணுகிற (அவனிடத்தில்) த்வேஷமுள்ளவர்களோ, அவர்களுக்கும் அவர்களுடன் சேர்ந்தவர்களுக்கும் புண்ணிய தீர்த்தத்தில் ஸ்நாநம் செய்வதால் ஒரு பலனும் கிடைக்காது. இங்கே அவர்களுடன் சேர்க்கையாவது அவர்களுடன் சேரும்படியான ஆதரம் செய்கிறது.

338. मूढै: (சாண்டில்யஸ்மிருதி - 1-121)

அறிவில்லாதவர்களாயும், பாபம் செய்வதில் பிரீதியுள்ளவர்களாயும், க்ரூரர்களாயும், எம்பெருமானுடைய சாஸ்திரங்களைத் தூஷிக்கிறவர்களாயுமிருக்கிறவர்களுடன் சேரக்கூடாது. அவர்களுடன் சேர்ந்தால் பக்தியானது நிச்சயமாய்ப் போய்விடும்.

339.

உலகத்திலிருக்கிறவர்களே ! இதுமுதல் உங்கள் கோஷ்டி வேறு. எங்கள் கோஷ்டி வேறு. நீங்கள் பணத்தையும் போகத்தையும் தேடுகிறீர்கள். நாங்களோ நாராயணனையே தேடுகிறோம். உங்களுக்கும் எங்களுக்கும் ஒருவரோடொருவர் சேர்க்கையில்லை. நாங்கள் எம்பெருமானுக்கு வேலைக்காரர்கள். நீங்கள் கண் முதலிய இந்திரியங்களுக்கு வேலைக்-காரர்கள்.

340. अशास्त्रमासुरं कृत्स्नं शास्त्रीयं गुणतः पृथक् ।
लक्षणं शास्त्रसिद्धस्य त्रिधा सप्तदशोदितम् ।। (கீதார்த்த.ஸ -21)

சாஸ்திரத்துக்குப் பொருந்தாது எல்லாம் அஸுரஸ்வபாவமுள்ளது.

341. आज्ञाच्छेदी (விஷ்ணுதர்மம் - 6-31)

வேதமும் ஸ்மிருதிகளும் என்னுடைய ஆஜ்ஞைகள், வேறு ஒருவனுடைய ஆஜ்ஞைகளல்ல; எவன் அதை மீறி நடக்கிறானோ, அப்படி மீறி நடக்கிறவன் எனக்குத் துரோஹம் செய்கிறான்; அவன் என் பக்தனாயிருந்தாலும் அவனை விஷ்ணுபக்தனென்று சொல்லக்கூடாது.

342. निजकर्मादि (கீதார்த்தஸங்கிரஹம் - 31)

தன்னுடைய வர்ணத்துக்கும் ஆசிரமத்துக்கும் பொருந்தின கர்மங்கள் முதல் பக்தியோகம் வரையிலுள்ள எல்லாவற்றையும் பிரீதியி னாலே ஏவப்பட்டவனாய் ஒருவன் செய்யவேண்டியது. அவைகளில் உபாயமென்கிற—எண்ணத்தை விட்டு உபாயமாயிருப்பதை எம்பெரு மானிடத்தில் பயமில்லாமல் வைக்கவேண்டும். அதாவது எம்பெருமானே உபாயமென்று எண்ணவேண்டியது.

343. अविप्लवाय - (லக்ஷ்மீதந்திரம் - 17-93-94)

தர்மங்களுக்குக் கெடுதியுண்டாகாமைக்காகவும், குலத்தை ரக்ஷிப்ப தற்காகவும், ஒரு நல்ல வழியில் தான் இருந்து நல்ல அறிவில்லாத உலகத் தாரை அதில் நிறுத்துவதற்காகவும் எம்பெருமானால் ஏற்படுத்தப்பட்ட சாஸ்த்ரமரியாதை நிலைநிற்பதற்காகவும், என்னுடைய பிரீதிக்காகவும், தேவர்களுக்கு எல்லாம் மேற்பட்டு சார்ங்கமென்னும் ஆயுதத்தையுடைய எம்பெருமானுடைய பிரீதிக்காகவும் புத்திமானான பிரபந்நன் வேதத்தினால் ஏற்பட்ட ஆசாரத்தை மனதாலும் மீறக்கூடாது. (இது லக்ஷ்மீயின் வசநம்.)

344. यथा हि (லக்ஷ்மீதந்திரம் - 17-95-96-97)

ராஜாவினால் ஏற்படுத்தப்பட்டு உலகத்திற்கு உபயோகமுள்ளதாயும் மனதுக்குப்பிடித்ததாயும் அநேகதான்யங்களை விருத்தி செய்வதாயும் இருக்கிற ஒரு ஆற்றை ராஜாவுக்கு வேண்டியவன் தனக்கு அது வேண்டிய தில்லையென்று தண்ணீர் ஓடிப்போகும் படி அதின் கரையை வெட்டிவிட் டால், அவனை ராஜா சூலத்தில் ஏற்றிவைப்பன். அதுபோல வேதத்தாலே ஏற்பட்ட மரியாதையை மீறி நடக்கிற மனிதன் எனக்கு வேண்டியவனா யிருந்தபோதிலும் என் உத்தரவை மீறி நடப்பதால் என்னால் தண்டிக்கத் தகுந்தவன்.

345. भोक्तारं यज्ञतपसां सर्वलोकमहेश्वरम् ।
सुहृदं सर्वभूतानां ज्ञात्वा मां शान्तिमृच्छति ।। (கீதை - 5-29)

எல்லா பிராணிகளுடைய க்ஷேமத்தை எண்ணுகிற என்னை.

प्रहर्षयिष्यामि–भवन्तमेवानुचरन् निरन्तरं
प्रशान्तनिश्शेषमनोरथान्तरः ।
कदाऽहमैकान्तिकनित्यकिङ्करः
प्रहर्षयिष्यामि सनाथजीवितः? ।।

அரும்பதவுரை

வெறுவி - பயந்து.

---

18. அபராதபரிஹாராதிகாரம்

ஸம்ஸ்கிருத வசனங்கள்

346. अपाय, प्रायश्चित्तिः (லக்ஷ்மீதந்திரம் - 17-91-92)

அபராதமுண்டானால் உடனே பிராயச்சித்தத்தைச் செய்ய வேண்டியது. செய்யவேண்டிய பிராயச்சித்தமும் மறுபடியும் பிரபத்தி பண்ணுவதுதான். மோக்ஷத்திற்காக பிரபத்தி பண்ணினபிறகு கர்மயோகம் முதலானவைகளை அதற்கு உபாயமாகச் செய்தால் அதுவும் அபராதம். அது போவதற்காக மறுபடியும் பிரபத்தி செய்யவேண்டியது.

347. अज्ञानात् (வங்கீபுரத்து நம்பி காரிகை 520)

ஒருவன் அபராதம் என்று தெரிந்து அதைச் செய்தாலும் அபராதம் என்று தெரியாமல் அதைச் செய்தாலும் ''அதைப் பொறுத்துக்கொள்ள வேணும்'' என்று பிரார்த்திப்பது ஒன்றே அதற்குச் செய்யவேண்டிய பிராயச்சித்தம்.

348. विदित: (ராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் - 21-20,21)

(முதல் பாதிக்கு 13-வது பக்கம் 62-நெ. பார்க்க) பிழைத்திருப்பதற்கு உனக்கு ஆசையிருந்தால் ஸ்ரீராமனுடன் உனக்கு ஸ்நேஹமுண்டாகட்டும். பிரபத்தி பண்ணுகிறவர்களிடத்தில் பிரீதியுள்ள அந்த ராமனிடத்தில் பிரபத்தி பண்ணி அவன் அநுக்கிரஹத்தை உண்டுபண்ணி சுத்தமான மனதுடன் என்னை அவனிடத்தில் திரும்பிப் போகும்படி நீ செய்ய வேண்டியது.

(இது ராவணனைக் குறித்து ஸீதை சொன்ன வசநம்.)

349. स्वपुरुषम् (விஷ்ணுபுராணம் - 3-7-14)

யமன், கையில் கயிற்றை வைத்துக்கொண்டிருக்கிற தன் வேலைக் காரனைப் பார்த்து, அவன் காதின்கிட்டே சொல்லுகிறான். மதுஸூதநன் என்று சொல்லப்பட்ட எம்பெருமானிடத்தில் பிரபத்தி பண்ணினவர்களிடம் நீ போகாதே. மற்ற மனிதர்கள் விஷயத்தில் எனக்கு அதிகாரமுண்டு. விஷ்ணுபக்தர்களிடத்தில் அது இல்லை என்று. ''कर्णमूले '' என்பதற்கு இது ரஹஸ்யமான அர்த்தமென்றும், அதை வெளிப்படையாகச் சொன்னால் எல்லாரும் பிரபத்திசெய்து அதனால் தன் அதிகாரம் குறைந்து விடுமென்றும் கருத்து.

350. कमलनयन वासुदेव विष्णो धरणिधराच्युत शङ्खचक्रपाणे ।
भव शरणमितीरयन्ति ये वै त्यज भट ! दूरतरेण तानपापान् ।।

(விஷ்ணுபுராணம் - 3-7-33)

தாமரைக்கண்ணனே!வாஸுதேவ!விஷ்ணுவே! பூமியைத் தூக்கு கிறவனே!அச்யுதனே ! சங்கத்தையும் சக்கிரத்தையும் கையிலுடையவனே! எனக்குத் தேவரீர் உபாயமாக இருக்கவேண்டுமென்று எவர்கள் சொல்லு கிறார்களோ, அவர்கள் பாபமில்லாதவர்கள். அவர்கள் கிட்டே நீ போகாதே. தூரத்திலேயே இரு. (இது யமன் வசனம்)

351. देवम (வாமநபுராணம் - 94-43)

சார்ங்கத்தைத் தரிக்கிற தேவனான விஷ்ணுவை எவர்கள் மிகவும் உயர்ந்த புருஷார்த்தம் என்று நினைத்து பிரபத்தி பண்ணுகிறார்களோ அவர்கள் யமலோகத்திற்குப் போகிறதில்லை. அவர்களுக்கு நரகமிருப்பிடமன்று.

भवेयं शर – ततः सा ह्रीमती बाला भर्तुर्विजयहर्षिता
अवोचद् यदि तत् तथ्यं भवेयं शरणं हि वः ।।
भवेयम्

352. मर्षयामीह – प्राप्तव्यं तु दशायोगान्मयैतदिति निश्चितम् ।
दासीनां रावणस्याहं मर्षयामीह दुर्बला ।। (ராமா.யுத்த.- 116-40)

ராவணனுடைய வேலைக்காரிகளின் குற்றங்களை அவர்கள் கஷ்டத்தைப் பார்த்து ஸஹிக்க முடியாத நான் பொறுத்துக் கொள்கிறேன்.

353. पापानां वा शुभानां वा वधार्हाणां प्लवङ्गम ! ।
कार्यं करुणमार्येण न कश्चिन्नापराध्यति ।। (ராமா.யுத்த.- 116-44)

உன் அபிப்ராயத்தினாலே பாபம் பண்ணினவர்களென்றும், ஆகையினால் கொல்லத் தகுந்தவர்களென்றும், என் அபிப்பிராயத்தினாலே பாபம் பண்ணாதவர்களென்றும் எண்ணப்பட்டவர்கள் விஷயத்தில் பெரியவரான உம்மாலே கருணை செய்யவேண்டியது. குற்றம் பண்ணாதவன் ஒருவனுமில்லை.

354. यस्मिन्

எந்த குலத்தில் பிறந்து எங்கே வஸித்தாலும் எப்போதும் எம்பெருமானிடத்தில் ப்ரீதியுள்ளவர்கள் யமனுடைய லோகத்திற்குப் போகிறதில்லை.

355. कृते पापेऽनुतापो वै यस्य पुंसःप्रजायते ।
प्रायश्चित्तं तु तस्यैकं हरिसंस्मरणं परम् ।। (விஷ்ணு.பு.-2-5-40)

பெருமானை நினைப்பதே பிராயச்சித்தம்.

356. साध्यभक्तिस्तु–उपायभक्तिः प्रारब्धव्यतिरिक्ताघनाशिनी ।
साध्यभक्तिस्तु सा हन्त्री प्रारब्धस्यापि भूयसी ।। (ந்யாயதத்துவம்)

உபாயபக்தி அதாவது பக்தி, பிராரப்தபாபம் தவிர மற்ற பாபங்களைப் போக்கக்கூடியது. ஸாத்யபக்தி (பிரபத்தி) யானது பக்தியைக் காட்டிலும் சிறந்ததாயிருந்து பிராரப்தத்தையுங்கூட போக்கும்.

357. जन्मान्तरकृतम्

வேறு ஜந்மத்தில் செய்த பாபமானது வியாதியாக வந்து பாதிக்கிறது. மருந்து, தானம், ஜபம்,ஹோமம் எம்பெருமானுக்கு அர்ச்சனை பண்ணுவது ஆகிய இவைகளால் அது போய்விடும்.

358. दासः सखा वाहनमासनं ध्वजो यस्ते वितानं व्यजनं त्रयीमयः ।
उपस्थितं तेन पुरो गरुत्मता त्वदङ्घ्रिसम्मर्दकिणाङ्कशोभिना ।।

(ஆளவந்தார் ஸ்தோத்திரம் - 41)

எந்த கருடன் வேலைக்காரன், தோழன், வாஹநம், ஆஸநம், த்வஜம், மேல்கட்டு, விசிரி இப்படியிருக்கிறானோ.

359. एवं मुक्ति (பிரம்மஸூத்ரம் - 3-4-51)

எப்படி வேறு பலன்கள் உடனே வருமென்கிற ஏற்பாடில்லையோ, அப்படியே மோக்ஷமென்கிற பலனும் உபாஸனை பண்ணினவுடன் வருமென்று ஏற்பாடில்லை. பாகவதர் விஷயத்தில் அபசாரமுண்டானால் அது தீர்கிறவரையில் அந்த பலன் தடை பட்டிருக்கும்.

360. अनुज्ञा (பிரம்மஸூத்ரம் - 2-3-47)

ஒருவனைத் தொடலாமென்கிற உத்தரவும் ஒருவனை தொடக்கூடாதென்கிற நிஷேதமும் அவர்களுக்கு உடம்போடு உண்டான ஸம்பந்தத்தாலே வருகின்றன. அக்கினி முதலியவைகளுக்குப் போல. வேதம் படித்தவன் வீட்டின் நெருப்பை எடுத்துக் கொள்ளுகிறோம், சுடுகாட்டு நெருப்பை விலக்குகிறோம். அது போல, ஆத்மா சுத்தமா யிருந்தாலும் அசுத்தமான உடம்பிலிருந்தால் அவனைத் தொடக்கூடாது.

361. साधुरेव स- अपिचेत् सुदुराचारो भजते मामनन्यभाक् ।
साधुरेव स मन्तव्यः सम्यग्व्यवसितो हि सः ।। (கீதை - 9-30)

ஒருவன் மிகவும் கெட்ட ஆசாரமுள்ளவனாயிருந்தாலும் அவன் வேறு பிரயோஜநத்தை வேண்டாமல் என்னை பஜித்தால், அவன்

ஸாதுவாகவேயிருக்கிறான். அவன் பஹுமாநம் செய்யத் தகுந்தவன். ஏனென்றால் அவன் தீர்மானம் நல்லதாயிருக்கிறது.

362. स्मृत: सम्भाषितो वाऽपि पूजितो वा द्विजोत्तम ! ।
पुनाति भगवद्भक्तश्चण्डालोऽपि यदृच्छया ।। (இதிஹாஸ ஸ.31-55)

பிராம்மணனே ! எம்பெருமானிடத்தில் பக்தியுள்ள சண்டாளனைத் தற்செயலாய் நினைத்தாலும், அவனுடன் பேசினாலும் அவனைக் கௌரவப்படுத்தினாலும் இப்படிச் செய்கிறவனை அவன் சுத்தம் பண்ணுகிறான்.

363. यश्शूद्रम् (இதிஹாஸ ஸமுச்சயம் - 27-26)

எம்பெருமானிடத்தில் பக்தியுள்ள சூத்திரனையோ, வேடனையோ, நாய் மாம்ஸம் தின்கிறவனையோ, எவன் அந்தந்த ஜாதியாரோடு ஸமமாக எண்ணுகிறானோ, அவன் நரகத்துக்குப் போகிறான்.

364. तस्मात् (இதிஹாஸ ஸமுச்சயம் - 25 -2)

ஆதலால் எம்பெருமானுடைய அநுக்கிரஹமுண்டாவதற்காக விஷ்ணுபக்தர்களை ஸந்தோஷப்படுத்தவேண்டியது. இதனாலேயே எம்பெருமான் அநுக்கிரஹம் செய்ய ஸித்தனாக ஆகிறான். இதில் ஸம்சயமில்லை.

365. तस्येदमिति

இந்தவஸ்து (மனிதன்) எம்பெருமானுடையது என்கிற புத்தியை யுண்டாக்குவதாலே, அந்த எண்ணமே நமஸ்காரம் முதலானது உண்டாகாமல் போனபோதிலும் உபகாரம் செய்யும்.

366. सर्वं जिह्मं मृत्युपदमार्जवं ब्रह्मण: पदम् ।
एतावान् ज्ञानविषय: किं प्रलाप:करिष्यति ?।। (பாரதம் சா - 79-22)

கோணலான எல்லாம் ஸம்ஸாரத்துக்குக் காரணம், ருஜுவானது ஸம்ஸாரம் போய் எம்பெருமானையடைவதற்குக் காரணம். இங்கே கோண லென்பது உடம்பை ஆத்மாவென்றும், உடம்பைச் சேர்ந்தவைகளைத் தன்னுடையதென்றும் எண்ணுவது. ருஜுவானது என்பது உடம்பைக் காட்டிலும் ஆத்மா வேறு என்றும், அவன் எம்பெருமானுக்காகவே இருக்கிறவனென்றும், அவனுக்குட்பட்டவனென்றும் எண்ணுவது. இது

தான் ஒருவன் அறிய வேண்டிய விஷயம். வேறு வார்த்தைகள் எதைச் செய்யும்?

367. कृतापराधस्य (ராமாயணம் கிஷ்கிந்தாகாண்டம் - 32-17)

அபராதம் பண்ணின உனக்கு கைகளைக் கூப்பிக்கொண்டு லக்ஷ்மணனிடம் மன்னிப்புக் கேட்பதைக் காட்டிலும் வேறு பரிஹாரமான வேலையை நான் பார்க்கவில்லை.

368. यदि किञ्चित् (ராமாயணம் கிஷ்கிந்தாகாண்டம் - 36-11)

நம்பிக்கையினாலோ, பிரீதியினாலோ, ஏதாவது மீறிநடப்பது இருந்ததேயானாலும், வேலைக்காரனாகிய என்னுடைய குற்றமானது பொறுத்துக் கொள்ளத் தகுந்தது. குற்றம் பண்ணாதவன் ஒருவனுமில்லை.

369. यच्च शोका (ராமாயணம் கிஷ்கிந்தாகாண்டம் - 36-20)

துக்கத்தினால் வருத்தப்பட்டுக் கொண்டிருந்த ராமனுடைய சொல்லைக் கேட்டு நான் என்ன கடுமையான சொல்லைச் சொன்னேனோ, அதை நீ பொறுத்துக் கொள்ள வேண்டியது.

370. प्रसादयामास (பாரதம் சாந்திபர்வம் - 352-64)

ருத்திரன் யஜமானனாகிய தேவனான நாராயணனை கோபம் போய் அநுக்கிரஹம் பண்ணும்படி செய்தான். உலகத்தையுண்டு பண்ணினவனாயும் மிகவும் சிறந்தவனாயும் கேட்டதைக் கொடுப்பவனாயுமிருக்கிற எம்பெருமானிடத்தில் பிரபத்தியும் பண்ணினான்.

371. तथोऽथ वरद: (பாரதம் சாந்திபர்வம் - 352-65)

அப்போது கேட்டதைக் கொடுக்கிற எம்பெருமான் இந்திரியங்களை அடக்கிக் கொண்டிருக்கிறவனாகையாலே கோபத்தை ஜயித்து ருத்திரனுடன் சேர்ந்து ப்ரீதியுள்ளவனாய் ஆனான்.

372. रूक्षाक्षराणि (லைங்கபுராணம் உத்தரபாகம் 4-9)

ஒரு பாகவதனாலே சொல்லப்பட்ட கடுமையான சொற்களைக் கேட்டு, எவன் அவனை நமஸ்காரம் செய்து குற்றத்தைப் பொறுத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று சொல்லுகிறானோ, அவன் விஷ்ணுபக்தன்.

373. ये ब्राह्मणा: (விஷ்ணுதர்மம் - 52-20)

எவர்கள் பிரம்மவித்துக்களான பாகவதர்களோ, நான் அவர்கள் தான். இதில் ஸம்சயமில்லை, ராஜாவே ! அவர்களைப் பூஜிக்கும் போதும், நான் கிரமப்படி பூஜை செய்யப்படுகிறேன். அவர்களுக்கு ஸந்தோஷமுண் டாகும் பொழுது எனக்கும் ஸந்தோஷ முண்டாகிறது. எவன் அவர்களிடம் த்வேஷம் பண்ணுகிறானோ அவனிடத்தில் எனக்கும் த்வேஷம்.

374. घ्नन्तम् शपन्तम् (இதிஹாஸ ஸமுச்சயம் - 30-100)

எவன் ஒரு பிராம்மணன் தன்னையடித்தாலும், சபித்தாலும் கடுமையான சொல்லைச் சொன்னாலும், எப்படி நான் நமஸ்காரம் செய்தேனோ, அப்படி நமஸ்காரம் செய்யவில்லையோ, அவன் பாபம் செய் கிறவன். பிராம்மணனுடைய கோபமாகிய காட்டுத்தீயினால் கொளுத்தப் பட்டவன், கொல்லத் தகுந்தவன், தண்டிக்கத் தகுந்தவன், அவன் என்னுடையவனன்று. இது எம்பெருமான் வார்த்தை. எவர் பரதேவதை யென்று அறிவதற்காக பிருகு என்கிற ருஷி எம்பெருமானுடைய மார்பில் உதைத்தபொழுது அவன் உடனே எழுந்திருந்து அவருக்கு நமஸ்காரம் செய்து மன்னிப்பு கேட்டுக் கொண்டான். இந்த விஷயம் இங்கே 'यथाऽर्हं' என்பதால் சொல்லப்படுகிறது.

375. विष्णुं क्रान्तं-यूपं विष्णुं वासुदेवं विजानन्
सर्वान् विप्रान् बोधते तत्त्वदर्शी ।
विष्णुं क्रान्तं वासुदेवं विजानन्
विप्रो विप्रत्वं गच्छते तत्त्वदर्शी ।। (பாரதம் ஆநு.- 16-2)

உலகத்தையளந்த விஷ்ணுவென்றும் வாஸுதேவனென்றும் சொல்லப்பட்ட எம்பெருமானை நன்றாய் எவன் அறிகிறானோ அவன் உண்மையைத் தெரிந்தவனாய் பிராம்மணனாக ஆகிறான்.

தமிழ் வசனங்கள்

86. *அளியனம் - தெளிவிலாக்கலங்கல்நீர்சூழ் திருவரங்கத்துளோங்கும் ஒளியுளார்தாமேயன்றே தந்தையும்தாயுமாவார், எளியதோரரு ளுமன்றே என்திறத்தெம்பிரானுர், அளியன்நம்பையல் என்னுர் அம்மவோகொடியவாறே.* (திருமாலை - 37)

இவன் நம்முடைய ப்ரீதிக்கு விஷயனான சிறுபிள்ளையென்று என்னுடைய ஸ்வாமியான ரங்கநாதன் சொல்லவில்லை. ஐயோ நான் செய்த பாபங்களின் கடுமையான தன்மை.

அரும்பதவுரை

காணன் - ஒரு கண்ணில்லாதவன்.

கஞ்சன் - ஒரு காலில்லாதவன்.

சிகையறுக்கும் - தூக்கிக்கொண்டிருக்கிற சுமையை எடுத்து விடும்.

அடையாளக்காரன் - குடை சாமரம் முதலானவைகளைப் பிடிக்கும் வேலைக்காரன்.

நலிய - வருத்தப்படுத்த.

ஈர்த்தவாய் - வெட்டுப்பட்டுப் பிரிந்திருக்கிற இடம்.

---

19. ஸ்தாநவிசேஷாதிகாரம்

ஸம்ஸ்கிருத வசனங்கள்

376. **एकान्ती** (விஷ்வக்ஸேந ஸம்ஹிதை)

ஏகாந்தி (வேறு தேவர்களைப் பார்க்காதவன்) தன்னைச் சொல்லிக்கொள்ளும் போது விஷ்ணுவைச் சேர்ந்தவன் என்று சொல்லிக்கொள்ளவேண்டும். ஒருபோதும் தனது கிராமத்தினால், அல்லது குலத்தினால் தன்னைச் சொல்லிக்கொள்ளக்கூடாது. ஏனென்றால் அவனுக்கு எல்லாம் பகவானே.

377. **कलौ जगत्** (விஷ்ணுபுராணம் - 6-1-50)

ஒ மைத்திரேயனே ! கலியுகத்தில் வேதத்திற்கு விருத்தமானவைகளாலே கெட்டுப்போன மனதையுடைய ஜநங்கள் எல்லாத்தையுமுண்டு பண்ணி, உலகத்துக்கு யஜமாநனான எம்பெருமானை ஆராதிக்க மாட்டார்கள்.

कलौ खलु–कृतादिषु प्रजा राजन्! कलाविच्छन्ति सम्भवम् ।
कलौ खलु भविष्यन्ति नारायणपरायणाः ।।

(3-வது பக்கம் 13-வது நெ. பார்க்க)

378. ये पिबन्ति (பாகவதம் - 11-5-40)

ஒ ராஜாவே ! எந்த மனிதர்கள் அந்த நதிகளின் ஜலத்தைக் குடிக்கிறார்களோ, அவர்கள் சுத்தமான மனதையுடையவர்களாய் வாஸுதேவன் என்று சொல்லப்பட்ட எம்பெருமானிடத்தில் பஹுவாய் பக்தியுள்ளவர்களாக ஆவார்கள்.

379. एकपाद (பாரதம் சாந்திபர்வம் - 349-85)

ஓ பகவானே ! தர்மமானது ஒரே காலுள்ளதாயிருந்து எங்கேயாவது போக யத்தனிக்கும்போது (கலியுகத்தில்) நாங்கள் எப்படியிருக்க வேண்டியது? இதை எங்களுக்குச் சொல்லவேண்டும்.

380. गुरवो यत्र (பாரதம் சாந்திபர்வம் - 349-86,87)

எந்த இடத்தில் நல்லொழுக்கமுள்ள சமம் முதலான குணங்களையுடைய குருக்கள் வஸிக்கிறார்களோ, எந்த இடத்தில் தர்மமானது குறையவில்லையோ, அந்த இடத்தில் நீங்கள் இருக்க வேண்டியது. எந்தவிடத்தில் வேதங்கள், யஜ்ஞங்கள், தபஸ்ஸு, ஸத்யம், இந்திரியங்களை யடக்குவது, தர்மத்துடன் ஹிம்ஸை செய்வது இவைகள் வழங்குகின்றனவோ, தேவசிரேஷ்டர்களே! அந்த இடமானது நீங்கள் ஸேவிக்கத் தகுந்த இடம். அதர்மமானது உங்களைக் காலாலே தொடாது. அதாவது அதர்மம் கால்வைக்கவுமிடமிருக்காது.

381. यावच्छरीर (சரணாகதிகத்யம்)

உடம்பு கீழே விழுகிறவரையில் ஸ்ரீரங்கமாகிய இவ்விடத்திலேயே ஸுகமாக இரு.

382. यत्र नारायणो देवः परमात्मा सनातनः ।
तत्र कृत्स्नं जगत् पार्थ ! तीर्थान्यायतनानि च ।।
तत्पुण्यं परमं ब्रह्म तत्तीर्थं तत्तपोवनम् ।। (பாரதம் ஆர. -73-27-28)

எங்கே எல்லாருக்கும் ஆத்மாவாய் எப்போதுமிருக்கும் தேவனான நாராயணன் இருக்கிறானோ, அந்த இடமானது புண்ணியமானது; அதுவே மிகவுமுயர்ந்தது; அதுவே புண்ணியதீர்த்தம்; அதுவே தபஸ்ஸு செய்யத் தகுந்த இடம்; அந்த இடத்திலேயே தேவருஷிகளும் ஸித்தர்களும் தபஸ்ஸு செய்கிற எல்லார்களுமிருக்கிறார்கள்.

383. गोमन्तः (பாரதம் பீஷ்ம - 12-8-9)

ராஜாவே ! எல்லா தாதுக்களையுமுடைய சிறந்த கோமந்த மென்கிற இந்த மலையிருக்கிறது. அதில் தாமரைக்கண்ணனாய் லக்ஷ்மீபதியாய் யஜமாநனாயிருக்கிற நாராயணன் மோக்ஷத்தையடைய வேண்டுமென்று ஆசையுள்ளவர்களாலே ஸ்தோத்திரம் பண்ணப்பட்டவராய் எப்போதும் எழுந்தருளியிருக்கிறார்.

384. सुभगः (ராமாயணம் அயோத்யா-காண்டம் - 98-12)

பர்வதத்துக்கு ராஜாவான ஹிமவத்மலைக்கு ஸமமான சித்திரகூடம் என்கிற இந்த மலையானது மிகுந்த பெருமையையுடையது. ஏனென்றால் அதில் குபேரன் நந்தநவநத்திலிருப்பது போல ககுத்ஸ்தவம்சத்தில் அவதரித்த ஸ்ரீராமன் வஸிக்கிறாரே ?

385. दुष्टेन्द्रिय (ஸாத்வதஸம்ஹிதை - 7-120)

துஷ்டமான இந்திரியங்களுக்கு உட்பட்டிருப்பதாலே மனிதர் களுடைய எந்த மனதானது கல்மஷங்களினாலே சூழப் பட்டிருக்கிறதோ, அந்த மனதானது கடைசி காலத்தில் நாராயணன் எழுந்தருளியிருக்கிற விடத்தில் வஸிப்பதால் நல்ல சுத்தியையடைகிறது. இங்கே கல்மஷமாவது சாஸ்திரத்திற்கு விரோதமில்லாமல் விஷயங்களில் மனது படிந்திருப்பது. நல்ல சுத்தியாவது எம்பெருமானைப் பார்ப்பது.

386. यत्किञ्चिदपि

ஒருவன் தேவாலயமிருக்கும் ஊரில் தன்னால் முடிந்த ஏதாவது ஒரு கைங்கரியத்தைச் செய்து கொண்டு வஸிக்கவேண்டியது. இது முடியாவிட்டால் செய்யக்கூடாதென்று சொன்னவைகளைச் செய்யா மலாவது வஸிக்கவேண்டும்.

387. निगृहीतेन्द्रिय (இதிஹாஸஸமுச்சயம் - 27-18)

எந்த இடத்தில் ஒரு மனிதன் இந்திரியவர்க்கத்தையடக்கிக் கொண்டு வஸிக்கிறானோ அந்த இடத்தில் குருக்ஷேத்திரம் நைமிசம் புஷ்கரம் ஆகிய புண்ணியஸ்தலங்களிருக்கின்றன.

388. ज्ञानसम (வராஹபுராணம்)

எப்போது ஜ்ஞாநமுண்டாகிறதோ, அதேகாலத்தில் இந்த மந்திரத்தைச் சொல்லி ப்ரபத்தி பண்ணினவன் புண்ணியதீர்த்தத்திலேயோ,

நாய் மாம்ஸம் சாப்பிடுகிறவன் வீட்டிலேயோ நினைவுபோய், மரண மடைந்தாலும் மோக்ஷத்தையடைகிறான்.

தமிழ் வசனங்கள்

87. *கருந்தட - குருந்தமொன்றொசித்தானொடுஞ்சென்று கூடியாடி விழாச்செய்து திருந்துநான்மறையோரிராப்பகலேத்தி வாழ் திருக்கோட்டியூர் , கருந்தடமுகில் வண்ணனைக்கொண்டுகை தொழும்பத்தர்கள் இருந்தவூரிலிருக்கும்மானிட ரெத்தவங்கள் செய்தார்கொலோ.* (பெரியாழ்வார் திருமொழி 4-4-7)

மிகவும் கருப்பான மேகம்போல் வர்ணமுடைய எம்பெருமானை ரக்ஷகனாக எண்ணி கையைக்கூப்பி வணங்குகிற பக்தர் இருந்த ஊரில் இருக்கும் மனிதர், அந்த ஊரிலிருப்பதற்கு என்ன தபஸ்ஸு செய்தார்களோ.

---

20. நிர்யாணாதிகாரம்

ஸம்ஸ்கிருத வசனங்கள்

389. लोकविक्रान्त–सर्वधर्मांश्च सन्त्यक्त्वा सर्वकामांश्च साक्षरान् ।
लोकविक्रान्तचरणौ शरणं तेऽव्रजं विभो! ।। (ஜிதந்தாஸ்தோத்ரம்)

எல்லா உபாயங்களையும், ஆத்மாவையநுபவிப்பதுள்பட எல்லா ஆசைகளையும் நன்றாக விட்டுவிட்டு ஒ பிரபுவே ! உலகத்தையளந்த தேவரீருடைய திருவடிகளை உபாயமாக அடைந்தேன்.

390. हस्तावलम्बन: (விஷ்ணுதர்மம் - 3-24)

பக்தியினாலே விலைக்கு வாங்கப்பட்ட ஜநார்த்தநன் என்கிற எம்பெருமானுடைய கையே பிரபந்நனுக்கு அவலம்பநம் (பிடிப்பு) ஆக இருக்கிறது.

राजाधिराज:

391. अपायाविरत: (லக்ஷ்மீதந்திரம் - 17-102)

என்னைச் சரணமாகப் பற்றினபிற்பாடு அடிக்கடி பாபங்களைப் பண்ணி, அவைகளுக்குப் பிராயச்சித்தம் பண்ணாதவன், அநுபவத்தினால்

அந்த பாபங்களை யெல்லாம் போக்கி தாமதித்து என்னை வந்து அடைகிறான்.

392. याचितोऽपि सदा भक्तैर्नाहितं कारयेद्धरिः ।
बालमग्नौ पतन्तं तु माता किं न निवारयेत् ? ।। (விஷ்ணுதர்மம்)

பக்தர்களாலே வேண்டிக் கொள்ளப்பட்டாலும் எம்பெருமான் அவர்களுக்கு ஹிதமில்லாததைப் பண்ணும்படி ஒரு போதும் செய்கிறதில்லை. நெருப்பில் விழப்போகிற குழந்தையைத் தாயார் விலக்குகிறதில்லையோ?

393. यस्यानुग्रहमिच्छामि धनं तस्य हराम्यहम् ।
बान्धवैश्च वियोगेन भृशं भवति दुःखितः ।। (பாகவதம்)

எவனுக்கு அநுக்கிரஹம் பண்ணவேண்டுமென்று நான் எண்ணுகிறேனோ அவனுடைய தநத்தை நான் அபஹரித்துவிடுகிறேன். அப்போது பந்துக்கள் அவனை விட்டுவிடுகிறார்கள். அதனால் அவன் எப்போதும் துக்கமுள்ளவனாக ஆகிறான். அந்த துக்கத்தினால் மிகவும் வருத்தப்பட்டும் என்னை அவன் விடாவிட்டால், எந்த அநுக்கிரஹமானது தேவர்களாலும் அடையமுடியாதோ, அந்த அநுக்கிரஹத்தை அவன் விஷயத்தில் நான் செய்கிறேன்.

394. अथोपाय (லக்ஷ்மீதந்திரம் - 17-103)

வேறு பிரயோஜநத்தை அடைவதற்கு ஸாதநமான காமிய கர்மங்களில் ஆசையுள்ளவன் துக்கக்கலப்பில்லாத போகங்களை அநுபவித்து கடைசியில் வைராக்கியத்தையடைந்து எம்பெருமானுடைய ஸ்தாநத்தையடைகிறான்.

395. तदधिगमे (பிரம்மஸூத்திரம் - 4-1-13)

பக்தியோகம் உண்டானபோது அதைச் செய்கிறவனுடைய முன்பாபங்களுக்கு நாசமும், பின் செய்யும் பாபங்கள் ஒட்டாமையும் உண்டாகிறது. அப்படியே வேதத்தில் சொல்லியிருப்பதால்.

396. प्रियेषु (மநுஸ்மிருதி - 6-79)

முக்தியையடையப் போகிறவன் தன்னுடைய புண்ணியங்களைத் தனக்கு வேண்டியவர்களிடத்திலும், பாபங்களை வேண்டாதவர்களிடத்திலும் விட்டுவிட்டு, பக்தியோகத்தினாலே எப்போது மிருக்கிற

பிரும்மத்தையடைகிறான். 'अप्येति' என்பதற்கு லயத்தையடைகிறா னென்று பொருளாய் எம்பெருமானுக்கு ஸமமான போகத்தையடைகிறா னென்று கருத்து.

397. दिवा च शुक्लपक्षश्च उत्तरायणमेव च ।
मुमूर्षतां प्रशस्तानि विपरीतं तु गर्हितम् ।। (பாரதம் ஆநு. - 220-31)

பகலும் சுக்கிலபக்ஷமும் உத்தராயணமும் இறந்துபோகிறவர்களுக்கு நல்ல காலங்கள்.

398. निशि नेति चेन्न सम्बन्धस्य यावद्देहभावित्वाद्दर्शयति च ।
(பிரம்மஸூத்திரம் - 4-2-18)

ராத்திரியில் மரணமடைந்தவனுக்கு மோக்ஷம் கிடையாது என்று சொல்லுகிற பக்ஷங்கூடாது. ஏனென்றால் கர்மத்தினுடைய ஸம்பந்தம் உடம்பு இருக்கிறவரையில்தான் இருக்க வேண்டியதாகையால்.

399. अतश्चायनेऽपि (பிரம்மஸூத்திரம் - 4-2-19)

இதே காரணத்தாலே தக்ஷிணாயநத்தில் மரணம் அடைந்தவனுக்கு மோக்ஷமில்லை யென்கிற பக்ஷமும் கூடாது.

400. अनन्ता: (யாஜ்ஞவல்க்யஸ்மிருதி - 3-66+69)

எந்த ஜீவன் விளக்குப்போலே ஹிருதயத்திலிருக்கிறானோ, அவனுக்கு நாடிகள் கணக்கில்லாமலிருக்கின்றன. அந்த நாடிகள், வெளுப்பாயும் கறுப்பாயும் ஊதாநிறமாயும் நீலமாயும் பொன்வர்ணமாயும் மஞ்சள் நிறமாயும் சிவப்பாயும் இப்படி பலவர்ணங்களாயிருக்கும். அவைகளின் நடுவில் ஒரு நாடி மேலே போகிறது. அதன் வழியாகப் போகிற ஜீவன் ஸூர்யமண்டலத்தைப் பிளந்துகொண்டு பிரம்மாவின் உலகத்தைத் தாண்டி உயர்ந்த கதியை யடைகிறான். வேறு நூறு நாடிகள் மேலும் கீழும் போகின்றன. அவைகளின் வழியாக வெளிக்கிளம்புகிறவன் தேவ சரீரங்களையும் தேவ உலகங்களையும் அடைகிறான். கீழே சில நாடிகள் போகின்றன. அவைகள் குறைந்த பிரகாசமுடையவைகள், அவைகளின் வழியாய் வெளிக்கிளம்புகிறவன் இந்த உலகத்தில் கர்மத்தின் பலன்களை அநுபவிப்பதற்காகத் தன் வசமில்லாமல் ஸம்ஸாரியாகப் பிறக்கிறான். விளக்கு போல் ஹிருதயத்திலிருக்கிற ஜீவனுக்கு நாடிகள் கிரணங்கள் போல் இருப்பதால் அவைகளை ரச்மிகள் என்று சொல்லியிருக்கிறது.

नष्टस्मृतिरपि -

401. स्थिते मनसि सुस्वस्थे शरीरे सति यो नरः ।
धातुसाम्ये स्थिते स्मर्ता विश्वरूपं च मामजम् ।।
ततस्तं म्रियमाणं तु काष्ठपाषाणसन्निभम् ।
अहं स्मरामि मद्भक्तं नयामि परमां गतिम् ।। (வராஹசரமச்லோகம்)

மனது நல்ல நிலையிலும், உடம்பு சிதிலமாகாமலும், தாதுக்கள் ஸமமாயும் இருக்கும்போது எந்த மனிதன் உலகங்களையே உடம்பாக உடையவனாய் கர்மத்தினால் பிறப்பில்லாதவனாயுமிருக்கிற என்னை நினைக்கிறானோ, அவன் இறந்து போகிறபோது கட்டைப் போலவும் கல்லைப் போலவுமிருந்தாலும் என் பக்தனை நான் நினைத்து அவனை உயர்ந்த கதியையடையும்படி செய்கிறேன்.

402. शरीरपातसमये तु (சரணாகதிகத்யம்)

உடம்பு கீழே விழுகிற ஸமயத்தில் என்னுடைய தயையினாலேயே மிகவும் நல்ல அறிவையுடையவனாய் என்னையே பார்த்துக்கொண்டு, முன் உண்டாயிருந்த ஸம்ஸ்காரங்களும் ஆசைகளும் தன்னை விட்டுப் போகாமல்.

403. यं यं वाऽपि स्मरन् भावं त्यजत्यन्ते कलेबरम् ।
तं तमेवैति कौन्तेय! सदा तद्भावभावितः ।। (கீதை 8-6)

ஒருவன் எந்தந்த விஷயத்தை நினைத்துக்கொண்டு கடைசியில் உடம்பை விட்டுவிடுகிறானோ அந்தந்தவிஷயத்தையே அவன் அடைகிறான்.

404. यं योगिनः प्राणवियोगकाले यत्नेन चित्ते विनिवेशयन्ति ।
स तं पुरस्ताद्धरिमीक्षमाणः प्राणान् जहौ प्राप्तफलो हि भीष्मः ।।

(பாரதம் சாந்தி 46-139)

யோகம் செய்கிறவர்கள் பிராணன் உடம்பை விட்டுப் போகும் காலத்தில் பிரயத்தினப்பட்டு எந்த பகவானை மனதில் இருக்கும்படி செய்கிறார்களோ, அந்த பகவானையே முன்னால் பார்த்துக் கொண்டு பீஷ்மர் பிராணனை விட்டார். உபாஸனையின் பலனை யவர் அடைந்தவரன்றோ.

405. मत्तः स्मृति-सर्वस्य चाहं हृदि सन्निविष्टो मत्तः स्मृतिर्ज्ञानमपोहनं च।
वेदैश्च सर्वैरहमेव वेद्यो वेदान्तकृद्वेदविदेव चाहम् ।। (கீதை 15 -15)

எல்லாருடைய ஹ்ருதயத்திலும் நானிருக்கிறேன். என்னிடத்தி லிருந்துதான் அறிவும், போன ஸங்கதியை நினைப்பதும், மறப்பது முண்டாகின்றன.

தமிழ் வசனங்கள்

88. *கடைத்தலை-மேம்பொருள்போகவிட்டுமெய்ம்மையைமிகவுணர்ந்து*
ஆம்பரிசறிந்துகொண்டு ஐம்புலனகத்தடக்கிக்
காம்பறத்தலை சிரைத்துன் கடைத்தலையிருந்து வாழும்
சோம்பரைஉகத்திபோலும் சூழ்புனலரங்கத்தானே. (திருமாலை - 38)

கடைவாசலில் அதாவது தூரத்திலிருந்து வாழும் சோம்பேறிகளைக் கண்டு நீ ஸந்தோஷப்படுகிறாய். இங்கே தூரத்திலிருப்பதாவது கர்ம யோகம் ஜ்ஞானயோகம் பக்தியோகம் ஆகிய இவைகளில் ஒன்றையும் செய்யா திருப்பது. சோம்பேறி என்பது அகிஞ்சநனான பிரபந்நன்.

89. *விண்ணுலகம்-நண்ணினம் நாராயணனை நாமங்கள் பலசொல்லி*
மண்ணுலகில் வளம்மிக்க வாட்டாற்றான் வந்தின்று
விண்ணுலகம் தருவானாய் விரைகின்றான் விதிவகையே
எண்ணினவாறாகவிக் மங்களென்னெஞ்சே. (திருவாய்மொழி-10-6-3)

முக்தியடையப்போகிறவனுக்கு பரமபதத்தைக் கொடுக்கிறவனாய் தான் அவஸரப்படுகிறவனாய்.

90. *இருள்தரு-அருள்பெறுவாரடியார்தம்மடியனேற்கு ஆழியான்*
அருள்தருவானமைகின்றான் அது நமதுவிதிவகையே
இருள்தருமாஞாலத்து ளினிப்பிறவி யான்வேண்டேன்
மருளொழிநீமடநெஞ்சே வாட்டாற்றானடிவணங்கே.

(திருவாய்மொழி - 10-6-1)

இனிமேல் அஜ்ஞாநத்தைக் கொடுக்கிற இந்த உலகத்தில் பிறப்பதை நான் வேண்டுவதில்லை. 'இனிமேல்' என்பதற்கு எம்பெருமானு டைய கடாக்ஷத்தாலே தத்வஜ்ஞாநம் பிறந்தபின்பு என்று பொருள்.

91. *உன்திருமார் - மாயம்செய்யேலென்னை உன்திருமார்வத்துமாலை நங்கை, வாசம்செய்பூங்குழலாள் திருவாணைநின்னாணை கண்டாய், நேசம்செய்துன்னோடென்னை யுயிர்வேறன்றியொன்றாகவே, கூசம் செய்யாதுகொண்டாய் என்னைக் கூவிக் கொள்ளாய்வந்தந்தோ.*

(திருவாய்மொழி - 10-10-2)

முன்போல் வஞ்சனை செய்யவேண்டாம். தேவரீருடைய மார்பில் மாலை போல் அலங்காரமாக இருக்கிற நல்ல குணங்கள் நிறைந்த வாஸனையை வீசும் அழகான மயிர்முடியையுடைய பிராட்டியின் பேரில் ஆணை. தேவரீர் பேரில் ஆணை.

92. *சரணமாகும் தனதாளடைந்தார்க்கெல்லாம்
மரணமானால் வைகுந்தம்கொடுக்கும்பிரான்
அரணமைந்த மதிள்சூழ் திருக்கண்ணபுரத்
தரணியாளன் தனதன்பர்க்கன்பாகுமே.* (திருவாய்மொழி - 9-10-5)

தன்னிடத்தில் பிரபத்திபண்ணினவர்களுக்கு மரணம் வந்தபோது வைகுந்தத்தைக் கொடுக்கும் உபகாரகனான எம்பெருமான்.

93. *போயபிழை-மாயனை மன்னு வடமதுரை மைந்தனைத்
தூயபெருநீர் யமுனைத்துறைவனை
ஆயர்குலத்தினில் தோன்று மணிவிளக்கைத்
தாயைக்குடல்விளக்கஞ் செய்ததாமோதரனைத்
தூயோமாய் வந்து நாம் தூமலர்த்தூவித்தொழுது
வாயினால் பாடி மனத்தினால் சிந்திக்கப்
போயபிழையும் புகுதருவான் நின்றனவும்
தீயினில் தூசாகும் செப்பேலோரெம்பாவாய்.* (திருப்பாவை - 5)

முன் செய்த பாபங்களும் பிரபத்திக்கு மேலுண்டாகும் பாபங்களும் நெருப்பில் போட்ட பஞ்சு போல் இருந்தவிடம் தெரியாமல் போய்விடும்.

94. *நம்மன்போ-எம்மனாஎன்குலதெய்வமே யென்னுடை நாயகனே
நின்னுளேனாய்ப்பெற்றநன்மை இவ்வுலகினிலார்பெறுவார்
நம்மன்போலேவீழ்த்தமுக்கும் நாட்டிலுள்ள பாவமெல்லாம்
சும்மெனாதேகைவிட்டோடித் தூறுகள் பாய்ந்தனவே.*

(பெரியாழ்வார் திரு- 5-4-3)

யமன் போலே ஸம்ஸாரத்தில் விழும்படி பண்ணி அமுக்குகிற உலகத்தில் பிரஸித்தமான பாபங்களெல்லாம் சப்தம் செய்யாமல் அதாவது மூச்சுவிடாமல் முக்தியடைகிறவனை விட்டுப் போய் செடிகளில் போய் சேர்ந்தன. இங்கே செடிகள் என்பது அநேக பாபங்கள் நிறைந்திருக் கிறபடியால் செடிகள் போலிருக்கிற சத்துருக்கள்.

95. ***துப்புடையாரையடைவதெல்லாம் சோர்விடத்துத் துணையாவ ரென்றே ஒப்பிலேனாகிலுநின்னடைந்தேன் ஆனைக்குநீ யருள் செய்தமையால் எய்ப்பென்னைவந்துநலியும்போதங்கேதும் நானுன்னைநினைக்கமாட்டேன் அப்போதைக்கிப்போதேசொல்லி வைத்தேன் அரங்கத்தரவணைப்பள்ளியானே.***

(பெரியாழ்வார் திரு. 4-10-1)

இந்திரியங்களுக்கு சக்தி குறைந்துபோகும் ஆபத்துக் காலத்திலே துணையாக இருக்க வேணும் என்று எண்ணி, ஸாமர்த்தியமுடைய தேவரீரை அடைவது, தேவரீர் திருவுள்ளப்படிக்குள்ள அதிகாரிகளுக்கு நான் ஒப்பில்லாதவனாயிலும் தேவரீர் கஜேந்திராழ்வானை கிருபைசெய்து ரக்ஷித்தபடியாலே தேவரீரைச் சரணமடைந்தேன். எய்ப்பு - அதாவது மரணகாலம் வந்து என்னை வருத்தப்படுத்தும்போது தேவரீரை நான் நினைக்கமுடியாது. ஆகையால் அப்போது ஆகவேண்டிய வேலைக்கு இப்போதே விண்ணப்பஞ் செய்துகொண்டேன். ஸ்ரீரங்கத்தில் ஆதிசேஷன் மேல் பள்ளிகொண்டிருக்கும் எம்பெருமானே.

அரும்பதவுரை

உண்பதுருக்காட்டாதே — சாப்பிட்டது அடையாளம் தெரியாதே. போக்கினது இன்னதென்று வெளிப்படுத்தாமல்.
வயிறுதாரியாய் — வயிற்றை நிரப்புகிறவன்
அசல் பிளந்து ஏறிடுகிற — முன்னிடத்திலிருந்து ஒன்றைப் பிளந்து வேறிடத்தில் வைப்பது.

---

21. கதிவிசேஷாதிகாரம்

ஸம்ஸ்கிருத வசனங்கள்

अहं स्मरामि

406. लोकं वैकुण्ठ (ஜித்ந்தா ஸ்தோத்ரம் - 2-18-20)

வைகுண்டமென்கிற பெயரையுடைய உலகத்தைக் கண்ணாலே எப்போது பார்க்கப்போகிறேன். அது எப்படியிருக்கிறதென்றால் - அது நன்றாய் பிரகாசிக்கிறது; ஜ்ஞாநம் முதலான ஆறு குணங்களையுடைய எம்பெருமானுடன் சேர்ந்திருக்கிறது; அவனிடத்தில் பக்தியில்லாதவர்களால்

அடையமுடியாதது; ஸத்துவம் முதலான மூன்றுகுணங்கள் இல்லாத இடம். நித்தியஸூரிகளாலும் முன்னால் ஒவ்வொருநாளையும் ஐந்துபாகம் பண்ணி அததற்குத் தகுந்த கைங்கரியங்களைப் பண்ணிக்கொண்டிருந்து பிறகு அவர்களைப் போலான முக்தர்களாலும் நிறைந்திருக்கிறது; ஆஸ்தான மண்டபங்களோடும், உப்பரிகைகளோடும் சேர்ந்தது, காடுகளாலும் உத்யானங்களாலும் அழகாய், நடவாபிகள், கிணறுகள், குளங்கள், மரக் கூட்டங்கள் இவைகளினால் அலங்கரிக்கப்பட்டதாயிருக்கிறது; பிருகிருதி யின் காரியமான துக்கம் முதலானது இல்லாதது; நித்தியஸூரிகளால் ஸேவிக்கத் தகுந்தது; பதினாயிரம் ஸூரியன்கள் சேர்ந்ததுபோல் பிரகாசிக் கிறது. ரஜஸ்ஸூடனும் தமஸ்ஸூடனும் கலக்காத ஸத்துவகுணமுள்ளது.

407. अनयाऽहं (பாரதம் சாந்திபர்வம் 312-30, 38, 39)

இந்த பிரகிருதியினால் அதற்கு உட்பட்டவனாய் செய்யப்பட்டு வீணாய்போன இந்த காலத்தை அது எவ்வளவு என்று நான் அறியவில்லை. உயர்ந்த தேவசரீரத்தையும், நடுத்தரமான மனித சரீரத்தையும், தாழ்ந்த நரகானுபவத்துக்கு வேண்டிய சரீரத்தையும் உடைய இந்த பிரகிருதியில் நான் இனி எப்படியிருப்பேன். இதை விட்டு தூரம் போய் ஒருவிதக் குறைவுமில்லாத எம்பெருமானை அடைவேன். அவனுடன் ஒற்றுமையை-யடையப் போகிறேன். அறிவில்லாத இந்த பிரகிருதியுடன் ஒற்றுமை எனக்கு வேண்டாம். இதனுடன் ஒன்றாயிருப்பது தகுந்ததன்று. பிரகிருதி யுடன் ஒன்றாயிருப்பதாவது உடம்பையே ஆத்மாவாக எண்ணுவது.

408. क्रीडन्तम् (ஜிதந்தா ஸ்தோத்ரம் 2 - 21 1/2)

விளையாடும் உத்யாநங்களில் பிராட்டியுடன் விளையாடிக் கொண்டும் மேகம்போல் நீலவர்ணமாயும் விசாலமான கண்ணை-யுடையனுமான கேசவனை கண்ணாலே எப்போது பார்ப்பேன்.

409. मेघश्यामम् (ராமாயணம் அயோத்தியா 83-8-9)

மேகம்போல நீலவர்ணமாயும், நீண்ட கைகளையுடையவனாயும், நிலையான ஸத்துவகுணமுள்ளவனாயும் தன்னை அடைந்தவர்களை ரக்ஷிப்பதில் உறுதியான ஸங்கல்பமுள்ளவனாயும் உலகத்திலுள்ள துக்கத்தைப் போக்குகிறவனாயும் உள்ள ராமனை எப்போது பார்ப்போம். உதயமாகிற ஸூரியன் எல்லா உலகத்தினுடைய இருட்டைப் போக்குவது போல், நம்மால் பார்க்கப்பட்டவுடனே நம்முடைய துக்கத்தை ராகவன் போக்குவன்.

सवयस इव

410. सत्त्वं वहति (பாரதம் சாந்திபர்வம் 307-77)

சுத்தஸ்வரூபமான ஸத்வகுணமானது அநிருத்த ரூபனான நாராயணனை அடையும்படி செய்கிறது. அந்த சுத்தஸ்வரூபனாய் அநிருத்தரூபனான பிரபு பரமாத்மாவான பரவாஸுதேவனிடம் தானே கொண்டுபோகிறான்.

411. ये तु दग्धेन्धना: (பாரதம் சாந்திபர்வம் 354,13-20)

ஓ பிராம்மண சிரேஷ்டனே ! எவர்கள் இந்த உலகத்தில் புண்ணிய பாபங்களால் விடப்பட்டு, ஸம்ஸாரமாகிய அக்னிக்கு விறகுபோலிருக்கும் கர்மங்களில்லாதவர்களாய், தங்களுக்கு நல்லதான விஷ்ணுலோகத்துக்குப் போகிறவழியில் போகிறவர்களாயிருக்கிறார்களோ, அவர்களுக்கு எல்லா உலகத்துக்கும் இருட்டைப் போக்கும் ஸூரியன் த்வாரமாகச் சொல்லப் படுகிறான். அவன் அநேக கிரணங்களையும் மிகுந்த தேஜஸ்ஸையு முடையவன். அவனால் இந்த உலகமானது தரிக்கப்படுகிறது. ஸூரியனாலே கொளுத்தப்பட்ட பிராகிருதசரீரம்முழுவதும் போனவர்களாய் சரீரமில்லாமையால் ஒருவனாலும் ஒருபோதும் பார்க்கப் படாதவர்களாய் பரமாணு அளவுள்ள ஆத்மஸ்வரூபமுள்ளவர்களாய் அந்த அநிருத்தன் என்கிற தேவனிடம் போகிறார்கள். அந்த அநிருத்தனுடைய உடம்பி லிருந்து அதிலிருந்து விடுபட்டு மனது மாத்திரம் மீதியுள்ளவர்களாய் பிரத்யும்நனிடம் போகிறார்கள். பிரத்யும்நனிடமிருந்து விடப்பட்டு ஜீவன்களுக்கு அபிமானியான ஸங்கர்ஷணனை யடைகிறார்கள். அவர்களோடு கூட ஆத்மகுணங்கள் நிறைந்தவர்களாய் ஜ்ஞாநயோகம் கர்மயோகம் செய்கிறவர்களும் ஸங்கர்ஷணனிடம் போகிறார்கள். பிறகு மூன்று குணங்களாலே விடப்பட்டவர்களாய் அந்தர்யாமியாயும் ஸ்வரூபத் தில் இளப்பமான குணங்களில்லாத- வனாயுமிருக்கிற பரமாத்மாவை சீக்கிரம் அடைகிறார்கள். அவன் எல்லாருக்கும் இருப்பிடமாயும் அந்தர் யாமியாயு மிருக்கிற வாஸுதேவன். நியமங்களோடு சேர்ந்தவர்களாயும் வேறு விஷயங்களிலிருந்து திரும்பின இந்திரியங்களையுடையவர்களாயும், ஒரேவிடத்தில் வைக்கப்பட்ட மனதையுடையவர்களாயும் அவனையே பிரயோஜநமாக எண்ணுகிறவர்களாயுமிருக்கிற அவர்கள் வாஸுதேவ னிடம் போகிறார்கள். இந்த விஷயத்தை உண்மையென்று அறி.

412. श्वेतद्वीपम् (ஜயத்ஸம்ஹிதை)

இங்கிருந்து ச்வேதத்வீபத்திற்குப்போய் உலகத்தை ரூபமாகத் தரித்திருக்கிற எம்பெருமானையடைந்து, அங்கிருந்து திருப்பாற் கடலி லிருக்கும் அநிருத்தனையடைந்து அங்கிருந்து எல்லாருக்கு மீசுவரர்களான பிரம்மா முதலானவர்களுக்கு மீசுவரனான பிரத்யும்நனை யடைந்து, அங்கிருந்து எப்போதுமிருக்கும் மேன்மையான பகவானான ஸங்கர் ஷணனை யடைகிறார்கள். எப்போதும் பிரம்மானந்தத்தை ஆசைப்பட்டு பரமைகாந்திகளாய் ஐந்து காலங்களில் எம்பெருமானுக்குப் பூஜை செய்யும் மனிதர்களாய் ஸித்தியடைகிறவர்களுக்கு இது வேறொரு மார்க்கம்.

413. विभवार्चनात् (ஸ்ரீபாஷ்யம் - 2-2-41)

எம்பெருமானுடைய விபவரூபத்தைவிட்டு வியூஹ ரூபத்தை யடைந்து, அதைவிட்டு பரப்ரம்மத்தையடைகிறார்கள் என்று சொல்லு கின்றன.

414. समीपम् (ராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் - 19-7)

தன்னையடைந்தவர்களை ரக்ஷிக்கும் ஸ்வபாவமான தன்னுடைய ஸ்வரூபத்தையறிந்த ராஜச்ரேஷ்டனான ராமனுடைய ஸமீபத்தை இப்போதே அவன் ஸமீபம் போகவேண்டுமென்கிற எண்ணமாகிற குதிரைகள் கட்டின மனோரதங்களாகிற ரதங்களாலே போகிறவள் போலிருக்கிறாள் பிராட்டி.

தமிழ் வசனங்கள்

96. *மன்னுங்கடு-இன்னதோர் காலத் திளையாரிதுபெற்றார்*
என்னவும் கேட்டறிவதில்லை-உளதென்னில்
மன்னுங்கடுங்கதிரோன் மண்டலத்தின் நன்னடுவுள்
அன்னதோரில்லியினூடுபோய்-வீடென்னும்
தொன்னெறிக்கட்சென்றாரைச் சொல்லுமின்கள், சொல்லாதே
அன்னதேபேசு மறிவில்சிறுமனத்து ஆங்
கன்னவரைக்கற்பிப்போம் யாமே. (பெரிய திருமடல் 8, 9)

ஸ்திரமாயிருக்கும் உஷ்ணமான கிரணங்களையுடைய ஸூரியனு டைய மண்டலத்தில் நல்ல நடுவில் சிறந்த துவாரத்தின் வழியாய் போய்.

97. *தேரார்* (சிறிய திருமடல்)

தேரில் இருக்கிற நிறைந்த கிரணங்களையுடைய ஸூரியனுடைய மண்டலத்தில் ஒட்டையையுண்டு பண்ணி அதில் புகுந்து.

98. *சண்டமண்டலத்தினூடு சென்று வீடு பெற்று மேல்*
கண்டுநீடிலாதகாத லின்பம்நாளுமெய்துவீர்
புண்டரீகபாதபுண்ய கீர்த்திநுஞ் செவிமடுத்து
உண்டு நும்முறுவினைத் துயருள் நீங்கியுய்ம்மினோ

(திருச்சந்தவிரு.- 67)

க்ரூரனான ஸூரியனுடைய மண்டலத்தின் நடுவில் போய்.

இருளகற்று - கருளுடையபொழில்மருந்தும் கதக்களிறும்பிலம்பனை
யுங் கடியமாவும், உருளுடையசகடினையும் மல்லரையும் உடைய
விட்டோசை கேட்டான், இருளகற்றுமெறிகதிரோன் மண்டலத்
தூடேற்றிவைத்தேணிவாங்கி, அருள்கொடுத்திட்டடியவரை
யாட்கொள்வானமருமூரணியரங்கமே.

(68-வது பக்கம். 789-வது நெ. பார்க்க)

99. *அமரரோடு-அமரர்கள்தொழுதெழ அலைகடல்கடைந்தவன் றன்னை*
அமர்பொழில்வளங்குருகூர்ச்சடகோபன் குற்றேவல்கள்
அமர்சுவையாயிரத்தவற்றினுளி வைபத்தும்வல்லார்
அமரரோடுயர்விற்சென்று அறுவர் தம்பிறவியஞ்சிறையே.

(திருவாய் மொழி - 1-3-11)

ஆதிவாஹிகர்களான அமரர்களுடன் உயர்ந்த இடமான வைகுந்தத்தைச்சேர்ந்து நம்முடைய ஸம்ஸாரமாகிற அழகான அதாவது மிகவும் க்ரூரமான ஜயிலைப் போக்குவர்.

100. *குடியடியாரிவர் கோவிந்தன் தனக்கென்று*
முடியுடைவானவர் முறைமுறையெதிர்கொள்ளக்
கொடியணிநெடுமதிள் கோபுரம்குறுகினர்
வடிவுடைமாதவன் வைகுந்தம்புகவே. (திருவாய் மொழி - 10-9-8)

கோவிந்தனுக்கு அதாவது எம்பெருமானுக்கு இவர் தலைமுறை தலைமுறையாக வேலைக்காரர்கள் என்று கிரீடங்களையுடைய நித்யஸூரிகள் வரிசைவரிசையாக எதிர்கொண்டுவர, த்வஜத்தை அலங்காரமாகவுடைய உயரமான மதில்களையுடைய கோபுரத்தின் கிட்டப் போகும்படி செய்து.

அரும்பதவுரை

ஓலக்கம் — ஸபை. புரை — பேதம்.

பரிமாறி — கூடி ஸம்ச்லேஷம் பண்ணி.

22. பரிபூர்ண பிரம்மாநுபவாதிகாரம்
ஸம்ஸ்கிருத வசனங்கள்

415. निरस्तातिशय (விஷ்ணுபுராணம் - 6-5-59)

எம்பெருமானையடைவதானது ஸம்ஸாரமாகிய வியாதிக்கு மருந்து. அது எப்படியிருக்கிற தென்றால் ஸுகமாகவேயிருக்கிறது; வேறு ஸுகத்தை அநுபவிக்கத் தகாதவனாய்ப் பண்ணுகிறது. இதற்கு மேற்பட்ட வேறு ஸுகமில்லாதபடி உயர்ந்திருக்கிறது. அதில் துக்கக் கலப்பில்லை. அதற்கு முடிவுமில்லை.

416. यस्त्वया सह स स्वर्गो निरयो यस्त्वया विना ।
इति जानन् परां प्रीतिं गच्छ राम! मया सह ।। (ராமா. அ.- 30-18)

தேவரீருடன் சேர்ந்திருப்பதே எனக்கு மோக்ஷம் ; தேவரீரை விட்டிருப்பது எனக்கு நரகம் என்று தேவரீரிடத்தில் எனக்கு இருக்கிற மிகுந்த பிரீதியையறிந்து ஒ ராமனே ! என்னோடு காட்டுக்குப் போ.

417. नहि मे (ராமாயணம் ஸுந்தர காண்டம் - 26-5)

மஹாரதனான ராமனில்லாமல் ராக்ஷஸிகளின் நடுவில் வஸிக்கிற எனக்குப் பிழைத்திருப்பதால் என்ன பிரயோஜநம்? பணம் காசுகளாலே என்ன பிரயோஜநம்? நகைகளால் தான் என்னபிரயோஜநம்? (எந்த வீரன் தன்னையும் தன் ரதத்தையும் குதிரைகளையும் ஸாரதியையும் ரக்ஷித்துக் கொள்ள ஸமர்த்தனோ, அவன் மஹாரதன்.)

418. प्राप्यते परमं धाम-यद्येन कामकामेन न साध्यं साधनान्तरैः ।
मुमुक्षुणा यत् साङ्ख्येन योगेन न च भक्तितः ।।
प्राप्यते परमं धाम यतो नावर्तते यतिः ।
तेन तेनाप्यते तत्तन्न्यासेनैव महामुने ! ।।
परमात्मा च तेनैव साध्यते पुरुषोत्तमः ।।

(அஹிர்புத்ந்யஸம் 37- 25,26)

எந்தவிடத்திலிருந்து எம்பெருமானை உபாஸனம் பண்ணினவன் திரும்பி வருகிறதில்லையோ, அந்த உயர்ந்த இடமானது அவனால் அடையப்படுகிறது.

419. मामुपेत्य (கீதை - 8-15,16)

மஹாத்மாக்கள் மிகவுமுயர்ந்த ஸித்தியை யடைந்தவர்களாய் என்னிடம் வந்து, துக்கத்துக்கு இருப்பிடமாயும் நிலையில்லாத தாயுமிருக் கிற மறுஜந்மத்தை அடைகிறதில்லை. அர்ஜுநனே ! பிரம்மாவினுடைய இடம் உள்பட எல்லா உலகங்களும் போய் திரும்பிவரத் தகுந்தவைகள். குந்தியின் பிள்ளையே ! என்னை அடைந்தோ மறுபிறப்பை அடைகிற தில்லை.

420. यदा स केवली (பாரதம் சாந்திபர்வம் - 323-81)

எப்போது எந்த முமுக்ஷுவானவன் பிரக்ருதிஸம்பந்தம் போய் இருபத்தாறாவதான தத்துவமான எம்பெருமானைப் பார்க்கிறானோ, அப்போது எல்லாவிதமான ஸித்தியையடைந்த படியால் அவன் மறுபடியும் பிறக்கிறதில்லை.

421. गत्वा गत्वा (விஷ்ணுபுராணம் - 1-8-40)

சந்திரனாகவும் ஸூரியனாகவும் மற்ற கிரஹங்களாகவுமிருக்கிற ஜீவன்கள் தங்கள் அதிகாரம் முடிந்தவுடன் பிரளயகாலத்தில் நாசத்தை யடைந்து மறுபடியும் ஸம்ஸாரத்திற்குத் திரும்பிவருகிறார்கள். பன்னிரண் டெழுத்துள்ள மந்திரத்தினால் எம்பெருமானைத் தியானம் பண்ணி வைகுந்தத்திற்குப் போனவர்கள் இது வரையில் திரும்பிவரவில்லை. (சந்திரன் முதலானவர்களைச் சொன்னது பிரும்மா முதலான அதிகாரிகளும் இப்படியே திரும்பிவர வேண்டிய தென்பதைக் காட்டுகிறது.)

422. धर्मव्याधादय: (விஷ்ணுதர்மம் - 102-29)

தர்மவியாதர் முதலான மற்றவர்கள் அருவருக்கக்கூடிய தாழ்ந்த ஜாதியில் இருந்த போதிலும் முன்ஜந்மத்தில் பக்தியோகம் செய்த பழக்கத்தால் மறுபடியும் அதை ஆரம்பித்து இந்த ஜந்மத்தில் அதை முடித்து ஸித்தியையடைந்தார்கள் ச்ரமணியைப் போல.

423. लोकेषु (ஸ்ரீ பாகவதம் என்று முன்னோர்கள்)

சிலர் விஷ்ணுவின் உலகங்களில் வஸிக்கிறார்கள். இது ஸாலோக் கியம். சிலர் அவன் ஸமீபத்தையடைகிறார்கள், இது ஸாமீப்யம், வேறு சிலர் அவனுடைய ரூபத்துக்கு ஸமமான ரூபத்தையடைகிறார்கள், இது ஸாரூப்யம். இன்னும் சிலர் ஸாயுஜ்யத்தையடைகிறார்கள். அது தான்

மோக்ஷமென்று சொல்லப்படுகிறது. ஸாயுஜ்யமென்பது எம்பெருமான் உடைய போகத்துக்கு ஸமமான போகத்தையநுபவிப்பது.

424. मोक्षं सालोक्यम् (2-வது ஜிதந்தா -36)

நீண்ட திருக்கைகளையுடையவனே! ஸாலோக்கியம் ஸாரூப்யம் என்கிற மோக்ஷத்தை ஒருபோதும் வேண்டேன். நான் வேண்டுவது தேவரீருடைய ஸாயுஜ்யத்தை, ஆச்ரிதர்களை ரக்ஷிப்பதாகிய நல்ல ஸங்கல்பத்தையுடையவனே!

425. जगद्व्यापारवर्जं प्रकरणादसन्निहितत्वाच्च ।(பிரம்மஸூத்திரம் - 4-4-17)

முக்தன் எம்பெருமானுக்கு மிகவும் உயர்ந்த ஒற்றுமையை அடைகிறான் என்பது உலகத்தையுண்டுபண்ணி ரக்ஷிப்பது முதலான வியாபாரங்களைத் தவிர மற்ற விஷயங்களில்.

426. भोगमात्र (பிரம்மஸூத்திரம் - 4-4-21)

பரிபூர்ணமான பிரம்மாநுபவத்தில் மாத்திரம் ஒற்றுமையைக் காட்டுகிற அடையாளங்களாலே, உலகவியாபாரம் முக்தனுக்கில்லை.

427. सामरस्यम् (சாகடாயநன்)

ஸாயுஜ்யமென்பது எம்பெருமானுடைய ஆநந்தாநுபவத்துக்கு ஸமமான ஆநந்நாநுபவத்தை அடைவதென்று பிரம்மவாதிகள் சொல்லு கிறார்கள்.

428. मम साधर्म्य–इदं ज्ञानमुपाश्रित्य मम साधर्म्यमागताः ।
सर्गेऽपि नोपजायन्ते प्रलये न व्यथन्ति च ।। (கீதை - 14-2)

இந்த உபாஸநமான ஜ்ஞானத்தையடைந்து என்னுடன் ஒற்று மையைப் பெற்றவர்கள் ஸிருஷ்டிகாலத்தில் பிறக்கிறதில்லை. பிரளய காலத்தில் வருத்தப்படுகிறதுமில்லை.

429. परेण (பாரதம் சாந்திபர்வம் - 313-26-31)

முக்தன், பரனுடன் அதாவது மிகவுமுயர்ந்தவனான எம்பெருமா னுடன் சேர்ந்து, அவனுடைய தர்மங்கள்போன்ற தர்மங்களை உடையவ னாக ஆகிறான். எப்படியென்றால் அவித்யை முதலான குற்றங்களில்லாத எம்பெருமானுடன் சேர்ந்து தானும் அந்த குற்றங்களுமில்லாதவனாய்,

எல்லாம் தெரிந்த அவனுடன் சேர்ந்து தானும் ஸர்வஜ்ஞனாய், கர்மபந்த மில்லாத அவனுடன் சேர்ந்து தானும் அதுபோன்றவனாய், பரதசி ரேஷ்டனே ! துக்கத்தின் சேர்க்கையில்லாத அவனுடன் சேர்ந்து தானும் துக்கம் நீங்கினவனாய், ஆநந்தத்தையுடைய அவனுடன் சேர்ந்து தானும் ஆநந்தமுடையவனாய், கர்மத்தினால் ஏவப்படாமல் தன் ஸங்கல்பத் தாலேயே கர்மங்களைச் செய்கிற அவனுடன் சேர்ந்து தானுமப்படியே ஸங்கல்பத்தினாலே வேலை செய்கிறவனாய், அளவில்லாத காந்தியை யுடையவனாய், ஸத்துவம் முதலான குணங்களில்லாத அவனுடன் சேர்ந்து தானும் அந்த குணங்கள் போனவனாய், பிரகிருதியிலிருந்து உண்டான உடம்பும் இந்திரியங்களுமில்லாத அவனுடன் சேர்ந்து தானும் அவைகளால் விடப்பட்டவனாய், கர்மத்துக்கு உட்படாமல் ஸ்வதந்திரன் என்று சொல்லப்பட்ட அவனுடன் சேர்ந்து தானும் அவ்விதமான ஸ்வதந்திரனாயும் ஆகிறான். மஹாராஜனே ! இப்படி தத்துவமானது எப்படியிருக்கிறதோ, அதை உள்ளபடி உனக்கு நான் சொன்னேன். இந்த அர்த்தத்தை அஸூயை யில்லாமல் நீ ஏற்றுக் கொண்டு, எப்போதும் இருக்கிற உலகத்துக்குக் காரணமான ஒருவிதமான தோஷமில்லாத பிரும்மத்தை உபாஸி.

430. रामसुग्रीवयोरैक्यं देव्येवं समजायत ।
हनूमन्तं च मां विद्धि तयोर्दूतमिहागतम् ॥ (ராமா.ஸுந்தர- 35-51)

ஒ தேவியே ! ராமனுக்கும் ஸுக்ரீவனுக்கும் ஐக்கியமிப் படி யுண்டாயிற்று.

431. यदा तु मन्यते (பாரதம் சாந்திபர்வம் - 323-77-80)

எப்போது எந்த பிராமணன் நான் எம்பெருமானைக் காட்டிலும் வேறு, அவன் என்னைக் காட்டிலும் வேறு என்று பார்க்கிறானே, அவன் பந்தம் போய் இருபத்தாறாவதான தத்துவமான எம்பெருமானைப் பார்த்துக் கொண்டேயிருப்பன். ஒ ராஜாவே ! அந்த எம்பெருமான் வேறு; இருபத் தைந்தாவது தத்துவமான ஜீவன் வேறு. அவனிடத்தில் எம்பெருமானி ருப்பதாலே அவர்கள் இருவரும் ஒன்றென்று ஸாதுக்கள் சொல்லுகிறார்கள். ஒ ராஜாவே ! அந்த எம்பெருமான் ஜீவர்களைக் காட்டிலும் வேறு, பஞ்சவிம் சகனான ஜீவன் மற்ற இருபத்து நான்கு தத்துவங்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவன். ஆகையால் பஞ்சவிம்சகனை அந்த எம்பெருமானுடன் ஒன்றாக அவர்கள் எண்ணுகிறதில்லை. காச்யபனே ! பிறப்பு மரணம் ஜரை முதலானவைகளிடத்தில் பயந்து கர்ம யோகஞ் செய்து, அதனால் சுத்தமான

மனதைப்பெற்று, ஜ்ஞாநயோகம் செய்து, எம்பெருமானைப் பரமப்ராப்யமாக எண்ணி அவனை உபாஸிக்கிறார்கள்.

432. उत्तमः (கீதை - 15-17)

புருஷோத்தமன் பத்தனையும் முக்தனையும் காட்டிலும் வேறு. அவன் பரமாத்மா என்று சொல்லப்படுகிறான். எந்தக் காரணத்தாலே அவன் மூன்று லோகங்களுக்குள்ளே ஆத்மாவாக நுழைந்து அவைகளைத் தாங்கிக்கொண்டு நியமநம் செய்து தான் ஒருவிதக் குறைவில்லாமலிருக் கிறானோ, அந்தக் காரணத்தாலே. இங்கே லோகங்களென்பது அறிவில்லாத வஸ்துக்களும், அவைகளுடன் சேர்ந்திருக்கிற ஜீவன்களும், அவைகளின்று விடுபட்ட ஜீவன்களும்.

433. तत्र यःपरमात्मा (பாரதம் சாந்திபர்வம் - 361-14-15)

ஜீவனிடத்தில் அந்தர்யாமியாக எந்த பரமாத்மா இருக்கிறானோ, அவன் எப்போதுமிருக்கிறவன். ஸத்துவம் முதலான மூன்று குணமில்லா தவன். அவனே நாராயணனென்று அறிய வேண்டியது. அவன் எல்லா ருக்கும் ஆத்மா. அவனையே புருஷனென்று வேதம் சொல்லுகிறது. அவனிடத்தில் கர்மங்களின் பலன்கள் தாமரையின் இலையில் ஜலம்போல ஒட்டுகிறதில்லை. எம்பெருமானைக் காட்டிலும் எந்த ஜீவன் தாழ்ந்தவனோ, அவன் கர்மத்தைச் செய்கிறவனாய் அதனால் பந்தத்தையும், எம்பெரு மானைச் தியாநம் பண்ணுவதால் மோக்ஷத்தையும் அடைகிறான்.

434. अयःपिण्डे (ஜயாக்யஸம்ஹிதை 4-83)

எப்படி இரும்பு உருண்டையில் நெருப்பு வேறாயிருந்த போதிலும். அதைக் காட்டிலும் வேறென்று தெரியாதபடி ஒன்றாயிருக்கிறதோ, அப்படியே தேவனான எம்பெருமான் இந்த உலகத்தை வியாபித்துக் கொண்டு அதை விட்டுப் பிரிக்கமுடியாதபடி இருக்கிறான்.

435. न सम्पदाम् (பரமஸம்ஹிதை 3-34)

ஸம்பத்துக்களை ஒருவனிடம் சேர்ப்பதற்கும், விபத்துக்களை அவனிடமிருந்து பிரிப்பதற்கும் தகுந்தவன் புருஷோத்தமனைக் காட்டிலும் வேறு ஒருவனுமில்லை.

436. सायुज्यम् (பரமஸம்ஹிதை 30-94)

மிகுந்த ஆவலுடன் பக்தியோகம் செய்கிறவர்களும், உயர்ந்த தபஸாகச் சொல்லப்பட்ட பிரபத்தியைச் செய்தவர்களும் ஸாயுஜ்யத்

தையடைந்து எப்போதும் எனக்கு கைங்கரியம் பண்ணிக் கொண்டிருப்பார்கள். ஸம்ஸாரத்துக்கு வருவதாகிய உபத்திரவம் அவர்களுக்குக் கிடையாது.

स च मम प्रिय:

437. अनावृत्ति: (பிரம்மஸூத்திரம் - 4-4-22)

மோக்ஷத்தையடைந்தவன் திரும்பி ஸம்ஸாரத்துக்கு வருகிறதில்லை. இப்படியே வேதம் சொல்லுகிறபடியாலே.

தமிழ் வசனங்கள்

101. *அனைத்துலகு-நினைக்கிலேன் தெய்வங்காள் நெடுங்கணிளமானினிப் போய், அனைத்துலகுமுடைய அரவிந்தலோசனனைத், தினைத்தனையும்விடாள் அவன்சேர்திருக்கோளூர்க்கே, மனைக்குவான்பழியும் நினையாள்செல்லவைத்தனளே.* (திருவாய்மொழி - 6-7-10)

எல்லா உலகத்துக்கும் ஸ்வாமியாய் தாமரைக் கண்ணனான எம்பெருமானைக் கொஞ்சங்கூட விடமாட்டாள்.

உணர்முழு-மனனகமலமற மலர்மிசையெழுதரும்
மனனுணர்வளவிலன் பொறியுணர்வவையிலன்
இனனுணர்முழுநல மெதிர்நிகழ்கழிவினும்
இனனிலனெனனுயிர் மிகுநரையிலனே.

போயினால்- சீயினால் செறிந்தேறியபுண்மேல் செற்றலேறிக்குழம்பிருந்துஎங்கும்-ஈயினாலரிப்புண்டு மயங்கியெல்லைவாய்ச் சென்று சேர்வதன் முன்னம் வாயினால் நமோ நாரணாவென்று மத்தகத்திடைக்கைகளைக்கூப்பிப் போயினால்பின்னை இத்திசைக்கென்றும் பிணைகொடுக்கிலும் போகவொட்டாரே.

ஏறாளுமிறையோனும் திசைமுகனும் திருமகளும்
கூறாளும் தனியுடம்பன் குலங்குலமாவசுரர்களை
நீறாகும்படியாக நிருமித்துப் படைதொட்ட
மாறாளன் கவராத மணிமாமைகுறைவிலமே. (திருவாய்மொழி -4-8)

அரும்பதவுரை

திடர் — மேடு.

---

23. ஸித்தோபாயசோதநாதிகாரம்

ஸம்ஸ்கிருத வசனங்கள்

438. **सर्वेषामेव** (பாரதம் ஆரண்யபர்வம் - 161-56)

லக்ஷ்மீபதியான எம்பெருமான் எல்லா உலகங்களுக்கும் தகப்பனாக வும் தாயாகவும் இருக்கிறான். புருஷச்ரேஷ்டர்களே ! ரக்ஷகனான அந்தப் புருஷனை உபாயமாக எண்ணி சரணாகதி பண்ணுங்கள்.

439. **आर्षम्** (மநுஸ்மிருதி - 12-106)

வேதங்களாலும் ஸ்மிருதிகளாலும் சொல்லப்பட்ட தர்மத்தை வேதத்துக்கு விரோதமில்லாத தர்க்கத்தினாலே எவன் அறிகிறானே, அவனே தர்மம் தெரிந்தவன். அப்படிச் செய்யாதவன் தர்மம் தெரிந்த வனன்று.

440. **काणादशाक्यपाषण्डैस्त्रयीधर्मो विलोपितः ।**
त्रिदण्डधारिणा पूर्वं विष्णुना रक्षिता त्रयी ।। (அத்ரிஸ்மிருதி)

வைசேஷிகன் என்கிற தர்க்கமதஸ்தர்கள், பௌத்தர்கள், வேதத் துக்கு விருத்தமானதைச் சொல்லுமவர்கள் ஆகிய இவர்களால் வேதம் சொல்லுகிற தர்மங்கள் மறைந்து போகும்படி செய்யப்பட்டன.

441. **दत्तस्य हरणेन–**
आश्रुतस्याप्रदानेन दत्तस्य हरणेन च ।
जन्मप्रभृति यद् दत्तं तत् सर्वं नश्यति ध्रुवम् ।। (சாண்டில்யஸ்மிருதி)

கொடுப்பதாகச் சொன்னதைக் கொடாததாலும், கொடுத்ததை அபஹரிப்பதாலும் பிறந்ததுமுதல் செய்யப்பட்ட தாநங்களெல்லாம் நாசமடைகின்றன. இது உண்மையே.

442. **पाषण्डिनः** (வி.பு - 3-18-101) (மநுஸ்மிருதி - 4-30)

பாஷண்டிகள் (வேதத்துக்கு விருத்தமான விஷயத்தைச் சொல்லி விருத்தமானவைகளைச் செய்பவர்கள்) சாஸ்திரம் நிஷேதிக்கிற கர்மங் களைச் செய்பவர்கள், பூனைபோலிருப்பவர்கள் அதாவது வஞ்சகர்கள், நாஸ்திகர்கள், ஹைதுகர்கள் அதாவது பிரமாணத்தை ஒப்புக்கொள்ளாமல் யுக்தியைக்கொண்டே ஸாதிக்க விரும்புகிறவர்கள், கொக்கைப்

போலிருப்பவர்கள் அதாவது - கிட்ட இருப்பவர்களை ஹிம்ஸிப்பவர்கள், இவர்களை வாயாலே கூடக் கௌரவம் செய்யக்கூடாது.

443. डम्भिहैतुक – राजान्तेवासियाज्येभ्यः सीदन्निच्छेद्धनं क्षुधा ।
डम्भिहैतुकपाषण्डिबकवृत्तींश्च वर्जयेत् ।। (யாஜ்ஞவல்க்ய. ஸ்1-130)

பசியால்வருத்தப்படுகிறவன், ராஜாவினிடத்திலும், சிஷ்யன் இடத்திலும், தன்னால் யாகம் செய்விக்கப்பட்டவர்களிடத்திலும் தனத்தைப் பெற இச்சைப்படலாம். நான்கு பேர் கொண்டாடுவதற்காகத் தர்மத்தையநுஷ்டிப்பவர்கள், ஹைதுகர்கள், பாஷண்டிகள் கொக்கு போலிருப்பவர்கள். இவர்களிடமிருந்து வாங்கக்கூடாது.

444. नासद्भिः – सद्भिरेव सहासीत सद्भिः कुर्वीत सङ्गमम् ।
सद्भिर्विवादं मैत्रीं च नासद्भिः किञ्चिदाचरेत् ।।

ஸத்துக்களுடன் கூடவே ஒருவனிருக்கவேண்டியது, அவர்களுடன் சேர வேண்டியது. விவாதம் செய்தாலும் ஸ்நேஹம் செய்தாலும் அவர்களுடன் அவைகளைச்செய்யவேண்டியது. அஸத்துக்களுடன் இவைகளிலொன்றையும் செய்யக்கூடாது. இங்கே ஸத்து என்பவன் தைவத்தின் ஞானமுள்ளவன். அதில்லாதவன் அஸத்து.

445. त्यज दुर्जनसंसर्गं भज साधुसमागमम् ।
कुरु पुण्यमहोरात्रं स्मर नित्यमनित्यताम् ।। (பாரதம் ஆரண்யபர்வம்)

துர்ஜனனுடைய சேர்க்கையை விட்டுவிடு. ஸாதுக்களோடு சேர்ந்திருப்பதை அடை. புண்ணியத்தைப் பகலிலும் இரவிலும் செய். தானும் தன்னைச் சேர்ந்தவர்களும் நித்தியம் அன்று என்கிற விஷயத்தை எப்போதும் நினைத்துக்கொண்டிரு.

446. वरं हुतवह (காத்யாயன ஸ்ம்ருதி:)

அக்னி ஜ்வாலையாகிய கூட்டுக்குள்ளிருப்பது கொஞ்சம் நல்லது. எம்பெருமானுடைய நினைவிற்கு முகங்கொடாதவர்களுடன் கூட இருப்பதாகிய வதம் கொஞ்சமும் நல்லதன்று.

447. न मां दुष्कृतिनो मूढाः प्रपद्यन्ते नराधमाः ।
मायया ऽपहृतज्ञाना आसुरं भावमाश्रिताः ।। (கீதை-7,15)

கெட்ட கர்மங்களைச் செய்பவர்கள் அவைகளின் தாரதம்மியத்துக்குத்

தகுந்தபடி என்னிடத்தில் ப்ரபத்தி பண்ணி என்னை பஜிக்கிறதில்லை. அவர்களாவன – மூடர்கள் – என்னுடைய ஜ்ஞானமில்லாதவர்கள், நராதமர்கள் – அதாவது என்னுடைய ஜ்ஞானமிருந்தும் என்னிடம் வருவதற்கு முயற்சி செய்யாதவர்கள், கெட்ட யுக்திகளாலே உண்டான ஜ்ஞானம் போனவர்கள், என்னிடத்தில் த்வேஷம் பண்ணுமவர்கள்.

आर्तो जिज्ञा-चतुर्विधा भजन्ते मां जनाः सुकृतिनोऽर्जुन ।
आर्तो जिज्ञासुरर्थार्थी ज्ञानी च भरतर्षभ ।। (48வது பக்.222.நெ.பார்க்க)

448. एकं यदि (இதிஹாஸஸமுச்சயம் 33.105)

சாஸ்திரம் ஒன்றாயிருந்தால் ஸந்தேஹமில்லாமல் ஞானமுண்டாகும். இந்த உலகத்தில் சாஸ்திரங்கள் அனேகங்களாயிருப்பதால் உண்மையான ஜ்ஞானம் ஸம்பாதிப்பது மிகவும் வருத்தம்.

449. निस्संशयेषु (பாரதம் சாந்திபர்வம்-359.71)

ஸந்தேஹமில்லாத எல்லாரிடத்திலும் எம்பெருமான் எப்போதும் இருக்கிறான். யுக்திகளைக் கொண்டு ஸந்தேஹப்படுகிறவர்களிடத்தில் லக்ஷ்மீபதி இருக்கிறதில்லை.

450. न क्रोधो न च मात्सर्यं न लोभो नाशुभा मतिः ।
भवन्ति कृतपुण्यानां भक्तानां पुरुषोत्तमे ।। (பாரதம் ஆனு. 232-135)

புண்யம் செய்து புருஷோத்தமனிடத்தில் பக்தியுள்ளவர்களுக்கு கோபமும், த்வேஷமும், லோபமும், கெட்ட புத்தியும் வராது.

451. श्रूयते (விஷ்ணுதர்மம்–2-25)

கோவிந்தனிடத்தில் பக்தியைச் செய்கிற மனிதர்களுக்கு ஸம்ஸாரக் குறைவு உண்டாகுமோ என்று பயந்து,தேவர்கள் விரோதஞ்செய்கிறார்கள். இப்படி கேட்கப்படுகிறது.

452. सत्यं शतेन (விஷ்ணுதர்மம்-74-94)

மனிதர்களுடைய ஸத்யம் (உண்மை பேசுவது) நூறு விக்கினங் -களாலும், தபஸ் ஆயிரம் விக்கினங்களாலும், கோவிந்தனிடத்தில் பக்தி பதினாறாயிரம் விக்கினங்களாலும் தடுக்கப்படுகிறது.

453. व्यसनेषु मनुष्याणां भृशं भवति दुःखितः ।
उत्सवेषु च सर्वेषु पितेव परितुष्यति ।। (ராமா. அயோத்யா – 2-40)

மனிதர்களுடைய துக்கங்களில் ஸ்ரீ ராமன் மிகவும் துக்கமுள்ளவனாக ஆகிறான். அவர்களுக்கு ஸந்தோஷம் வரும் எல்லாக் காலங்களிலும் தகப்பன் போல் சந்தோஷப்படுகிறான்.

454. कालस्य हि (பாரதம் உத்யோகபர்வம் – 67-13-15)

காலத்தையும் ம்ருத்யுவையும் அசைவுள்ள ப்ராணிகளையும், ஸ்தாவரமான ப்ராணிகளையும்,எம்பெருமான் ஒருவனே நியமனம் பண்ணுகிறான்.உனக்கு இதை உண்மையாகச் சொல்லுகிறேன். ப்ரபுவாயும் ஆச்சரியமான ஜ்ஞானசக்தியுடையவனாயும் எல்லா உலகங்களையும் நியமனம் பண்ணுகிறவனாயிருந்தபோதிலும் துர்பலனான குடியானவன் போல் கர்மங்களைச் செய்ய ஆரம்பிக்கிறான்.இதனால் உலகங்களை வஞ்சனை செய்கிறான்.எவர்கள் அவனைச் சரணமாக அடைகிறார்களோ, அவர்கள் மோஹத்தை அடைகிறதில்லை.என்கெ கர்மங்களென்பது தூது போவது வண்டியோட்டுவது முதலானவைகள்.

455. कृत्वा (பாரதம் மௌஸலபர்வம் – 9-34)

நீண்ட கண்களுடைய ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் பூமியின் பாரத்தை இறக்கி,உலகம் முழுவதும் மோஹத்தையடையும்படி செய்து, மிகவும் உயர்ந்த தன் இடத்துக்குப் போய்விட்டான்.

456. मनुष्य (விஷ்ணுபுராணம் - 5-22-18)

இவ்விதமாக மனித உடம்பையுடையவர்களுடைய செய்கைகளை அனுஸரிக்கிறான். உலகத்துக்கு யஜமாநனான அவனுடைய விளை யாட்டானது அவனுடைய ஸங்கல்பத்தாலேயே உண்டாகிறது.

457. कृष्णं धर्म – ये च वेदविदो विप्रा ये चाध्यात्मविदो जनाः ।
ते विदन्ति महात्मानं कृष्णं धर्मं सनातनम् ।। (பாரதம் ஆர.–71-123)

எந்த பிராமணர்கள் வேதத்தின் முன் பாகத்தை அறிகிறார்களோ, எந்த ஜனங்கள் பரமாத்மாவிஷயமான அதன் மேல் பாகத்தின் அர்த்தத்தை அறிந்திருக்கிறார்களோ, அவர்கள் மஹாத்மாவான கிருஷ்ணனை எப்போதுமிருக்கிற தர்மமாக (உபாயமாக)ச் சொல்லுகிறார்கள்.

458. यो मे गर्भ (விஷ்ணுதர்மமென்பர்)

எந்த ப்ரபு நான் தாயார் கர்பத்திலிருக்கும்போது கூட பிழைக்கும் உபாயத்தைச் செய்தானோ, பிறந்தபிறகு மேல் பிழைக்கும் உபாயத்தைச்

செய்யும் விஷயத்தில் அவன் தூங்குகிறானா, அல்லது இறந்துவிட்டானா?

स्वयं मृत्पिण्डभूतस्य परतन्त्रस्य देहिनः ।
स्वरक्षणेऽप्यशक्तस्य को हेतुः पररक्षणे ? ।।

(இதிஹாஸ ஸமுச்சயம் 17-63 கீழ் ஸாங்கப்ரபதனாதிகாரத்தில் வந்துள்ளது.)

459. अज्ञो जन्तुः (பாரதம் சாந்திபர்வம் 12-36)

இந்த ஜீவன் அறிவில்லாதவனாயும் தன் சுக துக்கங்களை விலக்கிக் கொள்ளும் விஷயத்தில் சக்தியில்லாதவனாயும் இருக்கிறான். எல்லாரையும் நியமனம் பண்ணுகிற எம்பெருமானால் ஏவப்பட்டவனாய் சுவர்க்கத் திற்கோ நரகத்திற்கோ போகிறான்.

460. अप्रमेयः (பாரதம் ஸபாபர்வம் - 40-78)

எம்பெருமான் பரிபூர்ணனாயிருக்கிறான். ஒருவனும் அவனை இதைச் செய் என்று ஏவமுடியாது. எங்கே போகவேண்டுமென்று எண்ணுகிறானோ, அங்கே போகச் சக்தியுள்ளவன். எல்லாரையும் தன் வசத்தில் வைத்துக் கொள்ளுகிறவன். குழந்தை விளையாட்டுச்சாமான்களைக் கொண்டு விளையாடுவதுபோல் பிராணிகளைக்கொண்டு விளையாடி லீலை என்கிற ரஸத்தையநுபவிக்கிறான்.

461. गर्भभूताः - न्यस्तदण्डा वयं राजन् ! जितक्रोधा जितेन्द्रियाः ।
रक्षितव्यास्त्वया शश्वद्गर्भभूतास्तपोधनाः ।। (ராமா.ஆர.–1–21)

தபஸ்ஸு செய்கிற நாங்கள் தண்டிப்பதை விட்டிருப்பவர்களாயும், கோபத்தை ஜயித்தவர்களாயும் இந்திரியங்களையடக்கினவர்களாயும் கர்ப்பம்போலிருப்பவர்களாயுமிருப்பதால் தேவரீரால் ரக்ஷிக்கத் தகுந்தவர்கள். (இது ஸ்ரீராமனைப் பார்த்து தண்டகாரண்யத்திலிருக்கும் ருஷிகள் சொன்னது).

462. ये नाथवन्तः (பாரதம் ஆர. பர்வம் - 161 -2)

உலகத்தில் எவர்களுக்கு நாதன் (ஸ்வாமி)) இருக்கிறானோ, அவர்கள் தங்கள் வேலையைத் தாங்கள் ஆரம்பிப்பதில்லை. ஓ பல ராமனே! அவர் களுடைய வேலைகளில் அவர்கள் ஸ்வாமியே முயற்சி செய்கிறான். எப்படி யயாதி விஷயத்தில் சிபி முதலானவர்கள் அவன் வேலையைத் தாங்கள் செய்தார்களோ, அதுபோல.

463. लक्ष्म्या सह (லக்ஷ்மீதந்திரம் – 28-14)

எம்பெருமான் கருணையே வடிவுகொண்டிருக்கிற லக்ஷ்மீ தேவியுடன் கூடவே இருந்து ரக்ஷிக்கிறானென்று எல்லா ஸித்தாந்தங்களிலும் வேதாந்தத்திலும் சொல்லியிருக்கிறது. இங்கே ஸித்தாந்தங்களென்பது நான்கு விதமான பாஞ்சராத்திரஸித்தாந்தங்கள்.

464. तदन्तर्भावात् – स्वरूपं स्वातन्त्र्यं भगवत इदं चन्द्रवदने !
त्वदाश्लेषोत्कर्षाद्भवति खलु निष्कर्षसमये ।
त्वमासीर्मातः ! श्रीः कमितुरिदमित्थंत्वविभवः
तदन्तर्भावात्त्वां न पृथगभिधत्ते श्रुतिरपि ।। (ஸ்ரீ குணரத்நகோசம்-28)

சந்திரனைப்போல ஸந்தோஷத்தையுண்டாக்கும் முகத்தையுடைய லக்ஷ்மியே! தேவரீரையும் எம்பெருமானையும் பிரித்துப் பார்க்கும் காலத்தில் எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபமும், ஸர்வேசுவரனாயிருப்பதும், தேவரீருடன் சேர்ந்திருந்து அதினாலுண்டாகும் ஒரு ஏற்றத்தாலே உண்டாயிருக்கின்றன. ஆகையினால் தேவரீருடைய நாயகன் இப்படியிருக்கிறான் என்று சொல்லு கிற அம்சமாய் தேவரீர் இருக்கிரீர். இப்படி தேவரீரும் எம்பெருமானும் சேர்ந் திருப்பதாலே வேதமும் தேவரீரைத் தனியாகச் சொல்லவில்லை. குறிப்பு – ஒரு வஸ்துவைப் பார்க்கும்போது இது இப்படி இருக்கிறதென்று அறி கிறோம்.இதில் இது என்கிற அம்சம் அந்த வஸ்துவின் ஸ்வரூபம். இப்படி யிருக்கிறது என்கிற அம்சம் அதன் ஸ்வரூபத்தை ஒருவன் அறிந்து பேசும் படி செய்கிறது. அதில்லாவிட்டால் ஸ்வரூபமே தோன்றாது. ரோஜாப் பூவைப் பார்க்கும்போது அது சிவப்பாயிருக்கிறது என்று அறிகிறோம். அந்த சிவப்பு வர்ணத்தை விட்டு அந்தப் பூவைப் பார்க்க முடியாது. இது என்கிற அம்சம் எம்பெருமான். இப்படி இருக்கிறா னென்று காட்டுகிற அம்சம் பிராட்டி, இந்த இரண்டு அம்சமும் சேர்ந்தேயிருக்கும்; ஒன்றை விட்டு ஒன்று இருக்காது.

465. सर्वकामप्रदां रम्यां संसारार्णवतारणीम् ।
क्षिप्रप्रसादिनीं देवीं शरण्याम् अनुचिन्तयेत् ।। (காச்யபஸ்ம்ருதி)

ஆசைப்பட்ட எல்லா பலன்களைக் கொடுக்கிறவளாயும் ஸம்ஸார மாகிய ஸமுத்திரத்திலிருந்து கரையேற்றுகிறவளாயும் சீக்கிரம் அனுக்ரஹத்தைச் செய்கிறவளாயும், ஸந்தோஷத்தையுண்டு பண்ணுகிற-வளாயும், ரக்ஷிக்கிறவளாயுமிருக்கிற தேவியான லக்ஷ்மியை நினைத்துக் கொண்டிருக்க வேண்டியது.

466. वाचः परं प्रार्थयिता प्रपद्येद् नियतः श्रियम् । (சௌனகஸம்ஹிதா)

சொற்களின் கருத்துக்கு விஷயமான எம்பெருமானை அடைய வேண்டுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறவன் கட்டாயம் லக்ஷ்மீயினிடதிலும் ப்ரபத்தி செய்யவேண்டியது. எம்பெருமானிடத்தில் மாத்திரம் ப்ரபத்தி பண்ணினால் போதாது.

467. आत्मविद्या - यज्ञविद्या महाविद्या गुह्यविद्या च शोभने ! ।

आत्मविद्या च देवि ! त्वं विमुक्तिफलदायिनी।। (விஷ்ணு.பு–1-9-20)

ஓ தேவியே! நீர் ஆத்மஜ்ஞானத்தைக் கொடுக்கிறவளாயும், மோக்ஷ மாகிய பலத்தைக் கொடுப்பதை ஸ்வபாவமாயுடையவளா யுமிருக்கிறாய்.

468. यामालंब्य (ஸ்ரீ ஸாத்வத ஸம்ஹிதை – 12-84)

எம்பெருமானுடைய ரூபத்தை தியானம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கிற வர்கள், எந்த லக்ஷ்மியைப் ஆச்ரயித்துக்கொண்டு அதாவது ப்ரபத்தி பண்ணி, கரையேற முடியாத இந்த முக்குணங்களால் ஏற்பட்ட ஸம்ஸார ஸமுத்திரத்தை ஸுகமாய் சீக்கிரத்தில் அதாவது வேறு உபாயம் செய்யாமல் தாண்டுகிறார்களோ.

469. जगत्समस्तं - चकर्थ यस्या भवनं भुजान्तरं

तव प्रियं धाम यदीयजन्मभूः।

जगत्समस्तं यदपाङ्गसंश्रयं

यदर्थमम्भोधिरमन्थ्यबन्धि च ।। (ஆளவந்தார்ஸ்.-37)

உலகம் முழுவதும் எந்த லக்ஷ்மீயினுடைய கடாக்ஷத்தை ஆதாரமாக வுடையதோ. இங்கே ஆதாரத்தைச் சொன்னதாலே அத்துடன் சேர்த்து வேதம் சொல்லுகிற ஜகத்காரணமாயிருப்பது முதலானவைகளும் சொல்லப் பட்டன.

470. श्रेयो न हि -

ईषत्त्वत्करुणानिरीक्षणसुधासंधुक्षणाद् रक्ष्यते

नष्टं प्राक् तदलाभतस्त्रिभुवनं संप्रत्यनन्तोदयम् ।

श्रेयो न ह्यरविन्दलोचनमनःकान्ताप्रसादादृते

संसृत्यक्षरवैष्णवाध्वसु नृणां संभाव्यते कर्हिचित् ।। (சது: ச்லோகீ-3)

தாமரைக்கண்ணனான எம்பெருமான் மனதுக்குப் பிடித்த பத்தினி யான லக்ஷ்மியினுடைய அநுக்கிரஹமில்லாமல், ஸம்ஸாரத்தில் ஒருவன் ஆசைப்படக்கூடிய உயர்ந்த அனுபவமும், ஆத்மாவினுடைய அனுபவமும், எம்பெருமானுடைய அனுபவமும், நமக்கு உண்டாகிறது இல்லை .

471. शेषशेषाशनादि (ஸ்ரீ வைகுண்டகத்யம்) சூர்ணிகை - 4

ஆதிசேஷன், விஷ்வக்ஸேநர் (பகவானுக்கு நிவேதனம் பண்ணி மிகுந்ததைச்சாப்பிடுகிறவன்) முதலான எல்லா பரிஜநங்களையும் எம்பெரு மானுக்கு அந்தந்த அவஸ்தைகளில் செய்ய வேண்டிய கைங்கரியங்களைச் செய்யும்படி நியமநம் செய்கிற லக்ஷ்மியோடு கூட இருக்கிற,

472. स्वस्ति श्रीः (ஸ்ரீஸ்தவம் - 1)

எல்லாவுலகங்களையுமுண்டுபண்ணுவது, நாசஞ்செய்வது, ரக்ஷிப்பது ஆகிய வேலைகளையும், ஸ்வர்க்கம்,நரகம், மோக்ஷம் ஆகிய பலன்களைக்கொடுப்பதும் ஆகிய இவைகளையெல்லாம் எந்த லக்ஷ்மி யுடைய முகத்தைப் பார்த்து, அவளுடைய ஸங்கல்பத்தை துணையாகக் கொண்டு எம்பெருமான் செய்கிறானோ, அந்த லக்ஷ்மீ நமக்கு க்ஷேமத்தைக் கொடுக்கவேணும். இரண்டுபேரும் ஒரே வேலையைச்செய்து ஒரே விதமான ஸந்தோஷத்தையடைகிறவர்களாகையாலே, இப்படி அவளு டைய ஸங்கல்பத்தைக் கவனிக்காமல் ஜகத்வியாபாரமான விளையாட்டை அவன் செய்தால் அது ரஸத்தைக் கொடுக்காது, இங்கே இங்கித என்கிற சொல்லானது அதற்குக் காரணமான ஸங்கல்பத்தைச் சொல்லுகிறது.

473. देवि ! त्वन्महिमावधिर्न हरिणा नापि त्वया ज्ञायते
यद्यप्येवमथापि नैव युवयोः सर्वज्ञता हीयते ।
यन्नास्त्येव तदज्ञतामनुगुणां सर्वज्ञताया विदु -
र्व्योमाम्भोजमिदंतया किल विदन् भ्रान्तोऽयमित्युच्यते ।।

(ஸ்ரீஸ்தவம் -8)

ஒ தேவி ! உம்முடைய பெருமையின் எல்லையானது எம்பெருமா னானும் உம்மாலுங்கூட அறியப்படவில்லை. இப்படி யிருந்தபோதிலும் நீங்களிருவரும் எல்லாம் தெரிந்தவர்கள் என்பது போகவில்லை. எது இல்ல வேயில்லையோ, அதையறியாமையானது எல்லாம் அறிந்தவனா யிருப்பதற்கு ஒத்திருக்கிறதென்று பெரியோர்கள் அறிகிறார்கள்.

ஆகாசத்தாமரையென்று ஒன்றில்லாமலிருக்க அதிருப்பதாக எண்ணு கிறவன் பிராந்தன் என்று சொல்லப்படுகிறான்.

474. ऐश्वर्यम् (ஸ்ரீகுணரத்நகோசம் - 58)

அம்மா ! அஞ்ஜலியாகிய பாரத்தைத்தூக்குகிற ஒருவனுக்கு, ஐசுவரியத்தையும், ஆத்மானுபவத்தையும் பரமபதத்தையும் கொடுத்தும், இவனுக்குத் தகுந்ததொன்றையும் செய்யவில்லை என்று நீ லஜ்ஜைப் படுகிறாய். இதென்ன ஔதார்யம் ! சொல்லு.

475. स्वत:श्री: (ஸ்ரீகுணரத்நகோசம் - 31)

ஏ லக்ஷ்மியே ! நீ உன்னிச்சையாலேயே எம்பெருமானுடைய ஸொத்தாக இருக்கிறாய். அவனுடைய ஏற்றம் உன்னாலே உண்டு பண்ணப்பட்டதாயிருந்த போதிலும், சொன்ன காரணத்தால் அவனுடைய பெருமையானது இன்னொருவனுடைய அதீநமாக இருக்கவில்லை. ஒரு ரத்நமானது தன்னுடைய காந்தியாலே உயர்ந்த விலையுள்ளதாக ஆகிறது. அப்படியிருந்தபோதிலும், அது குணமில்லாததாக ஆகிறதில்லை; அதற்கு ஸ்வபாவத்தினாலேற்பட்ட பெருமை குறைகிறதில்லை. அதற்குப் பெருமை வேறொன்றால் உண்டுபண்ணப்பட்டதல்ல.

476. अनन्या - शक्या लोभयितुं नाहमैश्वर्येण धनेन वा ।
अनन्या राघवेणाहं भास्करेण प्रभा यथा ।।

(ராமா. ஸுந்- 21-15)

ஐசுவரியத்தாலும் பணத்தாலும் எனக்கு ஆசையுண்டுபண்ணுவது முடியாது. எப்படி ஸூரியனை விட்டு அவன் பிரபை பிரிந்திருக்க மாட்டாதோ, அப்படியே ராகவனை விட்டு நான் பிரிந்திருக்க முடியாது.

477. अनन्याधीनकल्याणमन्यमङ्गलकारणम् ।
जगन्निदानमद्वन्द्वं द्वन्द्वं वन्दामहे वयम् ।। (ஸ்ரீபட்டரின் லக்ஷ்மீகல்யாணம்)

ஒருவனாலும் கொடுக்கப்படாமல் தமக்கே ஸ்வபாவத்தினாலுள்ள கல்யாண குணங்களையுடையவர்களாயும், மற்றவர்களுக்கு நல்ல குணங் களுண்டாவதற்குக் காரணர்களாயும், உலகத்துக்குக் காரணமானவர் களாயும் தங்களுக்கு ஸமானமில்லாதவர்களாயும் இருக்கிற பிராட்டி, எம்பெருமானாகிய இருவர்களையும் நாங்கள் வந்தநஞ் செய்கிறோம்.

478. अप्रमेयं हि तत्तेजो यस्य सा जनकात्मजा ।
न त्वं समर्थस्तां हर्तुं रामचापाश्रयां वने ।। (ராமா.ஆரண்ய- 37-18)

ஜநகராஜன் திருமகளான அந்த ஸீதை எவனுடையவளோ, அந்த ராமனாகிய தேஜஸ்ஸானது அளவிடமுடியாதல்லவா ? காட்டில் ராமனுடைய வில்லினால் ரக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிற அவளை அபஹரிக்க நீ ஸமர்த்தனன்று.

479. तव श्रिया –स्ववैश्वरूप्येण सदाऽनुभूतयाऽप्यपूर्ववद्विस्मयमादधानया
गुणेन रूपेण विलासचेष्टितैः सदा तवैवोचितया तव श्रिया ।।

(ஆளவந்தார் ஸ்.- 38)

உலகத்தைச் சரீரமாகக் கொண்ட தேவரீரால் எப்போதும் அநுபவிக்கப்பட்டிருந்தபோதிலும் ஒவ்வொரு நாளும் புதிதுபோல் ஆச்சரியத்தை உண்டுபண்ணுகிறவளும், குணங்கள், ரூபங்கள், விளையாட்டு, தன்னையடைந்தவர்களை ரக்ஷிக்கிற வியாபாரங்கள் இவைகளால் தேவரீருக்குத் தகுந்தவளாயுமிருக்கிற தேவரீருடைய லக்ஷ்மியுடன்கூட.

480. श्रियः श्रीः ! श्रीरङ्गेशय ! तव च हृद्यां भगवतीं
श्रियं त्वत्तोऽप्युच्चैर्वयमिह फणामः शृणुतराम् ।
दृशौ ते भूयास्तां सुखतरलतारे श्रवणतः
पुनर्हर्षोत्कर्षात् स्फुटतु भुजयोः कञ्चुकशतम् ।।

(ஸ்ரீகுணரத்ந.கோ -9)

லக்ஷ்மீக்கும் அழகு செய்கிற ரங்கநாதனே ! தேவரீர் மனதுக்குப் பிடித்த ஆறு குணங்கள் நிறைந்த லக்ஷ்மியை தேவரீரைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவளாக நாங்கள் சொல்லுகிறோம்.

481. द्वौ च सदै – लक्ष्म्याः समस्तश्चिदचित्प्रपञ्चः
शेषस्तदीशस्य तु साऽपि सर्वम् ।
तथाऽपि साधारणमीशितृत्वं श्रीश्रीशयोः द्वौ च सदैकशेषी ।।

(ஸாத்வதம்)

அறிவுள்ளதும் அறிவில்லாததுமான எல்லா உலகமும் லக்ஷ்மீக்குச் சேஷம்; அவளும் அந்த உலகமும் அவளுக்குச் சேஷியான

எம்பெருமானுக்குச் சேஷம். இப்படியிருந்த போதிலும், இருவருக்கும் உலகத்தை நியமநம்பண்ணுகிற அதிகாரம் பொதுவாயிருக்கிறது. இரண்டு பேரும் சேர்ந்தே எப்போதும் உலகத்துக்கு ஒரே சேஷி.

482. उभयाधिष्ठानम् (ஷடர்த்த ஸங்க்ஷேபத்தில் ஸோமயாஜியாண்டான்)

சேஷியாயிருப்பது ஒன்று. அது எம்பெருமான் பிராட்டியாகிய இருவரிடத்திலிருக்கிறது.

युवत्वादौ तुल्येऽप्यपरवशताशत्रुशमन -
स्थिरत्वादीन् कृत्वा भगवति गुणान् पुंस्त्वसुलभान् ।
त्वयि स्त्रीत्वैकान्तान् म्रदिमपतिपारार्थ्यकरुणा-
क्षमादीन् वा भोक्तुं भवति युवयोरात्मनि भिदा ।।

ஸ்ரீ குணரத்ந. -34

तदन्तर्भावात् - स्वरूपं स्वातन्त्र्यं भगवत इदं चन्द्रवदने !
त्वदाश्लेषोत्कर्षाद्भवति खलु निष्कर्षसमये ।।
त्वमासीर्मातः ! श्रीः कमितुरिदमित्थंत्वविभवः
तदन्तर्भावात्त्वां न पृथगभिधत्ते श्रुतिरपि ।। ஸ்ரீ குணர. 28

तदन्तर्भावात्

483. दृढपूर्व (பாரதம் கர்ணபர்வம் - 72-54)

முதலில் கேட்டதை உறுதியாய்ப் பிடித்துக்கொண்டிருப்பவனும், மூடனும், தர்மங்களை அறியாதவனும், ஜ்ஞாநவிருத்தர்களிடம் ஸந்தேஹங்களைக் கேட்காதவனும் ஆகிய மனிதன் - குருடன் பள்ளத்தில் விழுவதுபோல் கெடுதியையடைகிறான்.

484. अन्यथा (இதிஹாஸஸமுச்சயம் - 31-13)

மந்தபுத்தியையுடையவர்களாய் பெரியோர்களை நிந்திக்கிறவர்களாய் கெட்ட யுக்திகளாகிய பாம்பாலே கடிக்கப்பட்டவர்களாய் மயக்கமுள்ள இந்திரியங்களையுடையவர்களாயிருக்கிற வாதிகளுக்கு விஷயங்கள் உள்ளபடி தெரியாமல் வேறாகத் தோன்றும்.

नानयोर्वि - देवतिर्यङ्मनुष्येषु पुंनामा भगवान् हरिः ।
स्त्रीनाम्नी लक्ष्मीमैत्रेय ! नानयोर्विद्यते परम् ।।
'स्त्रीनाम्नी श्रीश्च विज्ञेया इति पाठान्तरम्' ।
यथा सर्व - नित्यैवैषा जगन्माता विष्णोः श्रीरनपायिनी ।
यथा सर्वगतो विष्णुस्तथैवेयं द्विजोत्तम ! ।।

485. अस्या देव्याः (ராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் - 15-52)

இந்த தேவியின் மனது அந்த ராமனிடத்திலும், அவன் மனது இவளிடத்திலும் நிலையாயிருக்கிறது. இந்தக் காரணத்தாலே இவளும் அந்த தர்மாத்மாவான ராமனும் ஒருமுஹூர்த்தமும் பிழைத்திருக்கிறார்கள். (முஹூர்த்தம் இரண்டு நாழிகை).

486. व्यापकौ - नारायणः परं ब्रह्म शक्तिर्नारायणी च सा ।
व्यापकावतिसंश्लेषादेकतत्त्वमिव स्थितौ ।। (அஹிர்புத்ந்யஸ.- 4-78)

இரண்டு பேரும் உலகத்தை வியாபித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் ஒருபோதும் பிரிவில்லாமல் சேர்ந்திருப்பதால் ஒரே தத்துவம் போலிருப்பதாகச் சொல்லப்படுகிறார்கள்.

487. गाढोपगू -शान्तानन्तमहाविभूति परमं यद्ब्रह्मरूपं हरेः
मूर्तं ब्रह्म ततोऽपि तत्प्रियतरं रूपं यदत्यद्भुतम् ।
यान्यन्यानि यथासुखं विहरतो रूपाणि सर्वाणि
तान्याहुः स्वैरनुरूपरूपविभवैर्गाढोपगूढानि ते ।।
(சது: ச்லோகீ - 4)

தேவரீருடைய ஸ்வரூபத்தாலும் ரூபங்களாலும் எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபமும் ரூபங்களும் நெருக்கமாய் ஆலிங்கனம் பண்ணப் பட்டிருக்கின்றன. இங்கே ரூபங்களென்பது பரரூபமும், லீலைக்காக எடுத்துக் கொள்ளுகிற ரூபங்களும்.

தமிழ் வசனங்கள்

அளியனம் - தெளிவிலாக்கலங்கல்நீர்சூழ் திருவரங்கத்துளோங்கும் ஒளியுளார்தாமேயன்றே தந்தையும்தாயுமாவார், எளியதோரரு ளுமன்றே என்திறத்தெம்பிரானுர், அளியன்நம்பையல்என்னுர் அம்மவோகொடியவாறே. அளியனம்

102. **இன்றென்னைப்பொருளாக்கித் தன்னையென்னுள்வைத்தான்**
அன்றென்னைப்புறம்போகப் புணர்த்ததென்செய்வான்
குன்றென்னத்திகழ்மாடங்கள்சூழ் திருப்பேரான்
ஒன்றெனக்கருள்செய்ய உணர்த்தலுற்றேனே.

(திருவாய்மொழி -10-8-9)

இப்போது என்னையொரு வஸ்துவாகச் செய்து என் மனதில் வந்திருக்கிறான். முன் காலத்தில் தன்னை விட்டு நான் விஷயங்களில் அலையும்படி செய்தது எதற்காக ? வஸ்து என்பதற்கு எம்பெருமானுடைய ஜ்ஞாநமுள்ளவன் என்று அர்த்தம்.

103. **சூழ்விசும்பணி** (திருவாய்மொழி - 10-9-1)

சூழ்ந்த ஆகாசத்தில் அழகான மேகம் வாத்யகோஷத்தை உண்டாக்கினது.

104. **நடுவேவந்து-விடுவேனோவென்விளக்கை யென்னாவியை**
நடுவேந்துய்யக்கொள்கின்ற நாதனைத்
தொடுவேசெய்திளவாய்ச்சியர்கண்ணினுள்
விடவேசெய்து விழிக்கும்பிரானையே. (திருவாய்மொழி - 1-7-5)

ஒரு காரணமில்லாமல் வந்து பிழைப்பிக்கும்படி செய்கிற ஸ்வாமி.

105. **திருமாலிருஞ்சோலைமலையென்றேனென்ன**
திருமால்வந்தென்னெஞ்சுநிறையப்புகுந்தான்
குருமாமணியுந்துபுனல் பொன்னித்தென்பால்
திருமால்சென்றுசேர்விடம் தென்திருப்பேரே.

(திருவாய்மொழி - 10-8-1)

திருமாலிருஞ்சோலைமலையென்று சொன்னேன்; சொன்னவுடன் என் மனதில் லக்ஷ்மீபதி வந்து நிறையும்படி புகுந்தான்.

106. **வேரிமாறாத-மாரிமாறாத தண்ணம்மலை வேங்கடத்தண்ணலை**
வாரிமாறாதபைம்பொழில் சூழ் குருகூர்நகர்

காரிமாறன் சடகோபன் சொல்லாயிரத்திப்பத்தால்
வேரிமாறாதபூமேலிருப்பாள் வினை தீர்க்குமே.

(திருவாய்மொழி - 4-5-11)

வாஸனை ஒருபோதும் விட்டுப்போகாத தாமரைப்பூவிலிருக்கிற லக்ஷ்மீயானவள் ஜீவன்களுடைய கர்மங்களைத் தீர்ப்பள். இங்கே இன்ன வினையென்று சொல்லாத்தாலே உபாயத்துக்கு விரோதியான கர்மங்களையும், அந்த உபாயத்தாலே எம்பெருமானை அடைவதற்கு விரோதியான கர்மங்களையும் அந்த சொல் சொல்லுகிறது என்று கொள்ளவேணும்.

நின் திருவ-பண்டைநாளாலேநின் திருவருளும் பங்கயத்தாள் திரு
வருளும் கொண்டு நின்கோயில் சீய்த்துப்பல்படிகால் குடிகுடி
வழிவந்தாட்செய்யும் தொண்டரோர்க்கருளிச்சோதிவாய் திறந்துன்
தாமரைக் கண்களால் நோக்காய் தெண்டிரைப் பொருநல்தண்
பணைசூழ்ந்த திருப்புளிங்குடிக்கிடந்தானே.

-திருவாய் 9-2-1

107. உன்திரு- மாயம்செய்யேலென்னை உன்திருமார்வத்துமாலைநங்கை
வாசம்செய்பூங்குழலாள் திருவாணைநின்னாணை கண்டாய்
நேசம்செய்துன்னோடென்னை யுயிர்வேறின்றியொன்றாகவே
கூசம்செய்யாதுகொண்டாயென்னைக்கூவிக்கொள்ளாய்
வந்தந்தோ. - திருவாய். 10-10-2 (பெரியாழ்வார் திருமொழி - 10-10-2)

தேவரீருடைய லக்ஷ்மீ.

108. திருவுக்கும் திருவாகியசெல்வா தெய்வத்துக்கரசேசெய்யகண்ணா
உருவச்செஞ்சுடராழிவல்லானே உலகுண்டவொருவா திருமார்பா
ஒருவற்காற்றியுய்யும்வகையின்றால் உடனின்றைவரென்னுள்
புகுந்து, ஒழியாதருவித்தின்றிட அஞ்சிநின்னடைந்தேன் அழுந்
தூர்மேல்திசைநின்றவம்மானே. - பெரிய திரு. 7-7-1

லக்ஷ்மீக்கும் அழகு செய்கிறவனாகிய ஸம்பத்தையுடையவனே !

109. தாமரையாள் (முதல் திருவந்தாதி - 67)

தாமரைப்பூவிலிருக்கும் லக்ஷ்மீயின் கணவனாகிய எம்பெருமான் ஒருவனையே பக்தி பிரபத்தியாகிய உபாயமும், பரிபூர்ண ப்ரம்மாநுபவமும் ஆகிய ஜ்ஞாநமானது விஷயமாகக் கொள்ளும்.

அரும்பதவுரை

ஈடுமாறுகை - போவது, போர - மிகவும்.
உடல் - காரணம். தூர் - குற்றம்.
கொத்தை - சொத்தை, அதாவது குறைவு.

---

24. ஸாத்யோபாயசோதநாதிகாரம்

ஸம்ஸ்கிருத வசனங்கள்

488. आरोग्यं

வியாதியில்லாமை இந்திரியங்களுக்கு வலிமையையும், ஐச்வரியம் சத்துருக்களையுண்டுபண்ணுவதையும், நீண்ட ஆயுஸ்ஸானது பந்துக்களின் பிரிவையும் உண்டுபண்ணுகின்றன. ஒருவன் இவைகளில் எதற்கு ஸந்தோஷப்படுகிறானோ அது எது ?

परमात्मनि यो रक्तो विरक्तोऽपरमात्मनि ।
सर्वेषणाविनिर्मुक्तः स भैक्षं भोक्तुमर्हति ।।

பார்ஹஸ்பத்ய ஸ்ம்ருதி (41-வது பக்கம் 194 -ம் நெ. பார்க்க)

489. महता (வராஹபுராணம்)

மிகுந்த புண்ணியமாகிய விலையைக்கொடுத்து இந்த உடம்பாகிய ஓடமானது வாங்கப்பட்டிருக்கிறது. துக்கஸமுத்திரத்தின் கரையை அடைவதற்காக அது உடைந்துபோவதற்குமுன் அவஸரப்படு.

सर्वलोकशरण्याय राघवाय महात्मने ।
निवेदयत मां क्षिप्रं विभीषणमुपस्थितम् ।। —ரா. யு. 17 - 17

सर्वं परवशं दुःखं सर्वमात्मवशं सुखम् ।
एतद्विद्यात् समासेन लक्षणं सुखदुःखयोः ।।

மநுஸ்ம்ருதி 4 -160 (53-வது பக்கம் 253 -ம் நெ. பார்க்க)

490. सर्वयोग्यम्

எல்லாருக்கும் தகுந்தவனாயும் சிரமத்தைக் கொடுக்காதவனாயும், தவறுதலுக்கு இடமில்லாதவனாயும் ஒப்பில்லாதவனாயும் பிரபந்நர்

களுடைய வருத்தத்தைப் போக்குகிறவனாயுமிருக்கிற எம்பெருமானை உபாயமாக நீ அடைய வேண்டியது. இங்கே முதல் நான்கு சொற்கள் விஷ்ணுவுக்கு விசேஷணமாயிருந்த போதிலும் பிரபத்தியினுடைய குணங்களைச் சொல்லுகின்றன.

491. त्रयाणां क्ष-

अष्टाङ्गयोगयुक्तानां ह्यागनिरतात्मनाम् ।
योगिनामधिकारः स्यादेकस्मिन् हृदयेशये ।।
व्यामिश्रयागयुक्तानां विप्राणां वेदवादिनाम्।
समन्त्रे तु चतुर्व्यूहे ह्यधिकारो न चान्यथा ।।
त्रयाणां क्षत्रियादीनां प्रपन्नानां च तत्त्वतः ।
अमन्त्रमधिकारस्तु चतुर्व्यूहक्रियाक्रमे ।।
सक्रिये मन्त्रचक्रे तु वैभवीये विवेकिनाम् ।
ममतासन्निरस्तानां स्वकर्मनिरतात्मनाम् ।।
कर्मवाङ्मनसैः सम्यग्भक्तानां परमेश्वरे ।
चतुर्णामधिकारो वै वृत्ते दीक्षाक्रमे सति ।।

(ஸாத்வதஸம்ஹிதை - 2-9)

விதிப்படி பிரபத்தி செய்த க்ஷத்திரியர் முதலான மூன்று வர்ணங்களுக்கும் நாலு வியூஹங்களுடைய ஆராதநத்தில் மந்திரமில்லாமல் அதிகாரமிருக்கிறது.

492. कुयोनिष्वपि (ஸநத்குமாரஸம்ஹிதை)

தாழ்ந்த ஜாதிகளில் பிறந்த எவன் ஒரு தடவை எம்பெருமானிடத்தில் பிரபத்தி பண்ணுகிறானோ, அவன் தாய் தகப்பனைக் கொன்றவனாய் இருந்தாலும் அவனை ஸம்ஸாரதுக்கத்தைப் போக்குகிற எம்பெருமான் ரக்ஷிக்கிறான்.

493. मां हि पार्थ (கீதை - 9-32)

பாபிகள் வயிற்றில் பிறந்த ஸ்திரீகளும் வைசியர்களும்

சூத்திரர்களும் ஆகிய இவர்களில் எவர்கள் என்னையடைகிறார்களோ, அவர்களும் உயர்ந்த கதியை அடைகிறார்கள்.

धर्मव्याधादय:

494. जनित्वाऽहं वंशे महति जगति ख्यातयशसां
शुचीनां युक्तानां गुणपुरुषतत्त्वस्थितिविदाम् ।
निसर्गादेव त्वच्चरणकमलैकान्तमनसाम्
अधोऽध: पापात्मा शरणद ! निमज्जामि तमसि ।।

(ஆளவந்தார் ஸ்தோத்திரம் - 61)

உலகத்தில் பிரஸித்தமான கீர்த்தியையுடையவர்களும் சுத்தமான வர்களும் யோகஞ்செய்கிறவர்களும் மூன்று குணமுள்ள பிரகிருதி, ஜீவன்கள் இவைகளின் உண்மையைத் தெரிந்தவர்களும் ஸ்வபாவத் தாலேயே தேவரீருடைய திருவடித்தாமரைகளில் நிலையுள்ள மனதை யுடையவர்களுமானவர்களுடைய பெரிய வம்சத்தில் பிறந்து நான் பாபத்தில் மனதுடையவனாய் ஸம்ஸாரத்தில் மூழ்கி கீழே போகிறேன். ரக்ஷிக்கிறவனே!

495. नाराणामयन–अधो न क्षीयते जातु यस्मात्तस्मादधोक्षज: ।
नाराणामयनत्वाच्च नारायण इति स्मृत: ।। —பார. உத்-63-32

லக்ஷ்மியோடு கூடிய நாராயணனையடைவதற்கு அவனுடைய இரண்டு திருவடிகளே உபாயம் என்கிற விச்வாஸமே த்வயத்தாலே சொல்லப்பட்ட சரணாகதி.

496. प्रपत्ति: (ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் வாக்கியம்)

பிரபத்தியென்பது விச்வாஸம். அதாவது ஒரே தடவை பிரார்த்திப்ப தினாலேயே வேண்டியதை எம்பெருமான் கொடுப்பனென்கிற விச்வாஸத் துடன் பிரார்த்திப்பது.

497. अनन्य (பரதமுநி)

தனக்கு வேண்டியது வேறொருவனாலே முடித்துக்கொடுக்க முடியாதபோது மஹாவிச்வாஸத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டு, ஸமர்த்தனான ஒருவனையே உபாயமாக இருக்கவேண்டுமென்று பிரார்த்திப்பதே பிரபத்தி, அதுவே சரணாகதி.

न्यासः पञ्चा – निक्षेपापरपर्यायो न्यासः पञ्चाङ्गसंयुतः ।
संन्यासस्त्याग इत्युक्तः शरणागतिरित्यपि ।।

—லக்ஷ்மீதந்த்ரம் 17 - 74 (51-வது பக்கம் பார்க்க)

रक्षापेक्षां – सर्वज्ञोऽपि हि विश्वेशः सदा कारुणिकोऽपि सन् ।
संसारतन्त्रवाहित्वाद्रक्षापेक्षां प्रतीक्षते ।।

—லக்ஷ்மீதந்த்ரம் 17-78 (54-வது பக்கம் பார்க்க)

498. नमस्कारात्मकं यस्मै विधायात्मनिवेदनम् ।
त्यक्तदुःखोऽखिलान् कामानश्नुते तं नमाम्यहम् ।।

(மந்திரராஜபத ஸ்தோத்ரம் 11)

நமஸ்காரமாகிய ஆத்மஸமர்ப்பணத்தை (ஆத்மாவைக் கொடுப்பதை) எவனிடத்தில் செய்து, துக்கம் போய் வேண்டியதையெல்லாம் அநுபவிக்கிறானோ, அந்த எம்பெருமானை நமஸ்கரிக்கிறேன்.

अनेनैव

आत्मात्मीयभरन्यासो ह्यात्मनिक्षेप उच्यते ।

(லக்ஷ்மீதந்த்ரம் 17-79 -55-வது பக்கம் 264 நெ. பார்க்க)

षड्विधा शर – आनुकूल्यस्य सङ्कल्पः प्रातिकूल्यस्य वर्जनम् ।
रक्षिष्यतीति विश्वासो गोप्तृत्ववरणं तथा ।।
आत्मनिक्षेपकार्पण्ये षड्विधा शरणागतिः ।।

(அஹிர் - ஸம். 37 - 28, 29 (50-வது பக்கம் 232 நெ. பார்க்க)

499. प्रपत्तिं तां – आचम्य प्रयतो भूत्वा स्मृत्वाऽस्त्रं ज्वलनाकृति ।
तत्प्रविश्य विनिष्क्रान्तः पूतो भूत्वाऽस्त्रतेजसा ।।
प्रपत्तिं तां प्रयुञ्जीत स्वाङ्गैः पञ्चभिरावृताम् ।। (லக்ஷ்மீ தந்திரம் 28-11)

தன்னுடைய ஐந்து அங்கங்களோடு சேர்ந்த அந்தப் பிரபத்தியைச் செய்யக்கடவன்.

त्वमेव

500. स्वोज्जीवेनेच्छा (விஷ்ணுதத்வம்)

உன்னுடைய உயர்ந்த ஜீவநத்திலும், உன்னுடைய இருப்பிலும் ஆசையிருந்தால் எம்பெருமான் ஸ்வாமியாயிருப்பதும் அவனுக்கு ஆத்மா வேலைக்காரனாயிருப்பதும் ஸ்வபாவமாய் எப்போதுமிருக்கிறதென்று எப்போதும் நினை, இங்கே ஜீவநமென்பது மிகவுமுயர்ந்த புருஷார்த்தம் அடைவது. ஸத்தையென்பது அதற்கு வேண்டிய உபாயம்.

501. इज्याचार (யாஜ்ஞவல்க்யஸ்மிருதி - 1-8)

எம்பெருமானுடைய ஆராதநம், ஆசாரம், இந்திரியங்களை அடக்கு வது, ஒருவனை ஹிம்ஸிக்காமலிருப்பது, தாநம், வேதத்தை எப்போதும் சொல்லிக்கொண்டிருப்பது, இவைதவிர மற்ற வைதிககர்மங்கள், இவைகளுக்குள்ளே கர்மயோக ஜ்ஞாநயோக பக்தியோகங்களாலே பரமாத்மாவைப் பார்ப்பது மிகவுமுயர்ந்த தர்மம்.

502. सर्वेषामेव (பாரதம் ஆநுசாஸநிகபர்வம் - 36-24)

எல்லா தர்மங்களுக்குள்ளே எம்பெருமானை ஆராதநம் செய்வதாகிய தர்மமானது மிகவுமுயர்ந்தது. அவன் தன் பக்தனைத் தன் சரீரம்போல ரக்ஷிக்கிறான்.

503. न विष्णवाराधनात् पुण्यं विद्यते कर्म वैदिकम् ।
तस्मादनादिमध्यान्तं नित्यमाराधयेद्धरिम् ।। (வ்யாஸஸ்ம். 2-42)

எம்பெருமானை ஆராதிப்பதைக் காட்டிலும் பாபத்தைப் போக்கக் கூடியதாய் வேதத்தில் சொன்ன கர்மம் வேறு இல்லை.

कृष्णं धर्मं – ये च वेदविदो विप्रा ये चाध्यात्मविदो जनाः ।
ते विदन्ति महात्मानं कृष्णं धर्मं सनातनम् ।।

(பார. ஆர. 71-123 -103 - வது பக்கம் 457 - நெ. பார்க்க)

504. कर्ता शास्त्रार्थ (பிரம்மஸூத்திரம் - 2-3-33)

ஜீவன் பிரயத்நம் செய்வதாகிய கர்த்ருத்வமுள்ளவன், ஒன்றைச் செய் என்றும், ஒன்றைச் செய்யவேண்டாமென்றும் சொல்லுகிற சாஸ்திரத்திற்குப் பிரயோஜநமிருக்கவேண்டிய தாகையால்.

505. परात्तु (பிரம்மஸூத்திரம் - 2-3-40)

கீழே சொன்ன ஜீவனுடைய கர்த்ருத்வம் எம்பெருமானுக்-குட்பட்டது. இப்படியே வேதம் சொல்லுகிறபடியால்.

अचेष्टमानम्

साक्षादपि

506. अथ पातक (விஷ்ணுதர்மம் - 66-72)

ஒ பாரதனே ! நீ பாபங்களுக்குப் பயந்தால் வேறு வியாபாரங்களை ஆரம்பிக்காமல் எல்லா பிரகாரத்தாலும் நாராயணனையே அடைய வேண்டியவனாக எண்ணிக்கொண்டிரு.

507. अस्वर्ग्यं– कर्मणा मनसा वाचा यत्नाद्धर्मं समाचरेत् ।
अस्वर्ग्यं लोकविद्विष्टं धर्म्यमप्याचरेन्न तु ।।

(யாஜ்ஞவல்க்யஸ்மிருதி - 1-156)

உடம்பின் வேலையாலும் மனதாலும் வாக்காலும் பிரயத்நம் செய்து ஒருவன் தர்மத்தைச் செய்யவேண்டியது. சாஸ்திரத்தில் ஒரு பலனுக்கு உபாயமாகச் சொல்லப்பட்டதையும் ஸ்வர்க்கத்தை அடைவதற்கு விரோதியாயும் உலகத்தார் வெறுக்கக்கூடியதாயுமிருந்தால் செய்யக்-கூடாது.

तस्मै नम:

508. कलौ संकी – ध्यायन् कृते यजन् यज्ञैस्त्रेतायां द्वापरेऽर्चयन् ।
यदाप्नोति तदाप्नोति कलौ संकीर्त्य केशवम् ।।

(விஷ்ணுபுராணம் - 6-2-17)

கிருதயுகத்தில் தியாநஞ்செய்தும் , த்ரேதாயுகத்தில் யஜ்ஞங்கள் செய்தும் , த்வாபரயுகத்தில் எம்பெருமானுக்கு அர்ச்சனை செய்தும் , எந்த பலனை ஒருவன் அடைகிறானோ, அந்த பலனை கலியுகத்தில் எம்பெருமானுடைய திருநாமங்களைச் சொல்லி அடைகிறான்.

509. कलेर्दोष (ஸ்ரீபாரதம் - 11-3-51)

ஒ ராஜாவே ! தோஷத்துக்கிருப்பிடமான கலியுகத்துக்கு ஒரு பெரிய குணமிருக்கிறது. அதாவது கிருஷ்ணனுடைய திருநாமங்களைச் சொல்லுவ தாலே கர்மபந்தம் போய் எம்பெருமானை அடைகிறானென்பது.

510. कलौ कृतयुगम् (விஷ்ணுதர்மம் - 109-57)

எவனுடைய மனதில் கோவிந்தனிருக்கிறானோ அவனுக்கு கலியுகத்திலும் கிருதயுகமிருக்கிறது. எவனுடைய மனதில் அச்யு தனில்லையோ அவனுக்குக் கிருதயுகத்திலும் கலியுகமிருக்கிறது.

511. किन्तु तस्य (பௌஷ்கரஸம்ஹிதை)

பிரம்மாவே ! இந்த மந்திரத்துக்கும் அதைச் சொல்லிச் செய்யும் கர்மத்துக்கும் அதிகாரியும், இதைக் கேட்கிறவனும் கிடைக்கமாட்டார்கள்.

अकिञ्चनो- न धर्मनिष्ठोऽस्मि न चात्मवेदी
न भक्तिमांस्त्वच्चरणारविन्दे ।
अकिञ्चनोऽनन्यगतिः शरण्य!
त्वत्पादमूलं शरणं प्रपद्ये ।।

ஆள.ஸ். 22 (50-வது பக்கம் 229 - ம் நெ. பார்க்க)

512. नरस्य (லக்ஷ்மீதந்திரம் - 28-17)

ஒருவன் தன் அதிகாரத்தை அறியாமையாகிய புத்திக் குறைவாலே பக்தியாகிய உபாயத்தைச் செய்ய ஆசைப்படுகிறான்.

कृतकृत्यः

513. अनुष्ठित - एवंरूपं तमभ्यर्च्य प्रक्षीणाशेषपातकः ।
अनुष्ठितक्रतुशतो भवत्येव न संशयः ।।

(அஹிர்புத்ந்யஸம்ஹிதை - 37-49)

இப்படிப்பட்ட அந்த எம்பெருமானை ஒருவன் அர்ச்சித்து, எல்லா பாபங்களிலிருந்து விலகினவனாய் நூறுயஜ்ஞங்களைச் செய்தவனாக ஆகிறான். இதில் ஸம்சயமில்லை.

514. तपस्विभ्यः (தை - 6-46)

யோகியானவன் தபஸ்ஸு செய்கிறவர்கள், ஜ்ஞாநமுடையவர்கள், கர்மஞ்செய்கிறவர்கள் இவர்களைக் காட்டிலுமுயர்ந்தவன். ஆகையால் அர்ஜுநனே ! நீ யோகியாக ஆகு. இங்கே யோகி என்பவன் ஆத்மஸ்வ ரூபத்தைத் தியானம் பண்ணுகிறவன். தபஸ்ஸு என்பது எம்பெருமானுக்கு

ஆராதநமாகச் செய்யப்பட்ட தபஸ்ஸு. ஜ்ஞாநமென்பது ஆத்மஜ்ஞாநத்தைக் காட்டிலும் வேறான ஜ்ஞாநம். கர்மம் என்பது அச்வமேதம் முதலான யாகங்கள்.

515. योगिनामपि सर्वेषां मद्गतेनान्तरात्मना ।
श्रद्धावान् भजते यो मां स मे युक्ततमो मतः ।। (கீதை - 6-47)

எவன் என்னிடத்தில் மனதை வைத்துச் சிரத்தையுடன் என்னைப் பஜிக்கிறானோ அவன் எல்லா யோகிகளைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவனாக எண்ணப்படுகிறான்.

516. तेषां तु तप – यानि निःश्रेयसार्थानि चोदितानि तपांसि वै ।
तेषां तु तपसां न्यासमतिरिक्तं तपः श्रुतम् ।।

(அஹிர்புத்ந்யஸம்ஹிதை - 37-36)

எந்த தபஸ்ஸுக்கள் ஒருவனுக்கு மோக்ஷத்துக்கு ஸாதநங்களாக விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றனவோ, அவைகளில் பிரபத்தி என்கிற தபஸ்ஸானது உயர்ந்த தபஸ்ஸாகச் சொல்லப்படுகிறது.

सत्कर्म

517. मानसं – यत्तु सातपवर्षेण दिव्यं तत् स्नानमुच्यते ।
वारुणं त्ववगाहस्तु मानसं विष्णुचिन्तनम् ।।

(கார்க்யஸ்மிருதி)

வெய்யிலோடு கூடின மழையினால் ஸ்நாநஞ் செய்வதைத் திவ்யமென்றும், ஜலத்தில் மூழ்கி ஸ்நாநஞ்செய்வதை வாருணமென்றும், எம்பெருமானை நினைப்பதை மாநஸஸ்நாநமென்றும் சொல்லுகிறது.

518. आर्तो वा यदि वा दृप्तः परेषां शरणागतः ।
अरिः प्राणान् परित्यज्य रक्षितव्यः कृतात्मना ।।

(ராமாயணம் யுத்தகாண்டம் - 18-28)

ஒருவன் ஆர்த்தனாகவோ, திருப்தனாகவோ மற்றவர்களிடத்தில் பிரபத்தி பண்ணினால் சாஸ்திரமறிந்த அவர்களால் அவன் விரோதியாயிருந்தாலும் தங்களுடைய பிராணனை விட்டாவது அவன் ரக்ஷிக்கத் தகுந்தவன். இங்கே ஆர்த்தனென்பது உடனே பலனை வேண்டுகிறவன்.

திருப்தனென்பவன் தாமதித்துப் பலனைப் பெறவேண்டுகிறவன்.

519. मित्रभावेन (ராமாயணம் யுத்தகாண்டம் - 18-3)

வேண்டியவன்போல் வந்தவனை நான் எந்தவிதத்தாலும் விடமாட்டேன். அவனிடத்தில் தோஷமிருந்தாலுமிருக்கட்டும் இதைப் பெரியோர்கள் கொண்டாடுவார்கள்.

520. यदि वा राव – आनयैनं हरिश्रेष्ठ ! दत्तमस्याभयं मया ।
विभीषणो वा सुग्रीव ! यदि वा रावणः स्वयम् ।।

(ராமாயணம் யுத்தகாண்டம் - 18-34)

ஸுக்கிரீவ ! அவன் விபீஷணனோ அல்லது ராவணனையோ, அவனை அழைத்துக்கொண்டுவா. வாநரசிரேஷ்டனே ! அவனுக்கு என்னால் அபயம் கொடுக்கப்பட்டது.

521. अनालोचितविशेषाशेषलोकशरण्य..........अनन्यशरणस्त्वत्पादार
विन्दयुगलं शरणमहं प्रपद्ये ।। (சரணாகதிகத்யம்)

தன்னையடைகிறவர்களிடத்தில் உயர்ந்தவன் தாழ்ந்தவன் என்கிற வித்தியாஸத்தைப் பார்க்காமல் உலகத்தார் எல்லாருக்கும் ரக்ஷகன்.

षड्विधा शर – आनुकूल्यस्य सङ्कल्पः प्रातिकूल्यस्य वर्जनम् ।
रक्षिष्यतीति विश्वासो गोप्तृत्ववरणं तथा ।।
आत्मनिक्षेपकार्पण्ये षड्विधा शरणागतिः ।।

அஹிர்-ஸம். 37 - 28, 29 (50-வது பக்கம் 232 -ம் நெ. பார்க்க)

न्यासः पञ्चा – निक्षेपापरपर्यायो न्यासः पञ्चाङ्गसंयुतः ।
संन्यासस्त्याग इत्युक्तः शरणागतिरित्यपि ।।

லக்ஷ்மீதந்த்ரம் 17 - 74 (51 - வது பக்கம் 233 -ம் நெ. பார்க்க)

प्रपत्तिं तां – आचम्य प्रयतो भूत्वा स्मृत्वाऽस्त्रं ज्वलनाकृति ।
तत्प्रविश्य विनिष्क्रान्तः पूतो भूत्वाऽस्त्रतेजसा ।।
प्रपत्तिं तां प्रयुञ्जीत स्वाङ्गैः पञ्चभिरावृताम् ।।

ல.த. 28-10, 11 (113 - வது பக்கம் 499 - ம் நெ. பார்க்க)

522. प्रपत्तेः (ஸநத்குமாரஸம்ஹிதை)

இப்படி பிரபத்திக்கு வேறொன்றினுடைய அபேக்ஷை ஓரிடத்திலும் ஒருகாலத்திலுமில்லை. அது எல்லாவிடங்களிலும் எல்லாருக்கும் எல்லா பலனையும் கொடுக்கும்.

523. न विश्वसेदविश्वस्ते विश्वस्ते नातिविश्वसेत् ।
विश्वस्ताद्भयमुत्पन्नं समूलमपि कृन्तति ।। (பாரதம் உத்யோக -38-9)

ஒருவன் தன்னிடத்தில் நம்பிக்கையில்லாதவனிடத்தில் நம்பிக்கை வைக்கக்கூடாது. நம்பப்பட்டவனிடத்திலும் அதிக நம்பிக்கை வைக்கக் கூடாது. நம்பிக்கை வைப்பதாலுண்டாகும் பயமானது வேருடன் ஒருவனைக் கெடுத்துவிடும்.

524. यस्य यावांश्च (நாரதீயகல்பம் - 1-14)

எவனுக்கு மூலமந்திரத்தில் எவ்வளவு நம்பிக்கையிருக்கிறதோ அவனுக்கு அதற்குத் தகுந்தபடி பலன் கிடைக்கும். அதனுடைய பெருமையை இவ்வளவுதான் என்று அளக்கமுடியாது.

525. सकृदुच्चरितम् (விஷ்ணுதர்மம் - 70-84)

ஹரி: என்கிற இரண்டெழுத்துக்கள் எவனால் ஒருதரம் சொல்லப் பட்டனவோ, அவனால் மோக்ஷம் போவதற்கு ஸாதநங்கள் ஸித்தம் பண்ணப்பட்டன.

526. त्वदङ्घ्रिम् (ஆளவந்தார் ஸ்தோத்திரம் - 28)

தேவரீருடைய திருவடியைக் குறித்து எவனாலேயாவது எப்போதாவது எப்படியாவது ஒரு தடவை அஞ்ஜலி செய்யப்பட்டால் அது அப்போதே எல்லா பாபங்களையும் போக்கடிக்கிறது, நல்லவைகளை வளர்க்கிறது. அது ஒருகாலத்திலும் பலனில்லாமல் போகாது. இங்கே நல்லவைகளென்பது - எம்பெருமானுடைய அநுபவமும், அதற்காகச் செய்யவேண்டிய உபாயமும், அதற்கு வேண்டிய அங்கங்களும், அதின் அதிகாரமும், உபாயஞ் செய்தவனுக்கு ஸ்வயம்பிரயோஜநமான கைங்கரியமும்.

527. उदीर्णसंसारदवाशुशुक्षणिं क्षणेन निर्वाप्य परां च निर्वृतिम् ।
प्रयच्छति त्वच्चरणारुणाम्बुजद्वयानुरागामृतसिन्धुशीकरः ।।

(ஆளவந்தார் ஸ்தோத்திரம் - 29)

தேவரீருடைய திருவடிகளாகிய இரண்டு செந்தாமரைகளில் உண்டாகியிருக்கும் பக்தியாகிய அமிருதஸமுத்திரத்தின் ஒரு திவலை யானது, விருத்தியாகிக் கொண்டிருக்கிற ஸம்ஸாரமாகிய காட்டுத்தீயை ஒரு க்ஷணத்தில் அணைத்து, மிகவும் உயர்ந்த ஸுகத்தைக் கொடுக்கிறது.

528. वृथैव (சாண்டில்ய ஸ்ம்ருதி)

உன்னுடைய அனேகமான ஜந்மபரம்பரைகள் வீணாகப் போய் விட்டன. இந்த ஜந்மமும் அப்படியே வீணாகப் போய் விட்டதென்று நினைத்து பிரபத்தியைப் பண்ணு.

शरण्यं शर – इन्द्रकर्मा महेन्द्रस्त्वं पद्मनाभो रणान्तकृत् ।
शरण्यं शरणं च त्वामाहुर्दिव्या महर्षयः ।।

529. आलोड्च (பாரதம் ஆநுசாஸநிகபர்வம் -178-11)

எல்லா சாஸ்திரங்களையும் படித்து யுக்திகளைக் கொண்டு அடிக்கடி விசாரித்ததில் இது ஒன்று தான் நன்றாய் ஏற்படுகிறது. நாராயணனே எப்போதும் தியாநம் செய்யத் தகுந்தவன் என்று.

530. हरिरेकः सदा– एवमेव विजानीत नात्र कार्या विचारणा ।
हरिरेकः सदा ध्येयो भवद्भिः सत्त्वसंस्थितैः ।।
नान्यो जगति देवोऽस्ति विष्णोर्नारायणात्परः ।।

(ஹரிவம்சம் - 132-8)

ஸத்துவகுணமுள்ள உங்களாலே ஹரி ஒருவனே தியாநம் செய்யத் தகுந்தவன்.

531. स्मर्तव्यः सततं विष्णुर्विस्मर्तव्यो न जातुचित् ।
सर्वे विधिनिषेधाः स्युरेतयोरेव किङ्कराः ।। (ஹரிவம்சம் -132-14)

விஷ்ணுவை எப்போதும் நினைக்கவேண்டியது; ஒருபோதும் அவனை மறக்கக்கூடாது. சாஸ்திரங்களில் சொல்லிய விதி நிஷேதங்களெல்லாம், கீழே சொன்ன இரண்டையே விரிவாய்ச் சொல்லுகின்றன.

532. मामेव ये – दैवी ह्येषा गुणमयी मम माया दुरत्यया ।
मामेव ये प्रपद्यन्ते मायामेतां तरन्ति ते ।। (கீதை - 7-14)

என்னிடத்திலேயே யார் பிரபத்தி பண்ணுகிறார்களோ, அவர்கள் தாண்டமுடியாத மாயையைத் தாண்டுகிறார்கள். இங்கே மாயை யென்பது ஸத்துவம் முதலான மூன்று குணங்களை யுடைய பிரகிருதி.

533. शरणं (ப்ராம்மபுராணம்)

எவர்கள் பக்தியோகம் பண்ணச் சக்தியில்லாதவர்களாய் தேவரீரை உபாயமாக அடைகிறார்களோ, அவர்களும் ஸம்ஸாரத்தைத் தாண்டி தேவரீருடைய இடமாகிய வைகுந்தத்தை அடைகிறார்கள்.

534. यद्येन (அஹிர்புத்ந்யஸம்ஹிதை - 37-25)

பலத்தில் ஆசையையுடைய எவனெவனால் எந்தெந்த பலன்கள் வேறு ஸாதநங்களாலே அடையமுடியாதனவோ, முமுக்ஷுவாலே எந்த மோக்ஷமென்கிற பலனானது கர்மயோகம், ஜ்ஞாநயோகம், பக்தியோக-மாகிய இவைகளால் அடையமுடியாதோ, ஏ மஹர்ஷியே ! அவனவனாலே பிரபத்தியாலேயே அந்தந்த பலன்கள் அடையப்படுகின்றன. புருஷோத்தம னான பரமாத்மாவும் அதனாலேயே அடையப்படுகிறான். முமுக்ஷு ஆசைப்படுகிற இடமானது எங்கே போய்த் திரும்பி வருவதில்லையோ, அந்த உயர்ந்த இடம்.

535. ततश्च प्रत्यहं (ஸ்ரீ வைகுண்ட கத்யம்)

மேலே ஒவ்வொரு நாளும் தான் கடைத்தேறுவதற்காக இப்படி த்யாநம் செய்ய வேண்டியது.

536. अथ परमैकान्तिन: (நித்யம்)

பரமைகாந்திகள் எம்பெருமானுக்கு ஆராதநம் செய்ய வேண்டிய க்ரமத்தைச் சொல்லுகிறேன். எம்பெருமானுடைய கைங்கரியமொன்றிலேயே ஆசையையுடைய பரமைகாந்தியாக ஆகி.

537. अत्यर्थ (நித்தியம்)

அளவில்லாத பிரீதியோடு கூடிய, நடுவில் வேறு எண்ணம் கலக்காத கண்ணாலே பார்ப்பது போல் மிகவும் தெளிவான தியாநத்தைச் செய்துகொண்டிரு.

538. अभिगच्छन् (வங்கிபுரத்துநம்பிகாரிகை - 34-36)

காலைவேளையில் எம்பெருமானிடம் போய், பிறகு அவனுடைய ஆராதநத்துக்கு வேண்டிய வஸ்துக்களை ஸம்பாதித்து அதற்கு மேலே அவனை ஆராதநஞ் செய்து, அதற்கு மேலே மந்திரங்களை ஜபித்துக் கொண்டிருந்து, கடைசியில் மிகவுமுயர்ந்தவனான அவனைத் தியாநம் பண்ணிக்கொண்டு, இப்படி சொல்லப்பட்ட ஐந்து காலங்களில் அவனை ஆராதித்துக் கொண்டு நாட்களைப் போக்குவேன். 294-வதையும் பார்க்க. எம்பெருமானிடம் போய் என்பதற்கு — அவனிடம் போய் இன்றைக்குத் தேவரீருடைய கைங்கரியங்கள் அபராதமில்லாமல்நடக்க வேண்டுமென்று பிரார்த்திப்பது என்று பொருள். இதற்கு அபிகமநம் என்று பொருள். மற்ற நாலு காலங்களில் செய்கிற வேலைகளுக்கு, உபாதாநம், இஜ்யை, ஸ்வாத்யாயம், யோகம் என்று பெயர்.

539. न देवलोका (ராமாயணம் அயோத்யா - 31-5)

தேவரீரை விட்டு, வைகுந்தமென்கிற லோகத்துக்குப் போவதையும், சாவில்லாமல் ஆத்மாவை அநுபவித்துக்கொண்டிருப்பதையும், உலகங் களை ஆளுவதாகிய ஐசுவரியத்தையும் நான் ஆசைப்படவில்லை.

भवांस्तु

540. यत्र कुत्र कुले (இரண்டாவது ஜிதந்தா - 8)

எனக்கு எந்த குலத்தில் வாஸமிருந்தாலுமிருக்கலாம்; எவர் களிடத்திலாவது பிறப்பு இருக்கட்டும். தேவரீருடைய கைங்கரியமாகிய போகத்தில் எந்தவிடத்திலும் எந்தக்காலத்திலும் பிரீதியிருக்கவேண்டும். தேவரீரைத்தவிர வேறு எந்த தேவதையையும் உத்தேசித்து உடம்பின் வேலை, மனது, வாக்கு, தலை இவைகளாலே ஒருவிதமாயும் ஒன்றையும் செய்யமாட்டேன்.

541. विष्णुं ब्रह्मण्य (பாரதம் ஆநுசாஸநிக - 142-59-61)

எவன் தாமரைக்கிழங்கைத் திருடுகிறானோ, அவன் பிராம்மணர்-களுக்கு ஹிதத்தைச் செய்கிறவனும் தேவர்களுக்கு நியமநஞ் செய்கிறவனும் எல்லா உலகத்தாராலும் நமஸ்காரம் செய்யப்பட்டவனும் மூன்று உலகங்களுடைய ஸிருஷ்டி, ஸ்திதி, ஸம்ஹாரம் இவைகளுக்குக் காரணமும், தன்னை நியமநம் பண்ணுகிற வேறொருவனில்லாதவனும், உலகத்துக்கு ஆதாரமாயும் அதை உண்டுபண்ணி அழிக்கிறவனும்,

உலகங்களுக்கு குருவுமான விஷ்ணுவை விட்டு வேறு தேவதையை பஜிக்கட்டும். இங்கே ஸிருஷ்டியையும் ஸம்ஹாரத்தையுமிரண்டு தடவை சொன்னது-மஹத்தத்துவம் முதல் பிருதிவீ வரையிலுள்ளவைகளின் ஸிருஷ்டியாகிய ஸமஷ்டி ஸிருஷ்டியையும், பிறகு நான்கு வித மான பிராணிகளை ஸிருஷ்டிப்பதாகிய வியஷ்டி ஸிருஷ்டியையும் நினைத்து.

542. विष्णुधर्म (இதிஹாஸஸமுச்சயம் - 12-77)

எவன் தாமரைக்கிழங்கைத்திருடுகிறானோ அவன் எம்பெருமானை ஸந்தோஷப்படுத்துகிற தர்மங்களைச் செய்யாதவனாயும், அவைகளுக்கு முகங்கொடாதவனாயும், கெட்டதர்மங்களையும், கெட்டவிரதங்களையும் செய்யும் ஸ்வபாவமுள்ளவனாயும் ஆகக்கடவன்.

आराधनानाम्

543. धर्मः श्रुतः (பாரதம் ஆச்வமேதிகபர்வம் - 96-31)

ஒ ராஜச்ரேஷ்டனே! ஒருவன் தர்மஞ் செய்ததைக் கேட்ப தும், பார்ப்பதும், நினைப்பதும், சொல்லுவதும், அதைப் பார்த்து ஸந்தோஷப்படுவதும், இவைகளைச் செய்கிறவனை எப்போதும் பரிசுத்தம் செய்யும்.

544. तस्मात् सप्रणवं शूद्रो मन्नामानि न कीर्तयेत् ।
प्रणवं हि परं लोके ब्रह्म ब्रह्मविदो विदुः ॥

(பாரதம் ஆச்.பர்வம் - 1(18-14)

ஆகையாலே சூத்திரன் என்னுடைய திருநாமங்களைப் ப்ரணவத் தோடு சேர்த்து சொல்லக்கூடாது.

545. अष्टाक्षर (நாரதீயகல்பம்)

எட்டெழுத்தாகிய மூலமந்திரத்தினுடைய ஜபமானது நான்காம் வேற்றுமையுருபில்லாமல் செய்யப்படவேண்டியதென்று விதிக்கப்-பட்டிருக்கிறது. அப்படியே, ஸ்வரமும், பிரணவமும், அங்கநியாஸமும், வேறுவிதிகளும் இல்லை. ஸ்திரீகளுக்கும் சூத்ரஜாதிகளுக்கும் மந்திரம் மாத்திரத்தைச் சொல்லுவதுதான் ஜபமென்று சாஸ்திரத்தில் சொல்லப்-படுகிறது.

546. नमो नाराय - ततः प्रभाते विमले विनिवृत्ते च जागरे ।
नमो नारायणेत्युक्त्वा श्वपाकः पुनरागमत् ॥

(வராஹபுராணம் - 139-53)

பிறகு நன்ருய் பொழுது விடிந்தவுடன் விழித்துக்கொண்டு, எம்பெருமானைப் பாடுவது என்கிற விரதம் முடிந்தவுடன், நமோ நாராயண என்று சொல்லி நாய் மாம்ஸத்தைத் தின்கிற ஜாதியில் பிறந்த நம்பாடுவன் என்பவன் திரும்பிவந்தான்.

547. आध्यात्मिकाधिभौतिकाधिदैविकदुःखविघ्नगन्धरहितस्त्वं द्वयमर्थानु-सन्धानेन सह सदैवं वक्ता यावच्छरीरपातमत्रैव श्रीरङ्गे सुखमास्स्व ॥ २० ॥ शरीरपातसमये तु केवलं मदीययैव दयया अतिप्रबुद्धो मामेवावलोकयन् अप्रच्युतपूर्वसंस्कारमनोरथो जीर्णमिव वस्त्रं सुखेनेमां प्रकृतिं स्थूलसूक्ष्मरूपां विसृज्य तदानीमेव मत्प्रसादलब्ध मच्चरणारविन्दयुगलैकान्तिकात्यन्तिक परभक्ति - परज्ञान - परमभक्ति - कृतपरिपूर्णानवरत नित्यविशदतमानन्य-प्रयोजनानवधिकातिशय-प्रियमदनुभवस्त्वं तथाविध मदनुभवजनिता-नावधिकातिशयप्रीति-कारिताशेषावस्थोचिताशेषशेषतैक रतिरूपनित्यकिङ्करो भविष्यसि २१ मा ते भूदत्र संशयः२२‘अनृतं ....’ ‘मा शुचः’ इति मयैव ह्युक्तम् २३ अतस्त्वं ....सुखमास्स्व ॥ (சரணாகதிகத்யம் 20 முதல் 24 வரை)

த்வயமென்கிற மந்திரத்தை அதின் அர்த்தத்தை நினைப்பதுடன் கூட எப்போதும் இப்படியே சொல்லிக்கொண்டிருக்கிற நீ.

548. क्लेशानां - तदेतत् कथितं बीजमविद्याया मया तव ।
क्लेशानां च क्षयकरं योगादन्यन्न विद्यते ॥ (விஷ்ணுபுராணம்- 6-7-25)

அவித்யை முதலான க்லேசங்களை நாசம் செய்யத்தகுந்தது யோகத்தைக் காட்டிலும் வேறில்லை. க்லேசம் என்பதின் பொருளை 12-வது பக்கம் 53-வதில் பார்க்க.

549. न कर्मणाम् (விஷ்ணுதர்மம் - 102-4)

கர்மங்களை நாசம் பண்ணுவது யோகமில்லாமல் பதினுயிரம் பிறப்புகளாலும் முடியாது. யோகமாகிய நெருப்பே கர்மமாகிய உலர்ந்த புல்லை நாசம் செய்கிறது.

தமிழ் வசனங்கள்

குலங்களாயவீரிரண்டி லொன்றிலும்பிறந்திலேன்
நலங்களாயநற்கலைகள் நாலிலும்நவின்றிலேன்
புலன்களைந்தும்வென்றிலேன் பொறியிலேன் புனித நின்
இலங்குபாதமன்றிமற்றொர் பற்றிலேனெம்மீசனே .

110. செய்தவேள்வியர் (திருவாய்மொழி - 5-7-5)
யஜ்ஞங்களைச்செய்தவர்கள், இங்கேவேள்வியென்பது பிரபத்தி.

111. மொய்த்தவல்வினையுள்நின்று மூன்றெழுத்துடையபேரால்
கத்திரபந்துமன்றே பராங்கதிகண்டுகொண்டான்
இத்தனையடியராஞர்க்கிரங்குநம்மரங்கனுய
பித்தனைப்பெற்றுமந்தோ பிறவியுள்பிணங்குமாறே. (திருமாலை - 4)

நெய்க்குடத்தில் எறும்பு மொய்த்துக்கொண்டிருப்பது போல தன்னைச் சூழ்ந்துகொண்டிருக்கிற பலமான கர்மங்களுக்குள் நின்று, மூன்றெழுத்தை உடைய கோவிந்தா என்கிற பெயரால் க்ஷத்ரபந்துவென்பவனும் உயர்ந்த கதியையடைந்தான். தன்னுடைய தாஸர்கள் விஷயத்தில் இவ்வளவு இரக்கப்படும் பயித்தியக்காரனுகிய ரங்கநாதனை அடைந்தும் ஸம்ஸாரத்தில் கஷ்டப்படும் விதம் என்ன?

நிரந்தரம்- இரந்துரைப்பதுண்டு வாழி ஏமநீர்நிறத்தமா
வரந்தரும் திருக்குறிப்பில் வைத்தாகில்மன்னுசீர்
பரந்தசிந்தையொன்றிநின்று நின்னபாதபங்கயம்
நிரந்தரம் நினைப்பதாக நீநினைக்கவேண்டுமே.

பூசித்தும்-தரித்திருந்தேனாகவே தாராகணப்போர்
விரித்துரைத்தவெந்நாகத்துன்னைத் - தெரித்தெழுதி
வாசித்தும் கேட்டும் வணங்கி வழிபட்டும்
பூசித்தும் போக்கினேன் போது.

தனக்கேயாக-எனக்கேயாட்செய் யெக்காலத்துமென்று என்
மனக்கேவந்திடைவீடின்றிமன்னித்
தனக்கேயாகவெனைக்கொள்ளுமீதே
எனக்கேகண்ணனை யான்கொள்சிறப்பே.

112. *இனிப்போய் - உனக்குப்பணிசெய்திருக்கும் தவமுடையேனினிப்*
போயொருவன்றனக்குப்பணிந்து கடைத்தலைநிற்கைநின்சாயை
யழிவுகண்டாய் புனத்தினைகிள்ளிப்புதுவவிகாட்டி உன்பொன்
னடிவாழ்கவென்று இனக்குறவர்புதியதுண்ணும் எழில்மாலி
ருஞ்சோலையெந்தாய். - பெரியாழ்வார் திரு. 5-6-3

தேவரீருக்குக் கைங்கரியம்செய்து கொண்டிருக்கும்படியான தபஸ்ஸை யுடைய நான் இனிமேல் வேரெருவனிடம் போய் வணங்கி அவன் வீட்டு வாசலிலே தூரநிற்பது தேவரீருடைய தேஜஸ்ஸுக்குக் குறைவு. இதைத் தேவரீர் பார்த்தருளவேணும்.

113. *கூறைசோ - நெடுமையாலுலகேழுமளந்தாய் நின்மலர்நெடியாய்*
அடியேனைக் குடிமைகொள்வதற்கையுறவேண்டா கூறைசோ
றிவைவேண்டுவதில்லை, அடிமையென்னுமக்கோயின்மையாலே
அங்கங்கேயவைபோதருங்கண்டாய் கொடுமைக் கஞ்ஞனைக்
கொன்று நின்தாதைகோத்தவன் தளைகோள்விடுத்தானே.
- பெரியாழ்வார் திருமொழி 5-1-4

உடுத்திக்கொள்ளத் துணியையும் சாப்பிடச் சோற்றையும் தேவரீரிடத்தில் நான் கேட்பதில்லை.

உன்னித்துமற்றொருதெய்வம் தொழாளவனையல்லால்
நும்மிச்சைசொல்லி நும்தோள்குலைக்கப்படுமன்னைமீர்
மன்னப்படும் மறைவாணனை வண்டுவராபதி
மன்னனை ஏத்துமினேத்துதலும் தொழுதாடுமே.

114. *தேவனெம்-தேவுமெப்பொருளும் படைக்கப்*
பூவில்நான்முகனைப் படைத்த
தேவனெம்பெருமானுக்கல்லால்
பூவும்பூசனையும் தகுமே? - திருவாய்மொழி 2-2-4

தேவனுன எம்பெருமானுக்கில்லாமல் வேறு எவனுக்கு புஷ்பமும் பூஜையும் தகும்.

115. ஈன்றோளி-உலகின தியல்வே, ஈன்றோளிருக்க
மணைநீராட்டி, படைத்திடந் துண்டுமிழ்ந்
தளந்து, தேர்ந்துலகளிக்கும்முதற்பெரும்
கடவுள்நிற்ப, புடைப்பலதானறி
தெய்வம்பேணுதல், தனது
புல்லறிவாண்மைபொருந்தக்காட்டி,
கொல்வனமுதலாவல்லனமுயலும்,
இனையசெய்கை யின்புதுன்பளி,
தொன்மாமாயப்பிறவியுள்நீங்கா,
பன்மாமாயத்தழுந்துமாநளிர்ந்தே. (திருவாசிரியம் - 6)

பெற்ற தாயாரிருக்க, அவளை விட்டு மரப்பாச்சிக்கு ஸ்நானம் செய்து. இது போல் உண்டுபண்ணின எம்பெருமானிருக்க வேறு தெய்வத்தை உலகத்தார் பூஜை செய்வதாகிய ஸ்வபாவம் என்னவென்று ஆழ்வார் ஆச்சரியப்படுகிருர்.

116. பேயிருக்குநெடுவெள்ளம் பெருவிசும்பின் மீதோடிப் பெருகு
காலம், தாயிருக்கும்வண்ணமே யும்மைத்தன்வயிற்றிருத்தியுய்
யக்கொண்டான்,போயிருக்கமற்றிங்கோர் புதுத்தெய்வம்
கொண்டாடும் தொண்டீர், பெற்றதாயிருக்கமணைவெந்நீராட்டு
திரோ மாட்டாததகவற்றீரே. - பெரியதிருமொழி 11-6-6

இங்கே எம்பெருமானை விட்டு ஒரு ஜீவனை தைவமாக வைத்துக் கொண்டு அவனைக் கொண்டாடும்படியான உலகத்தார்களே! பெற்றதா யிருக்க, அவளை விட்டு ஒரு மரப்பாச்சிக்கு வெந்நீரால் ஸ்நானம் செய் கிறீர்களா? எம்பெருமானுக்குக் கைங்கரியம் செய்யமுடியாதபடி அவனுடைய கருணையில்லாதவர்களா நீங்கள்?

வாயவனை யல்லது வாழ்த்தாது கையுலகம்
தாயவனை யல்லது தாம்தொழா- பேய்முலைநஞ்
சூணாகவுண்டானுருவொடு பேரல்லால்
காணாத கண் கேளா செவி.

117. சொன்னல் (திருவாய்மொழி - 3-9-1)

நான் எம்பெருமானைத் தவிர வேறொருவனையும் பாடமாட்டேன். இந்த விஷயத்தை நான் சொல்வதுகூட விரோதம். ஆனபோதிலும் சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள்.

118. சிந்தை (திருவாய்மொழி - 7-10-10)

என் நினைவானது வேறு தேவதை விஷயத்தில் இருக்கிறதில்லை-யென்கிற என் ஸ்வபாவத்தைத் தேவர்களுக்கு உபகாரம் செய்யும் எம்பெருமான் அறிவான்.

119. வருதேவர்- பெருநீரும் விண்ணும் மலையுமுலகேழும்
ஒருதாராநின்னுளொடுக்கிய நின்னையல்லால்
வருதேவர் மற்றுளரென்றென் மனத்திறையும்
கருதேன் நான் கண்ணபுரத்துறையம்மானே.

-பெரியதிருமொழி 8-10-2

நான் அடையும்படியாக என்னிடம் வரும் தேவதை வேறொருவன் இருக்கிறனென்று நான் கொஞ்சமும் எண்ணமாட்டேன்.

120. குன்றமெடுத்தபிரானடியாரொடும்
ஒன்றிநின்ற சடகோபனுரைசெயல்
நன்றிபுனைந்த ஓராயிரத்துள்ளிவை
வென்றிதரும்பத்தும் மேவிக்கற்பார்க்கே. - திருவாய் 7-4-11

கோவர்த்தநமலையைத் தூக்கி கோகுலத்தை இரக்ஷித்த எம்பெருமான் உடைய தாஸர்களோடு சேர்ந்திருந்த சடகோபன்.

121. ஏத்தியிருப் - மாறாயதானவனை வள்ளுகிரால்மார்விரண்டு
கூறாகக்கீறியகோளரியை - வேறாக
ஏத்தியிருப்பாரைவெல்லுமே, மற்றவரைச்
சாத்தியிருப்பார்தவம். - நான்முகன்திரு. 18

எம்பெருமானை ஸ்தோத்திரம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கிறவர்களை, அவர்களை காட்டிலும் வேறாய், அவர்களைச் சேர்ந்திருப்பவர்களுடைய தபஸ்ஸானது ஜயிக்கும்.

வாயினால்-சீயினால் செறிந்தேறியபுண்மேல்செற்றலேறிக்குழம்
பிருந்து எங்கும்-ஈயினாலரிப்புண்டு மயங்கி யெல்லைவாய்ச்சென்று
சேர்வதன் முன்னம் வாயினால் நமோ நாரணாவென்று மத்தகத்தி
டைக்கைகளைக்கூப்பிப் போயினால்பின்னை இத்திசைக்கென்றும்
பிணைகொடுக்கிலும் போகவொட்டாரே.

122. நாமஞ்சொல் - கிடந்தநம்பிகுடந்தைமேவிக் கேழலாயுலகை யிடந்த
நம்பி, எங்கள்நம்பி யெறிஞரரணழியக், கடந்தநம்பிகடியாரி

லங்கை உலகையீரடியால், நடந்தநம்பிநாமம்சொல்லில் நமோ நாராயணமே.
- பெரிய திருமொழி 6.10.1

எம்பெருமானுடைய திருநாமத்தைச் சொல்லும்போது நமோ நாராயண என்று சொல்லவேண்டியது.

அரும்பதவுரை

செருக்கு — கர்வம்.
விழுக்காடு — தானுய்ப்போய் விழுவதாலே ஏற்பட்டது.
கடகம் — கத்தி முதலானவைகள் உடம்பில் படாதபடி ஒருவனுல் தரித்துக்கொள்ளப்பட்ட ஆயுதம்.

---

25. ப்ரபாவ வ்யவஸ்தாதிகாரம்
ஸம்ஸ்கிருத வசனங்கள்

550. आस्फोटयन्ति (வராஹ புராணம்)

பிதிருக்களும் பிதாமஹன்களும், நம்முடைய குலத்திலே விஷ்ணுபக்தன் பிறந்திருக்கிருன். அவன் நம்மைக் கரையேற்றுவனென்று தோளைத் தட்டிக் கொண்டு கூத்தாடுகிருர்கள்.

551. यो ह्येनं पुरुषं वेद देवा अपि न तं विदुः ।
सर्वमाश्चर्यमेतस्मिन् निर्वृत्तं राजसत्तम ! ।।

(பாரதம் ஆரண்ய பர்வம் 191 - 29)

எவன் இந்த கிருஷ்ணனை உள்ளபடி அறிகிருனே அவனுடைய பெருமையை நித்தியஸூரிகளும் இவ்வளவென்று அறியார்கள்.

552. स शूद्र इति - ब्राह्मणस्य न कर्तव्यं त्रिर्यक्पुण्ड्रस्य धारणम् ।
स शूद्र इति मन्तव्यस्तिर्यक्पुण्ड्रस्य धारणात् ।।

(பாரதம் ஆச்வமேதிகபர்வம் - 118-32)

சூத்திரர்களான எவர்கள் எம்பெருமானிடத்தில் பக்தியுள்ளவர்களாக இருக்கிருர்களோ, அவர்கள் சூத்திரர்களன்று. அவர்கள் பாகவதர்களான பிராம்மணர்கள். எல்லா ஜாதிகளிலும் எவர்கள் ஜநார்த்தநனுன எம்பெருமானிடத்தில் பக்தியில்லாதவர்களோ, அவர்களே சூத்திரர்கள்.

553. मा जनिष्ट (வராஹபுராணம்)

எவனுக்கு பிறந்ததுமுதல் சாகிறவரையில் வாஸுதேவன் தைவ மன்றே, அவன் நம்முடைய குலத்தில் பிறக்கவேண்டாம். பிறந்தாலும் சீக்கிரம் மரணமடையட்டும்.

554. स शूद्रः (பாரமேஷ்டிய ஸம்ஹிதை)

பிராமணன் நெற்றியில் புண்ட்ரத்தைக் குறுக்காகத் தரிக்கக்கூடாது. அப்படித் தரிக்கிறவன் அந்தக் காரணத்தாலே சூத்திரனென்று எண்ணத் தகுந்தவன்.

555. चण्डालमपि –

न जात्या पूजिता राजन् ! गुणाः कल्याणकारणाः ।
चण्डालमपि वृत्तस्थं तं देवा ब्राह्मणं विदुः ॥

(பாரதம் ஆச்வமேதிகபர்வம் - 116-8)

ராஜாவே! கௌரவம் செய்யத்தகுந்த மங்களத்தைச் செய்கிற குணங்கள் ஜாதியினால் உண்டாகிறதில்லை. தன்னுடைய ஆசாரப்படி நடக்கிற சண்டாளனையும் பிராம்மணனென்று தேவர்கள் அறிகிறார்கள்.

556. चण्डालाः प्रत्यवसिताःपरिव्राजकतापसाः ।
तेषां जातान्यपत्यानि चण्डालैः सह वासयेत् ॥ (தக்ஷஸ்ம்ருதி 4 - 20)

ஸந்நியாஸிகளும் தபஸ்ஸு செய்கிறவர்களும் பிரஷ்டர்களானால் சண்டாளர்களாகிறார்கள். அவர்களுக்குப் பிறக்கும் பிள்ளைகளைச் சண்டாளர் களுடன் வஸிக்கும்படி ராஜா செய்ய வேண்டியது.

557. न तेन वृद्धः (மநுஸ்மிருதி — 2 - 156)

எவன் தலை நிறைத்திருக்கிறதோ, அதனாலே அவன் கிழவனாக விளங்குவதில்லை. சிறு பிள்ளையாயிருந்தாலும் எவனுக்கு நல்ல ஜ்ஞானமிருக்கிறதோ, அவனைக் கிழவனென்று தேவர்கள் அறிகிறார்கள்.

558. भुक्तवत्सु (பாரதம் உத்யோகபர்வம் — 93 - 43,45)

பிராமணசிரேஷ்டர்கள் சாப்பிட்டபிறகு, மிகவுமுயர்ந்த ஆஸநத்தில் உட்கார்ந்துகொண்டு ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் சுத்தமாயும் குணமுடையதுமான விதுரருடைய அந்நத்தைச் சாப்பிட்டான்.

559. भीष्मद्रोणौ (பாரதஸாவித்ரீ)

தாமரைப்பூபோன்ற திருக்கண்களையுடையவனே! பீஷ்மரையும், த்ரோணரையும், என்னையும் விட்டுவிட்டு, எதற்காக சூத்ரனுடைய போஜநத்தைச் சாப்பிட்டீர்.

560. द्विषदन्नम् (பாரதம் உத்யோகபர்வம் - 91-27)

த்வேஷமுள்ளவன் கொடுக்கும் அந்நத்தைச் சாப்பிடக்கூடாது, த்வேஷமுள்ளவனுக்கு அந்நத்தைக் கொடுத்துச் சாப்பிடச் சொல்ல கூடாது. ராஜாவே! பாண்டவர்களிடத்தில் நீ த்வேஷம் பண்ணுகிறாய். அவர்கள் எனக்குப் பிராணனல்லவா?

561. आर्याधिष्ठिता: (ஆபஸ்தம்பஸூத்ரம் - 2-2-4)

பிராம்மணர்களாலே நியமநம் பண்ணப்பட்ட சூத்திரர்கள் அவர்களுடைய அந்நத்தைப் பாகம் செய்யத் தகுந்தவர்கள்.

562. भुक्तवत्सु द्विजाग्र्येषु निषण्णेषु वरासने ।
शुचिस्तु प्रयतो भूत्वा विदुरोऽन्नमुपाहरत् ।।

(பாரதம் உத்யோகபர்வம் - 91-43)

ஸ்வயம் பரிசுத்தனான விதுரன் பிராம்மணர்களுக்கு அந்நத்தைப் பாகஞ்செய்வதற்கு வேண்டிய குணமுள்ளவனாய் அந்நத்தைக் கொண்டு வந்தார்.

563. विष्णु: नित्यम्

ஓ குழந்தாய்! எம்பெருமான் ஜ்ஞானத்தால் எப்போதும் ஸ்தோத்ரம் பண்ணத் தகுந்தவன். ஆகையால் நித்தியமான அவன் விஷயமான உயர்ந்த ஜ்ஞாநத்தைப் பிராம்மணனிடத்திலிருந்து ஸம்பாதித்துக் கொள்ள வேண்டியது.

564. प्राप्यं ज्ञानं ब्राह्मणात् क्षत्रियाद्वा
वैश्याच्छूद्राद्वाऽपि नीचादभीक्ष्णम् ।
श्रद्धातव्यं श्रद्धधानेन नित्यं
न श्रद्धिनं जन्ममृत्यू विशेताम् ।।

(பாரதம் சாந்திபர்வம் — 323- 88)

ஜ்ஞாநமானதுபிராம்மணனிடமிருந்து, அல்லது க்ஷத்திரியனிட மிருந்து அல்லது வைசியனிடமிருந்து அல்லது சூத்திரனிடமிருந்து அல்லது அதற்கும் தாழ்ந்த ஜாதியிலிருக்கிறவனிட மிருந்தும் அடிக்கடி ஸம்பாதிக்க வேண்டியது.

565. शूद्रयोनावहं जातो नातोऽन्यद्वक्तुमुत्सहे ।
कवेरस्य तु या बुद्धिर्वेद तां शाश्वतीमहम् ।।

(பாரதம்-உத்யோகபர்வம்-41-5)

சூத்திரஜாதியில் பிறந்த நான் இதற்கு மேல் வேறொன்றையும் சொல்லத் துணியவில்லை.

भक्तिरष्टविधा

यः शूद्रं भगवद्भक्तं निषादं श्वपचं तथा ।
वीक्षते जातिसामान्यात् स याति नरकं नरः ।।

स्त्रियो वैश्याः -

566. स्वे स्वे कर्मणि (கீதை — 18-45-46)

தன் தன் கர்மத்தில் பிரீதியுள்ளவனுயிருந்து மனிதன் அடைய வேண்டிய புருஷார்த்தத்தை அடைகிறுன். இதை எப்படி அடைகிறு னென்பதைக் கேள். எம்பெருமானை தன்னுடைய கர்மத்தினுல் ஆராதித்து மனிதன் ஸித்தியையடைகிறுன்.

तस्मात् सप्रणवं शूद्रो मन्नामानि न कीर्तयेत् ।
प्रणवं हि परं लोके ब्रह्म ब्रह्मविदो विदुः ।।

567. वर्णाश्रमाचारवता (விஷ்ணுபுராணம் — 3-8-9)

ஜாதிக்கும் ஆச்ரமத்துக்கும் ஏற்பட்ட ஆசாரத்தையுடைய மனிதனுலே மிகவுமுயர்ந்தவனுன எம்பெருமான் ஆராதிக்கப்படுகிறுன். இந்த ஆராதநத்தைக் காட்டிலும் அவனுடைய ஸந்தோஷத்தையுண்டு பண்ணுவது வேறொன்றில்லை.

568. न चलति निजवर्णधर्मतो यः सममतिरात्मसुहृद्विपक्षपक्षे ।
न हरति न च हन्ति किञ्चिदुच्चैः सितमनसं तमवेहि विष्णुभक्तम् ॥
(விஷ்ணுபுராணம் — 3-7-20)

எவன் தன்னுடைய ஜாதிக்கு ஏற்பட்ட கர்மங்களினின்றும் கொஞ்சங்கூட விலகாமல், தனக்கு நல்லதை எண்ணுகிறவர்களிடத்திலும் தனக்கு விரோதம் பண்ணுகிறவர்களிடத்திலும் ஒரே விதமான எண்ண முள்ளவனுய், ஒருவனிடமிருந்தும் ஒன்றையும் அபஹரிப்பதையும், ஹிம்ஸை பண்ணுவதையும் செய்கிறதில்லையோ, மிகவும் ஆசை முதலான குற்றங்களில்லாத மனதையுடைய அவனை விஷ்ணுபக்தனுக அறி.

569. शूद्रः साधुः कलिः साधुरित्येवं श्रृण्वतां वचः ।
तेषां मुनीनां भूयश्च ममज्ज स नदीजले ॥ (விஷ்ணுபுராணம் — 6-2-6)

கங்கையின் ஜலத்தில் மூழ்கி அதிலிருந்து, கிளம்பி ''சூத்ரன் உயர்ந்தவன், கலியுகமுயர்ந்தது'' என்று என் பிள்ளையான வியாஸர் சொன்னுன்.

570. तमः शूद्रे रजः क्षत्रे ब्राह्मणे सत्त्वमुत्तमम् ।
इत्येवं त्रिषु वर्णेषु विवर्तन्ते गुणास्त्रयः ॥

(பாரதம் ஆச்வமேதிகபர்வம் - 40-11)

சூத்திரனிடத்தில் மிகுந்த தமோகுணமும், க்ஷத்திரியனிடத்தில் மிகுந்த ரஜோகுணமும், பிராம்மணனிடத்தில் மிகுந்த ஸத்துவகுணமும் இப்படி மூன்று ஜாதிகளில் மூன்று குணங்கள் இருக்கின்றன. இங்கே மிகுந்த என்கிற சொல்லாலே ஒவ்வொரு குணமும் மற்ற இரண்டு குணங்களையடக்கிக்கொண்டு தலையெடுத்திருக்கிறதென்று காட்டப் படுகிறது.

571. एतैस्समेतः (யாஜ்ஞவல்க்யஸ்மிருதி - 1-116)

வித்யா, (ஜ்ஞானம்) கர்மம், வயது, பந்து, பணம் இவைகளாலே கிரமப்படி பூஜிக்கத் தகுந்தவர்கள். இவைகளுடன் சேர்ந்த சூத்திரனும் கிழவயதில் கௌரவம் பண்ணத் தகுந்தவன்.

जनित्वाऽहम्

572. ऐकान्त्यं भगवत्येषां समानमधिकारिणाम् ।
यावत्प्राप्ति परार्थी चेत्तदेवात्यन्तमश्नुते ।।

(கீதார்த்த ஸங்கிரஹம் 28,+32)

இந்த மூன்று அதிகாரிகளுக்கும் எம்பெருமானிடத்தில் ஐகாந்தியம் ஸமம். ஐகாந்தியமென்பது அவனைத்தவிர வேறு தேவதையைப் பார்க்காமல் அவனையே நம்பியிருப்பது. அவர்களில் எவன் எம்பெருமானை அடைகிற வரையில் வேறு பலனில் ஆசையில்லாமல் அவனையே வேண்டுகிருனே, அவன் அந்த எம்பெருமானை முடிவில்லாமல் அநுபவிக்கிருன். அவர்களில் ஜ்ஞாநியென்பவன் பரமைகாந்தி யென்று சொல்லப்படுகிருன், அவன் பிழைத்திருப்பது எம்பெருமானுக்கு அதீநமாயிருக்கிறது. அவனுடன் சேர்ந்திருப்பதே அவனுக்கு ஸுகம். அவனை விட்டுப் பிரிவதே அவனுக்கு துக்கம்; எம்பெருமானொ ருவனிடத்திலேயே மனதிருக்கிறது. எம்பெரு மானைத் தியாநம் பண்ணுவது, புண்ணியதீர்த்தங்களுக்குப் போவது, அவனைப்பற்றி கேட்பவர்களுக்குச் சொல்லுவது, அவனுக்கு நமஸ்காரம் செய்வது, அவனை ஸ்தோத்திரம் பண்ணுவது, அவனுடைய திருநாமங்களைச் சொல்லுவது, இவைகளாலே தன்னைத்தான் ஒரு வஸ்துவாக இருப்பதாக எண்ணுவன். அவனிடத்தில் கொடுக்கப்பட்ட பிராணன் மனது, புத்தி, இந்திரியங்கள் இவைகளின் வேலைகளைச் செய்கிறவன். இங்கே எம்பெரு மானுடன் சேர்வதாவது சாஸ்திரத்திஞல் விதிக்கப்பட்டு மூன்று கரணங் களால் செய்யக்கூடிய ஆராதநத்தில் நோக்குள்ளவஞயிருப்பது. 342-வதையும் பார்க்க.

573. नारायणैकनिष्ठस्य (விஹகேந்திர ஸம்ஹிதை)

நாராயணன் ஒருவனையே எப்போதும் நினைத்துக் கொண்டு இருக்கிறவன் எந்தெந்த விருத்தியாலே பிழைக்கிருனே, அது அவனுடைய அர்ச்சநம், அவன் எதைப் பேசுகிருனே, அது எல்லாம் ஜபம்; அவன் எதைப் பார்க்கிருனே, அது தியானம்; அவன் காலில் பட்ட ஜலம் ஒப்பில்லாத தீர்த்தம்; அவன் சாப்பிட்ட மீதி மிகுந்த பரிசுத்தியைக் கொடுக்கிறது; அவனுடைய வெறுஞ் சொல்லானது உயர்ந்த மந்திரம்; அவன் தொட்ட தெல்லாம் சுத்தமாக ஆகிறது.

574. आपस्त्व - अथैतेषां वृत्तयः - ब्राह्मणस्य याजनप्रतिग्रहौ, क्षत्रियस्य क्षितित्राणम्, कृषिगोरक्षण वाणिज्यकुसीदयोनि पोषणानि

वैश्यस्य,शूद्रस्य सर्वशिल्पानि । आपत्स्वनन्तरा वृत्तिः ।।

(வைஷ்ணவதர்மசாஸ்த்ரம் 2-5,6)

ஒருவனுக்கு ஏற்பட்ட விருத்தியைச் செய்யமுடியாத ஆபத்காலங்களில் அதற்கு அடுத்த விருத்தியானது பிழைப்பதற்கு ஸாதநமாக வைத்துக் கொள்ளலாம்.

575. मन्निमित्तम्

எனக்காகச் செய்யப்பட்ட பாபமும் தர்மமாக ஆகிறது.

576. यत्करोषि यदश्नासि यज्जुहोषि ददासि यत् ।
यत्तपस्यसि कौन्तेय ! तत्कुरुष्व मदर्पणम् ।। (கீதை 9 - 27.)

உடம்பின் ஸம்ரக்ஷணைக்காக எத்தைச்செய்கிருயோ எதைச் சாப்பிடுகிருயோ, எந்த ஹோமதாந தபஸ்ஸுக்களைச் செய்கிருயோ, குந்தியின் பிள்ளையே! அவைகள் என்னிடத்தில் எப்படி ஸமர்ப்பிக்கப் படுமோ அப்படிச் செய். அதாவது - அந்த கர்மங்கள் என்னுடையதென்றும், அவைகளின் பலன்கள் என்னுடையனவென்றும், நானே அவைகளைச் செய்கிறேனென்றும் எண்ணிக்கொண்டு அவைகளைச் செய்.

577. पारुष्यमतिवादः (மநுஸ்மிருதி - 12-6)

(1) கடுமையாகப் பேசுவது, (2) அந்தந்த வஸ்துக்களுக்கு உள்ள பெருமைக்கு மேல்பட்டு அவைகளைச் சொல்வது, (3) கோள் சொல்லுவது, (4) பொருத்தமில்லாமல் பேசுவது, இப்படி வாக்கு விஷயமான பாபங்கள் நான்கு விதங்கள்.

578. न विगृह्य कथां कुर्यात् बहिर्माल्यं न धारयेत् ।
गवां च यानं पृष्ठेन सर्वथैव विगर्हितम् ।। (மநுஸ்மிருதி — 1-72)

உண்மையான அர்த்தத்தைத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டுமென்று ஆசையில்லாமல் சண்டை போடுவதற்காக மாத்திரம் ஒருவனிடம் விவாதம் செய்யக்கூடாது. மாலையை வெளியில் தரிக்கக்கூடாது. பசுமாட்டின்மேல் ஏறிப்போவது எல்லா விதத்தாலும் நிந்திக்கப்படுகிறது.

579. यथाशक्ति

தேவதையையும் அதாவது-எம்பெருமானையும், ஆசாரியனையும் நிந்திக்கிறவர்களைச் சக்திக்குத் தகுந்தபடி கண்டிக்க வேண்டியது.

580. अहं हरिः सर्वमिदं जनार्दनो नान्यत्ततः कारणकार्यजातम् ।
ईदृङ्मनो यस्य न तस्य भूयो भवोद्भवा द्वन्द्वगदा भवन्ति ॥

(விஷ்ணுபுராணம் -1-22-87)

நான் ஹரி; இதெல்லாம் ஜநார்த்தநன்; மஹத் முதலான காரண திரவியங்களும், அவைகளிலிருந்து உண்டானவைகளும் இவைகள் எல்லாம் அவனைக் காட்டிலும் வேறன்று. எவனுக்கு இவ்விதமான எண்ண மிருக்கிறதோ, அவனுக்கு ஸம்ஸாரத்தில் உண்டாகிற ஸுக துக்கங்களாகிய வியாதிகள் வாரா.

581. निर्माल्यम् (ஸநத்குமாரஸம்ஹிதை)

வேறு தேவதைகளுக்கு நிவேதநம் பண்ணினதையும், குரு வில்லாதவன் சாப்பிட்டு மீந்ததையும் சாப்பிடுகிற மனிதன் ஒரு மாதம் பயோவ்ரதத்தைச் செய்து, எட்டெழுத்துள்ள மூலமந்திரத்தை எப்போதும் ஜபித்துக்கொண்டு, பிரும்மகூர்ச்ச பஞ்ச கவ்யத்தைச் சாப்பிட்டு சுத்தனுக ஆகிறுன். பயோவிரதமென்பது பாலையே சாப்பிட்டுக்கொண்டு செய்யும் விரதம்.

582. परित्यजेत् (மநுஸ்மிருதி 4-176)

தர்மத்தை விட்டு விலகின அர்த்தத்தையும் காமத்தையும் ஒருவன் விட்டுவிடவேண்டியது. தர்மம்கூட மேலே துக்கத்தைக் கொடுப்ப தானுலும், உலகத்தார் வெறுக்கக்கூடியதாயிருந்தாலும் அதை விட்டுவிட வேண்டியது.

583. उदुम्बरं - पिप्पलं च वटं चैव शणशाकं तथैव च ।
उदुम्बरं न खादेत्तु भवार्थी (?) पुरुषो नृप ! ॥

(பாரதம் ஆநுசாஸநிகபர்வம்—161-97)

அத்திக்காயைச் சாப்பிடக்கூடாது.

584. कालिङ्गोदुम्बर

கொம்மட்டி, அத்திக்காய், சுரைக்காய், கோவைப்பழம் இவைகளைச் சாப்பிடக்கூடாது. இவைகளை எப்போதும் சாப்பிடுகிறவனுக்கு எம்பெரு மான் எப்போதும் தூரத்திலிருப்பன். வெண்கத்திரி, தேத்தாங் கொட்டை, கொம்மட்டி, குவளை, அத்திக்காய், காந்தல், இவைகளை எவன் தெரியாமல்

சாப்பிடுகிருனே அவனுக்கு தூரத்தில் எம்பெருமான் இருக்கிருன். கொம் மட்டி, சித்தவரை, காந்தல், நிலப்பனை, சுரைக்காய் இவைகளை எவன் சாப் பிடுகிருனே, அவனுக்கு தூரத்தில் எம்பெருமான் இருக்கிருன். வெண்கத் திரி, கொம்மட்டி, கன்றுபோட்டு பத்து நாளைக்குட் பட்ட பசுவின் பாலா லுண்டான ஆமிக்ஷை, தாமிரைக் கிழங்கு இவைகளை எவன் சாப்பிடு கிருனே, அவன் கடைசி காலத்தில் உலகத்துக்கு யஜமாநனுன கோவிந் தனை நினைக்கமாட்டேன். காலிங்கம் என்பதற்கு முள்ளங்கியென்றும் பொருள் கொள்ளலாம். ஆமிக்ஷா கொதிக்கிற பாலில் தயிரை விட்டால் அது திரியும். அதில் கெட்டியாயிருக்கும் பாகத்துக்கு ஆமிக்ஷையென்று பெயர்.

585. तुम्बम् (பாரதம் ஆச்வமேதிகபர்வம்-112-44)

வேலங்காய், பீர்க்கு, ஈருள்ளி, வெள்ளுள்ளி, நாய்க்குடை, ஊர்ப்பன்றிக் கிழங்கு இவைகளைச் சாப்பிட்டவன் சாந்திராயணம் என்கிற விருதத்தைச் செய்யக்கடவன்.

586. नालिका

தேங்காய்முளை, சணைப்புக்கீரை, நாய்க் குடை, குசும்பை, சுரைக்காய், விஷ்டையை எறுவாகப்போட்டு அதனுலுண்டானவைகள், உப்போடு சேர்ந்த பால், எச்சிலில் குத்தின நெய், வண்ணுன்துறை ஜலம் இவைகளைச் சாப்பிடுவது கள்ளைக் குடிப்பதற்கு ஸமமாகும்.

587. आरनालम् (சாண்டில்யஸ்மிருதி-2-51)

எம்பெருமானை நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறவன் காடியை ஒரு காலத்திலும் சாப்பிடக்கூடாது. அது கள்ளுக்கு ஸமமாக அறியப்படுகிறது. ஆகையினுல் பிரயத்னப்பட்டு அதை விலக்க வேண்டியது.

588. प्रमादादपि (வராஹபுராணம்)

ரத்தத்தைத் தெரியாமல் எந்த விஷ்ணுபக்தன் தொடுகிருனே, அவன் குற்றத்தை நூறு உபசாரங்கள் செய்தாலும் ஒ பூமியே! நான் பொறுத்துக் கொள்ளுகிறதில்லை.

589. एकादश्याम् (ஸாத்வதஸம்ஹிதை)

பிரம்மணுய் பிறந்து எவன் ஏகாதசியில் அந்நம் சாப்பிடுகிருனே, அவன் ஒவ்வொரு கபளத்திலும் பாபத்தைச் சாப்பிடுகிருன். அந்த கபளமானது நாய் விஷ்டைக்கு ஸமம்.

590. एकादश्याम्

எவன் சக்தனுயும் உடம்பில் உபத்திரவமில்லாமலுமிருந்து ஏகாதசியில் அந்நத்தைச் சாப்பிடுகிருனே, அவனுக்குக் கள்ளு குடிப்பதற்கு ஸமமான பாபம் உண்டாகிறது. இதில் ஸந்தேஹமில்லே. மத்யத்தைக் குடிக்கிறவன் தான்மாத்திரம் நரகத்திற்குப் போகிருன். ஏகாதசியில் சாப்பிடுகிறவன் அவன் பித்ருக்களுடன்கூட நரகத்தில் மூழ்குகிருன்.

591. अन्नदोषात् (ஸ்ரீரங்கமாஹாத்மியம்—47-10)

தோஷமுள்ள ஆஹாரத்தைச் சாப்பிடுவதாலும், தனக்குக் கிடையாததில் ஆசையாலும், அதாவது வைராக்கியமில்லாமையாலும், பலவிதங்களான விஷயங்களேப் பார்ப்பதாலும், உடம்பின் சுத்தியில்லாமையாலும் மனதானது தோஷமுள்ளதாகிறது.

592. आलस्यात् (மநுஸ்மிருதி—5-3)

வேதங்களே அப்யாஸம் செய்யாமையாலும், ஆசாரம் இல்லாமையாலும், சோம்பலாலும், ஆஹாரதோஷத்தாலும் யமன் பிராமணர்களேக் கொல்ல எண்ணுகிருன்.

593. नियतस्य तु (கீதை—18-7)

ஜாதிகளுக்கும் ஆசிரமங்களுக்கும் ஏற்பட்ட கர்மத்தை விடுவது கூடாது. அஜ்ஞாநத்தால் அதை விடுவது தாமஸமான தியாகமென்று சொல்லப்படுகிறது.

594. दुःखमित्येव (கீதை—18-8)

கர்மத்தைச் செய்வது துக்கமாயிருக்கிறதென்றும் உடம்புக்கு வருத்தமுண்டாகிறதென்றும் பயத்தால் எவன் கர்மத்தை விடுகிருனே, அவன் ராஜஸமான தியாகத்தைச் செய்து தியாகத்தின் பலனேயடைகிறதேயில்லே.

595. कार्यमित्येव (கீதை—18-9)

தன் அதிகாரத்துக்குக் தகுந்த எந்த தர்மமானது இதுவே எனக்குப் பிரயோஜநம் இதுவே நான் செய்யவேண்டியதென்றும், எந்த கர்மா தனதென்கிற எண்ணத்தையும் அதனுலுண்டாகும் பலனேயும் விட்டு விட்டும் செய்யப்படுகிறதோ, அது ஸாத்துவிகத்தியாகமென்று எண்ணப் படுகிறது.

596. त्यज धर्ममधर्मं च त्यज सत्यानृते अपि ।
उभे सत्यानृते त्यक्त्वा येन त्यजसि तत् त्यज ।।

(பாரதம் சாந்திபர்வம்—339-44)

ஒரு பலனுக்கு உபாயமாகச் சொல்லப்பட்ட தர்மத்தையும் செய்யக் கூடாதென்று நிஷித்தமான கர்மத்தையும் விடு. ஸத்யமென்று சொல்லப் பட்ட ஆத்மாவின் அநுபவத்தையும், அந்ருதமென்று சொல்லப்பட்ட விஷயங்களின் அநுபவத்தையும் விட்டுவிடு. எந்த எண்ணத்தால் இந்த இரண்டு அநுபவத்தையும் விடுகிருயோ, அந்த எண்ணத்தை அதாவது– நானே இதைச் செய்தேன் என்கிற எண்ணத்தை விட்டுவிடு.

597. तस्मात् त्वम् (பாகவதம் — 11-12-14,15)

ஏ உத்தவனே! ஆகையால் ஒரு பலனுக்கு ஸாதநமாக இதைச் செய் என்கிற விதியையும், இதைச் செய்ய வேண்டாமென்கிற நிஷேதத்தையும், இப்படி விதிக்கப்பட்ட ப்ரவிருத்தி தர்மத்தையும் நிவ்ருத்தி தர்மத்தையும், இவ்விதமான இரண்டு கர்மங்களுக்கு வேண்டியதாக உன்ஞல் இதுவரை யில் கேட்கப்பட்டும், இனிமேல் கேட்கப்படுவதுமாகிய அங்கங்களேயும் விட்டுவிட்டு, எல்லா பிராணிகளுக்கும் ஆத்மாவான என்னேயொருவனேயே எல்லா பிரகாரத்தாலும் சரணமாக அடை. அப்படிச் செய்தால் ஒருவரிடமும் பயமில்லாமலிருக்கிற இருப்பாகிய மோக்ஷத்தையடைவாய்.

598. भक्ष्योत्तम (பாரதம் உத்யோகபர்வம்—34-13)

மீஞனது உயர்ந்த சாப்பிடத்தகுந்த ஒரு வஸ்துவாலே மூடப்பட்ட இரும்பால் செய்யப்பட்ட முள்ளே அந்தச் சாப்பாட்டு வஸ்துவின் ஆசை யாலே அதை விழுங்குகிறது. அதஞலுண்டாகும் கெடுதியைப் பார்க் கிறதில்லே.

599. अहो बत (பாரதம் ஆரண்யபர்வம்—2-64)

ஸாதுவான எவன் எதைக்கண்டு வெறுக்கிருஞே, துர்ஜநன் அதையே கண்டு ஸந்தோஷப்படுகிருன். இதென்ன பெரிய கஷ்டம்! இவ்வுலகத்தின் செய்கை விபரீதமாயிருக்கிறது.

600. त्रैवर्गिकांस्त्यजेद्धर्मानारम्भानवनीपते ! ।
मित्रादिषु समो मैत्रस्समस्तेष्वेव जन्तुषु ।। ?

(விஷ்ணுபுராணமென்று முன்ஞேர்கள்)

தர்மம், அர்த்தம், காமம் ஆகிய இவைகளுக்கு ஸாதநங்களான தர்மங்களை ஒருவன் விட்டுவிடவேண்டியது.

अज्ञानात्

601. विद्यते गोषु संपन्नं विद्यते ब्राह्मणे दमः ।
विद्यते स्त्रीषु चापल्यं विद्यते ज्ञातितो भयम् ॥

(ராமாயணம் யுத்தகாண்டம்—16-9)

பசுமாடுகளிடத்தில் ஸம்பத்துக்கு ஸாதநம் இருக்கிறது. பிராம்மணனிடத்தில் இந்திரியஜயமிருக்கிறது. ஸ்திரீகளிடத்தில் சபலத் தன்மையிருக்கிறது. தாயாதிகளிடமிருந்து பயமிருக்கிறது.

अपायसम्प्लवे

602. न च संकुचितः (ராமாயணம்-கிஷ்கிந்தா—30-81)

எந்த வழியாலே வாலி கொல்லப்பட்டுப்போனானோ அந்த வழி குறுகிப்போகவில்லை. ஸுக்ரீவ! நீ சொன்னதைச் செய். வாலி போனவழி போகாதே.

कृतापराधस्य

यदि किञ्चित्

यच्च शोकाभि

अकिञ्चनो- न धर्मनिष्ठोऽस्मि न चात्मवेदी
न भक्तिमांस्त्वच्चरणारविन्दे ।
अकिञ्चनोऽनन्यगतिः शरण्य!
त्वत्पादमूलं शरणं प्रपद्ये ॥

தமிழ் வசனங்கள்

123. *கேசவன்தமர் கீழ்மேலெமரேழெழுபிறப்பும்,*
மாசதிரிதுபெற்று நம்முடைவாழ்வுவாய்க்கின்றவா

ஈசனென்கருமாணிக்கமென்செங்கோலக்கண்ணன்விண்ணோர்
நாயகன், எம்பிரானெம்மான் நாராயணனாலே. -திருவாய்மொழி 2-7-1

என்னுடைய வம்சத்தில் பிறந்தவர்களில் மேலேழு தலைமுறையும், கீழேழு தலைமுறையும், நடுவில் எழு தலைமுறையும் எம்பெருமானுடைய தாஸர்களானார்கள். இவ்விதமான பெரிய ஸாமர்த்தியமாகிய வாழ்வு நமக்குக் கிடைத்திருக்கிறது.

124. பண்டைக்-அண்டக்குலத்துக்கதிபதியாகி அசுரரிராக்கதரை
இண்டைக்குலத்தை எடுத்துக்களைந்த இருடீகேசன்றனக்குத்
தொண்டக்குலத்திலுள்ளீர் வந்தடிதொழுது ஆயிரநாமம் சொல்லிப்
பண்டைக்குலத்தைத்தவிர்ந்து பல்லாண்டு பல்லாயிரத்தாண்
டென்மினே. (திருப்பல்லாண்டு—5)

பழைய குலத்தைப் போக்கி பல்லாண்டு பாடுவோம்.

குலங்களாயவீரிரண்டி லொன்றிலும்பிறந்திலேன்
நலங்களாயநற்கலைகள் நாலிலும்நவின்றிலேன்
புலன்களைந்தும்வென்றிலேன் பொறியிலேன் புனித நின்
இலங்குபாதமன்றிமற்றொர் பற்றிலேனெம்மீசனே

125. நிற்கின்ற- தேவராய்நிற்குமத்தேவும், அத்தேவரில்
மூவராய் நிற்கும் மூதுபுணர்ப்பும் - யாவராய்
நிற்கின்றதெல்லாம் நெடுமாலென்றோராதார்
கற்கின்றதெல்லாம் கடை. -நான்முகன் திருவந்தாதி 54

கண்ணுக்குத் தோன்றுமவையெல்லாம் ஸர்வேசுவரன்.

126. வானுளாரறியலாகா வானவா என்பராகில்
தேனுலாந்துளவமாலைச் சென்னியாயென்பராகில்
ஊனமாயினகள் செய்யுமூனகாரகர்களேலும்
போனகம் செய்தசேடம் தருவரேல்புனிதமன்றே? - திருமாலை 41

எம்பெருமானிடத்தில் பக்தியுள்ளவர்கள் தாங்கள் சாப்பிட்டு மீந்ததை எனக்குக்கொடுத்தால், அது உடனே சுத்தியைச் செய்யும்.

127. வையத்துவாழ்வீர்காள் நாமும்நம்பாவைக்குச்,
செய்யும்கிரிசைகள் கேளீரோ பாற்கடலுள்,
பையத்துயின்ற பரமனடிபாடி,
நெய்யுண்ணோம்பாலுண்ணோம் நாட்காலேநீராடி,

மையிட்டெழுதோம் மலரிட்டுநாம்முடியோம்,
செய்யாதனசெய்யோம் தீக்குறளைசென்றோதோம்,
ஐயமும்பிச்சையும் ஆந்தனையும்கைகாட்டி,
உய்யுமாறெண்ணி யுகந்தேலோரெம்பாவாய். - திருப்பாவை-2

செய்யத்தகாத கர்மங்களைச் செய்யமாட்டோம். ஒரு ஆசாரியனிடம் போய் அஸத்தான சாஸ்திரங்களைப்படிக்கமாட்டோம்.

128. **செய்யேல்** (திருவாய்மொழி—2-9-3)

கெட்ட கர்மங்களைச் செய்யாதேயென்று கிருபை செய்யும்.

129. **வைதுநின்னைவல்லவா பழித்தவர்க்கும்மாறில்போர்**
செய்துநின்னசெற்றத்தீயில் வெந்தவர்க்கும்வந்துன்னை, எய்த
லாகுமென்பரா, தலாலெம்மாயநாயினேன், செய்தகுற்றம்நற்ற
மாகவேகொள் ஞாலநாதனே. - திருச்சந்தவிருத்தம் 111

உலகத்துக்கு நாதனே! அடியேன் செய்யும் குற்றத்தைத் தேவரீர் குணமாகக் கொள்ளவேணும்.

130. **தன்னடியார்திறத்தகத்துத் தாமரையாளாகிலும்**
சிதகுரைக்குமேல் என்னடியாரதுசெய்யார் செய்தாரேல்நன்று
செய்தாரென்பர்போலும் மன்னுடையவிபீடணற்கா மதிளிலங்
கைத்திசைநோக்கிமலர்க்கண்வைத்த என்னுடையதிருவரங்கர்க்
கன்றியும்மற்றொருவர்க்காளாவரே. -பெரியாழ்வார் திரு.4-9-2

என்னுடைய தாஸர்கள் அபசாரத்தைச் செய்யமாட்டார். செய்தால் நல்லதைச் செய்தாரென்று எம்பெருமான் சொல்லுவன் போலும்.

குளித்துமூன்றனலையோம்பும் குறிகொளந்தணமைதன்னை
ஒளித்திட்டேனென்கணில்லை நின்கணும்பத்தனல்லேன்
களிப்பதென்கொண்டுநம்பி கடல்வண்ணாகதறுகின்றேன்
அளித்தெனக்கருள் செய்கண்டா யரங்கமாநகருளானே.

அரும்பதவுரை

பொலிசைக்கிடுவர் — வட்டிக்குக் கடன் கொடுப்பவர்கள்.

அவிடு — பரிஹாஸ வார்த்தை.

ஒட்டத்துக்கு — பந்தயத்துக்கு.

---

26. ப்ரபாவரக்ஷாதிகாரம்

ஸம்ஸ்கிருத வசனங்கள்

603. अत्युत्कटैः – त्रिभिर्दिनैस्त्रिभिः पक्षैस्त्रिभिर्मासैस्त्रिवत्सरैः ।
अत्युत्कटैः पुण्यपापैरिहैव फलमश्नुते ।।

(விஹகேந்திரஸம்ஹிதை)

மிகவும் பலமான புண்ணியங்களையும் பாபங்களையும் செய்தவன் இங்கேயே மூன்று நாட்களிலோ, மூன்று பக்ஷங்களிலோ மூன்று மாதங்களிலோ, மூன்று வர்ஷங்களிலோ அவைகளின் பலன்களை அனுபவிக்கிறான்.

उपायभक्तिः
यस्यानुग्रहमिच्छामि धनं तस्य हराम्यहम् ।
बान्धवैश्च वियोगेन भृशं भवति दुःखितः ।।

604. दुर्गसंसार (விஷ்ணுதர்மம்—1-18)

ஸம்ஸாரமாகிய செல்லமுடியாத கரையில்லாத காட்டில் ஓடித் திரிகிறவர்களுக்கு கிருஷ்ணன் விஷயத்தில் ஒரு நமஸ்காரமானது மோக்ஷமாகிய கரையைச் சேர்ப்பிக்கிறது.

605. एकोऽपि (பாரதம்-சாந்திபர்வம்—46-19)

கிருஷ்ணன் விஷயத்தில் செய்த ஒரு ஸுக்ருதப்ரணாமமானது பத்து அச்வமேதங்களுக்கும் ஸமமாகுமா? ஆகாது. ஆனால் பத்து அச்வமேதங்கள் பண்ணினவன் திரும்பிவருகிறான். கிருஷ்ணனிடத்தில் ப்ரணாமம் பண்ணினவனோ திரும்பி வருகிறதில்லை. ஸுக்ருதப்ரணாமம் என்பது- இரண்டு கைகளால் மூன்று தரம் அஞ்சலிசெய்து முழங்கால் வரைக் கால்களை நீட்டி, நெற்றி, மூக்கு, கன்னம் இவைகளால் பூமியை மூன்று தரம் தொட்டு செய்யப்பட்டு இப்படிச் செய்யப்படும் அஷ்டாங்கமான நமஸ்காரத்தைப் பன்னிரண்டு தரம் செய்வது.

सकृदेव प्रपन्नाय तवास्मीति च याचते ।
अभयं सर्वभूतेभ्यो ददाम्येतद्व्रतं मम ।।

अथ पातक

कुयोनिष्वपि

606. शरणं च (விஷ்ணுதர்மம்—106-53)

சரணமடைந்தவர்களையும், உனக்காக நான் இருக்கிறேன் என்று பிரார்த்திப்பவர்களையும், அவர்கள் தகப்பனைக் கொன்றவர்களாயிருந்தாலும் ஸாதுக்கள் இரக்ஷிக்கிறார்கள்.

डम्भिहैतुक - राजान्तेवासियाज्येभ्यः सीदन्निच्छेद्धनं क्षुधा ।
डम्भिहैतुकपाषण्डिबकवृत्तींश्च वर्जयेत् ।।

ये तु सामान्य

607. पुंसां जटाभरणमौण्ड्यवतां वृथैव
मोघाशिनामखिलशौचनिराकृतानाम् ।
तोयप्रदानपितृपिण्डबहिष्कृतानां
संभाषणादपि नरा नरकं प्रयान्ति ।। (விஷ்ணுபராணம்—3-18-105)

ஜடையாகிய ஆபரணத்தையோ, குடுமியில்லாத மொட்டைத் தலையையோ உடையவர்களாய் தேவயஜ்ஞம் முதலானவைகளைச் செய்யாமல் சாப்பிடுகிறவர்களாய், ஒருவிதமான சௌசமில்லாதவர்களாய் பித்ருக்களுக்கு தர்ப்பணத்தையும் சிராத்தத்தையும் செய்யாதவர்களாயிருக்கிறவர்களுடன் பேசுவதாலும்கூட மனிதர்கள் நரகத்தை யடைகிறார்கள்.

नेहाभिक्रमनाशोऽस्ति प्रत्यवायो न विद्यते ।
स्वल्पमप्यस्य धर्मस्य त्रायते महतो भयात् ।।

608. पार्थ नैवेह (கீதை—6-40)

ப்ருதையின் பிள்ளையே! யோகம் செய்ய ஆரம்பித்து அது முடியாதவனுக்கு இங்கும் மேலுலகத்திலும் நாசம் கிடையாது. நல்ல விஷயத்தைச் செய்தவன் கெட்ட கதியையடையமாட்டானன்றோ?

अपि चेत्

609. अपि पापेषु (பாரதம் ஆச்வமேதிக—96-46)

பாண்டுவின் பிள்ளையே! என் பக்தர்கள் பாபங்களில் ருசியுள்ளவர் களாயிருந்தாலும் , தாமரை யிலையில் ஜலம் ஒட்டாததுபோல் அவர்களிடத் தில் ஒரு பாபமும் ஒட்டாது. பாபங்களுக்குத் தகுந்த பரிஹாரம் ஏற்படும் என்று கருத்து.

610. चीरवासा: (இதிஹாஸஸமுச்சயம்—33,123,124)

ஓ பிராம்மணச்ரேஷ்டனே! எம்பெருமானை ஆச்ரயித்திருக்கிறவன் மரவுரியையுடுத்திக் கொண்டிருந்தாலும், ஜடையுள்ள வனுயிருந்தாலும், த்ரிதண்டமுள்ளவனுயும், தலையில் குடுமியில்லாதவனுயும், வேறு ஆச்ரமத்தின் அடையாளங்களுள்ளவனுயுமிருந்தாலும் இவைகளில்லா விட்டாலும் இந்த அடையாளங்கள் மோக்ஷத்துக்குக் காரணமன்று. எவர்கள் இரக்கமில்லாதவர்களாயும், கெட்ட மனதையுடையவர்களாயும், எப்போதும் கெட்ட ஆசாரங்களில் ருசியையுடையவர்களாயுமிருக்கிருர்களோ, நாராயணனை அடைந்திருந்தால் அந்த மனிதர்களும் உயர்ந்த கதியை அடைகிருர்கள்.

611. लिप्यते (இதிஹாஸஸமுச்சயம்—27-25)

விஷ்ணுபக்தர்களுக்குப் பாபம் நேர்ந்தால் அதற்கு உடனே பிராயச் சித்தம் செய்வார்களா கையாலே அவர்களிடத்தில் பாபம் ஒட்டாது. உதய மான ஸூரியன்போல் உலகம் முழுவதையும் அவர்கள் பரிசுத்தம் செயகிருர்கள்.

612. जन्मान्तरसह (இதிஹாஸஸமுச்சயம்—33-125-127)

அனேகமாயிரம் புண்ணியஜந்மங்களின் கடைசியில் எல்லா உலகங்களிலும் இவனொருவனே மஹாத்மாவென்று சொல்லும் படியிருக் கிற வாஸுதேவனுக்கு நான் தாஸன் என்கிற இவ்வித மான புத்தியானது எவனுக்கு உண்டாகிறதோ, அவன் எம்பெருமானிருக்கிற உலகத்துக்குப் போகிருன். இந்த விஷயத்தில் ஸந்தேஹமில்லை. எவர்கள் இந்திரியங்களை அடக்கிக்கொண்டு எம்பெருமானிடத்தில் வைக்கப்பட்ட பிராணனை யுடைவர்களோ அவர்களைப்பற்றிச் சொல்ல வேண்டுமோ.

613. अश्वमेधशतै: (இதிஹாஸ ஸமுச்சயம்—33-180)

எவர்கள் நாராயணனுக்கு முகங்கொடுக்கவில்லையோ, அவர்கள்

அநேகம் நூறு அச்வமேதங்கள் செய்தாலும் அநேகம் நூறு வாஜபேயங்கள் செய்தாலும் நல்ல கதியை அடைகிறதில்லை.

योहेनं पुरुषं वेद देवा अपि न तं विदुः ।
सर्वमाश्चर्यमेतस्मिन् निर्वृत्तं राजसत्तम ! ।।

614. अवैष्णवनमस्कारात् (நாரதீயம்)

விஷ்ணுபக்தனல்லாதவர்களுக்கு நமஸ்காரம் செய்வதாலும், எம்பெருமான் விஷயத்தில் அவமாநம் செய்வதாலும் விஷ்ணுபக்தனைத் தூஷிப்பதாலும் ஒருவன் உடனே பதிதனாகிறான். (கீழே விழுகிறான்; மேலுலகமில்லை) இதில் ஸந்தேஹமில்லை.

615. यतिनिन्दापरः (இதிஹாஸ ஸமுச்சயம்—12-71-72)

தாமரைக்கிழங்கைத் திருடினவன் எப்போதும் ஸந்நியாஸிகளை நிந்திக்கிறவனாயும், விஷ்ணுபக்தர்களை அவமாநம் செய்கிறவனாயும், வேதாந்தசாஸ்திரத்தில் நோக்கமில்லாதவனாயும் ஆகட்டும். தாமரைக் கிழங்கைத் திருடினவன் உள்ளுக்குள்ளே துஷ்டனாய் மேலுக்கு நல்லவனா யும், ப்ரும்மவித்துகளிடத்தில் த்வேஷம் பண்ணுகிறவனாயும், சாஸ்திரத்தில் சொல்லப்பட்ட நல்லகர்மங்களைத் தூஷிக்கிறவனாயும் ஆகட்டும். தாமரைக்கிழங்கைத் திருடினவன் கெட்டபுத்தியையுடையவனாய், எப் போதும் நல்ல அநுஷ்டாநத்தையுடையவர்களாயும், ஆத்மபரமாத்ம விஷயமான சாஸ்திரத்தில் த்ருடமான ஜ்ஞாநமில்லாமலுமிருக் கிறவர்களை மயங்கும்படி செய்யட்டும்.

616. न शब्दशास्त्रा (இதிஹாஸ ஸமுச்சயம்—2-10)

வியாகரணசாஸ்திரத்தில் மிகுந்த பிரீதியுள்ளவனுக்கும், சாப்பாட்டி லும் வஸ்திரத்திலும் அதிக கவனமுள்ளவனுக்கும் அழகான வீட்டிலிருப்பதில் பிரீதியுள்ளவனுக்கும் உலகத்தாருடைய மனதைத் தன் பேச்சால் இழுக்கும் சக்தியுள்ளவனுக்கும் மோக்ஷம் கிடையாது.

617. शिश्नोदरे (பாரதம் சாந்திபர்வம்—305-36)

எவர்கள் எப்போதும் ஸ்திரீஸங்கமத்திலும், சாப்பாட்டிலும் நோக் குள்ளவர்களோ, எவர்கள் திருட்டு, பொய் சொல்லுவது, கடுமையாகப் பேசுவது, இவைகளைச் செய்கிறார்களோ அவர்களைத் தர்மத்தை விட்டவர்

களென்று தேவர்கள் அவர்கள்கிட்டப் போகாமல் அவர்களை விட்டுவிடு கிறார்கள்.

618. पराङ्मुखाम् (விஷ்ணுதர்மம்—99-13)

எவர்கள் எம்பெருமானிடத்தில் முகங்கொடுக்காமல் விஷயங்களில் நன்றாய் படிந்திருக்கிற மனதையுடையவர்களாய் இருக்கிறார்களோ, அவர் களுக்கு வெகுதூரத்தில் அந்த பரம்பிரம்மம் (எம்பெருமான்) இருக்கிறது.

619. तन्मयत्वेन (விஷ்ணுதர்மம்—99-15)

எவர்கள் கோவிந்தனையே எப்போதும் நினைத்துக்கொண்டு அவனிடத்தில் வைக்கப்பட்ட மனதையுடையவர்களாய், விஷயங்களை விட்டிருக்கிறார்களோ, அவர்களுடைய ஸமீபத்தில் அந்த எம்பெருமான் இருக்கிறானென்று அறியவேண்டியது.

न लिङ्गं धर्म

620. फलं कतक(மநுஸ்மிருதி—6-67)

தேத்தாங்கொட்டை மரத்தினுடைய பழமானது ஜலத்தைத் தெளிவிக்கிறதாயிருந்தாலும், அதின் பெயரைச் சொல்லுவதால் மாத்திரம் ஜலம் தெளிகிறதில்லை.

621. आर्ता विषण्णा:(வியாஸஸஞ்சயஸம்வாதம்)

இந்த உலகத்து ஸுகங்கிடைக்காமல் வருத்தப்படுகிறவர்களும், மேல் உலகத்து ஸுகம் கிடைக்காமல் வருத்தப்படுகிறவர்களும், ஒன்றிலும் நிலையில்லாதவர்களும், ஸம்ஸாரதுக்கத் தைக்கண்டு பயப்படுகிறவர்களும், கோரமான வியாதிகளில் தப்பிக்கிறவர்களும் நாராயணன் என்கிற சொல்லை மாத்திரம் சொல்லித்துக்கங்களால் விடப்பட்டவர்களாய் ஸுகமுள்ளவர் களாக ஆகிறார்கள்.

622. अवशेनापि (விஷ்ணுபுராணம்—6-8-19)

தன் வசமில்லாமல் எந்த எம்பெருமானுடைய திருநாமமானது ஒருவனால் சொல்லப் படுகிறதோ, அவன் ஸிம்மத்தைக்கண்டு பயந்த மிருகங்களால் அந்த ஸிம்மமிருக்கும் காடு விடப்படுவதுபோல் அவன் எல்லாப் பாபங்களாலும் உடனே விடப்படுகிறான்.

623. साङ्केत्यम् (பாகவதம்—6-2-14)

எம்பெருமானுடைய திருநாமத்தைச் சொல்லுவது, ஒருவனுக்கு நாராயணன் என்று பெயர் வைத்து, அந்தப் பெயரைக்கொண்டு அவனைக் கூப்பிட்டபோதிலும், பரிஹாஸம் பண்ணுவதற்காகச் சொன்னபோதிலும், ஸ்தோபமாஞலும், ஹேளநமாஞலும் எல்லாப் பாபங்களையும் போக்கும். இங்கே ஸ்தோபமென்பது—நாராயணன் என்று சொல்லுவதற்குப் பதிலாக நாநாநந என்று சொல்லுவது, ஹேளநமென்பது—ஒருவன் எப்போதும் நாராயண என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கிருயேயென்று பிரீதியில்லாமல் சொல்லுவது.

624. हरिर्हरति (ஹர்யஷ்டகம்)

ஹரி:- எம்பெருமான் கெட்டமனதுள்ளவர்களாலும் நினைக்கப் பட்டால் பாபங்களைப் போக்குகிருன். இச்சையில்லாமல் அக்நியை ஒருவன் தொட்டா லும் அவனை அது பொசுக்கியே விடும்.

625. एतावतालम् (பாகவதம்—6-3-24)

எம்பெருமானுடைய குணங்களையும் சேஷ்டைகளையும் காட்டுகிற அனேகம் திருநாமங்களைச் சொல்லுவது மனிதர்களுடைய பாபங்களைப் போக்குவதற்கு மிகவும் அதிகமானது, ஒரு திருநாமத்தைச் சொல்வதே போதும்; எந்தக் காரணத்தால் அஜாமிளன் என்பவன் மிகுந்த பாபமுள்ளவஞயிருந்தபோதிலும், சாகிறகாலத்தில் பிள்ளையை நாராயண என்று கூப்பிட்டு முக்தியையடைந்தாஞே.

ये द्विषन्ति (74-வது பக்கம் 337-நெ. பார்க்க)

626. यः पुत्रः (பிரும்மாண்டபுராணம்)

எந்தப்பிள்ளை தகப்பஞரிடத்தில் த்வேஷம்பண்ணுகிருஞே அவனை வேரெருவனுக்குப் பிறந்தவஞக அறியவேண்டியது. எவன் எம்பெரு மானிடத்தில் எப்போதும் த்வேஷம் பண்ணு கிருஞே, அவனைக் கடைசி ஜாதியில் பிறந்தவஞக அறியவேண்டியது.

627. गोप्यः (பாகவதம்—7-1-32)

கோபிகைகள் காமத்தினுலும், கம்ஸன் பயத்தாலும், சிசு பாலன் முதலான ராஜாக்கள் த்வேஷத்தாலும், விருஷ்ணிகள் ஸம்பந்தத்தாலும்,

நீங்கள் ஸ்நேஹத்தாலும், நாங்கள் பக்தியாலும் பிரபுவே! நல்ல கதியை யடைவோம். (இது தர்மபுத்திரரைப் பார்த்து நாரதர் வசநம்).

628. यया कया (ஸ்ரீரங்கமாஹாத்மியம்—8-12)

நிணைத்த மாத்திரத்தில் பாபத்தைப் போக்குகிறவனுய், ஸ்வயம் பரிசுத்தனுன எம்பெரு மானுடனே எப்படியாவது ஸம்பந்தமுண்டானுல் அது பாபத்தைப் போக்கும்.

दुष्टेन्द्रिय (84-வது பக்கம் 385-நெ. பார்க்க)

यं योगिनः प्राणवियोगकाले यत्नेन चित्ते विनिवेशयन्ति ।
स तं पुरस्ताद्धरिमीक्षमाणाः प्राणान् जहौ प्राप्तफलो हि भीष्मः ।।

629. एकः शास्ता न द्वितीयोऽस्ति शास्ता
यो हृच्छयस्तमहमनुब्रवीमि ।
तेनैव युक्तः प्रवणादिवोदकं यथा
नियुक्तोऽस्मि ? तथा वहामि ।। (பாரதம் ஆச்வமேதிகபர்வம்—27-1)

எம்பெருமான் ஒருவனே உத்திரவு பண்ணுகிறவன்; உத்திரவு பண் ணுமவர் இரண்டாமவரில்லை. அவன் ஹிருதயத்திலிருக்கிருன். அவனை நான் சொல்லுகிறேன். ஜலம் பள்ளத்தில் ஓடுவதுபோல் அவனொருவனோடே சேர்ந்தவனுய், அவன் ஏவின வேலையைத் தலையாலே வஹிக்கிறேன்.

प्रशासितारं सर्वेषामणीयांसमणीयसाम् ।
रुक्माभं स्वप्नधीगम्यं विद्यात्तु पुरुषं परम् ।।

630. शास्ता विष्णुरशेषस्य जगतो यो हृदि स्थितः ।
तमृते परमात्मानं तात ! कः केन शास्यते ? ।।

(விஷ்ணுபுராணம்—1-17-20)

எவன் ஹிருதயத்திலிருக்கிருனே, அந்த விஷ்ணு உலகம் முழுவதையும் நியமநம் பண்ணுகிருன். அந்த பரமாத்மாவை விட்டு எவன் எவனுல் நியமிக்கப்படுகிருன்.

631. रागादिदूषिते (விஷ்ணுதர்மம்—9-11)

ஆசைமுதலானவைகளாலே தூஷிக்கப்பட்ட ஒருவனுடைய மனதில் மதுவைக்கொன்ற எம்பெருமான் இருக்கிறதில்லை. ஹம்ஸமானது சேறு கலந்த ஜலத்தில் ஒருபோதும் ப்ரீதியைப் பண்ணுகிறதில்லை.

632. कर्मणा मनसा (பாரதம் உத்யோகபர்வம்—39-56)

எதையொருவன் உடம்பின் வேலையாலும் மனதாலும் வாக்காலும் அடிக்கடி செய்கிருனே, அதுவே அவனைத் தன் வசப்படுத்திக்கொள்ளு கிறது. ஆகையால் ஒருவன் நல்லதையே செய்யவேண்டியது.

633. संसारविषवृक्षस्य

ஸம்ஸாரமாகிய விஷமரத்தில் அமிருதம்போல் இரண்டு பழங்கள் இருக்கின்றன. அவைகளாவன— ஒருகால் எம்பெருமானிடத்தில் பக்தியுண்டாவதும், அவனிடத்தில் பக்தியுள்ளவர்களுடன் சேருவதும்.

தமிழ் வசனங்கள்

131. *பாம்போடொ-தூங்கார் பிறவிக்களின்னம்புகப்பெய்து*
வாங்காயென்று சிந்தித்து நானதற்கஞ்சிப்
பாம்போடொருகூரையிலே பயின்றாற்போல்
தாங்காதுள்ளம் தள்ளுமென்தாமரைக்கண்ணா.

- பெரிய திருமொழி 11-8-3

கூரையில் பாம்பிருக்கிற ஒரு வீட்டிலிருப்பது எப்படி பயத்தை யுண்டுபண்ணுமோ , அதுபோல ஸம்ஸாரத்திலிருப்பது. இதை என் மனது தாங்காது. அது தளும்புகிறது. என் தாமரைக் கண்ணனே!

132. *பரமனை* (திருவாய்மொழி—3-7-1)

மொய்த்தவல்வினையுள்நின்று மூன்றெழுத்துடையபேரால்
கத்திரபந்துமன்றே பராங்கதிகண்டுகொண்டான்
இத்தனையடியரானர்க்கிரங்குநம்மரங்கனாய
பித்தனைப்பெற்றுமந்தோ பிறவியுள்பிணங்குமாறே.

பரமாத்மாவை அடையும்படியாகிய பாக்கியத்தையுடைய சிறு மாமனிசருடன் சேர்க்கை. இங்கே சிறுமாமனிசர் என்பதற்கு உலகத்

தாருக்குச் சிறியவனுய்த்தோற்றி, ஜ்ஞாநம் வைராக்கியம் முதலான குணங்களால் மிகுந்த பெருமையையுடைய பாகவதர் என்று பொருள்.

133. திருமால்தலை -

திருமாலுருவொக்கும்மேரு,அம்மேருவில்செஞ்சுட
ரோன் திருமால்திருக்கைத்திருச்சக்கரமொக்கும், அன்னகண்டும்
திருமாலுருவோடவன் சின்னமே பிதற்றாநிற்பதோர் திரு
மால்தலைக் கொண்டநங்கட்கு, எங்கே வரும் தீவினையே.

(திருவிருத்தம்—88)

லக்ஷ்மீபதியால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட நமக்குக் கெட்ட கர்மங்கள் எங்கே வரும்?

134. **ஆள்கின்றானுழியானுரால்குறைவுடையம்**
மீள்கின்றதில்லை பிறவித்துயர்கடிந்தோம்
வாள்கெண்டையொண்கண் மடப்பின்னைதன்கேள்வன்
தாள்கண்டுகொண்டென்றலைமேல்புனைந்தேனே. -திருவாய். 10-4-3

சக்கிராயுதத்தையுடைய எம்பெருமான் நம்மை ரக்ஷிக்கிருன். வேறு எவனுல் நாம் அடையவேண்டியதற்கு குறை செய்யமுடியும்.

அரும்பதவுரை

நசை — ஆசை. கசை — சாட்டை.
பரிமாற்றம் — ஆதரம்.
பசை — எம்பெருமானிடத்தில் பிரீதி.
வாய்வெருவுதல் — தூக்கத்தில் நினைவில்லாமல்
ஒன்றைச்சொல்வதுபோல் வாய் வெறுமனே இருக்கமுடியாமல்
ஏதாவதொன்றைச் சொல்லுதல்.

---

27. மூலமந்திராதிகாரம்

ஸம்ஸ்கிருத வசனங்கள்

634. व्यक्तं हि (நாரதீயம்—1-32)

ஆறு குணங்கள் நிறைந்த தேவனுன நாராயணன் தானே எட்டெழுத்தான மூலமந்திரரூபமாய் அதை ஜபிக்கிறவர்களுடைய வாயில் இருக்கிருர். இது நிச்சயம்.

635. मन्त्राणां परम: (நாரதீயம்—1-11)

எப்போதுமிருக்கிற மூலமந்திரமானது மந்திரங்களுக்குள்ளே மிகவுமுயர்ந்த மந்திரம். ரஹஸ்யமானவைகளுக்குள்ளே மிகவும் ரஹஸ்ய மானது. சுத்தியைச் செய்யுமவைகளுக்குள் மிகவும் பரிசுத்தமானது.

636. बहवो हि (நாரதீயம்—1-16)

ஸநகர் முதலான அநேக மஹாத்மாக்களான ருஷிகள் அஷ்டா க்ஷரத்தை ஜபித்து எம்பெருமானுடைய ஸ்தாநத்தை யடைந்தார்கள்.

637. यथा सर्वेषु (நாரதீயம்—1-42)

எப்படி எல்லா தேவர்களுக்குள்ளே நாராயணனைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவனில்லையோ, அப்படியே எல்லா மந்திரங்களுக்குள்ளும் எட்டெழுத்து மந்திரத்தைக் காட்டிலும் மேற்பட்டதில்லை.

638. भूतोर्ध्व (நரஸிம்மபுராணம்—18-32)

கையைத் தூக்கிக்கொண்டு ஸத்யம் பண்ணி உங்களுக்கு இப்போது இங்கே சொல்லுகிறேன். பிள்ளைகளே! சிஷ்யர்களே கேளுங்கள். எட்டெழுத்து மந்திரத்தைக் காட்டிலும் உயர்ந்த மந்திரம் கிடையாது. அதைக்கொண்டு எம்பெருமானை எப்போதும் அர்ச்சனை செய்து கொண்டிரு; அதைக்கொண்டு அவனிடத்தில் பக்தியைச் செய். அதைக்கொண்டு அவனுக்கு நமஸ்காரம் பண்ணு. இப்படி அந்த மந்திரத்தை உயர்ந்த மந்திரமாக எண்ணிக்கொண்டு அவனிடத்தில் பக்தி பண்ணுகிறவர்கள் நாசத்தை அடைகிறதில்லை, அதாவது ஸம்ஸாரத்திலிருப்பதில்லை.

639. आसीना वा (நாரதீயம்)

உட்கார்ந்துகொண்டிருந்தாலும் படுத்துக்கொண்டிருந்தாலும் எங்கேயாவது நின்றாலும், நமோ நாராயண என்கிற மந்திர மொன்றையே உபாயமாகப் பற்றினவர்கள் நாங்கள்.

640. नमो नारा

नमो नाराय – तत: प्रभाते विमले विनिवृत्ते च जागरे ।
नमो नारायणेत्युक्त्वा श्वपाक: पुनरागमत् ।।

(இதிஹாஸஸமுச்சயம்—33-130)

தர்மத்தில் மனதையுடைய புண்டரீகனும் நாராயணனையே அடையவேண்டியவைகளில் மிகவுமுயர்ந்தவனாக நினைத்து, நமோ நாராயணாய என்கிற எட்டெழுத்து மந்திரத்தை ஜபித்துக் கொண்டு முக்தியையடைந்தான்.

नमो नारायण

641. **वैदिकम्** (நாரதீயம்)

கர்மமானது வைதிகமென்றும், தாந்திரிகமென்றும், வைதிக தாந்திரிகமென்றும், இப்படி மூன்று விதமென்று பாஞ்சராத்ரமாகிற பாற்கடலில் சொல்லியிருக்கிறது. பிராம்மணர்களுக்கு வைதிகமான கர்மம், ராஜாக்களுக்கு வைதிகதாந்திரிகமான கர்மம், வைசியர்களுக்கும் சூத்திரர்களுக்கும் தாந்திரிக கர்மம், எல்லாருக்கும் கர்மமானது தாந்திரிகமாக இருக்கலாம். எட்டெழுத்து மந்திரமும், பன்னிரண்டெழுத்து மந்திரமும், ஆறு எழுத்துமந்திரமும் அளவில்லாத தேஜஸ்ஸையுடைய விஷ்ணுவின் மந்திரங்கள். இந்த முக்கியமான மந்திரங்கள் பிரணவத்தோடு சேர்ந்து வைதிகமந்திரங்களாகின்றன. அத்துடன் சேராதபோது அவைகள் தாந்திரிகங்களென்று சொல்லப்படுகின்றன.

642. **तत्रोत्तरायणस्यादि:** (நாரதீயம்—1-57)

மூலமந்திரத்தில் மேலேயிருக்கிற அயநம் என்கிற சொல்லில் முதல் எழுத்தான அகரம் விஷ்ணுவைச் சொல்லுகிறது. அத்துடன் அநுஸ்வாரத்தைச் சேர்த்தால் இப்படிச் சேர்க்கப்பட்ட அகரமானது மூலமந்திரத்திற்குப் பீஜமாகிறது. இப்படிச் சேர்ப்பதினால் மந்திரம் எட்டெழுத்துள்ள மந்திரமாக ஆகிறது.

643. **किं तत्र** (நாரதீயம்—1-41)

ஒருவனுக்கு வேண்டிய பலன் விஷயத்தில் அனேக மந்திரங்களால் என்ன பிரயோஜநம்? அனேக விரதங்களாலே என்ன பிரயோஜநம்? நமோ நாராயணாய என்கிற மந்திரமானது வேண்டிய பலன்களையெல்லாம் கொடுக்கும்.

644. **आद्यं तु त्र्यक्षरम्** (மநுஸ்மிருதி—11-265)

மூன்று எழுத்தான வேதமானது (பிரணவமானது) முதலிலிருந்தது. அதில் மூன்று வேதமும் இருந்தது. இந்த மூன்று எழுத்து வேதமானது மற்ற வேதங்களைக் காட்டிலும் வேறு. ஸ்திரீகளும் சூத்திரர்களும் அறியாதபடி அதை ரக்ஷிக்கவேண்டியது. அதையறிந்தவன் மூன்று வேதங்களை அறிந்தவன்.

645. हविर्गृहीत्वा

ஆத்மாவாகிய ஹவிஸ்ஸை 'வஸுரண்ய' என்று ஆரம்பிக்கிற மந்திரத்தாலேயெடுத்துக் கொண்டு எப்போதுமிருக்கிற அச்யுதனுகிற அக்கினியில் பிரணவம் என்கிற மந்திரத்தினுல் ஹோமம் செய்ய வேண்டியது.

646. क्षेत्रज्ञस्य (யாஜ்ஞவல்க்யஸ்மிருதி—3-34)

ஈசுவரனுடைய ஜ்ஞாநத்தால் பத்தஜீவனுக்கு மிகவும் உயர்ந்த சுத்தி வருகிறதென்று எண்ணப்படுகிறது.

647. ईदृश: परमात्मा (சாண்டில்யஸ்மிருதி—5-17)

பரமாத்மா இப்படியிருக்கிருன், ஜீவன் இப்படியிருக்கிருன் என்று அவர்களுடைய ஸம்பந்தத்தை நினைப்பது யோகமென்று சொல்லப்படுகிறது.

648. अकारार्थो विष्णु: (அஷ்டச்லோகீ—1)

அகாரத்தின் அர்த்தம் உலகத்தை யுண்டுபண்ணி ரக்ஷித்து, அழிப்பவனுகிய விஷ்ணு. மகாரத்தின் அர்த்தம் ஜீவன். இந்த ஜீவன் அந்த விஷ்ணுவின் கைங்கரியத்துக்கு ஸாதநம். இருவருக்குமுள்ள ஸம்பந்தத்தை வேருெருவருக்கும் தகாததென்று உகாரம் காட்டுகிறது மூன்று எழுத்து ரூபமாயும், வேதத்தின் ஸாரமாயுமிருக்கிற பிரணவமானது இந்த அர்த்தத்தைச் சொல்லிற்று.

649. अष्टाक्षरशरीराङ्ग (வாமநபுராணம்)

எட்டெழுத்து மந்திரத்தில் ஒரு உடம்பில் ஒரு அங்கமிருப்பதுபோல ஒரு பாகமாகிய பிரணவத்தின் முதலெழுத்தான அகாரத்தாலே எல்லாவற்றுக்கும் ஆதாரமான எம்பெருமான் சொல்லப்படுகிருன். எல்லா சொற்களுக்கும் அகாரம் ஸ்வபாவத்தினுலே காரணமாயிருப்பதாலும், அந்த சொற்களாலே சொல்லப்பட்ட எல்லா வஸ்துக்களுக்கும் பிரம்மம்

(எம்பெருமான்) காரணமாயிருப்பதாலும், அகாரம் அவனைச் சொல்லுகிறது. அவன் அதினுல் சொல்லப்பட்டவன். இவ்விதமான ஸம்பந்தமானது அந்த அகாரத்துக்கும் எம்பெருமானுக்கும் உசிதமாயிருப்பதாலே தோன்றுகிறது.

650. अ निषेधे

அ என்கிற எழுத்து, இல்லையென்கிற அர்த்தத்தையும், விஷ்ணுவை யும் சொல்லுகிறது. விஷ்ணுவைச் சொல்லும் போது அது பும்லிங்கம்.

651. अकारो विष्णुवाचक:

அகாரம் விஷ்ணுவைச் சொல்லுகிறது.

652. अ इति (ஹரிகிரந்தம்)

பகவானுன நாராயணனுடைய முதல் பெயரான அ என்பதைச் சொல்லுவதாலே எந்த மங்களம் செய்யப்படவில்லை.

लक्ष्म्या सह (104-வது பக்கம் 463-நெ. பார்க்க)

तदन्तर्भावात् – स्वरूपं स्वातन्त्र्यं भगवत इदं चन्द्रवदने !
त्वदाश्लेषोत्कर्षाद्भवति खलु निष्कर्षसमये ।
त्वमासीर्मात: ! श्री: कमितुरिदमित्थंत्वविभव:
तदन्तर्भावात्त्वां न पृथगभिधत्ते श्रुतिरपि ।।

भास्करेण

नरसंबन्धिनो नारा: (பாஞ்சராத்ரம்)

நரன் என்ற எம்பெருமானைச் சேர்ந்த சேதனர்களை நாரா: என்பர்.

653. त्वं मेऽहं मे कुतस्तत्तदपि कुत इदं वेदमूलप्रमाणात्
एतच्चानादिसिद्धादनुभवविभवात् सोऽपि साक्रोश एव।
क्वाक्रोशस्तस्य गीतादिषु मम विदित: कोऽत्र साक्षी सुधी:स्यात्
हन्त त्वत्पक्षपाती स इति नृकलहे मृग्यमध्यस्थवत् त्वम् ।।

எம்பெருமான் ஜீவனைப்பார்த்து நீ எனக்குச் சேஷன் என்று சொல்ல, ஜீவன் நான் எனக்கே சேஷன் என்ன ; எம்பெருமான் - நீ சொன்னது எந்தக் காரணத்தாலே; ஜீவன் - தேவரீர் சொன்னது எந்தக்காரணத்தாலே; எம்பெருமான் - நான் சொன்னது வேதத்தை மூலமாகக்கொண்ட பிரமாணத் தாலே; ஜீவன்- நான் சொன்னதும் அநாதியாய் ஏற்பட்ட அநுபவத்தின் பெருமையால் ; எம்பெருமான்- உன் அநுபவம் ஆக்ஷேபிக்கப் பட்டது; ஜீவன்- எங்கே எவனுல் ஆக்ஷேபிக்கப்பட்டது; எம்பெருமான்- கீதைமுத லான புஸ்தகங்களில் ஆக்ஷேபிக்கப் பட்டிருக்கிறதென்று எனக்குத் தெரியும்; ஜீவன்- இந்த விஷயத்தில் எவன் ஸாக்ஷி; எம்பெருமான்- நல்ல அறிவுடைய பெரியவர் ஸாக்ஷி; ஜீவன்- அவன் தேவரீரிடத்தில் பக்ஷபாதமுள்ளவன்; இவ்விதமாய் ஜீவனுடன் கலகமுண்டானபோது தேவரீர் ஸத்யம் பண்ணத் தயாராயிருக்கிறவன்போல் விளங்குகிறீர். இது திருமஞ்ஜநகாலத்தில் ஸ்ரீரங்கநாதன் ஈரவஸ்திரத்தைச் சாத்திக்கொண்டு, ஒற்றை மாலை போட்டுக் கொண்டிருப்பதை ஸேவித்து பட்டர் உத்ப்ரேக்ஷித்தது.

654. अस्या मम च (விஷ்வக்ஸேந ஸம்ஹிதை)

லீலை- போக என்ற இரண்டு விதமான விபூதியானது அவளுக்கும் (பிராட்டிக்கும்) எனக்கும் சேஷம் என்று வேதாந்தங்களிலும் என்னுடைய சாஸ்திரங்களிலும் ஏற்பட்டிருக்கிறது.

उभयाधिष्ठानम्

परगतातिशय

655. मकारम्

ஜீவனைச் சொல்லுகிற மகாரத்தைக் கொண்டு வியாபக நியாஸம் செய்யவேண்டியது. மந்திரத்தை ஜபிக்கும்போது செய்ய வேண்டியவை களில் இவையொன்று.

656. पञ्चार्णानाम् (தத்வஸாகரஸம்ஹிதை)

வடமொழியில் ககாரம் முதலாய் மகாரத்தோடு முடிகிற ஐந்து ஐந்து அக்ஷரங்கள் அடங்கிய ஐந்து வர்க்கங்களாலே சொல்லப்பட்ட தத்துவங் களுக்கு ஆத்மாவாக எல்லா ஈசுவரர்களுக்கும் மேற்பட்ட ஈசுவரன் இருக்கிருன்.

657. भूतानि (பாத்மோத்தரம்—4-25, 26, 27)

கவர்க்கத்தாலே ஐந்து பூதங்களும், சவர்க்கத்தாலே ஐந்து கர்மேந்திரியங்களும், டவர்க்கத்தாலும் தவர்க்கத்தாலும் முறையே ஐந்து ஜ்ஞாநேந்திரியங்களும், ஐந்து தந்மாத்திரங்களும், பகாரத்தால் மனதும், फ காரத்தாலே அஹங்காரமும்; ब காரத்தாலும் भ காரத்தாலும் முறையே மஹத்தும், ப்ரகிருதியும் சொல்லப்படுகின்றன. மகாரத்தாலே சொல்லப்பட்ட ஜீவாத்மா பஞ்சவிம்சகன் என்று சொல்லப்படுகிருன்.

658. ज्ञोऽत एव (ப்ரம்மஸூத்திரம்—2-3-19)

ஜீவாத்மா அறிகிறவன் அதாவது—ஜ்ஞாநமென்கிற குணமுள்ளவன். அதிஞலேயே-அதாவது சுருதியிஞலேயே.

659. व्यतिरेकः (ப்ரம்மஸூத்திரம்—3-3-52)

ஜீவன் எம்பெருமானைத் தியானம் பண்ணும்போது அவனுடைய உடம்பாகத் தன்னையும் தியாநம் செய்யவேண்டியது. அப்போது இப்போதிருக்கிற ஆகாரத்தை விட்டுவிட்டு, அதற்கு வேருன தனக்கு ஸ்வபாவமாயுள்ள ஆகாரத்தையே தியாநம் செய்யவேண்டியது. அதுதான் முக்தியடையும்போது மறைந்திருந்து தோன்றவேண்டியது. ஜீவன் எம்பெருமானை மாத்திரம் தியாநம் செய்யக்கூடாது. தன்னையும்கூட தியாநம் செய்யவேண்டியது. எம்பெருமானுக்கு எந்த ஆகாரமிருக்கிறதோ அதைத் தியானம்பண்ணுவதுபோல் தனக்கும் இயற்கையாயுள்ள ஆகாரத்தைத் தியானம் செய்யவேண்டியது.

660. नात्मा श्रुतेर्नित्यत्वाच्च ताभ्यः ।। (ப்ரம்மஸூத்திரம்—2-3-18)

ஆத்மாவு(ஜீவனு)க்கு ஆகாசம் முதலானதுபோல் ஸ்வரூபத்தில் வேறுபாடில்லை. அப்படியே வேதம் சொல்லுகிறபடியால்.

अतोऽहं - दासभूताः स्वतः सर्वे ह्यात्मानः परमात्मनः ।
अतोऽहमपि ते दास इति मत्वा नमाम्यहम् ।।

मम नाथ ! यदस्ति योऽस्म्यहं सकलं तद्धि तवैव माधव ! ।
नियतस्वमिति प्रबुद्धधीरथवा किं नु समर्पयामि ते ? ।।

661. अकारार्थायैव स्वमहम्, अथ मह्यं न, निवहा: नराणां नित्यानाम् अयनमिति नारायणपदम् । यम् आहास्मै कालं सकलमपि सर्वत्र सकलासु अवस्थासु आवि: स्युर्मम सहजकैङ्कर्यविधय: ॥

(அஷ்டச்லோகீ—3)

நான் அகாரத்தின் பொருளான எம்பெருமானுக்காகவே இருக்கிற ஸொத்து; நான் எனக்காக இருக்கவில்லை; நித்தியர்களான நரங்களு (ஜீவன்களு)டைய கூட்டமானது எவனுக்கு இருப்பிடமாயி ருக்கிறதோ என்று நாராயணன் என்கிற சொல்லானது எவனைச் சொல்லுகிறதோ, எனக்குத் நாதனாகவுள்ள அவனுடைய கைங்கரிய பிரகாரங்களும் எல்லாவிடங்களிலும் எல்லா காலங்களிலும் தோன்றவேண்டும்.

662. द्व्यक्षरस्तु (பாரதம் சாந்திபர்வம்—13-4)

ஸம்ஸாரத்துக்குக் காரணமான இரண்டெழுத்து மம என்பது. எப்போதுமிருக்கிற பிரும்மத்தையடைவதற்குக் காரணமான மூன் றெழுத்துச் சொல் ந மம என்பது.

सर्वं जिह्मं
परात्तु
दास्यम् ऐश्वर्ययोगेन (சாந்திபர்வ 81- 5)

ஈச்வரனின் ஸ்வபாவமாகிய ஸ்வாத்ந்த்ர்யத்தால் நான் என் ஜ்ஞாதி களுக்கு தாஸனாக இருப்பதையும் செய்கிறேன். போகங்களில் பாதியை நானே அநுபவிக்கிறேன். என் மீது வெறுப்பால் சிலர் கூறும் கொடிய சொற்களையும் நான் பொறுக்கிறேன் - (இது எம்பெருமானின் திருவாக்கு.)

663. यस्स देव: (பாரதம் ஆரண்யபர்வம்—192-51)

தாமரைப்பூவின் இதழ்போன்ற திருக்கண்களையுடைய எந்த தேவன் முன்பு என்னாலே பார்க்கப்பட்டானோ, ஓ புருஷச்ரேஷ்டனே! ஜநார்த்த நனான அந்தப் புருஷனே உனக்கு ஸம்பந்தியாக இருக்கிறான். (இது மார்க்கண்டேயர் பாண்டவர்களைக் குறித்துச் சொன்னது).

सर्वेषामेव धर्माणामुत्तमो वैष्णवो विधि: ।
रक्षते भगवान् विष्णुर्भक्तमात्मशरीरवत् ॥

664. एवमुक्ता: (பாரதம் ஆரண்யபர்வம்—192-56)

இப்படிச் சொல்லப்பட்ட ப்ருதையின் பிள்ளைகளான மூன்று பேர்களும் இரட்டையர்களும் புருஷச்ரேஷ்டனே! த்ரௌபதியுடன் கூடச்சேர்ந்து எல்லாரும் ஜநார்த்தநனுக்கு நமஸ்காரம் செய்தார்கள்.

665. शरणं प्रति - सा विनिश्चित्य बहुधा विचार्य च पुनः पुनः ।
शरणं प्रति देवानां प्राप्तकालममन्यत ।। (பாரதம் ஆர.—54-16)

தேவர்களைக் குறித்து சரணுகதி பண்ணவேண்டிய காலம் வந்ததாக அவள் (தமயந்தீ) எண்ணினுன். அவள் வாக்காலும் மனதாலும் நமஸ்காரத்தைச் செய்து.

666. शरणं प्रति (அஹிர்புத்ந்யஸம்ஹிதை—37-37)

ஸமித்தை ஸாதநமாகவுடைய யஜ்ஞும் முதலான யஜ்ஞுங்களுக் குள்ளே எம்பெருமானிடத்தில் ஆத்மாவின் ஸமர்ப்பணத்தை எவன் செய் தானே, அவன் நல்ல யஜ்ஞும் செய்யப்பட்டவனென்று சொல்லப்படு கிருன்.

नमस्कारात्मकं यस्मै विधायात्मनिवेदनम् ।
त्यक्तदु:खोऽखिलान् कामानश्नुते तं नमाम्यहम् ।।

667. प्रेक्षावत: (அஹிர்புத்ந்யஸம்ஹிதை—52-2+33)

புத்திமானெருவன் தன்னைக்காட்டிலும் வேருன உயர்ந்தவனை குறித்து, ஒரு பிரயோஜநத்தை வேண்டாமல் தானுய் வணங்குவதாகிய உடம்பின் வேலை நமஸ்ஸு என்று சொல்லப்படுகிறது(2). சாஸ்திரத்தில், அறிவுள்ளவர்கள் (சேதநர்கள்) உயர்ந்தவர்கள், தாழ்ந்தவர்கள் என்று இருவகைப்- பட்டவர்களாகச் சொல்லப்படுகிருர்கள். இவர்களைக் காட்டிலும் வேறெருவனில்லை (3). அவர்களில் எவனிடத்தில் காலத்தி னாலும் குணங்களாலும் மேன்மை இருக்கிறதோ அவனே ஜ்யாந் (உயர்ந்தவன்) என்கிற சொல்லுக்கு முக்கியமான பொருள். (இங்கே காலத்தைச் சொன்னதாலே இடமும் சொல்லப்பட்டதாகிறது). எம்பெரு மானே எல்லாக் காலங்களிலும் எல்லா இடங்களிம் இருப்பதாலேயும் அவனுடைய குணங்களுக்கு அளவில்லாமையாலும் அவனே உயர்ந்தவன் (ஜ்யாந்) (4). அவனைக் காட்டிலும் வேருன அறிவுள்ளவர்களெல்லாரும்

தாழ்ந்தவர்கள் (அஜ்யாந்) என்று சொல்லப்படுகிருர்கள். உயர்ந்த அவனுக்கும், தாழ்ந்த இவர்களுக்கும் ஸம்பந்தமானது அவன் சேஷியாயும், இவர்கள் சேஷமாயுமிருப்பது (5). உயர்ந்தவன் ஒருவனே, மற்ற எல்லாரும் தாழ்ந்தவர்கள். அவன் வணங்கப்படுகிறவனுயும், இவர்கள் வணங்கு கிறவர் களாயும் இருப்பது அவனுடன் இவர்களுக்கு ஸம்பந்தம் (6). வணங்கப்படுகிறவன் உயர்ந்தவனென்றும் சேஷியென்றும் சொல்லப் பட்டவன். சேஷர்களான மற்றவர்கள் வணங்குகிறவர்களென்று சொல்லப் படுகிருர்கள். இவர்களுக்கு அவனுடன் ஸம்பந்தமானது ஒரு பிரயோ ஜநத்தை முன்னிட்டு அன்று, தாழ்ந்தவர்களுக்கும் உயர்ந்தவர்களுக்கும் இருக்கிற இந்த ஸம்பந்தமானது தாஞயிருக்கிறது (71/2). இந்த சேதநன் உயர்ந்த அவனைக்குறித்து ஒரு பிரயோஜநத்தைத்தேடாமல் எந்தத்தன்மை யோடு வணங்குகிருஞே, அதற்கு நமநம் என்று பெயர். அவனைச் சேஷியாக வும் தன்னைச் சேஷனுகவுமெண்ணுவதும் நமநம் (81/2). இது எப்படி யென்ருல்— பகவான் எனக்கு எப்போதும் சேஷி; அவனுக்கு நான் எப்போதும் சேஷன் என்கிற இந்த எண்ணம் நமஸ் என்று சொல்லப்படு கிறது. ஏனென்றால் அது உடம்பின் வேலையாகிய நமஸ்காரத்துக்குக் காரணமாயிருக்கிறது (91/2). இப்படி நமஸ் என்கிற சொல்லுக்கு இரண்டு அர்த்தங்கள் சொல்லி, சரணுகதியாகிய மூன்ருவது அர்த்தம் சொல்லப்படு கிறது. எம்பெருமானை இந்த வணக்கமானது வணங்கும்படி செய்கிறது. அதாவது வணங்குகிறவனுக்குக் கேட்டதைக் கொடுக்கும்படியாக எம்பெருமானைச் செய்கிறது. இது நிச்சயம். உயர்ந்தவனுன எம்பெருமான் தாழ்ந்தவனுய் வணங்குகிறவனிடத்தில் அவன் வணக்கத்தைப் பார்த்து தானும் வணக்கமுள்ளவனுக ஆகிருன் (101/2). ஆகையினுலே- அதாவது எம்பெருமானை வணங்கும்படி செய்வதாலே- இந்த வேலை நமஸ் என்று சொல்லப்பட்டது (11). வாக்காலே நம: என்று சொல்லி, மனதாலே இதை நினைத்துக்கொண்டு, உடம்பாலே வணங்குவது பூர்ணமான நமஸ் (சரணுகதி) என்றும், இதைக் காட்டிலும் வேருனது அதாவது சொன்ன அம்சங்களில் ஏதாவது குறைந்தது - குறைந்த நமஸ் என்றும் சொல்லப் படுகறது (12). இது பூர்ணமான பிரபத்தி. இதினுடைய அங்கங்களி ருப்பதைச் சொல்லுகிறேன் கேள் (121/2)./234-வதைப் பார்க்க (14). அநாதியாகக் கெட்ட வாஸனைகள் ஏறியிருப்பதாலும், ஸ்வபாவத்திஞல் ஒருவனுக்கு உட்பட்டிருந்தாலும், ராகத்வேஷம் முதலான மலங்களிஞலே மனது மூடப்பட்டிருப்பதாலு முண்டான, பக்தியைச் செய்வதற்கு அறிவும், சக்தியுமில்லாமை ஆகிஞ்சந்யம் என்று சொல்லப்படுகிறது.

அதனுலுண்டான வருத்தம் வெளியில் தோன்றுவது கார்ப்பண்ய மென்கிற இரண்டாவது அங்கம். தான் ஸ்வதந்திரன் அதாவது தாஞகவே வேலையைச் செய்யத்தகுந்தவன் என்கிற எண்ணம் அதற்கு விரோதியென்று சொல்லப்படுகிறது (15-16). எம்பெருமான் உயர்ந்தவனேயாகிலும் பிராணிகளிடத்தில் இரக்கமுள்ளவஞயும், எப்போதும் அநுக்கிரஹ மொன்றையே செய்யவேண்டுவது அங்கம் (17). அவன் கர்மத்துக்குத் தகுந்தபடி பலம் கொடுக்கிறவன், நம்மிடத்தில் உபேக்ஷை செய்பவன் என்கிற எண்ணம் மஹாவிச்வாஸம் என்கிற மூன்ருவது அங்கத்தை எப்போதும் கெடுக்கிறது (18). இப்படி இரக்கமுள்ளவ ஞயிருந்தபோதிலும், அவனுக்குச் சக்தியில்லாமையால் நம்மை ரக்ஷிக்கத் தகுந்தவனல்லன் என்கிற புத்தியை விட்டு அவன் நம்மை ரக்ஷிக்கச் சக்தியுள்ளவன் என்று எம்பெருமானுடைய சக்தியை நினைத்து ரக்ஷிக்கவேண்டுமென்று அவனைக் கேட்பது நான்காவது அங்கம். இந்த அங்கத்திற்கு விரோதியானது, அவனுக்குக் குணமில்லாமையால் உதாஸீநஞயிருப்பன் என்று எண்ணுவ தாகலுமுண்டாகும் (19-20). ஒருவன் தன்னுடைய ஸ்வாமிக்கு விரோத மானதைச் செய்வதை விட்டிருப்பதாகிய இருப்பு, ப்ராதிகூல்யவர்ஜந மென்கிற ஐந்தாவது அங்கம். இதற்கு விரோதி—சாஸ்திரத்துக்கு விருத்த மானதைச் செய்வது (211/2). ஜங்கம ஸ்தாவரங்களான எல்லாப் பிராணிகளும் எம்பெருமானுடைய உடம்பு. ஆகையால் அவைகளுக்கு அநுகூலமானதைச் செய்யவேண்டியதென்கிற நிச்சயம் ஆருவது அங்கம். அதற்கு விரோதி— அவைகளுக்குப் பிராதி கூல்யத்தைச் செய்வது (23). இப்படி அங்கங்களோடும், அவைகளுக்கு விரோதிகளைச் செய்யாதிருப்ப தாகிய உபாயங்களோடும் கூடின நமநம் (சரணுகதி) உனக்குச் சொல்லப்பட்டது. இது நமஸ் என்கிற சொல்லுக்கு ஸ்தூலமான பொருள். இதற்கு வேருன ஸூக்ஷ்மமான பொருளைக் கேள் (24). சேதநன் எப்போது தன்னையும் தன்னைச் சேர்ந்த வஸ்துக்களையும் என்னதென்று எண்ணுகிருனோ, அப்போது மம என்கிற இரண்டெழுத்தும் மமகாரத்தைச் சொல்லும் (25). தன் விஷயத்திலும் தன்னுடைய பதார்த்தங்கள் விஷயத்திலும் நான் ஸ்வதந்திரன், இவைகள் என்னுடையவைகள் என்கிற எண்ணமானது, அநாதியான கெட்ட வாஸனைகளாலே பலப்பட்டிருக்கிற தப்பெண்ணத் திஞலே உண்டாகியிருக்கிறது; அந்த எண்ணம் இவைகள் என்னுடைய தன்று (மே-ந) என்கிற நல்ல எண்ணத்தாலே விலக்கப்படுகிறது (261/2). நான் ஸ்வதந்திரனன்று, நான் எனக்குச் சேஷனன்று என்பது ''மே-ந'' என்பதற்குப் பொருள் (27). உடம்பு முதலானவைகள் என்னுடையவை அன்று. அவைகள் பரமாத்மாவுக்குச் சேஷங்கள். இந்த புத்தியாலே

என்னுடையது என்கிற அந்தந்த எண்ணங்கள் போக்கப்படுகின்றன (28). அநாதிகளான கெட்ட வாஸனைகளாலுண்டான வஸ்துக்களின் உண்மை யான இருப்புக்கு விரோதமான அந்தந்த எண்ணங்களாலே பலமாய் ஏறியிருக்கிற நான் ஸ்வதந்திரன், இவைகள் என்னுடையவை என்கிற எண்ணமானது— எம்பெருமான் எல்லாவற்றிற்கும் ஆத்மாவாயிருக்கிறான் என்கிற நல்ல அறிவினாலுண்டான 'நம:' என்கிற சொல்லாலே பிரபத்தி பண்ணுகிறவனாலே தன்னிடத்திலிருந்து விலக்கப்படுகிறது (30). இப்படி ஸூக்ஷ்மம் என்கிற அர்த்தம் சொல்லப்பட்டது. இதற்கு வேறான பரம் என்கிற அர்த்தத்தைக் கேள் (301/2). நகாரமானது உபாயத்தையும், ம என்பது முக்கியமானதென்பதையும், விஸர்க்கமானது எம்பெருமானையும் சொல்லுகின்றன. அந்தச் சொல்லுக்கு இந்த அர்த்தம் கிடைக்கிறது. அதாவது– அநாதியாயும் மிகவும் உயர்ந்த ஈசுவரனாயும் சக்தியுள்ளவனாயும் புருஷோத்தமனென்றும் சொல்லப்பட்ட எம்பெருமானே அவனை அடை வதற்கு முக்கியமான நமஸ்ஸு என்று சொல்லப்பட்ட உபாயம் (321/2). இப்படி நமஸ்ஸின் மூன்று விதமான அர்த்தங்கள் உனக்குச் சொல்லப் பட்டன (33).

संकीर्त्य

668. नारायणेति यस्यास्ये वर्तते नाम मङ्गलम् ।
नारायणस्तम् अन्वास्ते वत्सं गौरि व वत्सला ।। (?)

நாராயண என்கிற மங்களமான திருநாமமானது எவனுடைய வாயில் இருக்கிறதோ, அவனை நாராயணன் பின்தொடருகிறான். கன்றை மாடு பின்தொடருவதுபோல.

669. नारायणेति शब्दोऽस्ति वागस्ति वशवर्तिनी ।
तथाऽपि नरके घोरे पतन्तीत्येतदद्भुतम् ।।

நாராயண என்கிற சொல்லிருக்கிறது. நம்முடைய வாக்கு நமக்கு உட்பட்டிருக்கிறது. இப்படியிருந்தும் வாக்காலே நாராயண என்று சொல்லாமல் கோரமான நரகத்தில் ஜீவன்கள் விழுகிறார்களே. இது ஆச்சரியமாயிருக்கிறது.

670. रोगाद्द्य – (நாரதீயம்—1-38)

நாராயணன் என்கிற இந்தச் சொல்லை மாத்திரம் சொல்லுகிறவர்

களும் வியாதி, ஆபத்து, பயம், துக்கம் இவைகளிலிருந்து விடப்படு கிறார்கள். இதில் ஸம்சயமில்லை.

671. सृष्ट्वा नारं तोयमन्तः स्थितोऽहं येन स्यान्मे नाम नारायणेति ।
कल्पे कल्पे तत्र शयामि भूयः सुप्तस्य ते नाभिजं स्याद्यथाऽब्जम् ।।

(வராஹபுராணம்)

நாரம் என்று சொல்லப்படுகிற ஜலத்தை உண்டுபண்ணி அதற்குள் நான் இருந்தேன். ஆகையால் எனக்கு நாராயணன் என்று பெயர் வந்திருக்கிறது.

672. आपो नारा इति प्रोक्ताः आपो वै नरसूनवः ।
ता यदस्यायनं पूर्वं तेन नारायणः स्मृतः ।। (மநுஸ்மிருதி—1-19)

ஜலம் நாரம் என்று சொல்லப்படுகிறது. ஏனென்றால் அது நரனிடமிருந்து உண்டானது. அது அவனுக்கு முன்னால் இருப்பிடமாய் இருந்தது. ஆகையால் அவன் நாராயணன் என்று எண்ணப்படுகிறான்.

673. नराज्जातानि (பாரதம் ஆநுசாஸநிகபர்வம்—186-7)

தத்துவங்கள் நரனிடமிருந்து உண்டானவைகள் ஆகையால் அவைகளை நாரங்களென்று அறிகிறார்கள். அவனுக்கு அவைகளே இருப்பிடம். அதனால் அவன் நாராயணனென்று எண்ணப்படுகிறான்.

674. नाराणामयन – अधो न क्षीयते जातु यस्मात्तस्मादधोक्षजः ।
नाराणामयनत्वाच्च नारायण इति स्मृतः ।।

(பாரதம் உத்யோகபர்வம்—69-10)

நரங்களுக்கு ஆதாரமாயிருப்பதாலே நாராயணனென்று சொல்லப் படுகிறான்.

675. नारस्त्विति (பாத்மோத்தரம்)

நார என்று எல்லா ஜீவன்களுடைய கூட்டம் சொல்லப்படுகிறது. அதற்கு அடையவேண்டியதாகவும், அடைவதற்கு உபாயமாகவும் எம்பெருமான் இருப்பதாலே அவன் நாராயணனென்று எண்ணப்படுகிறான்.

676. नारो नराणाम् (பாத்மோத்தரம்)

நாரம் என்பது நரனென்று சொல்லப்பட்ட ஜீவன்களுடைய கூட்டம். அதற்கு நான் அடையவேண்டியதாகவும், அடைவதற்கு உபாயமாகவும் இருக்கிறேன். ஆகையால் ருஷிகளால் நான் நாராயணன் என்று சொல்லப் படுகிறேன். நார என்கிற சொல்லாலே ஜீவன்களுடைய கூட்டம் அறிவுள்ள வர்களாலே சொல்லப்படுகிறது. அவைகளுக்கு அயநமாய் இருப்பதாலே நாராயணன் என்று சொல்லப்படுகிருன். ஆகையாலே வேதங்கள் வேதாந்தங்கள் இவைகளின் கரையைக் கண்டவர்கள் நாராயணனே பந்துவென்றும், தாயென்றும், தகப்பனென்றும், குருவென்றும், ஆதாரமென்றும், உபாயமென்றும் சொல்லுகிருர்கள்.

677. विष्णवाधारं यथा चैतत् त्रैलोक्यं समवस्थितम् ।
परमार्थश्च मे प्रोक्तो यथाज्ञानं प्रधानतः ।। (விஷ்ணுபுராணம்—2-13-2)

எப்படி இந்த மூன்று உலகங்களும் விஷ்ணுவை ஆதாரமாக உடையவைகளாயிருக்கிறது என்பது சொல்லப்பட்டது.

यो लोक - उत्तमः पुरुषस्त्वन्यः परमात्मेत्युदाहृतः ।
यो लोकत्रयमाविश्य बिभर्त्यव्यय ईश्वरः ।।

678. नारायणमणीयांसमशेषाणामणीयसाम् ।
समस्तानां गरिष्ठं च भूरादीनां गरीयसाम् ।। (விஷ்ணுபு.—1-9-41)

ஸூக்ஷ்மங்களான எல்லா வஸ்துக்களைக் காட்டிலும் ஸூக்ஷ்மமான நாராயணனை.

679. रामानुजं - नूनं स कालो मृगरूपधारी
मामल्पभाग्यां लुलुभे तदानीम् ।
यत्रार्यपुत्रं विससर्ज मूढा
रामानुजं लक्ष्मणपूर्वजं च ।। (ராமாயணம் ஸுந்தரகா.—28-10)

ராமன் தம்பியையும், லக்ஷ்மணன் தமையனையும்

680. चेतनाचेतनम्

நாராயணனைக் காட்டிலும் வேருன அறிவுள்ளதும் அறிவில்லாதது மான எல்லாம் நாரம். அது எவனுக்கு இருப்பிடமாய் இருக்கிறதோ, அவன் நாராயணன்.

681. जह्नुर्नारा - सुप्रसादः प्रसन्नात्मा विश्वसृग्विश्वभुग्विभुः ।
सत्कर्ता सत्कृतः साधुर्जह्नुर्नारायणो नरः ।।

(பாரதம் ஆநுசாஸநிக—231-29)

இந்த மூன்று சொற்களும் நாராயணனுடைய பெயர்

(ஸஹஸ்ரநாமம்)

682. आपो नारायणोद्भूतास्ता एवास्यायनं पुनः ।
तस्मान्नारायणं देवं स्नानकाले सदा स्मरेत् ।। (வியாஸஸ்மிருதி)

ஜலம் நாராயணனிடமிருந்துண்டானது. அது எவனுக்கிருப் பிடமோ?

683. नरसम्बन्धिनः (அஹிர்புத்ந்யஸம்ஹிதை-52-50+54)

நரனைச் சேர்ந்தவைகள் நாரங்கள். அந்த நரன் புருஷோத்தமன். அவன் தன் ஆச்ரிதர்களுக்கு எல்லா அறிவையும் கொடுக்கிறவன். அவர் களுடைய எல்லா அஜ்ஞாநத்தையும் நாசம் பண்ணுகிறவன். எங்கேயிருந் தாலும் அவன் வேறுபாட்டையடைகிறதில்லை. ஆகையால் எப்போதும் ஒரே விதமாயிருக்கிறபடியாலே நரனென்று சொல்லப்படுகிறான். அவனைச் சேர்ந்தவர்களான அறிவுள்ளவர்களும் அறிவில்லாதவைகளும் அவனுக்குச் சேஷமாயும் அவனால் தாங்கப்பட்டவைகளாயும் நியமநம் பண்ணப் பட்டவைகளாயும், உண்டுபண்ணப்பட்டவைகளாயும், அவன் அவை களுக்குள்ளே நுழைந்து அவைகளைத் தூக்குகிறவனாயுமிருப்பதாலே நாரங்கள். எல்லா நாரங்களையும் அவன் நியமநம் பண்ணுகிறான். அதாவது- அவைகளுக்குள்ளே இருந்து அவைகளைப் போஷிப்பது முதலான

வேலைகளாலே அவைகளில் வியாபித்திருக்கிறான். நாரங்கள் அவனை அறிவதற்கு ஸாதநம். எப்படியென்றால் அவைகளாலே அவனிருக்கிறான் என்பது அறியப்படுகிறது. நாரங்களுக்கு அவன் அயநம், அதாவது இருப்பிடம். அவைகள் எப்போதும் இருப்பிடம். நாரங்களான அந்த ஆத்மாக்களுக்கு அவன் உயர்ந்த புருஷார்த்தமாகவும், அதற்கு உபாய மாகவுமிருக்கிறான்.

त्वमेव
पिता त्वम्

684. यस्य प्रसादे (ராமாயணம் கிஷ்கிந்தாகாண்டம்–4-21)

எவனுடைய அநுக்கிரஹமிருக்கும்பொழுது இந்த எல்லாப் பிரஜைகளும் அநுக்கிரஹம் பண்ணுகிறவர்களாக ஆகுவார்களோ, அந்த ராமன் வாநர ச்ரேஷ்டஞன ஸுக்ரீவனுடைய அநுக்கிரஹத்தை எதிர்பார்க்கிருன்.

685. प्रसन्नमभवत्तस्मै (இதிஹாஸஸமுச்சயம்—33-141)

பக்தர்களிடத்தில் ஆசையுள்ள தேவசிரேஷ்டஞன கேசவன் பிரஸாதத்தை அடையும்போது; அந்தக் காரணத்தாலே தெளிந்த மனதை யுடையவன் விஷயத்தில் ஜங்கமஸ்தாவரங்களான எல்லா பிராணிகளும் பிரஸாதத்தையடைந்தன.

686. प्रसन्ने देवदेवेशे (நாரஸிம்மபுராணம்)

தேவதைகளுக்குத் தேவஞய் பிரும்மாவையும் நியமநம் பண்ணும் எம்பெருமான் பிரஸாதம் பண்ணும்போது மூன்று உலகங்களும் பிரஸாதமுள்ளவைகளாக ஆய்விட்டன.

सुहृदं

687. षष्ठपञ्चदशात् (நாரதீயம்—1-59)

மூலமந்திரத்தில் நகாரம் முதல் ஆருவது எழுத்தாயும், வடமொழி யில் ககாரம் முதல் பதினைந்தாவது எழுத்தாயும் ஆன ணகாரத்தைவிட்டு மந்திரத்தில் பாக்கியிருக்கிற பாகமானது (ஆய) அந்த மந்திரத்துக்குச் சக்தியென்று சொல்லப்படுகிறது.

688. अर्थात् (வாக்யபதீயம்)

அர்த்தம், பிரகரணம், அடையாளம், தகுதி, இடம், காலம் இவைகளால் சொற்களுக்கு அர்த்தங்கள் வெவ்வேருக இருக்கின்றன. இவைகளைக் கவனிக்காமல் சப்தத்தை மாத்திரம் கொண்டு பொருள் கொள்ளக்கூடாது.

689. दीयमानार्थ (வாக்யபதீயம்)

கொடுக்கப்படுகிற ஒரு வஸ்துவுக்குசேஷியாய் (அதாவது பெற்றுக் கொள்ளுகிறவஞய்) இருப்பதை ஸம்பிரதாநமென்று சொல்லுகிறது.

690. नीचीभावेन (அஹிர்புத்ந்யஸம்ஹிதை—52-35,36)

ஆத்மாவைத் தாழ்ந்தவ(சேஷ)னுகக் காட்டிச் செய்யப்படுகிற அவனுடைய ஸமர்ப்பணமானது, விஷ்ணு முதலான சொற்களிலிருக்கிற நான்காம் வேற்றுமையில் காட்டப்படுகிற ஸம்பிரதாநத்தைத் தெரிவிக் கிறது. தாழ்ந்தவ(சேஷ)னுன இந்த ஆத்மா ரக்ஷிக்கப்பட வேண்டியவனுகக் கொடுப்பதானது எவனிடத்தில்? என்று கேள்வியுண்டாக, 'விஷ்ணவே' (விஷ்ணுவுக்கு) என்று அவன் சொல்லப்படுகிருன்.

691. नायकत्वम् (பூர்வாசார்யகாரிகை)

எல்லாருக்கும் க்ஷேமத்தைக் கொடுக்கை, பரமபதத்தில் மனது விழும்படி செய்கை, அதற்கு விரோதியான ஆத்மாவுக்குத் தகாத குணங் களே நாசம் பண்ணுகை. இவைகள் 'ந' என்பதின் பொருள்கள். தன்னே அடைந்தவர்களுக்கு மங்களத்தைச் செய்கையும், அவர்களுடைய குண மான ஜ்ஞாநத்துக்கு விகாஸத்தையுண்டுபண்ணுகையும், அவர்களுக்கு மற்றவர்கள் பூஜை பண்ணும்படி செய்கையும் மகாரம் செய்வதால், அதற்கு இவைகள் அர்த்தமென்று தெரிந்தவர்களால் சொல்லப்படுகிறது. நாஸ்திகனாய் இருப்பதை விட்டுவிடுவது, எம்பெருமானுடைய கைங்கரியத்தை எப்போதும் செய்துகொண்டிருப்பது, பரமபதத்துக்கு ஒருவனேக் கொண்டுபோய்ச் சேர்க்கும்படியானவை ஆசாரியனுடைய வேலே. இவைகள் 'நா' என்கிற எழுத்தைத் தியானம் பண்ணுகிறவர்களுக்கு உண்டாகுமென்று மந்திரத்தைத் தெரிந்தவர்களால் சொல்லப்படுகிறது. எம்பெருமானிடத்தில் சீக்கிரத்தில் பிரீதியுண்டாவது, அவனேக் காட்டிலும் வேருனவைகளிடத்தில் இருக்கும் ஆசையை விடுவது, ராஜ்யத்தை ரக்ஷிப்பது முதலியவைகள் ரா என்பதைத் தியாநம் பண்ணுகிறவர்களுக்கு வரும். எம்பெருமானே அடைவதற்குச் செய்யவேண்டிய யோகத்தில் பரபரப்பும், அதின் பலனும் யகாரத்தில் அறிவுள்ளவர்களால் அடையப் படுகின்றன. எம்பெருமானே ஸ்தோத்ரம் பண்ணுவதும், அதற்குத் தகுந்த வாக்கின் ஸித்தியும் ணகாரத்தாலுண்டாகும். யக்ஷன், ராக்ஷஸன், வேதாளம், பூதங்கள் இவைகளுக்குப் பயம் யகாரத்தாலுண்டாகிறது. இப்படி மந்திரத்தின் எழுத்துக்கள் செய்யும் வேலேகள் மந்திரம் தெரிந்தவர்களால் சொல்லப்பட்டன.

सर्वमष्टाक्षर

692. तस्य वाचकः (பாதஞ்ஜல யோகஸூத்ரம்—1-1-27)

அந்த எம்பெருமானேச் சொல்லுகிற சொல்லானது பிரணவம்.

693. अव्यक्तार्थतया (சாண்டில்யஸ்மிருதி—5-71)

பிரணவமானது அதிலுல் சொல்லப்பட்ட ரக்ஷகனெவனென்று தெளிவாகத் தெரிவிக்காமையால் அதைத் தெளிவிக்கச் சக்தியில்லாதது.

694. बद्धाञ्जलि (பாரதம் சாந்திபர்வம்—344-45)

கையைக் கூப்பிக்கொண்டு நம: என்ற சொல்லேயே சொல்லிக் கொண்டு ஸந்தோஷப்பட்டவர்களாய்.

695. मूलमन्त्रेण (நித்யம்)

மூலமந்திரத்தாலே ஒருவன் தன்னே எம்பெருமானுக்கு ஸமர்ப்பித்து.

696. श्रीमता (ஸ்ரீ வைகுண்டகத்யம்)

தேவரீருக்கே எப்போதும் கைங்கரியம் செய்வதற்காக அடியேனே ஏற்றுக்கொள்ளவேணுமென்று பிரார்த்தித்து நமஸ்காரம் செய்து, ஒருவன் தன்னே மிகுந்த பெருமையையுடைய திருமந்திரத்தாலே எம்பெருமானிடம் ஸமர்ப்பிக்க வேண்டியது.

697. नित्यकिङ्करताम् (சிறிய கத்யம்)

எப்போதும் தேவரீருக்கு வேலேக்காரனுயிருப்பதை வேண்டுகிறேன்.

698. नित्यकिङ्करो भवानि (சிறியகத்யம்)

எப்போதும் தேவரீருக்கு வேலேக்காரனுயிருக்கவேண்டும்.

699. त्रैगुण्यम् (லக்ஷ்மீதந்திரம்)

மூன்று குணங்களுமுள்ளதென்றும், ஆறு குணங்களுள்ளதென்றும், அந்நம் இருவகையாகச் சொல்லப்படுகிறது. மூன்று குணங்களுள்ளது கர்மத்தினுல் கட்டுப்பட்டவர்களுக்கு. மற்றது மற்றவர்களுக்கு. இங்கே மூன்று குணங்களுள்ள அந்நம் பிரகிருதியிலிருந்து உண்டான வைகள்.

700. सर्वं परवशं दुःखं सर्वमात्मवशं सुखम् ।
एतद् विद्यात् समासेन लक्षणं सुखदुःखयोः ।। (மநுஸ்மிருதி—4-160)

அயலாரைப் பொருத்த எல்லாம் துக்கத்திற்குக் காரணம். தன்னேயே பொருத்ததெல்லாம் ஸுகத்திற்குக் காரணம். ஸுகத்திற்கும் துக்கத்திற்கும் இதுவே சுருக்கமான லக்ஷணமென்று அறி.

701. प्रणवोदित (பட்டர் நித்யம்)

நான் பிரணவத்தால் சொல்லப்பட்டபடி எம்பெருமானுக்குச் சேஷனுக இருக்கிறேன். அப்படியிருந்தும் என்னுடைய கர்மங்களாலே உண்டான அஹங்கார - மமகாரங்களாலே ஜயிக்கப்பட்டிருந்தேன். இனி மேல் அவனுக்குச் சேஷமாயிருப்பதை நினேத்துக்கொண்டு, அவனுக்குக் கைங்கரியங்களேச் செய்கிறவனுயிருக்கவேண்டுமென்கிற இந்த அர்த்தத்தை நம: என்கிற சொல் சொல்லுகிறது. இங்கு அஹங்காரமென்பது தன் ஸ்வரூபவிஷயமான தப்பான எல்லா எண்ணங்கள்.

702. अस्य जीवात्मनः (வேதார்த்தஸங்கிரஹம்)

அநாதியாக இருக்கிற அவித்யையினுல் புண்ணியம் - பாபம் என்று இருவகைப்பட்ட கர்மங்கள் ஆறுபோல் பெருகிவருகின்றன. அதினுல் பிரும்மா முதலான தேவன், மனிதன், மிருகம், ஸ்தாவரம் ஆகிய இந்த நாலு விதமான உடம்புகளில் ஜீவனுக்கு இருப்பு உண்டாகிறது. அதனுல் ஜீவன் தான் எப்படியிருப்பதாக எண்ணுகிருனே, அதினுலே ஸம்ஸாரம் பெருகி வருகிறது. இதினுல் உண்டாய் விலக்கமுடியாமலிருக்கிற பயம்போர் வதற்காக.

703. सम्पद्य (ப்ரம்மஸூத்திரம்—4-4-1)

ஜீவன் எம்பெருமானே அடையும்போது அவனுக்கு இயற்கையாய் உள்ளதாய் இதுவரையில் மறைந்திருந்த குணங்கள் வெளிக்கு வந்திருக் கின்றன. இது வேதவாக்கியத்தில் सम्पद्य என்கிற சொல்லாலே ஏற்படுகிறது.

704. यथा न क्रियते (விஷ்ணுதர்மம்—104-55-57)

எப்படி அழுக்கையலம்புவதாலே மாணிக்கத்துக்கு பிரகாசம் உண்டுபண்ணப்படுகிறதில்லையோ, அப்படியே ஆத்மாவுக்கு தோஷங்களை விடும்போது ஜ்ஞானம் உண்டுபண்ணப்படுகிறதில்லை. குளம் வெட்டும் போது ஜலமும், இடவெளியும் உண்டு பண்ணப்படவில்லை. நீரே இருக்கிற வெளிக்கு வருகிறது. முன்னுலில்லாதது எப்படி உண்டாகக்கூடும். அப்படியே கெட்ட குணங்களை விடுவதாலே ஆத்மாவுக்கு ஜ்ஞாநம் முதலான குணங்கள் பிரகாசிக்கின்றன, உண்டுபண்ணப்படவில்லை. ஏனென்ருல் ஆத்மாவுக்கு அவைகள் எப்போதுமிருப்பவைகளாகச் சொல்லப்படுகின்றன.

इच्छात:

705. अविद्या (ஸ்ரீபாஷ்யம் லகுஸித்தாந்தம்)

அவித்யை போவதே மோக்ஷம். இங்கே அவித்யையென்பது முன் செய்த கர்மங்கள்.

नाना ..., विकल्पः ...

706. सहकारित्वेन (ப்ரம்மஸூத்திரம்—3-4-33)

பக்தி செய்கிறவன் தன் ஜாதிக்கும் ஆசிரமத்துக்கும் ஏற்பட்ட தர்மங்களை பக்திக்கு அங்கமாகவும் செய்யவேண்டியது.

707. विहितत्वाच्च (ப்ரம்மஸூத்திரம்—3-4-32)

செய்யவேண்டியதாக விதிக்கப்பட்டிருப்பதால் யஜ்ஞம் முதலானவைகள் ஆசிரமத்துக்கு ஏற்பட்ட தர்மங்களாகவுமாகின்றன.

708. प्रज्ञाप्रासादम् (பாரதம் சாந்திபர்வம்—150-11)

மூலமந்திரத்தினுடைய உயர்ந்த ஜ்ஞாநமாகிய மாடியில் ஏறி, தன்னைப்பற்றி வருத்தம் தீர்ந்தவன் இந்த அறிவில்லாமல் வருத்தப்படுகிற ஜநங்களை மலைமேலிருப்பவன் பூமியிலிருப்பவர்களைப் பார்ப்பதுபோல் பார்க்கிருன். மலைமேலிருக்கிறவனுக்குக் கீழிருக்கும் ஜநங்கள் கொசுப்போல் தோன்றும். அப்படிப்போல இவன் அவர்களை மிகவும் தாழ்ந்தவர்களாக எண்ணுவன்.

709. ज्ञानेन

आहार निद्रा भय मैथुनानि सामान्यमेतद् पशुभिर्नराणाम् ।
ज्ञानं हि तेषामधिको विशेषः, ज्ञानेन हीनः पशुभिः समानः ।।

(நரஸிம்மபுராணம்—16-13)

சாப்பாடும், தூக்கமும், பயமும், ஸ்திரீஸங்கமமும், மனிதர்களுக்கும் மிருகங்களுக்கும் ஸமம், மனிதர்களுக்கு மிருகங்களைக்காட்டிலும் விசேஷம், ஜ்ஞாநமுள்ளவர்களாயிருப்பது. ஜ்ஞாநமில்லாதவர்கள் மிருகங்களுக்கு ஸமம்.

710. न प्रहृष्यति (பாரதம் உத்யோகபர்வம்—33-33)

எவன் பஹுமாநம் பண்ணும்போது ஸந்தோஷப்படுகிறதில்லையோ, அவமாநம் செய்யும்போது வருத்தப்படுகிறதுமில்லையோ, கங்கையின் மடுவைப்போல கலங்கும்படி செய்யமுடியாதவனோ, அவன் பண்டிதன் என்று சொல்லப்படுகிறான்.

711. यत्राष्टाक्षर (நாரதீயம்—1-20)

எந்த தேசத்தில் மூலமந்திரத்தினுடைய ஸித்தியையடைந்த மஹாபாகவதன் பூஜிக்கப்படுகிறானோ, அந்த தேசத்தில் வியாதியும், பஞ்சமும், திருடர்களுமிருக்கமாட்டார்கள். இந்த சொற்களுக்கு அர்த்தம் மூலத்திலேயே சொல்லியிருக்கிறது. இங்கே ஸித்தியென்பது மந்திரத்தின் அர்த்தத்தைத் தெரிந்து அதை தன் அநுஷ்டாநத்தில் தோன்றும்படி எப்போதும் நினைத்துக் கொண்டிருப்பது.

712. रागादिदोषान् (வாக்படம்)

எல்லா உடம்புகளில் பரவியும் எப்போதும் சேர்ந்தும், ஔத்ஸுக்யத்தையும், மோஹத்தையும், பிரீதியில்லாமையும் கொடுக்கிறவைகளுமான ராகம் த்வேஷம் முதலான தோஷங்களை யெல்லாம் எந்த விலக்ஷணனான வைத்தியன் போக்கினானோ அவனுக்கு நமஸ்காரம். இங்கே ராகமென்பது ஆசை. அது முற்றி ஆசைப்பட்ட வஸ்துவை அநுபவிக்காமல் இருக்கக் கூடாத கடுமையான அதின் அவஸ்தையை ஔத்ஸுக்யமென்று சொல்லுகிறது.

713. व्याप्तिकान्ति (அஹிர்புத்ந்யஸம்ஹிதை—52-38)

அந்தந்த தாதுக்களில் சொல்லப்பட்ட வியாப்தி-எங்கும்

நிறைந்திருப்பது, காந்தி, பிரவேசம்-உள்ளே நுழைவது, இச்சை ஸங்கல்பம் ஆகிய இவைகள். பரமாத்மாவாயும் தேவனுயுமிருக்கிற விஷ்ணுவினுடைய மேன்மையைச் சொல்லும்போது மிகவும் அதிகமாக இருக்கின்றன.

714. ऋचो यजूंषि (நாரதீயம்—1-10)

ருக் முதலான மூன்று வேதங்களை, அநேகந்தடவை நன்ருய் ஜபிக்கிறவர்கள் எந்த பலனை அடைகிருர்களோ, அந்த பலனை எட்டெழுத்து மந்திரத்தை ஒரு தரம் ஜபிப்பதாலே ஒருவன் அடைகிருன்.

यस्य यावांश्च

715. ग्रहणम् (காமந்தகீயம் 1)

சொல்லும் விஷயத்தை வாங்கிக் கொள்ளுவது, அதை மறந்து போகாமல் வைத்துக் கொள்வது, அதை நினைவுக்குக் கொண்டு வருவது, பிறருக்குச் சொல்லுவது, சொல்லாத விஷயத்தையும் ஊஹித்துக் கொள்வது, சொல்லாத விஷயத்தைச் சேர்த்து சொல்லியிருப்பதை விடவேண்டிய இடத்தில் விட்டு விடுவது, அர்த்தத்தை நன்ருய் அறிவது, உண்மையை அறிவது, ஆகிய இவைகள் புத்தியின் குணங்கள்.

716. अहिंसा (பரத்வாஜர்)

பிறருக்கு ஹிம்ஸை செய்யாதிருப்பது முதல் புஷ்பம், இந்த்ரியங்களை அடக்குவது இரண்டாவது, எல்லாரிடத்திலும் இரக்கமுள்ளவனு யிருப்பது மூன்ருவது. மனதை அடக்குவது நாலாவது. இது சிறந்தது. ஜ்ஞாநம் ஐந்தாவது, தபஸ்ஸு ஆருவது, தியாநம் ஏழாவது, ஸத்யம் எட்டாவது, இப்படி எட்டு விதங்களான புஷ்பங்கள் எம்பெருமானுக்குப் பிரீதியைச் செய்கின்றவையாயிருக்கின்றன.

717. ऊहः शब्दो (तर्को)ऽध्ययनं दुःखविघातास्त्रयः सुहृत्प्राप्तिः ।
दानं च सिद्धयोऽष्टौ सिद्धेः पूर्वोऽङ्कुशस्त्रिविधः ।।

(ஸாங்கியகாரிகை 51)

ஊஹம்-வேதத்துக்கு விரோதமில்லாத நியாயங்களைக் கொண்டு பிறமதங்களைக் கண்டித்து ஸித்தாந்தமான அர்த்தம் இன்னதென்று தீர்மானிப்பது; சப்தம்-சொற்களின் பொருளையறிவது; அத்யயநம்-

வேதத்தினுடைய அக்ஷரராசியைத்தெரிந்து கொள்வது. மூன்று துக்கங்களில்லாமை; துக்கங்களாவன- உடம்பாலுண்டானது, மழை, காற்று முதலான தேவதைகளாலுண்டுபண்ணப்பட்டது, பிராணிகளால் உண்டாகுவது. தான் தெரிந்துகொண்ட விஷயங்கள் ஸரியாகத் தெரிந்து கொள்ளப் பட்டவைகள் என்று எண்ணுவதற்கு வேண்டிய ஒரு ஸ்நேஹிதனுடைய சேர்க்கை; ஸந்தேஹமும், தப்பெண்ணமும் இடையிடாத நல்லறிவின் பிரவாஹம் ஒன்றின்பின் ஒன்றாகத் தொடர்ந்துவருவது. இது ஸாரப்பிரகாசிகையையொத்து எழுதப்பட்டது. ஸாராஸ்வாதிநியில் शब्दः என்பதற்குப் பதிலாக तर्कः என்று பாடம். அதற்கு யுக்தியைக்கொண்டு விசாரிப்பது என்று பொருள்.

இந்த எட்டு ஸித்திகளும் கிடைக்கும் வரிசை:- முதலில் அத்யயநம், பிறகு அங்கங்களைப் படிப்பதாலுண்டாகும் வேதத்தின் அர்த்தஜ்ஞாநம்; பிறகு நியாயங்களைக்கொண்டு விசாரித்து அர்த்தமின்னதென்று தீர்மானிப்பது. இந்த விசாரத்துக்கு மீமாம்ஸை என்று பெயர்; பிறகு பெரியோர்களுடன் சேருவது, இதனால் அவர்களுடன் கலந்து பேசி தான் தெரிந்து கொண்டது ஸரியாயிருக்கிறதென்று தேறுவது. இதன்மேல் ஸந்தேஹமும் தப்பெண்ணமுமில்லாமல் உண்மையான அர்த்தத்தை எப்போதும் நினைத்துக்கொண்டிருப்பது. இதின் பலம் மூன்று தாபங்கள் கழிவது.

718. अणिमा (ஸாங்கியகாரிகை)

தன் உடம்பை ஸூக்ஷ்மமாகப் பண்ணுவது அணிமை; அதைப் பெரிதாகப் பண்ணுவது மஹிமை; அதைக் கனமில்லாமல் பண்ணுவது லகிமை; அதைக் கனமாகப்பண்ணுவது கரிமை. இதற்கு உடம்பை எல்லாரும் ஆசைப்படும்படியாகப் பண்ணுவதென்றும் பொருள் கொள்ளலாம். எல்லாரையும் தன் வசப்படுத்திக்கொள்வது வசித்வம்; எல்லாரையும் நியமநம் பண்ணுவது ஐச்வரியம்; தனக்கு வேண்டியதை யடைவது பிராப்தி; தான் நினைத்ததற்குத் தடையில்லாமை பிராகாம்யம்.

719. अष्टौ गुणाः पुरुषं दीपयन्ति प्रज्ञा च कौल्यं च दमः श्रुतं च ।
परा‌क्रमश्चाबहुभाषिता च दानं यथाशक्ति कृतज्ञता च ॥

(பாரதம் உத்யோகபர்வம்- 33-106)

எட்டு குணங்கள் ஒரு மனிதனைப் பிரகாசப்படுத்துகின்றன. அவைகளாவன-நல்லறிவு, உயர்ந்த குலத்தில் பிறப்பு, இந்திரியங்களை

யடக்குவது, வேதத்தின் அர்த்தத்தை ஆசாரியனிடம் தெரிந்துகொள்வது, அயலாரை வெல்லும் ஸாமர்த்தியம், அதிகமாகப் பேசாமை, சக்திக்குத் தகுந்தபடி தாநம் செய்வது, பிறர் செய்த உபகாரத்தை நினைத்துக் கொண்டிருப்பது. இது பாரத ச்லோகத்தில் சொன்னபடி, எட்டு குணங்களை வேறாகவும் வியாக்கியாநம் பண்ணியிருக்கிறார்கள். அவைகளாவன - எல்லாரிடமும் தயை, பொறுமை, அஸூயையில்லாமை, சௌசம், மனதில் வருத்தமில்லாமை, நல்லதை நினைப்பது, கார்ப்பண்யமில்லாமை, ஒன்றிலும் ஆசையில்லாமை. ஒருவன் முக்தனாகப் போகும் போது வெளிக்கு வரும் எட்டு குணங்களென்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

நமோ நாராய - ततः प्रभाते विमले विनिवृत्ते च जागरे ।
नमो नारायणेत्युक्त्वा श्वपाकः पुनरागमत् ।।

தமிழ் வசனங்கள்

135. *நின்திருவெட் - மற்றுமோர் தெய்வமுளதென்றிருப்பாரோ*
டுற்றிலேன், உற்றதுமுன்னடியார்க்கடிமை
மற்றெல்லாம் பேசிலும் நின்திருவெட்டெழுத்தும்
கற்று நான்கண்ணபுரத்துறையம்மானே. (பெரிய திருமொழி - 8-10-3)

தேவரீருடைய எட்டெழுத்து மந்திரத்தைக் கற்று.

136. *எட்டுமெட்டுமெட்டுமா யொரேழுமேழுமேழுமாய்*
எட்டுமூன்றுமொன்றுமாகி நின்றவாதிதேவனை
எட்டினாயபேதமோ டிறைஞ்சிநின்றவன்பெயர்
எட்டெழுத்துமோ துவார்கள் வல்லர்வானமாளவே.
(திருச்சந்தவிருத்தம் - 77)

எட்டெழுத்து மந்திரத்தை ஆசாரியனிடம் பெற்று ஜபிக்கிறவர்கள் வைகுந்தத்தை ஆளுவதற்கு சக்தியுள்ளவர்கள்.

137. *சோர்விலாதகாதலால் தொடக்கறமனத்தராய்*
நீர ராவணைக்கிடந்த நின்மலன்நலங்கழல்
ஆர்வமோடிறைஞ்சிநின்றவன் பெயரெட்டெழுத்தும்
வாரமாகவோ துவார்கள் வல்லர்வானமாளவே.
(திருச்சந்தவிருத்தம் -78)

எட்டெழுத்து மந்திரத்தை எப்போதும் அதையே விரும்பி ஜபித்துக் கொண்டிருப்பவர்கள் வைகுந்தத்தை ஆள சக்தர்கள்.

138. நாடுநகர-

ஏடுநிலத்திலிடுவதன்முன்னம்வந்தெங்கள் குழாம்புகுந்து
கூடுமனமுடையீர்கள் வரம்பொழிவந்தொல்லைகூடுமினோ
நாடுநகரமும்நன்கறிய நமோநாராயணாயவென்று
பாடுமனமுடைப்பத்தருள்ளீர் வந்துபல்லாண்டு கூறுமினே.

பெரியாழ்வார் திருமொழி 1-1-4.

தேசமும் பட்டணமும் நன்றாயறியும்படி நமோநாராயணாய என்று திருநாமத்தைப் பாடும் பக்தர்களாக நீங்கள் இருந்தீர். தேசம் (நாடு) என்பதற்கு நல்ல அறிவில்லாதவர்கள் என்றும், பட்டணம் (நகரம்) என்பதற்கு நல்ல அறிவுள்ளவர்கள் என்றும் கருத்து.

139. நல்வகையால்-

அல்வழக்கொன்றுமில்லா அணிகோட்டியர்கோன்
அபிமானதுங்கன் செல்வனைப்போலத் திருமாலேநானுமுனக்குப்
பழவடியேன், நல்வகையால்நமோநாராயணாவென்று நாமம்பல
பரவி, பல்வகையாலும் பவித்திரனே உன்னைப் பல்லாண்டு
கூறுவனே. (திருப்பல்லாண்டு - 4)

நல்லவிதமாய் அதாவது ஒரு பிரயோஜநத்தையும் தேடாமல் நமோநாராயணாய என்று திருநாமத்தைப் பலதடவை சொல்லி.

நாமஞ்சொல்-

கிடந்தநம்பிகுடந்தைமேவிக் கேழலாயுலகை யிடந்த
நம்பி, எங்கள்நம்பி யெறிஞரரணழியக், கடந்த நம்பிகடியாரி
லங்கை உலகையீரடியால், நடந்தநம்பிநாமம்சொல்லில்
நமோ நாராயணமே.

140. நன்மாலைகொண்ட (முதல் திருவந்தாதி - 57)

நமோ நாராயணா என்கிற இந்த நல்ல மாலையை ஸம்பாதித்துக் கொண்டு.

141. நாவாயிலுண்டே நமோ நாரணாவென்று
ஓவாதுரைக்குமுரையுண்டே-மூவாத
மாக்கதிக்கட்செல்லும் வகையுண்டே, என்னொருவர்
தீக்கதிக்கண் செல்லும் திறம். (முதல் திருவந்தாதி - 95)

வாயில் நாக்கு இருக்கிறதே, இடைவிடாமல் சொல்லும்படியான நமோ நாராயணாவென்கிற மந்திரமிருக்கிறதே.

142. கண்ணபுர -

விடையேழன்றடர்ந்து வெகுண்டுவிலங்கலுறப்
படையாலாழி தட்டப் பரமன்பரஞ்சோதி
மடையார் நீலம் மல்கும் வயல்சூழ் கண்ணபுரமொன்
றுடையானுக்கு அடியேனொருவர் க்குரியேனோ.

(பெரிய திருமொழி 8-9-3)

திருக்கண்ணபுரத்துக்கு ஸ்வாமியான எம்பெருமானுக்கு நான் தாஸன், வேறொருவனுக்கு தாஸனாகவிருக்கத் தகுந்தவனோ?

அடியார்க்கெ -

அமலனுதிபிரானடியார்க்கென்னையாட்படுத்த
விமலன், விண்ணவர்கோன் விரையார்பொழில்வேங்கடவன்
நிமலன் நின்மலன் நீதிவானவன் நீள்மதிளரங்கத்தம்மான், திருக்
கமலபாதம்வந்தென் கண்ணினுள்ளனவொக்கின்றதே.

143. நாரணன் தம் -

காசும் கறையுடைக்கூறைக்குமங்கோர்கற்றைக்கு
மாசையினால், அங்கவத்தப்பேரிடுமாதர்காள்
கேசவன் பேரிட்டு நீங்கள்தேனித்திருமினோ
நாயகன்நாரணன் தம்மன்னை நகரகம்புகாள்.

(பெரியாழ்வார் திருமொழி 4-6-1)

தன் பிள்ளைக்கு நாராயணனென்கிற பெயரை வைத்த தாயார் நரகத்துக்குப் போகமாட்டாள்.

144. *எண்பெருக்கந் நலத்து ஒண்பொருளீறில*
வண்புகழ்நாரணன் திண்கழல்சேரே. (திருவாய்மொழி - 1-2-10)

கணக்கில்லாதவர்களாயும், பிரஸித்தமான ஆநந்தம் ஜ்ஞாநம் என்கிற குணங்களையுடையவர்களாயும், ஸ்வயம்பிரகாசர்களாயுமிருக்கிற ஜீவன்களையும், மேன்மையான அளவில்லாத நல்ல குணங்களையும் சேஷமாகவுடைய நாராயணன்.

145. *நாரணன்முழுவேழுலகுக்கும் நாதன்வேதமயன்*
காரணம்கிரிசைகருமமிவை முதல்வனெந்தை

சீரணங்கமரர்பிறர்பலரும் தொழுதேத்த நின்று
வாரணத்தைமருப்பொசித்தபிரானென்மாதவனே.

(திருவாய்மொழி - 2-7-2)

நாராயணன் ஏழு லோகம் முழுவதுக்கும் நாதன்.

நானுன்னை-இன்றாகநாளையே யாகஇனிச்சிறிது
நின்றாகநின்னருளென் பாலதே-நன்றாக
நானுன்னையன்றியிலேன் கண்டாய் நாரணனே
நீயென்னையன்றியிலை.

146. எம்பிரானெந்தையென்னுடைச்சுற்றமெனக்கரசென்னுடை
வாணாள் அம்பினாலரக்கர்வெருக்கொளநெருக்கி யவருயிர் செகுத்த
வெம்மண்ணல், வம்புலாஞ்சோலைமாமதிள் தூஞ்சைமாமணிக்
கோயிலேவணங்கி நம்பிகாளுய்யநான் கண்டுகொண்டேன்
நாராயணாவென்னும் நாமம். (பெரிய திருமொழி -1-1-6)

எனக்கு உபகாரனான என்னுடைய ஸ்வாமி, என் தகப்பன், என் பந்து, என் ராஜா.

இத்தனை-
மொய்த்தவல்வினையுள்நின்று மூன்றெழுத்துடையபேரால்
கத்திரபந்துமன்றே பராங்கதிகண்டுகொண்டான்
இத்தனையடியரானார்க்கிரங்கு நம்மரங்கனாய
பித்தனைப்பெற்றுமந்தோ பிறவியுள்பிணங்குமாறே.

147. அன்று நான்-
நின்றதெந்தையூரகத்திருந்ததெந்தைபாடகத்து
அன்றுவெஃகணைக்கிடந்ததென்னிலாதமுன்னெலாம்
அன்றுநான் பிறந்திலேன் பிறந்தபின் மறந்திலேன்
நின்றதுமிருந்ததும் கிடந்ததுமென்நெஞ்சுளே.

(திருச்சந்தவிருத்தம் -64)

என்னுடைய ஸ்வரூப ஜ்ஞானத்தை அடைவதற்கு முன்னாலே இருந்தும் நான் பிறக்காதவன் போலிருந்தேன். அந்த ஜ்ஞானமுண்டான பிறகு அதனாலே பிறந்த நான் அதை மறக்கவில்லை.

ஒழிவில்காலமெல்லாமுடனாய்மன்னி
வழுவிலாவடிமை செய்யவேண்டும் நாம்

தெழிகுரலருவித் திருவேங்கடத்து
எழில்கொள்சோதி யெந்தைதந்தை தந்தைக்கே.

148. அடியேனை-
மானேய்கண்மடவார் மயக்கிற்பட்டு, மாநிலத்து
நானேநானுவிதநரகம்புகும் பாவஞ்செய்தேன்
தேனேய்பூம்பொழில்சூழ் திருவேங்கடமாமலை, என்
ஆனாய்வந்தடைந்தேனடியேனையாட்கொண்டருளே.
(பெரிய திருமொழி 1-9-2)

அடியேனைத் தேவரீருக்கு வேலை செய்யும்படி கிருபை செய்யவேணும்.

பொய்ந்நின்ற ஞானமும் பொல்லாவொழுக்குமழுக்குடம்பும்
இந்நின்ற நீர்மையினியாமுறாமை உயிரளிப்பான்
எந்நின்றயோனியுமாய்ப் பிறந்தாயிமையோர் தலைவா
மெய்ந்நின்று கேட்டருளாய் அடியேன் செய்யும் விண்ணப்பமே.

149. நரநார-
எங்கானுமீதொப்பதோர்மாயமுண்டே நரநாரணனாய்
உலகத்தறநூல், சிங்காமைவிரித்தவனெம்பெருமான் அதுவன்றி
யுஞ்செஞ்சுடரும்நிலனும், பொங்கார் கடலும் பொருப்பும் நெருப்பும்
நெருக்கிப்புகப்பொன்மிடறத்தனைபோது, அங்காந்தவன்
காண்மின் இன்று ஆய்ச்சியரால்
அணை வெண்ணெய் உண்டு ஆப்புண்டிருந்தவனே.
(பெரிய திருமொழி 10-6-1)

நரனாகவும் நாராயணனாகவும் அவதரித்து அறநூலைக் கொஞ்சமும் கெட்டுப்போகாதபடி பரவச்செய்தான். இங்கே அறநூல் என்பது வேதத்துக்கு ஸமமான மந்திரம்.

150. அந்தணர்-
இந்திரற்கும்பிரமற்கும்முதல்வன் றன்னை
இருநிலம் கால்தீநீர்விண்பூதமைந்தாய்ச்
செந்திறத்தமிழோசைவடசொல்லாகித்
திசைநான்குமாய்த்திங்கள் ஞாயிறாகி
அந்தரத்தில்தேவர்க்குமறியலாகா
வந்தணனை, அந்தணர்மாட்டந்திவைத்த

மந்திரத்தை, மந்திரத்தால்மறவாதென்றும்
வாழுதியேல்வாழலாம்மடநெஞ்சமே. (திருநெடுந்தாண்டகம் - 4)

பிராம்மணர்களுடைய தநமான வேதத்தின் கடைசியில் தோன்றுகிற எம்பெருமானை எட்டெழுத்து மந்திரத்தால் எப்போதும் அநுபவித்துக் கொண்டிருந்தால் நீ வாழலாம்.

அரும்பதவுரை

மாசு அற — அழுக்குப்போக. பிணக்கு — விவாதம்.
விளாக்குலை கொண்டு — தனக்குள்ளேயிருக்கும்படி செய்து.

---

28. த்வயாதிகாரம்

ஸம்ஸ்கிருத வசனங்கள்

स भ्रातुः चरणौ गाढं निपीड्य रघुनन्दनः ।
सीताम् उवाचातियशाः राघवं च महाबलम् ॥

भवांस्तु सह वैदेह्या गिरिसानुषु रंस्यसे ।
अहं सर्वं करिष्यामि जाग्रतः स्वपतश्च ते ॥

720. मन्त्रराजमिदं (ஸாத்யதிதந்திரம்)

குருவை நமஸ்காரம் செய்து பிறகு இந்த உயர்ந்த மந்திரத்தை அறிந்துகொள்ளவேண்டியது; குருவே பரம்ப்ரம்மம்; குருவே உயர்ந்த உபாயம்; குருவே உயர்ந்த வித்தை; குருவே உயர்ந்த ஸித்தோபாயம்; குருவே மோக்ஷம்; குருவே ஜ்ஞாநம்; பக்தி முதலான தனத்துக்குக் காரணம். மந்திரத்தை உபதேசம் செய்ததாலே அவர் சிரேஷ்டமான குரு. இந்த மந்திரத்தைப்பெற்றுக் கொள்ளுவதற்கு பொறுத்தம், நல்ல நக்ஷத்திரம், தீர்த்த ஸ்நாநத்தாலுண்டாகும் சுத்தி, மந்திரஸித்தியடைவதற்கு வேண்டிய ஜபம் ஹோமம் முதலானவைகள், நித்தியம் ஜபம் செய்வது, இவைகளொன்றும் வேண்டுவதில்லை. முதலில் மூன்று தடவை குருவை ஸாஷ்டாங்கமாக பிரணாமம் செய்து வணக்கத்துடன் அவருடைய திருவடி

களைப் பிடித்துத் தன் தலையில் வைத்துக்கொண்டு, புதையலை யபேக்ஷிக்கிற தரித்திரனைப் போல் இந்த மந்திரத்தைப் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டியது. இப்படி மந்திரத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு ஒரு மனிதன் என்னைச் சரணமாக அடையவேண்டியது.

721. नाम्नस्ते

ஓ ஹரியே! பாபத்தைப் போக்குவதில் தேவரீருடைய திருநாமத் துக்கு எவ்வளவு சக்தியிருக்கிறதோ, நாய் மாம்ஸம் தின்கிறவன் கூட அவ்வளவு பாபம் செய்யச் சக்தியில்லாதவன்.

722. देवगुह्येषु (பாரதம் ஆநுசாஸநிகபர் -228 -60)

ஓ தேவி! தேவரஹஸ்யங்களிலும், மற்ற ரஹஸ்யங்களிலும் யுக்தி விசாரம் பிரயோஜநமில்லாதது. தன்னுடைய க்ஷேமத்தை ஆசைப் படுகிறவன் அவைகள் விஷயத்தில் செவிடன் போலும் குருடன்போலும் பெரிய நம்பிக்கையுள்ளவனாய் இருக்கவேண்டியது.

723. सर्वोपाधि (தக்ஷஸ்மிருதி)

அவித்தை முதலான எல்லா உபாதிகளும் நீங்கின இயற்கையாய் உள்ள தன் ஸ்வரூபத்தை ஒருவன் பிரம்மத்தினிடத்தில் (எம்பெரு மானிடத்தில்) கொடுக்கவேண்டியது. இது தான் பக்தியோகமும் அதற்கு வேண்டிய கர்மயோகமும். மற்றவையெல்லாம் வெறும் பேச்சுக்கள். பாடாந்தரத்தில், இது தான் ஸம்பாதிக்க வேண்டிய ஞானமும், அவசியம் அறியத்தகுந்ததும்.

724. निवेदयीत (வியாஸஸ்மிருதி)

தோஷமற்ற தேஜஸ்ஸையுடைய விஷ்ணுவினிடத்தில் அவனுக்குத் தான் உடம்பு என்று நினைத்துக்கொண்டு, ப்ராப்யனான அவனிடத்தில் ஆசையுள்ளவனாய், ஒரு பிரயோஜநத்திலுமாசை இல்லாமல், ''தத் விஷ்ணோ:'' என்கிற மந்திரத்தினால் தன்னை ஸமர்ப்பிக்கவேண்டியது.

725. आकारिण: (அருளாளப்பெருமாள் எம்பெருமானார்)

ஆகாரமுடைய ஒருவனை அறிவதற்கு முன்னாலே அந்த ஆகாரத்தையறியவேண்டும். ஆகையால் எம்பெருமானுடைய ஆகாரமான லக்ஷ்மியை அறிந்து பகவானான ஹரியை அறியவேண்டியது.

726. पितेव (ஸ்ரீ குணரத்னகோசம் - 52)

தாயே! உனக்குப் பிரியனான கணவன் மிகுந்த அபராதம் பண்ணின மனிதனிடத்தில் ஒரு வேளை தகப்பனைப்போல அவனுக்கு க்ஷேமத்தைச் செய்யவேண்டியதற்காக மனக்கலக்கமுள்ளவனாக ஆகிறான். அப்போது இதென்ன! இந்த உலகத்தில் தோஷமில்லாதவன் யார்? என்று தகுந்த உபாயங்களாலே அவனுடைய தோஷங்களைக் கவனிக்காமல் அவனை எம்பெருமான் தன் மனிதனாக ஒப்புக்கொள்ளும்படி நீ செய்கிறாய். ஆகையினால் நீர் எங்களுக்குத் தாயாராக இருக்கிறீர்.

न कश्चिन्ना पापानां वाशुभानां वा वधार्हाणां प्लवङ्गम ! ।
कार्यं करुणमार्येण न कश्चिन्नापराध्यति ।।

(78 வது பக்கம் 353 நெ. பார்க்க)

727. कः कुप्येत्

राजसंश्रयवश्यानां कुर्वन्तीनां पराज्ञया ।
विधेयानां च दासीनां कः कुप्येद्वानरोत्तम ! ।।

(ராமாயணம் யுத்தகாண்டம் -116 - 38)

ஓ வாநரச்ரேஷ்டனே! ஒரு ராஜாவையடைந்து அவனுக்கு உட்பட்டு அவன் உத்திரவுப்படி வேலை செய்கிற வேலைக்காரிகளாகிய ராக்ஷஸிகள் விஷயத்தில் எவன் கோபித்துக்கொள்ளுவன்.

मर्षयामीह (78 வது பக்கம் 352 நெ. பார்க்க)

सीतामुवाच (11 வது பக்கம் 41 நெ. பார்க்க)

सीतासमक्षम् (11 வது பக்கம் 40 நெ. பார்க்க)

728. मातर्लक्ष्मि ! यथैव मैथिलजनस्तेनाध्वना ते वयं
त्वद्दास्यैकरसाभिमानसुभगैर्भावैरिहामुत्र च ।
जामाता दयितस्तवेति भवतीसंबन्धदृष्ट्या हरिं
पश्येम प्रतियाम याम च परीचारान् प्रहृष्येम च ।।

(ஸ்ரீ குணரத்னகோசம் - 51)

அம்ம! லக்ஷ்மீ! தேவரீருடைய கைங்கரியம் ஒன்றிலேயே ப்ரீதியுள்ளவர்களாயும் அதிலேயே மனமுள்ளவர்களாயுமிருக்கிற நாங்கள், எப்படி மிதிலாபட்டணத்து ஜநங்கள் சக்ரவர்த்தித் திருமகனை மாப்பிள்ளையென்றும், ஸீதைக்குப் பிரியமான கணவனென்றும் பார்த்தார்களோ, அப்படியே எம்பெருமானைத் தேவரீருடைய புருஷனென்று பார்த்து அவனிடம் போகிறோம், அவனைப் பார்க்கிறோம், அவனுக்கு இங்குமங்கும் கைங்கரியம் செய்து ஸந்தோஷப்படுகிறோம்.

कान्तस्ते पुरुषोत्तमः फणिपतिः शय्याऽऽसनं वाहनं
वेदात्मा विहगेश्वरो यवनिका माया जगन्मोहिनी ।
ब्रह्मेशादिसुरव्रजः सदयितः त्वद्दासदासीगणः
श्रीरित्येव च नाम ते भगवति ! ब्रूमः कथं त्वां वयम् ॥

729. शेषित्वे पर – हेलायामखिलं चराचरमिदं भोगे विभूतिः परा
पुण्यास्ते परिचारकर्मणि सदा पश्यन्ति ये सूरयः ।
श्रीरङ्गेश्वरदेवि ! केवलकृपानिर्वाह्यवर्गे वयं
शेषित्वे परमः पुमान् परिकरा ह्येते तव स्फारणे ॥

(ஸ்ரீ குணரத்னகோசம் - 22)

ஸ்ரீ ரங்கத்துக்கு ஈசுவரியாயிருக்கிறதேவி! தேவரீருடைய விளையாட்டுக்காக இந்த ஜங்கமஸ்தாவரங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன, போகத்துக்கு உயர்ந்த விபூதி (ஸ்ரீ வைகுந்தம்) வைகுந்தத்தை எப்போதும் எவர்கள் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்களென்று சொல்லப்படுகிறார்களோ, புண்ணியசாலிகளான அவர்கள் தேவரீருக்கு கைங்கரியம் பண்ணுவதற்காக எற்பட்டவர்கள். தேவரீருடைய கருணையொன்றாலேயே ரக்ஷிக்கிறவர்களில் நாங்களிருக்கிறோம். தேவரீருக்குச் சேஷியாயிருக்கிற விஷயத்தில் பரமபுருஷன் இருக்கிறான். இந்த மற்றதெல்லாம் தேவரீர் கடாக்ஷத்துக்கு விஷயங்கள்.

जगत्समस्तं

चकर्थ यस्या भवनं भुजान्तरं तव प्रियं धाम यदीयजन्मभूः।
जगत्समस्तं यदपाङ्गसंश्रयं यदर्थमम्भोधिरमन्थ्यबन्धि च ॥

730. मत्पदद्वन्द्वं (வராஹபுராணம்)

ஓ தேவியே! என் திருவடிகளின் இரண்டையும் முக்கியமான உபாயமாக எவர்கள் அடைகிறார்களோ, அவர்களை நானே ஸம்ஸாரத்தி லிருந்து வெளியே கொண்டுபோவேன்.

731. आनृशंस्यं परो धर्मस्त्वत्त एव मया श्रुतः ।
जानामि त्वां महावीर्यं महोत्साहं महाबलम् ॥

(ராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் 38 - 39)

இரக்கப்படுவது உயர்ந்த தர்மம் என்பது தேவரீரிடமிருந்தே என்னால் கேட்கப்பட்டது.

732. शृणुष्व (இதிஹாஸஸமுச்சயம் 10 - 51)

ஓ என் ப்ரீதிக்கு விஷயமான கணவனே! உனக்கு எந்த ஹிதத்தைச் சொல்லப்போகிறேனோ, அதை கவனத்துக் கேள். சரணாகதி பண்ணினவன் எப்போதும் உன்னாலே பிராணனைக் கொடுத்தாவது ரக்ஷிக்கத் தகுந்தவன்.

733. मित्रमौपयिकं कर्तुं रामः स्थानं परीप्सता ।
वधं चानिच्छता घोरं त्वयाऽसौ पुरुषर्षभः ॥

(ராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் 21 - 19)

உன்னுடைய இடத்தை ரக்ஷித்துக்கொள்ள ஆசைப்பட்டும் கோரமான வதத்தை விரும்பாமலும் இருக்கவிரும்புகிற உன்னாலே புருஷ ச்ரேஷ்டனான ராமனை நீ உனக்கு மித்திரனாகப்பண்ணிக்கொள்ளப்படுவது தகுந்தது.

लक्ष्म्या सह
श्रीणाति च गुणैर्जगत् (அஹிர்புத்ன்யஸம்ஹிதை 51-62)

(கீழே இது விளக்கப்பட்டது.)

734. कान्तस्ते पुरुषोत्तमः फणिपतिः शय्याऽऽसनं वाहनं
वेदात्मा विहगेश्वरो यवनिका माया जगन्मोहिनी ।
ब्रह्मेशादिसुरव्रजः सदयितः त्वद्दासदासीगणः
श्रीरित्येव च नाम ते भगवति ! ब्रूमः कथं त्वां वयम् ॥

(சதுச்லோகீ - 1)

தேவரீருக்கும் ஸ்ரீயென்றே பெயர். தேவரீரை எப்படி ஸ்தோத்திரம் நாங்கள் பண்ணத்தகுந்தவர்கள்.

735. श्रीरसि यतः

तव स्पर्शादीशं स्पृशति कमले ! मङ्गलपदं तवेदं
नोपाधेरुपनिपतितं श्रीरसि यतः । प्रसूनं पुष्यन्तीमपि परिमलर्द्धिं
जिगदिषुर्नचैवंत्वादेवं स्वदत इति कश्चित् कवयते ॥

(ஸ்ரீ குணரத்னகோசம் - 29)

ஓ லக்ஷ்மியே! தேவரீருடைய ஸம்பந்தத்தாலே எம்பெருமான் மங்களத்துக்கு இருப்பிடமாயிருக்கிறான். தேவரீர் மங்களமாயிருப்பது ஒரு காரணத்தாலன்று. அது தானாகவேயிருக்கிறது. ஏனெனில் தேவரீர் ஸ்ரீயன்றோ.

736. भूमनिन्दा (வார்த்திகம் 5-2-14)

மதுப் (மத்) முதலான விகுதிகள் மேலேசொல்லப்போகிற அர்த்தங்களில் வருகின்றன. அதிகம் ஸங்கியையுள்ளது, அதிகமான பசுக்களையுடையவன். நிந்தை, குஷ்டரோகத்தையுடையவன், ஸ்தோத்திரம், நல்ல ரூபத்தையுடைய பெண், எப்போதும் சேர்ந்திருப்பது, எப்போதும் பாலையுடைய மரங்கள், அதிக குணமுள்ளவனாயிருப்பது, அதிக சக்தியை உடையவன், சேர்க்கை, தண்டத்தையுடைவன், இருக்கின்றதென்று சொல்லுகையில், மலையில் நெருப்பு இருக்கிறது.

737. कृष्णाजिनेन

தன்னுடைய திருமார்பை இருப்பிடமாகவுடைய லக்ஷ்மியைக் கிருஷ்ணாஜினத்தினால் மறைத்துக்கொண்டு வாமநாவதாரம் பண்ணின எம்பெருமான்.

738. कीर्त्तिः श्रीः मृत्युः सर्वहरश्चाहमुद्भवश्च भविष्यताम् ।
कीर्त्तिः श्रीर्वाक्च नारीणां स्मृतिर्मेधा धृतिः क्षमा ।। (கீதை 10 - 34)

ஸ்திரீ விசேஷங்களுக்குள்ளே நான் கீர்த்தியபிமானி தேவதை; நான் ஸ்ரீ (லக்ஷ்மி). நான் ஸரஸ்வதீ.

739. तद्गुणसारत्वात् .... (பிரம்மஸூத்ரம் 2-3-29)

அந்த ஜ்ஞானமென்கிறகுணம் ஸாரமாயிருப்பதாலே ஜீவனை ஜ்ஞானமென்று சொல்லுகிறது. எப்படி ஸர்வஜ்ஞனான எம்பெருமானிடத்தில் ஆனந்தமென்கிற குணம் ஸாரமாயிருப்பதால் அவனை வேதம் ஆனந்தமென்று சொல்லுகிறதோ, அதுபோல.

स भ्रातुश्चरणौ गाढं निपीड्य रघुनन्दनः ।
सीतामुवाचातियशा राघवं च महव्रतम् ।।

अहं सर्वं - भवांस्तु सह वैदेह्या गिरिसानुषु रंस्यते ।
अहं सर्वं करिष्यामि जाग्रतः स्वपतश्च ते ।।

740. सकलमनुज - श्रियःपतिः ....भूभारावतरणापदेशेन अस्मदादीनामपि समाश्रयणीयत्वायावतीर्य उर्व्यां सकलमनुजनयन-विषयतां गतः.........भक्तियोगमवतारयामास ।।

(கீதாபாஷ்யம் அவதாரிகை)

எல்லா மனிதர்களுடைய கண்களாலே பார்க்கும்படியாய் இருந்த.

741. अज्ञातं नास्ति ते किञ्चित् त्रिषु लोकेषु राघव ! ।
आत्मानं पूजयन् राम ! पृच्छस्यस्मान् सुहृत्तया ।।

(ராமாயணம் யுத்தகாண்டம் 17- 35)

ராகவனே! மூன்று உலகங்களிலும் தேவரீருக்குத் தெரியாத தொன்றுமில்லை. ஆனபோதிலும், தேவரீரை கௌரவப்படுத்திக் கொள் கிறவராய் எங்களுக்கு ஸுஹ்ருத்தாயிருப்பதாலே கேட்கிறீர்.

यो वेत्ति युगपत्सर्वं प्रत्यक्षेण सदा स्वतः ।
तं प्रणम्य हरिं शास्त्रं न्यायतत्त्वं प्रचक्ष्महे ।।

मित्रभावेन

742. न स्मरति (ராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் 1- 13)

ராகவன் கம்பீரமான மனதையுடையவனாகையால் நூறு அபராதங்களை ஒருவன் செய்தாலும் அவைகளை நினைக்கிறதில்லை. எப்படியாவது செய்த ஒரு உஞுபகாரத்தினாலும் ஸந்தோஷப்படுகிறான்.

743. ऋणं प्रवृ – गोविन्देति यदाऽऽक्रन्दत् कृष्णा मां दूरवासिनम् ।
ऋणं प्रवृद्धमिव मे हृदयान्नापसर्पति ।।

(பாரதம் உத்யோகபர்வம் - 47 - 39)

எப்போது கிருஷ்ணா (த்ரௌபதி) தூர இருந்தபோதிலும், என்னை ''கோவிந்தா'' என்று கூப்பிட்டாளோ, அப்போது அந்த கூப்பீடு, வட்டியுடன் சேர்த்து விருத்தியான கடன்போல் என் மனதைவிட்டுப் போகிறதில்லை.

744. अण्वप्युपहृतं भक्तैः प्रेम्णा भूर्येव मे भवेत् ।
भूर्यप्यभक्तोपहृतं न मे तोषाय कल्पते ।।

பக்தர்களாலே கொண்டுவரப்பட்டது அணுவாயிருந்தாலும் அவர்களின் பிரீதியினாலே அது எனக்குப் பெரிதாகத் தோன்றுகிறது. பக்தியில்லாதவர்களாலே கொண்டுவரப்பட்டது பெரிதாயிருந்தாலும் அது எனக்கு ஸந்தோஷத்தைக் கொடுக்கத் தகுந்ததன்று.

745. पत्रं पुष्पं फलं तोयं यो मे भक्त्या प्रयच्छति ।
तदहं भक्त्युपहृतमश्नामि प्रयतात्मनः ।। (கீதை 9 - 26)

மிகவும் ஸுலபமான இலையையோ, புஷ்பத்தையோ, பழத்தையோ ஜலத்தையோ எவன் எனக்கு பிரீதியுடன் கொடுக்கிறானோ, சுத்தமான மனதையுடையவனால் பக்தியுடன் கொடுக்கப்பட்ட அதை நான் சாப்பிடுகிறேன்.

कमलनयन वासुदेव विष्णो धरणिधराच्युत शङ्खचक्रपाणे ।
भव शरणमितीरयन्ति ये वै त्यज भट ! दूरतरेण तानपापान् ।।

अकिञ्चनो–

न धर्मनिष्ठोऽस्मि न चात्मवेदी न भक्तिमांस्त्वच्चरणारविन्दे ।
अकिञ्चनोऽनन्यगतिः शरण्य! त्वत्पादमूलं शरणं प्रपद्ये ।।

नित्यसिद्धे

746. शान्तानन्तमहाविभूति परमं यद्ब्रह्मरूपं हरेः
मूर्तं ब्रह्म ततोऽपि तत्प्रियतरं रूपं यदत्यद्भुतम् ।
यान्यन्यानि यथासुखं विहरतो रूपाणि सर्वाणि तानि
आहुः स्वैरनुरूपरूपविभवैर्गाढोपगूढानि ते ।। (சது: ச்லோகீ - 4)

எந்த திவ்யமங்களவிக்கிரஹமானது எம்பெருமானுக்குத் தன் ஸ்வரூபத்தைக் காட்டிலும் அதிகப் பிரீதிக்கு விஷயமாயும் மிகவும் ஆச்சரிய ரூபமானதாயும் இருக்கிறதோ, அதுவும்.

747. पापं हरति (விஷ்ணுபுராணம் என்பர்)

எம்பெருமான் தன் ஸங்கல்பத்தாலே எடுத்துக்கொள்ளப்பட்ட எந்த திருமேனியிலிருக்கிற திருமுகமானது நினைப்பதாலே மனிதர்களுடைய பாபங்களைப் போக்குமோ, தாமரை போன்ற கண்களோடு கூடிய அந்த திருமுகமண்டலத்தை எப்போது பார்ப்பேன். सङ्कल्पनामयम् என்பதை पाप என்கிற சொல்லுக்கு விசேஷணமாகப் பண்ணி அர்த்தங்கொள்ளலாம். அப்போது ஜீவன் தான் ஸங்கல்பத்தாலே செய்த என்று அர்த்தம். அதாவது புத்தி பூர்வகமான பாபம்.

748. रूपौदार्य –

चन्द्रकान्ताननं राममतीव प्रियदर्शनम् ।
रूपौदार्यगुणैः पुंसां दृष्टिचित्तापहारिणम् ।।
.....न ततर्प समायान्तं पश्यमानो नराधिपः ।। (ராமா. அ. 3- 28)

அழகால் மனிதர்களுடைய கண்களையும், ஔதார்யம் முதலான குணங்களாலே அவர்களுடைய மனதையும் அபஹரிக்கிறவனான இராமனை.

749. अनतिक्रमणीयम् (ஸ்ரீபாஷ்யம்)

ஒருவனுடைய காலைப் பிடித்துக்கொள்ளுவது தள்ள முடியாத தன்றோ.

750. तवामृतस्यन्दिनि पादपङ्कजे निवेशितात्मा कथमन्यदिच्छति ? ।
स्थितेऽरविन्दे मकरन्दनिर्भरे मधुव्रतो नेक्षुरकं हि वीक्षते ।।

(ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரம் - 27)

தேவரீருடைய அமிருதத்தைப் பெருக்குகிற திருவடித்தாமரையில் மனதை வைத்தவன் எப்படி வேறொன்றை ஆசைப்படுவன்? தேன் நிறைந்திருக்கும் தாமரைப்பூ இருக்க நீர்முள்ளியை வண்டு தேடுமா என்ன?

751. सर्वदा

देवानां दानवानां च सामान्यमधिदैवतम् ।
सर्वदा चरणद्वन्द्वं व्रजामि शरणं तव ।। (ஜிதந்தாஸ்தோத்ரம் 1-2)

தேவர்களுக்கும் அஸுரர்களுக்கும் பொதுவாய் ரக்ஷகமாய் இருக்கிற தேவரீருடைய இரண்டு திருவடிகளையும் எப்போதும் உபாயமாக நான் அடைகிறேன்.

752. त्वत्पादकमलात् न मे जन्मान्तरेष्वपि ।
निमित्तं कुशलस्यास्ति येन गच्छामि सद्गतिम् ।।

(ஜிதந்தாஸ்தோத்ரம் 1 - 10)

எந்த எம்பெருமானுடைய திருவடித்தாமரையினால் நான் நல்ல கதியை அடைவேனோ, அதை காட்டிலும் வேறான க்ஷேமத்துக்குக் காரணம் எந்த ஜந்மத்திலும் கிடையாது.

753. मम ते पादयो:

न कामकलुषं चित्तं मम ते पादयो: स्थितम् ।
कामये वैष्णवत्वं तु सर्वजन्मसु केवलम् ।। (ஜிதந்தாஸ்தோத்ரம் 1-13)

எனக்கு உபாயமானது தேவரீருடைய இரண்டு திருவடிகளில் இருக்கிறது.

लोकविक्रान्त

सर्वधर्मांश्च सन्त्यक्त्वा सर्वकामांश्च साक्षरान् ।
लोकविक्रान्तचरणौ शरणं तेऽव्रजं विभो ! ।।

(85 வது பக்கம் 389 நெ. பார்க்க)

स भ्रातुश्चरणौ गाढं निपीड्य रघुनन्दनः ।
सीतामुवाचातियशा राघवं च महव्रतम् ।।

(11 வது பக்கம் 40 நெ. பார்க்க)

754. तस्य ताम्रतलौ (பாரதம் ஆரண்யபர்வம் 191 - 134)

குழந்தாய்! சிவந்த உள்ளங்காலையுடையவைகளும், நன்றாயிருப்பவைகளும், அழகாய் மிருதுவாய் சிவப்புவர்ணமுள்ளதாயிருக்கிற விரல்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கிறவைகளுமான அந்த பகவானுடைய திருவடிகளை சுத்தமான மனதுடன் பிடித்துக்கொண்டு என்னால் தலையால் ஸேவிக்கப்பட்டன.

755. प्रपन्नाघौघविध्वंसि

பிரபத்தி பண்ணினவர்களுடைய பாபங்களைப் போக்குகிற திருவடிகளை உபாயமாக அடைந்தவன்.

त्वत्पादमूलं (50 வது பக்கம் 229 நெ. பார்க்க)

756. सौगन्ध्य (அபியுக்தர் ஸ்லோகம்)

எம்பெருமான், நல்ல வாஸனை, மிகவும் மிருதுவாயிருப்பது முதலான குணங்கள் நிறைந்த திருமேனியையுடையவன். அவன் தன்னை நமக்குக் கொடுப்பதற்கு ஸாதநம் அவனுடைய இரண்டு திருவடிகள்.

757. तमेव शरणं गच्छ सर्वभावेन भारत ! ।
तत्प्रसादात् परां शान्तिं स्थानं प्राप्यसि शाश्वतम् ।। (கீதை 18 - 62)

ஏ பாரதனே! எல்லா பிரகாரத்தாலும் அவனையே உபாயமாக அடை.

युवत्वादौ तुल्येऽप्यपरवशताशत्रुशमन-
स्थिरत्वादीन् कृत्वा भगवति गुणान् पुंस्त्वसुलभान् ।
त्वयि स्त्रीत्वैकान्तान् म्रदिमपतिपारार्थ्यकरुणा-
क्षमादीन् वा भोक्तुं भवति युवयोरात्मनि भिदा ।।

(24 வது பக்கம் 120 நெ. பார்க்க)

उपाये (54 வது பக்கம் 258 நெ. பார்க்க)

षड्विधा शर

आनुकूल्यस्य सङ्कल्पः प्रातिकूल्यस्य वर्जनम् ।
रक्षिष्यतीति विश्वासो गोप्तृत्ववरणं तथा ।।
आत्मनिक्षेपकार्पण्ये षड्विधा शरणागतिः ।।

(50 வது பக்கம் 232 நெ. பார்க்க)

758. राक्षसानाम् (ஸநத்குமாரஸம்ஹிதா)

எப்படி, ஹநுமான் பிரம்மாஸ்திரத்தாலே கட்டுப்பட்டிருப்பதில் ராக்ஷஸர்களுக்கு நம்பிக்கையில்லாமையால், நிஷ்பலமாக ஆகாத அஸ்திரமும் உடனே நழுவிப்போயிற்றோ, அப்படியே மனிதர்களுக்குப் பிரபத்தியில் நம்பிக்கையில்லாவிட்டால் அது செய்யாதது போலாகிறது. ஆகையால் நம்பிக்கையுள்ளவர்களுக்கு அது சீக்கிரத்தில் மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கிறது.

759. व्यवसाया

भवांश्चोत्पन्नविज्ञानः स्थिरबुद्धिरलोलुपः ।
व्यवसायादृते ब्रह्म नासादयति तत्परम् ।। (பார. சாந்தி. - 334 -47)

நம்பிக்கையில்லாவிட்டால் ஒருவன் அந்தப் பரம்பிரம்மத்தினிடத்தில் கிட்டப் போகமுடியாது.

निस्संशयेषु (102 வது பக்கம் 449 நெ. பார்க்க)

मित्रभावेन (116 வது பக்கம் 519 நெ. பார்க்க)

न जातु हीयते (117 வது பக்கம் 526 நெ. பார்க்க)

अनन्यसाध्ये (112 வது பக்கம் 467 நெ. பார்க்க)

त्वमेवोपायभूतः (54 வது பக்கம் 257 நெ. பார்க்க)

भव शरणम् (78 வது பக்கம் 350 நெ. பார்க்க)

अनेनैव (55 வது பக்கம் 260 நெ. பார்க்க)

अहमस्मि (50 வது பக்கம் 228 நெ. பார்க்க)

अकिञ्चनो

न धर्मनिष्ठोऽस्मि न चात्मवेदी
न भक्तिमांस्त्वच्चरणारविन्दे ।
अकिञ्चनोऽनन्यगतिः शरण्य!
त्वत्पादमूलं शरणं प्रपद्ये ।। (63 வது பக்கம் 302 நெ. பார்க்க)

तत्प्राप्तये (50 வது பக்கம் 231 நெ. பார்க்க)

760. स्वाभीष्टे पर

தனக்கு இஷ்டமான எம்பெருமானையடையும் விஷயத்தில் தன் சக்திக் குறைவாலே அதுக்கு வேண்டிய உபாயமில்லாதவன், விசுவாசத்துடன் அவன் திருவடிகளை அதை அடைவதற்கு உபாயமாக எண்ணி .

रक्षिष्यतीति (50 வது பக்கம் 232 நெ. பார்க்க)

षड्विधा शर

आनुकूल्यस्य सङ्कल्पः प्रातिकूल्यस्य वर्जनम् ।
रक्षिष्यतीति विश्वासो गोप्तृत्ववरणं तथा ।।
आत्मनिक्षेपकार्पण्ये षड्विधा शरणागतिः ।।
(50 வது பக்கம் 232 நெ. பார்க்க)

चराचराणि (150 வது பக்கம் 667-23 நெ. பார்க்க)

स्वस्य स्वामिनि (150 வது பக்கம் 667-20 நெ. பார்க்க)

द्वयमर्थानु (121 வது பக்கம் 547 நெ. பார்க்க)

तावदार्तिस्तथा वाञ्छा तावन्मोहस्तथाऽसुखम् ।
यावन्न याति शरणं त्वामशेषाघनाशनम् ।।
(46 வது பக்கம் 217 நெ. பார்க்க)

761. तदन्य:

तस्मात्त्वमपि राजेन्द्र नारायणपरो भव ।
तदन्य: को महोदार: प्रार्थितं दातुमीश्वर: ? ।।

(இதிஹாஸ ஸமுச்சயம் 33 - 119)

ராஜச்ரேஷ்டனே! ஆகையாலே நீயும் நாராயணனையே நினைத்துக் கொண்டிரு, அவனைக் காட்டிலும் வேறான எந்த மஹோதாரன் கேட்டதைக் கொடுப்பதற்குச் சக்தன்.

वैकुण्ठे तु परे लोके श्रिया सार्धं जगत्पति: ।
आस्ते विष्णुरचिन्त्यात्मा भक्तैर्भागवतैस्सह ।।

(4 வது பக்கம் 15 நெ. பார்க்க)

तया सहासीनमनन्तभोगिनि प्रकृष्टविज्ञानबलैकधामनि ।
फणामणिव्रातमयूखमण्डलप्रकाशमानोदरदिव्यधामनि ।।

(11 வது பக்கம் 45 நெ. பார்க்க)

762. आत्मानुरूप – शीलरूपगुणविलासादिभिरात्मानुरूपया श्रिया सहासीनं ....भगवन्तं नारायणं ध्यानयोगेन दृष्ट्वा ।। (ஸ்ரீவைகுந்தகத்யம்)

தனக்கு ஒத்திருக்கிற லக்ஷ்மியுடன் கூட எழுந்தருளியிருக்கிற.

763. शृणाति (அஹிர்புத்ந்யஸம்ஹிதை)

எல்லா தோஷங்களையும் போக்குகிறாள். உலகத்திலிருக் கிறவர் களுக்கு நல்ல குணங்களை உண்டுபண்ணுகிறாள். எவராலும் எப்போதும் அடையப்படுகிறாள். தான் மிகவுமுயர்ந்தவனான எம்பெருமானை அடைந்திருக்கிறாள்.

764. श्रयन्तीम् (அஹிர்புத்ந்யஸம்ஹிதை)

தான் எம்பெருமானையடைகிறவளாயும், மற்றவர்களாலே அடையப்படுகிறவளாயும், தன்னையடைந்தவர்களின் தோஷங்களைப் போக்குகிறவளாயும், அவர்களுடைய அழுகைக் குரலைக் கேட்கிறவளாயும் இருக்கிற பிராட்டி.

तच्छेषत्वानु (157 வது பக்கம் 70 நெ. பார்க்க)

अहं सर्वं

भवांस्तु सह वैदेह्या गिरिसानुषु रंस्यते ।
अहं सर्वं करिष्यामि जाग्रतः स्वपतश्च ते ।।

(11 வது பக்கம் 44 நெ. பார்க்க)

765. परमात्मनि यो रक्तो विरक्तोऽपरमात्मनि ।
सर्वेषणाविनिर्मुक्तः स भैक्षं भोक्तुमर्हति ।।

பரமாத்மாவினிடத்தில் ஜீவன்கள் தங்களுடைய எல்லாச் சுமையையும் கொடுப்பதாலே உண்டான நைரபேக்ஷ்யம் (அதாவது சுமையில்லாமை) நம: என்று அறிந்தவர்களாலே சொல்லப்படுகிறது.

अहमद्यैव – वपुरादिषु योऽपि कोऽपि वा गुणतोऽसानि यथातथाविधः ।
तदयं तव पादपद्मयोरहमद्यैव मया समर्पितः ।।

(56 வது பக்கம் 267 நெ. பார்க்க)

यत् संरक्ष्य (155 வது பக்கம் 690 நெ. பார்க்க)

तवैवास्मि हि (2 வது பக்கம் 5 நெ. பார்க்க)

द्वयार्थः (112 வது பக்கம் 495 நெ. பார்க்க)

தமிழ் வசனங்கள்

151. *திருநாரண்தாள்* (திருவாய்மொழி - 4-1-1)

லக்ஷ்மியோடு கூடிய நாராயணன் திருவடிகளைச் சீக்கிரம் உபாயமாக நினைத்து உஜ்ஜீவியுங்கள்.

152. *முகில் வண்ணனடியையடைந்தருள் சூடியுய்ந்தவன் மொய்புனல் பொருநல் துகில் வண்ணத்தூநீர்ச் சேர்ப்பன் வண்பொழில்சூழ் வண்குருகூர்ச்சடகோபன் முகில்வண்ணனடிமேல் சொன்ன சொல் மாலையாயிரத்திப்பத்தும் வல்லார், முகில்வண்ண வானத்திமையவர் சூழவிருப்பர் பேரின்பவெள்ளத்தே.* (திருவாய்மொழி - 7-2-11)

மேகம்போல் நீலவர்ணமுடைய எம்பெருமானுடைய திருவடியை அடைந்து, அவன் கிருபைக்கு விஷயனாய் உஜ்ஜீவித்தவன்.

அகலகில்லேனிறையுமென்று அலர்மேல்மங்கையுறைமார்பா
நிகரில்புகழாயுலகமூன் றுடையாய் என்னையாள்வானே
நிகரிலமரர்முனிக்கணங்கள்விரும்பும் திருவேங்கடத்தானே
புகலொன் றில்லாவடியே னுன்னடிக்கீழமர்ந்துபுகுந்தேனே.

(19 வது பக்கம் 10 நெ. பார்க்க)

153. *அல்லிமலர்-*

அல்லலிலின்பமளவிறந்தெங்கும் அழகமர்சூழொளியன்
அல்லிமலர்மகள்போகமயக்குகளாகியும்நிற்குமம்மான், எல்லை
யில்ஞானத்தன் ஞானமஃதேகொண்டெல்லாக்கருமங்களும்செய்
எல்லையில்மாயனைக்கண்ணனைத்தாள்பற்றி யானோர்
துக்கமிலனே.

(திருவாய்மொழி - 3-10-8)

தாமரைப்பூவிலிருக்கும் பிராட்டியினுடைய போகங்களாலே மயங்கினவன்.

வேரிமாறாத

மாரிமாறாத தண்ணம்மலை வேங்கடத்தண்ணலை
வாரிமாறாதபைம்பொழில் சூழ் குருகூர்நகர்
காரிமாறன் சடகோபன் சொல்லாயிரத்திப்பத்தால்
வேரிமாறாதபூமேலிருப்பாள் வினை தீர்க்குமே.

(110 வது பக்கம் 106 நெ. பார்க்க)

நின் திருவ

பண்டைநாளாலேநின் திருவருளும் பங்கயத்தாள் திரு
வருளும் கொண்டு நின்கோயில் சீய்த்துப்பல்படிகால் குடிகுடி
வழிவந்தாட்செய்யும் தொண்டரோர்க்கருளிச்சோதிவாய் திறந்துன்
தாமரைக் கண்களால் நோக்காய் தெண்டிரைப் பொருநல்தண்
பணைசூழ்ந்த திருப்புளிங்குடிக்கிடந்தானே.

(19 வது பக்கம் 8 நெ. பார்க்க)

154. *பூவில்வாழ்*

மூவுலகங்களுமாயல்லனாயுகப்பாய் முனிவாய்ப்
பூவில்வாழ்மகளாய்த் தவ்வையாய்ப்புகழாய்ப்பழியாய்த்
தேவர்மேவித்தொழும் திருவிண்ணகர்ச்சேர்ந்தபிரான்
பாவியேன் மனத்தே உறைகின்ற பரஞ்சுடரே.

(திருவாய்மொழி - 6-3-6)

தாமரைப்பூவில் வஸிக்கும் பிராட்டியாய் எம்பெருமான் இருக்கிறான்.

அகலகில்லேனிறையுமென்று அலர்மேல்மங்கையுறைமார்பா
நிகரில்புகழாயுலகமூன் றுடையாய் என்னையாள்வானே
நிகரிலமரர்முனிக்கணங்கள்விரும்பும் திருவேங்கடத்தானே
புகலொன் றில்லாவடியே னுன்னடிக்கீழமர்ந்துபுகுந்தேனே.

(19 வது பக்கம் 10 நெ. பார்க்க)

ஒண்டொடியாள்

கண்டுகேட்டுற்றுமோந்துண்டுழலும் ஐங்கருவி
கண்டவின்பம் தெரியவரிய வளவில்லாச் சிற்றின்பம்
ஒண்டொடியாள் திருமகளும் நீயுமேநிலாநிற்பக்
கண்டசதிர்கண்டொழிந்தே னடைந்தேனுன் திருவடியே.

(6 வது பக்கம் 2-நெ. பார்க்க)

155. *இங்குமங்கும் திருமாலன் றியின்மைகண்டு*
அங்ஙனே வண்குருகூர்ச்சடகோபன்
இங்ஙனேசொன்னவோராயிரத்திப்பத்தும்
எங்ஙனேசொல்லி னுமின்பம்பயக்குமே. (திருவாய்மொழி - 7-9-11)

இங்கே உபாயம் பண்ணுகிற இடத்திலும், எம்பெருமானை அநுபவிக்கிற வைகுந்தத்திலும் லக்ஷிமியுடன் சேர்ந்தேயிருக்கிற நாராயணனைத் தவிர வேறொருவனில்லாமையைப் பார்த்து.

தன்னடியார் (134 வது பக்கம் 130 நெ. பார்க்க)

156. *அகலகில்லேனிறையுமென்று அலர்மேல்மங்கையுறைமார்பா*
நிகரில்புகழாயுலகமூன் றுடையாய் என்னையாள்வானே
கரிலமரர்முனிக்கணங்கள்விரும்பும் திருவேங்கடத்தானே
புகலொன் றில்லாவடியே னுன்னடிக்கீழமர்ந்துபுகுந்தேனே.

(திருவாய்மொழி 6-10-10)

ஒப்பில்லாத நல்ல வாத்ஸல்யமாகிய குணமுடையவனே! மூன்று உலகங்களையுடையனே! என்னை ரக்ஷிக்கிறவனே! ஒப்பில்லாத தேவர்கள், ருஷிகள் இவர்கள் கூட்டங்கள் ஆசைப்படுகிற திருவேங்கட மலையிலிருப்பவனே! இதில் இரண்டாவது சொல்லாலே எம்பெருமான் ஸ்வாமியாயிருப்பதும், அடுத்த சொல்லாலே தாழ்ந்தவர்களுடன் இடைவிடாமல் சேர்ந்திருப்பதாகிய ஸௌசீல்யமென்கிற குணமும், அதற்கு

அடுத்த சொல்லாலே எல்லாரும் பார்க்கும்படி திருப்பதி மலையில் இருப்ப தாலே ஸௌலப்யமும் சொல்லப்பட்டன.

157. *அம்மானாழிப்பிரானவனெவ்விடத்தான்யானார்,*
எம்மாபாவியர்க்கும் விதிவாய்க்கின் றுவாய்க்கும்கண்டீர்,
கைம்மாதுன்பொழித்தா யென்று கைதலை பூசலிட்டே,
மெய்ம்மாலா யொழிந்தே னெம்பிரானுமென்மேலானே.

(திருவாய்மொழி -5-1-7)

எல்லாருக்கும் ஸ்வாமியாயும் சக்கிரத்தை ஆயுதமாக உடையவனு மான அவன் எங்கே, நான் எங்கே,

அகலகில்லேன் (19வது பக்கம் 10 நெ. பார்க்க)

158. *கழல்கள்* (திருவாய்மொழி 5-8-11)

எம்பெருமானுடைய அந்த திருவடிகளையே உபாயமாகவும் அடையவேண்டியதாகவும் அடைந்த ஆழ்வார்.

159. *நாகணை மிசை* (5-10-11)

ஆதிசேஷனாகிய படுக்கையில் கண்வளருகிற நம்முடைய பிரானுடைய திருவடிகளே உபாயம்.

புகலொன்றில்லா (50வது பக்கம் 48-நெ. பார்க்க)
கொள்ளக்குறைவிலன் (46வது பக்கம் 40-நெ பார்க்க)
தனக்கேயாக (67வது பக்கம் 56-நெ பார்க்க)
ஒண்டொடியாள் (6 வது பக்கம் 2-நெ பார்க்க)
கோலத்திருமா (19வது பக்கம் 7-நெ பார்க்க)

அரும்பதவுரை

சீற்றம் — கோபம் அணியிடாத — ஸந்தேஹப்படாத
தேற்றம் — நம்பிக்கை தண்ணியர் — மிகவும் தாழ்ந்தவர்
வல்லகுறி - செய்யமுடிந்த ஒரு வியாஜம்
பச்சை - இலை முதலான கொடுக்கப்பட்ட வஸ்துக்கள்
வரிசை - கௌரவம் வல்ல - செய்யமுடிந்த

---

29. சரமச்லோகாதிகாரம்

ஸம்ஸ்கிருத வசனங்கள்

एष नारायणः श्रीमान् क्षीरार्णवनिकेतनः ।
नागपर्यङ्कमुत्सृज्य ह्यागतो मधुरां पुरीम् ।।

(10 வது பக்கம் 36 நெ. பார்க்க)

द्रौपद्या (147 வது பக்கம் 664 நெ. பார்க்க)

766. यच्छ्रेयः स्या

कार्पण्यदोषोपहतस्वभावः पृच्छामि त्वा धर्मसंमूढचेताः ।
यच्छ्रेयः स्यान्निश्चितं ब्रूहि तन्मे शिष्यस्तेऽहं शाधि मां त्वां प्रपन्नम्।।

(கீதை 2 - 7)

எது உயர்ந்த க்ஷேமம் என்று நிச்சயிக்கபட்டிருக்கிறதோ, அதை எனக்குச் சொல்ல வேணும். அடியேன் தேவரீருக்குச் சிஷ்யன்; தேவரீரிடத்தில் பிரபத்தி செய்திருக்கிற என்னை, இதைச் செய் என்று நியமிக்க வேண்டும்.

767. भक्त्या परमया

உயர்ந்த புத்தியுடையவனே! உயர்ந்த பக்தியாலோ, பிரபத்தியாலோ, என் கைங்கரியத்தில் ஆசையுள்ளவர்களாலே நான் அடையத் தகுந்தவன். வேறு வழியாய் அடையத் தகாதவன்.

तावदार्तिस्तथा वाञ्छा तावन्मोहस्तथाऽसुखम् ।
यावन्न याति शरणं त्वामशेषाघनाशनम् ।।

(46வது பக்கம் 217 நெ பார்க்க)

768. सन्त्यज्य (ஸ்ரீ விஷ்ணுதத்வம்)

எல்லா காமங்களையும், அவைகளுக்கு ஸாதனமான எல்லா கர்மங்களையும் விட்டு விட்டு, எப்போதும் ஐந்து அங்கங்களோடு கூடிய சரணாகதியை ஆசாரியனுடைய அநுஜ்ஞையைப் பெற்று கொண்டு ஸாத்விகத்தியாகத்துடன் சாஸ்திரத்தில் சொன்ன வழியின்படி செய்யப்பட வேண்டியது.

नाना शब्दादि (49 வது பக்கம் 224 நெ பார்க்க)

769. இந்த பிரபத்தியாலே தனக்கு வேறு உபாயமில்லாமையை முன்னிட்டுக் கொண்டு.

अनागतानन्तकालसमीक्षयाऽप्यदृष्टसंतारोपायः निखिलजन्तुजातशरण्य श्रीमन्! नारायण! तव चरणारविन्दयुगलं शरणमहं प्रपद्ये ।।

(50 வது பக்கம் 230 நெ பார்க்க)

त्वत्पादकमलात् (171 வது பக்கம் 752 நெ பார்க்க)

अनित्यम -

किं पुनर्ब्राह्मणाः पुण्या भक्ता राजर्षयस्तथा ।
अनित्यमसुखं लोकमिमं प्राप्य भजस्व माम् ।।

(39 வது பக்கம் 185 நெ பார்க்க)

अहमस्म्यपराधानामालयोऽकिञ्चनोऽगतिः ।
त्वमेवोपायभूतो मे भवेति प्रार्थनामतिः ।।
शरणागतिरित्युक्ता सा देवेऽस्मिन् प्रयुज्यताम् ।।

(50 வது பக்கம் 228 நெ பார்க்க)

अकिञ्चनो

न धर्मनिष्ठोऽस्मि न चात्मवेदी न भक्तिमांस्त्वच्चरणारविन्दे ।
अकिञ्चनोऽनन्यगतिः शरण्य! त्वत्पादमूलं शरणं प्रपद्ये ।।

(63 வது பக்கம் 302 நெ பார்க்க)

770. इदं शरणम् (லக்ஷ்மீதந்திரம் 17 - 100)

பிரபத்தி மந்திரத்தின் அர்த்தத்தைப் பூர்ணமாய் அறியாதவர்களுக்கு இது உபாயம், இதை நன்றாய் தெரிந்தவர்களுக்கும் இதுதான். ஸம்ஸாரத்தின் கரையைச் சீக்கிரம் ஏறவேணுமென்கிறவர்களுக்குமிது தான். எம்பெருமானுக்கு உடனே ஓய்வில்லாமல் கைங்கரியம் செய்ய வேணுமென்கிறவர்களுக்குமிது தான்.

771. अविद्यातो देवे परिबृढतया वा विदितया
स्वभक्तेर्भूम्ना वा जगति गतिमन्यामविदुषाम् ।

गतिर्गम्यश्चासौ हरिरिति जितन्ताह्वयमनो:
रहस्यं व्याजह्रे स खलु भगवान् शौनकमुनिः ।। (பட்டர் முக்தகம்)

பிரபத்தி மந்திரத்தின் அர்த்ததைப் பூர்ணமாக அறியாமலோ, எம்பெருமான் ஸ்வாமியென்பது முதலான குணங்களை அறிவதினாலோ, சீக்கிரம் பலன் கிடைக்க வேணுமென்கிற கடுமையான ஆசையாலோ, வேறு உபாயத்தை அறியாதவர்களுக்கு ஹரியே உபாயம். அவனே அடைய வேண்டியவன் என்ற இந்த ரஹஸ்ய அர்த்தத்தைத்தான் ஜிதந்தை என்கிற மந்திரம் சொல்லுகிறது. என்று சௌநகர் என்கிற ரிஷி சொன்னார்.

शरैस्तु (59வது பக்கம் 281 நெ. பார்க்க)

772. सकलाङ्गोपसंहारे (குமாரிலர்)

எல்லா அங்கங்களுடன் செய்யும்போது தான் ஒரு பலனுக்காகச் செய்யப்பட்ட கர்மமானது பலனைக் கொடுக்கும்.

सहकारित्वेन च (158 வது பக்கம் 706 நெ பார்க்க)

विहितत्वाच्च (159 வது பக்கம் 707 நெ பார்க்க)

773. शास्त्रा विरुद्धानि (நித்யம்)

எம்பெருமானுடைய ஆராதனத்துக்கு சாஸ்திரத்துக்கு விரோத மில்லாத பதார்த்தங்களைச் சேகரித்து,

तस्माच्छास्त्रं प्रमाणं ते कार्याकार्यव्यवस्थितौ ।
ज्ञात्वा शास्त्रविधानोक्तं कर्म कर्तुमिहार्हसि ।।

(8 வது பக்கம் 27 நெ பார்க்க)

उदाराः सर्व एवैते ज्ञानी त्वात्मैव मे मतम् ।
आस्थितः स हि युक्तात्मा मामेवानुत्तमां गतिम् ।।

(127 வது பக்கம் 572 நெ பார்க்க)

प्रतिबुद्धा

ब्रह्माणं शितिकण्ठं च याश्चान्या देवताः स्मृताः ।
प्रतिबुद्धा न सेवन्ते यस्मात् परिमितं फलम् ।।

(32 வது பக்கம் 159 நெ பார்க்க)

अनन्यदेवताभक्ता ये मद्भक्तजनप्रिया: ।
मामेव शरणं प्राप्ता मद्भक्तास्ते प्रकीर्तिता: ।।

(72 வது பக்கம் 325 நெ பார்க்க)

774. नान्यं देवम् (பாதராயணரென்று பாஞ்சராத்ரரக்ஷை)

விஷ்ணுவின் திருவடித்தாமரைகளை அடைந்தவன் வேறுதேவனை நமஸ்கரிக்கக் கூடாது.

साक्षादपि (57 வது பக்கம் 272-நெ. பார்க்க)

775. देवानृषीन् (நித்யம்)

தேவர்களையும், ரிஷிகளையும், பித்ருக்களையும், எம்பெருமானை ஆத்மாவாக உடையவர்களென்று நினைத்துக்கொண்டு தர்ப்பணஞ்செய்து.

776. उपासा

जीवमुख्यप्राणलिङ्गान्नेति चेन्नोपासात्रैविध्यादाश्रितत्वादिह तद्योगात् ।।

(ப்ரம்மஸூத்ரம் - 1-1-32)

உபாஸநம் மூன்று விதமாயிருக்கிறபடியால்.

777. अहं हि सर्वयज्ञानां भोक्ता च प्रभुरेव च ।
न तु मामभिजानन्ति तत्त्वेनातश्च्यवन्ति ते ।। (கீதை - 9-24)

நான் எல்லா யஜ்ஞங்களாலும் ஆராதிக்கப்படுகிறவன். அவைகளுக்குப் பலன் கொடுக்கிறவனும் நான் தான்.

778. हव्यकव्य

त्वां योगिनश्चिन्तयन्ति त्वां यजन्ति च याजका: ।
हव्यकव्यभुगेकस्त्वं पितृदेवस्वरूपधृत् ।। (விஷ்ணுபு. - 1-19-73)

தேவரீரையே யோகிகள் தியாநம் செய்கிறார்கள். யாகம் செய்கிறவர்கள் தேவரீரைக் குறித்து யாகம் செய்கிறார்கள். பித்ருக்க ளுடையவும், தேவர்களுடையவும் ஸ்வரூபத்தைத் தரித்துக் கொண்டு தேவரீரொருவரே ஹவிஸ்ஸுக்களையும், சிராத்தத்தில் கொடுக்கிற கவ்வியங்களையும் பெற்றுக் கொள்ளுகிறீர்.

ये यजन्ति (57 வது பக்கம் 271-நெ. பார்க்க)

779. नाराणं परित्यज्य (ப்ராஜாபத்யஸ்மிருதி)

எவன் தன்னுடைய ஹ்ருதயத்தில் இருக்கிறவனாயும், தன்னை நியமநம் செய்கிறவனாயும் தனக்கு யஜமாநனாயுமிருக்கிற நாராயணனை விட்டுவிட்டு வேறு தேவதையைப் பரதேவதை என்கிற எண்ணத்தாலே அர்ச்சிக்கிறானோ அவன் பாவி.

780. यस्तु नारायणम् (பாரதம் என்பர்கள்)

எவன் தேவனான நாராயணனை வேறு தேவதைகளுக்கு ஸமமென்று எண்ணுகிறானோ, அவன் சந்திரனும் ஸூரியனும் இருக்கிற வரையில் கோரமான நரகத்திலிருப்பை அடைகிறான்.

781. बुद्धरुद्रादि (சாண்டில்யஸ்மிருதி - 4-191)

புத்தனுக்கும் ருத்ரனுக்கும் பூஜை செய்யப்படுமிடங்கள் சுடுகாடு, பிணம், காடு, ராஜதாநி இவைகளின் கிட்டப் போகக் கூடாது.

782. गायत्रीजप (வங்கீபுரத்துநம்பி நித்யம் - 77-84)

மந்திராசமனத்தை முன்னிட்டு ஸந்தியாகாலத்தில் செய்ய வேண்டிய எல்லாக் கர்மங்களையும் செய்யவேண்டிய முறைப்படி நன்றாய் செய்து, ஸமித், நெய் முதலான திரவியங்களைக் கொண்டு அதற்குத் தகுந்த மந்திரங்களாலே அக்னிஹோத்ரம் முதலான கர்மங்களில் அக்னியில் ஹோமம் செய்து, சாஸ்திரத்தில் இன்னகாலத்தில் இன்ன வேலை செய்ய வேண்டியதென்று சொல்லப்பட்ட காலத்தைப் போக்கி.

783. (வங்கீபுரத்துநம்பி நித்யம் - 90)

பிறகு மத்தியாந்நகாலத்தில் செய்யவேண்டியதாய் தன் ஆச்ரமத் - துக்குத் தகுந்ததாய், வேதத்தில் சொல்லப்பட்ட எல்லாகர்மங்களையும் ஸ்நானம் முதல் பிரம்மயஜ்ஞம் வரையில் சோம்பலில்லாமல் செய்து.

784. होमं पितृक्रियां पश्चादनुयागादिकं च यत् ।
सर्वमावेद्य तेनैव नियुक्तस्तच्चिकीर्षया ॥

(வங்கீபுரத்துநம்பி நித்யம் - 496)

பிறகு தேவயஜ்ஞத்தையும், பித்ருயஜ்ஞம் முதலானவைகளையும் பிறகு எம்பெருமானுக்கு அமுது செய்ததைச் சாப்பிடுவதாகிய அநுயாகம் முதலியவைகளையும் செய்ய வேண்டியது.

785. श्रुतिस्मृत्युदितं (பட்டர்நித்யம்)

சுருதியிலும் ஸ்மிருதிகளிலும் சொல்லப்பட்ட கர்மங்களைத் தன் சக்திக்குத் தகுந்தபடி ஊர்த்வபுண்ட்ரத்தைத் தரித்துக் கொண்டு, பரமாத்மாவினுடைய ஆராதநமாக எண்ணிச் செய்து தர்ப்பணத்தையும் செய்யவேண்டியது.

786. श्रीपराशर, भगवच्चरणाम्भोज (நஞ்ஜீயர்நித்யம்)

ஸ்ரீ பராசரபட்டருடைய திருவடிகளை அடைகிறேன். தினந்தோறும் ஏகாந்திகளால் செய்யவேண்டிய எம்பெருமானுடைய திருவடித் தாமரைகளின் கைங்கரியத்தின் கிரமத்தைச் சொல்லுகிறோம். எம்பெருமானைச் சொல்லுகிற '' ஆபோ ஹி '' என்று ஆரம்பிக்கப்படும் மந்திரங்களாலே ப்ரோக்ஷித்துக்கொண்டு, அவனைச் சொல்லுகிற மந்திரங்களாலே மந்திராசமநம் செய்து, (அவனைச் சொல்லுகிற ஸாவித்திரி மந்திரத்தாலே) ஸூரியமண்டலத்திலிருக்கிற பரமாத்மாவான அவனுக்கு அர்க்கியம் கொடுத்து, அந்த மந்திரத்தைக் கொண்டு அந்த எம்பெருமானைத் தியாநம் செய்துகொண்டு ஜபிக்கவேண்டும். ஜபம் செய்தபிறகு புருஷோத்தமனான அவனையே உபஸ்தாநம் (ஸ்தோத்திரம்) செய்ய வேண்டியது. நாராயணனை ஆத்மாவாகவுடைய தேவர்கள், ருஷிகள், பித்ருக்கள் இவர்களுக்குத் தர்ப்பணம் செய்யவேண்டியது.

अनुक्तम् अन्यतो ग्राह्यम् । (ஆபஸ்தம்பர்)

இங்கு கூறப்படாத - சாஸ்த்ர விரோதமில்லாத - தேவையான - மற்ற விஷயங்களை பிற நூல்களிலிருந்து தெரிந்து கொள்வது.

787. सन्ध्याहीनोऽशुचिर्नित्यमनर्हः सर्वकर्मसु ।
यदन्यत् कुरुते कर्म न तस्य फलभाग्भवेत् ॥ (தக்ஷஸ்மிருதி 2-27)

ஸந்தியா முதலான செய்யவேண்டியதைச் செய்யாதவன் எப்போதும் அசுத்தன்; ஒரு கர்மத்துக்கும் தகுந்தவனன்று. இதைத்தவிர வேறு எந்த கர்மத்தைச் செய்தபோதிலும் அவன் அதின் பலனை யடைகிறதில்லை.

788. दैवतान्यभिगच्छेत्तु धार्मिकांश्च द्विजोत्तमान् ।
ईश्वरं चैव रक्षार्थं गुरूनेव च पर्वसु ॥ (மநுஸ்மிருதி 4-153)

தேவதைகளையும், தர்மங்களையநுஷ்டிக்கிற பிராம்மணோத்தமர்களையும், எல்லாரையும் நியமநம் பண்ணுகிற எம்பெருமானையும் குருக்

களையும் பர்வகாலங்களில் தன் ரக்ஷணத்துக்காக பிரார்த்திக்க வேண்டும்.

789. देवस्थान

प्रत्युत्थानं च वृद्धानां देवस्थानप्रणामनम् ।
आभिमुख्यं पुरस्कृत्य अतिथीनां च पूजनम् ।।

(ஆநுசாஸநிகம் என்று பூர்வர்கள்)

ஜ்ஞாநவிருத்தர்கள் வந்தால் எழுந்திருப்பது, தேவதைகளுக்குப் பூஜைசெய்கிற இடங்களுக்கு நமஸ்காரம் செய்வது. அதிதிகளை முகங் கொடுத்து பூஜிப்பது.

790. तस्मादष्टाक्षरम् (பாரதம் ஆச்வமேதிகபர்வம் - 98-69)

ஆகையால் ஸந்தியாகாலங்களில் தெளிந்த மனதையுடைய என்னுடைய பக்தர்களால் எட்டெழுத்து மந்திரமானது தனக்கு சுத்தியுண்டாவதற்காக அதாவது கர்மஸம்பந்தம் போவதற்காக எப்போதும் ஜபிக்கத்தகுந்தது.

द्वयमर्था – 'आध्यात्मिक' என்ற தலைப்பில் பார்க்க

(121 வது பக்கம் 547-நெ. பார்க்க)

791. श्रौतस्मार्ता

सर्वेषां श्रुतिमूलानां नित्यनैमित्तिकात्मनाम् ।
श्रौतस्मार्ताविरुद्धेषु कालेषु जपमाचरेत् ।।

(அஷ்டாக்ஷரப்ரம்மவித்யையென்பர்கள்)

வேதத்திலும் ஸ்மிருதிகளிலும் சொல்லப்பட்ட கர்மங்களைச் செய்வதற்கு விரோதமில்லாத காலங்களில் ஜபத்தை (எட்டெழுத்து மந்திரத்தின் ஜபத்தை) செய்யவேண்டியது.

हुत्वाऽग्नीन् (179 வது பக்கம் 782-நெ. பார்க்க)

792. तत्सर्वं

हव्यं कव्यं च सततं विधिपूर्वं प्रयुञ्जते ।
तत्सर्वं देवदेवस्य चरणावुपतिष्ठते ।। (பாரதம் சாந்திப. - 358-63,64)

தேவதைகளுக்கோ, பித்ருக்களுக்கோ, விதிப்படி எது கொடுக்கப் படுகிறதோ, அதெல்லாம் தேவதேவனான எம்பெருமான் திருவடிகளில்

இருக்கிறது. பரமைகாந்தியாயிருப்பதில் நிலைநின்ற புத்தியுள்ளவர்களாலே எந்த கர்மங்கள் செய்யப்படுகின்றனவோ, அவைகளெல்லாவற்றையும் எம்பெருமான் தானே தன் திருமுடியால் பெற்றுக்கொள்ளுகிறான்.

मातृभिः पितृभिश्चैताः (மநுஸ்ம்ருதி:)

जामयो यानि गेहानि (வராஹமிஹிரரின் ப்ருஹத்ஸம்ஹிதை)

793. उपायापाय

कर्म साङ्ख्यादयः शास्त्रैरुपायत्वेन दर्शिताः ।

हिंसास्तेयादयः शास्त्रैरपायत्वेन दर्शिताः ।।

उपायापायसंत्यागी मध्यमां वृत्तिमास्थितः । (லக்ஷ்மீதந்திரம்)

உபாயத்தையும் அபாயத்தையும் நன்றாய் விட்டுவிட்டு நடுத்தர மான இருப்பையடையவேண்டியது. இங்கு அபாயமென்பது—செய்யாதே என்று நிஷித்தமான கர்மம். அத்தோடு சேர்த்துச் சொல்லப்படுவதாலே உபாயமாவது தன்னாலே செய்யமுடியாத மோக்ஷஸாதநமான பக்தி.

रक्षापेक्षां

सर्वज्ञोऽपि हि विश्वेशः सदा कारुणिकोऽपि सन् ।

संसारतन्त्रवाहित्वाद्रक्षापेक्षां प्रतीक्षते ।। (54 வது பக்கம் 259-நெ. பார்க்க)

एष नारायणः (10 வது பக்கம் 36-நெ. பார்க்க)

794. मत्तःपरतरम् (கீதை - 7-7)

என்னைக் காட்டிலும் வேறொன்று மிகவுமுயர்ந்ததாக இல்லை. அர்ஜுநனே !

795. हे कृष्ण (கீதை - 11-41)

தேவரீரைத் தோழனென்று எண்ணி, மரியாதையில்லாமல் அடே கிருஷ்ணா ! அடே யாதவா! அடே தோழனே ! என்று எது சொல்லப்பட்டதோ.

796. रथं स्थापय (கீதை -1-21)

இரண்டு ஸேனைகளுக்கும் நடுவில் என்னுடைய ரதத்தை இருக்கும் படி செய். அச்யுதனே.

सर्वज्ञो (54 வது பக்கம் 259-நெ. பார்க்க)

त्वत् ज्ञान (43 வது பக்கம் 203-நெ. பார்க்க)

797. सोऽहम् (விஷ்ணுபுராணம் - 5-7-70)

தேவர்களுக்கும் தேவனான பிரம்மாவுக்குமீச்வரனே ! அந்த நான் தேவரீருக்கு அர்ச்சனை முதலானவைகள் செய்வதிலாவது ஸ்தோத்திரம் பண்ணுவதிலாவது ஸாமர்த்தியமில்லாதவன். கருணையொன்றையே மனதிலுடையவனாய் என் விஷயத்தில் பிரஸாதத்தைச் செய்யவேண்டும்.

798. कृपया

अपराधसहस्रभाजनं पतितं भीमभवार्णवोदरे ।
अगतिं शरणागतं हरे ! कृपया केवलमात्मसात्कुरु ।।

(ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரம் - 48)

தேவரீருக்கு வேலைக்காரனான என்னை, தேவரீரைத் தவிர எனக்கு அடையவேண்டிய வேறு வஸ்துவும், அதற்கு வேறு உபாயமும் இல்லையென்று நான் எண்ணி தேவரீருடைய கைங்கரியத்திலேயே பிரீதியுள்ளவனாய் இருக்கும்படி தேவரீர் கருணையினால் மாத்திரம் செய்யவேண்டும்.

799. करीश तेषां

स्वकैर्गुणै: स्वैश्चरितै: स्ववेदनात्
भजन्ति ये त्वां त्वयि भक्तितोऽथवा ।
करीश ! तेषामपि तावकी दया
तथात्वकृत् सैव तु मे बलं मतम् ।। (வரதராஜஸ்தவம் - 94)

ஹஸ்திகிரிக்கு நாயகனே! எவர்கள் தங்களுடைய குணங்களாலும், செய்கையாலும், தங்களைத் தெரிந்துகொண்டு தேவரீரைப் பக்தியுடன் பஜிக்கிறார்களோ, அவர்களைத் தேவரீரிடத்தில் பக்தியுள்ளவராகப் பண்ணுவதும் தேவரீருடைய கருணையே. அந்த உபாயமில்லாத எனக்கும் அந்த கருணையே பலமென்று என்னாலே எண்ணப்படுகிறது.

800. वधार्हमपि

स तं निपतितं भूमौ शरण्य: शरणागतम् ।
वधार्हमपि काकुत्स्थ: कृपया पर्यपालयत् ।।

(ராமாயணம் - ஸுந்தரகாண்டம் - 38 - 33)

தன் குற்றத்தாலே கொல்லத்தகுந்ததான காகாஸுரனையும் சக்கிரவர்த்தி திருமகன் கருணையாலே ரக்ஷித்தான்.

आध्यात्मिकाधिभौतिकाधिदैविकदु:खविघ्नगन्धरहितस्त्वं द्वयमर्थानु सन्धानेन सह सदैवं वक्ता यावच्छरीरपातमत्रैव श्रीरङ्गे सुखमास्स्व । २० शरीरपात समये तु केवलं मदीययैव दययाऽतिप्रबुद्धो मामेवावलो-कयन् अप्रच्युतपूर्वसंस्कारमनोरथो जीर्णमिव वस्त्रं सुखेनेमां प्रकृतिं स्थूलसूक्ष्मरूपां विसृज्य तदानीमेव मत्प्रसादलब्धमच्चरणार-विन्दयुगलैकान्तिकात्यन्तिक परभक्ति - परज्ञान - परमभक्तिकृ तपरिपूर्णानवरतनित्यविशदतमानन्य प्रयोजन अनवधिकातिशय प्रियमदनुभवस्त्वं तथाविधमदनुभव जनितानावधिकातिशय प्रीतिकारिताशेषावस्थोचिताशेषशेषतैकरतिरूप नित्यकिङ्करो भविष्यसि २१ मा ते भूदत्र संशय:२२ 'अनृतं ....' 'मा शुच:' इति मयैव ह्युक्तम् २३ अतस्त्वं ....सुखमास्स्व ॥

(88வது பக்கம் 402-நெ பார்க்க)

801. मामेकमेव (பாகவதம் 11-12-14)

எல்லா பிராணிகளுக்கும் ஆத்மாவான என்னையொருவனையே எல்லாப் பிரகாரமாகவும் சரணமடை. அப்போது ஒருவிதத்தாலும் பயமில்லாதவனாய் நீ ஆகிவிடுவாய்.

802. मुख्यान्य (மேதிநீ)

ஏகம் என்கிற சொல்லுக்கு முக்கியம் என்றும் வேறு என்றும், கேவலம் (அதைத் தவிர வேறொன்றில்லை) என்றும் பொருள்.

मामेव ये दैवी ह्येषा गुणमयी मम माया दुरत्यया ।
मामेव ये प्रपद्यन्ते मायामेतां तरन्ति ते ॥

(118 வது பக்கம் 532 நெ பார்க்க)

तमेव शरणं गच्छ सर्वभावेन भारत ! ।
तत्प्रसादात् परां शान्तिं स्थानं प्राप्यसि शाश्वतम् ॥

(172 வது பக்கம் 757 நெ பார்க்க)

कता (113 வது பக்கம் 504 நெ பார்க்க)

803. वरद तव

इयमिह मतिरस्मदुज्जीवनी वरद! तव खलु प्रसादाद् ऋते।
शरणमिति वचोऽपि मे नोदियात्त्वमसि मयि ततः प्रसादोन्मुखः ।।

(வரதராஜஸ்தவம் - 88)

ஏ வரதனே! தேவரீருடைய கருணையில்லாவிடில் தேவரீர் எனக்கு உபாயமாக இருக்கவேண்டுமென்கிற வார்த்தையும் எனக்கு உண்டாகாது.

त्वमेव बन्धु

त्वमेव माता च पिता त्वमेव त्वमेव बन्धुश्च गुरुस्त्वमेव ।
त्वमेव विद्या द्रविणं त्वमेव त्वमेव सर्वं मम देवदेव! ।।

(54 வது பக்கம் 257 நெ பார்க்க)

शरणं प्रति

सा विनिश्चित्य बहुधा विचार्य च पुनः पुनः ।
शरणं प्रति देवानां प्राप्तकालममन्यत ।।

(118 வது பக்கம் 533 நெ பார்க்க)

प्रपत्तिवाचैव

यथाऽसि यावानसि योऽसि यद्गुणः
करीश! यादृग्विभवो यदिङ्गितः।
तथाविधं त्वाऽहमभक्तदुर्ग्रहं
प्रपत्तिवाचैव निरीक्षितुं वृणे ।। (வரதராஜஸ்தவம் 92)

प्रपत्तिं तां

आचम्य प्रयतो भूत्वा स्मृत्वाऽस्त्रं ज्वलनाकृति ।
तत्प्रविश्य विनिष्क्रान्तः पूतो भूत्वाऽस्त्रतेजसा ।।
प्रपत्तिं तां प्रयुञ्जीत स्वाङ्गैः पञ्चभिरावृताम् ।। (ல.த. 28-10, 11)

804. ततस्सागर (ராமாயணம் யுத்தகாண்டம் 21 - 1, 2)

பிறகு சத்துருக்களைக் கொல்லுகிற ராமன், ஸமுத்திரக்கரையில் தர்ப்பங்களைப் பரப்பி, பாம்பின் உடலைப்போல் விளங்கும் தன்னுடைய புஜத்தைத் தலையணையாகக்கொண்டு அஞ்ஜலிசெய்து கிழக்குமுகமாக ஸமுத்திரராஜன் வரவை எதிர்பார்த்துக்கொண்டு படுத்துக்கொண்டான்.

805. स राजा (ஹரிவம்சம் 27 -11-13)

அந்த ராஜா மிகுந்த ஆபத்தையடைந்து, தேவர்களுக்கு ச்ரேஷ்டனாயும், ரக்ஷகனாயும், எல்லாரையும் நியமனம் பண்ணுகிறவனாயும் இருக்கிற நாராயணனைப் பக்தியோடு உபாயமாக அடைந்தான். மனதை ஒரே இடத்தில் வைத்துக்கொண்டு ஆறுராத்ரி ஆஹாரம் சாப்பிடாமலிருந்து மிகுந்த யசஸ்ஸையுடைய அந்த ராஜா பிரபுவான அந்த நாராயணனை தியாநத்தில் பார்த்தான். இங்கே 'अदर्शनि ' என்கிற சொல்லுக்கு கண்ணாலே பார்ப்பதைக்காட்டிலும் வேறானதென்று பொருள். அதாவது தியாநம்.

यद्येन काम (118 வது பக்கம் 534 நெ பார்க்க)

806. त्वयाऽपि, सह त्वम् (விஷ்ணுதர்மம் 2-14, 8-28)

இந்திரனே! எவரிடமிருந்து உன்னாலும் ஐசுவரியம் அடையப் பட்டதோ, அவரை நான் ஸந்தோஷப்படுத்துகிறேன். உன்னை நான் ஆராதிக்கமாட்டேன்; உனக்கு அஞ்சலி செய்கிறேன்; வஜ்ரத்தால் என்னை அடித்தாலும் அடி, விட்டாலும் விடு. ஓய்! நான் கோவிந்தனைவிட்டுவிட்டு வேறொருவனையும் ஆராதிக்கமாட்டேன்.

भक्त्या परमया (176வது பக்கம் 767 நெ பார்க்க)

807. सम्यक् ज्ञानेन

ஒருவன், நல்ல ஜ்ஞாநத்தாலாவது, கங்கையில் விழுந்து சாவதாலாவது ஸுகிருதப்ரணாமத்தாலாவது, பக்தியாலாவது மோக்ஷத்தை அடைகிறான்.

808. अनालोचितविशेषाशेषलोकशरण्य......अनन्यशरणस्त्वत्पादारविन्द- युगलं शरणमहं प्रपद्ये ।। (சரணாகதிகத்யம்)

தன்னை அடைகிறவர்களிடத்திலிருக்கும் ஏற்றத்தாழ்வுகளைப் பார்க்காமல் உலகத்திலிருக்கும் எல்லாருக்கும் ரக்ஷகனாயிருக்கிறவனே!

कृष्णं धर्मं

ये च वेदविदो विप्रा ये चाध्यात्मविदो जनाः ।
ते विदन्ति महात्मानं कृष्णं धर्मं सनातनम् ।।

(103 வது பக்கம் 457 நெ பார்க்க)

शरण्यं शर

इन्द्रकर्मा महेन्द्रस्त्वं पद्मनाभो रणान्तकृत् ।
शरण्यं शरणं च त्वामाहुर्दिव्या महर्षयः ।। (13 வது பக்கம் 63 நெ பார்க்க)

809. अमृतं साधनं साध्यं यं पश्यन्ति मनीषिणः ।
ज्ञेयाख्यं परमात्मानं विष्णुं ध्यायन्न सीदति ।। (விஷ்ணுதர்மம் 72 - 4)

எந்த எம்பெருமானை அறிவுள்ளவர்கள் எப்போதுமிருக்கிற ஸாதநமாயும், ஸாத்யமாயும் அறிகிறார்களோ.

यच्छ्रेयःस्यात्

कार्पण्यदोषोपहतस्वभावः पृच्छामि त्वा धर्मसंमूढचेताः ।
यच्छ्रेयः स्यान्निश्चितं ब्रूहि तन्मे शिष्यस्तेऽहं शाधि मां त्वां प्रपन्नम् ।।

(176 வது பக்கம் 766 நெ பார்க்க)

810. सकृत्कृतः

ஒன்றைச்செய் என்கிற விதியினால் சொல்லப்பட்ட வேலையானது, ஒரே தடவை செய்வதாலே செய்யப்பட்டதாக ஆகிறது.

सकृदेव प्रपन्नाय तवास्मीति च याचते ।
अभयं सर्वभूतेभ्यो ददाम्येतद् व्रतं मम ।।

(33 வது பக்கம் 165 நெ பார்க்க)

कर्ता शास्त्रा (113 வது பக்கம் 504 நெ பார்க்க)

परात्तु (114 வது பக்கம் 505 நெ பார்க்க)

811. चातुर्वर्ण्यं (கீதை 4 - 13)

ஜீவன்களிடத்தில் இருந்த ஸத்துவம் முதலான குணங்களின் பேதங்களையும், கர்மங்களையும் பார்த்து நாலு ஜாதிகளும் என்னால்

ஸிருஷ்டிக்கப்பட்டன. இப்படி ஸிருஷ்டிப்பதை நான் செய்தபோதிலும், அந்த பேதங்களுக்கு நான் காரணமன்று என்றும், அவைகளில் எனக்கு ஒரு தோஷமுமுண்டாகாதென்றும் அறி.

812. पितामहं

अकृत्रिमत्वच्चरणारविन्दप्रेमप्रकर्षावधिमात्मवन्तम् ।
पितामहं नाथमुनिं विलोक्य प्रसीद मद्वृत्तमचिन्तयित्वा ।।

(ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரம் - 65)

என்னுடைய பாட்டனாரான நாதமுனியைப் பார்த்து என் நடவடிக்கையைக் கவனிக்காமல் கிருபை செய்யவேணும்.

813. अनाविष्कुर्वन् (பிரம்மஸூத்ரம் 3-3-49)

பால்யத்தோடே இரு என்கிற வாக்கியத்துக்கு உன் பெருமையை வெளியிடாதே என்று பொருள். இது தான் பக்தியோகம் செய்கிறவனுக்குப் பொருந்தினது. ஒரு குழந்தையைப் போல மனதுக்குத் தோன்றியபடி செய்வது பொருந்தாது.

814. अनिष्टमिष्टं मिश्रं च त्रिविधं कर्मणः फलम् ।
भवत्यत्यागिनां प्रेत्य न तु संन्यासिनां क्वचित् ।। (கீதை 18 - 12)

இஷ்டமில்லாதது, இஷ்டப்பட்டது, இவை இரண்டும் சேர்ந்தது - ஆகிய மூன்று விதமான கர்மங்களுடைய பலன்கள் ஸாத்துவிகத்தியாகத்தைச் செய்யாதவர்களுக்கு மேலே வரும். அதைச் செய்கிறவர்களுக்கு ஒரு வேளையிலும் வராது.

815. यस्य नाहंकृतो भावो बुद्धिर्यस्य न लिप्यते ।
हत्वाऽपि स इमान् लोकान् न हन्ति न निबध्यते ।। (கீதை 18 -17)

எவனுக்கு ஒரு வேலை செய்யும்போது இது என்னால் செய்யப் படுகிறது என்கிற எண்ணமில்லையோ, எவனுடைய புத்தியானது அதின் பலனில் ஒட்டுகிறதில்லையோ, அவன் போரில் இந்த மூன்று உலகத்தார்களைக் கொன்றாலும், அவன் கொல்லவில்லை. அந்த வேலையினால் அவன் கட்டுப்படவில்லை.

816. जीवितात्ययम् (மநுஸ்மிருதி 5 -104)

ஆஹாரமில்லாமலிருந்து உயிர் போய்விடுமோவென்று ஸந்தேஹ முண்டாகும் ஸமயத்தில் எங்கேயிருந்தாவது அந்நத்தை எவன் சாப்பிடு கிறானோ, அவனிடத்தில் பாபம் ஒட்டுவதில்லை. தாமரையில் ஜலம் ஒட்டாததுபோல்.

818. सर्वान्नानुमतिश्च (பிரம்மஸூத்ரம் 3-4-27)

பிராணன் போய்விடுமோவென்று ஸந்தேஹமுண்டாகும் காலத்தில் எந்த அந்நத்தையும் சாப்பிடலாம் என்று சாஸ்திரத்தில் உத்தரவு கொடுக்கப் படுகிறது. இப்படியே பிரம்மவித்யை செய்துகொண்டிருந்த ஒருருஷி பிராணஸம்சயமுண்டானபோது யானைப்பாகன் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்த கொள்ளின் கொஞ்சபாகத்தை வாங்கிச் சாப்பிட்டார்.

819. योऽन्यथा (பாரதம் உத்யோகபர்வம் 42 - 35)

எம்பெருமானுடைய ஸொத்தாகஇருக்கிற தன் ஆத்மாவை எவன் தன்னுடையதென்று எண்ணுகிறானோ, அந்த ஆத்மாவை அபஹாரம் பண்ணுகிற திருடனாலே என்ன பாபம்தான் செய்யப்படவில்லை.

820. यमो वैवस्वतो राजा (மநுஸ்மிருதி - 8-92)

ஸூரியமண்டலத்திலிருந்து எல்லாரையும் நியமநஞ்செய்து கொண்டு எல்லாருக்கும் ராஜாவாயிருக்கிற எந்த எம்பெருமான் உன்னுடைய ஹிருதயத்திலிருக்கிறானோ, அவனுடன் உனக்குச் சண்டையில்லா விட்டால் நீ கங்கைக்குப் போகவேண்டாம். குரு க்ஷேத்திரத்துக்கும் போகவேண்டாம்.

आत्मदास्यं (113 வது பக்கம் 500 நெ. பார்க்க)

यत् संरक्ष्य - (155 வது பக்கம் 690 நெ. பார்க்க)

821. मोक्षदः

பகவானாகிய விஷ்ணுவே மோக்ஷத்தைக் கொடுப்பவர்.

822. पशवः पाशिताः (ஸ்ரீவிஷ்ணு தத்துவம் - 1-2-10)

ஜீவன்கள் எம்பெருமானாலே தன் விளையாட்டுக்காக கர்மமாகிய கயிற்றால் கட்டப்பட்டிருக்கிறார்கள். அவனாலேயே அவர்கள் கட்டிலிருந்து விடுவிக்கப்படவேண்டியவர்கள்; வேறொருவனும் அவர்களை விடுவிக்கச் சக்தியில்லாதவன்.

एते वै निरया: - रुद्रादित्यवसूनां च तथाऽन्येषां दिवौकसाम् ।
एते वै निरयास्तात ! स्थानस्य परमात्मन: ।।

(41 வது பக்கம் 193 நெ பார்க்க)

त्रैवर्गिकांस्त्यजेद्धर्मानारम्भानवनीपते ! ।
मित्रादिषु समो मैत्रस्समस्तेष्वेव जन्तुषु ।। ?

(133 வது பக்கம் 600 நெ பார்க்க)

823. क्षपयित्वा (லக்ஷ்மீதந்த்ரம் - 17 -18)

தங்கள் தங்கள் அதிகாரங்களை நீண்ட காலம் செலுத்தி, அதிகாரத் துக்குக் காரணமான கர்மம் போய் முக்தியையடைந்து, எந்த பரமபதத்தில் அதற்கு முன்னால் பிரும்மாக்களாகவும், ருத்திரர்களாகவும் இந்திரன்களாகவு மிருந்த ஜீவன்கள் ஆநந்தத்தையடைகிறார்களோ. இங்கே சச்வத் என்பதற்கு அடிக்கடி என்று பொருள். ஒரு தடவை அதிகாரம் செலுத்தி இறந்தபின்பும் மறுபடியும் அந்த அதிகாரம் வேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டு தபஸ்ஸு செய்து அதிகாரத்தை மறுபடியும் பெறுகிறார்கள். இந்த விஷயம் அந்த சொல்லாலே சொல்லப்படுகிறது.

824. यावदधिकारम् (ப்ரம்மஸூத்ரம் - 3-3-31)

அதிகாரம் செலுத்தும்படி எம்பெருமானாலே நியமிக்கப் பட்டவர் களுக்கு அதிகாரமுள்ளவரையில் இங்கே இருக்கவேண்டியது.

825. अनारब्ध (ப்ரம்மஸூத்ரம் - 4-1-15)

பலன் கொடுக்க ஆரம்பிக்காத முன்செய்த கர்மங்களை (புண்ணி யத்தையும் பாபத்தையும்) பக்தி செய்கிறவன் அநுபவிக்க வேண்டியது. இந்த அநுபவம் முடிகிறவரையில் காலதாமதம் சொல்லப்படுகிறபடியால்.

826. प्रारब्धोऽपरिसमाप्तश्च वर्तमान: । (வார்த்திகம் 3-2-123)

இருக்கிறதென்றால் முன்பு ஆரம்பித்து மேலே முடிவை அடைவது.

प्रायश्चित्ति: (77-வது பக்கம் 346-நெ. பார்க்க)

देवं शार्ङ्गधरम् (78-வது பக்கம் 351-நெ. பார்க்க)

यस्मिन् कस्मिन् कुल (78-வது பக்கம் 354-நெ. பார்க்க)

827. पद्मपत्र (வராஹபுராணம்)

ஓ பூமியே ! நூறு தாமரைப்பூக்களைக் கொண்டு என்னை அர்ச்சித்தாலும் இந்தப்பிழையை நான் மன்னிக்கமாட்டேன்.

उपचार (130-வது பக்கம் 588-நெ. பார்க்க)

यदि वा रावण

आनयैनं हरिश्रेष्ठ ! दत्तमस्याभयं मया ।
विभीषणो वा सुग्रीव ! यदि वा रावणः स्वयम् ।।

(116-வது பக்கம் 520-நெ. பார்க்க)

828. मत्प्रसादा

सर्वकर्माण्यपि सदा कुर्वाणो मद्व्यपाश्रयः ।
मत्प्रसादादवाप्नोति शाश्वतं पदमव्ययम् ।। (கீதை - 18-56)

எல்லா வேலைகளையும் என்னாலே எனக்காகவே செய்யப் படுகிறதென்று எண்ணிக்கொண்டு எப்போதும் செய்கிறவன் என் அநுக்கிரஹத்தினால் எப்போதுமிருக்கிற இடத்தை ஒரு குறைவில்லாமல் அடைகிறான்.

829. इतरस्याप्येवम् (ப்ரம்மஸூத்திரம் - 4-1-14)

பாபத்தைக் காட்டிலும் வேறான புண்ணியமும் அப்படியே ஒட்டுகிறதில்லை. ஆனால் அவைகள் தனியாய் பிரித்துவைக்கப்பட்டு உடம்புக்கு நாசம் வரும்போது அழியும்.

830. तान्येव भा

तपो न कल्कोऽध्ययनं न कल्कः स्वाभाविको वेदविधिर्न कल्कः।
प्रसह्य वित्ताहरणं न कल्कस्तान्येव भावोपहतानि कल्कः।।

(பாரதம் ஆதிபர்வம் - 1-301)

தபஸ்ஸு பாபமன்று, வேதத்தைப் படிப்பதும் பாபமன்று, அவனவனுக்குச் சொல்லப்பட்ட கர்மங்களும் பாபமன்று, சிரமப்பட்டு அவைகளுக்காகப் பணம் ஸம்பாதிப்பதும் பாபமன்று. இவைகளே தப்பு எண்ணத்துடன் செய்யப்பட்டால் பாபங்களாகும். இங்கே சொல்லப்பட்ட

'கல்க' என்பதற்கு பாபமென்று பொருள். தப்புஎண்ணமாவது - மோக்ஷத்துக்கு விரோதியான கர்மம். இந்த கர்மத்தை நான் செய்கிறேன், எனக்காகச் செய்கிறேன். இது என் கர்மம் — என்கிற எண்ணம்.

अनावृत्तिः (99-வது பக்கம் 437-நெ. பார்க்க)

यथा न क्रियते (158-வது பக்கம் 704-நெ. பார்க்க)

आविस्स्युः (147-வது பக்கம் 661-நெ. பார்க்க)

831. लौकिकम् (நாரதீயகல்பம்)

இந்த லோகத்தில் அநுபவிக்கக்கூடிய ஐசுவரியத்தையும், மேல் உலகத்தில் அநுபவிக்கக்கூடிய ஸ்வர்க்கம் முதலானவைகளையும், கைவல்யத்தையும் (தன் ஆத்மாவொன்றையே அநுபவிப்பதையும்) பகவானுடைய அநுபவத்தையும் இந்த மந்திரம் அடையும்படி செய்கிறது.

832. ऐश्वर्याक्षरयाथात्म्यभगवच्चरणार्थिनाम् ।
वेद्योपादेयभावानामष्टमे भेद उच्यते ।। (கீதார்த்தஸங்கிரஹம் - 12)

ஐசுவரியத்தையும், உடம்பை விட்டுப் பிரிந்த ஆத்மாவை உள்ளபடி அநுபவிப்பதையும், எம்பெருமான் திருவடிகளில் கைங்கரியங்கள் செய்வதையும் ஆசைப்படுகிறவர்களுக்கு.

संसृत्यक्षर (106-வது பக்கம் 470-நெ. பார்க்க)

सर्वकामांश्च (85-வது பக்கம் 389-நெ. பார்க்க)

833. यं लब्ध्वा चापरं लाभं मन्यते नाधिकं ततः ।
यस्मिन् स्थितो न दुःखेन गुरुणाऽपि विचाल्यते ।। (கீதை - 6-22)

எந்த ஆத்மாநுபவத்தையடைந்தபிறகு யோகம் செய்யாத காலத்திலும் வேறு லாபத்தை அதைக்காட்டிலும் அதிகமாக எண்ணுகிறதில்லையோ.

834. आत्मार्थी

भक्तियोगस्तदर्थी चेत् समग्रैश्वर्यसाधकः ।
आत्मार्थी चेत् त्रयोऽप्येते तत्कैवल्यस्य साधकाः ।।

(கீதார்த்தஸங்க்ரஹம் - 27)

ஒருவன் ஆத்மாவின் அநுபவத்தை ஆசைப்பட்டால் இந்த மூன்றும் (கர்மயோகம், ஜ்ஞாநயோகம், பக்தியோகம்) கைவல்லியமென்று சொல்லப் பட்ட அந்த அநுபவத்தை அவன் அடையும்படி செய்யும். ச்லோகத்தில் 'அபி' என்கிற சொல்லால் பிரபத்தியும் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டியது.

835. स्वात्मानुभूतिः (வரதராஜஸ்தவம் - 81)

ஹஸ்திகிரி நாதனே ! இந்த லோகத்தில் அநுபவிக்கக்கூடிய போகங்கள், பிரம்மபட்டம், ருத்திரனுடைய பதவி, எந்த ஆத்மாவின் அநுபவமானது முக்தியென்று சொல்லப்படுகிறதோ அது, இவைகளை யெல்லாம் தேவரீருடைய கைங்கரியமாகிய உயர்ந்த ரஸத்தையறிந்த நான் ஊஷர பூமியிலிருக்கும் ஜலம்போல் எண்ணுகிறேன்.

836. विगतेच्छा

यतेन्द्रियमनोबुद्धिर्मुनिर्मोक्षपरायणः ।
विगतेच्छाभयक्रोधो यः सदा मुक्त एव सः ।। (கீதை -5-28)

ஆசையும், பயமும், கோபமும் எவனை விட்டுவிட்டனவோ, அவன் எப்போதும், அதாவது—இங்கேயிருந்து உபாயம் செய்யும்போதும், மோக்ஷமடைந்தவனே.

837. जरामरणमोक्षाय मामाश्रित्य यतन्ति ये ।
ते ब्रह्म तद्विदुः कृत्स्नमध्यात्मं कर्म चाखिलम् ।। (கீதை - 7-29)

என்னையடைந்து கிழத்தனம், மரணம் இவைகளிலிருந்து விடுபடுவதற்காக எவர்கள் ப்ரயத்நம் பண்ணுகிறார்களோ.

लोकेषु (96-வது பக்கம் 423-நெ. பார்க்க)

चतुर्विधा मम जनाः भक्ता एव हि ते श्रुताः ।
तेषाम् एकान्तिनः श्रेष्ठाः ते चैवानन्यदेवताः ।।
अहमेव गतिस्तेषां निराशीःकर्मकारिणाम् ।
ये तु शिष्टास्त्रयो भक्ताः फलकामा हि ते मताः ।।
सर्वे च्यवनधर्माणः प्रतिबुद्धस्तु मोक्षभाक् ।

(பாரதம் சாந்திபர்வம் - 353 -33- 35)

இதன் பொருளை உபாயவிபாகாதிகாரத்தில் காண்பது.

(48-வது பக்கம் 222-நெ. பார்க்க)

838. मुच्येतार्त: (பாரதம் சாந்திபர்வம் - 348-81)

இந்த கதையை ஆதிமுதல் கேட்டு, ஐசுவரியமிழந்தவன் அதனாலுண்டான வருத்தத்திலிருந்து விடுபடுவான். ஆத்மாவை அநுபவிக்க ஆசைப்படுகிறவன் பக்தியையடைவன்; பக்தன் பக்தர்கள் அடைய வேண்டிய மோக்ஷத்தையடைகிறான்.

839. योगिनाममृतं

प्राजापत्यं गृहस्थानां न्यासिनां ब्रह्मसंज्ञितम् ।
योगिनाममृतं स्थानं स्वात्मसन्तोषकारिणाम् ।। (விஷ்ணுபு. - 1-6-38)

ஸநகர் முதலான யோகிகளுக்கு அமிருதமென்று சொல்லப்பட்ட எந்த இடமோ, அதுவே தன்னுடைய ஆத்மாவின் அநுபவத்தை ஆசைப்பட்டு அதற்கு வேண்டிய உபாயத்தை செய்கிறவர்களுக்குமிடம்.

एकान्तिन: (22-வது பக்கம் 107-நெ. பார்க்க)

840. अप्रतीकालम्बनान् (ப்ரம்மஸூத்திரம் - 4-3-14)

ப்ரதீகத்தைத் தியாநம் பண்ணுகிறவர்கள் தவிர மற்றவர்களை ஆதிவாஹிகர்கள் அழைத்துக்கொண்டு போகிறார்கள் என்பது பாதராயணருடைய அபிப்பிராயம். முன்சொன்ன இரண்டு பக்ஷத்திலும் தோஷமிருப்பதால், தத்க்ரதுநியாயமும் பாதராயண மதத்துக்கு அநுகூலமாயிருக்கிறது.

841. श्रुतोपनिषत्क (ப்ரம்மஸூத்திரம் - 1-2-17)

வேதாந்தத்தைக் கேட்டு அதில் சொன்ன தியாநத்தைச் செய்கிறவன் போகவேண்டிய மார்க்கத்தைச் சொல்லுவதாலும்.

क्रियतामिति

परवानस्मि काकुत्स्थ ! त्वयि वर्षशतं स्थिते ।
स्वयं तु रुचिरे देशे क्रियतामिति मां वद ।।

(61-வது பக்கம் 294-நெ. பார்க்க)

842. दैवी सम्पत् , मा शुच: (கீதை - 16-5)

தேவப்பிரகிருதிக்குள்ள குணங்களாகிய ஸம்பத்து மோக்ஷத்துக்கு ஸாதநம். அஸுரப்பிரகிருதிகளுக்குள்ள குணங்கள் கர்மத்தினால் கட்டுப்படுவதற்கு ஸாதநங்கள். நீ துக்கப்படாதே. தேவப்பிரகிருதிகளின் ஸம்பத்தை அடைவதற்காக நீ பிறந்திருக்கிறாய். பாண்டவனே !

843. इति ते गुह्यम् (கீதை - 18-63)

இப்படி ரஹஸியங்களைக் காட்டிலும் அதிக ரஹஸ்யமான ஜ்ஞாநம் உனக்குச் சொல்லப்பட்டது. இவையெல்லாவற்றையும் ஆலோசித்து எதைச் செய்ய ஆசைப்படுகிறாயோ, அதை செய்.

844. परीक्षां च (விஷ்ணுதர்மம் - 74 89)

உலகத்துக்கு யஜமாநனான எம்பெருமான் இளநெஞ்சர்களை, அவர்களுடைய ஸொத்தை நாசம் பண்ணுவதாகிய உரை கல்லைக் கொண்டு பரீக்ஷை செய்கிறான். தம்முடைய ஸொத்துக்கு நாசம் வந்த காலத்திலும் தன்னை அவர்கள் விட்டுவிடுகிறார்களா இல்லையா என்று பார்க்கிறான் என்று கருத்து.

845. एष पन्था विदर्भाणामसौ गच्छति कोसलान् ।
अतः परं च देशोऽयं दक्षिणो दक्षिणापथः ।।

(பாரதம் ஆரண்யபர்வம் 50 - 48)

இது விதர்ப்பதேசத்துக்குப் போகும் வழி. இது கோஸலதேசத்துக்கு போவது. (இது தமயந்தியைப் பார்த்து நளன் சொல்லுவது)

846. अहं भीतोऽस्मि देवेश ! संसारेऽस्मिन् भयावहे ।
पाहि मां पुण्डरीकाक्ष ! न जाने शरणं परम् ।।

(ஜிதந்தாஸ்தோத்ரம் 1 - 8)

தேவச்ரேஷ்டனே! பயத்தைக் கொடுக்கும் இந்த ஸம்ஸாரத்தைக் கண்டு நான் நடுங்குகிறேன். ஏ தாமரைக்கண்ணனே! என்னை ரக்ஷிக்க வேணும். தேவரீரைக் காட்டிலும் வேறு உபாயத்தை நான் பார்க்கவில்லை.

847. अक्रियावत्

क्रियमाणं न कस्मैचिद्यदर्थाय प्रकल्पते ।
अक्रियावदनर्थाय तत्तु कर्म समाचरेत् ।। (லக்ஷ்மீதந்திரம் - 17)

எந்த கர்மமானது செய்யப்பட்டு ஒரு பலனையும் கொடுக்கிறதில் லையோ, செய்யப்படாவிட்டால் தோஷத்தையுண்டு பண்ணுமோ, அந்த கர்மத்தைச் செய்.

आर्त्य (35வது பக்கம் 177 நெ. பார்க்க)

आर्तो वा यदि वा दृप्तः परेषां शरणागतः ।
अरिः प्राणान् परित्यज्य रक्षितव्यः कृतात्मना ।।

(116வது பக்கம் 518 நெ. பார்க்க)

848. प्रारब्धमात्र

தத்துவத்தையறிந்து பிரபத்தி பண்ணினவன் அந்த சரீரத்துடன் இருக்கும் காலத்தில் பிராரப்த கர்மத்தை மாத்திரம் அநுபவித்துக்கொண்டு பிறகு மோக்ஷஸுகத்தையடைகிறான்.

न गाथा (57வது பக்கம் 273நெ பார்க்க)

849. न गाथा (பாரதம் ஸபாபர்வம் 42 - 21)

சாஸ்திரம் சாஸ்திரத்தைப் படித்தவனை அதை எத்தனை தடவை படித்தபோதிலும் திருத்துகிறதில்லை. பிராணிகள் தங்களுடைய வாஸனை யையநுஸரித்து நடக்கிறார்கள். குலிங்க பக்ஷியைப்போல.

न त्यजेयम् (116வது பக்கம் 519 நெ. பார்க்க)

850. देहे चेत्

मांसासृक्पूयविण्मूत्रस्नायुमज्जास्थिसंहतौ ।
देहे चेत् प्रीतिमान् मूढो भविता नरकेऽपि सः ।।

(விஷ்ணுபுராணம் 1-17-63)

மாம்ஸம், ரத்தம், சீ, மலம், மூத்திரம், ஸ்நாயு, மஜ்ஜா, எலும்பு இவைகளின் சேர்க்கையாகிய உடம்பிலும் ஒரு மூடன் பிரீதியுள்ளவனாய் இருந்தால் அவன் நரகத்திலும் பிரீதியுள்ளவனாயிருப்பன்.

नेहाभिक्रमनाशोऽस्ति प्रत्यवायो न विद्यते ।
स्वल्पमप्यस्य धर्मस्य त्रायते महतो भयात् ।।

(18வது பக்கம் 99 நெ. பார்க்க)

851. यज्ञोऽनृतेन (மநுஸ்மிருதி - 4-237)

யஜ்ஞமானது பொய் சொல்லுவதாலும், தபஸ்ஸு கர்வத்தினாலும், ஆயுள் பிராம்மணர்களைத் தூஷிப்பதாலும், தாநம் அதை வெளியிடுவ தாலும் நாசத்தையடைகிறது.

தமிழ் வசனங்கள்

அகலகில்லேனிறையுமென்று அலர்மேல்மங்கையுறைமார்பா
நிகரில்புகழாயுலகமூன் றுடையாய் என்னையாள்வானே
நிகரிலமரர்முனிக்கணங்கள்விரும்பும் திருவேங்கடத்தானே
புகலொன் றில்லாவடியே னுன்னடிக்கீழமர்ந்துபுகுந்தேனே.

(50 வது பக்கம் 48 நெ. பார்க்க)

குலங்களாயவீரிரண்டி லொன்றிலும்பிறந்திலேன்
நலங்களாயநற்கலைகள் நாலிலும்நவின்றிலேன்
புலன்களைந்தும்வென்றிலேன் பொறியிலேன் புனித நின்
இலங்குபாதமன்றிமற்றொர் பற்றிலேனெம்மீசனே

(69 வது பக்கம் 72 நெ. பார்க்க)

குளித்துமூன்றனலையோம்பும் குறிகொளந்தணமைதன்னை
ஒளித்திட்டேனென்கணில்லை நின்கணும்பத்தனல்லேன்
களிப்பதென்கொண்டுநம்பி கடல்வண்ணாகதறுகின்றேன்
அளித்தெனக்கருள் செய்கண்டா யரங்கமாநகருளானே.

(68 வது பக்கம் 71 நெ. பார்க்க)

அகலகில்லேனிறையுமென்று அலர்மேல்மங்கையுறைமார்பா
நிகரில்புகழாயுலகமூன் றுடையாய் என்னையாள்வானே
நிகரிலமரர்முனிக்கணங்கள்விரும்பும் திருவேங்கடத்தானே
புகலொன் றில்லாவடியே னுன்னடிக்கீழமர்ந்துபுகுந்தேனே.

(175 வது பக்கம் 156 நெ. பார்க்க)

160. நின்னருளே

சென்னியோங்கு தண்திருவேங்கடமுடையாய்,உலகு
தன்னைவாழ நின்றநம்பீ தாமோதராசதிரா,என்னையு
மென்னுடைமையையுமுன்சக்கரப்பொறியொற்றிக்கொண்டு,
நின்னருளே புரிந்திருந்தேனினியென் திருக்குறிப்பே.

(பெரியாழ்வார் திருமொழி 5-4-1)

தேவரீருடைய கருணையே என்னை ரக்ஷிப்பதாக நம்பியிருந்தேன்.

161. துணியே

அணியார்பொழில்சூழரங்கநகரப்பா
துணியேனினி நின்னருளல்லதெனக்கு
மணியேமணிமாணிக்கமே மதுசூதா
பணியாயெனக்குய்யும்வகை பரஞ்சோதீ. (பெரிய திருமொழி 11-8-8)

தேவரீருடைய கருணையில்லாமல் வேறொன்று எனக்கு ரக்ஷகமென்று நான் நம்பமாட்டேன்.

162. உனதருளே

வாளாலறுத்துச்சுடினும் மருத்துவன்பால்
மாளாதகாதல் நோயாளன்போல், மாயத்தால்
மீளாத்துயர்தரினும் வித்துவக்கோட்டம்மாநீ
ஆளாஉனதருளே பார்ப்பனடியேனே. (பெருமாள் திருமொழி 5-4)

தேவரீருடைய கிருபையையே எனக்கு ரக்ஷகமென்று நான் பார்ப்பேன்.

163. திருமாம

செற்றவன்தென்னிலங்கைமலங்கத் தேவபிரான் திருமா
மகளைப் பெற்றும், என்நெஞ்சகம்கோயில்கொண்ட பேரருளாளன்
பெருமைபேசக் கற்றவன், காமருசீர்க்கலியன் கண்ணகத்தும்
மனத்துமகலாக் கொற்றவன், முற்றுலகாளிநின்ற குறுங்
குடிக்கேயென்னையுய்த்திடுமின். (பெரிய திருமொழி 9-5-10)

மிகவும் மேன்மையான லக்ஷ்மியையடைந்திருந்தும், லீலைக்காக என் நெஞ்சில் வந்து ஸ்திரமாயிருக்கும்படியான மிகுந்த கருணையையுடையவனே.

164. நின் திருவ

பண்டைநாளாலேநின் திருவருளும் பங்கயத்தாள் திருவருளும்
கொண்டு நின்கோயில் சீய்த்துப்பல் படிகால் குடிகுடி வழி
வந்தாட்செய்யும் தொண்டரோர்க்கருளிச்சோதிவாய் திறந்துன்
தாமரைக் கண்களால் நோக்காய் தெண்டிரைப் பொருநல்தண்
பணைசூழ்ந்த திருப்புளிங்குடிக்கிடந்தானே. (திருவிருத்தம் - 62)

தேவரீருடைய கிருபையில்லாமல் என்னை ரக்ஷிப்பது முடியாத வேலை.

நின்றிருவெட்

மற்றுமோர் தெய்வமுளதென்றிருப்பாரோ
டுற்றிலேன், உற்றதுமுன்னடியார்க்கடிமை

மற்றெல்லாம்பேசிலும் நின்திருவெட்டெழுத்தும்
கற்று நான்கண்ணபுரத்துறையம்மானே. (19வது பக்கம் 8 நெ பார்க்க)

165. ஆவாவென்
ஆவாரார் துணையென்று அலைநீர்க்கடலுளழுந்தும்
நாவாய்போல், பிறவிக்கடலுள் நின்றுநான் துளங்கத்
தேவார்கோலத்தொடும் திருச்சக்கரம்சங்கினொடும்
ஆவாவென்றருள்செய்தடியேனொடுமானனே.
(திருவாய்மொழி 9-1-5)

ஹா ஹா என்று கிருபை செய்து.

166. தன்னைத்தந்த
பத்மநாபன் உயர்வற உயரும் பெருந்திறையோன்
எற்பரன் என்னையாக்கிக்கொண்டு எனக்கே தன்னைத்தந்த
கற்பகம் என் அமுதம் கார்முகில் போலும் வேங்கடநல்
வெற்பன் விசும்போர்பிரான் எந்தை தாமோதரனே.
(திருவாய்மொழி 2-7-11)

கேட்டதைக் கொடுக்கும் கல்பகவிருக்ஷம் போல் தேவரீரே வேண்டுமென்கிற எனக்குத் தேவரீரைக் கொடுத்தவர்.

167. என்னுணர்
உணர்விலும்பரொருவனை அவனதருளாலுறல்பொ
ருட்டு என்உணர்வினுள்ளேயிருத்தினேன் அதுவுமவனதின்ன
ருளே உணர்வுமுயிருமுடம்பும் ற்றுலப்பிலனவும்பழுதேயாம்
உணர்வைப்பெறவூர்ந்திறவேறி யானும்தானாயொழிந்தானே.
(திருவாய்மொழி 8-8-3)

எம்பெருமானே எனக்கு உபாயமென்கிற எண்ணத்துக்கு அவனை விஷயமாகப் பண்ணினேன். இதுவும் அவனுடைய இனிமையான கருணையினாலே தான்.

168. *இசைவித்தென்னையுன்தாளிணைக் கீழிருத்துமம்மானே*
அசைவிலமரர்தலைவர்தலைவா ஆதிப்பெருமூர்த்தி
திசைவில்வீசும்செழுமாமணிகள் சேரும்திருக்குடந்தை
அசைவிலுலகம்பரவக்கிடந்தாய் காணவாராயே. இசைவித்து
(திருவாய்மொழி 5-8-9)

என்னை ஒப்புக்கொள்ளும்படி செய்து தேவரீர் திருவடியின் கீழே என்னையிருக்கும்படி செய்த ஸ்வாமியே!

169. *ஆறெனக்குநின்பாதமே சரணாகத்தந்தொழிந்தாய்*
உனக்கோர்கைம்மா றுநானொன்றிலேனெனதாவியுமுனதே
சேறுகொள்கரும்புபெருஞ்செந்நெலும் மலிதண்சிரீவரமங்கை
நாறுபூந்தண்டுழாய்முடியாய் தெய்வநாயகனே.

(திருவாய்மொழி 5-7-10)

தேவரீரே தேவரீருடைய திருவடிகளையே எனக்கு அடைய வேண்டிய வஸ்துவாகவும், அதற்கு உபாயத்தாலே கிடைக்கக்கூடிய பிராப்யத்தை லக்ஷணையால் சொல்லுகிறது.

170. *இருவல்வினை*
சார்ந்தவிருவல்வினைகளும் சரித்துமாயப்பற்றறுத்துத்
தீர்ந்துதன்பால்மனம்வைக்கத் திருத்திவீடுதிருத்துவான்
ஆர்ந்தஞானச்சுடராகியகலம்கீழ்மேலளவிறந்து
நேர்ந்தவுருவாயருவாகுமிவற்றினுயிராம்நெடுமாலே.

(திருவாய்மொழி 1-5-10)

புண்ணியம் பாபம் என்று சொல்லப்படுகிற இரண்டுவிதமான பலமான கர்மங்களைப் போக்கி.

171. *மன்னுறில்*
அற்றதுபற்றெனில்,உற்றதுவீடுயிர்,
செற்றதுமன்னுறில், அற்றிறைபற்றே. (திருவாய்மொழி 1-2-5)

விஷயங்களில் பற்றுவிட்டபோது, உடம்பைக் காட்டிலும் வேறாய் ஸுகமான ஆத்மா தோன்றும். அதில் அகப்படாமல் எம்பெருமானுக்குச் சேஷமாயிருக்கிற உன் ஸ்வரூபத்தையறிந்து ஸ்திரமாய் இருக்க ஆசைப்பட்டால், எம்பெருமானைப் பிடித்துக் கொண்டு விஷயத்தை விடு.

172. *இறுதிகூடா*
குறுகாநீளா இறுதிகூடாஎனையூழி
சிறுகாபெருகா அளவிலின்பம்சேர்ந்தாலும்
மறுகாலின்றி மாயோனுனக்கேயாளாகும்
சிறுகாலத்தையுறுமோ அந்தோதெரியிலே. (திருவாய்மொழி 6-9-10)

குறைவதும், அதிகமாவதுமில்லாமல், இறுதி கூடா- நாசமில்லாத- காலத்தினால் உண்டான குறைவும் பெருகுவதுமில்லாத அளவில்லாத ஆத்மாவின் அநுபவம் கிடைத்தாலும்.

173. பாவீதழு

வம்புலாங்கூந்தல் மனைவியைத்துறந்து பிறர்பொருள் தாரமென்றிவற்றை, நம்பினாரிறந்தால் நமன்றமர்பற்றியெற்றி வைத்து, எரியெழுகின்ற செம்பினாலியன்ற பாவையைப் பாவீதழு வெனமொழிவதற்கஞ்சி, நம்பனே வந்துன் திருவடியடைந்தேன் நைமிசாரணியத்துளெந்தாய். (திருமொழி -1-6-4)

ஒ பாவியே ! இந்தப் பழுக்கக் காய்ச்சப்பட்ட கம்பத்தைக் கட்டிக்கொள் என்று சொல்லுவதற்குப் பயப்பட்டு நம்பத்தகுந்த உன்னிடம் வந்து உன் திருவடிகளையடைந்தேன்.

174. அஞ்சின நீ

தருமன்விடத்தாந்தூதுபோனர்வந்தார்
தரணிபொறாத் திண்பாரந்தவிர்த்தார்வந்தார்
அருமறையின்பொருளனைத்தும்விரித்தார்வந்தார்
அஞ்சின நீயென்னையடையென்றார்வந்தார்
தருமமெலாந்தாமாகிநிற்பார்வந்தார்
தாமேநம்வினையனைத்துந்தவிர்ப்பார்வந்தார்
பரமென துநீபுலம்பலென்றார்வந்தார்
பார்த்தனுக்குத்தேரூர்ந்தார்வந்தார்தாமே.

(திருச்சின்னமாலை - 8)

ஸம்ஸாரத்தைக் கண்டு பயப்பட்ட நீ என்னை வந்து அடையென்று சொன்ன எம்பெருமான் வந்தார்.

மரணமானால்

சரணமாகும் தனதாளடைந்தார்க்கெல்லாம்
மரணமானால் வைகுந்தம்கொடுக்கும்பிரான்
அரணமைந்த மதிள்சூழ் திருக்கண்ணபுரத்
தரணியாளன் தனதன்பர்க்கன்பாகுமே. (89 வது பக்கம் 92 நெ பார்க்க)

175. உடலுமுயிரு

ஊழிமுதல்வனொருவனேயென்னுமொருவனுலகெல் லாம் ஊழிதோறும்தன்னுள்ளேபடைத்துக் காத்துக்கெடுத் துழலும் ஆழிவண்ணனென்னம்மானந்தண்திருமாலிருஞ் சோலை வாழிமனமேகைவிடேலுடலுமுயிரும்மங்கவொட்டே-

(திருவாய். 10-7-9)

உடம்பும் அதிலிருக்கும் பிராணனும் நசிக்கவேணும்.

அரும்பதவுரை

கவடுகள் — கிளைகள்
தஞ்சம் — ரக்ஷகம்
சொல்லிற்றுச் செய்வார் — சொன்னதைக் கேட்டு செய்யும் பர தந்திரர்கள்.
அலமரவாதே — இது நம்மால் செய்யமுடியவில்லையென்று துக்கப்படாதே.
இளந்தலை — மெலிதான நுனி .
பெருந்தலை — பருத்திருக்கிற அடி.
பேரணி — ஒரு ராஜாவின் மூலபலம் (மூலகாரணம்)
இளவணி — நடுவிலிருக்கும் பலம்.
வளும்பு — புதிதாய் போட்ட கன்றின்மேலிருக்கும் அழுக்கு.
அசல்பிளந்து ஏறிடுகிற — முன்னிடத்திலிருந்து ஒன்றைப் பிளந்து வேறுஇடத்தில் வைப்பது.
உறாவுதல் — தைந்யம், அதாவது — வருத்தப்பட்டு அது முகத்தில் தெரியும்படி இருப்பது.
சுணை — அபிமாநம்.

---

30. ஆசார்யக்ருத்யாதிகாரம்

ஸம்ஸ்கிருத வசனங்கள்

852. गुरुर्गरी

पिताऽसि लोकस्य चराचरस्य
त्वमस्य पूज्यश्च गुरुर्गरीयान् ।
न त्वत्समोऽस्त्यभ्यधिकः कुतोऽन्यो
लोकत्रयेऽप्यप्रतिमप्रभाव ।। (கீதை 1 - 43)

தேவரீர் ஸ்தாவர ஜங்கமமான இந்த உலகத்திற்குத் தகப்பனா யிருக்கிறீர். இதற்குக் குருவாயுமிருக்கிறீர். ஆகையால் பூஜை செய்யத் தகுந்தவர்களில் தேவரீர் மிகவும் உயர்ந்தவராயிருக்கிறீர்.

तमिमं

केशवं केशिहन्तारमप्रमेयमरिन्दमम् ।
सर्वलोकेश्वरं कृष्णं विज्ञाय पुरुषोत्तमम् ।।

तमिमं सर्वसम्पन्नमाचार्यं पितरं गुरुम् ।
अर्च्यमर्चितमर्चामः सर्वे संमन्तुमर्हथ ।।

(1 வது பக்கம் 2 நெ. பார்க்க)

853. यो गोपायति

(ஸாத்யகிஸம்ஹிதை 25 - 375)

எவன் இந்த அர்த்தத்தை அயோக்கியர்களிடமிருந்து ரக்ஷித்து யோக்கியர்களுக்குக் கொடுக்கிறானோ, அவன் என்னால் பஹுமானம் செய்யத்தகுந்தவன், உங்களுக்கு க்ஷேமமுண்டாகட்டும். நான் போகிறேன்.

854. इदं ते नातपस्काय

(கீதை 18-67,68)

இந்த கீதை தபஸ்ஸு செய்யாதவர்களுக்குச் சொல்லத் தகுந்த தன்று; அப்படியே பக்தியில்லாதவனுக்கும், இதைக் கேட்கவேணுமென்கிற ஆசையில்லாதவனுக்கும் ஒருபோதும் சொல்லத்தகுந்ததன்று; என்னிடத் தில் அஸூயை செய்கிறவனுக்கு ஒருபோதும் சொல்லத்தகுந்ததன்று. இந்த மிகவும் உயர்ந்த ரஹஸியத்தை என்னுடைய பக்தர்களிடத்தில் எவன் சொல்லுவனோ, அவன் என்னிடத்தில் பரபக்தியைச் செய்து என்னை யடைவன்; ஸந்தேஹமில்லை.

855. नावेदनिष्ठस्य

(பாரதம் சாந்திபர்வம் 313-32-38)

ஓ ராஜாவே! இந்த உயர்ந்த சாஸ்திரமானது வேதத்தை எப்போதும் சொல்லிக்கொண்டிருக்காத ஜனத்துக்குக்கொடுக்கத் தகுந்ததன்று, இந்த சாஸ்திரம் இதைத் தெரியவேணுமென்று ஆசைப்பட்டு, நல்ல அறிவு உண்டாவதற்காக பிரபத்தி பண்ணுகிறவனுக்கு, ஜ்ஞாநத்தை உண்டு பண்ணும்; பொய் சொல்லுவதே ஸ்வபாவமானவனுக்கும், வஞ்சகனுக்கும், நபும்ஸகனுக்கும், கோணலான புத்தியை யுடையவனுக்கும், பண்டிதனாக இல்லாமலிருக்கத் தன்னைப் பண்டிதனாக எண்ணுகிறவ னுக்கும், அயலாரை வருத்தப்படுத்துகிறவனுக்கும் இது கொடுக்கத் தகுந்ததன்று. எப்படிப்பட்டவனுக்குக் கொடுக்கத்தகுந்தது என்பதைச் சொல்லுகிறேன்; கேள். ச்ரத்தையுள்ளவனுக்கும் நல்ல குணங்கள் உள்ளவனுக்கும் அயலாரைத் தூஷிப்பதை எப்போதும் விட்டிருக் கிறவனுக்கும், நல்ல யுக்தியையறிந்தவனுக்கும், சொன்னதை கிரஹிக்கத் தகுந்தவனுக்கும், நல்ல அநுஷ்டாநமுடையவனுக்கும், அநுஷ்டாநத்தில் உண்டாகும் வருத்தத்தைப் பொறுத்துக் கொள்ளுகிறவனுக்கும், உலகத்துக்கு ஹிதத்தை எண்ணுகிறவ னுக்கும், ஏகாந்தவாஸத்தில் ஆசையுள்ளவனுக்கும்,

சாஸ்திரத்தில் பிரீதியுள்ளவனுக்கும் வீண் விவாதத்துக்கு பயப்படுகிற வனுக்கும், ஆசாரியர்களிடத்தில் அதிகமாய் கேட்டவனுக்கும், தான் பெற்ற உபகாரத்தை நினைத்துக் கொண்டிருப்பவனுக்கும், பொறுமையையும் தயையும் உடையவனுக்கும், நித்தியர்களான ஆத்மாக்களிடத்தில் தனக்கு ஸமர் என்கிற புத்தியை யுடையவனுக்கும் இந்த சாஸ்திரம் உபதேசிக்கத் தகுந்தது. ஒருவித தோஷமில்லாத பரப்ரம்மத்தைச் சொல்லுகிற இந்த சாஸ்திரமானது கீழே சொன்ன குணங்களில்லாதவனுக்குச் சொல்லக் கூடாதென்று பெரியோர்கள் சொல்லுகிறார்கள். இப்படிப்பட்ட தகாதவர் களிடத்தில் சொல்லப்பட்ட சாஸ்திரமானது சொல்லிக்கொடுக்கிறவனுடன் க்ஷேமத்தைச் சேர்க்காது, தகாதவனுக்குச் சொன்ன காரணத்தினாலே. ஓ ராஜாவே! இந்த பூமியை ரத்னங்களினால் நிறைத்து, அதைக் கொடுத் தாலும் விரதமில்லாதவனுக்கு இதைச் சொல்லக்கூடாது. இந்த உயர்ந்த சாஸ்திரமானது இந்திரியங்களை அடக்குகிறவனுக்கு ஸ்நதேஹமில்லாமல் சொல்லலாம். ஏ கராளனே ! நீ கொஞ்சமும் பயப்படவேண்டாம். இந்த பரப்பிரம்மவிஷயமான சாஸ்திரம் உன்னால் கேட்கப்பட்டது. ஆதியும் நடுவும் முடிவுமில்லாததும், சோகமில்லாததும், மிகவும் பரிசுத்தமானதுமான பரம்ப்ரம்மம் உள்ளபடி உனக்குச் சொல்லப்பட்டது.

856. विद्ययैव (மநுஸ்மிருதி - 2-113)

தகுந்த பாத்ரம் அகப்படாவிட்டால் தனக்குத் தெரிந்த வித்யையுடன் ப்ரம்மத்தை உபதேசிக்கத்தகுந்தவன்கூட இறந்து போகவேண்டியது. கடுமையான ஆபத்திலும் இந்த வித்யையை ஊஷரபூமியில் விதைக்கக் கூடாது.

857. मूर्खाश्च (சாண்டில்யஸ்மிருதி - 4-251+258)

அறிவில்லாதவர்களாயிருந்தும், தங்களைப் பண்டிதர்களாக எண்ணிக்கொள்கிறவர்களும், அதர்மத்தைச் செய்துகொண்டிருந்தும், தர்மத்தைச் செய்கிறவர்களைப்போல் தங்களைச் காண்பிப்பவர்கள் ஸாதுக்களுடைய வேஷத்தைப் போட்டுக்கொண்டு தர்மத்தோடு கூடினவர் களைத் துன்பப்படுத்துகிறார்கள். எவன் ஒரு இடத்தில் மோக்ஷத்துக்காக வேண்டிய வேலைகளை நன்றாய்ச் செய்வதாய்க் காண்பித்து, வேறிடத்தில் உலகத்தாரை அநுஸரித்து நடக்கிறானோ, அவன் தாழ்ந்த குருவாகச் சொல்லப்படுகிறான். கெட்ட புத்தியையுடையவர்கள் அநேகம் பேர்கள்; நல்ல புத்தியைஉடையவன் எங்கேயோ ஒருவன் இருக்கிறான். எவன் எப்போதும் கெட்ட புத்தியுள்ளவர்களாலே பயப்படுத்தப்பட்டபோதிலும்

கலங்காத புத்தியுள்ளவனோ, அவன் நல்ல புத்தியையுடையவன். ஒருவனிடத்திலும் நம்பிக்கை வைக்கக்கூடாது. கலியுகத்தில் இந்த விஷயத்தை அதிகமாய் கவனிக்கவேண்டியது. மிகுந்த பாபமுள்ளவர்கள் மந்த புத்திகளை மழை பொழிகிறதுபோல் துர்வாதங்களைச் சொல்லி மயக்குகிறார்கள். தர்மத்தைத் தகாதவர்களுக்கு வெளியிடாமல் ரக்ஷித்துக் கொண்டு, ஒருவன் தர்மத்தை செய்யவேண்டியது. ஒருவன் கேட்காதபோது அவனுக்கு ஒன்றையும் சொல்லக்கூடாது. அவன் கேட்டபோதிலும், ரஹஸியமான அர்த்தங்களையும் ஸித்தாந்தத்தையும் சொல்லக்கூடாது. தன்னையடைந்து மிகுந்த பக்தியுள்ளவனாய் சாஸ்திரத்தில் எப்போதும் நம்பிக்கையுள்ளவனாய், சுத்தியுள்ளவனாய் முறைப்படிகேட்கிறவனுக்கு எல்லாவற்றையும் சொல்லவேண்டியது. பிறர் தன்னைப் பூஜிப்பதற்காகவும், பொருள் ஸம்பாதிப்பதற்காகவும், பிறர் தன்னைக் கொண்டாடுவதற்காகவும், பிழைப்புக்காகவும் தகாதவர்களுக்குச் சாஸ்திரத்தைச் சொல்லுகிறவன் நல்ல மார்க்கத்திலிருந்து விலகுகிறான். ஊஷரபூமியில் விதை விதைக்கலாம், நபும்ஸகனுக்கு ஒரு பெண்ணைக் கொடுக்கலாம். குரங்கினிடத்தில் பூமாலையைக் கொடுக்கலாம். அயோக்கியனிடத்தில் சாஸ்திரத்தைச் கொடுக்கக்கூடாது.

858. न नास्तिकाय (ஸாத்யகிதந்திரம்)

நாஸ்திகனுக்கும், கபடமுள்ளவனுக்கும், பக்தியில்லாதவனுக்கும், பிறருக்கு ஹிம்ஸை செய்வதில் ருசியுள்ளவனுக்கும், இந்த மந்திரமானது இவ்விதமானவர்களுக்குச் சொல்லத்தகுந்ததன்று. கபடமில்லா-தவனுக்கும், குருவினிடத்தில் பக்தியுள்ளவனுக்கும், விஷ்ணுவினிடத்தில் பக்தியுள்ளவனுக்கும், எல்லாப் பிராணிகளிடத்திலும் அநுகூலமாயிருக்கிற-வனுக்கும், இந்த மந்திரம் ஆசாரியனால் உபதேசிக்கத் தகுந்தது. இந்த இரண்டு விஷயத்தையும் நன்றாய் கவனிக்கவேண்டியது.

859. अभयम् (கீதை 16-1-3)

பயமில்லாமை, ரஜஸ்ஸாலும் தமஸ்ஸாலும் தொடப்படாத மனதையுடையவனாயிருப்பது, ஆத்மஸ்வரூபத்தை நினைத்துக் கொண்டிருப்பது, தாநம், இந்திரியங்களையடக்குவது, யஜ்ஞம் செய்வது, தன்னுடைய வேதத்தைப் படித்துக்கொண்டிருப்பது, உபவாஸம் முதலான தபஸ், மனதும் வாக்கும் செய்கையும் ஒத்திருப்பது, ஒருவனுக்கும் தீங்கும் செய்யாமை, பிராணிகளுக்கு ஹிதமான உண்மையைப் பேசுவது, கோபமில்லாமை,

தனக்குக் கெடுதலானவைகளை விடுவது, மனதை அடக்குவது,கோள் சொல்லாமை, பிராணிகளிடத்தில் தயை, விஷயங்களில் ஆசையில்லாமை, நல்ல ஜநங்கள் கிட்ட வரும்படியிருப்பது, கெட்ட காரியங்களைச் செய்வதில் வெட்கப்படுவது , விஷயங்கள் கிட்ட இருக்கும்போதும் மனது கலங்காமை, அயோக்கியர்களாலே ஜயிக்கப் படாமை, பிறர்களாலே தனக்குத் தீங்கு நேரிடும் போதும் அதைப் பொறுத்துக்கொள்ளுவது, மிகுந்த ஆபத்திலும் செய்யவேண்டியதை விடாமல் செய்வது, சாஸ்திரத் தில் சொல்லப்பட்ட கர்மங்களை செய்வதற்குத் தகுந்த சுத்தியுள்ளவனாய் இருப்பது, பிறர் இஷ்டப்படி நடப்பதைத் தடுப்பது, தகுந்த காரண மில்லாமல் கர்வப்படுவது, இந்த குணங்கள் தேவ பிரகிருதிகளுக்கு வேண்டிய ஸம்பத்தையுத்தேசித்துப்பிறந்தவனுக்கு வரும். பாரதனே!

860. द्विविधो भूतसर्गोऽयं दैव आसुर एव च ।
विष्णुभक्तिपरो दैवो विपरीतस्तथाऽऽसुरः ।।

(விஷ்ணுதர்மம் 109 - 74)

பிராணிகளின் ஸிருஷ்டி இருவகைப்படும் - தைவமென்றும் ஆஸுரமென்றும். அவைகளில் தைவமென்பது விஷ்ணுவினிடத்தில் எப்போதும் பக்தியுள்ளவனாயிருக்கும் ஸ்வபாவம். இதற்கு எதிர் தட்டு ஆஸுரஸ்வபாவம்.

861. संवत्सरम् (சாண்டில்யஸ்மிருதி 1-116)

ஒரு வருஷம், அதில் பாதி, அல்லது மூன்று மாதம் சிஷ்யனைப் பலவித உபாயங்களாலே பரீக்ஷித்து, லாபம் முதலியவைகளில் ஆசை யில்லாமல் கருணையினாலேயே அவனுக்கு உபதேசம் செய்ய வேண்டியது.

862. यदृच्छया (ஸாத்வதஸம்ஹிதை 21-45)

தூரதேசத்திலிருந்து எம்பெருமானிடத்தில் பிரீதியுள்ள மனதை யுடைய ஒருவன் தற்செயலாய் தன்னிடம் வந்தால் அதிககாலம் பரீக்ஷை யில்லாமல் அவனுக்கு வேண்டியதைச் சொல்ல வேண்டியது.

863. श्रुतात्

சாஸ்த்திரத்தை கேட்பதில் மிகுந்த ஆவலுள்ளவனாய் அது தவிர, வேறு விஷயத்தில் ஆசையில்லாதவன். இங்கே ஸந்தோஷமென்கிற

சொல்லுக்கு அலம்புத்தியென்று பொருள். இது வேண்டாமென்கிற எண்ணம்.

864. डम्भो दर्पः (கீதை 16 -4)

பிறர் ஸ்தோத்திரத்துக்காகத் தர்மத்தைச் செய்வது, விஷயங்களில் அநுபவத்தாலுண்டான நல்லது கெட்டதென்று அறியாதபடி பண்ணும் படியான ஸந்தோஷம், தகுந்த காரணமில்லாமல் கர்வம், கோபம், கடுமையாய்ப் பேசுவது, அறிவில்லாமை - இவைகள் அஸுர ப்ரகிருதி களுடைய ஸம்பத்தையுத்தேசித்துப் பிறந்தவர்களுக்கு வரும்.

தமிழ் வசனங்கள்

176. தொண்டர்க்கு

கண்டுகொண்டென்கண்ணிணையாரக்களித்துப்
பண்டைவினையாயின பற்றோடறுத்துத்
தொண்டர்க்கமுதுண்ணச் சொன்மாலைகள் சொன்னேன்
அண்டத்தமரர் பெருமானடியேனே. (திருவாய்மொழி 9-4-9)

எம்பெருமானுக்கு தாஸர்களானவர்களுக்கு மாலைபோல், எம்பெரு மானுக்கு ஸந்தோஷத்தைக் கொடுக்கும் நல்ல சொற்களை அமிருதம்போல் இனிமையாயிருக்கிற எம்பெருமானுடைய அநுபவத்திற்காகச் சொன்னேன்.

177. *நான்முகனை நாராயணன் படைத்தான் - நான்முகனும்*
தான் முகமாய்ச் சங்கரனைத்தான் படைத்தான் - யான்முகமாய்
அந்தாதி மேலிட்டு அறிவித்தேன் ஆழ்பொருளை
சிந்தாமல் கொண்டு மின் நீர் தேர்ந்து. (நான்முகன் திருவந்தாதி 1)

ஆழமான அதாவது ரஹஸ்யமான அர்த்தங்களை அந்தாதியான பாட்டுக்களாலே சொன்னேன். இவைகளின் கௌரவத்தை நினைத்து, தகாதவர்களிடத்தில் இறைக்காமல் பெற்றுக் கொள்ளுங்கோள்.

அரும்பதவுரை

சேமித்து — பிறருக்குக் கொடாமல் புதையல்போல் வைத்து

---

31. சிஷ்யகிருத்யாதிகாரம்

ஸம்ஸ்கிருத வசனங்கள்

865. विद्याचोर:

வித்யையைத் திருடினவன், குருவுக்கு த்ரோஹம் பண்ணினவன், வேதத்தையும் எல்லாரையும் நியமிக்குமெம்பெருமானையும் தூஷிக்கிறவன், இவர்கள் மிகுந்த பாபமுள்ளவர்கள். இவர்கள் உடனே தண்டிக்கத் தகுந்தவர்களென்று வேதம் சொல்லுகிறது. வித்யையைத் திருடுவதாவது - ஆசாரியன் உத்திரவன்னியில் அவன் உபதேசம் பண்ணுவதை மறைந்திருந்து கேட்பது.

866. शरीरमर्थं प्राणांश्च सद्गुरुभ्यो निवेदयेत् ।

एवंलक्षणसंपन्न: शिष्य इत्यभिधीयते ।। (விஹகேச்வரஸம்ஹிதை)

சிஷ்யன் தன் உடம்பையும் பொருளையும் பிராணனையும் நல்ல குருக்கள் பொருட்டு ஸமர்ப்பிக்கவேண்டியது.

867. सर्वस्वम्

சிஷ்யன் தன் ஸொத்து முழுவதையாவது, அதில் பாதியாவது, அல்லது பாதியில் பாதியையாவது, குருவுக்கு தக்ஷிணையாகக் கொடுக்க வேண்டியது. இது முடியாவிட்டால் தன் சக்திக்கு தகுந்தபடி செய்ய வேண்டியது.

कृपया

अपराधसहस्रभाजनं पतितं भीमभवार्णवोदरे ।

अगतिं शरणागतं हरे ! कृपया केवलमात्मसात्कुरु ।।

(198 வது பக்கம் 861 நெ பார்க்க)

868. न प्रमाद्येत् (சாண்டில்யஸ்மிருதி 1-118)

சிஷ்யன் குருவினிடத்தில் மனது, வாக்கு, உடம்பு இவைகளின் வேலைகளாலே தவறுதலில்லாமலிருக்கவேண்டியது. தன்னை ஆசாரியனிடமிருந்து பிரிக்காமல் எம்பெருமானிடத்தில் போல் அவனிடத்தில் இருக்கவேண்டும்.

869. देवमिवाचार्यमुपासीताविकथयन् अविमना वादं शुश्रूषमाणोऽस्य ।।

(ஆபஸ்தம்பதர்மம் 1-2-6-13)

எம்பெருமானைப்போல் ஆசாரியனை உபாஸிக்கவேண்டும்.

870. ब्रह्मविद्या (சாண்டில்யஸ்மிருதி 1-117)

எம்பெருமான் விஷயமான ஜ்ஞாநத்தைக் கொடுத்ததற்குப் பதில் உபகாரம் செய்வது தேவர்களாலும் முடியாது. சிஷ்யன் பிரீதியுடன் சக்திக்குத் தகுந்தபடி அதை உபதேசம் பண்ணின ஆசாரியனுக்கு தக்ஷிணை கொடுக்க வேண்டியது.

871. कपालस्थं (பாரதம் சாந்திபர்வம் 35 -42)

மண்டையோட்டில் வைக்கப்பட்ட ஜலமும், நாய்த்தோலால் செய்யப்பட்ட துறுத்தியிலிருக்கும் பாலும், அந்த இடங்களின் குற்றத் தாலே எப்படி கெட்டுப்போகின்றனவோ, அப்படியே நல்ல நடவடிக்கை யில்லாதவனுக்கு உபதேசிக்கப்பட்ட சாஸ்திரம்.

872. यच्छ्रुतं न विरागाय (இதிஹாஸஸமுச்சயம் 14 - 43)

ஆசாரியனிடம் கேட்கப்பட்ட எந்த சாஸ்திரமானது ஆசையில்லா மையையும், தர்மஞ்செய்வதையும் சாந்தியையுமுண்டு பண்ணுகிற தில்லையோ, அது, சொற்கள் ஒன்றோடொன்று நன்றாய்ச் சேர்க்கப்பட்டு அழகாயிருந்தாலும் காக்கையின் சப்தம் போல் அவனுக்கு பிரயோஜந மில்லை.

873. पण्डितै:

பண்டிதர்கள் விஷயங்களை அடிக்கடி தாங்கள் நன்றாய்த் தெரிந்துகொண்டு மற்றவர்களுக்கு உதவும்படி பணத்தில் ஆசையினால் செய்கிறார்கள். விலைமாதர்கள் தங்கள் உடம்பை அடிக்கடி அலங்காரம் செய்துகொண்டு, அதை மற்றவர்களுக்கு உபயோகப்படுத்தவதுபோல்.

874. शेवधिष्टोऽस्मि (மநுஸ்மிருதி - 2-114)

வித்யையானது பிராம்மணனிடம் வந்து சொன்னதாவது- நான் உன்னுடைய தநம், என்னை ரக்ஷி. அஸூயையுள்ளவனிடம் என்னைக் கொடுக்காதே, இப்படி என்னை ரக்ஷித்தால் நான் மிகுந்த வீர்யமுள்ளவளா யிருப்பேன்.

एकान्ती (83-வது பக்கம் 376-நெ. பார்க்க)

875. वसिष्ठव्यपदेशिन: (ராமாயணம் - பாலகாண்டம் - 19-2)

பெரியவம்சத்தில் பிறந்து குருவான வஸிஷ்டரைக்கொண்டு தன்னைச் சொல்லிகொள்ளும் ஸ்வபாவனான உனக்குத் தான் இது தகுந்தது. வேறொருவன் இப்படிச் சொல்லமாட்டான். ராஜசிரேஷ்டனே !

876. कथयामि (விஷ்ணுபுராணம் - 12-8,9)

எப்படி முன்னால் தக்ஷர் முதலான முநிச்ரேஷ்டர்களாலே வேண்டப்பட்டு தாமரையிலிருக்கும் எல்லாருக்கும் பாட்டனான பிரம்மா சொன்னானோ, அப்படியே அவர்களாலே புருகுத்ஸன் என்கிற ராஜாவுக்கு நர்மதையின் கரையில் சொல்லப்பட்டது. அவனாலே ஸாரஸ்வதனுக்கும், ஸாரஸ்வதனால் எனக்கும் சொல்லப்பட்டது. அதை அப்படியே உனக்குச் சொல்லுகிறேன்.

877. यदृच्छया (பாத்மஸம்ஹிதை சர்யாபாதம் - 23-49)

எந்த மந்திரமானது தற்செயலாயோ மறைந்துகொண்டோ ஒருவியாஜத்தினாலோ அல்லது புஸ்தகத்தைப்பார்த்தோ அறியப்படுகிறதோ, அது பிரயோஜநப்படாது. கெடுதலையும் செய்யும்.

तद्विद्धि प्रणिपातेन परिप्रश्नेन सेवया ।
उपदेक्ष्यन्ति ते ज्ञानं ज्ञानिनस्तत्त्वदर्शिन: ।।

(92-வது பக்கம் 298-நெ. பார்க்க)

878. प्रणिपत्य

पराशरं मुनिवरं कृतपौर्वाह्णिकक्रियम् ।
मैत्रेय: परिपप्रच्छ प्रणिपत्याभिवाद्य च ।।

(விஷ்ணுபுராணம் - 1-1-1)

மைத்ரேயர் பராசரருக்கு நமஸ்காரத்தையும் அபிவாதநத்தையும் செய்து கேட்டார்.

879. यश्चाधर्मेण (பாரதம் சாந்திபர்வம் - 335-5)

முறைதப்பி எவன் உபதேசிக்கிறானோ, முறைதப்பி எவன்

கேட்கிறானோ, அவர்களிருவரில் ஒருவன் மரணத்தையடைகிறான், அல்லது மற்றவனிடத்தில் த்வேஷமுள்ளவனாக ஆகிறான்.

880. **स्वगुरूणाम्**

தன் சிஷ்யர்களுக்குத் தன் குருவைத் தெரியப்படுத்தாமலிருப்பது.

881. **ज्यौतिषम्** (சேஷதர்மம்)

எவன், ஜ்யோதிஷத்தையும், வியவஹாரத்தையும், பிராயச் சித்தத்தையும், வைத்யத்தையும், அந்தந்த சாஸ்திரமில்லாமல் சொல்லு கிறானோ, அவனைப் பிரும்மஹத்தி பண்ணினவனாகச் சொல்லுகிறார்கள்.

882. **पात्रस्थम्** (பௌஷ்கரம்)

தகுந்த பாத்திரத்தில் தன்னிடத்திலிருக்கும் ஆத்மஜ்ஞானத்தைக் கொடுத்துவிட்டு ஒருவன் உடம்பை விட்டுவிடவேண்டியது. ஜகத்துக்குக் காரணமான அந்த ஜ்ஞாநத்தைத் தகுந்த பாத்திரத்தில் கொடுக்காமல் மறைத்துவிட்டுப் போகக்கூடாது.

883. **व्यासप्रसादात्** (கீதை - 18-75)

ஜ்ஞாநம் முதலான குணங்களையுடைய கிருஷ்ணன் தானே சொன்ன இந்த உயர்ந்த யோகசாஸ்திரத்தை வியாஸருடைய அநுக் கிரஹத்தால் நான் நேரில் கேட்டேன்.

தமிழ் வசனங்கள்

178. **என்னைத்தீ**

வாமனனென்மரதகவண்ணன் தாமரைக்கண்ணி
னன் காமனைப்பயந்தாய் என்றென்றுன்கழல்பாடியே பணிந்து
தூமனத்தனனாய்ப் பிறவித்துழதிநீங்க, என்னைத்
தீமனங்கெடுத்தாயுனக்கென்செய்கேன் என்சிரீதரனே.

(திருவாய்மொழி - 2-7-8)

என்னைக் கெட்ட எண்ணம் இல்லாதவனாய்ச் செய்தாய், இதற்கு என்ன பதில் செய்வேன்.

அரும்பதவுரை

மிடியனுக்கு — தரித்திரனுக்கு.

விழிகண் — கண்விழித்திருக்கையிலே கண் தெரியாதவன்.

அம்பலம் — மூடர்கள் கூடுமிடம்.

காலன்கொண்டு — காலபுருஷனைப்போல் செய்யப்பட்ட பொம்மையை தாநமாக வாங்கிக்கொண்டு.

வேரில்லாக்கொத்தான் — வேரில்லாமல் அந்தரத்தில் படரும் கொடி.

மிடுக்கு — மேன்மை.

---

32. நிகமநாதிகாரம்

ஸம்ஸ்கிருத வசனங்கள்

यच्छ्रेयः स्यात्-

कार्पण्यदोषोपहतस्वभावः पृच्छामि त्वा धर्मसंमूढचेताः ।
यच्छ्रेयः स्यान्निश्चितं ब्रूहि तन्मे शिष्यस्तेऽहं शाधि मां त्वां प्रपन्नम् ॥

(176-வது பக்கம் 764-நெ. பார்க்க)

884. सुव्याहृतानि (பாரதம் உத்யோகபர்வம் - 34-34)

பெரியோர்களுடைய நல்ல வார்த்தைகளையும் அவர்களுடைய நல்ல அநுஷ்டாநங்களையும் பார்த்து, அங்கங்கே இருந்து தனக்கு வேண்டியதை எடுத்துக்கொள்ளவேண்டியது. எப்படி இறைந்துகிடக்கிற நெல்லைப் பொருக்கிக்கொண்டு ருஷிகள் ஜீவிக்கிறார்களோ, அப்படி.

885. सूक्ष्मः परमदुर्ज्ञेयः सतां धर्मः प्लवङ्गम ! ।
हृदिस्थः सर्वभूतानामात्मा वेद शुभाशुभम् ॥

(ராமாயணம் கிஷ்கிந்தாகாண்டம் - 18-15)

குரங்கே ! பெரியோர்களுடைய தர்மமானது ஸூக்ஷ்மமானது. அதையறிவது மிகவும் கஷ்டம்.

886. धर्मस्य

तर्कोऽप्रतिष्ठः श्रुतयो विभिन्नाः नैको मुनिर्यस्य मतं प्रमाणम् ।
धर्मस्य तत्त्वं निहितं गुहायां महाजनो येन गतः स पन्था: ।।

(பார-ஆர - 314-119)

யுக்திகளுக்கு முடிவில்லை. வேதங்களோ வெவ்வேறாயிருக் கின்றன. எந்த ருஷிகளுடைய வாக்கியங்களைக் கொண்டு இது பிரமாண மென்று நிச்சயிக்கலாமோ, அவர்கள் அநேகர்கள். தர்மத்தினுடைய உண்மை குஹையில் வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால் பெரியோர்களான ஜநங்கள் எந்த வழி போகிறார்களோ, அதுதான் நல்ல வழி.

887. अणीयान् – न कल्माषो न कपिलो न कृष्णो न च रोहितः ।
अणीयान् क्षुरधारायाः को धर्मं वक्तुमर्हति ? ।।

(பாரதம் உத்யோகபர்வம் - 35-29)

கத்தியின் முனையைக் காட்டிலும் தர்மம் ஸூக்ஷ்மமாயிருக்கிறது. அது இன்னதென்று யார் சொல்லத் தகுந்தவன்.

888. धर्मशास्त्रं (போதாயன க்ருஹ்ய ஸூத்ரம் - 14-1-7)

தர்மசாஸ்திரமாகிய ரதத்தில் ஏறி, வேதமாகிய கத்தியை வைத்துக் கொண்டிருக்கிற பிராம்மணர்கள் எதை விளையாட்டுக்காகச் சொல்லுகிறார் களோ, அது உயர்ந்த தர்மமாக எண்ணப் படுகிறது.

889. अविश्रान्तम् (பாரதம் சாந்திபர்வம் - 337-34)

இளைப்பாறுகிற இடமும், ஊன்றிக்கொள்ள கழியும், பசிதீர்க்க சாப்பாடும், வழிகாட்டும் மனிதனுமில்லாமல் இருட்டினாலே போக முடியாமலும் இருக்கிற நரகத்துக்குப் போகும் வழியில் ஒருவன் எப்படித் தனியாகப் போகக்கூடும் ?

890. निष्पानीये (வங்கீபுரத்துநம்பி நித்யம் - 24)

குடிக்க ஜலமும், ஊன்றிக்கொள்ள கழியும், இளைப்பாற நிழலும், தங்கியிருக்க இடமுமில்லாமல் மிகவும் நீண்டதான துக்கத்தையுண்டு பண்ணுகிற யமனுடைய வீட்டுக்குப் போகும் வழியில்.

त्वं न्यञ्चद्भिः (17-வது பக்கம் 92-நெ. பார்க்க)

891. तेभ्यो विशिष्टां

सहोपनिषदान् वेदान् ये विप्राः सम्यगास्थिताः ।
पठन्ति विधिमास्थाय ये चापि यतिधर्मिणः ।
तेभ्यो विशिष्टां जानामि गतिमेकान्तिनां नृणाम् ।।

(பாரதம் சாந்திபர்வம் -358-6)

ஏகாந்திகள் போகும் வழியை கீழே சொன்ன விஷ்ணு லோகம் முதலான உலகங்களுக்குப் போகும் வழிகளைக் காட்டிலும் உயர்ந்ததாக நான் அறிகிறேன்.

892. उत्क्रामति च

अथवा नेच्छते तत्र ब्रह्मकायनिषेवणम् ।
उत्क्रामति च मार्गस्थो नैव क्वचन जायते ।।
आत्मसिद्धिं समास्थाय शीतीभूतो निरामयः ।
अमृतं विरजाः शुद्धमात्मानं प्रतिपद्यते ।। (பாரதம் சாந்திப. - 194-27)

ஸம்ஸாரத்திலுண்டாயிருந்த தாபங்கள் போய், ஒருவிதமான துக்கங்களுமில்லாமல், தேவயாநம் என்கிற வழியில் நடக்கப் போகிறவனாய், ஜீவன் உடம்பிலிருந்து வெளிக்கிளம்புகிறான்.

893. देवयानः

யோகஞ்செய்கிறவர்களுக்கு க்லேசங்கள் போனபோது உயர்ந்ததான தேவயாநம் என்கிற வழி வருகிறது.

894. आत्मा केवलतां प्राप्तो यत्र गत्वा न शोचति ।
ईदृशं परमं स्थानं निरयास्ते च तादृशाः ।। (பாரதம் சாந்திப. -196-11)

ஜீவன் அவித்யையினால் விடபப்பட்டவனாய் எந்த இடத்தில் போய் துக்கப்படுகிறதில்லையோ, அந்த உயர்ந்த இடமானது இப்படிப்பட்டது. அப்படிப்பட்ட இடங்கள் நரகங்கள்போலிருக்கின்றன.

895. अत्यर्कानल (பாரதம் ஆரண்யபர்வம் - 136-18)

மஹாத்மாவான விஷ்ணுவினுடைய அந்த இடமானது

ஸூரியனுடையவும் அக்கினியினுடையவும் பிரகாசத்தைக் காட்டிலும் அதிகமான பிரகாசத்தையுடையது. தன்னுடைய பிரகாசத்தாலேயே தேவர்களாலும் அஸுரர்களாலும் பார்க்கமுடியாததாயிருக்கிறது.

896. यत्र गत्वा (பாரதம் ஆரண்யபர்வம் - 136-23)

யோகத்தைச் செய்துமுடித்து அஜ்ஞாநம் மோஹம் இவைகளால் விடுபட்டவர்களான மஹாத்மாக்கள் எந்த இடத்திற்குப் போய் மறுபடியும் இந்த உலகத்திற்கு வருவதில்லையோ ? பாரதனே !

एते वै निर

रुद्रादित्यवसूनां च तथाऽन्येषां दिवौकसाम् ।
एते वै निरयास्तात ! स्थानस्य परमात्मनः ।।

(41-வது பக்கம் 193-நெ. பார்க்க)

897. तत्प्रकाशित

तदोकोऽग्रज्वलनं तत्प्रकाशितद्वारो विद्यासामर्थ्या-
त्तच्छेषगत्यनुस्मृतियोगाच्च हार्दानुगृहीतः शताधिकया ।।

(ப்ரம்மஸூத்ரம் - 4-2-16)

ஹிருதயத்திலிருக்கிற ஹார்த்தனாலே காட்டப்பட்ட நாடியின் துவாரத்தின் வழியாய் வெளிக்கிளம்பி.

898. तत्प्रकाशितः (பாரதம் ஆரண்யபர்வம் - 44-13+16)

பிறகு தங்கத்தாலும் ரத்நங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட பெரிய ஸிம்மாஸநத்தில் மேருமலையின்மேலே ஒரு நீலமான மேகமிருந்ததுபோல் எழுந்தருளியிருக்கும் கிருஷ்ணனைக் கண்டார். அவர் திருமேனியினால் மிகவும் பிரகாசித்துக்கொண்டும் உயர்ந்த ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப் பட்டும், பொன்நிறமுள்ள பட்டைச் சாத்திக்கொண்டும், தங்கத்தின் மேலே இழைக்கப்பட்ட நீலரத்நம்போல் விளங்கியும், திருமார்பிலிருக்கிற கௌஸ்துபம் என்கிற மணியினால் விளங்கிக் கொண்டும், உதயமாகிற ஸூரியனால் சேர்க்கப்பட்ட மலைபோல் திருமுடியில் கிரீடத்தை வைத்துக்கொண்டும் இருந்தார். இப்படி இருப்பதனாலே மூன்று உலகங் களிலும் அவருக்கு உபமானமாகச் சொல்லத்தகுந்தவன் ஒருவனுமில்லை.

899. तं वैश्रवण (ராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் - 16-8-11)

மேலே விரிப்பையுடைய தங்கத்தினால் செய்யப்பட்ட ஸிம்மாஸ நத்தில் நல்ல அலங்காரத்துடன் குபேரனைப்போல் எழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்ரீராமனை ஸுமந்திரர் பார்த்தார். பன்றி ரத்தம்போல் சிவந்ததாயும் சுத்த மாயும் நல்ல வாஸனையுள்ளதாயும் மிகவும் உயர்ந்ததாயுமுள்ள சந்தநத்தைப் பூசிக்கொண்டும், சாமரத்தைக் கையில் வைத்துக்கொண்டு, சித்திராநக்ஷத்ரம் சந்திரனைப் போலே பக்கத்தில் நின்றுகொண்டு இந்த ஸீதையுடன் கூடினவராய், பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கிற ஸூரியனைப்போல் தன்னுடைய தேஜஸ்ஸுடன் கூடினவராயிருந்த, சத்துருக்களை ஜயிக்கக்கூடிய, கேட்டதைக் கொடுக்கும் ஸ்ரீ ராமனை விநயம் தெரிந்த ஸுமந்திரர் ஸ்தோத்ரம் பண்ணி வணக்கத்துடன் நமஸ்காரம் செய்தார்.

தமிழ் வசனங்கள்

ஒழிவில் (66-வது பக்கம் 52-நெ. பார்க்க)

அரும்பதவுரை

புரிந்து — ஸம்ஸாரத்தை விட்டு விலகி.

நெஞ்சாரல் — துக்கம்.

பூட்டைக்குண்டிகை — ஏத்தச்சால்.

இறை — காணிக்கை.